

Giới thiệu Thất Sát Nữ Đế

Sinh ra đã bị người thân vứt bỏ ở cô nhi viện, nhưng bù lại Phong Vô Ý lại được viện hoa học bí mật nhận nuôi để cải tạo gen trở thành một mỹ nữ xinh đẹp, với trí thông minh tuyệt đỉnh cùng mưu kế hơn người.

Nhưng ít ai biết rằng cô gái xinh đẹp này phải hy sinh tuổi thơ của mình để trở thành một nữ đặc công xuất sắc trong thế giới hiện đại. Người luôn hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhất, và khó nhất. Trong suốt hai mươi năm qua nàng chỉ biết tuân lệnh theo tổ chức, là một người không có tình cảm hay ham muốn cá nhân. Giờ đây lại bất ngờ xuyên không vào thế giới quý dị, không có sự chỉ đạo của tổ chức, một cô gái đơn độc giữa ngàn cam bẫy sẽ ra sao mời các bạn đón đọc truyện xuyên không Thất Sát Nữ Đế.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sát Tinh Giáng Thế.

Trong căn phòng được trang trí xa hoa cổ kính, có nền Long phượng cháy sáng đỏ rực, áo ngủ bằng gấm đỏ thẫm, gối được thêu hình uyên ương nghịch nước mà bên cạnh đó chính là một nữ tử có dung nhan tuyệt sắc đang ngất xỉu ở trên giường.

Phong Vô Ý nhíu mày, đưa mắt đánh giá tình huống xung quanh căn phòng.

Nơi này là.... cảnh ảo? Nàng rõ ràng nhớ là chính mình đang làm một nhiệm vụ tuyệt mật, đó là đến quốc gia M để trộm một khối ngọc cổ. Làm một đặc công xuất sắc của tổ chức "Tứ Vi Đầu Số", lại được đồng đội giúp đỡ, sau đó nàng đã thành công lén vào phòng nghiên cứu để trộm đi ngọc cổ.

Nhưng trong nháy mắt khi chạm vào, thì ở trên ngọc cổ bỗng bắn ra một ánh sáng màu trắng làm cho nàng bị chói mắt, sau đó bản thân nàng như bị mất đi cảm giác. Cuối cùng chính là từ trên không trung rơi xuống trên chiếc giường này, thuận tiện rơi ngay ở trên người nữ nhân đang bị hôn mê.

Phong Vô Ý dám cam đoan, nàng mặc dù không dám nói là mạnh mẽ nhất nhưng nàng tuyệt đối khẳng định, không một ai lại có thể tại lúc nàng mất đi cảm giác mà đỡ đỡ, sau đó bất cóc đưa nàng tới căn phòng xa lạ này cả.

Ngoài phòng loáng thoáng truyền tới tiếng nhạc cổ, rồi lại suy nghĩ tất cả mọi chuyện và tổng kết lại, thì nàng dễ dàng nhìn ra đây là tình huống gì. Tình hình hiện tại, nàng chính là đã xông vào nơi động phòng của người khác, rồi rơi trúng vào người tân nương đang hôn mê trên giường!

Nhìn trang trí xa hoa của căn phòng này, nhất định không phải là đạo cụ của tổ quay phim được, vậy thì, chẳng lẽ là do lực lượng của ngọc cổ kia đã đưa nàng tới một không gian khác?

Là một đặc công có vị trí đứng đầu, thì cũng không khác gì là một vũ khí cao cấp của quốc gia. Cho nên tinh thần cùng với đầu óc của Phong Vô Ý luôn cao hơn so với người bình thường rất nhiều.

Xuyên không, chắc chắn là nàng đã xuyên không. Các không gian tồn tại song song với nhau tuyệt đối không phải là chỉ có trong tiểu thuyết văn hư cấu, mà nó thật sự có tồn tại. Trách không được mỗi người ở trong viện khoa học mỗi khi nhắc tới ngọc cổ thì ánh mắt mọi người lại điên cuồng như vậy, xem ra bọn họ muốn có được nó để nghiên cứu về chuyện không gian song song a.

Phong Vô Ý mở tay trái ra, bàn tay nàng vẫn đang nắm chặt lấy ngọc cổ.

Hiện giờ ánh sáng của ngọc cổ đã thu lại, nhìn qua thật chẳng khác một khối ngọc bình thường.

Cũng không biết phải làm sao mới có thể trở về, nhưng mặc kệ chuyện gì đi nữa, trước mắt phải nghĩ ra được biện pháp để tiếp tục sống sót ở nơi này.

Phong Vô Ý xác định rất nhanh ra mục tiêu phải làm tiếp theo, sau đó ánh mắt rơi vào trên người tân nương nằm trên giường.

Nàng mặc kệ đây là chuyện may mắn hay là xui xẻo, tiến lên xốc khăn voan đỏ, nhất thời ánh mắt và tay đang cầm khăn voan đều run rẩy, làm khăn bị rơi xuống đất.

Sau khi khăn được vén lên thì để lộ ra một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, mi mắt cong dài vì đang nhắm lại nên không nhìn rõ con ngươi, chiếc mũi ngọc cao thẳng, đôi môi đỏ chúm chím xinh xắn như cánh hoa hồng, da thịt thì trắng nõn.... tiếc là do trang điểm quá nhiều son phấn cho nên đã che đi vẻ đẹp tự nhiên vốn có.

Nhưng là.... khuôn mặt này, nhìn rất quen... giống như mỗi lần nàng làm nhiệm vụ soi gương trang điểm, đều đã nhìn qua rồi thì phải.

Nữ tử này, cùng với dung nhan của nàng cơ hồ hoàn toàn không khác nhau chút nào!

Sau một lúc kinh ngạc qua đi, Phong Vô Ý rất nhanh đã bình tĩnh trở lại. Ánh mắt nàng nhìn qua lại một lượt, thấy ở bên gối có một cái hộp gấm màu đỏ,

đưa tay mở ra thì trông thấy ở bên trong có một cuộn lụa màu vàng giống như chiếu thư!

Tần quý phi, Phong Vũ Y?

Ngay cả tên cũng rất giống ạ.... Phong Vô Ý đưa tay xoa nhẹ huyệt thái dương của chính mình, nhìn lại nữ tử đang hôn mê rồi lại nhìn sang chiếu thư, nàng cảm thấy chuyện này có chút khó giải quyết rồi.

Mới đầu cứ nghĩ đây chỉ là một gia đình giàu có đốn đầu, làm nàng vừa rồi còn nghĩ là cứ lặng lẽ rồi đi rồi sau đó nghiên cứu lại ngọc cổ để tìm cách trở về, nhưng mà giờ.... nơi này lại chính là Hoàng Cung, muốn trốn thoát ra khỏi đây cũng không phải chuyện dễ dàng ạ.

"Ừm..." Phong Vũ Y đang hôn mê thì đột nhiên than nhẹ một tiếng, ánh mắt giật giật, hình như muốn tỉnh lại.

Phong Vô Ý không chút thương tiếc, cầm lấy một con dao chém nàng ta ngắt đi.

Trong nháy mắt, nàng đã có quyết định, ánh mắt nhìn về phía nàng kia cũng trở nên tàn nhẫn.

Chỉ nghe một tiếng 'rắc rắc' thì xương cổ đã bị vỡ vụn, một sinh mạng đang sống sò sò, lập tức mất đi ngay trong khi đang mơ ngủ.

Phong Vô Ý chẳng hề nghĩ nhiều đã đẩy thi thể xuống dưới giường, nhanh tay cởi quần áo của nàng, rồi chính mình mặc vào.

Đã có dung mạo giống nhau, nàng tin tưởng dù hoàng đế cũng chưa chắc đã nhìn ra được Quý Phi của hắn bị tráo đổi. Người cổ đại rất coi trọng lễ giáo, cho nên rất hợp để cho nàng che giấu, nàng chỉ cần đợi tới lúc có cơ hội trốn thoát đi là được. Dù sao thì khi ở trong nước M làm nhiệm vụ, nàng đã hao phí rất nhiều lực lượng rồi, trong thời gian ngắn chỉ sợ là không khôi phục lại được, vì thế ở lại nơi này cũng là nơi an toàn nhất. Còn về cái người nữ nhân này.... Phong Vô Ý không hề có cảm giác áy náy, nàng chỉ là công cụ không có tình cảm, để hoàn thành nhiệm vụ thì giết đi một vài người cũng có sao.

Rất nhanh nàng đã mặc xong quần áo, rồi lại cẩn thận đem những trang sức hoa lệ sửa soạn lại một lần cho tốt, cuối cùng là trùm khăn lên đầu. Cũng may là cái mũ phượng này vừa đúng lúc có thể che giấu đi một vài chỗ thiếu sót, làm xong tất cả nàng mới đem quần áo vừa thay ra mặc vào cho thi thể kia, và nhét xuống dưới gầm giường.

Bởi vì là một đặc công thường xuyên phải trà trộn, đóng giả làm các nhân vật khác nhau để làm nhiệm vụ, cho nên về vấn đề xã giao, lễ nghi và các loại tri thức nàng đều được huấn luyện rất kỹ. Bây giờ giả thành một người cổ đại với nàng cũng không khó, nhưng là.... Phong Vô Ý khi nhìn thấy một bàn đầy sơn phấn kia thì lại do dự, mà trong lúc chần chờ này thì bên ngoài cửa cũng truyền tới một tiếng động kèm theo cả tiếng bước chân và giọng nói hình như đang tranh cãi.

"Bệ hạ..... Nữ tử Phong gia kia không thể ạ.....Bệ hạ, người không thể lập nàng làm phi....."

"Câm miệng! Trẫm muốn một nữ nhân, tại sao lại liên quan tới cả thiên hạ chứ?"

"Bệ hạ, mệnh của nàng phạm vào Thất Sát, bản thân có sát kiếp, nếu nắm giữ được nàng ta trong tay thì sẽ nắm giữ được thiên hạ, nhưng mà nếu như không được thì thiên hạ sẽ đại loạn ạ!"

"Tiêu Tử Mặc, đừng tưởng trẫm không dám giết ngươi! Chẳng lẽ ngay cả Thiên Tử Chi Khí của trẫm mà vẫn không thể áp chế được một nữ nhân!"

"Bệ hạ....."

"Cút!"

Đối thoại tới đây thì dừng lại, dựa vào thính lực của Phong Vô Ý thì nàng đều nghe được rõ ràng.

Hắn là cái người hoàng đế này đang nói chuyện với cận thần? Xem ra hoàng đế này tuy có chút hoang dã hạo sắc, nhưng nghe giọng nói sát phạt và quyết đoán như vậy, sợ rằng cũng không dễ dàng đối phó. Mà người còn lại thì tin tức có được quá ít, nên không thể phân tích được. Nhưng trực giác nói cho nàng biết, hắn là một phiền phức rất lớn, phải nhanh chóng tiêu diệt.

Trong lòng xoay chuyển đủ mọi loại suy tính, tiếng bước chân cũng đã tới gần lúc nào không biết.

Phong Vô Ý biết, giờ có muốn trang điểm thì cũng không kịp, nàng đánh giá lại một lượt xung quanh, thấy không có gì sơ hở nữa thì lập tức phủ lên khăn voan đỏ, nghiêm túc ngồi ở mép giường.

Gần như là ngay lập tức, cửa điện bị một cước đá văng từ bên ngoài, đập vào mặt là mùi rượu nồng nặc.

"Khẩu kiến bệ hạ" Bọn thị nữ đứng bên ngoài cửa quỳ xuống hô to.

"Đều lăn hết ra ngoài! Không được tiến vào!" Hoàng đế nổi giận quát lớn, sau đó là hung hăng đá vào cửa điện.

Phong Vô Ý rất phối hợp mà co rúm người lại, làm ra một bộ dạng sợ hãi.

Nếu muốn sắm vai một nữ nhân cổ đại, thì phải tận tâm mà nhập vai cho giống, đây cũng chính là đạo đức nghề nghiệp ạ.

Phong Vô Ý bữu môi, nàng bắt đầu đánh giá vị hoàng đế này: táo bạo, ngoan cố, bảo thủ, phương pháp đối phó.... chính là phải dịu dàng nhẹ nhàng, sau đó là nhanh chóng tiến đánh bất ngờ.

Đang nghĩ ngợi, trước mắt đột nhiên sáng lên, làm nàng phải nhắm hai mắt lại.

Vị quý phi chân chính này chẳng lẽ là bị cướp đoạt mang vào cung sao? Nữ nhân cả đời chỉ có một lần đại sự này, tên hoàng đế hỗn đản này lại cứ tự nhiên vén lên khăn voan, loại chuyện không có quy củ này chẳng lẽ cứ như vậy là xong!

Ngay trong nháy mắt này, trong lòng Phong Vô Ý đã đem cái người nam nhân ở trước mắt mắng tới mười bảy, mười tám lần rồi.

Hách Liên Diệu cảm thấy trong lòng rất buồn bực.

Hắn đường đường là đế vương Phạm Thiên, chỉ muốn một nữ nhân thôi mà sao mọi người lại làm hắn có cảm giác, giống như hắn đã làm chuyện gì đại nghịch bất đạo vậy.

Tiêu Tử Mặc, Chiêm Tinh Sư đệ nhất Phạm Thiên, tất cả đều là đồ giả thần giả quỷ, hắn chưa bao giờ tin vào chuyện nhìn vào mây vì sao ở trên trời thì có thể nhìn ra vận mệnh gì đó. Vận mệnh chính là phải nắm giữ ở trong tay mình! Nếu như không phải hắn ta còn có vài chỗ dùng được.... hắn đã sớm cho người mang ra ngoài chém!

Phong Vũ Y, ngày đó ở ngoài cung ngẫu nhiên nhìn thấy nàng, hắn cảm thấy nàng thật sự là một nữ tử xinh đẹp, khí chất sạch sẽ giống như một đóa hoa Bạch Liên. Vì thế cho nên sau khi trở về, hắn đã hạ chỉ tuyên nàng làm phi, nhưng mà..... không biết nàng sau khi vào hậu cung, thì liệu sẽ giữ được vẻ đẹp đó được bao lâu.

Nữ nhân trong hậu cung, thật sự là nhàm chán không chút thú vị nào cả.....

Đuổi đám thị nữ ở bên ngoài, Hách Liên Diệu mang theo một bụng tức giận đá văng cửa đi vào, quả nhiên, đập vào mắt hắn chính là một nữ tử đang run rẩy ngồi ở trên giường.

Sợ hãi? Tốt tốt, nhìn ánh mắt giống như thỏ trắng bị chấn kinh, rồi lại có biểu tình hồn nhiên vô tội... không biết ở nơi này nàng sẽ duy trì được sự hồn nhiên này bao lâu?

Thô lỗ kéo xuống khăn voan đỏ ném sang một bên, ngón tay nâng lên chiếc cằm nhỏ của nàng, bên môi nở nụ cười tà mị: "Phong quý phi, còn chưa chịu thị tâm sao?"

Phong Vô Ý chớp chớp mắt, cố để cho mình có biểu hiện đáng yêu, trên lông mi run lên làm cho vài giọt nước mắt chưa khô trở nên trong suốt như giọt sương.

Nàng đóng giả làm các nhân vật để làm nhiệm vụ không nhiều, cho nên cũng không biết phải biểu hiện làm sao cho phải. Nhưng đứng trước tình hình này, thì nên im lặng để tùy cơ ứng biến là tốt nhất. Nếu hoàng đế này thật sự muốn có ý đồ gì với nàng..... vậy thì nàng sẽ cho hắn hiểu rõ "Mệnh phạm Thất Sát" là gì!

Nói thật, cái người nam tử vừa rồi ở ngoài cửa nói cũng không sai, vì chính vị tân quý phi vừa rồi trêu chọc phải nàng, nên đã chân chính phạm vào Thất Sát Cô Tinh rồi còn gì.

"Như thế nào, người là cọc gỗ sao?" Hách Liên Diệu chột nhứ mày, không kiên nhẫn lên tiếng.

"Bệ hạ....." Phong Vô Ý từ từ đứng dậy, thật cẩn thận tháo xuống mũ phượng.

Đột nhiên ngọn nến đỏ bùng lên giống như đóa hoa lửa, làm đại điện sáng bừng.

Hách Liên Diệu kinh ngạc, trên mặt nữ tử này thế mà lại không hề trang điểm, nhìn qua rất nhẹ nhàng dễ chịu giống như hoa Phù Dung, thanh tao tự nhiên. Nhưng mà.... trực giác nói cho hắn biết, giống như có chỗ nào đó không đúng?

"Bệ hạ, uống ly rượu này đi" Phong Vô Ý cười đi tới trước bàn bưng lên hai ly rượu nhỏ, trong ống tay áo che giấu đi bột phấn không sắc không vị vừa bắn vào trong chén. Giờ chỉ nhìn thấy ly rượu gọn sóng lăn tăn, nhưng một chút dấu vết sơ hở cũng không tìm thấy.

"Uống rượu như vậy hình như không thú vị" Hách Liên Diệu dựa vào trên giường nhìn nàng.

Phong Vô Ý hơi rũ mắt xuống, sau đó mỉm cười nhẹ nhàng đưa ly rượu lên miệng uống cạn, sau đó liền hôn lên môi nam nhân và đẩy rượu sang.

Tuy nuốt xuống rượu mạnh, nhưng người nam nhân này lại không hề cảm thấy khó chịu chút nào. Mặc dù thao tác của nàng không thành thạo, nhưng với kiến thức đã từng được học qua, rồi lại kết hợp với danh tiếng Phong Vũ Y kia là một tiểu thư khuê các, thì hôn môi không có kinh nghiệm thật sự rất hợp lý.

Một tia rượu chảy từ khóe môi xuống, làm ướt cả long bào.

Hách Liên Diệu cũng không động tay động chân gì, mà cứ để nữ tử vụng về tùy ý chạm lên trên người mình.

Chương 2: Đêm Động Phòng Đắm Máu.

Mãi một lúc lâu sau, Phong Vô Ý mới nhìn người đang nằm mê man ở trên giường thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp theo lấy ra giải được nuốt vào.

Thật sự là quá nguy hiểm, nàng không nghĩ tới cái người hoàng đế này lại có thể kháng cự mạnh mẽ với được tính như vậy. Ngay cả bọn nàng đã trải qua vô số huấn luyện chuyên nghiệp còn chưa chắc đã được như hần, chẳng lẽ là do người ở cổ đại này có nội công gì đó? Chuyện này rất có giá trị để nghiên cứu.

Vừa nghĩ, hai tay nàng cũng nhanh chóng cởi hết quần áo của người nam nhân này, rồi đẩy vào trong giường.

Được được hạ ở trong rượu chính là loại thuốc thôi miên, làm cho người ta tưởng là mình đang làm những chuyện mình khát khao mà chưa làm được. Cho nên, hần ta vào lúc này hần là đang ở trong mộng mà ôm tâm quý phi điên loạn đảo phượng đi! Sản phẩm này được làm ra bằng công nghệ cao ở hiện đại, cho nên tuyệt đối sẽ không có tác dụng phụ. Dù sau khi tỉnh lại có nghi ngờ, thì dựa vào với bản lĩnh của thái y của thời đại này, cũng chẳng thể kiểm tra ra được điều gì.

Nghỉ ngơi một lát, đợi cho thuốc giải có công hiệu làm cho thần trí thanh tỉnh trở lại, Phong Vô Ý mới bắt đầu làm nốt công việc chưa xong.

Từ dưới giường kéo ra thi thể của Phong Vũ Y, tuy có thể dựa vào mê dược mà làm cho người ta ảo tưởng là đã động phòng trong đêm tân hôn, nhưng còn máu đỏ của xử nữ thì là không thể tự nhiên mà có được, mà nếu vậy thì không phải sẽ tạo ra sơ hở rồi à.

Để cho thi thể dựa vào đầu giường, Phong Vô Ý lấy ra một thanh đao nhỏ, sau đó cắt nhẹ vào thi thể, nhất thời máu tươi phun ra làm nhuộm đỏ cả một mảng lớn khăn trải giường.

Phong Vô Ý không chút do dự khi làm việc này, bởi vì nàng cũng không biết là phải cần bao nhiêu máu mới đủ? Trong lớp học sinh lý cũng không nói qua vấn đề này... Nhưng mặc kệ, dù sao nhiều còn hơn ít. Sau khi xong xuôi, nàng mới đem bịt lại vết thương đang chảy máu ở trên cánh tay thi thể, vì cái khăn trải giường lúc này đã ướt đầm máu tươi rồi.

Cẩn thận đem mảnh vải buộc chặt chỗ miệng vết thương, tránh không để cho vết máu bắn ra các chỗ khác, sau đó nàng mới ôm thi thể đi tới bên cạnh cửa sổ, nhẹ nhàng nhảy ra ngoài. [Truyện được post tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

May mắn là lúc này tên hoàng đế này đã cho tâm phúc lui ra ngoài xa, nên bên ngoài bây giờ rất yên tĩnh. Ngay cả một cái đầu người cũng không có, thị vệ cũng canh gác ở phía xa, chỉ có lưng là quay về phía nàng, cho nên chỉ cần cẩn thận một chút là sẽ không bị phát hiện.

Phong Vô Ý kéo đứt vài chỗ quần áo vướng víu ở trên y phục cổ trang này ra, nàng chỉ mặc quần áo nhẹ nhàng ở bên trong. Làm xong mọi thứ, nàng nhảy xuống đất thật cẩn thận mà không gây ra chút tiếng động nào, ngay cả hạt bụi sợ là cũng không bị nàng làm bay lên.

Sau đó mới lòi ra thi thể, hiện giờ muốn chôn xuống đất sợ là không có thời gian, mà nàng cũng không có dụng cụ để đào đất, dù có thì cũng sẽ đánh động làm bọn thị vệ phát hiện. Nhìn thoáng qua xung quanh, nàng phát hiện cách đó không xa có một cái hồ sen, tạm thời chắc chỉ còn cách ném thi thể này vào đấy là tốt nhất.

Trong đầu suy nghĩ, nhưng động tác trên tay vẫn không hề dừng lại. Trước tiên nàng di chuyển một khối đá lớn lại đây, sau đó là dùng đai lưng đem thi thể buộc vào với tảng đá, tiếp theo là cẩn thận buộc chặt lại vết thương để tránh cho khi vào nước máu sẽ chảy ra, cuối cùng nàng mới đem cả thi thể lẫn tảng đá đẩy xuống hồ nước.

Nước ao rất sâu, từ bên trên nhìn xuống thì không thấy có chút nào khác thường.

Phong Vô Ý suy nghĩ đến khả năng mình ở lại trong hoàng cung cũng không lâu, đợi tới khi nàng bỏ trốn được khỏi chỗ này thì bọn họ có điều tra ra được cũng vô ích. Nhìn thấy thi thể của Phong Vũ Y, mọi người cũng chỉ có thể đoán là do ở trong hậu cung xảy ra tranh giành đấu đá, mà loại chuyện này ở triều đại nào mà không gặp. Cuối cùng cũng không giải quyết được gì, mà ngay cả nguyên nhân nàng ta chết cũng chẳng tìm ra được.

Dựa vào y thuật của cổ đại... muốn tìm ra thời gian tử vong e là không được, mà thi thể lại bị ngâm nước một thời gian dài như vậy, có muốn đoán ra thời gian chính xác thì cũng khó vô cùng. Cho nên chuyện này chắc sẽ không gây rắc rối gì lớn cho nàng.

Làm xong toàn bộ mọi chuyện, nàng lại một lần nữa leo cửa sổ trở lại trong phòng. Hách Liên Diệu ở trên giường bởi vì tác dụng của mê dược, mà đang có những động tác mộng xuân.

"Nam nhân có mới nói cũ thật không sai, hi vọng hứng thú của ngươi nhanh kết thúc mới tốt" Phong Vô Ý nói lẩm bầm vài câu, sau đó nhặt lên cung trang màu đỏ xé rách thành vài vụn, tiếp theo lại xé luôn cả quần áo bên trong đang mặc trên người, ngay cả giường cũng làm rối tung hết cả lên, nhìn qua không khác gì cái chiến trường. Cuối cùng là đem thân thể của mình làm ra một vài dấu vết, rồi mới chui vào trong chăn nằm xuống.

Ánh rạng đông của buổi sáng sớm xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trong phòng.

Đầu đau quá..... Hách Liên Diệu ôm trán ngồi dậy, thuận thế đẩy ra một đôi tay ngọc đang quấn ở trên eo của hắn.

Tối hôm qua..... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắn chỉ nhớ hình như có làm chuyện gì đó rất cuồng loạn, nhưng mà khuôn mặt nữ tử ở dưới thân hắn thì lại mơ hồ không rõ, giống như đang nằm mơ vậy. Chẳng lẽ là do uống nhiều rượu sao?

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người nữ tử có khuôn mặt xơ xác, khỏe mắt vẫn còn đọng lại giọt nước mắt chưa khô, bên dưới tấm chăn là thân thể trần trụi bị phủ kín các vết xanh tím ở trên, nhìn thấy thật ghê người.

Đây đều là do chính mình làm? Hách Liên Diệu có chút nghi ngờ, hắn tuy có yêu thích mỹ nhân, nhưng khi ở trên giường thì hắn chưa từng làm nhục nữ nhân bao giờ. Nhắc hắn chấn lên, nhìn thấy vết thương còn thê thảm hơn, nhất là ở bên dưới khăn trải giường hiện ra một mảng máu lớn màu đỏ thẫm, quả thật nơi đây giống như là hiện trường của vụ án cường gian rồi giết người vậy.

Hách Liên Diệu khó hiểu mà đưa tay sờ lên chỗ máu đã khô cạn kia, dựa vào kinh nghiệm của hắn thì đây chắc chắn là máu người, nhưng mà.... đêm đầu tiên của xử nữ sao lại có thể xuất ra lượng máu kinh người như vậy? Cái người nữ tử này, thật không biết ở trong thân thể rốt cuộc là có bao nhiêu máu?

Ngắn ngủi một lúc, hắn mới lắc lắc bả vai người bên cạnh mình.

"Uhhmm....." Phong Vô Ý than nhẹ một tiếng yếu ớt, nhưng mắt vẫn không mở ra.

Hách Liên Diệu nhíu mày, đưa tay kiểm tra hơi thở của nàng.

Gần như hắn không hề cảm nhận được hơi thở của nàng, chỉ thấy bộ ngực lên xuống là nói cho hắn biết nàng vẫn còn sống.

Hách Liên Diệu đứng dậy mặc thêm áo khoác, sau đó hét lớn một tiếng: "Người đâu!"

"Khẩu kiến bệ hạ" Trời chưa sáng, các cung nữ hầu hạ chờ ở bên ngoài đã nghe thấy tiếng kêu la, vội vàng tiến vào.

"Đi truyền thái y" Hách Liên Diệu lạnh lùng ra lệnh.

"Dạ!" Cung nữ dẫn đầu cả kinh, nhìn trộm tình cảnh trong đại điện, sau đó sắc mặt trở nên tái nhợt cuống quýt lùi ra ngoài. [Truyện được post tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

Hách Liên Diệu nhìn những mảnh vụn quần áo rơi đầy trên đất, và một đồng hồ bừa bãi ở trên giường, thì sắc mặt càng thêm âm trầm.

Tất cả mọi chuyện tối hôm qua làm cho hắn có cảm giác rất quý dị, rất không bình thường. Nhưng là..... hắn lại không biết được không thích hợp ở chỗ nào! Cho nên, nữ nhân này tuyệt đối không thể chết được!

"Bệ hạ, nô tỳ hầu hạ bệ hạ.... thay quần áo" Mấy cung nữ nom nớp lo sợ lên tiếng.

"Đi xem Phong quý phi xem sao, chăm sóc cho nàng thật tốt!" Hách Liên Diệu trầm giọng nói.

"Vâng" Các cung nữ nhanh chóng đi tới trước giường, ai cũng không dám lên tiếng nói gì. Tất cả chỉ biết khẩn trương xử lý toàn bộ mọi việc được giao, mà ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Ngày thường tuy tính tình của bệ hạ có thất thường, nhưng tuyệt đối không tới mức đáng sợ như thế này. Không biết có phải là do quý phi mới tới này chọc giận bệ hạ hay không, cho nên mới bị hành hạ cho thê thảm thế này?

"Một lát nữa thái y tới, để cho hắn chữa trị cho quý phi. Nếu như làm không được, thì tự mạng đầu tới gặp trẫm!" Hách Liên Diệu nói xong, cũng không để ý tới quần áo trên người không chỉnh tề, mà bước thẳng ra ngoài.

Đột nhiên, những gì Tiêu Tử Mặc nói vào một ngày trước lại hiện lên trong đầu: Nàng phạm vào mệnh Thất Sát, người nhiệm sát khí, nếu như có thể nắm giữ được trong tay thì sẽ nắm được thiên hạ, nhưng nếu không thể nắm giữ được nàng thì.... thiên hạ sẽ đại loạn.

Thật sự là buồn cười, mệnh phạm Thất Sát? Vậy không biết là sát người nào đây?

Bước chân đang đi tới cửa thì hơi dừng lại, Hách Liên Diệu bỏ xung một câu: "Chuyện xảy ra ở trong cung hôm nay, nếu ai nhiều miệng nói ra nửa câu, trẫm sẽ tru di cửu tộc người đó!"

"Nô tỳ không dám!" Mọi người trong điện nghe thế, tất cả đều quỳ xuống trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Quốc Sư Tử Mặc.

Tổng Tuyên là ngự y ở trong cung chuyên khám và chữa bệnh cho các quý phi hậu cung, năm nay hắn đã sáu mươi tuổi, làm ở Thái Y Viện đã ba mươi hai năm. Trong hậu cung này có thể nhiều năm bình yên vô sự như vậy, ngoại trừ hắn có thủ đoạn khéo léo ra, thì kèm theo đó chính là một năng lực y thuật cao siêu hắn là không thể thiếu được.

Nhưng mà, hiện giờ tâm tình của Tổng Tuyên đang rất phức tạp.

Quý phi trên giường này đã được bệ hạ ra lệnh, nếu cứu không được thì hắn phải đền mạng, chuyện này..... Dựa vào y thuật của hắn mà nói, thì thấy thể nào cũng không đúng. Ngoài dấu hiệu bị mất máu ra, thì mạch tượng của người ở trên giường cũng không có gì khác lạ, nhưng lại vẫn hôn mê không tỉnh lại. Mà điều kỳ quái hơn chính là, vừa mới qua đêm tân hôn, Quý phi tại sao lại vẫn còn là

Thái y từ từ nhíu mày lại, đưa tay vuốt râu trầm tư, không xác định được mà nhìn qua các cung nữ ở bên cạnh.

"Tổng đại phu, nương nương của chúng ta rốt cuộc là làm sao?" Nhìn thấy đại phu trầm mặc không lên tiếng, các cung nữ đều lo lắng hỏi.

"Dao Nguyệt, người là thị nữ hồi môn của Phong quý phi, người có biết trước kia nương nương có bệnh tật gì không? Tổng Tuyên im lặng một lúc lâu, mới lên tiếng nói.

"Không có" Dao Nguyệt lập tức lắc đầu: "Nương nương tuy là nữ nhi của phủ Thượng Thư, nhưng từ nhỏ đã được luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, thân thể rất tốt"

"Như vậy...." Tổng Tuyên day day trán, sau đó đứng dậy.

Tiểu thị nữ ở bên cạnh khăn trương lấy bút mực, đợi hắn viết ra đơn thuốc.

Tổng Tuyên do dự một lúc mới cầm bút, viết xuống một đơn thuốc rồi giao cho Dao Nguyệt, lên tiếng dặn dò: "Nương nương không có gì đáng ngại, chỉ cần bồi bổ và chăm sóc điều trị thêm mấy ngày là sẽ ổn, sức khỏe cũng sẽ bình thường trở lại"

"Cám ơn Tổng đại phu!" Dao Nguyệt thở dài một hơi nhẹ nhõm, trên khuôn mặt cũng lộ ra biểu tình vui sướng.

"Nhưng mà...." Tổng Tuyên lại nói: "Bệnh lần này của nương nương có chút kỳ quái, vẫn nên báo lại với bệ hạ, để người mời quốc sư tới xem qua một chút cho yên tâm"

"Quốc sư?" Dao Nguyệt nghe thấy thế thì kinh hô một tiếng.

Tổng Tuyên há miệng thở dài, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, đem lời định nói ra nuốt trở lại. Năm nay tuổi tác cũng đã lớn, chắc cố qua thêm hai năm nữa thì hắn hẳn là có thể xin cáo lão hồi hương, mua một mẫu đất, sau đó chơi đùa với cháu chắt thôi. Còn chuyện thị phi của hậu cung... Nếu một khi hắn bị dính vào vòng xoáy này, chỉ sợ là cái đầu trên cổ cũng giữ không được. Ba mươi hai năm làm ngự y, đủ để cho hắn hiểu rõ được sâu sắc mọi chuyện, và ý nghĩa chân chính ở nơi này.

Thấy Tổng Tuyên đã đi xa, trong phòng chỉ còn lại có tiểu nha đầu tên là Dao Nguyệt, Phong Vô Ý cố gắng than nhẹ một tiếng, rồi từ từ mở mắt.

"Nương nương đã tỉnh dậy!" Dao Nguyệt vừa mừng vừa sợ, cả người gần như ngay lập tức đã bỏ nào tới trên giường.

"Đừng lớn tiếng như vậy, ta đau đầu!" Phong Vô Ý nhăn mày, nhẹ nhàng đẩy nàng ta ra, rồi chính mình chống tay ngồi dậy.

Thái Âm chết tiệt, không biết luyện chế ra cái thuốc quỷ quái gì, làm cho thân thể bị hôn mê lâu như vậy. Nhưng mà đầu óc lại vẫn tỉnh táo, có thể nghe và nhận biết được mọi chuyện xung quanh. Được rồi, dù thuốc này tuy mới chỉ là vật được dùng để thí nghiệm, nhưng mà hiệu quả cũng khá tốt, chỉ tiếc.... tác dụng phụ hình như có hơi lớn? Hiện tại đầu nàng đang đau như bị búa nện, có cảm giác như muốn nứt ra rồi!

"Nương nương, nương nương... Ta, ta đi tìm thái y!" Dao Nguyệt thấy nàng tỉnh lại thì sốt ruột đến nỗi sắc mặt trắng bệch, hốt ha hốt hoảng chạy đi ra ngoài.

"Trở về!" Phong Vô Ý lạnh lùng quát lên một tiếng chói tai.

"Nương nương?" Dao Nguyệt quả nhiên là đã bị hù dọa làm cho sợ rồi.[Truyện được post tại diễn đàn lê quý ôn]

Phong Vô Ý xoa nhẹ huyệt thái dương, im lặng không nói. Đợi tới khi cơn đau giảm bớt một chút, lúc này mới quay đầu nhìn nàng ta, lạnh lùng hỏi han: "Người là ai?"

"Nương nương, ta là Dao Nguyệt ạ" Dao Nguyệt sững sờ một lúc lâu sau, mới nhỏ giọng trả lời.

"Dao Nguyệt...." Trên mặt Phong Vô Ý lộ ra vẻ suy tư, mãi một lúc sau mới nói tiếp: "Ta là ai? Đây là nơi nào? Ta vì sao lại ở đây?"

Dao Nguyệt nghe vậy, nhất thời sắc mặt càng thêm tái nhợt, qua một lúc lâu vẫn không trả lời.

"Trả lời" Giọng nói lạnh lùng của Phong Vô Ý lại vang lên.

Nàng đã suy nghĩ rõ ràng rồi, nếu muốn ở lại hoàng cung thì phải giả ngọc mới được. Dựa vào tính cách của tên hoàng đế này, nếu nàng làm ra vẻ thiên kim tiểu thư yếu đuối thì sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra chuyện. Huống hồ, ngay cả việc lừa gạt cung nữ bên người cũng không dễ. Nếu như bắt đầu một lời nói dối thì sẽ phải nói ra vô số lời nói dối để che đi lỗ hổng, còn không bằng ngay từ đầu nghĩ ra cách giải quyết tất cả hậu quả. Mất đi trí nhớ, không phải là sáng kiến mới gì, nhưng mà lại dùng rất tốt. Mặc dù phong cách cùng với biểu hiện của nàng so với người kia không giống, nhưng nếu lấy lý do là mất trí nhớ thì chỉ cần dựa vào sự thông minh của nàng, thì chỉ cần không phải là Phong Vô Ý chân chính thì tuyệt sẽ không phát hiện ra, mà người đã chết làm sao có thể đối chứng được.

"Nương nương, thật sự chuyện gì cũng không nhớ rõ sao?" Dao Nguyệt vụng trộm nhìn nàng, cẩn thận lên tiếng.

Phong Vô Ý lắc đầu, sắc mặt tái nhợt làm cho người ta không nhìn ra điều gì, lại công thêm biểu tình vô tội không hiểu gì, đã tuyệt nhiên xóa đi mọi nghi ngờ.

Dao Nguyệt bình tĩnh lại, đi tới trước cửa nhìn nhìn, xác định không có ai ở gần mới cẩn thận đóng cửa lại, đi tới trước giường.

Phong Vô Ý dựa vào giường êm, điều chỉnh lại biểu tình trên mặt, sau đó thể hiện ra dáng vẻ của một người thiếu nữ đang mất đi trí nhớ nên có.

Dao Nguyệt hiển nhiên là đã khôi phục lại trạng thái vừa rồi rất nhanh, thật không hổ là thi nữ của nhà giàu đã được trải qua huấn luyện. Mà người được đưa vào cung đương nhiên cũng không phải là một người đơn giản, chỉ biết khóc lóc yếu đuối như một tiểu cô nương, cho nên sau một lúc nàng ta đã hiểu ra mọi việc.

Phong Vô Ý ở trong đầu một lần nữa sắp xếp lại tư liệu, xem ra cái người Phong Vô Ý này cũng thật là xui xẻo, cả đời luôn theo khuôn phép, gia thế giàu có, lại không ngờ vì một lần bị gió làm bay khăn che mặt, để hoàng đế nhìn trúng, sau đó mọi chuyện thành ra như thế này.... ..

"Nương nương?" Dao Nguyệt nhẹ nhàng kêu lên một tiếng. Tiểu thư sau khi mất trí nhớ.... hình như đã có biến hóa rất lớn a.... ..

Phong Vô Ý hồi phục lại tinh thần, vừa định nói chuyện thì sắc mặt chợt biến đổi, nhỏ giọng nói: "Có người tới rồi!"

Dao Nguyệt ngẩn ra, không đợi nàng lên tiếng, bên ngoài cửa đã truyền tới tiếng thông truyền của thái giám: "Quốc Sư đại nhân giá lâm"

Quốc Sư? Trong lòng Phong Vô Ý trầm xuống, lập tức nhớ tới giọng nói của nam nhân đêm qua nghe được..... Một người nam nhân, vậy mà có thể tự do ra vào trong hậu cung, chuyện này xem ra, người này cũng không chỉ đơn giản là cận thần bên cạnh hoàng đế được. Nếu chính mình phán đoán không sai, người này, cần phải nhanh chóng tiêu diệt!

"Tham kiến Quốc Sư đại nhân" Dao Nguyệt từ trên giường hạ xuống màn lụa, đi ra mở cửa cung kính nói.

"Không cần đa lễ" Giọng nói lúc này, so với tối hôm qua khi tranh luận với Hách Liên Diệu thì hoàn toàn khác nhau. Hiện giờ thanh âm vô cùng nhẹ nhàng, làm cho người ta như cảm thấy có gió xuân thổi qua vậy. [Truyện được post tại diễn đàn lê quý đông]

Phong Vô Ý ở bên trong rèm che nhìn ra ngoài, chỉ thấy ở cửa là một người nam nhân khoảng hai mươi tuổi, toàn thân là một áo bào màu trắng gọn gàng, trên người không có trang sức gì làm cho một mái tóc dài màu đen buông xõa ở sau lưng, chứ không giống như những nam tử thông thường hay dùng trâm để cố định lại búi tóc ở trên đầu. Nhìn khuôn mặt kia, không thể nói là ánh tuấn hay không, vì so với sự tuấn mỹ của Hách Liên Diệu được người người ghen tị thì kém xa, nhưng mà nụ cười ở trên mặt kia lại thể hiện ra một khí chất nho nhã lịch sự, khiến cho người ta chỉ cần nhìn một lần là đã cảm thấy được tâm thần đều thoải mái đến kỳ lạ.

"Quốc Sư Phạm Thiên Tiêu Tử Mặc, bái kiến quý phi nương nương" Tiểu Tử Mặc nhẹ nhàng thi lễ, không hề có thái độ kiêu căng.

"Quốc Sư không cần khách khí" Phong Vô Ý rũ mắt xuống, hai tay nắm chặt thành quả đấm.

Nàng có một dự cảm, cái người nam nhân này có lẽ sẽ có vị trí rất lớn ở trong trí nhớ của nàng sau này, thậm chí.... còn hơn cả cái người phu quân trên danh nghĩa, Hách Liên Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Hoàng Hậu Giá Lâm.

Phạm Thiên Đại Lục, từ xưa đến nay luôn lưu truyền một lời tiên đoán: Tai kiếp ngàn năm, thời khắc ma giới quay lại, Thất Sát xuất hiện thì cũng là thời điểm sát kiếp bắt đầu.

Chiêm Tinh Sư, ở Phạm Thiên là một chức nghiệp đặc biệt, được coi như là người tiếp xúc gần nhất với Thần, mà người có được thiên phú này thì chỉ có thể là do may mắn mà có, chứ không thể cầu. Tiêu Tử Mặc chính là một Chiêm Tinh Sư duy nhất ở Phạm Thiên, cho dù có là hoàng đế thì cũng phải nhường hẳn ba phần.

Mà trong năm nay, cũng chính là thời điểm ở trong lời dự đoán: "Tai kiếp ngàn năm", lúc Phong Vũ Y khi tiến cung là vào lúc hoàng hôn, cũng chính là thời điểm mà giới quay lại.

"Cho nên, người để cho thị nữ của ta rời đi, là muốn nói cho ta biết những thứ này, ý là muốn nói cho ta biết, ta chính là người ở trong lời dự đoán sẽ mang đến sát kiếp cho Phạm Thiên Đại Lục 'Thất Sát Tinh' ?" Phong Vô Ý nhủ mảy, nhưng bên miệng lại nở nụ cười mỉm. Không sai, thời điểm nàng trộm được ngọc cổ chính là lúc hoàng hôn, rồi cũng không biết tại sao lại xuyên không tới nơi này. Nhưng mà nàng cũng sẽ không bởi vì thế, mà tin lời nói của người nam nhân trước mắt này.

Sát kiếp? Chỉ bởi vì một nữ nhân? Nàng không tự coi nhẹ bản thân mình, nhưng mà nàng cũng tuyệt đối không cho rằng dựa vào năng lực của một mình nàng mà có thể nhắc lên được một trận gió tanh mưa máu.

"Sát kiếp đã bắt đầu, đó cũng chính là số kiếp của ta và ngươi, mà vận mệnh thì không thể nghịch chuyển" Đồng tử ở trong mắt của Tiêu Tử Mặc trở nên thâm thúy, nhưng cũng mang theo xót xa: "Ta đã từng có ý đồ ngăn cản, nhưng ngươi lại vẫn nhập cung....."

"Thật có lỗi, truyện trước kia hiện giờ ta không nhớ rõ nữa" Phong Vô Ý cắt ngang lời hắn đang nói, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt đang bình tĩnh của hắn bị phá vỡ.

"Không nhớ rõ? Vì sao?" Một hồi lâu sau, Tiêu Tử Mặc mới giật mình, kinh ngạc hỏi lại.

"Cái này ta cũng rất muốn biết, nhưng mà tiếc là Quốc Sư chỉ có thể đi hỏi thái y mà thôi" Phong Vô Ý thoải mái nhún vai một cái.

"Thì ra.... là như vậy sao....." Rất lâu sau, Tiêu Tử Mặc mới thì thào tự nói một câu.

"Ta biết rõ, nương nương hãy nghỉ ngơi cho tốt, ta cáo từ trước" Rất nhanh Tiêu Tử Mặc đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng, gật gật đầu, không đợi nàng trả lời đã xoay người rời đi. [Truyện được post tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

Ngươi biết gì? Ta còn không biết nữa mà! Phong Vô Ý ở trong lòng thầm than một tiếng, nhìn không được mà xoa xoa trán. Người này, chắc không phải chỉ là đặc biệt tới để kể lại chuyện xưa chứ? Mà cái nhìn sau cùng của hắn kia, thật khiến người ta cảm thấy bất an mà, xem ra..... Phải nhanh chóng nghĩ biện pháp rời khỏi đây, sau đó tìm cách trở về thời hiện đại.

"Nương nương, Quốc Sư đại nhân có nói gì không?" Đột nhiên, Dao Nguyệt đi đến lên tiếng hỏi.

"Vì sao lại nói như thế?" Phong Vô Ý không trả lời mà là hỏi ngược lại.

"Bởi vì Quốc Sư vẫn luôn phản đối bệ hạ lập người làm phi, ngay đêm trước khi tiến cung, Quốc Sư còn tới tận phủ để gặp lão gia ạ" Dao Nguyệt trả lời.

Phong Vô Ý thờ dãi, người nam nhân này thật đúng là chưa chịu từ bỏ ý định, nhưng mà.....nói ra cũng đúng. Hắn ngay cả đêm tân hôn còn dám cản ngăn hoàng đế, thì liệu có chuyện gì không dám? Phạm Thiên chỉ có một Chiêm Tinh Sư sao.....

"Nương nương?" Dao Nguyệt cẩn thận kêu một tiếng.

"Không có việc gì, đi lấy ít sách tới đây" Phong Vô Ý lấy lại bình tĩnh, liền bổ sung thêm một câu: "Tốt nhất là các loại sách sử"

"Vâng" Dao Nguyệt nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

Phong Vô Ý đuổi người, lại tiếp tục nằm xuống.

Nàng bây giờ đúng là một bệnh nhân nặng, nghĩ tới cái tên hoàng đế háo sắc kia, chỉ hy vọng hắn sẽ không nghĩ tới nàng vào lúc này. Chỉ có như vậy thì nàng mới có đủ thời gian để tìm hiểu về thế giới này, cùng với tình hình mọi thứ xung quanh.

Nhưng mà..... hình như ông trời cũng không muốn cho nàng được yên ổn. Đúng lúc này, ở phía xa ngoài điện đột nhiên truyền tới tiếng thái giám: "Hoàng hậu nương nương giá lâm"

Nghe thấy thế, tay Dao Nguyệt bỗng dưng run lên, một chồng sách toàn bộ đều rơi xuống trên mặt đất.

"Vội vàng gì chứ?" Phong Vô Ý đứng dậy, một bên sai bảo Dao Nguyệt xếp lại sách ở dưới đất, còn mình thì ra ngoài nghênh đón. Đưa tay lấy ra hộp trang điểm ở dưới gối, rất nhanh vẽ vài cái ở trên mặt làm cho khuôn mặt đang trắng nõn đột nhiên biến thành vàng vọt như người bị bệnh nặng, tuy không làm mất đi ngũ quan vốn có, nhưng lại vô tình che đi vẻ đẹp như hoa.

"Tất cả đều đứng lên đi" Giọng nói cao ngạo vang lên, từ ngoài cửa đi tới là một nữ nhân vô cùng duyên dáng, sang trọng.

Phong Vô Ý quỳ gối bên giường, vụng trộm ngẩng đầu liếc mắt nhìn, sau khi nhìn xong thì cố gắng nhịn xuống kinh thường ở trong lòng.

Xem ra, hoàng hậu này thật đúng là đã bị thất sủng rồi ạ, ngay cả tới thăm một phi tử bị bệnh mà cũng phải trang điểm và ăn mặc kiểu này, giống như sợ

người ta sẽ không biết nàng là ai, cho nên mới phải thể hiện ra, mà càng làm vậy thì càng chứng tỏ nàng ra đang lo lắng.

"Người chính là nữ nhi của Phong Thượng Thư, kêu Vũ Y?" Hoàng hậu ngồi trên ghế tựa, cúi đầu nhìn xuống hỏi han, còn ở sau lưng là bốn thị nữ đứng thẳng hầu hạ.

"Vâng, Vũ Y tham kiến hoàng hậu nương nương" Phong Vũ Y cúi đầu, thuận theo trả lời. Trong lúc lơ đãng, nàng cố ý để cho ông tay áo tuột xuống, làm lộ ra những vết thâm tím chói mắt ở trên cổ tay.

"Nếu đã vào cung, thì phải tuân thủ theo các quy củ...." Hoàng hậu nói tới đây thì dừng lại một chút, rồi mới tiếp tục: "Người là do hoàng thượng trong lúc nhất thời nóng vội mà cho tiến cung, còn chưa được người dạy cho các lễ nghi quy củ. Vì thế ta cho người thời gian ba ngày để dưỡng bệnh, sau đó bản cung sẽ cho nữ quan qua dạy người"

"Vâng" Phong Vũ Ý nghiêng răng nghiêng lợi, cố kìm nén ý muốn đem cái nữ nhân này đá văng ra ngoài, may mắn.... lý trí nàng vẫn còn.

Học quy củ? Được rồi.... Nếu trong vòng ba ngày này chạy không được, vậy thì học đi, dù sao cũng không thể khó hơn so với lễ nghi của quý tộc trong mười nước mà trước kia nàng phải học.

"Hoàng hậu nương nương, mời dùng trà" Dao Nguyệt lo sợ dâng lên trà thơm.

"Uhm" Hoàng hậu từ từ nâng ly trà lên nhấp một ngụm, sau một lúc mới nói tiếp: "Nghe nói, Quốc Sư đã tới đây?" [Truyện được post tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

"Đúng vậy" Dao Nguyệt vội vàng đáp: "Thái Y nói bệnh của nương nương cần Quốc Sư...."

"Lớn mật! Một nha đầu nhỏ nhỏ mà dám thay chủ từ đáp lời?" Hoàng hậu trừng mắt, đem ly trà đặt lên bàn, quát lạnh một tiếng: "Người đâu, tới và miệng!"

"Hoàng Hậu nương nương....." Dao Nguyệt nhất thời sợ hãi tới mức sắc mặt trắng bệch.

Một thị nữ mặt không chút biểu tình đi lên trước, dơ tay lên giáng một cái tát thật mạnh lên mặt Dao Nguyệt.

"Hu..." Dao Nguyệt ôm mặt đỏ bừng, ngồi sững sờ trên mặt đất.

Ở một góc độ không ai nhìn thấy, Phong Vũ Ý nắm chặt tay lại thành quả đấm. Hoàng hậu.....Đánh chó cũng phải xem mặt chủ nhân ạ, hôm nay nàng ta là muốn đến để dẫn mặt với người được hoàng đế sủng ái sao? Tốt, tốt!

Đầu ngón tay hơi động đậy, một luồng khí nhẹ mà bằng mắt thường không nhìn thấy, bay tới bám lên trên người thị nữ vừa mới đánh Dao Nguyệt.

Hoàng hậu, tạm thời nàng chưa động tới được. Nhưng một thị nữ nhỏ nhỏ thì nàng chẳng lẽ còn không xử lý được sao? Người của nàng, cũng không phải là tùy ý để người khác tới khi dễ như vậy!

Nhưng ở bên ngoài, Phong Vũ Ý vẫn thể hiện ra dáng vẻ sợ hãi, núp ở một bên giống như là bị dọa sợ vậy.

Có lẽ là do bộ dạng nhát gan này đã lấy được lòng hoàng hậu, nên hoàng hậu cũng không để ý tới mà chỉ nói vài câu rồi hồi cung.

"Nương nương!" Dao Nguyệt lập tức nhào vào trong lòng Phong Vũ Ý.

"Ngaoan, tự mình đi lấy khối băng lạnh mà chườm lên đi, ngày mai sẽ hết sưng" Phong Vũ Ý nhẹ nhàng vỗ lên đầu nàng, trên mặt vô cùng bình tĩnh.

Nàng rất muốn trừng trị nhóm người dám khi dễ trên đầu nàng, nhưng mà... lúc này nàng còn chưa có thực lực, nên cuối cùng cũng đành bỏ qua ạ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Gặp Lại Hoàng Đế.

Dao Nguyệt một bên mài mực, một bên vụng trộm nhìn người đang tựa vào đầu giường lật sách.

Từ lúc tân hôn tới giờ đã là hai ngày, nàng rõ ràng cảm giác được, tiểu thư cùng với nàng từ nhỏ lớn lên kia ngoại trừ khuôn mặt ra thì hoàn toàn khác nhau, chẳng lẽ.... mất trí nhớ còn có thể thay đổi tính tình lớn tới như vậy sao? Nhưng mà sự biến đổi này chỉ xuất hiện ở trước mặt mình và Quốc Sư đại nhân.... còn trong mắt những người khác thì vẫn là vẻ dịu dàng ngoan ngoãn mà các tiểu thư nên có.

Phong Vũ Ý khép sách lại, trong mắt có chút nhức mòi.

Mặc dù chỉ là một cuốn sử sách được ghi lại, nhưng ngoài tất cả những chuyện xảy ra trong một ngàn năm kể từ khi lịch sử bắt đầu, thì những chuyện khác đều không hề nhắc tới. Chuyện này làm cho nàng cảm thấy rất khó tin.

Vô luận là thế giới phát triển ra sao, nhân loại biến hóa thế nào, thì luôn luôn phải có một quá trình. Mà những thứ sách sử ghi chép, lại giống như là chuyện một ngàn năm trước của Phạm Thiên Đại Lục tựa hồ như không có gì, mà khả năng duy nhất mà nàng nghĩ đến... đó chính là lịch sử của một ngàn năm trước đã bị người xóa đi. Có thể làm được chuyện này, hơn nữa còn làm tới mức sạch sẽ như vậy, nhất định là người không đơn giản, có lẽ... Tiêu Từ Mặc có thể biết chút gì đó?

Nhớ tới gương mặt lạnh lùng kia, nàng lại nhủ mảy.

Hai ngày, kể từ ngày Tiêu Từ Mặc vội vàng rời đi thì hẳn không hề quay lại quấy rầy nàng nữa. Cũng không biết là hẳn đã hết hy vọng, hay là lại đang nghĩ cách gì khác. Thế giới này, so với nàng tưởng tượng còn phức tạp hơn nhiều.... Còn có tên hoàng đế háo sắc kia, hai ngày này chỉ cần người không quá ngu ngốc thì cũng hiểu được, trong chuyện này có chút không thích hợp. Cho nên nếu muốn tiếp tục lừa dối cũng rất phiền, lại còn cả hoàng hậu sắp bắt nàng đi học quy củ lễ nghi nữa ả.

"Nương nương, một mồi đứng không ạ?" Dao Nguyệt do dự mãi, rồi mới dám lên tiếng hỏi han.

"Không có việc gì" Phong Vô Ý mở mắt, đem sách vứt qua một bên, xoay người xuống giường.

Dao Nguyệt khăn trương đi lên lấy áo bào phủ lên người nàng.

Phong Vô Ý đi tới trước bàn, cầm lấy bút ghi lại những thứ cần ghi nhớ. Nàng đã được học qua mặt mã văn tự cho nên nếu như có bị truyền ra ngoài, chắc chắn cũng không ai hiểu nàng viết gì.

Mục tiêu hiện tại lúc này, là phải biết rõ ràng vào một ngàn năm trước đã xảy ra chuyện gì. Nàng khẳng định, chuyện này tuyệt đối có liên quan tới lời tiên đoán của Tiêu Từ Mặc, nói không chừng đây chính là điểm mấu chốt để nàng quay trở về. Nhưng... một phi tử ở hậu cung, làm sao có thể gặp được người có quyền cao chức trọng như Quốc Sư đây?

Cẩn cẩn cầm bút, Phong Vô Ý bắt đầu chìm vào trong suy nghĩ.

"Nương nương, bệ hạ vẫn chưa từng quay lại" Dao Nguyệt có chút lo lắng nói.

Không đến là tốt nhất! Phong Vô Ý bĩu môi, ngẩng đầu lên hỏi: "Dao Nguyệt, chuyện của ta..... Cha mẹ biết không?"

"Chắc là không biết gì" Dao Nguyệt nghĩ nghĩ nói: "Tin tức trong cung đều không cho phép truyền ra ngoài, huống chi lão gia và phu nhân....."

"Bọn họ làm sao vậy?" Phong Vô Ý lập tức cảm giác được nàng ta muốn nói gì đó rồi lại thôi.

"Thật ra.... Phu nhân là muốn đưa đại tiểu thư tiến cung" Dao Nguyệt chần chờ rồi nói.

"Như thế à...." Phong Vô Ý thờ dãi, trong đầu nhất thời hình dung ra hình dáng của một đại gia đình. Đại tỷ được bồi dưỡng ra thành một người nữ nhân xuất sắc, nhưng lại không được coi trọng bằng cái thân phận này của nàng, xem ra là đã khiến cho nhiều người không thích rồi.

"Nương nương, người có ý muốn về thăm lão gia sao?" Dao Nguyệt hỏi.

"Có thể sao?" Ánh mắt Phong Vô Ý sáng lên, nếu như có thể xuất cung một chuyến, nói không chừng còn có thể nhân cơ hội mà trốn đi.

"Người bình thường vừa mới tiến cung, thì sau ba ngày là có thể xin hoàng thượng cho về thăm người nhà, nhưng mà....." Dao Nguyệt nói tới đây thì ngừng lại một lát, rồi mới nói tiếp: "Đó phải là người được sủng ái mới được như thế, còn nương nương thì không biết bệ hạ có đồng ý hay không"

"Ta tốt xấu gì cũng là do hắn cướp đoạt về không phải sao? chắc là có thích đi!" Phong Vô Ý cười một tiếng, khề nói: "Đi hỏi Ti Lễ Giám xem sổ xem, có đúng là như vậy hay không?"

"Vâng" Dao Nguyệt gật đầu, trong lòng tuy nghi ngờ, nhưng lại cũng rất cao hứng.

Tuy trí nhớ của tiểu thư thay đổi rất nhiều, nhưng mà nàng thích tiểu thư như vậy hơn ả. Tiểu thư như thế này thì sẽ không bị người nào gây khó dễ nữa, chẳng qua là.... Tiểu thư tại sao lại đột nhiên muốn về thăm nhà ả?

"Hoàng Thượng giá lâm" Đúng lúc này, tiếng truyền lạnh lạnh của thái giám ở xa xa vang lên.

"Bệ hạ tới rồi!" Dao Nguyệt hoảng sợ, sắc mặt lại trở nên tái nhợt.

"Cất kỹ đồ vật" Phong Vô Ý chỉ vào giấy bút ở trên bàn, sau đó tao nhã xoay người mặc lên áo khoác, nằm xuống thể hiện ra dáng vẻ ốm yếu của người bệnh.

Những vết bầm tím ở trên người tuy đã giảm đi một chút, nhưng bởi vì Phong Vô Ý cố tình giữ lại, cho nên ở trên da dẻ trắng nõn vẫn chói mắt như cũ. Không phải nàng có ý để cho nam nhân kia áy náy, mà là... nàng không muốn một đế vương, có ba nghìn người trong hậu cung sẽ vì một người toàn thân

xanh tím mà sinh ra thú tính. Nàng cũng không hy vọng mỗi lần đều phải dùng tới mê dược để đối phó, bởi dược tính sau khi dùng với người có tính kháng dược cao như vậy thì sớm hay muộn cũng sẽ bị lộ tẩy.

Dao Nguyệt vừa mới đem mọi thứ trên bàn dọn dẹp gọn gàng, cửa đã bị người ở bên ngoài đá văng ra.

"Tham kiến bệ hạ" Thân thể yếu đuối của Phong Vô Ý cùng với giọng nói mềm mại vang lên, còn trong lòng thì rất nghi ngờ.

Hách Liên Diệu..... Hình như đang rất tức giận, chẳng lẽ là vừa rồi lâm triều có ai chọc giận đến hấn rồi hả? Hay là.... Tiêu Tử Mặc vẫn còn cố gắng can thiệp vào quyết định của hấn? Nhưng mà, vấn đề hiện tại là cái người nam nhân này tại sao lại có bụng dạ hẹp hòi, mang nữ nhân ra để trút giận chứ.

"Đứng lên đi" Hách Liên Diệu trầm mặc ngồi xuống, hô hấp dần ổn định lại, mở miệng nói.

"Tâm tình bệ hạ không tốt?" Phong Vô Ý thử lên tiếng dò hỏi.

"Không liên quan tới chuyện của ngươi" Hách Liên Diệu phát tay, đưa mắt đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lượt, sau đó ánh mắt dừng lại ở vết thương trên cổ tay nàng, thấy vẫn chưa mất đi, thì nhíu mày lại: "Như thế nào, thương thể còn chưa tốt sao? Thái Y Viện đều là phế vật à!"

"Không phải là lỗi của thái y, chỉ là.... do da của nô tỳ rất dễ dàng để lại vết thương" Phong Vô Ý khẽ lên tiếng nói.

"Phải vậy không?" Hách Liên Diệu thờ ơ lên tiếng, cũng không miệt mài tra hỏi, rồi sau đó chỉ vào ghế bên cạnh nói: "Ngồi đi"

"Tạ ơn hoàng thượng" Phong Vô Ý mặc thêm áo khoác rồi từ từ đi tới.

Hách Liên Diệu thờ dãi một hơi nhẹ nhõm, không biết tại sao vốn đang tức giận thì dần dần trở nên bình tĩnh lại, bao nhiêu bức bối bị Tiêu Tử Mặc vào sáng hôm nay gây nên, cũng từ từ biến mất.

Phong Vũ Y, một nữ nhân nhỏ bé giống như con thỏ, an tĩnh yếu đuối, lại giống như một đóa hoa Bạch Liên sạch sẽ. Khiến cho hấn vừa mới nhìn thấy đã có cảm giác muốn mang nàng vào cung, quả nhiên, ở bên cạnh nàng hấn nhận ra, nàng so với các nữ nhân khác luôn lục đục ở trong hậu cung rất khác nhau. Nhưng mà chuyện vào buổi tối hôm đấy, hấn vẫn không tra ra được có chỗ nào không thích hợp, mà cảm giác của hấn thì vẫn luôn lẩn quẩn bất an.

"Bệ hạ.... nô tì.... có thể về thăm cha mẹ một chút không?" Phong Vô Ý liếc mắt nhìn trộm sắc mặt hấn một cái, rồi sau đó đưa ra thỉnh cầu.

Tuy là sắc mặt giận dữ chưa hết, nhưng nàng có thể cảm giác được, có lẽ tâm tình của Hách Liên Diệu lúc này cũng không tệ tới mức không thể nói chuyện.

"Ngươi muốn trở về?" Hách Liên Diệu có chút kinh ngạc nhíu mày. Mọi chuyện trong phủ của Phong Thượng Thư, dù là một tin tức nhỏ hấn cũng đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

"Vâng" Phong Vô Ý cúi đầu, đôi mắt ửng đỏ, làm ra bộ dạng sắp khóc và đáng thương của nữ nhân. Điều đầu tiên trong huấn luyện của đặc công: nhan sắc và nước mắt của nữ nhân, chính là vũ khí sát thương lớn nhất.

"Đội thương thể tốt lên hãy trở về, chỉ cần nói với Tì Lễ Giám một tiếng trầm đồng ý là được" Hách Liên Diệu không chút nghi ngờ gật đầu.

Phong Vô Ý nhẹ nhàng thở ra, mục tiêu lớn nhất đã hoàn thành. Hiện tại nàng phải nghĩ cách làm sao để đuổi người này đi, nàng cũng không muốn thị tẩm.....

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Phá Ngang Lúc Tăm.

Sau khi cô tỉnh giả vờ đáng thương đuổi đi Hách Liên Diệu, lại được đồng ý cho phép xuất cung nên tâm trạng Phong Vô Ý rất tốt. Cho nên nàng không tiếp tục dùng thuốc để duy trì vết thương nữa, làm cho các vết thương rất nhanh đã khỏi hấn như lúc ban đầu. Còn chuyện hoàng hậu bắt nàng học tập quy củ, đương nhiên cũng vì lần được về thăm thân lần này mà hoãn lại tới sau khi hồi cung.

Hồi cung? Phong Vô Ý cười lạnh một tiếng. Nếu lần này mọi chuyện suôn sẻ theo như ý nàng, thì ai còn muốn trở lại cái lồng giam kia nữa mà học quy củ chứ?

Trái ngược với nàng, Dao Nguyệt vẫn luôn có vẻ mặt buồn bã lo lắng, giống như ở trong phủ Thượng Thư là một nơi ác ma chuyên ăn thịt người vậy.

Sáng sớm hai ngày sau, trước cửa điện xuất hiện một chiếc kiệu nhỏ tinh xảo và vài tên thái giám cùng với cung nữ vây quanh, lặng lẽ đi thẳng ra theo bên cửa hông của hoàng cung, rồi sau đó đi tới phủ Thượng Thư.

Từ sớm đã nhận được tin tức, nên Phong Thượng Thư và phu nhân đã cho người quét dọn sạch sẽ phủ đệ, còn bản thân thì lặng lẽ đi ra cửa nghênh đón.

Nữ nhi dù không được sủng ái, nhưng một khi đã vào cung làm phi thì cũng chính là quân thần, cho nên về sau chẳng những không thể đánh chửi mà còn phải cung kính nghênh đón từ tận ngoài cửa.

Phong Vô Ý nhìn xuyên qua lớp rèm mỏng trước kiệu, không hề kiêng kỵ mà đánh giá từng người một ở trong nhà. Về mặt phụ thân không biết phải làm sao, mẫu thân hồi hận, tỷ tỷ ghen tị, cùng với một đám hạ nhân thì hoảng sợ và sợ hãi.... Nàng thật không biết, nếu như lúc này là Phong Vũ Y chân chính thì sẽ có cảm nhận gì khi thấy vậy, nhưng còn nàng thì nàng chỉ cảm thấy chán ghét mà thôi.

Nàng chưa từng có cha mẹ hay người nhà gì đó, trước kia từ lúc nàng mở mắt thì đã ở trong viện khoa học rồi. Bắt đầu từ lúc có trí nhớ, trong đầu của nàng chỉ có thí nghiệm và huấn luyện, cảm giác vui buồn tức giận hay thất tình lục dục gì đó, nàng không phải là không có mà căn bản là nàng không hiểu. Người huấn luyện của nàng chỉ dạy cho nàng phải làm sao để mạnh mẽ hơn, dạy nàng phải biểu hiện ra sao vào hoàn cảnh nào, còn các thứ cảm xúc kia thì nàng không biết. Người được cải tạo ghen, đều được loại bỏ đi những ghen không tốt, nếu nói trên lý thuyết thì nàng phải là người hoàn hảo nhất.... Nhưng mà về một mặt nào đó thì nàng vẫn có nhiều chỗ không rõ....

"Nương nương?" Dao Nguyệt đứng bên cạnh chiếc kiệu, cẩn thận nhắc nhở một tiếng.

"Ta cảm thấy mệt mỏi" Giọng nói lạnh lùng của Phong Vô Ý vang lên, cũng đồng thời dập tắt hết nhiệt tình của mọi người ở đây.

"Mời nương nương đến hậu viện nghỉ ngơi, vi thần đã chuẩn bị tiệc rượu để buổi tối tẩy trần cho nương nương" Phong Thượng Thư lên tiếng nói.

"Làm phiền phụ thân" Phong Vô Ý cũng bình tĩnh nói.

Dao Nguyệt dẫn đường, đi thẳng tới hậu viện rồi sau đó đem tất cả hạ nhân đuổi ra ngoài.

Phu nhân Thượng Thư vẫn giữ lại căn phòng của Phong Vũ Y như cũ, chỉ có trang sức ở bên trong là được thay đổi mới. Phong Vô Ý cũng không để ý, phân phó cho Dao Nguyệt đứng canh giữ ở ngoài cửa, đến giờ cơm chiều cũng không được cho ai vào làm phiền, sau đó mới tiện tay đóng cửa phòng lại.

Phong Vô Ý vội vàng lấy ra vài thứ và công cụ bí mật mang theo. Không lâu sau, một quý phi nương nương sang trọng hoa lệ liền biến thành một nha đầu ngây ngô bình thường. Tiếp theo Phong Vô Ý lập tức lặng lẽ nhảy ra cửa sổ, trèo tường ra ngoài mà không làm kinh động tới bất kỳ kẻ nào, đi tới một ngõ nhỏ ở trên đường cái phồn hoa nơi kinh thành.

Dù sao thì cũng chỉ là một quý phi hồi phủ, cũng không tới mức đáng giá để làm âm mưu cá thành phủ được. Thị vệ bên ngoài phủ cũng chỉ đứng canh gác nghiêm mật hơn thường ngày một chút, chủ yếu là để đề phòng người ở bên ngoài xâm nhập vào, cũng vì thế mà chẳng ai ngờ tới vào giữa ban ngày ban mặt thì quý phi nương nương đã cải trang và bình yên trốn thoát..

Phong Vô Ý sau khi trốn ra khỏi cửa thì ngừng lại một lát, quay đầu nhìn trộm một cái, thấy không có tình hình gì thì cũng biết là kế hoạch của mình đã thành công, yên tâm rời đi.

Cứ dựa vào kỹ năng ở hiện đại, nàng giả làm ra dáng vẻ đáng thương khóc lóc, giả vờ kể chuyện xưa cũ bi thảm.... sau đó đều chiếm được sự thương xót của mọi người.... Rồi lập tức có người có lòng tốt mà chỉ đường tới phủ Quốc Sư, nhưng mà khi tới nơi.... nàng mới biết thì ra phủ Quốc Sư lại nằm ngay cạnh Hoàng Cung.

Trước mắt là một tòa phủ đệ màu trắng thanh nhã, bên cửa không có một thủ vệ nào. Phong Vô Ý thấy thế nhưng vẫn như cũ đi tới cửa sau, kiểm tra không thấy ai thì nàng mới mượn lực bám vào thân cây mà leo lên tường.

Địa điểm nhảy xuống giống như là một hoa viên, nhưng lại không thấy một bông hoa nào. Khắp nơi trên đất đều là cỏ dại, nhìn qua rõ ràng là không có người chăm sóc mà tất cả đều là tự nhiên mọc lên.

Phong Vô Ý khước miệng giật giật, nàng cũng không buồn đánh giá Tiêu Tử Mặc nữa, nhìn quanh không thấy thị vệ hoặc hạ nhân, sau đó liền tự tiện đi vào tìm kiếm.

Đi xuyên qua mấy cái sân, nhưng lại không cảm thấy có hơi thở của người sinh sống tại đây, trong phòng cùng với hoa viên đều giống nhau như đúc, nhìn qua tuy sơ xài nhưng lại rất sạch sẽ không hề nhiễm một hạt bụi.

Chẳng lẽ không có ở đây? Phong Vô Ý nhú mày, đẩy ra cánh cửa gỗ trước một cái sân ở phía đông. Cánh phía sau cửa lại khiến nàng ngẩn ra, cùng với mọi thứ bên ngoài cực kỳ khác nhau, cái sân viện này tuy nhỏ nhưng lại cực kỳ tinh xảo. Kỳ hoa dị thảo, núi đá lung linh xinh đẹp, ôn tuyến từ trên miệng Bạch Ngọc Long chạy xuống bên trong ao nhỏ, hơi ẩm tạo thành khói nhẹ tràn ngập cả phòng.... mà tất cả những thứ này ở trước ánh sáng trời chiếu chiếu xuống, càng giống như đang vẽ nên một sự yên lặng nhẹ nhàng.

"Người nào?" Đột nhiên một giọng nói vang lên, làm nàng giật mình tỉnh lại.

"Người nào?" Trong lòng Phong Vô Ý nhất thời cảm thấy căng thẳng, trầm giọng quát.

"Người là.... Phong quý phi?" Chần chờ một lát, giọng nói kia mang theo nghi ngờ lại vang lên.

"Quốc Sư đại nhân, chào buổi trưa" Phong Vô Ý nở nụ cười. Nếu không phải là do sự tương phản quá lớn của người này, thì nàng cũng sẽ không bị mê mẩn tâm thần trong lúc nhất thời như vậy. Nàng vậy mà lại không hề chú ý tới ở trong ôn tuyền có người, chẳng lẽ.... rồi khỏi thế giới kia thì lòng cảnh giác cũng giảm xuống!

Trong nước lúc này là một nam tử có một đầu tóc dài màu đen xõa ra, giống như vàng trắng được nhuộm màu của mực, cùng với các hơi nước trong suối bốc lên càng khiến người này nổi bật hơn. Từ trong bản thân toát ra khí chất lạnh lùng, nhưng trong đó cũng có vài phần hương vị dụ dỗ người.

"Người.... " Tiêu Từ Mặc xoay người lại, nhìn thấy bộ dáng nàng thì không khỏi đau đầu.

Một nữ tử là tân quý phi, đột nhiên xuất hiện trong phủ của hắn với bộ y phục hàng ngày của nha hoàn đã đủ làm hắn kỳ quái rồi, vậy mà khi nàng nhìn một nam tử đang tắm lại vẫn không có cảm giác xấu hổ?

"Ta thật sự cảm thấy, đối với lần nói chuyện trước kia cùng Quốc Sư cực kỳ có hứng thú, cho nên bây giờ có thể nói chuyện sao?" Phong Vô Ý đi tới bên cạnh ao, từ trên cao nhìn xuống nói.

"... .." Tiêu Từ Mặc không nói gì, mãi một lúc sau mới không biết phải làm sao mà lên tiếng: "Nương nương, trước tiên có thể xoay người sang chỗ khác để cho ta đứng lên sao?"

"Không cần" Phong Vô Ý cười tít mắt tìm một chỗ thích hợp nhìn giống như tảng đá mà ngồi xuống, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Ta không có nhiều thời gian như vậy, hơn nữa..... ta cho là dưới tình huống như thế này, Quốc Sư sẽ không bịa đặt ra chuyện xưa để dụ dỗ người khác"

"Ta là Chiêm Tinh Sư, nói dối chính là cầm kỳ" Tiêu Từ Mặc quát.

"Hãy bớt nói điều nhảm nhí đi!" Phong Vô Ý chột nhứ mày, nàng cũng không muốn tiếp tục che dấu ở trước mặt hắn, nên nói thẳng: "Người đã nói lời tiên đoán và sát kiếp, tới cùng là chuyện gì xảy ra? Hay là nói, trong lời tiên đoán của người, ta rốt cuộc sẽ có kết quả như thế nào?"

"Người..... Thật sự là Phong gia Vũ Y tiểu thư sao?" Tiêu Từ Mặc không trả lời câu hỏi của nàng, mà đột nhiên hỏi lại một câu.

"Có ý tứ gì?" Tay ở dưới ống tay áo của Phong Vũ Y nhất thời nắm chặt lại.

"Người có ý nghĩ muốn giết ta" Tiêu Từ Mặc một câu nói trúng tim đen.

"Hả?" Mắt Phong Vô Ý trầm xuống, chính xác vừa rồi nàng có ý muốn giết người nam nhân này, nhưng

"Thật ra, ta cho rằng Phong Vũ Y là Thất Sát Tinh, nhưng mà hai đêm nay ta xem tinh tượng, thì lại thấy Thiên tượng có biến hóa....." Tiêu Từ Mặc nói tới đây thì hơi dừng lại, nhíu nhíu mày rồi mới nói tiếp: "Những chuyện này có lẽ người nghe sẽ không hiểu, nhưng chuyện người đột nhiên xuất hiện sẽ không sai"

Phong Vô Ý ngẩng đầu nhìn bầu trời, tuy lúc này là hoàng hôn nên không thể nhìn thấy một trời đầy sao, nhưng nàng thật sự rất khó tin tưởng, chuyện dựa vào mấy vì sao mà nhìn ra lai lịch của một người.

"Người yên tâm, ta cũng chưa nói chuyện này cho hoàng thượng" Tiêu Từ Mặc bổ xung thêm một câu.

"Người, muốn cái gì?" Im lặng một lúc, Phong Vô Ý mới lạnh lùng lên tiếng hỏi.

"Có thể.... để cho ta mặc quần áo trước không?" Tiêu Từ Mặc cười khò: "Ta không có thói quen vừa tắm rửa vừa nói chuyện, ta nghĩ ... người cũng không có thói quen như vậy"

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cuộc Nói Chuyện Ở Tinh Lôu.

"Mời vào" Tiêu Từ Mặc đẩy cửa tòa nhà có hình tháp ra, rồi đi thẳng lên trên không hề quay đầu lại.

Phong Vô Ý yên lặng đi theo sát phía sau hắn, mãi cho tới tận tầng cao nhất. Trên đó là một khoảng không gian không có mái che, giống như một cái sân phơi để có thể nhìn lên trên bầu trời. Trên này chỉ đặt một chiếc bàn duy nhất, trên bàn là giấy bút, la bàn và nhiều thứ khác nữa mà nàng xem không hiểu.

"Nơi này là Vọng Tinh Đài, vừa là tòa nhà cao nhất Phạm Thiên vừa là nơi ở của Quốc Sư. Mỗi ngày vào khi hoàng hôn ta sẽ tới linh trì tắm rửa, sau đó tới nơi này xem tinh tượng" Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng lên tiếng, cùng với những cơn gió thoảng thoảng thổi qua làm chiếc áo bào màu trắng nhẹ nhàng bay phấp phới.

"Chỉ sợ là ta sẽ không kịp chờ đợi tới lúc tinh tượng xuất hiện" Tiếng nói lạnh lùng của Phong Vô Ý bỗng vang lên.

"Ta biết, chỉ là... ta vốn có thói quen ở nơi này nói chuyện" Tiêu Từ Mặc cười cười, rồi xoay người ngồi xuống chiếu ở bên cạnh bàn.

"Nói đi" Phong Vô Ý ngắt lại lời nói của hắn, rồi cũng xoay người ngồi đối diện.

"Thật ra, từ vài năm trước, cũng đã có dự báo về sát kiếp rồi" Tiêu Từ Mặc nói xong, từ trên bàn rút ra một quyển trục đặt xuống đất và mở ra. Trên quyển trục chính là một bức bản đồ tinh xảo, tất cả đất đai núi sông, thành thị và thôn trấn đều được vẽ ở bên trong đó, nhìn rất rõ ràng. Ngón tay của Tiêu Từ Mặc chạm nhẹ lên một chỗ, sau đó tiếp tục nói: "Từ bên ngoài nhìn vào, Phạm Thiên Đại Lục vẫn được coi như là một hoàng triều thống nhất, nhưng trên thực tế, dân tộc du mục ở Bắc Phương thảo nguyên gần đây đã bắt đầu lớn mạnh hơn và hàng năm tới quấy nhiễu biên quan, thậm chí còn tập trung ở các thành trì lớn. Mà ở Tây Nam có ba tỉnh thành, từ trước tới nay nơi đó vẫn luôn là đất phong được cấp cho Thục Vương, từ nhiều năm trước đã tách ra khỏi sự khống chế của triều đình, cho nên mấy năm gần đây cũng có thể lực ngầm và trở nên ác liệt hơn. Tất cả quan viên triều đình phái tới đều không thể tiến vào, vì vậy mà việc thu thuế cũng rất khó khăn, thường bị khát nợ. Bên cạnh đó, ở ven biển có Đông Phương. Vấn đề này cũng không nhỏ, nơi này có thể coi là chốn phồn hoa của Phạm Thiên Đại Lục, vì có nghề ngư nghiệp và làm muối nên kinh tế khá dồi dào, nhưng lại bị các quan viên sa đọa, rồi hải tặc.... cả hai bên đều ra sức dồn ép và chiếm đoạt mà làm cho đời sống của dân chúng trở nên hỗn loạn. Gần nhất là mấy hôm trước, ở trong triều vừa mới nhận được một thư tín, trong đó nói đám hải tặc kia hiện đang ngang nhiên muốn ở hải ngoại lập quốc xưng đế. Tuy quần đảo đó chỉ là một quần đảo, nhưng ở đó lại không thể nào sản xuất và trồng trọt, tự cung tự cấp cho sinh hoạt, nên bọn họ vẫn đều dựa vào cướp bóc mà sống"

"Người đang muốn nói cho ta biết, Phạm Thiên Đại Lục chuẩn bị nghênh đón một trận chiến tranh sao?" Phong Vô Ý nhíu mày lên tiếng.

"Không sai" Tiêu Từ Mặc đưa tay xoa xoa trán, một lần nữa lên tiếng khẳng định.

"Vậy thì tính sao?" Giọng nói Phong Vô Ý bình tĩnh như nước: "Thiên hạ rộng lớn, nếu như có thể chín hợp thành một thì cũng có thể một chia thành chín. Hơn nữa, đại lục đã yên bình lâu như vậy, nếu như có xảy ra chiến tranh thì cũng là chuyện bình thường không có gì lạ. Cuộc sống hòa bình làm cho lòng người trở nên tham lam cùng có độc ác, để chiến tranh xảy ra coi như tẩy rửa tội ác đó thì có gì không tốt"

"Nếu chỉ có như vậy, thì đã không gọi là sát kiếp rồi" Tiêu Từ Mặc cười khò: "Nghìn năm qua, Phạm Thiên Đại Lục cũng đã phải trải qua vài trận chiến, mới có hoàng triều Phạm Thiên bây giờ, nhưng lúc này chuyện không giống như vậy"

Phong Vô Ý nhíu mày, ánh mắt nhìn theo ánh mắt của Tiêu Từ Mặc đang dừng lại trên tấm bản đồ. Sau khi nhìn kỹ một lúc, nàng cũng có cảm giác có chỗ không thích hợp.

Bên phải, tuy là biển rộng, nhưng mà.... Nhìn kỹ thì thấy có chút kì lạ, giống như hai chỗ không hề nối liền với nhau, mà để trống một khoảng ở trên bản đồ.

"Nơi này" Quả nhiên, ngón tay Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng chỉ lên chỗ trống đó: "Là nơi đã bị biến mất ở trên Đại Lục"

"Một mảnh đất khác ở trên Đại Lục?" Phong Vô Ý đã có chuẩn bị tâm lý, nên cũng không quá giật mình. Chỉ là.... hình như những sách sử mà nàng đã từng xem qua, đều không hề đề cập tới nơi bị biến mất ở trên Đại Lục. Thậm chí còn không hề ghi chép lại đã từng có nơi đó tồn tại, chẳng lẽ là vì khoa học kỹ thuật ở thời này không đủ cao, nên mới không thể đi tìm hiểu hết mọi nơi? Nhưng trực giác cho nàng biết, chuyện này không đơn giản như vậy.

"Đó chính là một phần của Phạm Thiên Đại Lục, ngàn năm trước đã bị mạnh mẽ cưỡng đoạt cắt đi" Tiêu Từ Mặc chỉ chỉ lên đường chân trời ở trên bản đồ Phạm Thiên Đại Lục: "Cảm thấy thế nào, chắc nhìn qua thì thật sự cảm thấy giống như bị san bằng đi?"

"Người đang nói chuyện thần thoại à?" Phong Vô Ý bình tĩnh hỏi han.

Mặc dù có ném xuống mấy quả đạn hạt nhân thì cũng không thể làm được như vậy, huống chi thời đại lạc hậu như thế này thì làm cách nào có thể làm được? Trừ khi nơi này thật sự tồn tại Thần Ma.

"Ta cho rằng, người có thể đi tới thế giới này, thì có lẽ ngay cả Thần Ma cũng tồn tại rồi" Tiêu Từ Mặc giống như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, mỉm cười lên tiếng.

Phong Vô Ý trong lúc vô ý thức đưa tay đặt lên ngực, ở nơi đó có miếng ngọc cổ đã đưa nàng tới nơi này.

"Chỗ quần đảo bị hải tặc chiếm giữ, lúc trước chính là một mảnh nhỏ của Đại Lục" Tiêu Từ Mặc tiếp tục nói: "Trong dự ngôn có một câu 'Ngàn năm gặp lại', cũng không phải ý nói là thời gian một ngàn năm, mà thực tế muốn nói, mảnh đất biến mất của Đại Lục đang sắp va chạm trực tiếp vào đại lục hiện nay. Tới đây là bốn năm, hai khối đại lục này sẽ đâm vào nhau"

Phong Vô Ý nghe thế, không nhịn được mà hít vào một hơi, Đại Lục va chạm vào nhau? Chỉ sợ cảnh này chắc không thua kém gì hỏa tinh đụng vào địa cầu. Nếu đây chính là trọng điểm của sát kiếp, vậy cái này thật sự không khác gì đại nạn rồi.

"Người, chính là Thất Sát Cô Tinh mà thiên tượng dự đoán...." Tiêu Từ Mặc nhìn sâu vào mắt nàng lên tiếng: "Từ trước cho tới nay, ta vẫn luôn do dự một chuyện. Rốt cuộc là người dẫn tới sát kiếp, hay là bởi vì sát kiếp nên người mới xuất hiện tại thế giới này?"

"Hiện giờ người đã xác định được rồi sao?" Phong Vô Ý hỏi lại.

"Không có lựa chọn nào khác cả" Tiêu Từ Mặc quay đầu nhìn về phía ánh lửa màu đỏ ở xa xa nơi chân trời, giọng nói trầm xuống: "Đêm nay, Thiên tượng đã nói rõ toàn bộ rồi"

Phong Vô Ý nhún vai, nàng không thể nào tin nổi vào mấy thứ mơ hồ không thật này, nhưng mà ở nơi không gian xa lạ Có lẽ thật sự cũng không chắc chắn được điều gì. Nhìn người nam nhân trước mặt, nàng chỉ hỏi một câu: "Ngươi, muốn cái gì?"

Lời này lúc ở bên ôn tuyền nàng đã hỏi một lần, nhưng Tiêu Từ Mặc vẫn chưa đưa ra đáp án.

"Ta không biết ta có thể muốn cái gì, khi sát kiếp xảy ra, ta cũng không biết ta có thể làm cái gì. Tuy Chiêm Tinh Sư ở trong mắt mọi người là một nghề nghiệp cao cao tại tượng, nhưng lại luôn cô độc" Tiêu Từ Mặc lên tiếng trả lời.

"Thật đúng là chuyện cười, Thất Sát Cô Tinh không phải cũng đã định ra số mệnh là phải cô độc sao?" Phong Vô Ý cười lạnh một tiếng: "Cũng giống ngươi, trước mắt tư liệu của ta không có đủ, nên không cách nào đưa ra được quyết định chính xác, hoặc là nói đúng hơn, ta nên làm gì Nhưng ít ra, giữa chúng ta đều là những người có số mệnh cô độc giống nhau, không chừng sau này còn có thể trở thành bạn"

"Có lẽ vậy" Tiêu Từ Mặc cười nhẹ, sau đó huýt sáo một tiếng.

Phong Vô Ý nhất thời dè phòng, toàn thân đều cảnh giác vô cùng.

"Thân phận của ngươi chính là quý phi, cho nên chuyện này ngươi tự mình giải quyết đi, yên tâm, vào lúc thích hợp ta sẽ trợ giúp cho ngươi" Tiêu Từ Mặc vừa nói vừa vươn tay trái ra, ở trên cánh tay có một con rắn nhỏ quấn quanh. Sau đó hắn ngồi xếp bằng xuống, đưa tới trước mặt nàng: "Đây là sủng vật có khế ước với ta, do ta dùng máu mà nuôi nấng. Ngươi cứ mang theo trên người, cũng tiện để liên lạc với ta.

Phong Vô Ý tò mò nhìn con rắn có kích thước giống chiếc đũa kia, thân có màu xanh biếc, rồi nàng đưa tay vươn ra.

Rắn nhỏ thụt ra thụt vào chiếc lưỡi dài màu hồng, tiếp đó cắn lên đầu ngón tay nàng.

Phong Vô Ý không hề tránh đi, nàng bây giờ tin tưởng Tiêu Từ Mặc không có ác ý với mình. Với cả.... thân thể của nàng cùng với người bình thường không giống nhau, nàng không sợ độc của rắn.

Chỉ hơi đau xót một chút, một giọt máu đỏ tươi chảy vào trong miệng rắn. Trong nháy mắt, nàng giống như nhìn thấy từng mạch máu nhỏ li ti ở trên thân rắn, nhưng lúc giờ tay lên thì không thấy gì, mà vết thương ở đầu ngón tay cũng không có.

[Ngươi chính là chủ nhân thứ hai của ta sao?] Phong Vô Ý đột nhiên nghe thấy trong đầu có một giọng nói vang lên. Chủ nhân thứ hai? Nàng hơi ngạc nhiên một chút, sau đó liền thấy con rắn nhỏ kia tự giác quấn quanh thân thể ở trên cổ tay, giống hệt như chiếc vòng ngọc.

"Bích Linh không phải loại rắn thông thường, nó có thể cùng người trao đổi trong ý thức, cho nên sẽ là sự trợ giúp rất tốt đối với ngươi" Tiêu Từ Mặc nói.

Phong Vô Ý sờ sờ thân rắn lạnh như băng, sau đó đột nhiên cười rộ lên.

Cái gọi là Sinh Vật ma pháp chính là thế này sao? Thế giới này quả nhiên rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Linh Sủng Bích Xà.

Sau khi rời khỏi phủ Quốc Sư, mặt trời cơ hồ cũng đã lặn xuống chạm vào đường chân trời. Trong mỗi hộ gia đình cũng đều đã thấp ngọn đèn dầu, trên đường cái cũng trở nên vắng vẻ.

Phong Vô Ý theo như đường cũ mà trở về, đi qua ngõ nhỏ rồi trèo tường, cẩn thận vượt qua thù vệ canh gác và hạ nhân, sau đó mở ra cửa sổ đang khép hờ mà nhảy vào phòng.

Vừa rơi xuống đất, bỗng nghe thấy tiếng tranh cãi bên ngoài cửa, sau đó là giọng nói hơi lớn của Dao Nguyệt vang lên: "Nương nương đang nghỉ ngơi, đã ra lệnh bất kỳ ai cũng không được quấy rầy, kể cả đại tiểu thư cũng thế!"

"Muội muội của ta mới vào cung mà đã như vậy rồi sao, ngay cả cha mẹ cũng bắt phải chờ dùng bữa!" Nữ tử đang hỗn hển lớn tiếng nói bên ngoài chính là tỷ tỷ của Phong Vũ Y, mà vị thiên kim tiểu thư chân chính ở phủ Thượng Thư này cũng chính là nàng ta -- Phong Vũ Diệp.

Phong Vô Ý thở phào một hơi nhẹ nhõm, may mắn mà chính mình trở về đúng lúc. Lập tức cởi phục bình thường nhét vào gầm giường, lập tức thay vào cung trang và búi lại tóc.... nhưng làm chuyện này cũng không đơn giản một chút một lát là có thể hoàn thành. Nghĩ lại, nàng căn bản là đang nghỉ ngơi mà, vì thế lập tức lớn tiếng nói: "Dao Nguyệt, ta dậy rồi, mau tiến vào giúp ta trang điểm"

"Vâng" Tiếng tranh cãi ngoài cửa dừng lại, sau đó là tiếng bước chân đi xa dần.

Phong Vô Ý nhún vai, đi tới trước bàn trang điểm ngồi xuống. Trong gương đồng chiếu ra một khuôn mặt mơ hồ, làm cho nàng khó chịu nhàu mày. May mắn ở trong cung có kính lưu ly, tuy kém hơn với kính thủy tinh nhưng ít ra vẫn không ảnh hưởng tới mắt khi nàng muốn hóa trang. Phải biết rằng, nàng chỉ sợ từ nay về sau, nàng mỗi lần cần hóa trang lại phải tạo ra các hình dáng đặc biệt khác nhau ạ.

"Nương nương thật xinh đẹp!" Dao Nguyệt một bên ca ngợi, cái lược trong tay vẫn linh hoạt tiếp tục công việc búi tóc, sau đó chọn mấy cây trâm hoa cài lên trên tóc.

Bữa tối cũng chỉ là yến tiệc của gia đình, nên không cần phải lộ liễu tới qua mức nổi trội, Phong Vô Ý đối với những thứ như châu báu hoa lệ đều không có hứng thú, mà tự mình chọn ra mấy thứ trang sức tối màu đơn giản, đưa cho Dao Nguyệt cài lên.

"Tỷ tỷ rất tức giận?" Phong Vô Ý thuận miệng hỏi một câu.

"Đại tiểu thư có ngày nào mà không tức giận chứ?" Dao Nguyệt không thêm đề ý, mà bều môi lên tiếng.

Phong Vô Ý mỉm cười, cũng không để ở trong lòng. Dù sao mục đích của nàng chỉ là xuất cung mà thôi, Phong gia này còn chưa đủ tư cách để nàng đặt vào mắt. Dù sao thì sau hôm nay nàng cũng sẽ trở lại trong cung, cùng lắm thì cũng chỉ có thể nói nàng là một quý phi không có mắt nhìn, muốn trả thù thì cũng chỉ có thể trả thù ở trong lòng mà thôi, mà 'Phong quý phi' chân chính kia đã thật sự trở thành hồng nhan bạc mệnh rồi.

"Đi thôi" Phong Vô Ý đứng lên, sờ lên cổ tay của mình, chỉ thấy thân thể lạnh lẽo của Bích Linh vẫn không nhúc nhích, nhìn qua chỉ như một cái vòng ngọc thanh thủy.

[Chủ nhân, ta đói bụng] thanh âm khàn khàn ở trong đầu lại vang lên.

[Đói bụng? Người ăn cái gì?] Phong Vô Ý nhớ lại, cảm thấy có chút đau đầu nha. Ma pháp sinh vật này bình thường sẽ ăn gì, giống như rắn hay ăn chuột sao?

[Ta mới không ăn mấy thứ đồ dơ bẩn đó!] Bích Linh tức giận quát [Máu, ta chỉ uống máu tươi của nhân loại, của thiếu nữ hoặc tiểu hài tử là tốt nhất]

[Cái gì?] Phong Vô Ý lấy làm kinh hãi, máu tươi của thiếu nữ cùng với tiểu hài tử? Tiêu Tử Mặc làm sao lại có thể nuôi dưỡng loại rắn và ác như thể làm sùng vật?

[Ta chỉ uống một chút, bị cắn một cái, ngay cả cảm giác đau cũng không có. Ta sẽ không đa thương người!] Bích Linh cứ thế vừa nói vừa xoay tròn ở trên cổ tay nàng.

[Biết rồi, chính người đi kiểm ăn đi, đừng để bị phát hiện] Phong Vô Ý thấy thế thì đồng ý. Nếu nó không làm người khác bị thương, vậy để cho nó đi tìm người ở trong Phong phủ mà hút chút máu cũng không đáng ngại.

[Dừng, người nghĩ rằng ta là cái chủng loại gì!] Bích Linh dương dương đắc đắc từ trên váy của nàng bò xuống mặt đất, dọc theo chân tường trườn vài cái đã không thấy tăm hơi.

"Nương nương? Nương nương?" Dao Nguyệt lo lắng hỏi.

"Ừ, có chuyện gì?" Phong Vô Ý hồi phục tinh thần quay đầu hỏi Dao Nguyệt.

"Nương nương, nếu không có việc gì thì tốt. vừa rồi người không có phản ứng gì cả" Dao Nguyệt nhẹ nhàng thở ra nói: "Đã đến rồi ạ"

"Biết rồi" Phong Vô Ý gật gù đầu, đi vào đại sảnh.

Tuy là yến tiệc của gia đình, nhưng dù sao cũng là tân quý phi của hoàng đế. Cho nên người có đầy đủ tư cách tham gia cũng chỉ có vợ chồng Phong thượng thư cùng với Phong Vũ Điệp.

Trên bàn cơm không khí căng thẳng, khó có thể nói là tốt đẹp. Phong Thượng Thư trên mặt nở nụ cười gượng gạo, phu nhân thì muốn bù đắp nỗi lòng của hai mẹ con vì nhiều năm xa cách, nhưng mà về mặt kỹ thuật nói không nên lời. Chỉ có Phong Vũ Điệp là vẻ mặt không hề thay đổi, ánh mắt thỉnh thoảng lóe lên những ánh sáng lạnh lẽo.

Phong Vô Ý đem toàn bộ biểu hiện của bọn họ thu lại vào trong mắt, thầm cười lạnh. Nàng không phải là người nữ nhân Phong Vũ Y yếu đuối trước kia, cho nên bọn họ áy náy cũng được mà lợi dụng cũng không sao, đối với nàng chẳng có chút liên quan nào cả.

Một bữa cơm nặng nề cứ vậy mà trôi qua, so với nàng thì ba người còn lại của Phong gia tuyệt đối nuốt không trôi, trong khi nàng thì nhàn nhã tự tại. Trời đất bao la, thực vật là lớn nhất! Nàng đã từng trong lúc chấp hành nhiệm vụ mà phải nhịn đói, ăn rễ cây, chuột, còn trùng để sống sót, thậm chí có lúc những thứ này cũng còn không có.....Cho nên nàng đã có thói quen vào khi ăn cơm thì sẽ không bỏ phí thức ăn, đây cũng chính là điều được học đầu tiên ở trước khi bắt đầu vào làm đặc công.

"Ta trở về nghỉ ngơi trước, phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ các người cứ tự nhiên" Phong Vô Ý lau miệng đứng lên, tao nhã lên tiếng.

Ở trên bàn nhất thời chỉ còn lại ba cặp mắt trừng thật to, nhìn một người nhỏ bé đã quay lưng rồi đi.

Vốn nghĩ rằng sẽ có một cuộc nói chuyện, mặc kệ là nàng ta khóc lóc hay là vênh váo, hoặc trào phúng trả thù gì đó, nhưng mà.... Nàng ta cứ như vậy tới đây? Nghỉ ngơi một buổi trưa, rồi lại là nghỉ ngơi tới bình minh thì trở về cung? Chẳng lẽ tần quý phi là do không có thói quen ngủ ở giường trong cung nên mới vậy? Thật sự đúng là truyện cười mà!

Chuyện nên tới cũng chưa tới, ai cũng không đoán ra được ý tứ của Phong Vô Ý. Đêm nay, chắc chắn sẽ có rất nhiều người không thể yên tâm đi vào giấc ngủ.

Nhưng thật ra Phong Vô Ý cũng chẳng có ý đồ gì với Phong gia cả, nàng chỉ là muốn nguy trang mà thôi. Nếu như nàng có thể chọn, nàng chỉ mong có thể cách bọn họ càng xa càng tốt, miễn làm cho chính mình bị người nhà vạch trần là đồ giả mạo ả.

Trở lại trong phòng, đem hai cánh cửa sổ đẩy ra, chiếu vào mắt là những chấm sao nhỏ đầy trời.

Bảo Dao Nguyệt tránh đi, Phong Vô Ý bỏ xuống về rút rè giả vờ, nhẹ nhàng nhảy lên ngòai trên cửa sổ, vui thích thả chân xuống dưới.

Mấy ngày trước đây nàng cũng không cẩn thận chú ý, nhưng từ chiều hôm trước bị Tiêu Tử Mặc nhắc nhở dạn dò, khiến nàng tò mò mà nhìn lên quan sát trời đêm, quả nhiên là có rất nhiều thứ không đúng.

Những thứ quen thuộc trước kia đều không thấy, ngay cả Bắc Tinh Thất Đẩu cũng không có!

Quả nhiên không phải là cùng một thời không, ngay cả vì sao và bầu trời cũng không giống nhau.

Nhưng nếu bảo nàng dựa vào những cái này mà nhìn ra được chút gì đó về Thiên Hạ Đại Thế thì không có khả năng, cùng lắm thì ở phía đông có một vì sao giống như đặc biệt sáng hơn, và những ngôi sao xung quanh đều âm ỉ không có ánh sáng mà thôi.

Ngôi sao kia.... chắc không phải chính là cái Thất Sát Tinh gì đó chứ? Trong đầu Phong Vô Ý đột nhiên hiện lên suy nghĩ như vậy, nhưng lập tức bị phủ nhận ngay. Chắc do buổi chiều vừa mới nói chuyện, nên bị những tin tức đó làm ảnh hưởng.

[Chủ nhân, chủ nhân, máu của người trong phủ này thật sự quá khó ăn!] Bích Linh vừa oán trách, vừa bám vào góc áo bò lên đầu gối nàng, lăn qua lăn lại làm nũng.

[Khó ăn, vậy sao còn ăn no như vậy!] Phong Vô Ý buồn cười đưa tay chạm lên bụng nó.

[Cái người kia kêu là Phong Vũ Điệp, máu nàng rất khó uống. Thiếu nữ mà không có tâm tư trong sáng thì máu sẽ không ngon] Bích Linh cọ cọ lấy lòng nàng [Ta nghĩ muốn được uống máu chủ nhân, chỉ một chút thôi là được rồi?]

Phong Vô Ý nhìn con rắn đang làm ra các loại hình dáng giải trí, bật cười vươn tay trái ra.

Bích Linh vui mừng, đưa miệng cắn lên một ngum nhỏ.

Lúc này cùng với thời điểm ký khế ước không giống nhau, quả thật giống với Bích Linh từng nói, không hề thấy đau, cũng không cảm giác được gì, mà sau khi nó cắn xong và nhả ra thì miệng vết thương cũng không hề để lại. Nhưng mà..... máu thuần khiết ngon hơn? Người trong hoàng cung mỗi ngày đều lục đục tranh đấu vô cùng đen tối, cái này.... Bích Linh có muốn ăn không? Chẳng lẽ chính mình phải trở thành cái kho máu di động của con rắn này sao.....

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Sóng Gió Hậu Cung.

Sáng sớm, Phong Vô Ý lập tức cho người bãi giá hồi cung, cũng không có nói thêm gì khác với người Phong gia. Điểm khác nhau duy nhất so với khi đến, chính là lúc đi có thêm một ma pháp sủng vật Bích Linh.

Trở lại Lâm Nguyệt cung, còn chưa kịp bỏ xuống cung trang và nữ trang nặng nề, bên ngoài đã truyền tới tiếng Lan phi cùng với Trần tần dắt tay nhau đến viếng thăm, nghe ngóng tin tức.

"Thật là, không dễ cho người ta sống yên ổn được một lúc sao" Dao Nguyệt bĩu môi oán giận nói.

"Người tới thì chính là khách, phải tiếp đãi cho tốt" Phong Vô Ý nghĩ nghĩ, dừng lại động tác tháo gỡ trang sức vừa mới bỏ xuống, sau đó lại đưa tay cài lên trở về. Thuận tiện thay đổi luôn một kiểu dáng sang trọng và họa lệ hơn, nhìn qua trong gương lại một lần, mới hài lòng gật đầu.

Không phải là muốn ra oai phủ đầu với người đến đây, mà nàng là quý phi, luận về vị trí, phẩm chất thì ở trong cung ngoại trừ hoàng hậu ra... nàng là lớn nhất!

Dao Nguyệt chớp chớp mắt, tuy không rõ chủ tử nhà mình có ý gì, nhưng nàng thông minh mà không lên tiếng hỏi.

Phong Vô Ý mang nàng đi ra trước điện, còn chưa thấy người vào cửa, đã thấy vang lên một tràng tiếng cười như chuông bạc.

Bước ra đại sảnh, chỉ thấy có hai vị khách khoảng mười sáu tuổi mặc cung trang. Bên trái là nữ tử có dung nhan tuyệt sắc, chỉ là hai hàng lông mày lại cực kỳ sắc bén cho nên làm thiếu đi chút dịu dàng, toàn thân mặc y phục màu lam thêu hình hoa lan thanh nhã... người này chắc là Lan phi. Còn nữ tử bên cạnh tuy không đẹp bằng người kia, nhưng lại có khí chất đáng yêu, ở giữa trán là hai hàng lông mày thanh thoát nhẹ nhàng, đúng là hình tượng mà một người nam nhân cường thế sẽ thích.

Chỉ một cái chớp mắt, Phong Vô Ý đã đem hình ảnh hai người khắc sâu vào trong lòng, cũng nhân tiện đưa ra quyết định.

"Phong tỷ tỷ, người không ngại tỷ muội chúng ta tới đây chứ?" Lan phi mỉm cười chào hỏi, làm ra vẻ mặt cực kỳ thân thiết, đến khi ánh mắt đảo qua đồ trang sức ở trên người nàng thì tỏ ra một chút ghen ghét.

"Đương nhiên" Phong Vô Ý cố tình làm ra hành động vô ý tránh đi tay nàng ta, nhẹ nhàng nói: "Thâm cung trống vắng, Vũ Y lại là người mới đến, hai vị muội muội nếu đã có lòng thì cứ thường xuyên tới ngồi chơi, ta cầu mà còn không được nữa là"

Lan phi sững sốt một chút, nhất thời không biết nói gì tiếp. [Truyện được post tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

Đúng ra Phong Vũ Y có tuổi ít nhất ở đây, lại mới tiến cung. Lan phi tự xưng một tiếng 'muội muội' đó là xem cái phong hào 'quý phi' của Phong Vũ Y chỉ là trọng trung mà thôi. Theo cách nghĩ của Lan phi, xưa nay Phong Vũ Y vốn là nữ tử yếu đuối thì sẽ tất nhiên không chịu nổi đã kích này, sau đó làm ra chuyện không suy nghĩ. Lại không nghĩ rằng, nàng ta sẽ có phản ứng như vậy!

"Hai vị mời ngồi ạ!" Phong Vô Ý cười nhẹ, quay đầu nói: "Dao Nguyệt, đi đem trà ta mang từ nhà về ra đây, thay đổi nước trà này đi"

"Vâng" Dao Nguyệt bữu môi, trong lòng không tình nguyện mà rời khỏi. Đi tới cửa cung mới gọi một cung nữ lại sai bảo vài câu, sau đó nhắm mắt đi theo sát phía sau.

Phong Vô Ý buồn cười, nàng cũng cảm thấy có chút cảm động, đáng tiếc..... hạ nhân trung thành như vậy lại là trung thành với Phong Vũ Y yếu đuối kia, mà chính mình..... Sớm hay muộn cũng không sử dụng được, bởi vì một câu nói dối...quá mệt mỏi.

"Hoàng thượng đối với tỷ tỷ thật tốt" Lan phi có chút hâm mộ lên tiếng.

Phong Vô Ý cười mà không trả lời, chỉ nói qua chủ đề khác. Mãi cho tới khi cung nữ mang trà tới đổi, rồi lại bung thêm mấy đĩa hoa quả điểm tâm tinh xảo lên.

"Thơm quá" Lan phi nâng ly trà lên, hít vào một hơi. Trái với lời nói khen ngợi kia, sắc mặt có chút khác thường, môi giật giật định nói gì đó, nhưng cuối cùng lời đã đến bên miệng lại nuốt trở về.

Phong Vô Ý nhấp một ngụm trà, cầm lên một miếng bánh ngọt hoa hồng cắn một miếng, sau đó rũ xuống mi mắt che đi biểu tình chăm chọc ở trong mắt.

Lan phi chẳng qua cũng chỉ là một cái bao cỏ, trái lại Trần tần đang trốn ở sau Lan phi mới chính là viên ngọc tỏa sáng. Mà một thứ tỏa sáng như thế, thì nhất định cần phải chú ý nhiều hơn.

"Thật có lỗi, hai vị muội muội, Vũ Y vừa mới từ nhà mẹ đẻ trở về, ngay cả trang sức cũng chưa kịp tháo... cho nên chỉ có mấy thứ trà thô bình thường này mời khách, mong là mọi người không chê trong lòng" Phong Vô Ý mỉm cười nói.

"Đâu có, đâu có" Lan phi nhếch khóe môi, giọng cười lên tiếng: "Cũng tại chúng ta suy nghĩ không chu đáo, tỷ tỷ đã mệt như vậy còn đến quấy rầy"

"Cũng có chút mệt mỏi, nhưng gặp được mẫu thân đại nhân ta thật sự rất vui" Phong Vô Ý trợn mắt nói lời bịa đặt: "Qua hai ngày nữa sắp xếp lại tốt mọi việc, ta sẽ đến chào hỏi các muội muội có được không?"

"Lúc nào cũng hoan nghênh, vậy hôm nay không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi nữa" Trần tần vội vàng lên tiếng, giống như tâm trí đang bị kích thích chứ không tỏ ra vẻ tươi cười được như Lan phi, lập tức thì lễ ra về cáo từ. [Truyện được post tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

"Dao Nguyệt, đưa tiễn hai vị nương nương" Phong Vô Ý lập tức lên tiếng.

"Không dám" Trần tần hoảng sợ, phải biết rằng chỉ có cấp bậc phi tần trở nên mới có thể được xưng hô là nương nương. Nàng chỉ là một cái tần nhỏ nhoi, nếu rơi vào tai người có tâm tư xấu chỉ sợ đúng là phạm phải tội danh bất kính!

Phong Vô Ý có chút nghi ngờ nhìn nàng ta một cái, trong cung kiêng kỵ có quá nhiều làm cho trong khoảng thời gian ngắn nàng cũng không nhớ rõ hết được, chứ không phải nàng có ý.

Dao Nguyệt rất nhanh dẫn đường đi phía trước để tiễn hai vị khách không mời mà đến này, sau đó mới trở về nói vừa nghi ngờ vừa hờn dỗi: "Nương nương, hộp lá trá ở trên bàn của người không phải vẫn là hộp vẫn dùng thường ngày ở trong cung sao?"

"Đúng là cùng một loại ạ, ta khi nào thì nói đó là trà đặc biệt rồi hả?" Về mặt Phong Vô Ý làm ra vẻ vô tội.

"Đứng thế....." Dao Nguyệt vẻ mặt đau khổ không nói nên lời. Đứng là chưa từng nói, nhưng mà.... nàng cảm thấy tại sao có chỗ nào đó không bình thường nhỉ?

"Được rồi, ta mệt mỏi, đôi mắt thứ nặng như vậy ở trên đầu, cổ của ta cũng sắp gãy rồi!" Phong Vô Ý cười cười đưa tay gõ lên đầu, ngăn cản nàng ta tiếp tục miên man suy nghĩ.

Văn hóa năm ngàn năm Trung Hoa rất sâu xa, nên nói chuyện cũng là một bộ môn nghệ thuật ạ. Nàng nói là vậy, nhưng mà người nghe nghĩ ra sao lại là chuyện khác, không hề liên quan tới nàng. Nhưng mà.... xem sắc mặt Trần tần, thì giống như là đã phát hiện ra.

"Cái gì, cô làm sao mà bị gãy?" Đột nhiên, ở ngoài phòng truyền tới một âm thanh quen thuộc.

"Tham kiến bệ hạ!" sắc mặt Dao Nguyệt trắng bệch, cuống quýt quỳ xuống, đầu gối nhất thời đập xuống sàn đá mà vang lên 'đồng' một tiếng.

Phong Vô Ý ngoài ý muốn, nhìn xuống đầu gối của Dao Nguyệt, xem ra là rất đau đi.... Trước kia có xem qua kịch truyền hình, thấy những quan viên quỳ lạy dễ dàng như vậy, xem ra cũng không phải là thế.

"Đứng lên đi, trẫm là để cho các nàng ta không cần thông báo trước" Hách Liên Diệu đi tới, tùy ý vẫy vẫy tay, ý bảo Dao Nguyệt cùng các cung nữ trong điện đều lui ra ngoài.

Hắn cũng không mang theo tùy tùng, trên người vẫn mặc y phục chính thức cho thấy rõ ràng là vừa mới hạ triều liền qua đây luôn.

"Hoàng thượng mời dùng trà" Cung nữ đều bị cho ra ngoài hết, Phong Vô Ý đành phải tự mình dâng trà.

Hách Liên Diệu vuốt cằm, tùy ý đánh giá trang phục của mỹ nhân trước mặt, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh diễm. Rõ ràng vẫn là cùng một khuôn mặt, nhưng tại sao hắn cảm thấy nàng so với trước kia lại càng xinh đẹp hơn ạ? Thậm chí.... ngay cả với ngày đại hôn của bọn họ cũng còn đẹp hơn. [Truyện được post tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

"Hoàng thượng?" Phong Vô Ý nhẹ giọng nhắc nhở một câu, trong lòng thì oán giận.

Chẳng lẽ tên vô liêm sỉ này hôm nay lúc lâm triều lại bị Tiêu Tử Mặc làm cho tức giận? Nên mới chạy tới nơi này nhìn chăm chăm nàng phát ngốc.....

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Ba Ngàn Sủng Ái.

"Trẫm vừa rồi mới nghe được, cô bị gãy gì đó là sao hử?" Hách Liên Diệu lười biếng dựa người vào ghế, ngẩng đầu hỏi.

"Những đồ trang sức này quá nặng, cho nên nô tỳ không quen ạ" Phong Vô Ý dụ dằng trả lời, một mặt khác thì đưa tay xoa bóp bả vai cho hắn.

"Về sau rồi sẽ quen thôi" Hách Liên Diệu hí hửng, ngón tay nhấc lên một thứ nàng vừa làm rơi xuống. Tất cả đồ trang sức đều được làm từ bạc trắng, tại sao lại nặng được, hơn nữa làm gì có phụ nhân hay vị tiểu thư nào kêu nó nặng đâu? Xem ra hoàn cảnh lúc trước của nữ nhân này quả thật không tốt, nhưng mà, theo tin tức của thám tử truyền lại ngày hôm qua, thì hình như nàng ở Phong gia rất vui vẻ mà!

Phong Vô Ý vào lúc hắn không nhìn thấy thì bĩu môi, theo ý nàng, đồ trang sức ở thời đại này được làm ra thì độ khéo léo không thể so với thời hiện đại, cho dù là thiết kế hay là tay nghề đều như nhau.... Nhưng mà tất cả lại đều làm được bằng vàng bạc, nếu muốn rời khỏi hoàng cung thì thứ dễ nhất có thể mang đi chắc cũng chỉ có nữ trang này mà thôi.

"Vũ Y, trẫm muốn nghe người đánh đàn" Hách Liên Diệu đột nhiên nói.

Phong Vô Ý nghe thế, quay qua nhìn cây đàn cổ trên bàn, sau đó cũng ngẩn người mà dừng lại động tác trên tay.

Vì có thể thực hiện một số nhiệm vụ đặc biệt, âm nhạc nàng được học cũng rất nhiều, dù là violon hay là piano, nàng đều có thể chơi được, thậm chí ngay cả học sáo cho ra dáng văn vẻ của quý tộc thì cái nào nàng cũng không ngại. Chỉ là về đàn tranh thì không có tác dụng nhiều, nên các đặc công sẽ không để ý đến. Không nghĩ tới Phong Vũ Y lại đánh được đàn tranh, mà nói cũng đúng, có vị tiểu thư nào mà không biết cầm kỳ thi họa chứ, dù nàng không được sủng ái nhưng Phong phu nhân cũng không thể để cho nàng làm mất mặt gia tộc được ạ. Nhưng vấn đề bây giờ chính là, nàng không biết đánh đàn!

Phong Vô Ý bắt đầu thấy hối hận, nếu sớm biết rằng có ngày hôm nay, nàng nên để cho đầu ngón tay bị thương thì tốt rồi.

"Làm sao vậy?" Hách Liên Diệu nghi ngờ lên tiếng.

"Hoàng thượng, mỗi ngày đều nghe đàn mà không thấy chán sao? Để nô tỳ biểu diễn vài thứ mới mẻ cho người xem được không?" Trong nháy mắt, ở

trong đầu Phong Vô Ý hiện ra rất nhiều ý tưởng. Sau đó nàng ngẩng đầu lên tiếng, vẻ mặt vô cùng tự tin.

"A... mới mẻ?" Hách Liên Diệu cười mà như không cười nói: "Ái phi biết cũng thật nhiều nhỉ?"

"Mong hoàng thượng chờ một lát" Phong Vô Ý thấy hấn ngẫm đồng ý, lập tức đi tới những chậu họa, chọn ra một lá cây cỏ thật dài.

"Dùng cái này sao?" Hách Liên Diệu trông thấy thế thì nhũn mày.

"Đây là thứ đồ chơi ở dân gian, hoàng thượng chắc là chưa từng thấy qua" Phong Vô Ý cười cười, xoa xoa nhánh lá cây ở trong ống tay áo, sau đó đưa đến bên môi.

Hách Liên Diệu hứng thú nhìn động tác của nàng.

Phong Vô Ý hít sâu một hơi, thổi lên chiếc lá. Vào những lúc làm nhiệm vụ ở trong rừng, nàng đã được một hài tử dạy cho. Chỉ một chiếc lá nhỏ rất đơn giản, từ đó thổi ra những giai điệu không quá phức tạp.

Hách Liên Diệu ngạc nhiên nhìn chiếc lá ở trên miệng nàng, rồi từ đó bắt đầu vang lên những tiếng êm tai. Tuy không thể so với những tiếng đàn, nhưng nghe lại có một cảm giác khác biệt làm cho người nghe cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Sau khi kết thúc một khúc nhạc, Phong Vô Ý bỏ chiếc lá xuống, liếc mắt nhìn Hách Liên Diệu. Trông thấy vẻ mặt này của hấn, nàng mới cảm thấy yên tâm, xem ra hôm nay có thể lừa được hấn rồi!

"Bốp bốp!" Hách Liên Diệu vỗ tay vài cái tỏ ra ý khen ngợi, cười nói: "Cái này thật mới mẻ, trong cung chưa từng có người làm như vậy. Ái phi còn có tài năng gì nữa không?"

Năng lực của ta thì rất nhiều, chỉ sợ ngươi không có phúc mà hưởng thụ thôi! Phong Vô Ý thầm nghĩ vậy, nhưng trên mặt lại vẫn là vẻ tươi cười giả vờ khó xử.

Hách Liên Diệu cũng không bắt nàng nhất định phải trả lời, mà hấn đuổi thất lung đứng lên, nhẹ nhàng nói: "Trẫm còn có chuyện quốc sự cần phải xử lý, đêm nay sẽ nghỉ lại nơi này, ngươi chuẩn bị đi"

"Nô tỳ thật lấy làm vinh hạnh" Phong Vô Ý cúi đầu tạ ơn.

Hách Liên Diệu hài lòng gật đầu, thu tay lại đi ra ngoài. Mà ở xa xa lúc này cũng vang lên âm thanh của thái giám đang lo lắng đi tìm kiếm hoàng đế bệ hạ.

"Nương nương, nương nương, bệ hạ đêm nay muốn tới đây sao?" Dao Nguyệt xông tới gần, vẻ mặt vui mừng hỏi han.

"Ừm" Phong Vô Ý tâm trí mệt mỏi trở lại tắm điện, dưới sự giúp đỡ của Dao Nguyệt mà tháo bỏ cung trang xuống, cuối cùng mới đem tất cả những trang sức đắt giá cất kỹ.

"Trước hết cần phải chuẩn bị thật tốt một chút, nếu giữ được sự sủng ái của hoàng thượng đối với nương nương thì thật tốt" Dao Nguyệt lên tiếng.

Mấy thứ đông tây vớ vẩn này ai mà cần.... Phong Vô Ý trợn mắt, thuận miệng nói: "Ta muốn nghỉ ngơi một chút, ngươi cứ phân phó cho hạ nhân chuẩn bị đi"

"Vâng" Dao Nguyệt đáp một tiếng, nhưng trên mặt lại lo lắng. Tiểu thư nhà mình từ khi vào hậu cung luôn mệt mỏi, chẳng lẽ là do lần trước mất trí nhớ, rồi đề lại di chứng gì hay sao?

Lúc trong phòng chỉ còn lại một mình, Phong Vô Ý dơ cổ tay lên, nhìn Bích Linh giả chết thì tức giận nói: "Đi tìm Tiêu Tử Mặc, để cho hấn tìm lý do ngăn cản Hách Liên Diệu đêm nay tới đây cho ta, nếu không ta cũng không ngại để cho hoàng đế của Phạm Thiên có được cả thiên hạ nhưng lại không có giường mà ngủ!"

Câu sau cùng cơ hồ nàng đã nhấn mạnh đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, giọng điệu này cũng làm cho Bích Linh phải toàn thân run lấy bầy, không dám làm nũng nữa mà nhanh trong rồi đi truyền tin tức.

Phong Vô Ý mắng thầm vài câu, hạ quyết tâm ngày mai phải bắt đầu giả bệnh, cũng nhân cơ hội mà tránh phải học tập quy củ của hoàng hậu. Nói đùa sao, nàng có bao nhiêu chuyện phải làm, lấy đâu ra thời gian để lãng phí ở đây. Huống hồ, Phong gia tân quý phi nếu như đang được sủng ái, mà lại truyền ra là một người bệnh như cái âm sắc thuốc, cũng là một tin tốt đối với mấy nữ nhân kia trong hậu cung.

Nghĩ tới đây, nàng lại cảm thấy đau đầu, dù sao cũng đã nói muốn đi nghỉ ngơi. Sau đó nàng cũng không nghĩ nữa, lên giường đi ngủ, dù sao truyện xảy ra đêm qua cũng đã làm nàng mệt mỏi. [Truyện được post tại diễn đàn lễ quý đôn]

Không ngờ, nàng lần này ngủ tới quên cả bữa trưa, khi tỉnh lại thì đã thấy cửa sổ chiếu vào ánh đỏ của nắng chiều rực rỡ.

Bích Linh cũng đã trở về, hiện tại nó đang nằm bên dưới gối của nàng, đầu lưỡi rần thì khạc ra liên tục.

[Như thế nào rồi?] Nàng nhắc Bích Linh lên trên tay hỏi.

[Chủ nhân nói, tối nay hẳn có thể giúp ngươi, nhưng cũng không thể ngày nào cũng giúp được, tốt nhất là ngươi nên tự nghĩ cách đi] Bích Linh lắc lư thân thể trả lời.

[Biết rồi, còn gì nữa không?] Phong Vô Ý chậm chạp đứng lên mặc quần áo.

[Qua vài ngày nữa là đến ngày săn bắn, ngươi nếu muốn làm gì thì hãy nghĩ cách để cho hoàng đế mang ngươi đi cùng] Bích Linh nói xong liền im lặng, tiếp tục ngủ.

Đi săn sao? Ánh mắt Phong Vô Ý lóe lên, có lẽ đây chính là cơ hội để hành động tốt nhất, nhưng cũng cần phải suy nghĩ cẩn thận lại đã.

Đúng lúc này, ở bên ngoài truyền tới một trận tiếng động ồn ào.

"Sao lại thế này?" Phong Vô Ý nói vọng ra bên ngoài.

"Nương nương đã tỉnh dậy rồi sao?" Dao Nguyệt mỉm cười nói: "Bệ hạ sai người tới ban thưởng cho nương nương ạ"

Phong Vô Ý đen mặt, trong lòng không tình nguyện mà đi ra ngoài để cảm tạ hoàng ân. Dùng mấy miếng bạc vụn ban thưởng cho tiểu thái giám, rồi quay lại nhìn mấy thùng vàng bạc châu báu, vài lụa mà ngày gần người.

Thật đúng là trong ba nghìn người chỉ sủng ái một người a.... Phong Vô Ý à Phong Vũ Y..... Ngươi chết thì thôi đi, tại sao còn để lại cái thân phận rắc rối này cho nàng đi giải quyết chứ.....

"Nương nương không vui sao?" Dao Nguyệt nhìn sắc mặt của nàng, cẩn thận lên tiếng hỏi.

"Làm sao có thể không vui chứ?" Phong Vô Ý gượng cười một chút rồi phát tay: "Dem mấy thứ này đều để vào trong kho đi, nếu ngươi có thích gì thì cứ giữ lại vài món cho bản thân"

"Dao Nguyệt không dám" Dao Nguyệt cuống quýt lắc đầu: "Đây đều là những thứ được hoàng thượng ban thưởng..."

"Thưởng cho ta thì là của ta" Phong Vô Ý mặt kiên nhẫn mà cắt ngang, xoay người đi về phòng.

Tiêu Từ Mặc thật sự là đã làm được, cho nên tối nay Hách Liên Diệu sẽ không có thời gian để tới đây. Hiện giờ nàng cần phải nghĩ ra kế hoạch thật tốt để cho mình có thể 'trốn thoát khỏi hoàng cung'....

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Ma Ảnh Tầng Tầng Lóp Lóp.

Đêm khuya.

Mặt trăng lẳng lẳng treo ở trên bầu trời đêm tỏa ra một tầng ánh sáng, chiếu xuống mái ngói lưu ly làm hiện lên một tầng sương mù màu trắng nhạt.

Phong Vô Ý theo thói quen ngồi bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trời đêm. Ban ngày nàng đã ngủ rất nhiều, nên lúc này nàng vô cùng tỉnh táo.

Những chấm nhỏ dày đặc ở trên trời lần lượt thay đổi, không biết Tiêu Từ Mặc lúc này có đang ở trên nơi không gian kia mà ngắm tinh đồ hay không. Nàng thật sự cũng không biết những vì sao này có biến hóa vào mỗi ngày hay không, vì ở cái thời không này nàng cũng chưa hiểu rõ ràng được hết mọi quy luật.

Từ rất xa truyền tới tiếng động của thủ vệ đi tuần tra trong cung, nàng là người thích yên tĩnh, trong người cất giấu nhiều bí mật, cho nên ở trong điện của mình ngoài cung nữ quét dọn ra thì nàng luôn không cho phép bất cứ ai đi vào. Ngay cả ban đêm, nàng cũng phân phó cho Dao Nguyệt tới phòng khác, chỉ để lại một mình nàng ở trong cung điện xa hoa rộng lớn này. [Truyện được post tại diễn đàn lễ quý đôn]

Hách Liên Diệu cuối cùng cũng không đến, chỉ có tiểu thái giám tới truyền khẩu dụ, nói là chính vụ bận rộn nên tối nay trực tiếp nghỉ ở Ngự Thư Phòng, không cần chờ. Chuyện này đã làm cho Dao Nguyệt buồn bực rất lâu, nhưng mà trái lại, Phong Vô Ý rất tò mò không biết Tiêu Từ Mặc đã lấy cớ gì mà khiến cho tên hoàng thượng này bận rộn cả một ngày?

Dần dần, đêm càng lúc càng khuya.

Phong Vô Ý duỗi thắt lưng, đang định đi nghỉ ngơi. Trong giây lát, một tiếng chói tai vang lên làm xé rách trời đêm.

Nhất thời cả hoàng cung đang yên lặng, bỗng trở nên ồn ào. Vì tất cả đều nghe được tiếng quát lớn của thị vệ cùng lẫn lộn với tiếng bước chân và đèn

đuốc sáng rực.

Thờ dài một hồi, nàng biết tối nay sẽ làm cho người ta bất an mà. [Truyện được post tại diễn đàn lê quý đôn]

Không lâu sau, ở ngoài cửa truyền tới âm thanh Dao Nguyệt đập cửa: "Nương nương! Nương nương! Người không sao chứ?"

"Vào đi, có chuyện gì xảy ra?" Phong Vô Ý háng giọng lên tiếng.

Dao Nguyệt thờ ra một hồi, nghiêng ngả lão đảo xông tới, y phục còn chưa mặc cẩn thận. Mà khi ngẩng đầu lại nhìn dáng vẻ quần áo chỉnh tề của Phong Vô Ý, rõ ràng là nói lên nàng còn chưa đi ngủ thì không khỏi ngơ ngác.

"Bên ngoài có chuyện gì vậy?" Phong Vô Ý lặp lại một lần nữa.

"Một cung nữ đi ngủ trù phòng lấy bữa ăn khuya, nói là nhìn thấy ác quỷ!" Dao Nguyệt bĩu môi nói.

"Nếu không tin là có quỷ, vậy người vội vàng cái gì?" Phong Vô Ý buồn cười lên tiếng.

"Quỷ thì không có, nhưng mà ai biết có phải là thích khách hay không chứ?" Dao Nguyệt hùng hồn lên tiếng đầy đạo lý.

"Có thích khách thì cũng sẽ không tới ám sát ta, ta chỉ là một cái phi tử nhỏ bé mà thôi" Phong Vô Ý trấn an vỗ vai nàng ta một cái, phân phó nói: "Lặng lẽ đi hỏi thăm tình hình cụ thể, nhưng phải khiêm tốn một chút, đừng để cho người khác chú ý tới"

"Nương nương yên tâm, ta biết rồi" Dao Nguyệt nhếch miệng mỉm cười, gật gật cái đầu nhỏ, xiết chặt hai quả đấm đi ra ngoài.

Phong Vô Ý muốn nói nàng không cần nghiêm túc như vậy, nhưng lời nói tới bên miệng thì lại nuốt trở vào... Thôi, tùy theo nàng ta đi. [Truyện được post tại diễn đàn lê quý đôn]

Từ trong miệng của Tiêu Tử Mặc, nàng biết trên thế giới này có rất nhiều chuyện mà khoa học không thể giải thích được. Đơn giản và cụ thể nhất chính là chuyện nàng xuyên không, nhưng nếu bảo vì thế mà có ma quỷ thì nàng thà tin là có đạo tặc hay thích khách còn hơn. Dù sao, nàng cũng là một người đặc công ở trong sở nghiên cứu khoa học đi tới đây, nếu bảo nàng tin chuyện quỷ quái.... nghĩ tới thật đúng là truyện khiến người ta phải cười sặc sụa.

"Đình" Đột nhiên, ở trong hậu điện truyền ra một tiếng chuông lanh lảnh.

Phong Vô Ý nhất thời biến sắc, tuy nàng đã đuổi hạ nhân đi hết. Nhưng kể cả trong lúc ngủ, nàng cũng chưa từng quên đi sự đề phòng, mà bên cạnh đó nàng còn bố trí một ít thứ để cảnh báo ở quanh điện, một khi có người xâm nhập thì sẽ vang lên. Chẳng lẽ..... Thích khách kia thật sự xông tới chỗ này rồi?

Do dự một chút, nàng cũng không có gọi người. Mà từ trong túi đồ ở dưới giường lấy ra một bình dung dịch giấu vào trong tay áo. May mắn là quần áo hàng ngày này dễ hoạt động, sau đó lại nghĩ tới cái bình đang cầm, nếu như người bị nó xịt trúng chỉ sợ dung dịch axit này sẽ đem hủy dung toàn bộ.

Thật cẩn thận đi tới chỗ cảnh báo ở hậu điện, quả nhiên, ở bên cửa sổ vẫn nhìn thấy những mảnh dây nhỏ màu bạc buộc vào cùng với linh đang còn đang lác lác. Nàng nhớ rõ, cửa sổ rõ ràng là đã đóng !

Bình tĩnh lại, thở nhẹ một hồi, Phong Vô Ý cầm cái đèn thoi lên, nhất thời làm cả căn phòng đang u ám sáng ngời.

Nhưng mà đập vào mắt nàng, khiến cho nàng thiếu chút nữa đánh rơi cả cây đuốc trên tay!

Chỉ thấy ở giữa đại điện được trải thảm lông dê, bên trên là một đoàn khí đang ngưng kết lại có màu đen và không ngừng vận vẹo biến hóa hình dạng, làm cho thảm lông màu trắng đã dần chuyển thành màu xám.

Cái này.... Xem như là ảo giác đi? Phong Vô Ý khẽ cắn môi, di chuyển lại gần thêm vài bước.

Giống như là cảm giác được sự tiếp cận của nàng, đoàn khí màu đen kia lại càng vận vẹo lợi hại hơn, thậm chí còn phát ra tiếng 'xèo xèo'

Phong Vô Ý hít mạnh một hơi, mở miệng nắp bình axit ra, sau đó gờ tay chỉnh mức độ đậm đặc nhất của axit rồi xịt qua. [Truyện được post tại diễn đàn lê quý đôn]

'Xi...' axit phun lên trên thảm, nhất thời ăn mòn nhanh chóng, rồi bốc lên mùi khét lẹt.

Nhưng cũng không phải là không có kết quả với đám khí đen này, bởi vì nó hình như cũng có cảm giác đau đớn, sau đó còn mạnh mẽ bỏ nhào về phía người đầu sỏ là Phong Vô Ý.

Phong Vô Ý theo bản năng ném xuống cây đuốc, cây đuốc lập tức xuyên qua đám khí đen cắm ở trên cây cột. Hơi hoảng hốt một lúc, nhưng nàng cũng không nghĩ được nhiều, tiện tay vơ luôn mấy thứ ở trên bàn mà ném qua.

"Xoạt!" một tiếng vang lên, sau đó ánh sáng màu đen lao nhanh tới, chỉ trong nháy mắt đã làm mấy thứ kia rơi đầy trên đất. Tốc độ vừa rồi của đám khí màu đen kia rất nhanh, mắt thường không thể nhìn thấy..... đột nhiên đám khí màu đen đó xảy ra biến hóa, giống như là ngay lập tức bị hút vào một bức tượng gỗ được điêu khắc có hình đứa trẻ con.

Phong Vô Ý trợn mắt há hốc mồm nhìn mọi chuyện đang xảy ra, nàng không nghĩ tới cơ thể được huấn luyện cùng với nhãn lực cực tốt, thế mà lại không hề có tác dụng vào lúc này.

Sau khi một tia cuối cùng của đám khí màu đen bị hút vào, trong điện cũng khôi phục lại về yên tĩnh. Nếu như không phải còn có dấu vết phá hoại của axit rành rành trước mắt, nàng thật sự cho là một màn vừa rồi chỉ là đang nằm mơ.

Mãi một lúc lâu sau, thấy không có động tĩnh gì nữa. Phong Vô Ý mới tránh ra chỗ có axit bên dưới mà tiến lên, cẩn thận nhặt bức tượng gỗ ở dưới đất lên.

Đưa tay gõ gõ vài cái, không thấy có phản ứng gì. Đang lúc tính toán dùng dao rạch một đường xem có phát hiện gì không, thì tượng gỗ kia lại chảy ra vết máu màu đen!

Dù Phong Vô Ý có gan lớn, tay cũng không nhịn được mà run lấy bầy, thiếu chút nữa là đã đem nó ném đi.

[Hả? Ma khí?] Bích Linh giống như bị giật mình tỉnh lại, tự giác xem xét lên tiếng.

[Ngươi nhận ra thứ đồ chơi này?] Phong Vô Ý vội vàng hỏi.

[Là sinh vật ma giới, ta cũng không rõ nó rốt cuộc là cái gì. Có lẽ ngươi gặp vận may, đánh bại đánh hạ lại phong ấn được hấn ở bên trong tượng gỗ này] Bích Linh cười nhạo nói.

[Phong ấn? Nói cách khác, tạm thời hấn sẽ không ra ngoài được, và cũng không uy hiếp được tới ta có phải không?] Phong Vô Ý lập tức nắm bắt trọng tâm mà hỏi lại.

[Đúng thế, nhưng mà cái tượng gỗ này cũng chỉ là vật bình thường. Nếu thứ kia có thể khôi phục lại lực lượng, chỉ sợ không thể chới buộc được nữa] Bích Linh giải đáp.

[Đi, mau đi nói cho Tiêu Tử Mặc, ta cần hấn trợ giúp] Phong Vô Ý đẩy đẩy nó, có sẵn đồng minh chuyên nghiệp như vậy, sao có thể bỏ phí chứ!

[Ngươi thật đúng là ngược đãi sủng vật mà, nửa đêm còn không cho nghỉ ngơi!] Bích Linh bất mãn khạc lười, nhưng vẫn quay đầu đi ra ngoài.

Mang theo tượng gỗ như quả bom không hẹn giờ, Phong Vô Ý quay đầu nhìn mảnh đất bờ bãi ở hậu điện cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Thôi vậy, rất nhiều thứ dù muốn che giấu đi nhưng sợ là cũng không thể làm được. Nàng cũng không biết phải giải thích thứ axit ăn mòn này là làm sao, hơn nữa cũng không thể nào nói rõ ràng ra là có người xâm nhập, rồi cuối cùng người đó lại đi đâu.... Lúc này, nếu theo như tác phong làm việc của đặc công, ừm.... Hủy thi diệt tích cách tốt nhất chính là phóng hỏa!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Con Rối Khế Ước.

Một trận lửa lớn thiêu sạch đi mất hơn nửa Lâm Nguyệt cung, ánh lửa đỏ rực cơ hồ chiếu sáng cả bầu trời đêm. Bọn thị vệ đang lục soát ở trong hoàng cung, ngay cả một cái lông của thích khách còn chưa thấy chứ đừng nói là yêu ma quỷ quái. Điều may mắn duy nhất chính là cái vị phi tử được hoàng đế sủng ái kia không có bị chết cháy trong trận lửa thiêu, chỉ duy nhất bị thương nhẹ ở trên ngón tay. Tồn thất trong trận cháy này cũng không lớn, chỉ có vài thái giám và thị vệ xông vào dập lửa là bị ít tổn thương nhỏ mà thôi.

Nhưng, ở dưới chân thiên tử lại có thể phát sinh ra chuyện lớn như vậy. Hách Liên Diệu không thể đè nén được tức giận, phải biết rằng lẽ ra là hấn muốn ngụ tại Lâm Nguyệt cung, nếu không phải không có văn kiện khẩn chính vụ khẩn cấp cản trở, có thể trận lửa này đã thiêu luôn cả hấn rồi ?

Đây là do người điều khiển, là mưu phản!

Mặc kệ lần lâm triều hôm nay có sóng gió biến ảo ra sao, Phong Vô Ý vẫn ung dung an toàn mà di chuyển tới một cung điện mới xây khác. Thoải mái dựa vào bên giường, uống chén thuốc an thần mà Tổng thái y mới kê đơn. Dù sao thứ thuốc này, người có bệnh thì nên uống, mà không bệnh uống vào cũng không sao. Thái y am hiểu nhất chính là trị bệnh, trị bệnh thì làm sao có thể kê đơn khiến người uống vào sẽ chết được!

Vừa đúng lúc, nàng có thể sử dụng lý do bị bệnh mà an dưỡng tại trong phòng. Mượn cơ người bị dọa sinh ra bất an là chuyện bình thường, đúng không? Trước đi bước nào tính bước đấy, nếu Hách Liên Diệu thật sự sủng ái Phong Vô Ý thì mượn cơ này nói một hai câu lời dễ nghe, xin hấn cho đi săn thú cùng, hấn là sẽ được hấn cho phép.

Cứ dựa vào nguyên nhân bị kinh hãi, xem ra sẽ đạt được hiệu quả. Một chút đáng về bị kinh hãi đối với nàng, quả thật là quá dễ dàng không đáng nhắc tới.

Nhìn lại tượng gỗ bên dưới gối, nàng lại thở dài. Thứ đồ chơi này để ở trong người thật làm người ta không yên lòng mà, nhưng nếu không thấy nó, chỉ sợ nàng càng không yên tâm hơn!

Đem Dao Nguyệt cùng với tất cả cung nữ kêu đi ra ngoài, Phong Vô Ý nằm trên giường căng thẳng, quên cả buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, cửa điện bị mở ra. Dao Nguyệt tiến đến, nhỏ giọng nói: "Nương nương, Quốc Sư đại nhân tới rồi!"

"Mời vào" Phong Vô Ý lập tức ngồi dậy.

Dao Nguyệt do dự một chút, rồi mới nhẹ nhàng lui ra.

Tiêu Từ Mặc vẫn ăn mặc áo bào màu trắng đơn giản, nhưng hôm nay ở trên đầu lại cài một cây trâm bằng gỗ, khiến cho hắn trở nên có khí chất hơn rất nhiều.

"Ngươi cứ như vậy mà đến đây?" Phong Vô Ý nhíu mày.

"Trong cung xuất hiện thứ không sạch sẽ, ta đến xem cũng là chuyện bình thường. Cho nên có tới nơi của ngươi, thì cũng sẽ không làm người khác chú ý" Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng mỉm cười, tự mình kéo ghế ra ngồi xuống.

Phong Vô Ý nhún vai, tiện tay khoác áo lên vai. Cũng không ngại có hắn ở đây, nàng vẫn ngồi ở trên giường nói chuyện, dù sao thời gian cũng không nhiều.

"Cái kia là cái gì?" Tiêu Từ Mặc không nói những lời rườm rà, mà trực tiếp vào thẳng vấn đề.

"Đây" Phong Vô Ý nhắc tay, đem tượng gỗ ném tới.

Tiêu Từ Mặc đỡ lấy, sau đó đột nhiên nhíu mày.

"Trên đời này, thật sự có ma giới, có ma quỷ?" Phong Vô Ý tò mò hỏi.

"Ma giới là một chủng tộc mà không phải là ma quỷ" Tiêu Từ Mặc lắc đầu sửa lại cho đúng: "Ma tộc chỉ là một chủng tộc, khi Đại Lục bị mất quay trở về, ngươi sẽ thấy rất nhiều chủng tộc khác nữa"

"Tất cả đều là do nhân loại trục xuất đi sao" Phong Vô Ý cười lạnh một tiếng, theo như Tiêu Từ Mặc nói, nàng cũng đại khái biết được tình hình. Một mảnh đất căn cỗi, điều kiện sinh hoạt ác liệt, sau đó bị nhân loại đánh bại rồi trục xuất đi. Tin tưởng khi Đại Lục bị mất đi trở về, thì cũng chính là thời khắc hai mảnh Đại Lục sẽ chính thức khai chiến.

"Đáng tiếc, hiện giờ Phạm Thiên hoàng triều đang loạn trong giặc ngoài. Nhìn bề ngoài thì là cường thịnh, nhưng trên thực tế thì đã sớm bước tới bờ vực sụp đổ" Tiêu Từ Mặc khẽ thở dài: "Hoàng thượng tuy không biết chuyện Đại Lục bị mất đi kia, nhưng đối với tệ nạn ở trong hoàng triều thì vẫn hiểu rõ. Chỉ tiếc, tình huống này đã kéo dài mấy trăm năm, muốn thay đổi trong thời gian ngắn thì sợ là không có cách nào"

Phong Vô Ý không hỏi vì sao không đem chuyện Đại Lục bị mất đi công bố ra ngoài, vì làm vậy sẽ khiến cho lòng người sinh ra khủng hoảng. Nhưng ít ra nếu như mọi người biết được, không phải là sẽ càng đoàn kết hơn, toàn tâm góp sức chống lại cuộc chiến này sao. Nàng cũng chỉ là nghĩ vậy thôi chứ không nói ra, nếu sự thật đơn giản như vậy thì lịch sử của ngàn năm trước đã không bị che giấu. Dù sao, lịch sử cũng là do người thắng viết nên, họ tin tưởng vào lúc cuối đi chủng tộc hùng tàn, sau đó trở thành Đại Lục Anh Hùng như ngày này đã cảm thấy rất thỏa mãn. Mà vào ngàn năm trước, nhất định là vẫn còn có rất nhiều chân tướng được cất giấu đi.

"Thật là kỳ quái!" Tiêu Từ Mặc đột nhiên lẩm bẩm.

"Làm sao vậy?" Phong Vô Ý trong lòng trở nên căng thẳng.

"Hoàn toàn không cảm giác được khí tức nào" Tiêu Từ Mặc giơ lên con rối bằng tượng gỗ, nhíu chặt mày.

"Ngươi muốn nói, cái thứ này không có hơi thở tồn tại hả?" Phong Vô Ý hỏi lại.

"Không, hắn vẫn ở đây, chỉ là.... quả nhiên rất kỳ quái" Tiêu Từ Mặc nhìn tượng gỗ, rồi lại nhìn nàng. Sau đó ánh mắt dần dần rơi vào tấm vải trắng đang quấn ở trên tay nàng.

"Cái này?" Phong Vô Ý giơ tay lên, không thêm đề ý nói: "Đại khái là trong lúc hỗn loạn bị thương, lúc đầu vết thương quá nhỏ không để ý, cho tới khi Dao Nguyệt băng bó thì nó trở thành như vậy...."

Không đợi nàng nói xong, Tiêu Từ Mặc đã bắt được tay nàng, kéo xuống tấm vải trắng.

"Này! Ngươi..." Phong Vô Ý cực kỳ nhẫn nhịn, mới có thể để yên cho nam nhân ném đi tấm vải trắng, nhưng vừa mới nhìn miệng vết thương trên đầu ngón tay, thì cũng không nhịn được mà ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy ở trên ngón tay vốn dĩ là những vết máu nhàn nhạt, mà hiện giờ lại phát ra ánh sáng màu đen quỷ dị, hơn nữa còn vụn vụn biến thành đồ án mà

xem không hiểu.

"Máu của ngươi, nhỏ lên người con rồi, trong lúc ngươi vô ý coi như đã thu phục được hắn trở thành ký kết khế ước" Tiêu Từ Mặc sắc mặt trở nên nghiêm trọng lên tiếng.

"Khế ước?" Phong Vô Ý ngờ người tiếp.

"Đây là dấu vết ký kết khế ước, đợi tới khi đồ án hoàn thành thì sẽ hiện ra đồ án rõ ràng, sau đó khế ước đạt thành, hắn cũng sẽ có được ý thức" Tiêu Từ Mặc chỉ vào vết thương: "Dấu vết của khế ước sẽ không thể tiêu từ, chỉ sợ ngươi về sau chỉ có thể đeo một chiếc nhẫn để che giấu đi"

"Có khế ước, hắn chắc là sẽ không thể thương tổn ta rồi phải không?" Phong Vô Ý hỏi.

"Trên lý thuyết mà nói thì đúng là thế, từ khi khế ước được ký thì cũng bắt đầu sinh ra ước thúc, kẻ thua phải thần phục người thắng" Tiêu Từ Mặc gật đầu nói.

"Như vậy à...." Phong Vô Ý nhìn chằm chằm vào con rối bằng gỗ, trong lòng bắt đầu tính toán. Khế ước nếu không thể giải trừ, vậy thì phải tranh thủ để đạt được lợi ích lớn nhất. Chỉ là nàng không biết thứ bị phong ấn trong này, rốt cuộc là thứ đồ chơi gì?

"Mặt khác, ta thấy ngươi từ lúc vào hậu cung thì luôn xảy ra chuyện liên tục. Hôm nay lúc lâm triều, khi ta nhắc tới Thất Sát Cô Tinh, hoàng thượng lại tức giận" Tiêu Từ Mặc nói tới đây, bỗng cười rộ lên.

"Là ngươi cố ý trợ giúp mà thôi" Phong Vô Ý khẳng định nói.

"Ta có thể giúp ngươi cũng không nhiều lắm, cho nên ngươi phải tự dựa vào chính bản thân mình" Tiêu Từ Mặc nghiêm mặt nói.

"Ta biết" Phong Vô Ý thờ phào một hơi nhẹ nhõm. Thất Sát Cô Tinh sao, cũng tốt, nếu đã vậy nhờ sau này nàng làm ra chuyện gì... lúc đó mọi người có thấy thì cũng đừng trách nàng.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm" Đang lúc im lặng, ngoài điện truyền tới tiếng lanh lảnh của thái giám vang lên.

"Tới bắt gian?" Phong Vô Ý buồn cười nhìn thoáng qua Tiêu Từ Mặc.

"Ta ở trong này đã lâu rồi, cũng nên đi tới chỗ khác nhìn xem" Tiêu Từ Mặc không nhanh không chậm đứng lên, trên mặt vẫn bình tĩnh như thường.

"Chờ một chút đi" Phong Vô Ý cười cười, trong mắt hiện lên vẻ đang muốn xem kịch vui: "Nàng ta rõ ràng là tới để bôi móc ngươi, ngươi hiện tại đi ra ngoài cũng không tránh được.... trừ khi... Quốc Sư đại nhân thích treo tường...."

"Khụ khụ...." Tiêu Từ Mặc ho khan hai tiếng, cười khổ không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ảnh Hưởng Động Lại.

"Nghe nói muội muội bị sợ hãi, bản cung đặc biệt tới thăm" Hoàng hậu đi tới, ánh mắt quét qua một vòng cung điện, sau đó cười cười lên tiếng.

"Đa tạ hoàng hậu nương nương" Phong Vô Ý cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Xin thứ lỗi cho Vũ Y không tiện xuống giường"

"Không sao, bản cung đã sai người mang ít dược liệu bổ dưỡng tới đây để giúp cho muội muội sớm ngày hồi phục. Sau đó mới có sức khỏe mà hầu hạ hoàng thượng cho tốt, có đúng không?" Hoàng hậu tiếp tục nói.

"Vâng" Phong Vô Ý dịu dàng lên tiếng, trong lòng thì lại khinh bỉ không thôi.

Cái hoàng hậu này, quả nhiên là dựa vào gia thế mới có được vị trí này. Ánh mắt thiên cận như thế, nếu không phải nàng ta còn chỗ có thể lợi dụng thì Hách Liên Diệu đã để cho các phi tử khác thỏa sức hãm hại nàng ta rồi. Nàng ta vừa vào cửa đã không hề để ý tới Tiêu Từ Mặc, chẳng lẽ nàng ta không biết địa vị của Quốc Sư đại nhân ở trong triều rất cao sao. Vậy sao lại không hề tìm cách lấy lòng, tạo dựng quan hệ, chuyện này đối với nàng ta mà nói thì chính là trăm lợi mà không có hại mà?

Nếu đổi thành chính mình, cho dù Tiêu Từ Mặc cùng với hoàng đế kia có tư thông có tình cảm với nhau thì nàng cũng nhắm một mắt cho qua. Chứ ai lại như nữ nhân này, chỉ vì vậy mà ghen tức, rồi tranh giành ghen tị....

"Hoàng hậu nương nương nếu đã đến đây, vừa đúng lúc Từ Mặc cũng có chút chuyện muốn xin được người chi bảo" Tiêu Từ Mặc nở nụ cười, thần nhiên mở miệng.

"Quốc Sư đại nhân mời nói" Hoàng hậu nhú mày, không vui trả lời.

"Có lời đồn đại là đêm qua trong cung có chuyện ma quái..." Tiêu Tử Mặc đều đều lên tiếng: "Tại hạ đã xem xét qua tất cả hậu cung của các quý nhân ở, nay chỉ còn lại có tẩm cung của hoàng hậu và bệ hạ. Không biết nương nương có thể hay không dẫn đường cho tại hạ đi qua xem một chút? Vạn nhất có gì đó không sạch sẽ thì thật không tốt"

Hoàng hậu nghe thấy thế, biểu tình trên mặt trở nên cứng ngắc một lúc.

"A, nơi này đã không có việc gì rồi, hoàng hậu nương nương cũng nhanh đi về đi. Vừa rồi thật là đáng sợ ạ!" Phong Vô Ý giả bộ rung mình một cái, ánh mắt lộ ra thần sắc sợ hãi.

"Thật sự có quỷ?" Sắc mặt hoàng hậu càng trắng thêm vài phần, nhưng vẫn cố ra vẻ trấn định.

"Đã xử lý sạch sẽ, quý phi không cần lo lắng" Tiêu Tử Mặc cười cười, tuy chỉ là lời nói an ủi quý phi bị dọa sợ, nhưng lại rõ ràng cho thấy chuyện ma quái này là có thật.

"Vậy làm phiền Quốc Sư rồi" Hoàng hậu nhìn qua Phong Vô Ý, quay đầu bước đi.

"Chỉ là trách nhiệm mà thôi" Tiêu Tử Mặc cũng đứng lên: "Quý phi nương nương hãy nghỉ ngơi cho tốt, cáo từ"

"Cung tiễn hoàng hậu, cung tiễn Quốc Sư" Phong Vô Ý cố nén cười, mở miệng.

Yêu ma quỷ quái vậy mà lại có thể khiến cho nữ nhân sợ hãi, haizz.... Mong là Tiêu Tử Mặc không cần có suy nghĩ xấu xa như mình, đi chinh hoàng hậu kia làm nàng ta sợ hãi. [Truyện được post tại diễn đàn lễ quý đôn]

Một lúc lâu sau, Dao Nguyệt nom nớp lo sợ tiến vào. Hai tay đang run rẩy bưng cái khay trà, khiến cho cả khay đều rung lên tạo thành tiếng vang lạch cạch.

"Làm sao vậy?" Phong Vô Ý khó hiểu hỏi.

"Nương nương....." Dao Nguyệt vẻ mặt cầu xin, rất lâu sau mới nói: "Nơi này..... Không phải thật sự có quỷ chứ?"

"Quý?" Phong Vô Ý nhất thời trở nên ngạc nhiên, sau một lúc mới dờ khóc dờ cười.

Vốn muốn dọa nạt hoàng hậu, không ngờ người bị dọa lại là người trong nhà? Rõ là.....

"Giữa ban ngày ban mặt, lấy đâu ra quỷ quái!" Dừng một chút, nàng mới cười nắc nẻ một câu. Một bên thì tiện tay tháo cái nhẫn ở bên tay trái xuống, đeo lên chỗ có dấu vết của kẻ ước trên tay phải.

Cái nhẫn này nhìn tuy rất bình thường, nhưng là sản phẩm công nghệ cao của hiện đại. Mỗi thành viên trong "Tứ Vĩ Đẩu Số" đều có được một bộ công cụ như vậy. Bên trong gồm có các thiết bị để liên lạc, định vị vệ tinh cùng với các công năng khác... nhưng tất cả đều không thể nào sử dụng được ở đây, mà chỉ còn lại có một chức năng có thể sử dụng, đó chính là ở trên viên bảo thạch có một cây châm độc, dài vài chục thước, chịu được sức nặng hơn hai trăm kg, cho nên đây cũng là vũ khí giết người lợi hại nhất.

"Nhưng mà sắc mặt hoàng hậu nương nương, và Quốc Sư đại nhân có vẻ nghiêm trọng...." Dao Nguyệt tuy đã bình tĩnh được một chút, nhưng giọng nói thì vẫn không ổn định lại được.

"Không có việc gì, nương nương của nhà người chính là Thất Sát Cô Tinh, chỉ có yêu ma quỷ quái bị ta khắc chết chứ làm gì có chuyện ngược lại" Phong Vô Ý nhú mày mở miệng.

"Nương nương... người biết rõ?" Sắc mặt Dao Nguyệt trắng nhợt, khẩn trương lên tiếng: "Nương nương đừng tin lời đồn đại này, tất cả đều là do tiểu nhân ghen tị với nương nương, nên bịa đặt sai sự thật. Nương nương mới không phải là Thất Sát Cô Tinh gì đó ạ!"

"Dao Nguyệt, cảm ơn người" Phong Vô Ý cười, sờ sờ đầu của nàng ta để cho nàng ta bình tĩnh trở lại.

"Đúng rồi... không biết bệ hạ nghĩ như thế nào....." Dao Nguyệt bĩu môi nói.

Phong Vô Ý trầm buồn cười, cái tên hoàng đế kia rõ ràng biết Phong gia tiểu thư có mệnh phạm Thất Sát nhưng lại vẫn bắt nàng tiến cung. Tính tình hần bướng bỉnh, chỉ sợ lời đồn truyền ra càng âm ỉ cùng với sự phản đối của các đại thần, thì hẳn lại càng sùng ái nàng hơn đi! Nhưng mà một hoàng đế như vậy, trước sự việc của sát kiếp sắp xảy ra, thật sự là có chút ngây thơ rồi. Người như vậy, làm sao có thể bảo vệ và gánh được trách nhiệm bảo vệ Đại Lục.

"Bên ngoài còn có lời đồn đại gì nữa? Nói tình hình cụ thể cho ta" Nàng nghĩ nghĩ lại hỏi tiếp.

"Có người nói là tối qua có người âm mưu tính kế, còn có người nói ở đâu ra quỷ quái, rõ ràng là hạ nhân không cẩn thận làm cháy Lân Nguyệt cung...." Dao Nguyệt bắt đầu kể lại từng chuyện mà mình nghe được: "Còn có người đáng giận nói, nói nương nương là người mời gọi quỷ tới để hại bệ hạ. Kết quả không thành còn tự thiêu đốt chính tẩm cung của mình, thật đúng là tự làm tự chịu.... Nếu để cho ta biết là tiện nhân nào truyền ra, ta sẽ cắt đầu lười

những người đó xuống để họ khỏi phải nói nữa!"

Khóe miệng của Phong Vô Ý cong lên, không tòi, tất cả đều nằm trong dự kiến của nàng. Cũng không xuất hiện thêm chuyện gì quá lớn, nên không lo sẽ tạo nên sóng gì.

"Nương nương, người quá là lương thiện rồi, cho nên mấy người cung nữ này mới dám nói xấu người" Dao Nguyệt oán giận đứng phía sau lên tiếng.

"Lời đồn chỉ là lời đồn, bệ hạ và Quốc Sư cũng đâu có tin đâu, không phải sao?" Phong Vô Ý an ủi.

"Đó là đương nhiên, nương nương là nữ tử tốt nhất ở trên đời này, cưới được người như nương nương thì đó chính là phúc khí của bệ hạ!" Dao Nguyệt không chút suy nghĩ đã nói ra.

Phong Vô Ý sùng sốt, trong lòng thì cười khổ không thôi.

Dao Nguyệt không biết, trong cảm nhận của nàng về người 'nữ tử tốt nhất trên đời kia' đã sớm chết đi. Ngay cả thi thể cũng bị chìm dưới đáy hồ sen lạnh lẽo, mà người trước mắt nàng bây giờ, vốn là một người tâm ngoan thủ lạt và cũng chính là hung thủ. Hoàng đế cưới một người đặc công vô tâm vô tình, sao có thể là phúc khí gì đó được, đúng ra phải là xui xẻo tám đời không hết à!

"Nương nương, người không có việc gì chứ?" Dao Nguyệt thấy nàng lại suy nghĩ ngẩn người, nhin không được nhẹ nhàng chạm vào nàng.

"Dao Nguyệt, một lát nữa ngươi đi tới chỗ Lan phi, mời nàng ngay mai tới làm khách" Phong Vô Ý nhanh chóng phân phó.

"Vì sao nương nương lại muốn mời người nữ nhân chán ghét kia tới?" Dao Nguyệt nháy nháy mắt, vẻ mặt nghi hoặc.

"Bây giờ ngươi đừng hỏi vội, cứ theo lời của ta mà làm" Sắc mặt Phong Vô Ý trở nên lạnh lùng.

"Vâng" Dao Nguyệt ù rũ đáp ứng.

"Được rồi, nếu không còn gì thì đi làm đi" Phong Vô Ý vẫy vẫy tay, một lần nữa nằm xuống. [Truyện được post tại diễn đàn lê quý đơn]

Thật không có biện pháp mà, vì giả bộ bị bệnh mà phải nằm trên giường hai ngày, nhưng cũng đúng lúc đem chuyện đi săn bắn mà giải quyết luôn thể.

Chính diện đi cầu xin Hách Liên Diệu chắc chắn là không được, nam nhân kia rất chán ghét người thích quẩn quít làm phiền, mà nếu làm ra hành vi cao cao tại thượng thì với Phong Vũ Y nhu nhược sợ là không ổn. Nhưng..... đột nhiên ở trong đầu nảy sinh ra một ý nghĩ, nếu như lợi dụng sự ghen tị trong lòng của Lan phi thì chắc có thể.... Trước hết phải nghĩ lại một chút, về kế hoạch ngày mai cho tốt đã.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kế Hoạch Trôn Đi.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống trong đình viện, xuyên qua khóm hoa cúc có muôn hình vạn dáng, làm chúng càng thêm khoe sắc hơn.

Phong Vô Ý mặc quần áo tinh xảo ngồi đang ngồi ở trong lương đình thưởng thức trà bánh, thì ở bên ngoài đã có người chạy tới báo có Lan phi tới.

Dao Nguyệt bĩu môi, miễn cười trưng ra vẻ mặt tươi cười đi tiếp đón khách.

Phong Vô Ý nhẹ nhàng cười một tiếng rồi đi tới con đường phía trước hoa viên, chờ một lúc thì thấy Lan phi cũng không mang theo một thị nữ nào ở bên người, mỉm cười đi tới. Một thân trang phục đồ tươi, đứng dưới ánh nắng lại càng làm nàng ta trở nên rực rỡ như một ngọn lửa bốc cháy.

"Muội muội đến đây" Phong Vô Ý vẫy tay làm ra vẻ thân thiết lên tiếng, vừa đi vừa cười nói: "Hôm nay vừa đúng lúc hoa cúc ở trong hoa viên nở rộ, nên ta đã sai người hái một ít đi làm điểm tâm. Phải biết rằng ở một mình ở đây rất cô đơn, cho nên mới mời muội muội tới cùng ngắm hoa, cũng đồng thời có thể làm cho chúng ta thân quen với nhau hơn một chút"

"Hoa cúc ở chỗ này là loại đẹp nhất ở trong cung, hơn nữa cũng khó có dịp được tỷ tỷ mời tới, ta làm sao có thể không tới à" Lan phi trên mặt cũng nở nụ cười, thân thiết trả lời.

Hai người đi tới trong đình ngồi xuống, Dao Nguyệt tới dâng trà, sau đó Phong Vô Ý bảo nàng ta lui ra ngoài.

"mời" Phong Vô Ý chạm nhẹ lên chén của Lan phi coi như mời trà.

"Thơm quá! Đây là.... trà hoa cúc?" Lan phi kinh ngạc nhìn ở bên dưới đáy ly trà có cánh hoa cúc dập dờn nổi lên.

Nước trà mát lạnh, hoa cúc xinh đẹp, hương cúc thơm ngát, thật đúng là nàng chưa từng được uống trà có hương vị như vậy bao giờ.

"Lấy hoa cúc ướp vào với trà, không những có thể giúp cho mắt sáng lên, mà đối với thân thể cũng rất tốt, muội muội nếu không ngại thì khi trở về cũng thử làm xem: "Phong Vô Ý làm ra vẻ tự nhiên lên tiếng.

"Cái này cũng là do tỷ tỷ học được từ 'dân gian' mà biết sao?" Lan phi cười nói.

Ánh mắt Phong Vô Ý lóe lên, nàng biết truyện đùa là thổi sáo ngày trước đã được truyền ra ngoài, cho nên Lan phi mới nói vậy. Nhưng Phong Vô Ý cũng không để ý, mà mỉm cười nhẹ nhàng lên tiếng: "Đây là do trong lúc vô ý ta xem được phương pháp này ở một cuốn sách cổ, cảm thấy rất mới mẻ cho nên mới hái hoa cúc về làm thử"

"Thì ra là thế, tỷ tỷ thật không hổ danh là tài nữ của kinh thành" Lan phi cầm ly trà lên hớp một ngụm, quả nhiên trong miệng đều là mùi thơm ngát của hoa cúc.

Lại dùng thêm chút điểm tâm, mãi tới một lúc lâu sau, khi đang nói về những đề tài trên trời dưới biển, Phong Vô Ý đột nhiên lên tiếng: "Nghe nói, hoàng thượng muốn đi săn bắn?"

"Đúng vậy ạ" Lan phi không nghi ngờ gì, lập tức lên tiếng: "Hàng năm vào thời gian này, hoàng tộc cùng với tất cả quan viên đều đi tới khu săn bắn mười ngày. Không người nào được vắng mặt, trừ ngày mừng lễ năm mới trong năm thì ngày này là ngày quan trọng nhất ạ. Lệnh tôn đại nhân của tỷ tỷ không phải là cũng phải đi theo sao?"

"Tất cả đều phải đi? Vậy kinh thành không phải sẽ trở nên rất vắng vẻ sao?" Phong Vô Ý ngạc nhiên hỏi.

Tiêu Từ Mặc không nói rõ ràng, làm nàng còn tưởng chỉ là vì hoàng đế quá nhàm chán nên mới đi săn thú. Thật không nghĩ tới sự kiện săn thú lại quan trọng với quốc gia như vậy? Thế thì kế hoạch của nàng cần phải sửa chữa rồi.

"Hoàng thượng hàng năm đều mang theo chúng ta cùng đi, cho nên cũng không biết kinh thành vắng vẻ ra sao" Lan phi tỏ vẻ đắc ý, nhất thời khuôn mặt dạt dào tình cảm không biết dùng lời nào để diễn tả. [Truyện được post tại diễn đàn lê quý đôn]

"Vậy năm nay muội muội nhất định cũng có mặt rồi" Phong Vô Ý than nhẹ một tiếng: "Đáng tiếc, thân thể của ta thế này....."

"Tỷ tỷ cứ dưỡng thương cho tốt, có lẽ sang năm có thể đi được" Lan phi giả vờ an ủi.

"Đa tạ muội muội quan tâm, không biết...." Phong Vô Ý làm ra vẻ do dự một chút, rồi mới cẩn thận nói: "Không biết Quốc Sư đại nhân có đi hay không?"

"Hả?" Lan phi nhất thời sửng sốt.

"Muội muội cũng biết đó, Quốc Sư đại nhân vốn dĩ cực kỳ phản đối việc ta tiến cung. Nếu như mọi người cùng với bệ hạ đều không ở đây....." Phong Vô Ý sợ hãi nhìn Lan phi.

"Chuyện này à..." Trong mắt Lan phi đang cười chột lóe lên, lại tiếp tục mở miệng an ủi: "Tỷ tỷ yên tâm, Quốc Sư là người không sát sinh, cho nên làm sao có thể tham gia đi săn bắn ạ?"

"A...." Phong Vô Ý lập tức để lộ ra dáng vẻ ta sắp chết tới nơi.

Lan phi không nhanh không chậm lại an ủi vài câu, sau đó mới đứng dậy cáo từ, vì đối với kết quả lần gặp mặt này, nàng ta vô cùng vừa lòng.

Phong Vô Ý ngồi một mình ở trong đình, bụng ly trà hoa cúc chậm rãi thưởng thức, bên môi lộ ra ý cười nhẹ nhàng.

Nàng vốn cứ nghĩ rằng đi theo đoàn người ra ngoài, ở phạm vi hoạt động rộng lớn thì thủ vệ cũng không thể bảo vệ được hết. Cho nên nàng mới sắp đặt kế hoạch này để chạy trốn, nhưng mà hiện giờ xem ra việc này còn khó khăn hơn nhiều. Mà lúc này nghe được tin tức tất cả đều đi săn bắn, kinh thành lúc này.... chẳng phải vườn không nhà trống sao, xem ra là phải để cho bệnh tình của chính mình trở nên nghiêm trọng thêm một chút rồi.

"Nương nương" Dao Nguyệt đi tới: "Nô tỳ đưa người trở về, thân thể nương nương không tốt, trở về nghỉ ngơi thì tốt hơn, chứ ở chỗ này gió lớn lắm"

"Ta biết rồi" Phong Vô Ý đứng lên, nghiêng ngả đi về phía cung điện của mình, một bên mở miệng dặn dò: "Một lát nữa kêu thái ý đến đây, ta cảm thấy trong người có chỗ không thoải mái"

"Nương nương!" Dao Nguyệt kinh hãi kêu lên: "Ta, ta lập tức đi mời thái y ngay!"

Phong Vô Ý ngẩn ra, đang định ngăn cản thì đã thấy tiểu nha đầu kia giống như mũi tên lao thẳng ra ngoài.

Thật là.... Làm gì mà xem nàng giống như người sắp chết đến nơi vậy.

Phong Vô Ý dờ khóc dờ cười, chính mình tự đi về phòng. Dọc theo đường đi, ở trong đầu nàng đã đem kế hoạch bỏ trốn sắp xếp lại một lần.

Trên cơ bản cũng không có vấn đề gì, chỉ là nàng muốn thay đổi chủ ý ban đầu. Thật khó có cơ hội trời cao ban cho, nàng chẳng những sẽ tự mình trốn

đi, mà còn muốn bắt cóc luôn Tiêu Tử Mặc mang theo!

Hừ Hừ, cái gì mà Thất Sát Cô Tình chứ, cái gì mà Đại Lục bị mất đi, cái gì mà sát kiếp mở ra.... Đừng mơ tưởng có thể đem tất cả mọi chuyện này đổ hết lên đầu nàng. [Truyện được post tại diễn đàn lê quý đôn]

Dựa theo nàng quan sát, Tiêu Tử Mặc có lẽ có chút năng lực đặc biệt, nhưng rõ ràng hắn không hề có võ công giống như Hách Liên Diệu. Mà dù thế nào đi nữa thì hắn cũng đâu dám tổn thương nàng, chỉ cần kế hoạch thỏa đáng, muốn bắt cóc hắn ra khỏi kinh thành.... Cũng không khó!

Hơn phân nửa Lâm Nguyệt cung đã bị thiêu đốt thành tro tàn, nhưng hồ sen bên cạnh thì lại không bị sao, cho nên nó sẽ không làm ảnh hưởng tới kế hoạch.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên ở giữa ngón tay trên bàn tay phải hơi nhói đau một chút.

Phong Vô Ý trong đầu kêu không ổn, nhanh chóng tháo nhẫn ra. Chỉ thấy chỗ đó lúc trước vốn là vết tích bị thương, mà giờ đây đã hình thành một đồ án, có hình dạng đóa hoa nho nhỏ giống như cây tường vi quăn quanh.

So với hình xăm ở thời hiện đại thì tinh xảo hơn, được khắc sâu hơn và có màu đỏ như máu. Nhìn qua thật giống như vết bớt có từ lúc sinh ra, lúc ẩn lúc hiện tỏa ra hơi thở của tử vong.

Phong Vô Ý hít sâu một hơi, nhớ lại lời nói của Tiêu Tử Mặc, khế ước ấn ký một khi thành hình thì chính là lúc khế ước đạt thành. Cũng có nghĩa là ma vật bị nàng phong ấn ở trong tượng gỗ kia, đã đến lúc thức tỉnh! Nhưng thật không biết, chuyện này có gì biến đổi không tốt hay không, nàng cũng sợ nó sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của chính mình. Tốt nhất.... là trước khi tới ngày sẵn bản phải giải quyết hết!

Đã có quyết định, nàng lập tức bước trở lại tắm điện, nhắc gối đầu lên, lấy tượng gỗ ra.

Chỉ thấy tượng gỗ vẫn như cũ, nhưng đôi mắt trên bức tượng lại giống như có thần thái mơ hồ hơn trước, rồi lại để lộ ra chút ánh sáng màu đỏ. [Truyện được post tại diễn đàn lê quý đôn]

[tê___] Ma khí tỏa ra ngoài, nhất thời làm đánh thức Bích Linh. Thân rắn nhỏ màu xanh biếc trở nên căng thẳng, lười thè ra, tư thế giống như đang chuẩn bị chiến đấu.

[bình tĩnh] Phong Vô Ý trấn an sùng vật của mình, cũng không thêm để ý tới chỗ ấn ký khế ước ở trên đầu ngón tay đang làm nàng đau đớn, mà ánh mắt nàng chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tượng gỗ có hình dáng trẻ con kia.

[Ta đi thông báo cho chủ nhân nhé?] Bích Linh lên tiếng hỏi.

[Không cần, mà cũng không kịp rồi] Phong Vô Ý lắc đầu, Tiêu Tử Mặc muốn tiến cung cũng không phải chuyện dễ dàng, huống chi.... Nếu như đã ký kết khế ước chủ tớ, nàng cũng không tin chính mình không thể thu thập được thứ này!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Dậy Dỗ Ma Quân.

"Nữ nhân, ngươi chính là người đem bốn tọa phong ấn tại trong này để làm con rối sao?" Tượng gỗ hình trẻ con ở trên giường nhảy lên vài cái, rồi đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Phong Vô Ý đen mặt nhìn nó, được rồi.... nghe giọng nói quyết đoán này có lẽ người này hẳn là nam nhân.... Sau một lúc suy tư, nàng dùng ngón tay xách tượng gỗ lên.

"Làm càn! Dám làm chuyện vô lễ như vậy với bốn tọa!" Tượng gỗ trẻ con lại hỗn hển rống lên.

"Bốn tọa? Ngươi rốt cuộc là cái thứ gì hả?" Phong Vô Ý cũng nhìn ra cái tượng gỗ này sẽ không làm ra tổn thương gì cho mình được, nên mới tò mò chọc giận hắn.

"Nữ nhân như ngươi mới chính là cái thứ đó!" Tượng gỗ tức giận nói.

"A.... ngươi không phải đồ gì đó à" Phong Vô Ý làm ra vẻ hiểu biết gật đầu.

Tượng gỗ nghe vậy thì không nhịn được, nhất thời tức giận không nói nên lời, mãi một lúc lâu sau mới nói: "Hoàng Cửu Lê!"

"Cái gì?" Phong Vô Ý giật mình.

"Hoàng Cửu Lê là tên của bốn tọa! Nhớ cho kỹ đó, nữ nhân ngu ngốc!" Giọng nói của tượng gỗ bỗng nâng cao lên.

"A Hoàng? Tại sao lại giống tên của con chó mà trước kia được cha nuôi dưỡng" Phong Vô Ý lẩm bẩm một câu. [Truyện được post tại diễn đàn lê quý đôn]

"Người mới là cầu, cả nhà người là cầu!" Tượng gỗ kích động, bắt đầu vùng vẫy kịch liệt khiến cho nàng không thể giữ chắc được bằng một bàn tay: "Hoàng Cửu Lê, là Đế Hoàng. Dĩ Tộc Cửu Lê đó, nữ nhân ngu ngốc người có biết hay không hả!"

"Vậy sao? Vậy người cũng nhớ kỹ cho ta" Phong Vô Ý nhẹ nhàng giảng giải: "Thứ nhất, ta không phải gọi là nữ nhân. Thứ hai, ta cũng không phải là nữ nhân ngốc. Thứ ba, ta không dốt nát giống như nữ nhân"

"... .." Nếu như tượng gỗ có thể có biểu tình cảm xúc, thì nhìn lúc này sẽ nhất định rất giật mình.

"Phong Vô Ý, người có thể gọi ta là Vô Ý, hoặc không thì cứ kêu là chủ nhân" Khóe môi Phong Vô Ý nhếch lên, quơ quơ chiếc nhẫn trên tay, có ý nhắc nhở hân về sự tồn tại của kẻ ước.

"Hừ!" Hoàng Cửu Lê cuối cùng cũng không mắng chửi người tiếp nữa.

"Được rồi, bây giờ nói cụ thể một chút, người rút cuộc là cái gì... ừm là cái gì mà?" Phong Vô Ý vô cùng hao tổn tâm trí để tính toán xem nên làm như thế nào.

"Bốn tọa là một trong bảy đại Ma Quân ở ma giới, nữ.... Hừ!" Hoàng Cửu Lê thờ phỉ phỉ mà đem chữ 'nhân' sau cùng nuốt xuống, đổi thành một tiếng hừ lạnh.

"Một trong bảy đại Ma Quân? Xem ra cũng rất có địa vị" Phong Vô Ý cười hi hi nói tiếp: "Vậy người làm sao có thể làm cho bản thân chính mình trở nên thâm trầm vậy, ngay cả thân thể cũng không có?"

"Còn không phải là do cái không gian Khiêu Dục gây ra tai họa sao!" Hoàng Cửu Lê nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mấy tên vô liêm sỉ đi ám toán bốn tọa, đợi sau khi bốn tọa trở về thì sẽ rút gân lột da cả đám!"

"Rút gân lột da? Chi bằng...." Phong Vô Ý lắc lắc tượng gỗ, giọng nói chế nhạo: "chi bằng tiểu thân thể này?"

"... .." Hoàng Cửu Lê tức giận.

"Chỉ là, nếu ta giúp người khôi phục được thân thể thì sao? nhưng mà người có thể cho ta thứ gì tốt?" Phong Vô Ý hỏi.

Nàng chỉ cần nghe nói mấy câu là đã phỏng đoán ra được những chuyện đã xảy ra. Nói ngắn gọn, Hoàng Cửu Lê chính là một trong bảy vị Ma Quân, trong lúc sơ suất bị mấy tên tiểu nhân hãm hại, sau đó thông qua Không Gian Khiêu Dục chạy trốn từ ma giới tới Phạm Thiên Đại Lục. Nhưng mà trong qua chinh này thì đã mất đi thân thể, chỉ còn lại có..... ừm, nếu ở ma giới thì chắc gọi đây là linh hồn nhỉ? [Truyện được post tại diễn đàn lê quý đôn]

"Người?" Hoàng Cửu Lê rõ ràng không tin.

"Đừng quên ai là người đã phong ấn người" Phong Vô Ý không chút khách khí mà đem chuyện ngẫu nhiên gặp may kia trở thành lợi thế của mình, dù sao.... Nếu nàng không làm được, thì có thể ném cho Tiêu Từ Mặc là xong, không phải chỉ là tạo ra một thân thể thôi sao!

"Nếu người có thể giúp bốn tọa trùng tu được thân thể, bốn tọa sẽ dạy người phương pháp tu luyện của ma giới. Nó sẽ giúp người trường sinh bất tử, thấy thế nào?" Hoàng Cửu Lê sau khi trầm mặc một lúc, rồi lên tiếng.

"Ta là người, chuyện này sẽ không xảy ra vấn đề gì đấy chứ?" Phong Vô Ý cẩn thận hỏi lại, nhưng trái tim thì đang đập thình thịch. Trường sinh bất tử gì đó nàng không cần, nhưng... phương pháp tu luyện của ma giới thì khác, ví dụ như ma pháp gì gì đó.

"Yên tâm! Một ngày kẻ ước còn chưa giải trừ, chúng ta vẫn chung một sinh mạng. Người chết thì ta cũng hồn bay phách tán!" Hoàng Cửu Lê tức giận mắng.

"Cùng chung sinh mạng?" Phong Vô Ý bĩu môi: "Nói cách khác, chỉ cần người còn sống thì ta sẽ không bị chết. Người có thể trường sinh bất tử thì đương nhiên ta cũng sẽ không chết, chỉ cần kẻ ước còn thì ta vẫn còn tồn tại cùng với người, xem ra điều kiện của người đưa ra thật quá xấu xa rồi!"

Quy tắc của đặc công: Dùng hết mọi khả năng, đem toàn bộ biến thành lợi ích lớn nhất.

"Người!" Hoàng Cửu Lê khó thở: "Phương pháp tu luyện của quân chủ ma giới tại Ma giới Đại Lục chính là bảo vật mà mọi người mơ ước, thế nhưng người còn chưa vừa lòng?"

"Được rồi, thêm một điều kiện nữa. Trong thời gian ngắn sắp tới này, người phải nghe toàn bộ mệnh lệnh của ta, coi như ta chịu thiệt một chút vậy" Phong Vô Ý vừa nghĩ vừa nói.

"Được, một lời đã định!" Theo lời nói của Hoàng Cửu Lê, trên dấu vết ấn ký kẻ ước cũng có ánh sáng lóe lên, giống như nhiều thêm một chút gì đó.

Phong Vô Ý vui vẻ vừa lòng đeo lại chiếc nhẫn lên tay, ngồi xuống giường cầm lên tượng gỗ nói: "Nói một chút xem, người hiện tại có thể làm được

những chuyện gì?"

"Không nhiều lắm!" Hoàng Cửu Lê tức giận nói: "Không có thân thể, phần lớn ma pháp đều không có cách sử dụng được. Chỉ có thể sử dụng vài thứ đơn giản, nhưng đối với thân phận 'chủ nhân' của người thì nó cũng không có hiệu quả gì!"

"Như vậy à.....Tối nay chúng ta cứ từ từ thử nghiệm đi!" Phong Vô Ý nói xong, lấy ra một cái dây lưng buộc lên cổ tượng gỗ.

"Người làm cái gì?" Hoàng Cửu Lê tức giận quát lên.

"Làm gì? Người đã như vậy rồi ta còn có thể treo cổ người được sao!" Phong Vô Ý thuận tay đem dây lưng cùng với tượng gỗ làm thành một vật trang sức, sau đó nói: "Đặt người ở chỗ khác ta không yên tâm, cho nên phải mang theo người. Nhưng người không được phép lên tiếng, nếu không người ngoài nghe được lại tưởng người là yêu quái mà ném vào lửa thiêu!" [Truyện được post tại diễn đàn lễ quý đôn]

"Hừ!" Hoàng Cửu Lê từ chối cho ý kiến, yên lặng trước tình cảnh này. Nhưng trong lòng thì suy nghĩ tới mười bảy mười tám phương pháp tra tấn dày vò, đợi tới khi khôi phục thân thể, giải trừ khế ước, hẳn sẽ trút giận lên trên người nữ nhân đáng giận này!"

"Bổn....." Phong Vô Ý đưa tay gõ gõ lên tượng gỗ, lạnh lùng nói: "Ta không gọi là 'nữ nhân đáng giận', cho nên không cần khiêu chiến tính nhẫn nại của ta!"

Hoàng Cửu Lê cả kinh, hẳn chưa từng nghe nói qua người có khế ước lại bị chủ nhân đọc được suy nghĩ à? Nhưng dù sao trước mắt hẳn cũng chỉ có thể đem mấy thứ hỗn loạn này đè nén xuống, miễn cho chưa ra trận quân đã chết.....

Phong Vô Ý thăm cảm thấy buồn cười, cái tên Ma Quân này.... căn bản là không thể nào giấu được bất kỳ tâm sự gì, chỉ cần nhìn thái độ là đã biết rồi. Loại người như vậy,..... trách không được lại bị người ta hăm hại tới mức này à, thật không biết hẳn làm sao để trở thành người lãnh đạo chứ?

"Nương nương, Tổng thái y đến" Giọng nói của Dao Nguyệt vang lên từ bên ngoài điện.

"Vào đi" Phong Vô Ý hô lên một tiếng, lại cúi đầu nói tiếp: "Từ giờ trở đi, người cứ làm một cái tượng gỗ chân chính cho ta!"

Hoàng Cửu Lê tức giận tới mức điên lên, nhưng vẫn phải cố nhẫn nhịn.

"Nương nương đã cảm thấy tốt hơn được chút nào chưa?" Dao Nguyệt lo lắng hỏi.

"Vẫn là bệnh cũ mà thôi" Phong Vô Ý lắc đầu, mỉm cười nói: "Làm phiền Tổng thái y rồi"

"Đâu có, đâu có, nương nương khách khí rồi" Tổng Tuyên vội vàng hành lễ, rồi tiến lên cẩn thận bắt mạch.

"Thái Y, nương nương nhà ta như thế nào rồi?" Dao Nguyệt đứng bên cạnh, không kiên nhẫn lên tiếng.

"Không sao" Tổng tuyên đưa tay vuốt chòm râu, mắt cười híp lại: "Nương nương chỉ bị sợ hãi, nên cần phải điều dưỡng lâu dài.... Vừa rồi lúc Tiêu Quốc Sư xuất cung cũng có nói qua. Nương nương gặp..... sau đó còn ở lại chỗ lão phu một lúc để đợi lấy đơn thuốc an thần"

"Vậy thì làm phiền thái y rồi" Phong Vô Ý mở miệng.

Lại là Tiêu Tử Mặc.... Người nam nhân này thật cẩn thận, làm việc gì cũng đều đi một bước tính trước ba bước. Cho nên không thể để hẳn lại cho Hách Liên Diệu sử dụng, nhất định dù có phải dùng dây trói lại cũng phải mang đi cùng!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Buổi Đêm Đến Tiêu Phủ.

Có lẽ là vì Tiêu Tử Mặc và Tổng Tuyên cảnh báo, Hách Liên Diệu thật sự không hề tới quấy rầy Phong Vô Ý dưỡng bệnh. Nhưng lại sai người liên tục đưa tới đủ loại sâm nhung để tẩm bổ, khiến cho lúc này cả Cúc Nghiến điện trở nên tấp nập vô cùng.

Đồng thời danh sách những người được đi săn bắn cũng được truyền xuống, ngoài với dự tính của mọi người, trong hậu cung trừ hoàng hậu phải tham gia theo quy định, người duy nhất đủ điều kiện được đi theo chỉ có Trần tần!

Tin tức này được truyền ra, Lan phi ở trong tẩm cung trở nên tức giận, đập nát tất cả đồ đạc.

Phong Vô Ý cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, Lan phi, người nữ nhân này luôn không biết cách che dấu đi tâm tư, mọi suy nghĩ đều để lộ ra trên mặt như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị Trần tần có lòng dạ quá sâu kia lừa chết. Nhưng còn nàng.... nhìn một bàn đầy đủ các loại thuốc bổ kia, lại càng đau đầu hơn. Thật không biết Hách Liên Diệu là cố ý hại nàng, hay thật sự là một kẻ ngu ngốc! Người được đề vương sủng ái luôn bị mọi người lấy

làm mục tiêu hãm hại, hiện giờ cũng sắp tới ngày săn bắn, nên mới không có ai rảnh mà đi để ý tới nàng mà thôi, nhưng còn sau này thì không nói trước được..... Hừ hừ, nếu thật sự chân chính là Phong Vũ Y, thì chỉ sợ đã sớm chết không nơi chôn thân từ lâu rồi!

Hách Liên Diệu, hẳn rồi cuộc là cố tình hay vô ý đây?

Ngay khi sắp xảy ra một cuộc sóng gió, thì trong mỗi ngày, Phong Vô Ý và Hoàng Cửu Lê đều học tập công pháp của ma giới đã tiến vào bước đầu tiên của tu luyện, đó là nhập môn.

Cái được gọi là ma pháp, cũng không giống như nàng nghĩ chỉ cần niệm vài câu chú ngữ, hay vung pháp trượng lên thì sẽ có vô số băng tiễn hay hỏa cầu gì đó. Mà nó lại càng giống với tu chân của Phương Đông hơn, có khác thì chỉ khác ở chỗ một cái là tu tiên, còn một cái là tu ma mà thôi. Trong Long Tổ Dịch Năng cũng có mấy lão gia hỏa, năng lực tuy cũng hơn và khắc hẳn với người thường, nhưng nếu bảo họ có thể tu luyện được ra trường sinh bất tử, thậm chí là Bạch Nhật Phi Thăng thành tiên gì đó thì lại chưa từng thấy qua. Bởi nghe nói các công pháp tu chân đều đã bị thất truyền từ lâu.....

Nếu để so sánh, Phong Vô Ý nàng rất hài lòng với tu ma. Nàng cũng không quan tâm tới căn cơ gì đó, hay sẽ có hậu quả gì, lại càng không nghĩ tới muốn tu luyện để có thể phi thăng. Chỉ cần trong tay có thể nắm được lực lượng, thì phương pháp nào có hiệu quả nhanh đối với nàng mới là quan trọng nhất. Còn cái gì tà môn ma đạo, hay danh môn chính đạo, nàng chưa bao giờ để vào trong mắt.

Ở trong khoảng thời gian này, nàng cảm thấy rất hài lòng vì có thể luyện được Chương Nhân pháp, tuy chỉ mới chỉ có thể ẩn thân được trong thời gian ngắn, nhưng nếu vào lúc cần thiết, thì tầm quan trọng lại là rất lớn!

Thoáng cái đã sắp tới ngày lễ đi săn bắn, vào ban đêm, đợi sau khi Dao Nguyệt đã nằm ngủ, Phong Vô Ý thay đổi y phục màu đen, mang theo công cụ rồi lặng lẽ đi ra ngoài bằng cửa sổ của Cúc Nghiến điện. Vào giờ này trong mấy ngày nay, nàng đã nắm giữ được các quy luật của thú vệ đi tuần tra, nên rất dễ dàng né tránh. Còn nếu né tránh không được, thì lợi dụng mấy giây ẩn thân tránh đi, sau đó rất thuận lợi mà ra khỏi hoàng cung.

Dựa vào trí nhớ, nàng rất nhanh đã tới trước cửa phủ Quốc Sư, thật ra nơi này rất dễ bị trông thấy, bởi tháp Vọng Tinh lâu kia rất cao, khiến cho dù có ở rất xa cũng xác định được vị trí.

Theo thói quen ngựa quen đường cũ, nàng lại trèo tường mà vào trong. Từ dưới đất phía xa nhìn lên, đã thấy một bóng dáng đơn bạc đứng đón gió ở trên Vọng Tinh lâu.

Trùng mắt nhìn một lúc, Phong Vô Ý cũng không che giấu hành tung, ấn vào chiếc nhẫn trên tay một cái, dây thép bắn ra quấn vào quanh cây cột trên cao, rồi nàng mượn lực điểm nhẹ chân nhảy lên qua mấy bậc đá bên dưới mà leo lên trên cao.

"Người nào?" Tiêu Từ Mặc cảnh giác, xoay người lên tiếng.

Phong Vô Ý đã sớm tiếp sát đến phía sau, lưu loát bắt lấy cánh tay của hắn bẻ ra phía sau, cúi đầu nói: "Quốc Sư đại nhân thật sự là rất có tinh thần nhỉ, đã muộn thế này mà còn đứng ở đây, chẳng lẽ là đang đợi ta tới?"

"Ta là Chiêm Tinh Sư, cũng không phải là người có năng lực như thần" Tiêu Từ Mặc than nhẹ một tiếng, cũng không vùng vẫy nữa.

"Vây, Chiêm Tinh Sư đại nhân tôn quý, đêm nay....." Phong Vô Ý đang nói thì dừng lại một chút, buông tay hắn ra, chỉ chỉ lên bầu trời âm u ở trên cao, tiếp tục nói: "Ta ngược lại thật không biết, nhìn lên trời đêm thế này cũng có thể tỉnh ra được quỷ tích?"

"Ta chỉ ở chỗ này hóng gió, sắp xếp lại suy nghĩ mà thôi" Tiêu Từ Mặc cười cười, xoay người đưa tay vịn vào tường, tư thế rất tự nhiên.

Phong Vô Ý nghe vậy thì nhú mày, chiêu thức vừa rồi nàng ra tay, khiến nàng đã xác định rất rõ ràng được Tiêu Từ Mặc không hề biết võ công. Hơn nữa, dù cho ở đây có tồn tại tới thứ gọi là nội công, thì vẫn phải dựa vào các chiêu thức mà tu luyện thành. Nhưng khi nàng dò xét thứ về các cơ bắp của Tiêu Từ Mặc, thì nàng cực kỳ rõ ràng người này đừng nói là luyện võ, mà ngay cả tập luyện sức khỏe thường ngày còn không có ạ! Nhìn thân hình nam nhân gầy yếu, quần áo trắng rộng rãi ở dưới gió bị thổi bay phấp phới, nàng có cảm giác hắn giống như sắp theo gió mà bay đi.

"Làm sao vậy?" Tiêu Từ Mặc nhú mày hỏi: "Mạo hiểm ra khỏi cung, chắc không phải là chỉ tới để nhìn ta rồi phát ngốc chứ?"

"Ngày mai" Phong Vô Ý nói thẳng.

"Kế hoạch đã chuẩn bị tốt rồi?" Tiêu Từ Mặc ngó người ra một lúc, sau đó mới phản ứng kịp lên tiếng: "Ngày mai là ngày lễ săn bắn, vì sao không đợi thêm vài ngày?"

"Chính là bởi vì hoàng đế cùng với tất cả quan viên vừa mới rời kinh thành, dân chúng sẽ tụ tập lại xem náo nhiệt, nên phòng vệ ở trong kinh thành mới lơ lửng hơn thường ngày" Phong Vô Ý giải thích.

"Người tìm tới ta, là vì trong kế hoạch có chỗ cần ta giúp sao?" Tiêu Từ Mặc hỏi.

"Sai rồi, mà hoàn toàn ngược lại" Phong Vô Ý lắc ngón tay, cười nhẹ: "Đêm mai, ta muốn người..... ở lại Quốc Sư phủ, mặc kệ có xảy ra chuyện gì cũng không được rời đi"

"Ta sạo lại có cảm giác, kế hoạch của người lại không chỉ đơn giản có như vậy?" Tiêu Từ Mặc nhìn sâu vào mắt nàng nói.

"Ha ha....." Phong Vô Ý cười ra tiếng, nàng đương nhiên là có mục đích rồi. Kế hoạch Minh Dạ của nàng, điểm quan trọng nhất là thời gian. Nếu Tiêu

Từ Mặc chạy loạn khắp nơi, thì sẽ không tốt. Người bị bắt cóc, tốt nhất là nên đứng ở một vị trí mà chờ đợi là tốt nhất. Nàng dám cá, ngay cả Tiêu Từ Mặc cũng sẽ không đoán ra được nàng có gan lớn như vậy, dám bắt Quốc Sư của Phạm Thiên trốn đi.

"Mỗi ngày, vào buổi tối ta đều đứng ở Tinh lâu này nhìn lên tinh tượng" Tiêu Từ Mặc mở miệng nói, trên vẻ mặt vẫn bình tĩnh không hề có gì biến đổi: "Nếu người làm gì quá mức, ta sẽ ra tay can thiệp vào"

"A...? Quốc Sư Đại Nhân định tính toán cản trở như thế nào?" Phong Vô Ý rất hứng thú nhìn người nam nhân trước mặt này, ánh mắt nàng trắng trợn mà nhìn hẳn từ đầu xuống chân.

"Người đã thử qua, nên mới xác thực ta không có võ công" Tiêu Từ Mặc bình tĩnh trả lời: "Đúng là ta không biết võ công, nhưng cũng không có nghĩa là ta không có thủ đoạn khác"

"Vậy nói ví dụ xem... như thế này sao?" Phong Vô Ý đột nhiên biến mất tại chỗ, ngay sau đó lại xuất hiện ở phía bên kia.

"Ân thân thuật" Ánh mắt của Tiêu Từ Mặc hơi trầm xuống: "Người quả thật là đã thu phục được cái ma vật kia rồi?"

"Ma vật? cứ cho là vậy đi" Phong Vô Ý nhún vai, ở trên đai lưng lấy xuống tượng gỗ hình trẻ con, quơ quơ trước mặt, quát: "Chào hỏi!"

"Nữ nhân! Bồn tọa không phải là món đồ chơi!" Hoàng Cửu Lê rống giận lập tức lên tiếng quát lớn.

"Là 'chủ nhân' mà không phải 'nữ nhân!'" Phong Vô Ý sửa lại một lần cho đúng, sau đó lại lập tức giả cười lên tiếng: "Lần sau còn gọi sai nữa, ta cũng không ngại đổi một cái hình dáng khác cho người... ừm, là hình thỏ lưu manh, Mickey, hay là hello kitty?"

Hoàng Cửu Lê tuy không biết nàng nói hình dạng thỏ lưu manh, kitty các loại là có ý tứ gì, nhưng dựa vào trực giác thì hẳn cảm thấy đó không phải là thứ tốt gì, nhất thời không cam tâm mà ngậm miệng lại.

Phong Vô Ý tiếc nuối không nói tiếp nữa, nói thật, nàng đúng là có ý nghĩ muốn đem cái tượng này điều khắc lại một lần. Cho dù là hình tượng của phim hoạt hình, ít ra so với.... Một người nam nhân lại ở trong cái tượng có giới tính nữ thì nhìn sẽ thuận mắt hơn....

"Người tự xưng là bồn tọa, chẳng lẽ là Ma Quân của Ma giới?" Tiêu Từ Mặc buồn cười hỏi.

"Ồ? Người nam nhân này thật có kiến thức" Hoàng Cửu Lê kinh ngạc hỏi lại.

"Câm Miệng!" Phong Vô Ý gõ gõ lên đầu tượng gỗ: "Thật uổng phí người chính là Ma Quân, vậy mà một chút lễ nghi cũng không biết"

"Nói như vậy thì sao? có chỗ nào không tốt? Nam nhân và nữ nhân các người không phải chính là một đôi đó chứ?" Hoàng Cửu Lê nói năng hùng hồn, lời nói đầy lý lẽ.

"Người...." Tiêu Từ Mặc có chút xấu hổ liếc mắt nhìn Phong Vô Ý.

"Thật có lỗi...." Phong Vô Ý mặt vẫn không hề thay đổi, hướng về phía Tiêu Từ Mặc áy náy lên tiếng: "Ta dạy dỗ hẳn chưa được tốt"

Tiêu Từ Mặc nhất thời á khẩu không trả lời được.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Huyết Sắc Bắt Đầu.

Sáng sớm, ánh nắng chiếu xuống, trời không mây, đây chính là thời tiết đẹp nhất của ngày cuối thu.

Đầu tiên là các võ tướng, sau đó là đủ các loại quan viên, cuối cùng mới là các ngự lâm quân đang vây quanh Hách Liên Diệu, và một đám người của hoàng tộc bắt đầu đi ra khỏi ngõ môn. Xuyên qua đường cái Chu tước, hai bên đường là các dân chúng dùng tư thế cung kính và nhìn theo tất cả đoàn người đang từ từ đi tới khu vực sân bắn.

Vui chơi giải trí ở thời đại này thật quá mức lạc hậu, trong một năm cũng chỉ có vài ba lần náo nhiệt kiểu như này mà thôi. Mặc cho các quan viên đã tận lực trấn an, nhưng cả kinh thành cũng vẫn náo nhiệt hơn gấp cả trăm lần so với mọi ngày bình thường.

So với bên ngoài thì bên trong cung lại khác hoàn toàn, bởi vì Đế Hậu không ở đây, hậu cung trở nên vô cùng yên tĩnh. Chúng phi từ đều nhốt mình ở trong cung điện, người thì sinh hờn giận, người thì không hề quan tâm, bởi họ có làm gì lúc này thì cũng chỉ có bản thân chính họ biết mà thôi.

Nhưng toàn bộ chuyện này đối với Phong Vô Ý lại không hề có liên quan chút nào, tối hôm nay, vận mệnh của chính nàng sẽ thay đổi!

"Người tới cùng là muốn làm gì?" Thừa dịp lúc Dao Nguyệt đi dọn dẹp bữa trưa vừa xong, Hoàng Cửu Lê nhin không được mà lên tiếng hỏi.

"Đến tới ngay người sẽ biết!" Phong Vô Ý nắm lấy tượng gỗ, lập tức ném vào trong một cái túi.

"Người, người, người sẽ làm gì bốn tọa!" Hoàng Cửu Lê cả kinh, nhất thời làm cái túi nghiêng ngả.

"Bình tĩnh!" Phong Vô Ý cau mày nói: "Đêm nay kế hoạch của ta rất quan trọng, không thể có chút sơ xuất nào cả, ta chỉ sợ người bị rơi ra sẽ trở thành phiền toái!"

Hoàng Cửu Lê tuy rất tức giận, nhưng cuối cùng vẫn yên tĩnh lại, chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi. Được rồi, hiện tại chỉ cần nhẫn nhịn một chút, dù sao mình cùng với nữ nhân này đã có nhiều ân oán rồi, về sau có cơ hội sẽ thanh toán từ từ! [Truyện được post tại diễn đàn Lê Quý Đôn]

Phong Vô Ý không phải là không biết hắn đang suy nghĩ gì, chỉ là..... Áo giáp dày sẽ không sợ ngứa, nợ nần nhiều cũng không lo. Cho nên chuyện thân thể của hắn nàng sẽ suy nghĩ, nhưng dù có ra sao đi nữa thì nàng cũng sẽ không để cho người này có cơ hội giải trừ khế ước.

Một người một ma đều có tâm tư riêng, rồi đưa ra quyết định của chính mình. Nhưng lại không biết.... Quan hệ và những rắc rối của hai người về sau này cũng không dễ dàng coi bỏ như vậy.

Phong Vô Ý vẫn mượn cơ là dưỡng bệnh, thanh thần yên ổn mà ngủ một giấc buổi trưa, để tới tới có tinh thần hoạt động.

Đợi cho sắc trời dần tối, Dao Nguyệt tuy có lo lắng, nhưng vẫn cẩn thận để tránh không đánh thức chủ tử. Sau đó bưng các đồ ăn phong phú tới, rồi cùng mấy thứ điểm tâm mà chủ tử đã dặn dò lúc giữa trưa.

"Được rồi, đi ra đi không cần phải hầu hạ" Phong Vô Ý đuổi thất lung lên tiếng.

Bởi vì nàng sợ, nếu để Dao Nguyệt hầu hạ nhiều sẽ bị nàng ta phát hiện ra nàng là đồ giả mạo. Hàng ngày nàng đều giả ngốc ngồi ngẩn người, mà Dao Nguyệt thấy thế cũng không nghi ngờ gì, rồi đi ra ngoài.

Phong Vô Ý giống như lang thôn hồ yết để lấp cho đầy dạ dày, tiện tay đem luôn mấy đĩa điểm tâm nhét vào trong túi bọc lại..... ai biết lần được ăn cơm tiếp theo sẽ là khi nào chứ? Hiện tại nếu có khả năng thì cứ lấp đầy bụng mới là quan trọng nhất! Tiếp theo là nhét thêm một túi đầy các đồ trang sức quý giá, vì ở trong cung tất cả mọi thứ đều có ẩn kỵ, nếu đem ra ngoài sẽ khó mà bán được, chỉ hơi vô ý là sẽ mang tới đại họa. Nhưng mà mấy thứ vàng bạc này nếu đem đi nấu rồi đúc lại, thì làm sao có ai biết được đó là thứ gì? Đương nhiên, nàng cũng không thể nào vơ vét hết mà mang đi được, túi đựng cũng không phải là túi bách bảo.

Thay trang phục màu đen, bó sát người, sau đó đem một mảnh vải cũng màu đen buộc lên che mặt lại. Cuối cùng mới đem túi tiền và túi đựng Hoàng Cửu Lê buộc chặt, nhét vào trong túi quần áo rồi đeo lên trên lưng.

"Nữ nhân, nếu như người bị bắt cũng đừng mong bốn tọa ra tay giúp đỡ" Hoàng Cửu Lê nhắc nhở một câu, giọng nói của hắn bị ngăn cách bởi mấy tầng vải dệt khiến nó trở nên nặng nề vô cùng.

"Nếu quan tâm tới ta thì cứ nói thẳng, không cần phải xấu hổ" Phong Vô Ý thờ ơ đáp lại.

"Hừ! Lòng tốt không được báo đáp!" Hoàng Cửu Lê hừ lạnh không lên tiếng.

Phong Vô Ý quay lại nhìn thoáng qua gian phòng, sau đó đem tất cả quá trình kế hoạch từng bước một sắp xếp lại trong đầu, cảm thấy không có sơ hở gì thì lập tức hít mạnh vào một hơi.

"A....." Trong giây lát, một tiếng kinh hô chói tai vang lên trong trời đêm, làm cho Dao Nguyệt cùng với hai tiểu cung nữ đang trò chuyện ở trong hoa viên phải hoảng hốt. Lập tức khẩn trương chạy tới cửa, hô lớn: "Nương nương! Nương nương, làm sao vậy?"

Vừa tới nơi thì đập vào mắt là gian phòng không một bóng người, cửa sổ bị mở rộng ra, gió đêm thổi vào làm bay màn lụa mỏng khiến cho người ta cả người phát lạnh. [Truyện được post tại diễn đàn Lê Quý Đôn]

Ở nơi xa trên nóc nhà, thấp thoáng ẩn hiện một bóng đen, chỉ thấy nhảy ngang nhảy dọc mấy cái rồi biến mất vào trong màn đêm.

"Người đâu a __" Sắc mặt Dao Nguyệt trắng bệch như sắp ngất xỉu, một lúc lâu sau mới thét to: "Người đâu tới ạ! Có thích khách! Thích khách bắt quý phi nương nương đi rồi!"

Lại nói tới Phong Vô Ý, trong lúc vừa rồi vì đã hết quá to mà hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của cung nữ, khiến cho bọn thị vệ cũng bị phân tán, rồi cộng thêm thời gian vừa qua đã tu luyện công pháp ma giới nên thân thể đã tốt lên rất nhiều. Vừa có sự trợ giúp của pháp thuật, cùng với thể lực nên Phong Vô Ý đã rất nhanh trốn thoát ra ngoài.

Mãi cho tới khi tiếng kêu của Dao Nguyệt vang lên, mấy nhóm thị vệ tuần tra mới hoảng loạn. Còn Phong Vô Ý thì rất biết tận dụng thời gian để chuẩn bị tiến vào trạng thái phòng vệ, vì thời gian của nàng không có nhiều.

[Đường này hình như không phải là đường ra ngoài cung ạ] Bích Linh lười biếng nói.

[Trước đi một chỗ đã] Phong Vô Ý nói xong, thì thân thể đã lao về phía Lâm Nguyệt cung.

Trải qua một lần bị lừa thiêu, kiến trúc của Lâm Nguyệt cung đã bị hủy đi hơn nửa. Bởi vì công việc dọn dẹp chưa xong, nên chỗ này bị cấm người đi vào, vì vậy mà giờ phút này ngay cả một bóng người cũng không có.

"Này, nữ nhân, ngươi làm sao vậy?" Cho dù không nhìn thấy tình hình bên ngoài, nhưng thấy nàng đang đi thì dừng lại, Hoàng Cửu Lê nhin không được đành phải lên tiếng hỏi.

"Trở lại Lâm Nguyệt cung hủy đi đồ vật, tránh để xảy ra tai họa sau này" Phong Vô Ý lạnh lùng giải thích một câu, từ trong ngực lấy ra một cái bao, rồi 'bùm' một tiếng đã ném vào trong hồ sen.

"Thứ gì mà lại quan trọng như vậy?" Hoàng Cửu Lê hiếu kỳ hỏi.

"Ồ đằng kia! mau đuổi theo!" Đúng lúc này, cách đó không xa có một đám thị vệ đang liên tục kêu la.

Tay phải Phong Vô Ý run lên, dây thép quăng lên bức tường, thân thể linh hoạt di chuyển qua.

Trong nháy mắt khi rơi xuống đất, vừa lúc gặp được hai gã thị vệ chạy tới, không để cho bọn hắn kịp lên tiếng, Phong Vô Ý dơ lên cổ tay phải, ra lệnh: "Bích Linh"

Một con rắn nhỏ có màu xanh biếc nhảy lên, trong nháy mắt chỉ kịp nhìn thấy tàn ảnh, sau đó là rơi vào đúng vị trí trên cổ của hai người thị vệ mà cắn xuống.

[Đi về phía hướng đông, nếu thấy có thị vệ đến thì liền xử lý như vừa rồi] Phong Vô Ý hung ác lên tiếng.

[Vẫn là chủ nhân bây giờ tốt hơn, chủ nhân trước kia chưa bao giờ cho ta dùng răng độc cắn người! Tuy nhiên máu bọn họ vẫn rất khó uống!] Bích Linh oán giận một câu, sau đó cực kỳ sung sướng mà đi chấp hành nhiệm vụ.

Phong Vô Ý cười lạnh, nàng cũng không phải là Tiêu Tử Mặc. Là một đặc công, nguyên tắc cơ bản là không được có quan niệm về thiện ác, mà tất cả phải bất chấp thủ đoạn vì lợi ích của quốc gia. Cho nên bây giờ.... chỉ cần có thể tiếp tục sống, giết người thì đã tính là cái gì? Chỉ cần, những giọt máu chảy ra có ý nghĩa là được.

"Này!" Hoàng Cửu Lê lại nhin không được mà lắc lắc bên trong túi.

"Ta ném vào trong hồ sen một ít muối ăn, khăn tay và một cây trầm gỗ" Phong Vô Ý vừa chạy vừa giải thích.

"Muối ăn? Trầm gỗ?" Hoàng Cửu Lê cảm thấy khó hiểu.

"Ta đã tính toán lượng axit trong muối, cùng với nhiệt độ của không khí và nước ấm, rồi dùng khăn tay chống nước ném xuống, muối ở trong nước chỉ trong vòng ba ngày là sẽ hòa tan toàn bộ" Phong Vô Ý kiên nhẫn nói: "Nước sau khi hòa tan muối, một trầm sẽ mất đi trọng lực rồi nổi lên trên mặt nước, Phong quý phi rất thích điều khắc, mọi người sẽ dễ ý rồi qua đây lục soát"

"Chẳng lẽ, lúc trước ngươi chính là ném một cái thi thể vào trong hồ nước?" Hoàng Cửu Lê kinh ngạc hỏi. Mặc dù có nhiều từ hắn nghe không hiểu, nhưng đại khái nội dung hắn cũng nắm được.

"Cứ xem như vậy đi" Phong Vô Ý gạt đầu.

Tuy thời gian có chút lâu, nhưng dựa vào thời tiết này thì chắc thi thể ở dưới đáy hồ vẫn chưa hư thối. Dung nhan lại cùng với Phong quý phi mới biến mất mấy ngày giống nhau như đúc, dựa vào y thuật không tinh thông của Tông thái ý thời này, cũng không phát hiện ra được gì. Hơn nữa.... nàng bây giờ chỉ cần thành công mạng đi Tiêu Tử Mặc, thì trong thời gian ngắn cũng chẳng ai đi quan tâm tới một phi tử nhỏ bé bị chết ra sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bắt Cóc Tiêu Tử Mặc.

"Đứng lại!" Trong giây lát, một cái bóng chặn ở trên đường. Bích Linh tấn công không có tác dụng gì, ngược lại tí nữa thì bị chém thành hai đoạn. Sau khi kinh ngạc qua đi, ở giữa không trung xoay một vòng, Bích Linh lập tức chui về trong người Phong Vô Ý.

Cao thủ bắt đầu lên sân khấu rồi! Ánh mắt Phong Vô Ý sáng lên, nhưng nàng cũng biết vào giờ phút này không thể trực tiếp dùng võ công giao đấu chính diện được. Bởi một khi bị cuốn lấy, rất nhanh sẽ bị đám thị vệ kia đuổi tới đây, đến lúc đó thì có chạy đằng trời.

Trong lòng nàng rất nhanh đã đưa ra tính toán, bước chân không hề ngừng lại, tay phải cầm sợi dây thép run lên, sau đó nhẹ nhàng leo lên cây đại thụ cách đó không xa, rồi dùng Ân Thân Thuật biến mất ở trong tán lá cây xum xuê. Đợi tới khi thời gian Ân Thân Thuật hết tác dụng, tay phải cùng lúc vung

lên, Bích Linh hiểu ý nhảy ra bên ngoài, "Vù" một tiếng đã chui vào trong bụi cây ở bên dưới, tạo nên một tiếng xột xoạt.

Mà cao thủ kia, thấy thích khách đang ở trước mặt đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng đâu, chần chờ một lúc, sau đó lại tiếp tục tìm kiếm và đuổi theo phương hướng vừa rồi của Bích Linh.

Phong Vô Ý cười lạnh một tiếng, đợi cho tới khi không nhìn thấy bóng dáng của tên kia, lúc này mới nhảy từ trên cây đại thụ xuống dưới, tìm đúng đường cần phải đi mà đi tiếp. Còn về Bích Linh, nàng không hề lo lắng chút nào, ma pháp sùng vật này có khế ước với nàng, dù có thể nào đi nữa thì nó vẫn có cách để tìm về với chủ nhân của chính mình. Huống hồ, Tâm Ngữ truyền tin cũng không phải sau khi tách ra thì sẽ mất đi tác dụng, nên nàng hoàn toàn có thể nắm giữ được tình hình phía bên kia của Bích Linh.

Có lẽ cao thủ vừa rồi cũng là một quan võ có địa vị cao ở trong cung, nếu hắn đã phát hiện ra 'tung tích của thích khách', tin chắc rằng hơn phân nửa thì về đều sẽ đi theo hắn cùng tìm kiếm, mà các phương hướng còn lại cũng sẽ được lợi lòng không ít.

Ẩn Thân Thuật, cùng với các loại được vật đều được nàng phối hợp với nhau rất tốt, sau đó dùng chúng để đánh lừa các thị vệ. Nhìn thời gian cũng vừa đúng lúc, Phong Vô Ý kéo lấy một binh sĩ đang hôn mê qua, lột áo giáp của hắn xuống mặc lên trên người mình, tiếp theo vận gãy cổ rồi ném vào trong lùm cây bên cạnh.

Tháo bỏ khăn che mặt xuống, đeo lên mũ giáp, Phong Vô Ý cúi đầu chạy vào trong đám thị vệ đang rối loạn kia. Cứ như vậy, bản thân thì tiếp tục chạy ra phía cửa cung, đồng thời cũng không quên ra lệnh cho Bích Linh quay trở về.

Nếu như nàng chỉ muốn trốn thoát khỏi hoàng cung, phương pháp có rất nhiều, nhưng chẳng qua nàng còn muốn cắt đứt luôn tai họa về sau.... Nói chung nhìn lại một lần, nàng cảm thấy như thế là ổn rồi! Chuyện thích khách biến mất ở trong cung.... cái này cứ để cho các tướng lĩnh thay phiên canh gác ở trong cung hứng chịu và thừa nhận lửa giận của Hách Liên Diệu đi, còn Phong Vô Ý nàng ____ xin lỗi không có thời gian theo hầu! [Truyện được post tại diễn đàn lê quý don]

Bên kia phủ Quốc Sur, Tiêu Từ Mặc một thân áo bào mỏng manh, lẳng lặng đứng ở trên Vọng Tinh lâu, nhìn về phía phương hướng Hoàng Thành.

Xem ra ở bên trong lúc này đang vô cùng rối loạn ____ vì một nữ tử, nàng cũng không có một ai trợ giúp, không có võ công.... Mà chỉ dựa vào vài ngày tu luyện ma pháp, vậy mà lại có năng lực đem Hoàng Thành trở nên hỗn loạn như vậy. Thật đúng là Thất Sát Tinh do trời sinh, quả nhiên không phải là nhân vật bình thường!

"Quốc Sur Đại Nhân có ở đây không?" Đúng lúc này, ở dưới lâu có tiếng thị vệ la lớn.

"Có chuyện gì?" Tiêu Từ Mặc thoáng lớn tiếng hơn thường ngày.

"Khởi bẩm Quốc Sur, trong cung có thích khách đột nhập. Ngự tiền thị vệ thống lĩnh Vương Dịch đại nhân đang dẫn người đi tìm bắt, nhưng thích khách này cực kỳ lợi hại, cho nên mời Quốc Sur vào trong phủ tạm thời tránh mặt" Thị vệ cung kính bẩm báo.

"Nếu là thích khách làm loạn ở trong cung, thì có liên quan gì tới nơi này của ta" Tiêu Từ Mặc thờ ơ nói.

"Thân thể Quốc Sur đại nhân chính là ngàn vàng, cho nên....." Thị vệ khó xử: "Trong Vọng Tinh lâu không cho phép người ngoài tiến vào, thuộc hạ cũng không tiện để bảo hộ....."

"Bệ hạ phái các người bảo vệ phủ Quốc Sur, có nói qua là sẽ hạn chế tự do của ta sao?" Tiêu Từ Mặc lạnh lùng lên tiếng.

"Thuộc hạ không dám!" Chỉ nghe 'bịch' một tiếng, rõ ràng là tên thị vệ kia đã quỳ xuống.

"Nếu lo lắng thì đừng có đứng ngây ngốc ở dưới đó nữa" Để lại một câu nói, Tiêu Từ Mặc không để ý nữa.

Hắn hiểu rất rõ, Chiêm Tinh Sư của Phạm Thiên chính là thần, là tín ngưỡng của dân chúng. Hách Liên Diệu cần hắn, ý lại hắn, nhưng cũng chỉ tin tưởng hắn ở trong một phạm vi nào đó, mà bên cạnh đây Hách Liên Diệu cũng đồng thời đề phòng hắn. Trên danh nghĩa là sai thị vệ bảo hộ hắn nhưng cũng chính là để giám sát hắn, nhưng bây giờ chuyện quan trọng nhất là.... Mặc kệ Hách Liên Diệu nghĩ hắn như thế nào, cũng không thể để hắn chết được, nhất là chết ở trong kinh thành!

Phạm Thiên Đại Lục, sẽ đại loạn.

Thật sự, hắn cũng không hề muốn làm khó xử cho một tên thị vệ nho nhỏ, bên trong Vọng Tinh lâu thật ra cũng không có gì đặc biệt, chỉ là.... Tới ngày hôm qua, hắn đã chính miệng đồng ý với nàng, sẽ đứng ở Vọng Tinh lâu. Tuy không biết nàng sẽ gây ra chuyện gì mà làm đám thị vệ dám chạy tới đây, nhưng ít ra, Tiêu Từ Mặc hẳn một khi đã nói ra thì sẽ không nuốt lời.

Chỉ một lát sau, ở bên dưới lâu đã truyền đến tiếng người, nghĩ tới là do tên thị vệ kia đang bố trí người phòng vệ xung quanh, chắc là do muốn bảo vệ nơi này an toàn.

Cứ cho là hắn biết đêm nay sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng những năm gần đây, những tên thị vệ này cũng đều là hết lòng, tận tâm bảo vệ cho hắn. Không chỉ bởi vì mệnh lệnh của Hách Liên Diệu, mà chỉ cần là con dân của Phạm Thiên thì đều có lòng thành tâm thành kính với hắn.

Thôi... Tiêu Từ Mặc thở dài, Phong Vô Ý cũng không phải là người bình thường, nếu như nàng ta không nắm chắc thì nhất định sẽ không liều lĩnh xuất hiện, còn nếu như ngược lại.... Có lẽ cũng là do ý trời đi!

Gió thổi giữa đêm thu mang tới cảm giác mát lạnh, nhưng lại giống như không thể thổi tan được ánh lửa ở phía Hoàng Thành, xem ra là cuộc tìm bắt vẫn còn đang tiếp tục.

"Trong cung thế nào....A....." Trong màn đêm yên tĩnh, ở dưới lầu truyền tới tiếng nói chuyện, sau đó là vài âm thanh nặng nề vang lên rồi có tiếng giống như người bị đẩy ngã xuống đất.

Tiêu Từ Mặc nhú nhú mảy, xoay người lại.

"A, chào buổi tối tốt lành" Phong Vô Ý trong trang phục thị vệ, tay trái tháo mũ giáp xuống, tựa ở trên tay vịn cầu thang, cười tí mắt chào hỏi.

"Bọn hần như thế nào?" Tiêu Từ Mặc bắt đầu đi thăm dò.

"Không có gì, chỉ để cho bọn họ ngủ một chút mà thôi" Phong Vô Ý dơ lên một cái bình nhỏ, sau đấy lại tiếp tục cười cười.

"Nếu là như thế, người có chuyện gì muốn nói? Đi lên đi" Tiêu Từ Mặc lên tiếng.

"Chuyện để nói tất nhiên là có, nhưng mà để sau này từ từ nói" Phong Vô Ý trả lời xong, đi lên trên lầu, tới bên cạnh hần.

"Có ý tứ gì?" Ánh mắt Tiêu Từ Mặc trầm xuống.

"Đương nhiên là muốn người đi cùng, cho nên..." Phong Vô Ý vứt đi bình thuốc, cười nhẹ nói tiếp: "Hợp mưu bắt cóc"

"Người đã chuẩn bị kỹ như vậy, ta còn có thể làm gì khác sao?" Tiêu Từ Mặc cười khò.

"Đừng nói cho ta biết là người thật sự không nghĩ tới, ta sẽ khinh thường sự thông minh của người đó" Phong Vô Ý thu lại nụ cười, lạnh lùng lên tiếng.
[Truyện được post tại diễn đàn lê quý đơn]

"Nghĩ tới, nhưng ta không nghĩ tới người thật sự dám làm" Tiêu Từ Mặc thân nhiên nói: "Người có biết thân phận của ta có bao nhiêu người để mắt tới không, cho dù ta và người cùng nhau hợp mưu, người có bao nhiêu phần nắm chắc là có thể mang ta đi cùng? Đừng quên, ta ở Phạm Thiên chỉ dưới một người nhưng địa vị thì lại trên vạn người. Một khi có dấu hiệu ta phản bội, chỉ sợ Hách Liên Diệu còn rất vui mừng mà trừ khử đi cái gai này!"

"Đế vương như vậy, mà người cũng chịu đi theo sao?" Phong Vô Ý đột nhiên hỏi một câu.

"Hả?" Tiêu Từ Mặc khó hiểu nhìn nàng. Hần chưa từng nghĩ tới chuyện này, vì làm một Chiêm Tinh Sư, năng lực lớn nhất chính là chỉ dẫn phương hướng, để dẫn đường chỉ lối cho Phạm Thiên mà thôi. Mà bây giờ, hần không rõ Phong Vô Ý hỏi như vậy là có ý gì.

"Đi theo ta đi, ta tin tưởng người" Phong Vô Ý bình tĩnh nhìn hần.

Tiêu Từ Mặc ngẩn ra, không nhận được mà quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, trong giây phút đó, sâu trong mắt giống như chột hiện lên cảm xúc gì đó, nhưng lại làm người ta nhất thời nắm bắt không được.

"Nhanh! Vọng Tinh lâu bên kia!" Xa xa ở bên dưới, trong gió truyền lại tiếng la hét dồn dập.

Phong Vô Ý vươn tay phải ra, nàng giống như không hề quan tâm hay là nghe thấy tiếng thị vệ đang la hét, mà chỉ nói: "Nếu ta thật có thể mang người đi ra ngoài, thì về sau người phải tin ta, như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tính Toán Mưu Kế Tường Tận.

"Có vài thứ linh tinh ta cần phải mang theo" Đứng đối diện thật lâu sau, Tiêu Từ Mặc rút cuộc than nhẹ một tiếng.

"Ta đi theo người" Phong Vô Ý lập tức nói.

"Bên này" Mắt thấy đèn đuốc càng ngày càng sáng rực, Tiêu Từ Mặc trực tiếp mang nàng đi qua bên kia Vọng Tinh lâu, quả nhiên..... Dưới lầu nằm la liệt hơn mười tên thị vệ, cả đám đều ngáy ò ỏ o, nghe giống như tiếng sấm đánh.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, đi tới một nơi chính là nơi mà lần đầu Phong Vô Ý tiến vào phủ Quốc Sư đã gặp hần.

Phong Vô Ý tò mò nhìn động tác của hắn, chỉ thấy hắn xoa nắn vài cái ở trên một tảng đá cạnh bờ ao, làm cho tòa núi giả ở giữa ao cách đó không xa đột nhiên tách làm hai, tạo thành một đường thẳng để lộ ra một cái hố.

Tiêu Từ Mặc ngồi xổm xuống, đưa tay mò mẫm một hồi, sau đó nhấc lên một cái rương nhỏ mạ vàng, rồi lại lập tức đem núi giả phục hồi lại trạng thái như cũ.

"Xong rồi hả?" Phong Vô Ý cũng không hỏi hắn xem ở trong rương là cái gì.

"Không cần ta đổi một bộ y phục khác?" Tiêu Từ Mặc chỉ chỉ lên bộ áo bào màu trắng, nhìn vô cùng bắt mắt ở trong đêm tối của mình.

"Thời gian để ngời thay quần áo, cũng đủ để khiến ngời đi tới địa ngục" Phong Vô Ý trả lời.

Tiêu Từ Mặc nghĩ nghĩ, cũng hơi hiểu ra kế hoạch của nàng, nên cũng cực kỳ nghe lời mà đi theo nàng tới phía sân sau. Lúc này ở chỗ vừa rồi đi qua, đã bắt đầu có tiếng ồn ào, hiển nhiên là những tên thị vệ bị hôn mê đã tỉnh lại.

Phong Vô Ý vừa vào phòng, không chút do dự mà mở ra túi quần áo rồi lật đi lật lại. Tới khi tìm ra được một chiếc áo bào màu trắng, thì lấy tấm chăn mỏng ở trên giường cuộn hết lại, đem áo choàng và vài thứ khác nhét vào bên trong chăn.

"Tuy là đang trong lúc lễ hội săn bắn, nhưng cao thủ lưu lại cũng không ít, trong đó có vài vị còn có công phu nội công rất cao" Tiêu Từ Mặc nhíu mày nói.

"Muốn so tài công phu chạy trốn trên nóc nhà, thì bọn hắn còn kém xa" Phong Vô Ý nhếch môi, sau đó đem chăn bông đã bọc hết đồ vào trong vác lên trên người.

"Nếu như bị bắt được, ta hẳn là không cứu được ngươi" Tiêu Từ Mặc tức giận nói.

"Đây là do chúng ta đang đánh cuộc, không phải sao?" Phong Vô Ý cười cười, nhảy lên cửa sổ, quay đầu lại nói: "Đổi bộ y phục ở chỗ này chờ ta, rất nhanh ta sẽ quay trở lại"

"Nếu.... Ta không đáp ứng ngươi, thì ngươi sẽ như thế nào?" Tiêu Từ Mặc trầm tư một lúc, rồi lên tiếng.

"Ừ, tới gần đây" Phong Vô Ý nghĩ nghĩ, vẫy vẫy tay với hắn.

"Cái gì?" Tiêu Từ Mặc có chút khó hiểu đi đến gần nàng.

"Ngươi ở lại chỗ này đợi ta, cùng với việc ta làm ngươi hôn mê để lại đây, có gì khác nhau sao?" Phong Vô Ý ghé sát vào lỗ tai hắn lên tiếng.

Tiêu Từ Mặc không khỏi sùng sốt, đáp án này cũng không phải là việc ngoài dự đoán của hắn, nhưng trên thực tế, đây cũng quá là chuyện thông thường rồi.... Cho nên mới đơn giản mà ghé vào lỗ tai hắn nói sao? Cực kỳ ngứa! Đang nghĩ ngợi, nữ nhân vừa dứt lời thì lại dựa vào càng gần hơn, không đợi hắn kịp phản ứng, đã cắn một ngụm lên tai hắn.

"A! Ngươi làm cái gì!" Tiêu Từ Mặc cả kinh, đưa tay ôm lấy tai bị cắn, bắt chợt kêu ra tiếng.

"Thích khách ở bên kia! Bảo hộ Quốc Sư đại nhân!" Lần này đã lập tức dẫn tới đám thị vệ tới trong phủ.

Phong Vô Ý đắc ý cười, nhẹ nhàng lưu lại một câu: "Chờ ta trở lại". Cố Ý để lộ ra thân hình, dưới sự trợ giúp của dây thép, nàng nhảy lên trên tường, dùng thanh âm khác với bình thường cười to nói: "Quốc Sư đại nhân ta sẽ mạng đi, thay ta nói lời chào hỏi với Hách Liên Diệu bệ hạ!"

"Quốc Sư đại nhân!" Ngay sau đó là cả đám thị vệ hét lên một tiếng kinh hãi, không hề do dự mà đuổi theo.

Đứng nấp ở sau cửa sổ, Tiêu Từ Mặc nhìn tình cảnh này thì không khỏi âm thầm lắc đầu cười khổ. Phạm Thiên thật sự là đã sống quá lâu trong sự nhàn rỗi, tướng sĩ đều sớm mất đi cảnh giác, cho nên chỉ mới xảy ra chút chuyện nhỏ đã dẫn tới hỗn loạn thế này. Chỉ một kẻ sách đơn giản đã đem mọi người đùa giỡn xoay quanh__ nhưng nàng cũng hẳn là đã nhìn ra rõ được điểm này, nên mới có thể yên tâm lớn mật như vậy đi!

Nhưng mà..... Đây cũng là sự quyết tâm và kiên định của hắn.

Hòa bình sẽ mãi mòn đi sức chiến đấu của con người, nếu không thể khiến cho sự đề phòng thức tỉnh, chỉ sợ trong thời gian ngắn ngủi ba hoặc bốn năm nữa cũng không đủ để chuẩn bị được gì. Cái gọi là không mất đi sẽ không có được, hy vọng.... Phong Vô Ý có thể dựa vào Thất Sát Cô Tinh mà trở thành cứu tinh của mọi người.

Lấy lại bình tĩnh, hắn cũng biết thời gian không nhiều, cho nên nhanh chóng tìm một bộ y phục màu đen thay vào, rồi dùng một miếng vải đen bọc lại mấy thứ đồ ở trong thùng, đeo lên sau lưng.

Lại nói tới Phong Vô Ý, sau khi dẫn sự chú ý thì kéo theo một đám thị vệ chạy vòng quanh ở trong kinh thành. Nếu như dựa vào khinh công thì nàng đã sớm bị đuổi theo tới nơi lâu rồi, nhưng tiếc là, các đường mà nàng chạy qua đều là những nơi rất xảo quyệt, khiến cho những người đuổi theo dù có sức lực mười phần những lại chỉ có thể sử dụng tới đa được năm phần.

Nhìn xem thời gian cũng đã tới lúc, nàng dựa theo con đường chạy trốn đã được sắp xếp trước, sau đó nhảy vào sân sau của một căn nhà. Dựa vào kiến

trúc mà che dấu hành tung, vừa chạy vừa thay đổi áo khoác của vệ, lấy ra chân bông mang theo... tới khi đi ngang qua hồ sen thì ném vào đó.

Bọn thị vệ xông tới trước, Phong Vô Ý thuận tay lấy ra mấy cây đuốc chiếu sáng, sau đó cả sân viện bị đốt cháy, lại cộng thêm có gió, chẳng mấy chốc cả sân sáng rực làm cho chủ căn nhà này bị hù dọa.

Dùng Ân Thân Thuật treo lên tường trở lại lối đi tắt ở bên cạnh cái ngõ nhỏ, Phong Vô Ý mới quay đầu nhìn hộ gia đình bị xui xẻo kia, chỉ nghe loáng thoáng thấy tiếng chửi bậy của nữ nhân, cùng với tiếng thị vệ quát lớn. Phong Vô Ý nghĩ chắc lúc này ở đó đã loạn ngút trời rồi, nhưng mà nàng chỉ nhún vai không hề cảm thấy áy náy. Sống chết đang ở trước mắt, người không chết thì ta chết, dù sao cách đối nhân xử thế của Hách Liên Diệu cũng không tệ, quan phủ sau này ắt sẽ bồi thường cho bọn họ.

Tuy đã bỏ được cái đuôi ở phía sau, nhưng đề phòng vạn nhất, nàng vẫn tiếp tục chạy quanh mấy vòng như một mê cung, rồi mới trở lại phủ Quốc Sư.

"Người đã làm lớn chuyện như vậy, làm sao có thể ra khỏi thành được" Tiêu Tử Mặc dựa đầu vào tường nói.

"Ta biết" Phong Vô Ý gật gật đầu, đưa tay kéo tay hắn đi ra phía cửa sau, một bên giải thích: "Ta cũng không nghĩ lập tức sẽ ra khỏi thành, trước tìm một chỗ tạm tránh đi đã, đợi tình hình bớt căng thẳng rồi lại đi sau"

"Tránh đi đâu sóng ngọn gió? Đi nơi nào để tránh?" Tiêu Tử Mặc kinh ngạc nói: "Ta rất dễ bị nhận ra, mà người...."

"Cứ đi theo ta là được" Phong Vô Ý mỉm cười nói: "Muốn nói tới lãnh đạo thiên hạ, hành quân bố trận, thì người có thể sẽ mạnh và giỏi hơn ta, nhưng đối với chuyện giả trang chạy trốn này thì ta chính là số một!"

"Giả trang chạy trốn? Vậy lúc trước khi tới đây người đã từng làm gì?" Tiêu Tử Mặc hiếu kỳ nói.

"Uhm...." Phong Vô Ý ngẫm nghĩ lại, dùng cách đơn giản nhất kể lại: "Ta là người rất đặc biệt được quốc gia huấn luyện ra, rồi đến quốc gia khác làm nhiệm vụ trộm cướp quân tình bí mật, ám sát tướng lĩnh đặc biệt..."

Tiêu Tử Mặc giật mình, sau đó lại so sánh lại với bản lĩnh chạy trốn vừa rồi của nàng thì cũng không cảm thấy ngạc nhiên nữa.

Phong Vô Ý chọn con đường hoang vắng để chạy, càng chạy càng thấy ven đường hiện lên các căn nhà cũ nát, giống như một khu nhà bị bỏ hoang, nhìn cảnh sắc vô cùng tiêu điều.

"Nơi này là khu dân nghèo ở kinh thành, tuy phức tạp lại không dễ điều tra ra. Nhưng mà người như chúng ta nếu trà trộn vào đây, sợ là sẽ dẫn đến người chú ý" Tiêu Tử Mặc nhăn mày lên tiếng.

"Yên tâm, có một nơi khẳng định sẽ không ai chú ý tới" Phong Vô Ý cực kỳ tin tưởng chỗ này, sau khi nói xong thì dừng bước: "Tới rồi!"

"Nơi này?" Tiêu Tử Mặc nhìn qua gian phòng cực kỳ cũ nát, nhưng so với những căn phòng bên cạnh thì tốt hơn rất nhiều. Nhìn cửa đại môn đóng chặt, thế mà ở giữa đêm khuya lại vẫn có thể nghe được tiếng cười truyền ra từ bên trong.

"Vào đi" Phong Vô Ý đẩy cửa đi vào, chỉ thấy cửa khép hờ mà không khóa.

Tiêu Tử Mặc nghi ngờ nhìn nàng một cái, cũng theo đi vào. Nhưng mà vừa vào cửa thì đập vào mắt hắn là cảnh tượng không khỏi khiến hắn toàn thân cứng đờ.... ..

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nhất Hoa Diêu.

Trong không khí tràn ngập mùi hương son phấn nồng đậm của nữ nhân, mùi mồ hôi dơ bẩn của nam nhân, cùng với rất nhiều hương vị lẫn lộn khác khiến người ta không thể phân loại ra được. Không gian tối tăm, ở một góc sáng sủa thấp thoáng ẩn hiện một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau, trên mặt đất, các vò rượu vỡ tung ngổn ngang, cộng với vô số vết dính dầu mỡ bắn thiêu ở trên sàn. Chỉ nhìn qua cũng đủ biết, nơi này đã diễn ra liên tục các cảnh này trong nhiều ngày.

Mắt trông thấy Phong Vô Ý kéo Tiêu Tử Mặc đi vào, nhưng mọi người ở trong phòng đều làm như không trông thấy. Không một ai đứng dậy, hoặc thậm chí đưa mắt liếc nhìn bọn họ dù một cái.

"Nơi này rốt cuộc là chỗ nào!" Tiêu Tử Mặc trông thấy hành vi phóng đảng của nữ nhân đang quấn lấy trên người một nam nhân, mặt trở nên đỏ bừng, trầm giọng quát hỏi.

"Kỹ viện ạ!" Phong Vô Ý quay đầu, rất tự nhiên lên tiếng trả lời.

"... .."Tiêu Từ Mặc đen mặt, thuận tiện vung tay đẩy nàng ra. Sau đó người nghiêng ngả lao đảo, tức giận quát: "Vì sao lại phải tới.... Nơi này?"

"Những người tới nơi này, đều không bị hỏi lai lịch ra sao, cho nên nơi này là nơi có thể ẩn thân tốt nhất" Phong Vô Ý nói xong, lại kéo tay hắn đi xuyên qua vào tận bên trong.

Loại địa phương này, gian phòng cũ nát đơn sơ, vừa định đưa tay mở chốt cửa thì cửa đã tự động mở ra.

"Cút đi! Nơi này lão tử đã chiếm trước rồi!"

"Ồi, vị thiếu gia này muốn cùng chơi chung hay không..... ôi đừng đi a....."

"Nhìn cái gì há! Không thấy người ta xxoo sao?"

"... .."

"Này!" Sắc mặt Tiêu Từ Mặc xanh mét, đưa tay tóm lấy cổ tay Phong Vô Ý: "Người đến đây là vì xem cái này sao!"

"Tìm phòng trống ạ, người chắc cũng không muốn mất thời gian đi gõ cửa từng phòng một chứ?" Phong Vô Ý trợn trắng mắt, một cước đá văng cửa phòng tiếp theo ra. Vận khí lần này không tồi, bên trong phòng không có ai.

Tiêu Từ Mặc cuối cùng cũng có thể thở nhẹ một hơi, cùng nàng đi vào phòng, rồi sau đó đóng chặt cửa lại.

"Không cần phải phí sức làm vậy, không chừng một lát nữa cũng sẽ có người giống ta, đi tới đá cửa như vừa rồi vào đây" Phong Vô Ý nhún vai lên tiếng.

"Người...." Tiêu Từ Mặc đỡ trán thở dài, hắn cảm thấy đã mệt tới không còn sức mà tức giận nữa rồi.

"Được rồi, đừng phụng phịu nữa, tạm thời ở nơi này rất an toàn" Phong Vô Ý nói: "Chỉ cần người nói nhỏ lại là được"

Giống như đáp lại lời nói của nàng, ở bên vách tường bên cạnh truyền tới tiếng quát tháo của nữ nhân rất rõ ràng.

"Người nói... nơi này là..... Thanh lâu? Đúng không...." Tiêu Từ Mặc nhíu mày, giống như đang cố gắng suy nghĩ để tìm ra từ ngữ thích hợp.

"Thanh lâu? Đại thiếu gia ơi, đó là nơi mà kẻ có tiền mới tới được" Phong Vô Ý bĩu môi, giọng nói trào phúng vang lên: "Nơi này là kỹ viện, là nơi thuộc về tầng lớp thấp kém của xã hội, là nơi dành cho đám người thô kệch dùng để giải quyết vấn đề sinh lý. Nữ nhân ở nơi này, chỉ cần tốn hai đồng tiền là họ có thể hầu hạ người một đêm. Dù người có lớn tuổi, diện mạo có xấu tới đâu, thậm chí chỉ cần người cho họ một chén cơm thì họ sẽ sẵn sàng giúp người tìm niềm vui"

"Kinh thành làm sao có thể có...." Tiêu Từ Mặc rõ ràng là không thể tiếp thu được chuyện này.

"Có nơi lộ ra bên ngoài ánh sáng, thì cũng sẽ có nơi ẩn trong bóng tối. Đây là quy tắc của thế giới, Hách Liên Diệu không phải là thần, nên hắn không thể có đủ sức để làm cho tất cả mọi người đều hạnh phúc được. Mà dù có là ai đi nữa cũng vậy thôi, bởi không một ai có thể có khả năng này" Phong Vô Ý lẳng lặng nhìn Tiêu Từ Mặc. Muốn làm cho toàn dân an cư lạc nghiệp, ngay cả hiện đại còn chưa làm được, cho nên nếu nhìn về một mặt nào đó, thì Hách Liên Diệu đã làm được khá tốt rồi.

"Người nói thật đi, người làm sao lại quen thuộc với nơi này như vậy?" Tiêu Từ Mặc hiểu kỳ hỏi.

"Tại lúc ta xác định lập ra kế hoạch này, đương nhiên ta đã tìm hiểu và chuẩn bị tất cả đường lui kỹ càng. Thậm chí ta còn chuẩn bị mạng theo rệu mạnh, đề phòng lúc người không chịu hợp tác, ta sẽ đánh lén làm người bất tỉnh, đổ rượu lên người. Vì ở nơi này, một người nam tử say sưa cần bản cũng không dẫn tới sự chú ý của bất kỳ ai" Phong Vô Ý lạnh lùng nói.

"Không đúng" Tiêu Từ Mặc nhăn mày: "Ta thừa nhận, nếu là lúc bình thường ta sẽ không tới nơi này. Nhưng mà người.... Đối với khu sinh sống của dân nghèo này, thậm chí cùng với mọi quy tắc ngầm đều rất quen thuộc, nhưng mà người lại không thể nào có khả năng mỗi ngày đều trốn ra khỏi cung đến đây tìm hiểu"

"Ta đương nhiên là không thể, nhưng Bích Linh thì có thể ạ" Phong Vô Ý không nhận được mà nở nụ cười, nâng lên tay trái. Bích Linh cũng rất phối hợp 'tê tê' kêu hai tiếng, giống như đang muốn tranh công.

"Bích Linh?" Tiêu Từ Mặc khó có thể tin được lên tiếng.

"Hoàng Cửu Lê có một loại bí thuật giúp chủ nhân của ma thú có khế ước tinh thần.... làm cho những gì Bích Linh nhìn thấy ta đều có thể nhìn thấy toàn bộ, cũng giống như ta đang phụ thân ở trên người Bích Linh vậy" Phong Vô Ý giải thích: "Ở vùng này có vài tòa kỹ viện như thế này, nhưng nơi này được xếp số một, nên mới có tên là Nhất Hoa Diệu".

"Loại ma pháp này rất hiếm" Tiêu Từ Mặc giật mình, càng nghĩ lại càng cảm thấy thương cảm cho Bích Linh hơn, vào buổi tối của mỗi ngày nó đều bị ép tới các ngõ nhỏ ở kinh thành đi lang thang, thật hay cho cái tên.... Nhất Hoa Diệu....

"Đây là ma tộc bí thuật của ta, sao một nhân loại như người lại có thể dễ dàng nhìn ra được?" Hoàng Cửu Lê ở trong túi hừ lạnh một tiếng.

"Chỉ cần sử dụng được là tốt rồi!" Phong Vô Ý cười, bỗng nhiên lỗ tai hơi động, lập tức đưa tay còi y phục Tiêu Từ Mặc.

"Này! Ngươi..." Tiêu Từ Mặc hoảng sợ, trên mặt vốn nhợt nhạt đi thì nay lại lập tức trở nên đỏ bừng.

"Suyt!" Phong Vô Ý đưa tay ra hiệu im lặng, một bên vẫn còi y phục rồi đẩy hắn lên giường: "Có rất nhiều người đến, giống như là quan binh đi điều tra thì phải!"

Tiêu Từ Mặc ngẩn ra, để mặc cho nàng đẩy mình lên giường.

Phong Vô Ý cởi áo khoác ngoài, đem quần áo của hai người đảo lộn lên rồi vứt xuống dưới góc giường. Xong xuôi tất cả, nàng kéo trề áo bên trong xuống, để hở ra đầu vai, làm lộ ra một mảnh ra thịt nhẵn nhụi. Một đầu tóc đen xỏa ra, rũ xuống che khuất đi nửa bên mặt, chỉ cần nhìn qua là đã thấy cảnh ái muội đang xảy ra ở đây.

"Àm" Ngay sau đó, cửa phòng bị người ở bên ngoài dùng sức đá văng ra, giống như Phong Vô Ý lúc này đã làm....

"Ta còn tưởng là ma quỷ ở đâu đến đây.... A, thì ra là vài vị quan gia ạ, các ngài cũng định tới Nhất Hoa Diêu này tìm thú vui sao?" Phong Vô Ý đầu tiên là chửi ầm lên, sau lại đưa mắt nhìn quanh thấy đám người trước mặt là ai, thì một người đàn bà đang chanh chua bỗng nhiên khuôn mặt trở nên vẩn vơ, lập tức chuyển thành dâm phụ lẳng lơ vô cùng.

Không chút để ý tới nửa thân trên của mình đang để lộ ra ngoài, nàng cố ý nghiêng mặt quăng mấy cái mị nhãn, khiến cho dung nhan trở nên dụ dỗ mê người.

"Tiểu dâm phụ!" Mấy quan binh đứng ở đây đều nuốt nước miếng ừng ực, thật khó có khi gặp được loại mặt hàng như thế này ở đây. Tuy chỗ này có thô lỗ một chút, nhưng so với Thủy Hồng Lâu có mấy người cố ý ra vẻ thanh cao, thì ở nơi này lại cực kỳ đơn sơ, cho nên đừng nói là giả người ở đây, cho dù có muốn giấu cũng không thể..... Ngay cả dưới gầm giường cũng đều nhìn thấy rõ ràng không sót một cái gì. Đến cả người trước mặt.... dù có là Quốc Sư đại nhân hay là thích khách thì cũng khó có thể vào thời điểm này mà chạy tới đây, rồi chứng kiến những cảnh nam nữ thô tục

Không phát hiện ra nhân vật khả nghi, quan binh lập tức rút lui sạch sẽ. Sau đó lại truyền tới âm thanh tức giận, mắng chửi ở tường cách vách bên cạnh. Hiển nhiên là đôi uyên ương ở bên cạnh không có mắt nhìn, gặp xui xẻo vì bị quan binh sờ tới.

Phong Vô Ý nháy mắt mấy cái, dơ tay vén lên mái tóc tán loạn ở trước mặt ra phía sau, nhẹ giọng cười ra tiếng.

"Ngươi có thể đứng dậy được rồi!" Tiêu Từ Mặc xấu hổ nhìn người nữ nhân đang ngồi ở trên bụng mình.

"Đợi cho mấy tên quan binh này ra ngoài đã, miễn cho bọn hắn tâm huyết dâng trào lại quay trở lại lần nữa!" Phong Vô Ý ghé sát vào trên người Tiêu Từ Mặc, cắn nhẹ lên lỗ tai của hắn rồi nhỏ giọng nói.

Tiêu Từ Mặc nhìn cửa phòng đang mở rộng, không nói gì nữa mà thở dài. Cái người nữ nhân này, Quý phi, thiếu nữ, mặt thám, người đàn bà chanh chua, kỹ nữ... thật đúng là diễn vai nào đều giống vai đấy. Tối cùng là cái tổ chức nào lại có năng lực huấn luyện ra một người tài năng như vậy?

"Ta nói...." Phong Vô Ý cười cười, đưa tay xoa đầu hắn trở lại đối diện với mình: "Ta cũng không để ý thì thôi, một người nam nhân như ngươi tại sao lại làm ra biểu tình như tiểu tức phụ bị người cường bạo vậy?"

"Phong Vũ Y!" Tiêu Từ Mặc cảm tức nhìn nàng một cái.

"Phong Vô Ý, chúng ta làm quen lại một lần nữa đi, Từ Mặc" Giọng nói thờ ơ, miệng mỉm cười, nhưng ngón tay thì lại ở trong không trung vẽ ra tên của chính mình.

Tiêu Từ Mặc sùng sốt một chút, rồi cười khò. Rõ ràng là đang nói chuyện cực kỳ nghiêm túc, nhưng nhìn vào tư thế hai người lúc này.... có cảm giác thật quái dị....

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Nguyệt Thần Nguyên Rửa.

Mãi một lúc lâu sau, tiếng quát mắng chói tai cũng dần dần nhỏ đi, chỉ còn lại vài câu nguyên rửa rồi mọi người lại ai về làm việc nấy, một chút bàn tán cũng không có. Ở nơi này, chuyện quan binh lục soát là chuyện như cơm bữa, cùng lắm cũng chỉ làm giảm đi hứng thú đang dang dở mà thôi, dù sao..... sau khi xong chuyện lại tiếp tục làm lại ít ra cũng còn hơn là bị phạt bạc, và đánh đòn.

"Ngươi đứng lên được chưa?" Tiêu Từ Mặc nhú mày lên tiếng.

Phong Vô Ý cười, nhanh nhẹn xoay người nhảy xuống giường, đem một bên áo mới vừa rồi bị cởi ra mặc lên lại.

Tiêu Từ Mặc ngồi xuống, chỉnh lại y phục lộn xộn ở trên người cho ngay ngắn. Nhưng tới khi liếc mắt nhìn thấy ở góc sáng có một y phục bị xé thì ảo não, hẳn là không còn cách nào mặc lại được nữa rồi.

"Dù sao thì ngày mai chúng ta cũng không thể mặc y phục dạ hành đi ra ngoài, người chờ một lát" Phong Vô Ý nói xong, rất nhanh đã đi ra khỏi cửa.

Tiêu Từ Mặc sùng sốt, còn chưa kịp hỏi nàng cái gì thì nàng đã biến mất.

Cuối cùng... tạm thời cũng an toàn. Quan binh cũng không thể nào nhanh như vậy lại tới kiểm tra lần nữa được, quan trọng nhất là, bọn chúng hẳn là không thể nào nghĩ tới chính mình (Tiêu Từ Mặc) cùng với "Thích khách" hợp mưu. Cho nên quan binh cũng chỉ biết kiểm tra xe ngựa ra khỏi thành và những nơi có thể giấu người, chứ nào có ai nghĩ tới hẳn đang tự do như thế này.

Nhưng lúc này muốn ra khỏi thành cũng không dễ dàng, mà nếu ở lại trong kinh thành lâu thì sợ rằng sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện. Mà sau khi Hách Liên Diệu nhận được tin tức, tất nhiên sẽ quay lại kinh thành. Đoán chừng là hoàng hôn ngày mai sẽ tới, lễ săn bắn năm nay cũng sẽ bị phá hỏng__ để xem Phong Vô Ý sẽ làm cách nào để tháo gỡ tình hình này.

Nghĩ tới chuyện này, trên môi Tiêu Từ Mặc lại nở một nụ cười thần nhiên.

Rất nhanh, Phong Vô Ý đã trở lại, trên tay ôm mấy bộ y phục, lập tức xoay người đóng cửa. Tuy then cửa đã gãy, nhưng nàng lấy một thanh gỗ khác cài vào cũng miễn cưỡng có thể đóng được cửa lại.

"Lấy được ở đâu vậy?" Tiêu Từ Mặc hỏi.

Hai bộ y phục của dân chúng thông thường, tuy không khó kiếm nhưng mà vào lúc này thì cũng không phải chuyện dễ dàng. Lúc này đi mua thì khẳng định là không làm được, nhưng mà trộm..... Vừa rồi ở đây đã âm ỷ như thế, nếu như bảo trộm thì thật không thể nào lại trộm một bộ đồ không đáng giá như vậy...

"Người ngốc à?" Phong Vô Ý không giải thích nổi mà nhìn hắn: "Đây là đâu? làm gì có ai mặc quần áo mà đi làm việc đó chứ? Tùy tiện đi lấy là có rồi"

"A...." Sắc mặt Tiêu Từ Mặc cứng đờ, nhớ tới vừa rồi lúc mới tiến vào đã chứng kiến cảnh nam nữ đang.. liền cảm thấy không được tự nhiên.

"Ta đã cố gắng tìm đồ sạch sẽ rồi" Phong Vô Ý nhún vai tỏ vẻ không sao cả, rồi đem nam trang ném cho hắn: "Quốc Sur đại nhân, trước mặt đành phải chịu khổ chút, cũng coi như là đang thể nghiệm cuộc sống của dân nghèo đi!"

Tiêu Từ Mặc cười khò một tiếng, cầm lấy y phục thay vào. May mắn, tuy chúng cũ nát nhưng lại không có vết bẩn nào.

Phong Vô Ý cầm lấy quần áo của một nữ tử phong trần mặc lên người, ở chỗ kỹ viện này, quần áo của nữ nhân nếu không phải là màu sắc lòe loẹt thì cũng bị ám đầy mùi son phấn gay mũi..... làm cho hai người vừa ngửi thấy đều phải kho khan một trận vì ngạt thở.

Tiêu Từ Mặc nhìn nữ tử trước mặt lại như biến thành một người khác, chỉ biết lắc đầu liên tục. Phong Vô Ý xoa xoa cái mũi, nhưng về mặt thì không hề thay đổi mà mặc vào bộ y phục đó.

"Chúng ta vẫn còn phải tiếp tục ở lại chỗ này sao? Bọn quan lính kia chắc hẳn là sẽ không tìm đến nữa chứ?" Tiêu Từ Mặc nhắc nhở.

"Sáng mai ta sẽ đi lấy vài thứ cần thiết, ở nơi này người hỗn tạp, cũng không phải là nơi đứng đắn gì, mất đi hai bộ y phục thì có gì đáng nói?" Phong Vô Ý cũng không chút để ý trả lời.

"Người còn dám ra ngoài?" Tiêu Từ Mặc buồn bực: "Hiện tại phố lớn ngõ nhỏ đều đã giới nghiêm, dung nhan của người vẫn là Phong quý phi, đừng nghĩ rằng chỉ cần trang điểm thì sẽ không có ai nhận ra được!"

Phong Vô Ý nhú mày, cũng không nhịn được mà cảm thấy khó chịu. Coi như dụng cụ của nàng có thể hóa trang nhưng cũng chỉ là làm đơn giản được thôi. Còn Phong Vũ Y trước kia dù sao cũng là thiên kim tiểu thư ít xuất hiện ngoài đường, người biết được nàng cũng không nhiều, muốn lừa gạt cũng không khó... chỉ là Tiêu Từ Mặc thì tuyệt đối không thể để cho hắn ra ngoài được ạ.

"Thôi, cái này cho người" Tiêu Từ Mặc thờ dài, xoay người mở ra cái rương nhỏ mang theo người, lấy ra một mặt nạ màu bạc tinh xảo đưa cho nàng.

"Để cho ta mang cái này?" Phong Vô Ý cầm mặt nạ lật qua lật lại xem, vẻ mặt nghi ngờ.

Cực kỳ tinh xảo, rất thông thoáng, nói vậy có nghĩa là nếu đeo lên mặt thì cũng rất thoải mái. Nhưng mà, chẳng lẽ Tiêu Từ Mặc không nghĩ tới vào thời điểm đang giới nghiêm, một người mang mặt nạ đi trên phố so với một người bình thường thì sẽ càng dẫn tới sự chú ý của người khác hay sao?

"Đeo thử xem" Tiêu Từ Mặc không giải thích, mà chỉ nói một câu ngắn gọn.

Phong Vô Ý biết hắn sẽ không hại mình, tuy có chút khó hiểu nhưng nàng vẫn đeo lên theo lời hắn nói.

Mặt nạ là hình bán nguyệt, chỉ che qua được đôi mắt bên dưới. Khi mặt nạ tiếp xúc với da mặt, Phong Vô Ý cảm thấy rất lạnh lẽo, đợi khi thích ứng được thì nàng cũng không cảm thấy có chỗ nào không thoải mái. Nàng đưa tay sờ sờ, lại có cảm giác như mặt nạ không hề tồn tại.

"Ồ?" Hoàng Cửu Lê vùng vẫy ở bên trong túi .

"Làm sao vậy?" Phong Vô Ý nhắc hấn lên.

"Nguyệt thần nguyên rủa? Thứ đồ chơi này làm sao lại ở nơi này!" Hoàng Cửu Lê kinh ngạc lên tiếng.

"Nguyệt thần nguyên rủa? Ngươi nói cái mặt nạ này sao?" Phong Vô Ý hỏi lại.

"Ta không biết cái gì là Nguyệt thần nguyên rủa, mặt nạ này là của Lão sư ta đã cất giữ" Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng nói.

"Cũng đúng" Hoàng Cửu Lê không để ý tới hấn, lăm bắm tiếp: "Nguyệt thần nguyên rủa đã biến mất ở ma giới vào một ngàn năm trước, ước chừng là vào thời điểm đại chiến ở Phạm Thiên lúc đó"

"Ta chỉ muốn biết, thứ đồ chơi này có lợi ích gì?" Phong Vô Ý ngắt lời của Hoàng Cửu Lê.

"Mang theo nguyệt thần nguyên rủa thì sẽ không bị người ngoài nhìn rõ được dung mạo mình, không chỉ có thế... Tất cả những người đã từng nhìn qua người thì sẽ đều không thể nhớ rõ được dung mạo của ngươi, cho nên dùng nó để che giấu thân phận, trà trộn vào trong đám đông thì nó chính là đạo cụ cực phẩm để giúp ngươi" Hoàng Cửu Lê trả lời.

"Đúng là như vậy" Tiêu Từ Mặc gật đầu.

"Thật à?" Phong Vô Ý nghĩ lại, nhíu mày: "Từ Mặc, người vì sao lại không cần tới cái này? Nếu ngươi mang theo mặt nạ này, ta nghĩ vừa rồi ta đã không phải đưa ra phương pháp đó, cũng đỡ đi rất nhiều phiền phức và nguy hiểm!"

Tiêu Từ Mặc nhìn nàng, trong mắt hiện lên ý cười, nhưng không giải thích.

Phong Vô Ý chỉ có thể thở dài. Thăm dò, lại là thăm dò, chẳng lẽ muốn nhìn xem nàng có bao nhiêu năng lực? Cho nên rõ ràng đã nói sẽ đem toàn bộ giao cho nàng, nhưng lại vẫn không muốn ra tay hỗ trợ, hoàn toàn đứng xem. Nhưng... hiện tại bây giờ hấn đưa ra cái thứ đồ này, cũng tạm coi như là thừa nhận rồi đi....

"Ngày mai ở kinh thành chắc chắn sẽ đóng cửa thành và truy bắt, ngươi muốn làm như thế nào?" Tiêu Từ Mặc hỏi lại một lần.

"Kinh thành là vị trí quan trọng, không thể nào phong tỏa lâu được. Nếu không Phạm Thiên sẽ loạn, cho nên cùng lắm cũng chỉ có thể phong tỏa được tám đến mười ngày mà thôi" Phong Vô Ý tự tin cười nói: "Còn phương pháp ra khỏi thành, ta đã sớm nghĩ ra rồi. Nhưng còn cần vài đạo cụ nữa, trước chưa chuẩn bị kịp, cho nên ngày mai ta muốn ra ngoài để tìm.... Quan binh đêm nay vừa mới đến kiểm tra, buổi sáng ngày mai ngươi cứ ở trong này đừng ra ngoài, chắc là sẽ an toàn. Còn cái khác, chờ ta trở lại sẽ lại bàn tiếp"

"Ta đây sẽ mãi mãi mong chờ" Tiêu Từ Mặc nói.

"A..." Phong Vô Ý gật gù đầu, cảm thấy đây cũng có thể coi như là một khảo nghiệm, nhưng mà hấn lại không biết, đối với nàng thì đề thi này đã được nàng tính toán qua vô số lần, rất kỹ càng.

Tiêu Từ Mặc, lòng trung thành của ngươi, tim của ngươi, ta đều muốn!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hách Liên Diệu Hồi Kinh.

Đêm nay, Tiêu Từ Mặc vô cùng khó ngủ, giường chiếu đều toàn là hương vị khó ngửi xông vào mũi, nhưng nếu không đắp chăn thì với thời tiết cuối thu này, sẽ cảm thấy rất lạnh.

Quay đầu nhìn người đang nằm bên cạnh, Phong Vô Ý hầu như không hề phát giác ra, hô hấp vẫn vững vàng đều đều như bình thường, giống như một quy luật.

Thoáng chút tiến lại gần, hương thơm từ trên người thiếu nữ tản ra mùi thơm ngọt, nhất thời khiến cho hấn có cảm giác rất thoải mái. [Truyện được post tại diễn đàn lê quý đôn]

Tiêu Từ Mặc khẽ thở dài, hấn cũng không phải là người chưa chịu qua cực khổ. Từ nhỏ đã ở trong rừng núi tu luyện mười mấy năm, cho nên đối với điều kiện sinh hoạt trong cuộc sống hấn cũng không có yêu cầu gì nhiều, nhưng mà.... Làm một Chiêm Tinh Sư thì phải luôn giữ gìn sạch sẽ, cho nên từ lúc chào đời cho tới nay, đây là lần đầu tiên hấn gặp phải cảnh này, cũng chính vì vậy mà thân thể hấn mới tự nhiên bài xích.

Còn Phong Vô Ý, đừng nói là giường chiếu đơn sơ, chứ cho dù có là đồng bần lầy, bãi rác phế liệu hay các loại địa phương bẩn thỉu thì nàng cũng đã đều ngủ qua. Cho nên phải nắm chặt toàn bộ thời gian để nghỉ ngơi, mới có thể có đầy đủ tinh lực để đi đối phó với các loại tình hình sẽ phát sinh.

Thanh thân yên ổn ngủ một giấc tới sáng, mở mắt ra, đập vào mắt chính là khuôn mặt ủ rũ của Tiêu Từ Mặc.

"Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, sợ là chúng ta còn cần phải ở lại chỗ này vài ngày, cho nên..." Nàng nhẹ nhàng cười, tiến sát đến bên tai Tiêu Từ Mặc nhỏ giọng nói: "Thỉnh Quốc Sư đại nhân sớm tập làm quen đi"

"Ta đã không còn là Quốc Sư nữa rồi!" Tiêu Từ Mặc thờ ơ lên tiếng.

"Cũng không sao cả" Phong Vô Ý xoay người xuống giường, đi rửa mặt rồi chải qua đầu tóc. Sau đó mới mặc vào y phục hôm qua trộm được cùng với đeo lên mặt nạ Nguyệt Thần nguyên rùa.

"Người muốn đi ra ngoài?" Tiêu Từ Mặc hỏi.

"Ừm" Phong Vô Ý trả lời một tiếng, tay vung lên, đem Bích Linh ném lên trên giường, ở trong lòng phân phó nói: [Bảo vệ chủ nhân của ngươi cho tốt, nếu như có chuyện gì.... Ta đồng ý cho phép ngươi cần giết hết những người có khả năng uy hiếp và có ý đồ không tốt, cũng không cần phải được chủ nhân kia của ngươi đồng ý!]

Bích Linh 'tê tê' vài tiếng gật gật đầu, sung sướng mà vận vẹo thân thể ở trên đùi Tiêu Từ Mặc, nó hiển nhiên là rất thích cái nhiệm vụ này.

Phong Vô Ý lại đem tượng gỗ oa oa buộc kỹ lại, treo lên trên cổ.

"Chính mình phải cẩn thận một chút, Hách Liên Diệu..... Không phải là người dễ dàng đối phó như vậy" Tiêu Từ Mặc nhìn không được mà nhắc nhở một câu.

"Trong lòng ta đã có tính toán" Phong Vô Ý mỉm cười với hắn, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Tuy thời gian còn sớm, nhưng mọi người ở nơi này vẫn luôn bận rộn làm đủ thứ việc. Đại đa số người ở đây đều là vì kiếm sống nên mới làm vậy, cho nên lúc nàng bước ra cửa có gặp phải vài người. Cũng chỉ thuận miệng nói vài câu, rồi nàng liến lợm tránh đi.

Có lẽ là do công hiệu của Nguyệt thần nguyên rùa, nên ngay cả khi nàng mặc y phục hở hang không đứng đắn, và đứng ở chỗ rất bắt mắt thì cũng không có ai thèm chú ý tới nàng.

Mua thực vật cùng vài thứ cần thiết, Phong Vô Ý ở trong lòng nghĩ tới về bề ngoài của Tiêu Từ Mặc, nghĩ tới trang phục đó lại cảm lòng không được mà đi tới cửa tiệm may mặc, mua vài bộ y phục nam tử rồi tiện thể chọn thêm cho mình vài bộ.

Thanh toán bạc xong, nàng tính tiền số còn lại trong tay, cảm giác cũng không có gì vượt quá ngoài dự đoán. Đang nghĩ tới có nên quay trở về một chuyến trước hay không, vì dù sao thì để Tiêu Từ Mặc ở lại đó một mình nàng cũng không yên tâm.

"Mau tránh ra, mau tránh ra!" Vừa muốn bước ra khỏi cửa tiệm, chỉ thấy hai đội quan binh đang điên cuồng chạy ở trên đường cái, khiến cho cả khu chợ trở nên hỗn loạn.

"Đại ca, xin hỏi có chuyện gì vậy?" Phong Vô Ý tiện tay bắt lấy một người bán hàng rong ở bên cạnh hỏi chuyện.

"Bệ hạ đã trở lại!" Người bán hàng kia yên lặng nhìn nàng một cái, sau đó mới trả lời.

Hách Liên Diệu trở lại... Nhanh như vậy? Phong Vô Ý nhủ mảy, vốn nghĩ rằng hắn ít nhất phải tới hoàng hôn mới có thể trở về. Có lẽ người nam nhân này cũng không phải là đơn giản, mà là một người có tính cách quyết đoán và sát phạt?

Xen lẫn trong đám người đi tới cửa thành nhìn qua, quả nhiên, theo sau cùng là một đội binh lính đang tiến đến. Tiếp sau đó là hai cánh cửa thành to lớn từ từ khép lại, thậm chí ở trên cổng tường thành cũng được binh lính trông coi rất cẩn thận, không khác gì thời kì đang xảy ra chiến tranh.

Phong Vô Ý đứng ở một góc tối nhìn ra, tầm mắt nhìn tới một người to lớn đang cười trên lưng ngựa, toàn thân áo giáp màu vàng chính là Hách Liên Diệu, thì khóa miệng nàng nhếch lên một nụ cười mỉm, lập tức không chút do dự xoay người rồi đi.

Ngay tại trong nháy mắt đó, khi quân đội đang vây quanh mình thì Hách Liên Diệu đột nhiên xảy ra biến động. Giống như là cảm giác được gì đó, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt quét qua đám dân chúng đang xem náo nhiệt, nhưng tầm mắt hắn lại dừng lại ở một bóng người đang quay lưng rồi đi. Chỉ thấy kịp thấy tay áo màu đỏ chột lóe lên, rồi biến mất ở trong ngõ nhỏ.

Hách Liên Diệu nhìn không được mà nhủ mảy, người tục tũn như vậy sao hắn lại để ý tới chứ, tuyệt đối đó là người không đứng đắn, nhưng... Khuôn mặt kia? Dung nhan đó như thế nào? Nhớ lại một lần, hắn lại càng nhủ mảy sâu hơn. Rõ ràng là đã thấy người đó quay mặt lại, nhưng mà với trí nhớ vô cùng tốt của hắn, vậy mà.... lại nghĩ không ra khuôn mặt của nàng ta là như thế nào?

Thật sự rất là... thú vị....

"Bệ hạ?" Văn võ bá quan đi theo thấy hoàng đế đột nhiên dừng ngựa, lại đắm chiều nhìn về một hướng, thì không khỏi tiến lên gọi một tiếng.

"Không có việc gì, hồi cung!" Hách Liên Diệu nắm dây cương, một lần nữa đi lên dẫn đầu đội ngũ.

Người này thật thú vị, sớm hay muộn hẳn cũng sẽ bắt được nàng, mà chuyện quan trọng nhất lúc này.... Nhớ tới tin tức sáng sớm nay thu được từ kinh thành, hẳn liền tức giận tới tái mặt.

Có thích khách vào cung ám sát, Phong quý phi đến nay vẫn không rõ tin tức, mà thích khách kia.... Cur nhiên lại còn xâm nhập vào phủ Quốc Sư, cướp đi Quốc Sư?

Tiêu Tử Mặc tuy hay chọc giận hắn, nhưng Hách Liên Diệu cũng phải thừa nhận, hắn rất cần người nam nhân có tài này.

Phong Vô Ý cũng không biết vì tính chất của Nguyệt thần nguyên rủa, đã khiến cho Hách Liên Diệu chú ý tới nàng. Mà cho dù nàng có biết thì cũng chẳng quan tâm, chỉ cần hoàn thành một bước cuối cùng, rời khỏi kinh thành, thì từ nay về sau là trời cao biển rộng. Nàng có thể tự do bay lượn, ai mà biết được sau này gặp mặt lại sẽ là tình cảnh gì?

Hơn nữa, giờ phút này thông qua Bích Linh, nhìn đến tình hình của Tiêu Tử Mặc ở bên kia, nàng lại càng không có tâm tư để ý tới những việc nhỏ bé không đáng kể này nữa.

Vội vàng trở lại căn phòng cũ nát, vào ban ngày ở nơi kỹ viện này rõ ràng là vắng vẻ hơn rất nhiều. Chỉ có mấy người nữ nhân lười biếng ngồi dưới ánh nắng mặt trời, để lộ ra làn da khô ráp, cùng với da thịt và các nếp nhăn, mà nam nhân....

Phong Vô Ý cười tit mắt nhìn Tiêu Tử Mặc đang bị một nữ tử ở trong viện quán lấy, rồi lại coi như không nhìn thấy ánh mắt đang cầu cứu của hắn.
[Truyện được post tại diễn đàn lê quý đồn]

"Ai nha, dù sao tiểu nương tử kia của ngươi cũng không có ở" Nữ nhân đưa lưng về phía cửa, nên không rõ dung mạo ra sao, nhưng chỉ nghe giọng nói làm nũng này cũng đủ khiến người ta phải nổi da gà.

Về mặt Tiêu Tử Mặc xấu hổ, lùi về phía sau vài bước, vừa vặn chạm vào tường nhà. Nhưng nàng kia vẫn không chịu buông tha mà tiếp tục tiến tới. Phong Vô Ý đứng ở một bên bày ra vẻ mặt đang xem kịch vui một lúc, rốt cuộc nàng cũng lắc lắc đầu, tay vung lên khiến cho Bích Linh rơi xuống bên chân nữ tử kia, ngẩng đầu là lưới.

"A ____" Nữ nhân sợ hãi tới mức hét chói tai, nhưng nàng lại không phải xoay người bỏ chạy, mà là trực tiếp bổ nhào vào trên người Tiêu Tử Mặc: "Có rắn ạ!!!"

"Khụ khụ!" Phong Vô Ý cuối cùng không chịu nổi mà tóm cổ nữ nhân ném ra bên cạnh, xoay người nắm lấy thắt lưng Tiêu Tử Mặc kéo lại gần mình, trợn mắt lên tiếng: "Nam nhân của bản cô nương mà cũng dám cướp đoạt? Muốn chết hay sao?"

Giống như là đáp lại lời nói của nàng, Bích Linh 'bịch' một tiếng lại lao về phía trước, gần như muốn bò lên chân nữ nhân kia.

"Không dám, không dám!" Nữ nhân toàn thân run lên, chạy một mạch ra ngoài.

Phong Vô Ý thở dài, để cho Bích Linh trở về. Đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy âm thanh của nữ nhân kia lẩm bẩm từ xa truyền tới: "Cái gì chứ, không phải chỉ là một bát com nhão sao, không biết tiểu bạch kiểm kia tại sao lại tìm một nữ nhân hung hãn như vậy chứ!"

Về mặt của Tiêu Tử Mặc trở nên cổ quái, rất lâu sau hắn mới bật cười ra tiếng.

Phong Vô Ý trợn mắt, oán thăm vài câu, rồi cũng chẳng quan tâm tới nàng kia hình dung về nàng ra sao. Bỏ trốn cùng với tình nhân cũng được, nữ tử thanh lâu yêu thích trai trẻ cũng được.... Dù sao cũng đều là chuyện có lợi để cho bọn họ che dấu thân phận chân chính.

"Định đứng ngây ngốc ở trong này bao lâu?" Tiêu Tử Mặc bắt đầu đi lên tiếng.

"Hách Liên Diệu đã hồi kinh rồi, cửa thành cũng đã bị phong tỏa. Dù sao thì cũng phải đợi tới khi cửa thành mở ra mới được" Phong Vô Ý nghĩ nghĩ lại nói tiếp: "Dù sao thì cũng là kinh thành, hẳn là sẽ không lâu lắm.... Vừa rồi cái loại nữ nhân kia, người cũng có thể chịu đựng được để nàng ta đến gần à"

"Có thể nào thì cũng không thể giết người!" Tiêu Tử Mặc thờ dài: "Làm vậy sẽ dẫn tới nhiều sự chú ý, làm nơi này sẽ không an toàn"

"A.... ta còn cho là Tử Mặc đang thương hương tiếc ngọc chứ?" Phong Vô Ý khẽ cười nói.

"Khụ khụ!" Lúc này thì tới lượt Tiêu Tử Mặc sặc rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Kế Hoạch Ra Khỏi Thành.

"Cái này cho ngươi, ta cảm thấy rất hợp với ngươi, thay thử xem thế nào" Đi vào phòng, Phong Vô Ý đem bọc quần áo ném lên trên giường, tiện tay tháo xuống Nguyệt thần nguyên rùa.

"Cám ơn" Tiêu Từ Mặc sững sốt một lúc, rồi mới phản ứng lại.

"Trên bàn có đồ ăn" Phong Vô Ý nói xong, cũng cầm một bộ quần áo đi vào bên trong thay ra. Dù sao cũng là ban ngày ban mặt, ở nơi này phòng có cửa cũng giống như không có. Vào thời điểm này, khách điểm rất dễ dàng trở thành mục tiêu tìm kiếm đầu tiên của quan binh, cho nên nơi này tạm thời có thể an toàn hơn.

Tiêu Từ Mặc thay đổi y phục xong, nhìn qua chỉ là một bộ y phục bình thường có màu xám, chất phải bông không đắt đỏ quý giá nhưng nhìn qua lại rất vừa vặn với hắn. Ngoài ra ở bên trong bọc đồ còn có vài bộ khác nữa, không chỉ vậy mà bên trong còn có mực và vài thứ đồ linh tinh khác. Nhìn thấy mấy thứ đó, hắn cảm thấy rất cảm động, tuy mấy thứ như là bàn hay tinh đồ hắn vẫn luôn mang theo người nhưng còn giấy mực thì hắn lại không mang. Không nghĩ tới, nàng lại chú ý tới điều này.

Thức ăn trên bàn chỉ là vài cái bánh bao, điểm tâm các loại dễ dàng để mang theo, tất cả đều là đồ chay. Mọi thứ đều là đồ ăn nhẹ nhàng, vốn đã bị đói bụng một đêm, cho nên khi thấy mấy thứ này thì Tiêu Từ Mặc lại cảm thấy chúng đặc biệt hấp dẫn.

"Như thế nào còn chưa ăn?" Rất nhanh nàng đã thay đổi một thân quần áo màu đỏ nhạt đi tới, nhìn điểm tâm ở trên bàn còn nguyên thì kinh ngạc nhíu mày.

"Ta còn chưa tới mức không có phong độ như vậy" Tiêu Từ Mặc tức giận liếc nàng một cái, sau đó đem điểm tâm lấy ra một cái đĩa.

"Vậy thì cảm ơn" Phong Vô Ý tiện tay lấy một miếng bánh đậu xanh cắn một ngụm, một bên thì mở ra cái bọc nhỏ, làm hương thơm của gà nướng bay ra.

Tiêu Từ Mặc cười khò lắc đầu, coi như không thấy là được rồi. Chiêm Tĩnh Sư tuy không có nghiêm cấm việc sát sinh, nhưng nếu như bị dính máu tanh hay đồ bẩn, thì trong tâm hồn sẽ mất đi sự tinh thuần, năng lực tự nhiên cũng sẽ bị mất đi.

"Mấy ngày nay, tình thế ở trong kinh thành vô cùng loạn" Phong Vô Ý gặm xong một cái đùi gà lại nói tiếp: "Nhưng Hách Liên Diệu cũng không thể liên tục phong tỏa kinh thành mãi được, hơn nữa nếu như là ta.... thì so với việc lung lạc làm nhiễu loạn dân chúng, còn không bằng chuẩn bị đủ các tình huống rồi thả mỗi, vậy bất một lần còn hơn"

"Lấy tính cách của hắn, chính xác sẽ xử trí như vậy" Tiêu Từ Mặc gật gù đầu.

"Cho nên, chân chính trọng điểm của hắn chính là sau khi mở cửa thành" Phong Vô Ý đưa cánh tay vô thức gõ lên mặt bàn, trầm tư lên tiếng: "Đêm dài lắm mộng, chỉ cần một khi cửa thành mở, chúng ta lập tức sẽ chạy ra"

"Ngươi có nắm chắc là sẽ không bị điều tra ra không?" Tiêu Từ Mặc kinh ngạc hỏi.

"Người bình thường thì thường sẽ có lỗi suy nghĩ, xem trước tình huống rồi mới tìm cơ hội mà ra tay đi? Cho nên ta nghĩ rằng, vào lúc cửa thành vừa mở, thật ra tâm lý phòng bị của thủ vệ sẽ rất lơ lửng" Phong Vô Ý nói.

"Hách Liên Diệu không phải là 'người bình thường'" Tiêu Từ Mặc nhắc nhở.

"Ta biết chứ" Phong Vô Ý cười với hắn, vẻ mặt vô tội nói tiếp: "Đường đường là một hoàng đế thì sẽ không thể tự mình đi canh gác, nên hắn sẽ phân phó xuống dưới. Nhưng người chấp hành lại có thể thật sự để ý hay không, vậy cũng không phải là chuyện hắn có thể nắm chắc được"

"Xem ra ngươi đều đã tính toán kỹ càng rồi" Tiêu Từ Mặc nói: "Không phải nói là còn thiếu đạo cụ hay sao?"

"Những cái 'đạo cụ' này, đến lúc đó ngươi sẽ biết" Phong Vô Ý thần bí lên tiếng. [Truyện được post tại diễn đàn Lê Quý Đôn]

"Quang minh chính đại lừa dối ra khỏi thành cũng có vài phương pháp, dịch dung, giả bộ bệnh tật, giả chết, hoặc nhờ vài vị cao thủ che dấu" Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng nói: "Đơn giản nhất là dịch dung, nhưng Nguyệt thần nguyên rùa chỉ có thể che dấu được một người, hơn nữa còn phải chuẩn bị để dấu điểm một người mang đi cùng. Chuyện lần này lại làm âm ỷ lớn tới như vậy, trừ khi là Hách Liên Diệu không để ý tới, còn không thì bất luận kẻ nào cũng khó có khả năng mà an toàn ra khỏi thành"

"Quả nhiên không hổ là Tiêu Từ Mặc" Phong Vô Ý vỗ tay, tán thưởng nói: "Kỳ thật ta sẽ đi ra ngoài trước, sau đó sẽ kêu Bích Linh thừa dịp đêm tối lảng lẽ mang Nguyệt thần nguyên rùa đưa tới cho ngươi. Nhưng mà.... ngươi vẫn phải giả bộ bị bệnh, bởi ta thật sự không tin tưởng lắm vào khả năng hành động của ngươi. Huống hồ... dù Nguyệt thần nguyên rùa có thể che dấu được dung mạo, nhưng khí chất của ngươi cũng vẫn quá mức hấp dẫn người"

Nhìn nam thử một thân quần áo vải thô, nhưng lại vẫn sáng ngời như một viên minh châu không hề nhiễm bụi trần, nàng chỉ có thể thờ dài. Tiêu Từ Mặc, dù có sấm vào vai nào đi nữa thì cũng vẫn không thể hoàn toàn biến thành một người tầm thường được.

"Cho nên, kết luận của ngươi là để cho ta giả làm một thi thể" Tiêu Từ Mặc cười khò.

"Ừm, người cứ coi như là đang ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại thì đã ra khỏi thành rồi!" Phong Vô Ý mỉm cười nói: "Toàn bộ ta đã sắp xếp tốt rồi, tuyệt đối sẽ không có vấn đề"

"Người phải biết rằng, nếu chuyện này bị bại lộ thì người sẽ bị thiên đao vạn quả, mà ta...." Tiêu Từ Mặc nhủ mảy may nhếch môi, bình tĩnh nói: "Mặc dù Hách Liên Diệu biết rõ ta là đồng mưu, nhưng cũng vẫn không thể làm ra chuyện gì với ta. Bởi vì ta là Quốc Sư của Phạm Thiên, ta chính là sự tồn tại của Phạm Thiên"

"Ta biết" Phong Vô Ý đứng lên, áp sát vào người hắn, dùng tay trái không dính dầu mỡ nâng lên cằm của Tiêu Từ Mặc, cười như không cười nói: "Ta muốn thứ gì đó, cho tới bây giờ vẫn chưa từng có lần nào không thành công, cho dù.... Hiện tại thứ ta muốn chính là một người nào đó"

Tiêu Từ Mặc chấn động, còn chưa kịp lên tiếng, Phong Vô Ý đã buông hắn ra, tùy ý xoa tay rồi mở cửa đi ra ngoài.

"Người thích hắn?" Đột nhiên, Hoàng Cửu Lê được treo ở trên cổ nàng lên tiếng.

"Thích? Cái loại tình cảm vô dụng này ta sẽ không có" Phong Vô Ý nhin không được mà mỉm cười. Thích, cảm xúc ái mộ này đã sớm không có ở trong cái thân thể này rồi. Phàm là thứ gì không có lợi ích đối với quốc gia thì đều sẽ bị loại bỏ khỏi cơ thể của người biến đổi gene không phải sao? Thích gì đó.... nàng đương nhiên là sẽ không có. [Truyện được post tại diễn đàn lê quý đông]

"Rời khỏi kinh thành người sẽ đi đâu?" Hoàng Cửu Lê trực tiếp chuyển đề tài. Nếu nàng không hiểu, thì cứ để kệ như vậy đi. Thứ tình cảm gì gì đó đều là tùy tâm mà sinh ra, chỉ cần là người thì nhất định sẽ có thứ đó.....

"Người hỏi như vậy, là hy vọng ta sẽ đi tới địa phương nào đó sao?" Phong Vô Ý hỏi ngược lại.

"Phía bắc của Phạm Thiên Đại Lục, ra biển, ở đó có đảo nhỏ mà phàm nhân không thể tới được. Đảo đó được gọi là Thiên Khí Chi đảo, là cửa vào của ma giới" Hoàng Cửu Lê trả lời.

"Người muốn trở lại ma giới?" Phong Vô Ý có chút kinh ngạc, nàng không hề cảm thấy với tình cảnh thân thể không có của "Tiền" Ma Quân này mà trở về ma giới là một ý kiến hay.

"Không phải" Hoàng Cửu Lê tức giận nói: "Ta còn chưa sống đủ! Chỉ là ở đó ma khí bị tràn ra nên rất có lợi cho người tu luyện, mặc kệ là tương lai người muốn làm cái gì đi nữa, thì thực lực trở nên mạnh mẽ vẫn là yếu tố quan trọng nhất, ta nói hắn là không sai đi!"

"Ma khí.... Đối với việc người khôi phục thân thể cũng rất có lợi đúng không?" Phong Vô Ý hiểu rõ hỏi lại.

"Chúng ta đều có lợi như nhau" Hoàng Cửu Lê hừ lạnh một tiếng, lại nói tiếp: "Ta tin tưởng Tiêu Từ Mặc cũng biết chỗ bị vứt bỏ này, nếu người còn không tin ta, thì có thể đi hỏi hắn một chút"

"Người sao lại nói như ta rất tin tưởng hắn vậy" Phong Vô Ý nghe thế, không khỏi bật cười.

"Người tin hắn, không phải là chính người nói ra à?" Hoàng Cửu Lê khinh thường nói.

"A, đúng là hiện tại là vậy, nhưng cũng không phải hoàn toàn là thế" Phong Vô Ý nhẹ nhàng cười cười, vẫy tay. Sau đó dựa lưng vào bên một gốc cây hoa quế đã héo rũ, lạnh lùng nói: "Tóm lại, trước mắt phải rời khỏi cái vùng bùn lầy ở kinh thành này đã"

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Quan Tài Quỷ Dị.

Vậy mà lại nằm ngoài dự đoán, cánh thành ở bốn phía bị phong tỏa những mười ngày.

Đoàn thương nhân ở bên ngoài không vào thành được, mà dân chúng ở trong thành cũng không thể ra ngoài. Không ít người đã vì cảnh này mà bị ảnh hưởng rồi nghĩ ra đủ mọi cách để ra ngoài, mà trong đó, có một nhà giàu ra ngoài thành đón dâu trước đó, cũng bị nhốt lại mà không thể vào trong. Tân nương từ chỉ đành phải ở lại khách điểm bên ngoài mười ngày, chuyện này đã trở thành chuyện cười cho cả kinh thành.

Mỗi ngày vào lúc mặt trời mọc rồi lại tới khi mặt trời lặn xuống phía chân trời phía tây, ở các cửa thành đều tập trung chật ních các thương nhân và dân chúng, tất cả đều chờ đợi cửa thành mở để đi ra. Trái lại với điều này, các trà quán và cửa hàng đều rất tấp nập và rộn ràng, nhân cơ hội kiếm chút tiền lời, diễn đàn lê quý đông

Vào lúc hoàng hôn buông xuống, Phong Vô Ý đeo lên mặt chiếc mặt nạ Nguyệt thần nguyên rùa và ngồi ngay tại trên lầu hai của một trà lâu. Trước mặt là đối diện với cửa thành đang đóng chặt, tay chậm rãi đưa ly trà lên miệng thưởng thức, thuận tiện quan sát tình thế đang phát triển.

Dân chúng cũng không quan tâm nhiều tới tình huống xung quanh, chỉ có những chuyện nào ảnh hưởng trực tiếp tới cuộc sống của mình thì mới chú ý. Mà kinh thành lúc này bị phong tỏa lâu như vậy, đã khiến bọn họ phần nộ vô cùng. Phong Vô Ý tin tưởng, nếu như Hách Liên Diệu không chịu nghĩ ra biện pháp, thì chẳng cần phải đợi thêm nữa thì kinh thành cũng sẽ trở thành đại loạn. Dù sao, việc này đã ảnh hưởng tới việc căn bản nhất của dân chúng, đó chính là nguyên liệu nấu nướng, cùng vật liệu sinh hoạt hàng ngày.

Đang nghĩ ngợi, thì ở cửa thành đã trở nên náo loạn, khiến cho mười mấy quan binh phải chạy đi ngăn cản. Nhưng mà với số lượng dân chúng đông như thế này, thì cũng đủ nhấn chìm mười mấy quan binh rồi.

Mất thấy cuộc bạo loạn bùng nổ, một loạt binh lính có trang bị ở trên tường thành chạy xuống, dùng vũ khí trấn áp, với hy vọng có thể làm cho dân chúng rời xa khỏi cửa thành.

"Toàn bộ yên tĩnh!" Một đại hán toàn thân áo giáp màu vàng quát lớn một câu, giống như tiếng sấm rền vang, ngay lập tức đã làm cho lỗ tai mọi người bị chấn động.

[Giọng nói thật lớn! Không để cho người ta ngủ sao] Bích Linh oán giận nói.

[Suốt ngày người chỉ biết có ngủ thôi, không sợ béo phì sao!] Phong Vô Ý xoa bóp thân thể của nó, nhưng mắt thì vẫn tiếp tục nhìn xung quanh.

Chỉ thấy vị tướng quân mặc áo giáp vàng nhảy lên trên cửa thành, trong tay cầm cán thương nặng nề đập xuống đất. Ánh mắt sáng quắc như chuông đồng tròn trĩnh nhìn về đám người, mãi cho tới khi tiếng nghị luận dừng lại, hắn mới quát to: "Kinh thành là nơi trọng địa, ở dưới chân thiên tử mà các người dám tạo phản sao!"

Lời này vừa vang lên, vẻ mặt tức giận của dân chúng nhất thời chuyển thành biểu tình sợ hãi. Dù có ít học không hiểu biết thì bọn họ cũng hiểu được hai chữ 'Tạo phản' là tội danh gì.

Thấy lời nói của mình đã có hiệu quả, tướng quân vừa ý gật gù đầu, tiếp tục nói: "Vào giờ mao ngày mai sẽ mở cửa thành, bây giờ tất cả mọi người hãy trở về trước đi!"

Ngày mai, giờ nào? Phong Vô Ý mỉm cười cúi đầu uống cạn ly trà, để lại mấy đồng tiền rồi đứng dậy đi xuống lầu. *diễn đàn Lê Quý Đôn*

"Khách quan đi thông thả!" Tiểu nhị đang thu dọn bàn bên cạnh, thấy có người đứng lên thì quay đầu hô to một câu.

Lấy được tin tức cần biết, Phong Vô Ý lập tức quay trở về nơi đang ở tạm.

Có lẽ là vì ảnh hưởng của việc của thành bị phong tỏa, cho nên các khách nhân tới mua vui đã ít đi rất nhiều. Phòng ốc ở bên trong, cho dù là vào buổi tối cũng trở nên vắng vẻ vô cùng. Nhưng việc này lại khiến cho Tiêu Tử Mặc dễ chịu, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Cơ hội chính là vào buổi sáng ngày mai" Lẳng lặng ngồi ăn bữa cơm chiều, Phong Vô Ý thuận tiện nói một câu.

"Đã chuẩn bị tốt rồi à?" Tiêu Tử Mặc trầm giọng lên tiếng.

"Đương nhiên" Phong Vô Ý nói xong, từ trong túi lấy ra một bình thủy tinh nho nhỏ. Ở bên trong là nước thuốc trong suốt, nhưng chỉ còn lại có non nửa bình.

Tiêu Tử Mặc đưa tay nhận lấy, mở ra nắp bình xem xét, rồi nhủ mảy nói: "Tứ cần thảo, an miên hoa, túy tiên quả, và còn có hơn mười thành phần khác không rõ nữa"

Phong Vô Ý nhủ mày, cảm thấy hơi kinh ngạc. Tiêu Tử Mặc vừa nói chính là ba vị thuốc quan trọng dùng để chế ra phương thuốc này, còn những cái khác mà hắn không nhận biết được thì chính là một số thành phần hóa học mà ở nơi này không biết. Nhưng mà.... chẳng lẽ chỉ nghĩ qua thôi là có thể đoán ra được?

"Căn cứ vào ba vị thuốc này thì ta có thể tạm đoán ra tác dụng của nó, chính là làm cho người ta tạm thời tiến vào trạng thái bị hôn mê có đúng không? Tiêu Từ Mặc tiếp tục nói.

"Không tới mức thần kỳ như thế, có thể già chết được là điều chỉ dựa trên lý thuyết mà thôi chứ không hề tồn tại. Bởi vì cơ thể chỉ cần tạm thời ngừng hô hấp một thời gian, thì già chết cũng sẽ lập tức trở thành chết thật!" Phong Vô Ý lắc đầu nói: "Sinh tử thủy này chỉ có thể làm cho hô hấp và nhịp tim giảm xuống tới mức thấp nhất, làm cho người chết và người sống rất khó phân biệt được. Ta để cho người ăn cái này cũng là vì muốn tốt cho người mà thôi, nếu không thì người làm thế nào có thể giống như một khối thi thể cứng đờ nằm trong quan tài được?"

Tiêu Tử Mặc nghe thế, nhất thời cả khuôn mặt đen lại.

"Huống hò..... Mùi vi của người chết cũng không dễ ngửi như vậy" Phong Vô Ý vừa cười vừa nói.

"Người xác định ý định này không phải là dùng để chinh ta đấy chứ?" Tiêu Tử Mặc than nhẹ một tiếng, cả người ngã ra sau, dựa lưng vào ghế.

"Làm sao có thể để cho người ngồi im không bỏ ra chút công sức nào được" Phong Vô Ý không hề phủ nhận ý đồ xấu của mình. Ra khỏi thành có nhiều phương thức khác nữa chứ không phải chỉ có mỗi cách này, nhưng mà loại này lại chính là cách thức an toàn nhất -- dù sao thì người chịu khổ cũng không phải là nàng!

"Hiệu quả của thuốc này có thể duy trì bao lâu?" Tiêu Từ Mặc hỏi.

"Hiện tại có thể uống vào rồi" Phong Vô Ý cười cười.

Tiêu Từ Mặc lắc đầu, nhìn lại bình thuốc một lần rồi sau đó đem nó uống một hơi cạn sạch.

Mùi vị nhạt nhẽo, cũng không có hương vị gì, giống như là nước lọc vậy. Nhưng dòng nước thuốc vừa trôi xuống bụng thì đột nhiên trong lòng dâng lên một sự lo lắng, sau đó lập tức cảm thấy buồn ngủ.

Phong Vô Ý nhìn hần từ từ nhắm lại hai mắt, hô hấp dần dần nhẹ đi và tiến vào giấc ngủ say cùng với lồng ngực lên xuống nhẹ nhàng đập lên xuống.

Mặc dù làm vậy sẽ khiến hần ngủ mê đi, rồi nàng không thể bỏ mặc hần lại. Tuy phải cõng hần trên lưng, nhưng mà có một số chuyện phải làm kế tiếp, hần không nên nhìn thì vẫn hơn.

Nhìn qua sắc trời bên ngoài, Phong Vô Ý cẩn thận cõng Tiêu Từ Mặc trên lưng rồi đi ra cửa. Dù sức nặng của một nam nhân không nhẹ, nhưng so với những đợt huấn luyện trước kia, phải cõng mấy trăm cân và phải dùng tay không leo lên núi, thì đây chỉ là một việc đơn giản như ngồi ăn bữa sáng.

Tránh né qua mấy nhóm quan binh tuần tra, nàng đi theo con đường quen thuộc tới trước cửa một gia đình bình thường, sau đó đưa lỗ tai dán lên tường lắng nghe động tĩnh, thấy không có gì bất thường thì mới trèo tường đi vào trong.

Trong sân quả nhiên không có một ai, bên cạnh là một tòa linh đường, cờ trắng bay phấp phới, còn ở bên trong phòng thì tỏa ra ánh sáng lờ mờ của ánh nến.

Linh đường chỉ có một lão già trong coi, Phong Vô Ý thổi một ít thuốc bột bay qua, rất nhanh đã làm cho người này dựa vào khung cửa rồi chìm vào giấc ngủ.

Đầu tiên nàng để Tiêu Từ Mặc đang mê man nằm qua một bên, rồi đi tới trước mấy cái quan tài xem xét. Thấy trên một cái quan tài không có đóng đinh, đưa tay nhẹ đẩy ra, chỉ thấy bên trong có nệm vàng khảm ngọc. Tuy nàng đã từng xem qua các quan tài cổ đại ở bảo tàng, nên nhìn qua quan tài này cũng không có gì giật mình, nhưng mà...

Nhiu chặt chân mày, nàng dùng một tay để dưới quan tài, dùng lực nâng lên. Quả nhiên, quan tài thấp thoáng tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Cho dù là có được làm bằng gỗ lim thì cũng không nặng tới mức như vậy" Phong Vô Ý xoa nhẹ mi tâm tự nói một câu, nhưng động tác trên tay cũng không hề dừng lại. Trước tiên đem thi thể ôm ra ngoài, sau đó lại đem Tiêu Từ Mặc bỏ vào tầng thấp nhất ở dưới quan tài. Sau đó dùng một số thứ đã chuẩn bị để làm ngăn cách cái quan tài này thành hai tầng độc lập, lúc này nàng mới một lần nữa xếp lại chăn gối đệm và bỏ lại thi thể kia lên trên, cuối cùng là khéo léo để lộ ra một chỗ thông khí mà khiến không ai chú ý tới.

Quan tài phải gần tới ngày hạ táng thì mới được phép đập kín, mà Tiêu Từ Mặc sau khi ăn xong sinh tử thủy thì hô hấp đã giảm tới mức thấp nhất rồi. Cho nên chỉ cần từ lúc quan tài bị bật kín, thì chỉ cần không quá một ngày thì sẽ không chết được. Lúc trước ở trong tổ chức có một đồng nghiệp cũng bị nhốt ở trong cái tủ kín phải ngậm người những ba ngày mới có thể hoàn thành nhiệm vụ. Mà hộ gia đình này..... Thật ra nàng cũng chỉ là tùy ý chọn một gia đình thích hợp mà thôi, nhưng mà nhìn cái quan tài này.... nếu nàng suy đoán không sai, thì nó còn có thể giúp Tiêu Từ Mặc an toàn thêm một phần!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đào Mộ Trộm Người Khác.

Khi cửa thành bắt đầu được mở ra, thì ngay từ lúc trời còn chưa sáng, đã có một đội ngũ đứng xếp hàng thật dài để đợi ra ngoài thành. Nhưng vì có một vị tướng quân mặc áo giáp vàng vào ngày hôm qua đã trấn áp ở nơi này, và làm cho mọi người khắc sâu vào trong ý thức. Cho nên mặc dù có rất nhiều người đứng ở đây, nhưng lại không hề có chút rối loạn nào, khiến công việc kiểm tra diễn ra cực kỳ thuận lợi.

"Các người đang làm gì vậy!" Hai binh lính đứng ra cản lại một đoàn xe đang đi tới.

"Nhìn cái gì thế hả! Chưa thấy qua đám ma sao?" Người lên tiếng trả lời chính là một vị quân gia mập mạp. Rõ ràng lời nói này chất chứa nỗi oán giận vô cùng lớn. Quan tài đã phải để lại ở trong phủ hơn mười ngày vốn đã là điềm xấu, nhưng lệnh vua không thể trái, nên đành phải nhẫn nhịn nỗi oán giận này. Thế nhưng vào lúc này, hai cái tên binh sĩ thủ thành này dựa vào quyền gi, mà có thể bắt những người quý tộc như bọn họ để vào trong mắt?

"Mặc kệ là có chuyện gì, cũng phải để kiểm tra xong rồi mới được đi!" Một quan binh hắng giọng lớn tiếng nói.

"Kiểm tra như thế nào? Chẳng lẽ các người định mở hòm quấy rầy di thể của người chết! Chuyện này còn có thiên lý nữa hay không? Chẳng lẽ chúng ta còn có thể chứa chấp thích khách ở trong này hay sao!" Quân gia mập mạp thở phì phì hét lớn.

Hai quan binh bị hấn rống một tiếng như vậy thì liên tiếp lùi về phía sau, một bên thì đưa tay lau đi nước bọt từ miệng tên quân gia bắn tới.

"Có chuyện gì xảy ra?" Tướng quân mặc áo giáp thấy nơi này xảy ra ồn ào thì đi qua, bước đến gần lên tiếng hỏi.

"Tướng quân, chuyện này.... gia nhân của Lý Thượng thư không cho chúng ta kiểm tra...." Quan binh cố gắng nói nhỏ ở bên tai tướng quân.

Tướng quân nhìn qua đoàn người đang đề tang đứng ở quanh đây một lượt, sau đó lạnh lùng ra lệnh: "Lý Thượng Thư từ xưa tới nay luôn là người có tấm lòng tận trung với quốc gia, vì hoàng thượng mà chia sẻ mọi nỗi buồn. Cho nên ở dưới suối vàng, nếu Lý Thượng Thư có biết thì cũng sẽ vô cùng tán thành.... Mờ hờn!"

"Vâng!" Có lời nói của tướng quân, nhất thời vài tên quan binh lập tức tiến lên đẩy mấy tên gia đình chắn đường, rồi mở ra nắp quan tài.

"Này này, các người...." Quân gia mặt mày sột sột đến mức đầu chảy đầy mồ hôi, không biết phải làm sao.

"Tay chân nhẹ một chút, đừng nên quấy nhiễu người chết" Tướng quân đứng một bên thấy tình thế như vậy, thì nhẹ nhàng nói thêm một câu.

"Vâng!" Cho dù tướng quân không mở miệng, thì bọn họ cũng đâu dám đem thi thể chuyển ra ngoài. Bên cạnh có nhiều dân chúng vây xem như vậy, cộng thêm danh tiếng của Thượng Thư, bọn họ cũng không nghĩ tới ở bên trong có chứa chấp thích khách. Chỉ là theo thông lệ, thì bắt buộc phải kiểm tra mà thôi.

Nhưng mà, vừa mới mở ra nắp quan tài, nhìn vào bên trong thì đám quan binh cũng không khỏi tắc lưỡi. Bên trong quan tài này có rất nhiều châu báu hoa lệ, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng thấy được vô cùng khoa trương!

Kiểm tra sơ sơ một chút, vài binh lính tiến lên đóng nắp lại quan tài một lần nữa, sau đó nhảy xuống xe, vẫy vẫy tay cho phép đi qua.

"Đã đắc tội rồi" Tướng quân gật đầu, lại đi tiếp về phía cửa thành. Dừng ánh mắt sắc bén và lợi hại mà quét qua đám người một lượt.

Quân gia cũng thấp giọng lẩm bẩm vài câu, nhưng cũng không dám cùng tướng quân giằng co, rồi sau đó quát lớn ra lệnh cho đám gia đình nhanh chóng tiếp tục đi ra khỏi thành.

Ở nơi xa, Phong Vô Ý hí hóp mắt nhìn một màn này, mãi cho tới khi quan tài được mang ra khỏi ngoài thành, thì mới ra lệnh cho Bích Linh đang ẩn nấp gần cửa thành rút lui. Điểm rắc rối nhất đã được hoàn thành, mà cho dù có xảy ra chuyện gì thì nàng cũng tin chắc rằng nàng sẽ không thua ở trong tay đám vũ phu này. Đợi một lát sau, nàng chờ đến khi đoàn xe của Lý gia đi xa, thì cũng chạy theo tới chỗ cửa thành.

"Đang làm gì vậy hả?" Quan binh cảnh giác nhìn nàng.

Một nữ tử lại đơn độc ra ngoài, nhìn như thế nào thì cũng đều dẫn tới sự chú ý của mọi người. Nhưng cũng may là có Nguyệt thần nguyên rủa, nên khuôn mặt nàng ở trong mắt mọi người trở nên vô cùng bình thường, rất khó để người ta nhận ra nàng là ai.

"Đi đến nhà họ hàng ở nhờ" Phong Vô Ý cúi đầu, giọng nói run rẩy tỏ vẻ sợ hãi trả lời: "Quê nhà bị mất mùa, nên ta mới phải một mình đi tới nhà họ hàng nhờ vả. Không nghĩ tới người thân đã sớm chuyển đi, không còn cách nào khác nên phải quay trở về"

"Mở bọc quần áo ra!" Quan binh hét to một tiếng. Dạo này, mấy chuyện như thế này xảy ra rất nhiều, cho nên cũng không có dẫn tới sự hoài nghi nào.

Phong Vô Ý tự nhiên mở ra bọc quần áo, bên trong chỉ có mấy bộ quần áo đã cũ kỹ bị phai màu. Cùng với mấy miếng bánh nướng và lương khô, trong đó còn có thêm một sấu tiền đồng bị nhét trong đồng y phục.

"Đi thôi!" Quan binh nhìn qua một chút, rồi phát tay lên tiếng.

"Cám ơn quan gia" Phong Vô Ý khấn trương cúi người nói lời cảm ơn. Sau đó ôm theo bọc quần áo hòa theo dòng người mà đi ra khỏi thành.

Mãi cho tới khi đã đi ra được một đoạn đường, rồi xa khỏi tầm mắt của đám binh lính thủ thành, nàng mới triệu hồi Bích Linh. Rồi vội vàng bước đi nhanh hơn, chỉ thoáng chốc đã đuổi kịp đoàn xe đưa ma ở phía trước.

Lúc trước nàng đã hỏi thăm rõ ràng, quê quán của Lý gia là ở phương nam. Hơn nữa ông chính là tới đây ở rể, mà người chết trong quan tài này địa vị cũng không cao. Cho nên Lý Thượng Thư cũng không có tự mình tới đưa tiễn, mà người này cũng không được phép chôn cất ở phần mộ của tổ tiên.

Lý gia có một nơi mộ phần ở cách kinh thành cũng không xa, đó là một sườn núi nhỏ nằm cạnh bờ sông, vị trí cũng rất thoáng mát.

Chỉ thấy một đám người khóc lóc kêu gào một trận, rồi sau đó là đem quan tài hạ xuống huyệt an táng. Sau đó mọi người lại lễ bái thêm một lần nữa, rồi tất cả mới rời đi.

Phong Vô Ý sau khi ăn bánh nướng, đợi thêm một lúc. Xác định không có người nào ở đây nữa, rồi nàng mới xuất hiện.

Bận rộn cả một ngày, nếu như lúc này còn không đem Tiêu Tử Mặc đào ra, chỉ sợ tới khi sinh tử thủy hết tác dụng thì sẽ có phiền phức lớn!

Đá đá chân lên đồng đất trên mộ, nàng nở nụ cười. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của nàng, tầng đất này quả thật là rất chắc chắn, xem ra quan tài này được chôn cũng rất sâu ở bên dưới. Nếu như để vài ngày sau mới đào ra thì chỉ sợ là phải dùng tới thuốc nổ, chứ không thì muốn đào ra cũng

không dễ dàng chút nào.

"Hoàng Cửu Lê!" Phong Vô Ý đưa tay tóm lấy tượng gỗ gọi một tiếng.

"Có chuyện gì? Không phải là đã ra khỏi thành rồi sao?" Hoàng Cửu Lê lười biếng lên tiếng nói.

"Hỗ trợ ta đào mộ" Phong Vô Ý nói rõ ràng từng chữ.

Hoàng Cửu Lê nhất thời ngây người, hỗ trợ đào mộ.... Người này sao có thể nói ra cứ như đúng lý hợp tình như vậy!

"Nhanh lên!" Phong Vô Ý mắt kiên nhẫn gõ gõ lên tượng gỗ.

"Biết rồi!" Hoàng Cửu Lê lẩm bẩm vài câu, sau đó đổi thành một loại ngôn ngữ mà nàng nghe không hiểu. Trong không khí đột nhiên có một loại áp lực dần dần trở nên dao động, rồi trên mặt đất bắt đầu rung chuyển, bị nứt ra hai bên để lộ ra cái quan tài ở bên dưới. Quả nhiên, cách mặt đất vẫn chưa sâu lắm.

"Người từ trước tới giờ chẳng lẽ chuyên đi trộm mộ tổ tông? Sao lại có thao tác thuần thục như vậy?" Phong Vô Ý huyết sát.

"Người, nữ nhân này!" Hoàng Cửu Lê nhất thời chán nản, nhưng cũng không biết phải làm sao. Hắn khi còn bản thể thì có thể cắn nuốt thiên binh vạn mã 'Đại Địa Gào Thét', mà hiện giờ uy lực lớn nhất cũng chỉ có thể đi đào mộ..... Cho nên mục tiêu duy nhất bây giờ, chính là phải sớm ngày khôi phục thân thể thôi!

Phong Vô Ý mặc kệ hắn, rồi nhảy xuống hố đất đẩy ra nắp quan tài không bị đóng đinh. Sau đó đem Tiêu Từ Mặc được giấu ở bên dưới ôm ra ngoài, kiểm tra đơn giản một chút cho tới khi không thấy có vấn đề gì thì mới yên tâm.

Chờ tới khi nàng ôm Tiêu Từ Mặc đi lên, thì Hoàng Cửu Lê lại một lần nữa đem mộ phần khôi phục lại như trước, rồi mới nói: "Chuyện lần trước ta nói, người suy nghĩ thế nào rồi?"

"Tới hòn đảo bị vớt bỏ kia sao? Đợi Từ Mặc tỉnh dậy rồi lại nói tiếp" Phong Vô Ý nói xong, sắc mặt bỗng nhiên trở nên nặng nề, nhỏ giọng lên tiếng: "Đừng lên tiếng, có người đang đi tới đây!"

Đưa tay ôm lấy vai Tiêu Từ Mặc kéo về phía bụi cây bên cạnh ẩn nấp, nàng cảm thấy rất may mắn vì có được sự trợ giúp của Hoàng Cửu Lê, cho nên mới hành động nhanh được như vậy! Nhưng mà lúc này, chẳng lẽ là người của Lý gia vừa rồi mới rời đi lại quay trở về sao? May mắn mà đã đem được Tiêu Từ Mặc ra, cho nên giờ phút này bọn họ có muốn làm gì thì cũng không sao cả. Mà lẽ ra theo nàng tính toán, thì ít nhất bọn hắn cũng phải chờ tới vài ngày nữa rồi mới ra tay mới đúng chứ.

Dần dần, từ xa thấp thoáng hiện ra một đội nhân mã đang vội vàng đi tới phía bên này.

Phong Vô Ý nhìn thấy thế thì cũng phải mở to hai mắt, đây không phải là người của Lý gia, mà là.... quan quân! Chẳng lẽ kế hoạch đã bị bại lộ? Không có khả năng, Bích Linh ở bên cửa thành vẫn mai phục như cũ, nàng chưa hề thấy dấu hiệu nào cho thấy đã bị lộ ra mà. Chẳng lẽ không phải là nhầm về phía nàng, vậy..... trong quan tài của Lý gia có ẩn giấu gì đó sao?

"Ừm...." Đúng lúc này, Tiêu Từ Mặc ở bên cạnh than nhẹ một tiếng, rồi từ từ mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Thệ Ước Trung Thành.

"Đừng nói!" Phong Vô Ý một tay giữ bả vai, một tay bịt miệng Tiêu Từ Mặc.

Tiêu Từ Mặc chỉ trong nháy mắt đã tỉnh táo lại, và cũng đã hiểu rõ tình thế trước mặt rất nhanh, tiếp đó là chớp chớp mắt ý bảo nàng buông tay ra.

Phong Vô Ý cười cười rồi sau đó rút tay về, tiến sát tới bên lỗ tai hắn nhỏ giọng nói lại những chuyện đã xảy ra kể từ sau khi hắn mê man đi.

"Quan quân?" Tiêu Từ Mặc cẩn thận nhìn xuyên qua bụi cây, sau khi xem xét kỹ thì nhẹ nhàng lên tiếng: "Đó là những kỵ binh dũng mãnh của tướng quân Vương Kiệm và phó tướng Vương Lăng, cũng chính là đệ đệ ruột của hắn, tất cả ở đây đều là những kỵ binh rất tinh nhuệ"

Kỵ binh dũng mãnh nhất ? Phong Vô Ý nghĩ nghĩ, nhớ rõ cái danh hiệu tướng quân cũng không phải là chức quan lớn, nhưng mà lại là tâm phúc của hoàng đế. Kỵ binh dũng mãnh sẽ phụ trách việc phòng vệ ở kinh thành, chỉ cần một khi bốn cửa thành vừa đóng thì các kỵ binh này sẽ có quyền không chế cả kinh thành. Cho nên từ trước tới giờ chỉ có tướng lĩnh được hoàng đế tin tưởng nhất, mới có thể được nắm giữ chức vị này.

Đội đội quan binh này tới gần một chút, cơ mà vì lúc này là lúc hoàng hôn đang buông xuống, nên cũng không nhìn thấy rõ ràng được toàn đám quan binh

kia. Nhưng mà nhìn qua cái người tướng quân đang dẫn đầu đi tới, thì nàng lại cảm thấy cùng với người tướng quân mặc áo giáp vàng đứng ở trên tường thành có bộ dáng rất giống nhau, xem ra người kia chính là Vương Kiệt.

"May mắn là đã ra tay nhanh hơn một bước" Phong Vô Ý thì thảo lắm bảm.

Chỉ thấy Vương Lăng dừng lại ở trước mộ của Lý gia, giống như đang ra lệnh gì đó cho đám binh lính trước mặt, nhưng vì khoảng cách qua xa nên nghe không rõ ràng lắm. ~~điễn~~ đàn, ~~lê~~ quý, ~~đôn~~

"Đào mở phần mộ, đào ra quan tài, không được làm hư hỏng dù là một chút, và cũng không được đụng chạm vào bất kì vật phẩm gì ở trong đó" Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của Tiêu Tử Mặc.

"Hả?" Phong Vô Ý kinh ngạc quay, đầu nhìn lại. Ở khoảng cách xa thế này, thì nàng khó mà tin nổi một người không hề có nội lực như Tiêu Tử Mặc lại có thể nghe được rõ ràng như vậy.

"Nhìn thử xem" Tiêu Tử Mặc vẫn hết sức chăm chú nhìn chằm chằm Vương Lăng như cũ, rồi đột nhiên hần cười khổ nói: "Hắn xoay người sang chỗ khác rồi, ta xem không được bờ môi của hắn"

"Không sao cả, vì mục đích của bọn họ chúng ta đã biết rõ rồi" Phong Vô Ý thoải mái gật đầu, mở miệng nói. Trong tổ chức cũng có vài người có khả năng này, nhưng mà nàng lại không học qua, cho nên..... ở vào khoảng cách xa như vậy, thấy Tiêu Tử Mặc có thể nhìn và hiểu rõ ràng được đối phương nói gì, thì nàng vẫn kinh ngạc vô cùng.

Đang nghĩ ngợi, đội quan binh đã bắt đầu hành động. Trừ bỏ Vương Lăng, thì mỗi người đều cầm theo cái xẻng nhỏ để chuẩn bị đào mộ.

Phong Vô Ý lắc đầu, Lão Thái gia của Lý gia này đúng là đủ xui xẻo, đã chết còn không được yên. Bị nhiều người đào bới như vậy, không hiểu Lý Thượng Thư kia.... sao lại bạc tình tới mức không muốn gặp mặt người cha này....nhưng mà chuyện này nói không chừng... về sau còn có thể lợi dụng được!

Chợt đột nhiên, có một quan binh kinh hãi hét lớn một tiếng.

Quan tài vốn được chôn sơ xài, cộng thêm mười mấy người đào bới cùng một lúc, cho nên rất nhanh đã thấy bị lộ ra. Vương Lăng phát tay, bốn quan binh lập tức nhảy xuống hố đất, nhưng.... mười mấy gia đình vừa mới đem quan tài hạ xuống trông có vẻ rất đơn giản, nhưng lúc này muốn nâng lên lại vô cùng khó khăn, dù đã bỏ sức ra rất lớn nhưng quan tài vẫn không hề nhúc nhích chút nào.

"Không cần nâng lên nữa, mở ngay ra tại chỗ đi" Tiêu Tử Mặc từ từ phiên dịch lại lời nói của Vương Lăng, vì ở vị trí này vừa đứng nhìn thấy rõ khuôn mặt của đối phương.

"Xem ra ở bên trong có gì đó rất quan trọng" Phong Vô Ý trầm tư nói ra suy đoán của mình.

Khi nói chuyện, những thứ được giấu ở trong hòm đều được vớt hết ra ngoài. Bên dưới ánh trăng chiếu xuống, nhìn thấy vô cùng chói mắt, hiển nhiên tất cả đều là châu báu vô giá!

"Kỳ quái...." Tiêu Tử Mặc lẩm bảm: "Lý gia tuy là giàu có, nhưng cũng không thể có được những thứ này. Huống chi lại còn lén lút giấu ở bên dưới quan tài, mà nhìn qua cảm thấy rất quái dị.... Mà còn Vương Lăng nữa, hắn làm sao biết ở trong hòm có giấu châu báu? Bọn hắn rõ ràng là đã sớm có chuẩn bị mà đến.... Dựa vào chi tiết này cũng đủ hiểu, kỳ binh dừng mảnh vốn không thể nào chỉ vì ham muốn mấy tài vật này được? Trừ khi...."

"Trừ khi những châu báu này có vấn đề, hoặc là bên trong đó còn ẩn chứa gì đấy, hoặc là có gì đó rất quan trọng!" Phong Vô Ý nói tiếp lời của Tiêu Tử Mặc.

"Nhìn kỹ đi rồi hãy nói" Tiêu Tử Mặc gật đầu .

"Ừm" Phong Vô Ý lên tiếng, rồi sau đó thân thể cúi thấp hơn xuống tiếp tục xem xét diễn biến. ~~điễn~~ đàn, ~~lê~~ quý, ~~đôn~~

Binh lính mà Vương Lăng mang theo không hổ danh là kỳ binh tinh nhuệ, động tác vô cùng nhanh nhẹn. Trừ bỏ lúc đầu khi mới đào quan tài lên có tiếng hét kinh hãi, thì từ đầu tới cuối đều không có ai phát ra một âm thanh nào nữa. Tất cả đều rất nhanh nhẹn và có trật tự, mà đem châu báu nhét vào một cái túi mang theo. Sau đó mỗi người đều vác lên trên người, rồi cẩn thận đẩy lại nắp quan tài, rồi lại phủ đất lên trên mộ như cũ.

Cuối cùng là một quan binh có dáng vẻ như đội trưởng, vẻ mặt trịnh trọng đem một cái hộp gỗ giao cho Vương Lăng.

Phong Vô Ý và Tiêu Tử Mặc nhìn nhau, trong lòng đều tự hiểu đây chính là thứ quan trọng.

Vương Lăng vội vàng đem hộp gỗ mở ra, sau đó khăn trương đóng lại ngay lập tức, rồi tiếp theo là tự mình ôm vào trong ngực.

"Người ở lại đây, ta đi theo nhìn xem" Phong Vô Ý do dự một chút, rồi đưa ra quyết định. Bích Linh tạm thời đã bị nàng ra lệnh ở lại cửa thành giám sát, cho nên giờ chỉ có thể tự nàng đi tìm hiểu mà thôi.

"Không được" Tiêu Tử Mặc giữ chặt vai nàng, cúi đầu lên tiếng.

"Hả?" Phong Vô Ý kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

"Chẳng lẽ ngươi cho là Chiêm Tinh Sư của Phạm Thiên chỉ là một cái danh hiệu tượng trưng cho có hay sao?" Tiêu Từ Mặc mỉm cười, từ trong tay áo lấy ra một tấm giấy cắt thành một hình nhân, rồi nhẹ nhàng ném đi. Trong nháy mắt chỉ thấy trang giấy lóe lên ánh sáng màu vàng, rồi liền hóa thành một làn khói, từ từ ngưng kết thành một bóng người hư ảo ở giữa không trung và hướng về phía Tiêu Từ Mặc thì lễ. Tiếp theo là xoay cả thân người, rồi mới nhẹ nhàng đi qua phía sau đám người của Vương Lăng.

"Đây là cái gì?" Phong Vô Ý tò mò hỏi. Nàng biết Tiêu Từ Mặc không phải là người đơn giản, so với người bình thường thì kiến thức và hiểu biết của hắn hơn rất nhiều. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn thi triển ra một bản lĩnh khác.

"Thứ dễ sai bảo" Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng giải thích: "Chỉ cần ta ra lệnh là nó sẽ phục tùng, nó là từ thú linh cùng với ác linh luyện chế thành"

"Bọn nó có thể làm được những gì?" Phong Vô Ý thoáng nhíu mày, trực giác nói cho nàng biết cái này giống như có liên quan tới âm dương thuật hay thần thức gì đó.

"Cái này chỉ là thuật sai sử cấp thấp mà thôi, cũng không có gì đặc biệt cả. Nhưng mà nếu dùng vào mục đích để dò xét thì rất tốt" Tiêu Từ Mặc trả lời.

"Nói cách khác, nếu như luyện tới mức cao cấp thì có thể để cho nó bảo vệ ngươi, hoặc là ra trận giết địch cũng được luôn hả?" Phong Vô Ý chỗ hiểu chỗ không lên tiếng nói.

"Đúng vậy" Tiêu Từ Mặc gật đầu nói: "Nhưng mà mỗi lần sử dụng thuật này thì cần phải có linh hồn chi lực rất cường đại, ta cũng chỉ có thể luyện chế ra một cái mà thôi. Nhưng ngược lại, nếu muốn làm ra vài hộ vệ bình thường thì cũng không khó, muốn bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu nhưng mà lại không có tác dụng gì nhiều, mà một khi bị phá hỏng thì không thể sử dụng được tiếp nữa"

"Nếu như có thể bắt được cái loại mãnh thú, ngươi có cách để để luyện chế không?" Phong Vô Ý hỏi.

"Tất nhiên là được" Tiêu Từ Mặc gật đầu khẳng định.

"Như thế hắn thì sao?" Phong Vô Ý một tay cầm lấy tượng gỗ Hoàng Cửu Lê đưa tới trước mặt Tiêu Từ Mặc.

"Hả?" Tiêu Từ Mặc sững sờ.

"Nữ nhân! Ngươi cư nhiên có ý nghĩ muốn đem bản tọa đi luyện chế thành mấy thứ vớ vẩn này!" Hoàng Cửu Lê cũng ngờ người ra một phen. Sau đó bắt đầu gào lớn, may mắn là Vương Lăng lúc này đã đi xa nên mới không nghe được động tĩnh ở bên này.

"Này.... Tạm thời chỉ sợ là không được" Tiêu Từ Mặc phản ứng lại, cười khổ một cái rồi mới nói: "Lực lượng của Ma Quân của ma giới quá mức cường đại, dù cho chỉ còn là tàn hồn còn sót lại thì cũng không phải là một vật dân bình thường có thể chịu đựng nổi"

"Vật dẫn?" Phong Vô Ý khó hiểu hỏi.

"Giống như cái này" Tiêu Từ Mặc nói xong, dơ tay đem một miếng ngọc màu tím ở trên cổ lấy xuống: "Giống như vừa rồi là loại cấp bậc thấp, thì có thể lấy giấy trắng làm vật dẫn, nhưng cao cấp..... Khối ngọc này của ta chính là Băng Tâm Tử Ngọc được làm ra từ Cực Bắc Chi Đại Vạn Niên Huyền Băng, cả Phạm thiên cũng không tìm ra được mảnh thứ hai"

"Như ngươi nói, nếu muốn luyện chế cũng chỉ có thể luyện được một lần thôi hả?" Phong Vô Ý thờ dãi. điễn, đàn, lê, quý, đồn

"Ngươi phải hiểu, miếng ngọc này là dùng để phong ấn cái gì? Cho nên chỉ sợ là ở Phạm Thiên càng không có mảnh thứ rồi" Tiêu Từ Mặc bật cười: "Hiện tại dù có thể bắt được mãnh thú, nhưng vẫn phải tìm được vật dẫn thích hợp, nhưng mà... Ma Quân là ngoại lệ"

"Được rồi, được rồi" Phong Vô Ý nhún vai, nàng cũng chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi, chứ cũng không phải thật sự muốn đem Hoàng Cửu Lê đi luyện hóa: "Cơ mà, đêm nay Từ Mặc hình như rất thẳng thắn và thành khẩn thì phải?"

Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng cười, ánh mắt lưu chuyển. Dù cho trên thân đang mặc quần áo bằng vải bố y, nhưng vẫn không thể che giấu được phong thái lạnh lùng và khí chất của hắn.

Sau đó là từng giọt máu rơi xuống, chỉ trong nháy mắt đã nhuộm đỏ cả vạt áo trên ngực. Tiếp theo là một giọng nói trầm thấp mà vô cùng rõ ràng vang lên: "Lấy máu của ta, lập thệ ước trung thành, mãi mãi đi theo không rời, cả đời không phản bội, nếu như sai phạm lời thề thì sẽ bị trời tru đất diệt!"

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Thương Diễm Lưu Hỏa.

Giọng nói của Tiêu Từ Mặc giống như có một loại ma lực đặc biệt, tuy chỉ có hai mươi bốn chữ nhưng khi rơi vào trong tai của Phong Vô Ý, thì lại m

"Người là muốn để cho ta được Tuyền Ki Thạch phủ thừa nhận trước?" Phong Vô Ý lập tức hiểu ra ngay suy nghĩ của Tiêu Từ Mặc.

"Không sai, nếu chỉ một mình ta đồng ý thì so với được Tuyền Ki Thạch phủ thừa nhận là không giống nhau" giọng nói của Tiêu Từ Mặc cũng trở nên nghiêm túc hơn: "Nếu như đã lập khế ước thì từ này về sau, tất cả mọi chuyện ta toàn bộ đều lấy lợi ích của người làm đầu, cũng giống như mọi hiểu biết và năng lực của ta sẽ vì người mà cống hiến không chút nào giữ lại.

"Được" Phong Vô Ý nhìn sâu vào trong mắt hắc một cái, rồi đưa ra quyết định: "Đợi chuyện này chấm dứt, chúng ta sẽ lên đường".

"Tuyền Ki Thạch phủ, sẽ có thứ người cần" Tiêu Từ Mặc lại nói.

Phong Vô Ý hơi run sợ một chút, sau đó lập tức bật cười. Người này, thật đúng là có bản lĩnh nhìn thấu lòng người mà. Nhưng người như vậy cũng chính là người mà một thích khách như nàng cần có nhất, hơn nữa bây giờ nàng còn có thể chân chính không chế được năng lực của hắn!

Tiêu Từ Mặc cúi đầu nhìn xem chính mình, lông mày nhíu chặt lại. Hắn có chút cảm giác hơi khó chịu, vì y phục trên người dính đầy máu tươi này. Hơn nữa lúc ra khỏi thành, vì sợ gây chú ý nên Phong Vô Ý cũng không mang theo nam trang. Nhưng may mắn là trên người hắn vẫn còn có một tấm áo choàng không phân biệt kiểu dáng nam nữ, vừa đủ để cho hắn khoác ở bên ngoài để che khuất đi vết máu.

"Người nói xem, cái ấn ký này tại sao lại vẫn chưa biến mất? Nhìn quá nổi bật rồi!" Phong Vô Ý bực mình, đưa tay sờ lên mi tâm. Đoạn đường kế tiếp phải đi rất xa, nếu như muốn tránh không đi vào thành thị là chuyện không thể nào. Mà so với nàng thì về mặt của Tiêu Từ Mặc rõ ràng chính là tấm bảng thông báo rõ nhất.... Cho nên nàng nhất định đưa Nguyệt thần nguyên rủa cho hắn. Nhưng còn cái ấn ký ở trên người này, lại quá mức gây chú ý rồi!

"Cũng không còn cách nào khác, hiện tại thì khế ước vừa mới kết thành. Cho nên ấn ký vẫn còn đang cái tạo lại kinh mạch của người, nhưng cũng chỉ sau một đêm là sẽ biến mất. Về sau, chỉ khi nào người sử dụng tới Hóa Chi Lực thì nó mới lại hiện ra" Tiêu Từ Mặc từng câu một trả lời rõ ràng những vấn đề mà nàng thắc mắc.

"Vậy là tốt rồi" Phong Vô Ý thở ra một hơi nhẹ nhõm.

"Hình nhân đã trở lại" Tiêu Từ Mặc đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời đêm.

Chỉ một lát sau, đã thấy hai quỷ ảnh nhẹ nhàng lao đảo quay trở về. Bọn chúng quay xung quanh vị trí Tiêu Từ Mặc hai vòng, sau đó lập tức hóa thành làn khói nhẹ nhàng bay đi, và chỉ để lại hai tấm giấy có hình người rơi xuống.

"Như thế nào rồi?" Phong Vô Ý hỏi.

"Vương Lăng dẫn theo đoàn người và đem tất cả mọi thứ chôn ở một nơi bí mật, rồi sau đó cũng không trở lại kinh thành" Tiêu Từ Mặc quay đầu đối diện với nàng nói tiếp: "Mà còn chôn rất sâu xuống dưới đất, sau đó lại xóa sạch dấu vết. Xem ra ít nhất ở trong thời gian ngắn, bọn họ sẽ không động chạm tới chúng"

"Bao gồm cả cái hộp kia?" Lông mày của Phong Vô Ý giương lên cao.

"Bao gồm cả cái hộp kia" Tiêu Từ Mặc cũng nhấn mạnh lại một lần.

"Ừm..." Phong Vô Ý vô ý thức đưa tay xoa xoa cằm của chính mình, còn đầu óc thì đang chìm trong suy nghĩ.

"Đi xem một chút.... cũng không có gì đáng ngại" Tiêu Từ Mặc nói.

"Được rồi" Phong Vô Ý cười cười, lại nhắc lên tượng gỗ của Hoàng Cửu Lê: "Lại có việc cho người làm rồi!"

"Người định làm gì?" Hoàng Cửu Lê cảnh giác lên tiếng, hắn vẫn còn chưa quên mới vừa rồi nữ nhân này còn muốn đem hắn đi luyện chế.

"Đương nhiên là..." Phong Vô Ý cười tít mắt, miệng trả lời: "Trộm mộ a!"

"... .." Hoàng Cửu Lê chán nản không buồn nói gì thêm nữa.

"Năng lực kia của người, nếu không dùng để trộm mộ thì đúng là lãng phí" Phong Vô Ý thầm nói ở trong lòng một câu.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 28: Dị Tộc Mị Ảnh.

Đi theo Tiêu Từ Mặc tới bên cạnh mấy cây đại thụ, Phong Vô Ý chăm chú quan sát xung quanh một lần, rồi lại cẩn thận sờ thử một ít đất đá dưới chân xem xét kỹ một chút. Mãi tới một lúc lâu sau, nàng mới nói với Hoàng Cửu Lê: "Bắt đầu đi"

Từng tiếng động cổ quái vang lên, tiếp theo đó là đất dưới chân bị chấn động mạnh và dần dần nứt ra hai bên, tạo thành một con đường nhỏ ở giữa.

Hố đất này so với cửa Lý gia lúc trước còn sâu hơn rất nhiều, ước chừng phải sâu hơn ba thước đất. Đương nhiên, lúc này đã không còn có chiếc quan tài to lớn hoa lệ kia nữa, nên phạm vi xung quanh cái hố đất cũng nhỏ đi rất nhiều.

Phong Vô Ý nhảy xuống dưới hố, nàng cũng không quan tâm tới đồng châu báu kia mà là trực tiếp lấy ra chiếc hộp.

"Là cái gì vậy?" Tiêu Tử Mặc quỳ ở bên cạnh hố, đưa mắt nhìn xung quanh ở bên dưới.

Phong Vô Ý lúc lấy được cái hộp thì cũng bắt đầu nghiên cứu cái hộp này một chút, để xem bên ngoài có cơ quan hay kí hiệu gì không. Mãi tới lúc cảm thấy an toàn, nàng mới đưa tay cẩn thận mở chiếc hộp ra. Nhìn vào chỉ thấy đây là một chiếc hộp rất bình thường, được làm ra từ gỗ, bên trong cũng chỉ có một bức thư được viết trên giấy đã ngả sang màu ố vàng, cùng với cuộn da dê gì đó. Phong Vô Ý thấy thế thì cũng tùy ý mà mở ra nhìn xem, nhưng mà đập vào mắt nàng lại là chữ viết ngang dọc trông như gà bới, càng nhìn càng không hiểu... rồi nàng lại đưa tay lật lên lật xuống để xem xét nhưng mà cũng không hề có gì khác thường cả.

"Làm sao vậy?" Thấy nàng không nói lời nào, Tiêu Tử Mặc đành phải hỏi lại một lần nữa.

"Người xem thử đây là văn tự gì" Phong Vô Ý nhú chặt chân mày, đem cái hộp đưa lên trên.

"Ồ" Tiêu Tử Mặc đưa tay bắt lấy rồi mở ra, nhưng sau khi nhìn thấy nội dung ở bên trong tấm da dê kia thì hắn cũng nhận không được mà sững sờ.

"Nhận ra được sao?" Phong Vô Ý vuron người, tay bám vào phía bên trên miệng hố, chân khẽ dùng lực nhún xuống rồi sau đó nhảy thẳng lên trên mặt đất. Nàng cũng ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tử Mặc, và ghé đầu nhìn qua xem xét.

"Chắc hẳn đây là văn tự của dị tộc" Tiêu Tử Mặc nhắm mắt suy nghĩ thật lâu rồi mới nói: "Đây hẳn là thứ có từ trước khi Đại Lục bị chia cắt ra, tuy ngôn ngữ đều được thống nhất sử dụng là ngôn ngữ của nhân loại. Nhưng mà mỗi một chủng tộc vẫn đều có ngôn ngữ của chính mình, cho nên ngôn ngữ này hẳn là của một tộc nào đó, mà ta bây giờ còn chưa xác định được. Có lẽ, phải trở lại Tuyền Ki Thạch phủ mới có thể tìm hiểu rõ"

Phong Vô Ý gật đầu, nàng có thể hiểu được. Vì dù sao văn tự này cũng là từ ngàn năm trước để lại, nếu như tra thêm ở trong "Tự điển" các loại, thì mới có thể biết được. Nhưng mà dù là thế, thì Lý gia cũng làm sao lại có được mấy thứ này, hơn nữa lại là thứ quan trọng như vậy?

"Chi sợ là phải đợi tới lúc hiểu được nội dung ở trong đó mới biết được" Tiêu Tử Mặc nói xong, thì liền đóng lại cuốn da dê: "Đáng tiếc là không thể mang đi, nếu không sẽ rút dây động rừng. Sau khi ghi chép lại rồi nhanh chóng rời đi thôi, chúng ta cũng không có nhiều thời gian như vậy"

"Chuyện này cũng đâu còn cách nào khác" Phong Vô Ý tự tin, nhẹ nhàng cười nói: "Mấy thứ này ta đều đều có thể ghi nhớ kỹ, trên đường rời đi chúng ta sẽ ghi chép lại dần dần cũng được"

"Người nhớ kỹ được? Những ký tự trên này cũng không phải đơn giản như vậy" Tiêu Tử Mặc kinh ngạc lên tiếng.

"Ta tất nhiên là nhớ được" Phong Vô Ý cũng không tiếp tục giải thích, mà chỉ đơn giản nói lại một câu. Không phải nàng hiểu được văn tự kia, mà là nàng đã coi chúng trở thành hình ảnh như một bức tranh vẽ rồi đem ghi nhớ lại. Đối với một người đã được cải tạo genes mà nói, thì vấn đề chỉ cần nhìn một lần đã nhớ là kỹ năng rất đơn giản.

Thấy vẻ mặt nàng lúc mở ra cuốn da dê rất nghiêm túc, nên Tiêu Tử Mặc cũng không tiếp tục hoài nghi gì nữa. Sau đó hắn đứng lên, lấy ra hai cái hình nhân rồi ra lệnh, chỉ thoáng một cái đã thấy ở trên đỉnh đầu có một làn sương lượn lờ, nhìn quanh tình hình bốn phía.

Dù sao hắn cũng không cần toàn bộ, chỉ cần nàng có thể ghi nhớ được hơn một nửa là được. Dù là thành công hay không, thì chi cần là có một phần thôi thì hắn cũng tự tin sẽ phán đoán ra được nội dung ở trong đó.

Chợt đột nhiên, ở đám bụi cỏ bên cạnh lay động, sau đó là một con rắn có màu xanh biếc bò tới..

"Bích Linh quay lại?" Tiêu Tử Mặc thở nhẹ một hơi, rồi vuron tay ra.

Con rắn nhỏ uốn éo thân thể, leo lên trên người của chủ nhân rồi mới 'tê tê' hai tiếng bắt đầu kể lại tình hình ở chỗ cửa thành. Quả nhiên, Vương Kiêm vẫn chưa xuất hiện là vì muốn lũng bắt người cho bằng được. Cho tới tận bây giờ, quan binh vẫn không hề làm ra hành động nào khác, xem ra bọn họ hẳn là đã nghĩ sẽ ngồi im đợi thích khách lộ diện.

"Không hổ danh là mấy cái lão già sống lâu.... A không, hiện tại chỉ sợ là đã sớm chết mà ngay cả xương cốt đều đã hóa thành tro rồi" Hoàng Cửu Lê nói thảm: "Lịch sử của ngàn năm trước thế mà còn lưu truyền lại tới tận ngày nay, Tuyền Ki Thạch phủ, hừ hừ"

"Trên đời này không có bức tường nào mà không bị gió lùa" Tiêu Tử Mặc lạnh lùng nói: "Một ngàn năm, tất cả lịch sử đã bị chôn giấu ở phía sau... sớm hay muộn rồi sẽ bị lộ ra dưới ánh sáng mặt trời"

"Đáng tiếc...." Hoàng Cửu Lê im lặng một lúc, đột nhiên cười lạnh: "Đáng tiếc, tính chất đặc biệt của nàng lại là hòa"

"Ta cũng đã nói qua rồi, đây cũng không phải là chuyện không tốt" Tiêu Tử Mặc nhìn thoáng qua tập tranh mà Phong Vô Ý đang dùng trí nhớ để ghi lại.

Hoàng Cửu Lê vẫn tiếp tục cười lạnh, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Phong Vô Ý vẫn dùng tinh lực để ghi nhớ lại những vận tự giống như Thiên Thư đó, nhưng mà cũng do nhiều năm chấp hành nhiệm vụ cơ mật, nên lòng cảnh giác của nàng vẫn luôn không lúc nào thả lỏng. Vì vậy mà cuộc đối thoại của hai người, một chữ cũng không sót đều rơi vào trong tai nàng.

Đáng tiếc sao? xem ra là ở trong đó có ẩn tình gì rồi. Đợi khi tìm được thời cơ thích hợp không có Hoàng Cửu Lê ở bên cạnh, nàng sẽ đi hỏi Tiêu Từ Mặc.

Vừa suy nghĩ nhưng tay vẫn không dừng lại, tốc độ vẫn giữ nguyên không hề chậm chút nào. Từng tờ giấy được lật qua, chỉ thoáng chốc những vận tự đã in sâu vào trong đầu nàng.

Lật tới trang cuối cùng, Phong Vô Ý đóng lại nắp hộp, hít sâu một hơi rồi nhắm mắt.

Những vận tự được ghi nhớ bắt đầu hiện lên trong đầu một lần, xác định không bỏ sót chỗ nào rồi nàng mới đứng dậy.

"Trời cũng sắp sáng, chúng ta cũng nên rời đi rồi" Tiêu Từ Mặc khẽ khàng lên tiếng.

Phong Vô Ý sững sốt, nhìn xem sắc trời. Lúc này ở phía Đông đã hiện lên ánh sáng của mặt trời, chắc do nàng đã quá mức tập trung tinh thần nên không có chú ý tới thời gian.

Vội vàng đem chiếc hộp thả lại vào trong hồ, để cho Hoàng Cửu Lê khôi phục lại như cũ. Cuối cùng nàng mới đem những đá vụn và mấy thứ linh tinh đặt lại giống hệt dáng vẻ lúc ban đầu.

"Làm cái gì vậy?" Hoàng Cửu Lê khó hiểu, lên tiếng hỏi.

"Chẳng may Vương Lăng cho người trở lại xem xét, thì hẳn cũng không phát hiện ra nơi này đã có người động chạm đến" Tiêu Từ Mặc lên tiếng trả lời.

Phong Vô Ý rửa tay, quay đầu cười cười với hắn, trong lòng cũng có chút áy náy: "Thật có lỗi, ngươi có đói bụng không? Trước tiên đi tìm chút gì ăn đã"

"Không cần" Tiêu Từ Mặc lắc đầu, đem Bích Linh trả lại cho nàng rồi chính mình đem Nguyệt thần nguyên rủa đeo lên mặt: "Theo đường này mà đi, hẳn là sẽ có quán trà nghỉ chân, tới đó chúng ta ăn sau cũng được"

"Được" Phong Vô Ý khẽ đáp ứng một tiếng, rồi lại quay đầu. Nhưng tới khi nhìn đến khuôn mặt hắn thì không khỏi sững sốt, miệng bật thốt lên: "Vì sao ta lại có thể thấy được Nguyệt thần nguyên rủa?"

"Ngươi đã từng đeo qua nó rồi" Tiêu Từ Mặc giải thích: "Người đã từng đeo qua Nguyệt thần nguyên rủa thì sẽ không chịu ảnh hưởng bởi nó"

"Chuyện này cũng tốt" Phong Vô Ý nở nụ cười: "Ta còn tưởng dù sao chúng ta cũng đi cùng nhau, nếu như ta lại không nhận ra được ngươi trông như thế nào, thì sẽ làm sao mà cùng đi được "

"Chúng ta có khế ước, ngươi có thể thông qua khế ước để liên hệ... Ngươi, ngươi làm gì hả?" Tiêu Từ Mặc đang nói, bỗng nhiên cảm giác có một đôi tay trắng nõn mà ấm áp đang sờ lên mặt mình, trong lòng hoảng hốt lập tức lùi lại sau mấy bước.

"Ngươi như vậy nhìn rất đẹp" Phong Vô Ý không coi phản ứng vừa rồi của Tiêu Từ Mặc để vào mắt, về mặt nàng vô tội: "Làm sao vậy?"

"Không có gì..." Tiêu Từ Mặc thấy thế cũng ngẩn người, rồi cười khò ở trong lòng. Trong mắt nàng hoàn toàn không có ý gì khác, chỉ là tự bản thân hắn quá ngạc nhiên mà thôi. Nhưng... hai mươi mấy năm qua, rồi cho tới khi hắn trở thành Quốc Sư của Phạm Thiên thì trừ bỏ người nữ nhân này... đúng là chưa từng có một ai dám đối với hắn làm ra hành động trêu đùa như vậy cả.

"Đi thôi" Phong Vô Ý liếc mắt nhìn kỹ hắn một cái, rồi mới bước đi về phía trước.

@Li Chun: đúng rồi nàng, Np là một nam nhiều nữ hoặc ngược lại nàng ạ.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Một Đêm Trong Sơn Động.

Đi thẳng theo hướng bắc, trên mặt Tiêu Từ Mặc mang theo Nguyệt thần nguyên rủa, Phong Vô Ý hóa trang che giấu đi dáng vẻ của mình. Hai người cứ như vậy mà đi xuyên qua các thành thị nhỏ một cách thoải mái mà không làm cho người nào chú ý tới. Dù cho là quan binh dựa theo thông lệ mà kiểm tra, thì bọn họ cũng vẫn tránh đi một cách dễ dàng, đi nhẹ, đi êm, đi yên, đi yên.

Phong Vô Ý dừng ở ven đường hỏi thăm một chút về tình hình đang diễn ra ở kinh thành, nhưng mà những gì nàng nghe được lại quá mức phò trương. Từ chuyện đơn giản, thích khách vào cung ám sát sủng phi của hoàng đế, cướp đi Quốc Sur, rồi lại trở thành Phong quý phi biến thành quý ở dưới nước và Tiêu Từ Mặc là ác ma làm loạn... Cũng vừa hợp tình hợp lý lại cùng với vài ngày trước đó ở trong cung quả thật đã từng có chuyện "ma quái", thế là cứ từng người rồi lại từng người truyền tai nhau, không biết chân tướng thật sự đã bị sai lệch tới mức nào nữa rồi.

Nhưng chuyện này cũng không bằng chuyện không biết do ai đồn đại nói rằng Tiêu Từ Mặc yêu Phong Vũ Y, lại bị hoàng đế hoành đao đoạt ái. Vì thế mà hai người thừa dịp lễ săn bắn mà cùng nhau hợp sức bỏ trốn. Dân chúng quả nhiên vẫn luôn luôn thích nghe loại chuyện cổ tích về tài tử giai nhân này, mà trách cũng không được, vì căn bản ở thời đại này những tiết mục giải trí thật sự là quá ít ỏi. Nhìn chung tình hình này cũng không ảnh hưởng gì lớn, chỉ là... đánh bậy đánh bạ, lại tạo nên một lý do rất hợp lý.

Tuy đây chỉ là lời đồn đại của mọi người, nhưng tin đồn vô căn cứ này cũng nhất định là không thể tự nhiên mà có được, dĩ nhiên, đàn, lê, quý, đồn ít nhất bên trong phải có nguyên nhân sâu xa khác, mà nàng thì lại có thể từ trong những tin này mà biết thêm được rất nhiều điều có ích.

Điều đầu tiên chính là thi thể của Phong Vũ Y đã tìm được ở trong ao sen tại Lãm Nguyệt cung, cái này cũng nói lên Phong Vô Ý nàng từ nay về sau đã có thể thoát khỏi cái danh phận xấu hổ này rồi. Dù cho tương lai sau này có gặp lại Hách Liên Diệu, thì cũng coi như chưa hề quen biết. Còn chuyện săn bắn không thành cũng chẳng thể nói nên điều gì cả, sủng phi đã chết kia cũng đâu thể nào liên quan tới chuyện lớn của quốc gia được. Thế nhưng chuyện Tiêu Từ Mặc mất tích thì đã quá mức chấn động rồi, quan binh ở trong kinh thành đều bị chinh đồn lại từ trên xuống dưới một lần, thị vệ trong hậu cung cấp thấp cùng với tân phi đều bị lôi ra đánh chết vô số -- Xem ra Hoàng hậu này cũng thật biết cách nhân cơ hội mà thanh trừ đi một số tình địch, rồi củng cố lại địa vị của chính mình.

Mà tất cả những chuyện này đối với Tiêu Từ Mặc lại chỉ như gió thoảng qua tai, không hề gây nên một chút gợn sóng nào ở trong lòng.

Ngày đi đêm nghỉ, quang cảnh ở ven đường dần dần cũng trở nên vắng vẻ và ít người qua lại hơn. Trước mắt lúc này đều là hình ảnh núi non trùng điệp kéo dài không ngừng tới tận cuối chân trời, không khí xung quanh cũng càng lúc càng lạnh hơn, thậm chí còn có thể nhìn thấy tuyết phủ dày đặc ở trên đỉnh núi phía xa kia.

Lại tiếp tục đi thêm mấy ngày, lúc này ngay cả một cái chợ nhỏ cũng đều không thấy. Cho nên chỉ có thể nghỉ chân tạm tại một thôn trang nhỏ bé nào đó mà bọn họ gặp được ở trên đường đi, còn đâu thì tất cả mọi người đều phải ăn ngủ ngay tại giữa rừng núi hoang dã. May mắn là Tiêu Từ Mặc đã sớm chuẩn bị, nên khi đặt chân tới được một cái thị trấn, bọn họ đã ngay lập tức đi mua quần áo để chống lạnh.

"Xem ra đêm nay lại không nhìn thấy người nào rồi" Phong Vô Ý nhìn sắc trời đã tối đen, mở miệng nói một câu, nhưng tay lại nắm chặt lấy áo choàng quấn vào quanh người để tránh cho gió lạnh thổi đến.

"Nơi này chính là núi Hàn Phong, cách dốc núi Bích Ảnh cũng rất gần, cho nên chỉ sợ là sẽ không có người nào sống ở đây đâu" Tiêu Từ Mặc thờ dài nói khẽ.

"Những người được gọi là cao nhân ẩn sĩ đều thích loại địa phương như thế này, để có làm ra vẻ thần bí" Phong Vô Ý bĩu môi, đưa tay vịn vào tảng đá rồi cẩn thận nghiêng người đi qua đường núi nhỏ hẹp. Theo mỗi bước đi của nàng, đất đá vụn từ phía trên lăn xuống làm vang lên những tiếng lạo xạo, nhưng cũng phải mất một lúc lâu thì mới thấy chúng rơi chạm xuống đất.

"Cẩn thận một chút, nếu như ngã xuống dưới thì sẽ thịt nát xương tan đó" Tiêu Từ Mặc nhắc nhở một câu: "Những bí mật của Tuyền Ki Thạch phủ còn nhiều hơn so với người tưởng tượng rất nhiều, cho nên nếu như một người bình thường dễ dàng có thể tới được, vậy thì cũng đâu thể gọi cuộc thử thách để nhận được truyền thừa từ ngàn năm để lại"

"Vậy còn phải đi bao lâu nữa?" Phong Vô Ý nghe thấy thế thì hỏi lại một câu.

"Dựa vào tốc độ này, thì trước khi trời tối vào ngày mai mới có thể tới được" Tiêu Từ Mặc trả lời. dĩ nhiên, đàn, lê, quý, đồn

"Ta nói này, chẳng lẽ mỗi lần người đi vào đây đều phải đi như vậy sao?" Phong Vô Ý cười khổ nói.

"Từ lúc ta có trí nhớ thì đã ở Tuyền Ki Thạch phủ, mười sáu tuổi rời núi. Cho nên đây là lần đầu tiên ta trở về" Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng nói: "Con đường này, ta so với người thì cũng chỉ là đi nhiều hơn một lần mà thôi"

Phong Vô Ý nghe thế thì trợn mắt, lúc này ngay cả cười khổ nàng cũng cười không nổi rồi. Đây là nàng còn là người đứng đầu ở trong tổ chức, và được trải qua vô số lần huấn luyện khắc nghiệt, sau đó lại cùng với Hoàng Cửu Lê kiên trì tu luyện pháp thuật của ma giới.... Đối lại nếu là một người bình thường, thì chỉ sợ không chết thì cũng đã mệt mỏi rồi. Vậy mà Tiêu Từ Mặc lại có thể trải qua được hoàn cảnh này khi mới mười sáu tuổi, ngay cả một chút võ công cũng không biết... chỉ có thể dựa vào thể lực của mình để đi ra ngoài!

"Nếu ta nhớ không nhầm thì ở phía trước có một sơn động, chúng ta tạm thời có thể tới đó ở một đêm. Sáng sớm ngày mai lại tiếp tục đi qua ngọn núi này là có thể nhìn thấy dốc núi Bích Ảnh rồi" Tiêu Từ Mặc lên tiếng nói.

"Vậy thì đi nhanh một chút, ta thấy gió thổi tới có mùi ẩm ướt, chỉ sợ một lát nữa trời sẽ mưa" Phong Vô Ý nhủ chặt lông mày nói.

"Ừm" Tiêu Từ Mặc ừ một tiếng, lại nói tiếp: "Phía trước có đường rẽ, nơi đó đường đi rất chật hẹp, cho nên phải cẩn thận"

"Đưa tay cho ta" Phong Vô Ý nói xong, nhìn hấn vươn tay phải ra, nhưng trong lòng lại ngẫm bội phục hấn. Chỉ đi qua sơn đạo này có một lần, lại đã là nhiều năm trước nhưng hấn lại đều nhớ rõ được từng chi tiết một!

Tiêu Từ Mặc đầu tiên là sùng sốt một lúc, rồi mới đưa tay ra nắm chặt lấy tay nàng, và đỡ người đi lên.

Đột nhiên, một trận gió to thổi tới khiến cho mái tóc của hai người bị dính hơi nước bay loạn trong gió. điểnn, đàn, lê, quý, đôn

"Đừng là sợ chuyện gì thì sẽ gặp chuyện đó!" Phong Vô Ý lăm bầm một câu, rồi bước nhanh hơn. Quả nhiên con đường phía trước nhỏ hẹp vô cùng, nhưng lại bằng phẳng hơn lúc trước. Sau đó đưa mắt nhìn ra vách núi ở phía trước mặt, thì thấy mơ hồ có một cái cửa động lộ ra, nhưng bị rất nhiều bụi cây cùng cỏ dại che khuất đi hơn nửa. Nếu không có người nói trước, thì sợ là rất khó mà phát hiện ra được.

"Trời mưa rồi, đi nhanh lên một chút!" Tiêu Từ Mặc lên tiếng thúc giục.

"Ừm" Phong Vô Ý buông tay hấn ra, chạy nhanh về hướng sơn động phía trước.

"Rầm ~" Không ngoài dự đoán, một trận mưa lớn như trút nước rơi xuống.

"Đáng chết!" Phong Vô Ý bước nhanh vào sơn động, nhưng mà vẫn không tránh được bị ướt một chút.

"Ta nhớ rõ ở nơi này có rất nhiều nhánh cây khô" Tiêu Từ Mặc đi vào trong sơn động, đảo mắt nhìn qua một lần. Sau đó mới đi nhặt đồng củi khô, đem chất đồng lại một chỗ, búng tay một cái thì ngay lập tức có một ngọn lửa lập tức rơi xuống đồng củi, làm xua tan đi cái rét lạnh ở đây khiến người ta ấm áp và thoải mái hơn rất nhiều.

"Nhanh chóng đi thay quần áo đi, bị dính nước mưa rất dễ sinh bệnh" Phong Vô Ý nói xong, thì cũng nhanh chóng cởi ra áo khoác bên ngoài. May mắn là áo khoác rất dày, cho nên áo ở bên trong vẫn chưa bị thấm nước.

Đợi khi hai người xử lý xong mọi chuyện, lại đem lương khô đặt bên cạnh đồng lửa hơi nóng, cùng với đun thêm ít nước để lát nữa ăn cho no bụng.

Bên ngoài động những tiếng mưa 'tí tách' càng lúc càng vang to hơn. xem ra trận mưa này lại lớn hơn lúc này rồi.

"Nếu trận mưa này mà đổ xuống sớm hơn một chút, thì chúng ta đã gặp phải phiền phức lớn rồi" Phong Vô Ý cười nói.

"Chỉ mong là ngày mai sẽ ngừng lại" Tiêu Từ Mặc nhăn mày, vẻ mặt sầu lo nói: "Nếu như còn tiếp tục chỉ sợ con đường này sẽ càng khó đi hơn..."

"Chúng ta cũng không vội, chẳng qua chỉ mất thêm một ngày mà thôi" Phong Vô Ý nhún vai, nhìn tình hình xung quanh ở trong sơn động. Sau đó nàng đứng dậy đi tới nơi có nước mà rửa mặt sạch sẽ, tiếp đó là đem hai cái áo choàng trải lên bên cạnh đồng lửa để hong khô.

"Người đi ngủ trước đi" Tiêu Từ Mặc thu dọn lại chỗ đồ ăn còn thừa, chuẩn bị thêm một chút cho bữa sáng ngày mai. Xong hết mọi chuyện, hấn mới từ trong bọc hành lý lấy ra một quyển sách, đồng thời cũng đem Nguyệt thần nguyên rửa thảo xuống.

Phong Vô Ý nằm nghiêng ở trên áo choàng, nâng khữu tay chống vào cằm rồi lẳng lặng đánh giá Tiêu Từ Mặc. Đồng hành cùng nhau đã nhiều ngày, sớm chiều đều ở chung, nàng thấy trên thân thể của người nam nhân này có một làn sương mù bảo phủ, mỗi lúc một nhiều hơn. Chỉ sợ là phải đi tới Tuyền Ki Thạch phủ thì mới có thể tản đi được!

Tiêu Từ Mặc dựa lưng vào vách đá, không để ý tới ánh mắt đánh giá của nàng. Hấn chỉ yên lặng lật từng trang sách, khuôn mặt vốn vì lạnh mà tái nhợt thì lúc này cũng nhờ có ánh lửa bập bùng mờ mờ trở nên tươi sáng hơn.

Hai người, một nằm một ngồi, khoảng cách chỉ không quá một thước. Mặc dù không hề có lời nói trao đổi nào, nhưng lại dưới khí tức yên tĩnh ở trong sơn động này, khiến bọn họ giống như.... vẫn luôn ở đó như vậy, ngàn năm không đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Mỹ Nhân Lưu Ly.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu qua khe hở xuyên thẳng vào trong sơn động, rồi bao phủ trực tiếp lên trên hai người đang nằm ôm nhau ngủ.

Phong Vô Ý từ từ mở mắt ra, đầu tiên là hoảng hốt rồi sau đó mới phản ứng lại, tới khi nhận ra mình đang ở đâu thì mới thu hồi lại động tác đang ôm thắt lưng của người bên cạnh. Từ trước tới giờ nàng chưa từng cùng người nào ngủ chung, cho nên cũng không biết trong lúc vô thức đã ôm lấy người ta, nhưng mà mấy ngày qua đều đã từng trải qua những cảnh sớm tối ở chung, và cũng có lúc đã dựa vào nhau để sưởi ấm... vì thế mà lúc này cũng không còn cảm thấy xấu hổ nữa. điểnn, đàn, lê, quý, đôn

"Hết mưa rồi" Tiêu Từ Mặc đứng lên, chỉnh trang lại y phục rồi mới lên tiếng.

"Vậy nên đi sớm một chút thì hơn, nhưng ta rất tò mò, nơi đó là nơi như thế nào mà lại có thể đuổi dạy ra một người như người được" Phong Vô Ý cười

cười, sau đó cũng rất nhanh sắp xếp lại vài thứ để chuẩn bị lên đường.

"Chỉ mong là nơi đó sẽ không làm cho ngươi thất vọng" Tiêu Từ Mặc cong môi nói, nhưng nụ cười đó lại là một nụ cười khổ.

Phong Vô Ý ngẩn ra, trong lòng cũng suy nghĩ một chút. Có lẽ.... Nơi Tuyên Ki Thạch phủ này còn có gì đó mà nàng không tưởng tượng được à!

Lại nhìn nhau một lần nữa, hai người đều ngầm hiểu ý nhau. Rồi mới tùy tiện ăn một chút lương khô mà đêm qua còn sót lại, dập tắt đồng lửa và đi ra ngoài sơn động.

Lúc này bởi vì đã đi đến phạm vi của dốc núi Bích Ảnh, ven đường cũng không có một người nào khác, nên Tiêu Từ Mặc cũng tháo Nguyệt thần nguyên rùa xuống, để lộ ra khuôn mặt chân chính của mình.

Không khí sau cơn mưa vẫn còn để lại chút ẩm ướt, cùng với cỏ cây bị hơi nước đọng lại ở bên trên. Nhưng mà nơi sơn đạo này có quá nhiều đá vụn nên bùn đất cũng không có mấy, nên khiến cho lối đi cũng không bị lầy lội chút nào.

"Cứ quay lại hướng mà hôm qua chúng ta dừng lại mà đi tiếp, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn thì vào đêm nay nhất định có thể tới được Tuyên Ki Thạch phủ" Tiêu Từ Mặc nói.

"Nơi này có gì tốt mà những lão quỷ kia lại chọn nơi này" Hoàng Cửu Lê khẽ lên tiếng nói.

"Từ bây giờ trở đi, tốt nhất là ngươi nên ngâm miệng lại" Tiêu Từ Mặc nhìn hắn một cái, rồi lạnh lùng nói: "Chúng ta đã đi vào tới phạm vi thế lực của Tuyên Ki Thạch phủ, nếu Ma Quân các hạ không muốn thật sự bị phong ấn...."

"Hừ!" Hoàng Cửu Lê hiểu rõ lời nói đầy có mang theo sự uy hiếp, nhưng mà lúc này hắn cũng không còn thân thể, cho nên trước mắt chỉ có cách tính toán tìm cách tránh đi đầu trực tiếp với Tuyên Ki Thạch Phủ. Tuy biết rõ là bị uy hiếp, nhưng cũng chỉ có thể nén giận nuốt vào trong bụng, điểu, đàn, lè, quý, đôn.

Bởi vì đường đi lúc này đã dễ đi hơn đường núi lúc trước rất nhiều, chưa tới giữa trưa thì hai người đã đi tới trên đỉnh núi. Nhưng chưa kịp thở phào nhẹ nhõm một hơi, thì đã bị một bóng dáng nho nhỏ hấp dẫn rồi.

Chỉ thấy khoảng đất trống giữa núi, có một tiểu cô nương khoảng mười một mười hai tuổi đang lẳng lặng đứng ở đó. Trên người mặc một bộ áo bào màu đỏ thắm, lưng đeo thanh kiếm, tóc trên đầu được búi thành hai búi, giữa hai hàng lông mày có một nốt chu sa màu đỏ. Tuy bộ dáng trông rất xinh đẹp, nhưng hơi thở ở quanh thân lại để lộ ra sát khí rất nồng đậm.

Tại sao ở trên đỉnh núi cao lại có thể xuất hiện một nữ hài tử, mà nhìn qua thì nàng ta cũng không phải là một người đơn giản.

"Luu Ly?" Tiêu Từ Mặc kinh ngạc gọi một tiếng.

"Từ Mặc sư huynh, Luu Ly phụng mệnh trưởng lão tới đây nghênh đón người có vận mệnh sát kiếp" Nữ hài tử nhìn thấy Tiêu Từ Mặc thì vẻ mặt lạnh lùng như băng cũng hơi giảm đi một chút, nho nhã lễ độ trả lời. điểu, đàn, lè, quý, đôn.

Nhưng mà, khi Tiêu Từ Mặc nghe thấy lời này, thì hai hàng lông mày chợt nhíu lại.

Phong Vô Ý quay đầu nhìn hắn một cái, cất giọng cười một tiếng: "Vốn tưởng rằng phải tới Tuyên Ki Thạch phủ thì mới bắt đầu khảo nghiệm. Thế mà lại không nghĩ tới, đầu óc mấy đám lão già kia so với tưởng tượng của ta còn thiếu kiên nhẫn hơn"

"Luu Ly, thí luyện tiến hành lúc nào?" Tiêu Từ Mặc nhẹ than một tiếng, sau khi ngẩng đầu lên thì vẻ mặt đã khôi phục lại sự lạnh lùng.

"Vào trước nửa đêm, nếu qua được thì cũng coi như đã qua được một cửa" Luu Ly nói xong, thì tránh sang bên cạnh hai bước, ngăn cản đường đi phía trước.

Phong Vô Ý hí hóp mắt nhìn qua, lại nhìn thấy nơi này cũng không có gì đặc biệt. Nhưng mà nếu như đã gọi là thí luyện của Tuyên Ki Thạch phủ thì nàng cũng sẽ không bởi vì Luu Ly mới chỉ có ít tuổi mà xem thường, nên chỉ nói: "Thí luyện này là phải do một mình ta tự mình vượt qua sao?"

"Không" Luu Ly lắc đầu, lại nhìn qua Tiêu Từ Mặc. Do dự một lúc rồi mới nói: "Ngươi có thể lựa chọn một người đi cùng, cũng có thể lựa chọn Từ Mặc sư huynh. Chỉ là, Từ Mặc sư huynh nên nhớ rõ tác phong của ta. Bên trong kia là nơi bị cấm sử dụng toàn bộ lực lượng tự nhiên, cho nên nếu Từ Mặc sư huynh đi cùng thì ngươi cũng chỉ có thể dựa vào trí tuệ của hắn để trợ giúp. Còn đầu sự an toàn của hắn phải do ngươi bảo vệ, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ"

"Vậy đi thôi" Phong Vô Ý gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa.

"Ngươi...." Luu Ly thấy nàng bình tĩnh như vậy, cuối cùng mới lộ ra bộ dáng lo lắng của một người trẻ con mới lớn: "Ngươi cứ như vậy mà đi, ngươi có nắm chắc là mình có thể bảo vệ được hắn không? Nếu là...."

"Hắn là Tiêu Từ Mặc, mà quan trọng nhất chính là..." Phong Vô Ý lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, rồi mới nói tiếp một câu sau cùng: "Ta không biết đường"

"... .." Luu Ly há miệng thở gấp, nhất thời nàng không biết phải nói gì.

"Luru Ly, cứ cho là không thể sử dụng lực lượng của kẻ ước thì đã sao. Ta cũng không phải là người dễ dàng để mặc cho người khác chém giết" Tiêu Từ Mặc không ngờ lại ngoài ý muốn của Phong Vô Ý mà nói ra một câu như vậy, sau đó cười nhẹ một tiếng đi theo sau.

"Thật không biết nữ nhân kia có chỗ nào lợi hại, các trưởng lão tại sao lại có thể coi trọng nàng ta như vậy" Vào lúc không ai nhìn thấy, Luru Ly mới bỏ đi biểu tình lạnh lùng, để lộ ra một khuôn mặt tròn như bánh bao, cảm giận đá một cước làm cho đất đá trên đất đều bị bay lên.

"Người xác định là không có vấn đề gì chứ?" Ở bên này, Phong Vô Ý nhăn mày nhìn Tiêu Từ Mặc đang dẫn đường ở phía trước. Dựa vào con đường này, nếu thực sự có cạm bẫy hay cơ quan gì, thì chỉ sợ là sẽ không thể nào phản ứng kịp được.

"Luru Ly am hiểu bày đặt trận pháp, cho nên tất nhiên là sẽ bày ra trận pháp ở trên đường chúng ta phải đi qua" Tiêu Từ Mặc vừa đi vừa giải thích: "Tuy ta đối với chuyện này cũng coi như tinh thông, nhưng nếu phải vừa đi vừa tính toán thì sẽ mất rất nhiều thời gian, mà cũng không phải dễ dàng gì"

"Người cứ như vậy mà xác định trừ bỏ trận pháp thì sẽ không còn có gì khác nữa sao?" Phong Vô Ý vẫn cảm thấy không yên tâm. Thói quen làm việc của nàng từ trước tới nay, chính là luôn phải để lại một đường lui cho mình. đi, n, đàn, lè, q, quý, đôn. Mà đối với chuyện Tiêu Từ Mặc đang làm thì chẳng khác nào đem bản thân ra đánh cược, nàng thật sự không dám gật bừa đồng ý. Nhưng mà bởi vì tin tưởng, nàng vẫn đi theo hắn, chỉ là sự đề cao cảnh giác thì chưa lúc nào buông lỏng... Mà thanh chủy thủ ở trong ống tay áo, lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng dùng để ứng phó với tình hình có thể đột xuất xảy ra.

"Người quá cố chấp rồi" Tiêu Từ Mặc cười cười, thân nhiên nói: "Nếu là địch nhân, ta đã không dám tự nhiên như vậy. Đây đúng là thí luyện của Tuyền Ki Thạch phủ, nhưng trưởng lão cũng không thể nào để cho một mình người dễ dàng hoàn thành được thí luyện, như vậy cũng sẽ không có ý nghĩa gì. Cho dù là vách đá dựng đứng không đường đi, thì cũng sẽ để lại một đường sống cho người thí luyện. Mà lần thí luyện này, trọng điểm chính là ở chỗ 'Nửa đêm'. Mặc dù có ta trợ giúp và đi qua được trận pháp của Luru Ly, nhưng có thể vào trước lúc nửa đêm tới Tuyền Ki Thạch phủ thay không thì ngay cả ta cũng không thể nắm chắc tới năm phần. Nếu như người lựa chọn một mình vượt qua thí luyện... Thì có lẽ sẽ không bị nâng cao độ khó lên như thế này"

"Được rồi, đối với Tuyền Ki Thạch phủ thì ta tin tưởng vào ý kiến của người" Phong Vô Ý đáp lại một câu, nhưng tay cầm chủy thủ lại xiết chặt hơn. Làm một đặc công ưu tú, ở vào bất cứ tình huống nào, một khi chưa xác định được an toàn thì sẽ không được phép thả lỏng cảnh giác. Nếu không phải vậy, thì chỉ sợ là bản thân có chết như thế nào cũng không biết! đi, n, đàn, lè, q, quý, đôn.

Tiêu Từ Mặc cũng không nói nữa, tiếp tục đi lên trước thì thấy có một chỗ rẽ, bước lên vài bước thì đập ngay vào mắt là một mảnh rừng hoa quế uốn lượn ở trong núi.

Con đường đi xuống núi lúc này, so với hôm qua còn dễ dàng hơn nhiều. Những cành hoa quế rậm rạp che kín cả một khoảng không, thậm chí là dù có cố gắng nhìn cũng không thể nào thấy được cửa ra nằm ở đâu. Thời gian này đúng là mùa của hoa quế nở rộ, càng đi càng thấy ở trong không khí bay đến mùi hương ngọt ngào và rất nồng đậm của hoa.

"Cái này chắc là trận pháp đi" Phong Vô Ý dừng bước. Tuy không thể lý giải được tại sao một mảnh rừng cây lại có thể làm người ta mệt mỏi tới chết, nhưng nàng vẫn như cũ có thể cảm nhận được ở trong nơi này có sát khí.

"Chỉ là một thí luyện nhỏ mà thôi, nên Luru Ly mới để cho chúng ta có chuẩn bị trước khi tiến tới nơi này, sau cùng nàng mới khởi động trận pháp" Tiêu Từ Mặc cảm thán nói: "Vào năm đó, khi ta rời núi thì những cây hoa quế này mới vừa lớn. Không nghĩ tới chỉ có vài năm gần đây thôi mà nàng đã có thể đem những cây hoa này làm thành trận pháp rồi"

"Người nhận biết được sao?" Phong Vô Ý quay đầu đi chỗ khác.

"Đây là trận pháp cổ xưa không được đầy đủ do Luru Ly tìm được, sau đó lại tự mình sửa lại cho hoàn thiện và đặt một cái tên rất êm tai -- Mỹ Nhân Luru Ly Sát" Tiêu Từ Mặc vừa nhớ lại vừa trả lời.

"Mỹ Nhân Luru Ly Sát..." Phong Vô Ý ngẩn người, rồi sau đó lại lập tức cười nhẹ. Tên rất mỹ lệ, nhưng mà... bên trong chắc sẽ không có khả năng mỹ lệ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Dĩ Lực Phá Xảo.

"Như thế nào rồi? Có thể phá trận không?" Phong Vô Ý hỏi.

"Luru Ly là thiên tài về trận pháp, lúc ta rời khỏi Tuyền Ki Thạch phủ thì nàng mới chỉ có sáu tuổi, nhưng đã có thể trồng xuống những cây hoa quế này để bày trận. Mà cho tới giờ, cũng không ai có thể biết được Mỹ Nhân Luru Ly Sát có huyền cơ gì ở bên trong" Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng cười, rồi tiếp tục nói: "Mặc kệ là như thế nào thì cũng phải vào xem, rồi mới biết được biến hóa của trận pháp ra sao"

"Cẩn thận một chút, ta có cảm thấy cái trận pháp này rất kỳ quái" Phong Vô Ý nhắc nhở.

"Ừm" Tiêu Tử Mặc ừ một tiếng, rồi lại tiếp tục đánh giá rừng cây. Những cây hoa quế này ở hướng đông có một gốc, hướng tây có một gốc, nhìn qua rất lộn xộn. d≡iễn đản l≡ê. quý đ≡ôn. Nhưng nếu nhìn kỹ thì lại giống như là đã được sắp xếp theo một quy luật nào đó.

Hai người cẩn thận đi vào bên trong trận, Tiêu Tử Mặc cứ đi được vài bước thì lại dừng chân tính toán một chút, sau đó mới đi tiếp.

Phong Vô Ý nhủ chặt hai hàng chân mày, đối với ngũ hành bát quái các loại thi ở trong khoa học kỹ thuật hiện đại đã rất ít sử dụng. Nên nàng cũng không được học qua nhiều, chỉ là hiểu sơ qua một chút mà thôi, nên khi nhìn vào bộ pháp của Tiêu Tử Mặc thì nàng cũng biết là có quy luật nào đó, nhưng mà nàng lại không giúp được gì.

Thân ở trong trận, bị hương thơm hoa quế nồng đậm tỏa ra tạo thành từng đợt xông thẳng vào mũi. Nàng từ trước tới nay vốn không thích dùng nước hoa, vì khi ngửi phải mùi quá nồng thì sẽ có cảm giác đầu choáng váng, tức ngực rồi khiến cho tâm tình bị quấy nhiễu.

Tiểu Tử Mặc ngẩng đầu nhìn trời một chút, rồi đổi phương hướng. Đi tới vài bước, lại thấy trước mặt xuất hiện một mảnh đất trống trải, thì ra đây chính là cửa trận pháp.

Phong Vô Ý ngẩn người, trông trận pháp phức tạp như thế nhưng rồi lại cứ đơn giản như vậy mà đã ra được rồi hả?

"Đúng là không dễ dàng như vậy" Tiêu Tử Mặc khẽ thở dài một hơi.

Phong Vô Ý căng thẳng đi tới vài bước, ra khỏi rừng hoa quế, hít sâu một hơi rồi lại thở ra để làm cho hương thơm ở trong phổi bay bớt ra ngoài.

điền_đàn_≡ê._quý_đ≡ôn. Lúc này nàng mới chú ý tới cảnh sắc ở xung quanh, thì ra là vừa rồi bọn họ đi cả một quãng đường... nhưng cũng chỉ là đi vòng quanh một vòng và rồi lại quay về vị trí cũ.

"Luru Ly không có ý đưa chúng ta vào chỗ chết, mà hiện giờ trận pháp Mỹ Nhân Luru Ly Sát này chính là một mê trận" Tiêu Tử Mặc vịn tay lên một thân cây hoa quế: "Muốn đi ra khỏi nơi này thì chỉ có một đường là phải tiến vào trong trận pháp. Chỉ cần không đi sai đường vào con đường chết, thì chúng ta nhất định sẽ quay trở lại nơi bắt đầu. Nếu như cứ đi như vậy, thì khoảng ba ngày sau thì chúng ta sẽ có thể ra được, nhưng mà lúc đó cũng đã hết thời hạn của thí luyện này mất rồi"

Phong Vô Ý nghe thấy thế thì cũng trầm tư suy nghĩ, trận pháp này chẳng lẽ là dùng để kéo dài thời gian! Nàng tin tưởng chỉ cần cho Tiêu Tử Mặc thời gian, hẳn nhất định có thể phá được trận. Nhưng vấn đề quan trọng lúc này chính là thời gian, nhưng cứ phải đi theo một con đường mãi không có điểm dừng sao, chẳng lẽ nếu như không gặp phải cản trở thì sẽ không dừng lại?

"Người đang suy nghĩ cái gì?" Tiêu Tử Mặc nhìn nàng lên tiếng hỏi.

"Tuy rằng đây là mê trận, nhưng nếu là một người không hiểu biết về trận pháp mà đi vào đây, chẳng lẽ sẽ không làm cho người ta gặp nguy hiểm sao, hoặc là cũng sẽ không làm cho trận pháp biến đổi khác đi?" Phong Vô Ý muốn nhận được câu trả lời xác định.

"Đúng thế, trận pháp này sẽ không đả thương người, nhưng điều kiện đầu tiên đó chính là không ai được phép thay đổi nó" Tiêu Tử Mặc gật đầu nói.

"Ta đã thử qua, ở bên trong này thật sự là không thể sử dụng được lực lượng tự nhiên, nhưng mà...." Phong Vô Ý nói xong, lật bàn tay, ở trong lòng bàn tay nàng đột nhiên hiện ra một ngọn lửa: "Nhưng ở chỗ này thì có thể"

"Ý của người là...." Tiêu Tử Mặc nhũn mày nói.

"Nàng ta có thể bày trận, chúng ta cũng có thể đem tất cả trận pháp này phá hủy đi thì có làm sao?" Phong Vô Ý chỉ vào những cây hoa quế ở bên cạnh, cười nói: "Lực lượng của chúng ta là hòa, trận pháp này lại là mộc. Hòa khắc mộc, trận pháp này xem ra cũng chỉ là thứ đồ chơi thôi. Nếu như không thì chúng ta phá hủy một nửa, không phải là được rồi sao?" d≡ iễn đầ n J≡ ê quý đ≡ ôn.

"...Dã man" Tiểu Tử Mặc nhìn nàng mãi cho tới một lúc lâu sau mới bật thốt ra hai chữ.

"Đó là trí tuệ!" Phong Vô Ý cười rồi nói tiếp: "Tốt xấu gì ta cũng là một quân nhân, phá hoại chính là bản năng của ta a"

Nghe nói khi ở trong trận pháp nếu như tùy tiện công kích, có lẽ sẽ khiến cho trận pháp biến hóa trở nên lợi hại hơn. Cho nên mới chỉ nghe qua, có thể đứng ở bên ngoài trận rồi phá từng tầng trận pháp mà thôi. diễn đàn. le ê. quý đ ôn. Hơn nữa đây còn là trận pháp của thần ma, cho nên dù có là đứng ở bên ngoài thì cũng không thể nào công kích nổi. Vậy mà lúc này, trận pháp cứ như vậy rất nhanh đã bị lửa thiêu cháy, mặc kệ là đêm qua đã trải qua một trận mưa làm cho cây cối ẩm ướt, thì lúc này cũng không hề ảnh hưởng chút nào.

Tiêu Tử Mặc không nói gì, tuy trong lòng có cảm giác đáng tiếc nhưng hắn vẫn không hề ngăn cản.

Đây chính xác là một phương pháp an toàn và hiệu quả nhất, nhưng cũng không phải là một người bình thường có thể nghĩ tới. Nhất là hấn lại thông thuộc và tinh thông trận pháp như vậy, thì sẽ càng không dùng phương pháp này để giải quyết.

"Bắt đầu thôi" Phong Vô Ý nói xong, tay vung lên, theo đó là một ngọn lửa bay thẳng lên thân cây hoa quế.

Ngon lửa đỏ rực nhanh chóng bốc cháy, cho tới tận khi tốc độ ổn định lại vì do thân cây còn ẩm ướt. Chỉ thoáng chốc sau, một đám lửa cháy mang theo khói đen nồng đậm bay thẳng lên trời cao.

"Trận pháp này, nếu muốn khôi phục lại thì chỉ sợ phải mất ít nhất là hai đến ba năm thời gian" Tiêu Tử Mặc thờ dài nói.

"Nha đầu kia còn nhỏ, cho nên sẽ có rất nhiều cái 'hai đến ba năm' kia mà sử dụng" Phong Vô Ý không cho là đúng mà cãi lại.

"Nói thật xem, ngươi muốn ta đi thí luyện cùng, thật sự là vì không biết đường sao?" Tiêu Tử Mặc bỗng nhiên hỏi một câu.
đ≡iễn_đàn_∟≡ê_ quý_đ≡ôn.

"Hả?" Phong Vô Ý ngẩn người, sau đó nhủ chặt lồng ngực: "Chẳng thế thì ngươi còn tưởng là có cái gì khác? Nếu để một người như ta vượt qua thí luyện, rồi lại bởi vì không biết vị trí của Tuyền Kì Thạch phủ mà để lỡ thời hạn, chẳng phải sẽ rất oan uổng à"

"Ta hiểu rồi" Giọng nói của Tiêu Tử Mặc lúc này có chút buồn bã.

"Ta lừa ngươi thôi" Phong Vô Ý lập tức cười ra tiếng: "Chỉ là ta tin tưởng ngươi có đầy đủ năng lực để đứng ở bên cạnh ta mà thôi"

"Ừm" Tiêu Tử Mặc cúi đầu lên tiếng, rồi quay người bước đi.

Nhìn thấy ánh mắt hần sáng ngời, trong lòng Phong Vô Ý giống như bị thứ gì đó đâm vào một cái làm nhói lên. Tuy không đau nhưng lại có cảm giác ngứa, cứ như là bị móng vuốt nhỏ bé của mèo con cào qua. Nàng không rõ là vì sao lại như vậy, đã từng cùng với rất nhiều người trong tổ chức làm nhiệm vụ, cùng sống cùng chết, thậm chí còn có thể yên tâm giao phó sau lưng cho nhau... Nhưng vì cái gì mà khi đối thành Tiêu Tử Mặc thì lại trở nên kỳ quái như vậy!

"Này! Ngươi, nữ nhân này! Làm sao có thể phóng hỏa!" Đúng lúc này, ở phía trên đỉnh núi rất xa đột nhiên truyền tới tiếng kêu la hỗn hển của Lưu Ly.

Hai người đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình, nghe thế thì mới giật mình tỉnh lại nhìn nhau, rồi cùng xoay người nhìn lại.

"Ngươi phạm quy!" Thân ảnh màu đỏ bay qua, dừng lại ở trước mặt bọn họ. Khuôn mặt của Lưu Ly lúc này đã đỏ bừng vì tức giận, thật không biết là do tức quá hay là do ngọn lửa đỏ rực kia chiếu lên.

"Phạm quy?" Phong Vô Ý bĩu môi, ánh mắt nhìn nàng ta giống như đang nhìn một kẻ ngốc: "Người nào quy định phá trận thì phải vào trong trận?"

Lưu Ly nghe thế thì không khỏi ngẩn ngơ, không vào trận thì làm sao phá trận? Đây không phải là điều đương nhiên sao....

"Trên đường có muôn vạn con đường để đi, tại sao lại phải đi một con đường, hơn nữa còn là đường do địch nhân của mình sắp đặt trước" Phong Vô Ý lên tiếng hỏi lại.

"Như thế cũng đúng, nhưng mà..." Lưu Ly nhất thời nghẹn lời, không biết phải cãi làm sao, nhưng mà ở trong nhận thức thì nàng có cảm giác như có gì đó không đúng.

"Lưu Ly, lần này ngươi thua rồi" Tiêu Tử Mặc sờ sờ đầu nàng, mỉm cười nói: "Ngươi ra đề bài là 'Nửa đêm phải tới được Tuyền Kì Thạch phủ' mà không phải là không được phá giải 'Mỹ Nhân Lưu Ly Sát'. đ≡iễn_đàn_∟≡ê_ quý_đ≡ôn. Cho nên, chỉ cần đạt được mục đích thì ngươi cũng không có quyền hỏi tới thủ đoạn phá giải ra sao. Mà Vô Ý phá trận cũng không hề dùng thủ đoạn ti tiện, nhớ kỹ nó có tên là Dĩ Lực Phá Xảo"

"Tử Mặc sư huynh mới vài năm không trở về mà cánh tay đã hướng ra bên ngoài rồi" Lưu Ly tức giận nói thầm trong miệng.

Phong Vô Ý không nói gì, thật sự là nhìn nhầm rồi, tiểu nha đầu này sao có thể là mỹ nhân lạnh lùng được, phải là ngạo kiều a....

"Ta cùng với Vô Ý có khế ước, với ta mà nói thì nàng mới đúng là người trong nhà" Tiêu Tử Mặc không chút do dự nói ra suy nghĩ của mình.

Phong Vô Ý giật mình, tâm tình đột nhiên thoáng cái bay bổng lên cao.

"Hừ, cửa của ta còn dễ, nhưng cửa của trường lão cũng không dễ dàng qua được như vậy đâu" Lưu Ly bĩu môi nói.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ngao Du Cửu Thiên.

Tinh thần lực của Phong Vô Ý cũng chỉ có giới hạn, nên sử dụng năng lượng gọi lửa cũng không lâu. Nhưng bởi ngọn lửa bốc cháy đã tạo thành khói đen mù mịt bay thẳng lên trời, cho nên đã kéo tới sự chú ý của Lưu Ly. Mà cũng chỉ cháy được một lúc, rồi ngọn lửa cũng dần yếu đi vì do cơn mưa đêm qua gây nên. Trong không khí lúc này toàn là mùi khét lẹt, cộng thêm với hương hoa quế ngọt ngào chưa kịp tan khiến cho người người phải có cảm giác buồn ối.

Đợi tới khi khói bụi tan đi được một lúc, rồi Phong Vô Ý mới xuất hiện. Tuy mảnh rừng cây hoa quế bị thiêu đốt không nhiều, nhưng ít nhiều gì thì vào lúc này, cũng đã có thể nhìn thấy cửa ra của trận. d≡iễn_đàn_.l≡ê._quý_đ≡ôn. Thì ra là rừng cây hoa quế này chỉ có diện tích một trăm mét vuông, nhưng lại dựa vào trận pháp mà khiến cho nó trở nên rộng lớn tưởng chừng như vô cùng vô tận. Đến khi rừng cây hoa quế bị phá hủy hơn một nửa, thì trận pháp cũng mất đi uy lực.... nên quang cảnh tự nhiên lại được khôi phục trở lại hình dáng lúc ban đầu.

"Xem ra là phải một lúc nữa mới có thể đi được" Tiêu Từ Mặc nói.

"Không cần vội" Phong Vô Ý cười cười. Bọn họ ở trong trận pháp này cũng chưa mất nhiều thời gian, mà thời hạn tới lúc nửa đêm vẫn còn dư dả. Nên bọn họ hoàn toàn có đủ thời gian, để đợi tới khi nhiệt độ của đất đai nơi này giảm xuống.

"Luu Ly, lại đây" Tiêu Từ Mặc vẫy tay, gọi Luu Ly tới bên cạnh mình. Sau đó chỉ vào Phong Vô Ý nói: "Nàng chính là người mang vận mệnh sát kiếp, Thất Sát Cô Tinh -- Phong Vô Ý"

"Chờ nàng ta thông qua thí luyện rồi hãy nói sau" Luu Ly hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

"Vô Ý, đây là sư muội của ta --Luu Ly. Cũng là đệ tử duy nhất của Tuyền Ki Thạch phủ" Tiêu Từ Mặc cũng không để ý tới sự mờ ám của nàng, mà tiếp tục nói.

"Đệ tử duy nhất?" Phong Vô Ý khó hiểu nên hỏi lại. Vậy còn Tiêu Từ Mặc thì tính là gì?

"Sau khi ký kết khế ước, ta đã không còn là đệ tử của Tuyền Ki Thạch phủ nữa rồi, bây giờ thân phận của ta chỉ còn là truyền nhân mà thôi" Tiêu Từ Mặc từ tốn giải thích.

Nhất thời Phong Vô Ý cảm thấy cực kỳ giật mình, hắn nói ở nơi này phân chia ra thành bên trong và bên ngoài... thì ra là vậy. d≡iễn_đàn_.l≡ê._quý_đ≡ôn. Nhưng chuyện này thật sự là Tuyền Ki Thạch phủ đã quá hẹp hòi rồi!

Đột nhiên, ở trên không trung truyền tới một thanh âm của loài chim vang lên dồn dập.

"Đại trưởng lão chắc là cho nó mang tin tức tới đây" Luu Ly ngẩng đầu nhìn lên trời, rồi mở miệng nói.

Phong Vô Ý hí mắt lại, chỉ nhìn thấy ở giữa không trung có một con chim màu trắng to lớn đang lượn vài vòng rồi lao xuống dưới đất.

"Xem ra là không thể chờ tới Tuyền Ki Thạch Phủ, thì trận thí luyện thứ hai đã phải bắt đầu rồi" Giọng nói của Tiêu Từ Mặc trở nên nặng nề.

Phong Vô Ý cười lạnh một tiếng, Phong Vô Ý cười lạnh một tiếng, lẳng lặng nhìn một con chim lớn màu trắng đang dùng tư thế tuyệt đẹp hạ xuống trước mặt. Sau khi nhắc cánh lên, thì có một túi gấm giống như túi đựng tiền từ bên trong lộ ra ngoài.

Tiêu Từ Mặc đi lên, nhận lấy túi rồi mở lấy tờ giấy ở bên trong ra. Đọc qua vài lần, mới quay đầu lại nói: "Trưởng lão có lệnh, để cho Bạch Linh mang chúng ta tới địa điểm của trận thí luyện thứ hai"

Phong Vô Ý thuận tay tiếp nhận tờ giấy, ánh mắt chỉ lướt qua rồi không nhìn tiếp nữa. d≡iễn_đàn_.l≡ê._quý_đ≡ôn. Trách không được Tiêu Từ Mặc chỉ nói đơn giản như vậy với nàng, bởi vì ở trong đó cũng không phải chỉ là đơn giản là nói một câu, mà là cố tình nói vòng vo nhưng lại không hề nhắc tới chủ đề của cuộc thí luyện... thật là không cảm thấy tổn gãy bút hay sao!

"Luu Ly, ngươi về trong phủ trước đi, rồi chúng ta sẽ tới sau" Tiêu Từ Mặc nói.

"Cẩn thận một chút" Luu Ly do dự một lúc, rồi mới quay về hướng Phong Vô Ý nói một câu.

"Ta biết, cảm ơn đã quan tâm" Phong Vô Ý giật mình, rồi gật gật đầu.

"Ai thèm quan tâm ngươi? Còn không phải là bởi vì Từ Mặc sư huynh.... Hắn từ trước cho tới giờ chưa từng có lúc nào đem sự an toàn của bản thân đặt lên trước cả" Luu Ly lẩm bẩm vài câu, sau đó thì triển khinh công, rất nhanh đã biến thành một đạo ánh sáng màu đỏ xoẹt qua những cây hoa quế, tuy hơi nước vẫn còn nóng nhưng lại không hề làm nàng bị thương dù là một chút.

"Đi thôi" Phong Vô Ý đợi tới khi không nhìn thấy bóng dáng của tiểu nha đầu kia thì mới thu lại tầm mắt. Tuyền Ki Thạch phủ... hừ hừ, có thể đem một tiểu cô nương mới mười hai tuổi mà dạy dỗ thành cái dạng này, trừ bỏ bản thân của Luu Ly vốn đã thông minh hơn người, thì nhất định còn phải có một bộ pháp thuật đặc biệt. Mà cái nàng muốn, chính là cái này!

"Đi lên đi!" Tiêu Từ Mặc bước lên trên lưng của bạch điều, rồi vươn tay về phía nàng.

Phong Vô Ý đưa mắt đánh giá trên dưới bạch điều một lần, thấy trong mắt nó có hiện lên ý tứ khinh thường... rồi sau đó mới bước lên ngồi ở phía sau lưng Tiêu Từ Mặc, hai tay ôm chặt eo hắn.

Không chờ nàng ngồi ổn định lại, bạch điều đã hí lên hai tiếng, lao thẳng lên trời.

Con chim chết tiệt này! Phong Vô Ý thầm mắng một câu ở trong lòng, nhưng động tác trên tay cũng theo bản năng mà ôm chặt hơn.

Trước kia nàng chỉ mới ngồi ở trên trục thẳng, rồi nhảy dù từ trên cao xuống. Tuy lần này cũng là bay lượn đón gió ở trên không trung, nhưng mà cảm

giác được tự do như thế này thì đây là lần đầu tiên. Tốc độ của bạch điều rất nhanh, dù có bị gió thổi mạnh thổi tới thì nó vẫn giữ vững được thân mình.

"Bay lượn như vậy, ngươi có cảm giác thế nào?" Tiêu Tử Mặc quay đầu lại, ở trong mắt hắn lúc này tất cả đều là chứa đựng ý cười.

"Tốt tốt" Phong Vô Ý tùy ý đem cảm đặt lên bờ vai của Tiêu Tử Mặc, làm cho hơi thở của hai người gần sát vào nhau, thậm chí còn có thể nghe rõ được hô hấp ở bên tai. $\text{đ} \equiv \text{iễn} _ \text{đàn} _ . \text{I} \equiv \text{ê} _ \text{quý} _ \text{đ} \equiv \text{ôn}$. Nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi, còn tất cả những âm thanh nói ra thì đều bị gió thổi tan đi.

Khi nói chuyện, đồng thời cũng là lúc bạch điều đang chuẩn bị hạ xuống.

"Nếu còn muốn hưởng thụ loại cảm giác ngao du cửu thiên này, thì cần phải sống sót!" Tiêu Tử Mặc nặng nề lên tiếng nói một câu, sau đó liền quay đầu đi không nhìn nàng nữa.

Tóc dài đen như mực bị gió thổi bay tán loạn ở trên mặt, mùi hương thoảng qua chóp mũi, làm nàng có cảm giác như trước mắt là một vị Quốc Sư đang đứng ở giữa hồ hoa sen. Phong Vô Ý nhíu mày, suy nghĩ trong lòng cũng trở nên nghiêm túc hơn. Xem ra là Tiêu Tử Mặc đã biết rõ nội dung của trận thí luyện này, mà một khi hắn không nói ra... tức là mức độ lần này rất nguy hiểm? Dù cho có sự trợ giúp của hắn, thì vẫn như cũ sẽ có khả năng bị chết?

Bạch điều bay thẳng một đường tới đây rồi hạ cánh xuống ở trong một khe núi, đợi tới khi bọn họ bước xuống thì lập tức bay đi.

Phong Vô Ý quay đầu đánh giá hoàn cảnh ở xung quanh, ở đây ngoài bọn họ ra thì nơi này chỉ thấy toàn là vách núi đen ngòm không đường để đi tiếp. Đúng là một cái sơn cốc không có đường đi, mà những cảnh vật ở đây chỉ nhìn một cái là đã hiểu ra ngay. $\text{đ} \equiv \text{iễn} _ \text{đàn} _ . \text{I} \equiv \text{ê} _ \text{quý} _ \text{đ} \equiv \text{ôn}$. Nếu muốn nói có cái gì đặc biệt, thì chính là xung quanh đây có một cái hồ nước màu xanh như ngọc bích đang chảy uốn lượn bao quanh, mờ hồ còn có thể nhìn thấy sương mù.

"Nơi này chính là Thương Lăng cốc" Tiêu Tử Mặc khẽ nói: "Mười mấy năm trước, đại trưởng lão đã từng mang ta tới một lần. Nơi này chỉ có Bạch Linh là có thể tự do đi tới, nên nếu như chúng ta muốn ra khỏi nơi này thì bắt buộc phải hoàn thành thí luyện."

"Thí luyện? Ở trong này?" Phong Vô Ý cảm thấy tò mò lên tiếng hỏi. Nàng nhìn không ra ở trong cái sơn cốc nhỏ bé này thì sẽ tồn tại được nguy hiểm gì, chẳng lẽ hồ nước kia.... Nhưng mà nhìn cũng không giống như có mãnh thú gì đó. Huống chi còn gọi tên là Thương Lăng? Tên này nếu so sánh với cái hồ nước bình lặng ở kia...thì thật là không có chút nào hòa hợp với nhau cả.

"Nơi này đúng là có ẩn giấu một cái thí luyện Cửu Tử Nhất Sinh" Tiêu Tử Mặc nói xong, thì đi thẳng tới bên cạnh hồ nước, trầm giọng nói: "Hồ này tên là Nghịch Thủy Hàn Đàm", ngay cả cái lông ngỗng cũng không thể nổi lên mặt nước được, mà nước ở đây đều đã đóng thành băng. Truyền thuyết kể lại, ở dưới đáy hồ có một thanh Thương Cổ thần kiếm -- Thương Lăng. Nên hồ này cũng vì thế mà có tên gọi như vậy"

"Lông ngỗng cũng không nổi được, nước đóng thành băng..." Phong Vô Ý ngồi xổm xuống, cẩn thận đưa tay chạm xuống dưới hồ. Nước lạnh buốt tới thấu xương, mà khi tay vừa rời khỏi nước, thì nhất thời nước dính ở trên tay đã ngay lập tức đóng thành băng. $\text{đ} \equiv \text{iễn} _ \text{đàn} _ . \text{I} \equiv \text{ê} _ \text{quý} _ \text{đ} \equiv \text{ôn}$. Nàng lại nhỏ xuống một cái là rồi ném vào, chỉ thấy khi vừa tiếp xúc với mặt nước, thì giống như là ở bên dưới có tồn tại thứ gì đấy và sau đó liền trực tiếp hút nó xuống đáy hồ.

"Không ai biết Nghịch Thủy Hàn Đàm này sâu tới mức nào, đương nhiên cũng không có ai dám thử đi xuống cả" Tiêu Tử Mặc lên tiếng nói tiếp.

"Cái gọi là thí luyện, chính là muốn lấy được Thương Lăng kiếm sao?" Phong Vô Ý quay đầu hỏi.

Tiêu Tử Mặc nghe thế thì cũng không nói gì thêm, mà chỉ gật đầu.

"Dù có thế nào đi nữa, thì mọi chuyện cũng sẽ luôn luôn có biện pháp" Phong Vô Ý đứng lên, bắt đầu tìm kiếm và thu thập vài thứ cần thiết ở trong sơn cốc.

Nước đóng thành băng thì sao chứ, chỉ cần thời gian đóng băng không dài, nàng rất tự tin là có thể chống đỡ được. Dù sao thì nàng đã từng trải qua mười mấy năm huấn luyện đặc biệt cũng không phải là vô dụng, đúng là lông ngỗng không thể nổi trên mặt nước được.... Nhưng chẳng lẽ nàng lại không có biện pháp để lấy được kiếm? rồi sau đó lại từ dưới hồ đi lên hay sao!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đáy Hồ Kinh Hồn.

Có lẽ là vì nơi này không có ai đi tới, cho nên cây cối ở trong cái sơn cốc này có hình dáng rất tươi tốt.

Phong Vô Ý lột bỏ vỏ cây, chọn lấy cỏ cây có sự mềm dẻo đàn hồi tốt, rồi từ từ dùng hai tay kết chúng lại với nhau. Những việc này cũng không cần kỹ thuật gì nhiều, nên Tiêu Tử Mặc nhìn một lát rồi cũng đi qua hỗ trợ cùng. $\text{đ} \equiv \text{iễn} _ \text{đàn} _ . \text{I} \equiv \text{ê} _ \text{quý} _ \text{đ} \equiv \text{ôn}$. Hai người hợp lực, thì chỉ cần đến nửa đêm là đã hoàn thành một sợi dây thừng dài mấy chục thước. Cuối cùng là thử xem độ cứng cỏi của nó, xem có thể chịu nổi sức nặng của một người nữ tử hay không.

"Nhiệt độ lúc này quá thấp, đợi tới ngày mai khi mặt trời mọc thì hãy xuống nước" Tiêu Từ Mặc ngẩng đầu nhìn trăng tròn ở trên trời, hai hàng lông mày nhíu chặt lại rồi lên tiếng.

"Yên tâm đi" Phong Vô Ý cười cười, lên tiếng trấn an: "Ta đã từng ở trong đồng tuyết lớn ba ngày ba đêm, nhưng không phải là vẫn còn sống đấy sao"

"Chuyện đó không giống nhau" Tiêu Từ Mặc lắc đầu, tuyết dù sao vẫn có khe hở. Mà Nghịch Thủy Hàn Đàm... nghĩ nghĩ, hẳn lại bắt đầu cảm thấy tò mò nên hỏi lại: "Người vui mình ở trong tuyết để làm cái gì?"

"Giết người" Phong Vô Ý quay đầu, lẳng lặng nhìn hắn: "Mục tiêu có chức vị tương đương với Tể Tướng của một nước. $\text{đ} \equiv \text{iễn} \text{đàn} \text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e}$ quý $\text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e}$ ôn. Ngoài ra còn có rất nhiều hộ vệ vây quanh, vì thế ta mới nhân cơ hội hắn về nhà chịu tang. rồi đợi tới khi hắn đi ngang qua, dùng một chiêu giết chết"

"Người.... Không cần phải nói với ta những chuyện này" Tiêu Từ Mặc im lặng một lúc rất lâu mới lên tiếng.

"Ta chỉ muốn để cho người hiểu rõ hơn mà thôi" Phong Vô Ý ngồi trước đồng lửa, vừa hơi nóng lương khô vừa thờ ơ nói tiếp: "Ta - Phong Vô Ý vốn là một nữ nhân mà có lẽ người không thể tưởng tượng được đâu, cho nên nếu đi theo ta... hai tay sẽ bị nhuộm đầy máu tươi, mà người... vốn dĩ là một người rất sạch sẽ"

"Ta biết" Tiêu Từ Mặc yên lặng ngồi ở bên cạnh nàng, khẽ nói: "Hỏa, chính là biểu tượng cho sự công kích và quyết tuyệt. $\text{đ} \equiv \text{iễn} \text{đàn} \text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e}$ quý $\text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e}$ ôn. Dùng lượng lượng tuyệt đối để dẹp bỏ toàn bộ mọi chướng ngại, mà đây chính là người -- Vô Ý"

"Là sao? Thì ra lúc trước người nói 'Đáng tiếc' chính là chỉ cái chuyện này à" Phong Vô Ý cúi đầu cười: "Từ Mặc, người thật cho rằng trận chiến tranh sắp xảy ra, thật sự có thể hóa giải sao?"

Tiêu Từ Mặc mấp máy môi, nhưng mà không đợi hắn nói thì Phong Vô Ý đã tiếp tục: "Cuộc chiến ở ngàn năm trước, ai đúng ai sai chúng ta không cần bình luận. Mà những dị tộc này muốn trở lại Phạm Thiên Đại Lục cũng không sai, thế nhưng những nhân loại đã ở trên mảnh đất này suốt một nghìn năm qua thì chẳng lẽ lại có lỗi? Dựa vào cái gì mà muốn bọn họ phải đem mảnh đất của chính mình đang sinh hoạt giao ra? Mà dù có làm như vậy, thì những người dị tộc này có thỏa mãn hay không? Có hay không bọn họ cũng muốn đem nhân loại trục xuất đi, giống như nhân loại đã từng làm vào một nghìn năm trước. Từ Mặc, Đây là cuộc chiến vì sinh tồn nên không thể không đánh, nếu như người lùi bước về phía sau thì chỉ sợ là sẽ chết mà không có chỗ chôn. Vì vậy càng không thể lùi bước, ta sẽ lấy lực lượng tuyệt đối để áp chế dị tộc, đem Đại Lục đã mất đi lại trục xuất một lần nữa... thậm chí là Hủy diệt!"

Tiêu Từ Mặc nhìn nàng quay mặt, nhưng lại chỉ thấy trên vẻ mặt đó là một sự yên lặng vô cùng kiên định.

"Nhanh chóng thu hồi sự thương hại của người lại đi. Từ Mặc, người không phải là thần, nên không cần phải giàu lòng thương người như vậy. Chỉ cần người làm theo lời ta, đi theo ta sống chết không rời, và nghe theo mệnh lệnh của ta là đủ rồi" Phong Vô Ý nói một câu sau cùng, rồi mới lấy lương khô đưa cho hắn.

Trong sơn cốc lúc này chỉ còn tiếng côn trùng kêu vang, gió nhẹ lướt qua ngọn cây và tiếng củi lửa bị đốt cháy vang lên những tiếng 'lạch tách'.

Đêm qua nhờ có sơn động che gió tránh mưa, nhưng ở trong cốc này thì chỉ có thể ăn và ngủ mà thôi. $\text{đ} \equiv \text{iễn} \text{đàn} \text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e}$ quý $\text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e}$ ôn. Cũng không biết có phải do Nghịch Thủy Hàn Đàm hay không, mà nhiệt độ ở đây càng lúc càng thấp xuống, làm cho mỗi đợt gió lạnh thổi qua khiến bọn họ dù là đã ngồi ngay cạnh đồng lửa mà cũng không cảm nhận được chút ấm áp nào.

"Lại gần đây một chút" Tiêu Từ Mặc bỗng nhiên lên tiếng.

Phong Vô Ý nhìn hắn một cái, rồi vứt đi nhánh cây đang chọc đồng lửa trên tay, di chuyển về phía bên cạnh hắn.

Cảm thấy được chút hơi ấm không phải của mình xuyên qua quần áo truyền tới, nàng giật mình lại nhớ tới cảnh ngao du cứu thiên vào lúc ban ngày.

Người này, có gì đó rất không đúng.....

Một đêm cả hai đều không nói chuyện, cả hai dựa sát vào nhau nên trong lúc không để ý đã ngủ thiếp đi. Đợi tới khi tỉnh lại, thì trời đã sáng trưng.

Lửa đã tắt làm cho khí lạnh thổi tới, vô tình khiến cho Phong Vô Ý tỉnh lại. Bởi vì đột nhiên tỉnh dậy, và cũng không có chuẩn bị gì nhiều từ trước nên lương khô đã bị ăn hết từ tối hôm qua. $\text{đ} \equiv \text{iễn} \text{đàn} \text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e}$ quý $\text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e}$ ôn. Cũng may là ở trong chỗ này còn có mấy quả đại, tuy hương vị hơi chua, nhưng ít nhiều thì vẫn có thể chống đói được.

Vì để tránh nguy hiểm, Tiêu Từ Mặc vẫn cố đợi cho thời điểm nhiệt độ ở trong không khí lên tới mức cao nhất thì mới cho Phong Vô Ý xuống nước, và dặn dò: "Chính mình phải cẩn thận, không ai biết được tình hình dưới Nghịch Thủy Hàn Đàm là như thế nào. Cho nên nếu gặp phải chuyện gì quá sức thì cũng đừng nên cố, chúng ta có thể tìm biện pháp khác"

"Yên tâm, ta so với bất kể ai khác cũng đều quý trọng cái mạng nhỏ này hơn ả" Phong Vô Ý vỗ vỗ bờ vai của hắn rồi trấn an vài câu. $\text{đ} \equiv \text{iễn} \text{đàn} \text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e}$ quý $\text{đ} \equiv \text{e} \text{đ} \equiv \text{e}$ ôn. Sau đó mới đem sợi dây được kết từ cỏ dại buộc chặt ngang hông mình, còn một đầu thì buộc vào gốc cây đại thụ gần đó... cuối cùng mới dặn dò Tiêu Từ Mặc chú ý, đợi khi thấy ám hiệu thì sẽ kéo nàng lên trên.

Tiêu Từ Mặc sờ sờ mảnh ngọc màu tím ở trước ngực, âm thầm thở dài một hơi. Sau đó nhìn tờ giấy trong tay, nếu như ném vào nước thì sợ là không thể

Nhưng lúc này, tình hình ở đây so với bên ngoài Thương Lăng cốc thì lại hoàn toàn khác nhau. Từ nơi này nhìn quanh thì chỉ thấy nhام thạch mà thôi, dù có tìm môi đất thì cũng không hề nhìn thấy một ngọn cây hay cọng cỏ nào. Cho nên, dù có muốn nhóm lửa để sưởi ấm thì cũng không tìm đâu ra được gỗ để đốt.

Đưa mắt nhìn cái hồ nước nhỏ, Phong Vô Ý chỉ biết cười khổ. Dù cho nàng có thể lực thì cũng tuyệt đối không có cách nào dựa theo đường cũ mà quay trở lại, chỉ sợ nàng còn chưa kịp đi tới nửa đường thì đã bị đóng băng rồi. **diễn đàn Lê-Quý**đôn. Bây giờ nàng chỉ mong... Tiêu Tử Mặc có thể bình tĩnh, không nên làm ra chuyện gì ngốc nghếch là tốt rồi.

Nói thì nói vậy, nhưng mà những điều này đối với nàng bây giờ cũng đều là vô dụng. Nàng chỉ có thể tiếp tục duy trì ngọn lửa ở trong lòng bàn tay, từ từ làm khô quần áo khiến cho hơi lạnh tan đi. Rồi một bên thì bước đi loang quanh vài vòng, coi như là hoạt động cơ thể để làm cho chân tay bớt cứng ngắc hơn.

Không ngờ Nghịch Thủy Hàn Đàm này lại có một nơi riêng biệt như vậy, thật không biết là nó có quan hệ gì với kiếm Thương Lăng hay không? Nhưng mà nơi này rất nhỏ, chỉ nhìn một lần đã là bao quát được hết rồi, cho nên tuyệt đối không thể có cái kiếm gì đó tồn tại được, trừ khi.... Nơi này còn ẩn giấu một cái mật đạo nào khác!

Phong Vô Ý giờ ngọn lửa đang cháy ở trên tay trái lên, còn tay phải thì mò mẫn dọc trên cách vách đá. Mãi cho tới khi đã xem qua một vòng xung quanh, nhưng vẫn không phát hiện ra được có chỗ nào khác lạ. Ngay lúc nàng đang định gọi Hoàng Cửu Lê đến xem, thì đột nhiên nàng nhớ tới một chuyện, nàng không xác định được là dựa vào trạng thái linh hồn thì Hoàng Cửu Lê liệu có bị Nghịch Thủy Hàn Đàm này làm cho bị thương hay không. Nên nàng lại đem tượng gỗ ném vào trong bọc hành lý, quyết định không mang ra nữa.

May mà y phục đã khô được một chút, tuy là còn hơi ẩm nhưng ít nhiều gì thì hơi lạnh cũng đã giảm đi rất nhiều rồi. Mấy ngày nay vào lúc rảnh rỗi nàng vẫn thường xuyên luyện tập Tinh Thân Lực, nên hiệu quả cũng đã tốt hơn trước rất nhiều. Hiện giờ, thời gian triệu gọi lửa của nàng đã có thể duy trì hơn một canh giờ rồi.

Ngồi tạm xuống bên cạnh hồ, Phong Vô Ý bắt đầu nhắm mắt lại suy nghĩ.

Chẳng lẽ chỗ này chỉ là trùng hợp mà có, chứ không hề có quan hệ gì với kiếm Thương Lăng hay sao? Hơn nữa mạch nước ngầm này nhất định là có tính hút nàng vào đây, nếu không thì tại sao sớm không xuất hiện, mà lại vào đúng thời điểm đó thì xuất hiện? Chỉ là ngẫu nhiên thôi sao?

Đột nhiên, bên trong hồ nước ầm một tiếng rồi các bọt nước bắn tung lên, nhất thời làm cho các mảnh băng mỏng bị vỡ vụn, sau đấy là văng lên người nàng.

Phong Vô Ý bị lạnh, làm cho cả thân thể trở nên run rẩy. Cũng do vừa rồi mãi suy nghĩ nên tinh thần thả lỏng, và khiến cho ngọn lửa trên tay cũng bị dập tắt.

"Àm!" Một bóng dáng đã ngã lên bên cạnh bờ, sau đó nặng nề ngã ra mặt đất.

"Tiêu Tử Mặc!" Phong Vô Ý hét to một tiếng, kẻ này sao lại ngu ngốc như thế!

Chưa tới một lúc, thì cả người Tiêu Tử Mặc đã bị một tầng băng mỏng trong suốt bám ở trên thân thể.

Phong Vô Ý không dám để lâu, nhưng nàng cũng không dùng lửa trực tiếp phá tan tầng băng lạnh kia. **diễn đàn Lê-Quý**đôn. Vì nàng sợ nếu như nóng gặp lạnh quá trực tiếp thì sẽ tạo thành thương tổn đối với cơ thể của hắn, cho nên chỉ dám nâng hắn dậy, sau đó ôm chặt lấy rồi dùng chính nhiệt độ của cơ thể mình để truyền qua cho hắn.

Người này... thật ngu ngốc! Chẳng lẽ cứ như vậy rồi xuống nước mà đi tới đây? Hắn biết rõ ràng là Nghịch Thủy Hàn Đàm có bao nhiêu nguy hiểm mà. Tuy cả hai đều không có nội công hay pháp thuật gì bảo hộ, nhưng ít ra thì nàng cũng được huấn luyện từ nhỏ, sau lại tu luyện ma công với Hoàng Cửu Lê nên thể chất so với người bình thường thì hơn hẳn, mà còn hắn thì sao....

Lúc này, Tiêu Tử Mặc đã tiến vào trạng thái hôn mê, trên người vì bị hơi lạnh mà sắc mặt đã trở nên trắng bệch. Đôi môi xanh tím, hơi thở cũng mỏng manh, từ da thịt truyền tới nhiệt độ lạnh băng như một thi thể!

Phong Vô Ý biết rõ thân thể hắn giảm xuống nhanh như vậy cũng một phần là do đang tiếp xúc với mặt đất lạnh như băng của sơn cốc, nên nàng đưa tay nâng mặt hắn lên, trực tiếp dùng môi mình từ từ hôn xuống. Môi của hắn lạnh vô cùng, không khác gì hàn băng ngàn năm, khiến ngay cả nàng cũng phải run mình. Phong Vô Ý nhú mồm, đưa lưỡi ra khẽ liếm lấy đôi môi của Tiêu Tử Mặc, ý đồ dùng độ ấm từ lưỡi của mình truyền sang hắn. Sau đó nhẹ nhàng dùng lưỡi cậy mở miệng hắn ra, đem hơi nóng truyền vào bên trong, bỗng nhiên, đầu lưỡi nàng không cẩn thận mà đụng chạm phải đầu lưỡi của hắn. Trong khoảnh khắc này nàng không biết phải làm sao, chỉ biết tiếp tục động tác đang dang dở, vì lúc này nàng chỉ nghĩ muốn truyền hơi cho Tử Mặc để làm hắn tỉnh lại mà thôi. **diễn đàn Lê-Quý**đôn. Cuối cùng, sau khi hô hấp nhân tạo được một lúc thì thân thể của Tiêu Tử Mặc cũng không còn cứng đờ như trước nữa, mơ hồ còn cảm giác được nhiệt độ dần tăng lên.

Lúc này Phong Vô Ý mới dừng lại, nhìn về mặt đã có chút hồng hào hơn. Đột nhiên nàng nhớ lại khoảnh khắc mới vừa thất thân kia, cảm thấy trong lúc vô tình đó giống như có gì đó tràn vào trong lòng. Phong Vô Ý vội vàng tập trung tinh thần, triệu hồi ra ngọn lửa giúp hắn sưởi ấm.

Bộn rộn mất một lúc lâu, mới thấy Tiêu Tử Mặc thở ra một hơi, từ từ mở to mắt.

"Ngu ngốc! Ai cho ngươi đi xuống đây hả!" Phong Vô Ý mệt mỏi, đặt mông ngồi xuống bên cạnh hắn nói một câu, rồi sau đó không còn sức mà đi chuyển nữa.

Tiêu Từ Mặc chớp chớp mắt, trong mắt vẫn mang theo một chút nghi ngờ, giống như là chưa rõ ràng chuyện gì đang xảy ra ở trước mắt. Mãi cho tới một lúc lâu sau thì mới giật giật ngón tay, cố gắng ngồi dậy.

Một tiếng giòn tan của lớp băng từ theo cử động của hắn vỡ ra, làm hắn ngã nhào xuống mặt đất.

"Sao người lại tới đây?" Phong Vô Ý không biết phải làm sao, nên đành thờ dãi hỏi một câu.

"Người không biết là chính mình đã xuống nước được một canh giờ rồi sao? Người bình thường thì dù không có bị đông chết thì cũng sẽ lạnh chết, chỉ là...." Tiêu Từ Mặc đang nói được một nửa, thì đem câu cuối cùng nuốt vào trong mà không nói tiếp nữa.

"Chỉ là cái gì?" Phong Vô Ý cảm thấy rất tò mò nên hỏi lại.

"Chỉ là... ở Nghịch Thủy Hàn Đàm ngay cả lông ngỗng cũng không thể nổi được, nên thi thể chắc cũng sẽ như thế!" Tiêu Từ Mặc lườm nàng một cái, rồi mới tức giận nói ra.

"Ha ha...." Phong Vô Ý cười khan vài tiếng, trong lòng thầm mắng mình quá đê tiện vì cứ truy hỏi cho bằng được. Tạm dừng lại một chút, rồi nàng mới hỏi tiếp: "Bây giờ cảm thấy thế nào rồi? Có còn lạnh không?"

"Đương nhiên là lạnh rồi!" Hai tay Tiêu Từ Mặc ôm chặt lấy người, môi vẫn còn bị lạnh, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của nàng thì hắn lại cảm thấy có chút tức giận. Nữ nhân này.... diễn đàn Lê-Quý Đôn. Vì cái gì mà nàng lại không giống như mọi nữ nhân khác? Tuy là tức giận, nhưng hắn vẫn gọi ra rất nhiều ngọn lửa giống như đàn rắn nhỏ, cứ một vòng rồi lại một vòng từ từ vây xung quanh hai người làm cho không khí lạnh nhất thời đều bị xua tan đi rất nhiều.

"Phương pháp này thật có hiệu quả!" Ánh mắt của Phong Vô Ý sáng lên.

"Cho nên ta mới đem ngọn lửa này biến hóa thành nhiều ngọn lửa nhỏ như vậy" Giọng nói của Tiêu Từ Mặc cuối cùng cũng có chút ổn định lại, không còn run rẩy như trước nữa. Không đợi nàng nói thì hắn đã tiếp tục: "Người đem tất cả những chuyện đã gặp phải ở dưới nước nói lại cho ta nghe một lần"

"...Biết rồi" Phong Vô Ý trợn trắng mắt, nhưng nàng biết hiện tại cũng không phải là thời điểm để nói chuyện phiếm. Nên chỉ có thể gằn từng tiếng mà đem mọi chuyện kể lại chi tiết một lần, mãi cho tới đến thời điểm Tiêu Từ Mặc tỉnh lại mới thôi. Ngay cả một tình tiết nhỏ nàng cũng không bỏ sót, chỉ sợ đó chính là mấu chốt để mở ra bí mật nào đó.

Yên lặng nghe nàng kể lại, vẻ mặt Tiêu Từ Mặc mới bắt đầu thì còn bình thường, nhưng cho tới khi nghe đến chính nàng cứu mình kia, thì sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng cổ quái.

"Làm sao vậy?" Phong Vô Ý thấy thế thì cảm thấy khó hiểu nên hỏi một câu.

"Cái kia... chuyện độ khí đấy, người vẫn thường xuyên làm à?" Tiêu Từ Mặc nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu sau, rồi mới lên tiếng hỏi.

"Cũng không phải thế, chuyện này ta mới chỉ là thực hiện qua với búp bê thôi. Mãi cho tới hôm nay, mới thật sự làm một lần" Phong Vô Ý tuy không rõ vì sao hắn hỏi vậy, nhưng vẫn trả lời: "Có vấn đề gì à?"

Tiêu Từ Mặc ngẩn ngơ một lúc, kia đúng là hôn ạ. Chính xác là hôn, vậy mà nữ nhân này có thể rất tự nhiên coi như không có việc gì mà nói ra như vậy? Hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc mà nhìn Phong Vô Ý, ở trên đôi môi nàng vẫn còn dính lại một chút nước, ở dưới ánh lửa đỏ chiếu vào càng nhìn càng thấy nó trở nên rất hấp dẫn. Rồi lại suy nghĩ tới vừa rồi nàng đã độ khí truyền hơi cho hắn, làm hắn nhìn không được cảm thấy bối rối... vội vàng nhắm mắt lại để không phải nhìn thấy nàng nữa.

"Này, người tại sao lại kỳ lạ như vậy " Phong Vô Ý nhíu mày. Hô hấp nhân tạo cùng với độ khí đều là một trong những kỹ năng dùng để cấp cứu mà, có gì quan trọng tới mức phải nghiêm túc như thế sao?

"Về sau, cái kỹ năng này bị phong ấn, không cho phép sử dụng nữa!" Tiêu Từ Mặc nói.

"Hả?" Phong Vô Ý sững sốt, rồi nhìn hắn. diễn đàn Lê-Quý Đôn. Nàng cũng không biết thế nào, mà tự nhiên lại nói ra một câu: "Đối với người cũng không được sử dụng sao?"

"... .." Tiêu Từ Mặc cứng họng, mãi tới một lúc sau mới hung dữ trừng mắt nhìn nàng, quát một câu: "Không được!"

"Hả" Phong Vô Ý há mồm, hắn đây chẳng lẽ là đang tức giận cái gì sao.....

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Nghịch Thủy Hóa Long.

Im lặng một lúc thật lâu, mãi cho tới khi y phục trên người của cả hai đều đã khô ráo. Tiêu Tử Mặc mới thu lại ngọn lửa, đứng lên nói: "Suy nghĩ của ngươi rất có lý, chỗ này không thể tự đứng mà tồn tại được, cho nên chúng ta thử đi tìm lại một lần xem"

"Ừm" Phong Vô Ý gật đầu, cùng với hán phân công nhau rồi sau đó bắt đầu tìm kiếm.

Còn về cuộc đối thoại vừa rồi, nàng cũng không muốn làm rõ xem tâm tình của mình ra sao. die»н«, d²-an, b«e, qu»y. d«on. Đợi sau khi kết thúc thí luyện, từ từ suy nghĩ lại cũng được.

Nhưng mà đợi tới sau khi bọn họ đã hoàn toàn kiểm tra xong cái sơn cốc này một lần nữa, thì cũng không khác với trước là bao nhiêu, ngay cả một chỗ khác lạ cũng không phát hiện được.

Liếc mắt nhìn thấy sắc trời đã dần trở nên tối hơn, khiến cho khí lạnh lại bắt đầu trở nên giảm xuống nhanh chóng, ngay cả y phục đã được hong khô thì cũng bắt đầu dần dần ướt đẫm trở lại.

"Cứ tiếp tục như vậy cũng không được" Tiêu Tử Mặc một bên dùng lửa xua tan khí lạnh bên người, một bên buồn bã lo lắng nói: "Nơi này không có bất cứ thực vật gì để ăn, cũng không có củi để nhóm lửa. Mà tinh thần lực của chúng ta cũng không thể nào duy trì được lửa trong suốt một đêm, hơn nữa bởi vì rét lạnh, đói khát và mệt mỏi... chúng ta cũng không có cách nào dựa vào thể lực này để xuyên qua hồ nước, đi trở về Thương Lăng cốc"

"Đúng là dựa vào thể lực của ngươi thì không thể nào trở về được, huống chi..." Phong Vô Ý ngồi xuống cạnh hồ nước, cười khổ nói: "Nếu cứ như vậy trở về, chỉ sợ là trong khoảng thời gian ngắn thì ngay cả ta cũng không thể nào làm được. Chứ đừng nói là đi tìm kiếm manh mối của kiếm Thương Lăng, trận thí luyện này... Sợ là chúng ta thất bại rồi"

"Ngươi muốn đánh cược gì sao?" Tiêu Tử Mặc nhăn mặt nhíu mày nói.

"....." Phong Vô Ý không nói gì, chỉ ngẩng đầu yên lặng nhìn Tiêu Tử Mặc.

"Ta đã lập lời thề...." Tiêu Tử Mặc đi tới trước mặt nàng, quỳ một chân xuống. Dùng ánh mắt nhìn thẳng vào nàng, hai tay kéo nàng ngồi xuống rồi lấy tay trái đặt lên đầu gối nàng, nghiêm túc nói: "Sống chết không xa rời ngươi, luôn nghe theo lời nói của ngươi. Ta sẽ dùng khả năng của mình để trợ giúp ngươi, nhưng nếu thời điểm ngươi đưa ra quyết định, thì cho dù ngươi có lựa chọn như thế nào đi nữa, ta cũng sẽ không phản đối"

"Vào lúc này, cái gọi là sáng suốt, không phải là nên lựa chọn rồi đi hay sao?" Phong Vô Ý bất chợt bật cười.

"Ngươi là hôn quân sao?" Tiêu Tử Mặc nhíu mày hỏi lại.

Phong Vô Ý sững sốt, nhìn chăm chú hán một lúc lâu rồi mới dùng tay phải vỗ mạnh lên tảng đá, quát khê một tiếng: "Tìm phú quý trong nguy hiểm, ta sẽ đánh cược một lần!"

"Tốt" Tiêu Tử Mặc cười nhẹ. Đột nhiên, ánh mắt hán rơi vào trên vị trí mà nàng vừa đánh xuống, khiến cho nụ cười nhất thời trở nên cứng đờ.

"Hả?" Phong Vô Ý dơ tay lên, mới phát hiện ở trên ngón tay bị cắt một vết thật dài. Máu tươi chảy xuống đất, chắc là do vì tảng đá không được bằng phẳng, rồi cộng thêm nàng dùng lực quá nhiều nên mới bị cắt đứt xuyên qua da tay.

"Vô Ý, trên người ngươi có sứ mệnh quá nhiều, yêu quý thân thể của chính mình cũng là một trong những trách nhiệm của ngươi" Tiêu Tử Mặc nói xong, kéo lấy một miếng vải ở trên y phục xuống, rồi thay nàng tỉ mỉ băng bó vết thương.

"Ta biết rõ rồi" Phong Vô Ý không phân bác lại. Bởi nàng biết sinh mệnh quý trọng ra sao, nên vừa rồi sự hành động không suy nghĩ kia, làm cho mình bị thương là do nàng không cẩn thận.

"Nói thật, ta cảm thấy chỗ này còn cổ quái hơn cả Nghịch Thủy Hàn Đàm" Tiêu Tử Mặc đứng lên, đứng đối diện với hồ nước nói tiếp: "Vô Ý, ta cảm thấy được..... Hả?"

Tiêu Tử Mặc mới nói được một nửa, thì trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, không tự giác mà ngừng lại lời đang nói dở.

"Như thế nào?" Phong Vô Ý lập tức bật người lên, bàn tay nắm chặt lấy thanh chủy thủ. Thân thể cũng lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Lúc này chỉ thấy Nghịch Thủy Hàn Đàm đang yên lặng bỗng đột nhiên sôi trào trở lại, giống hệt như một chảo dầu, kịch liệt tỏa ra bọt khí. Khiến cho sương lạnh trong không khí không những không hề tan đi chút nào, mà còn càng lúc càng trở nên dày đặc hơn.

"Cẩn thận" Tiêu Tử Mặc nói xong thì cũng lập tức triệu hồi ra ngọn lửa quây ở xung quanh, còn bản thân thì lùi lại phía sau vài bước, cùng với tay trái cầm lấy miếng ngọc màu tím ở trước ngực.

Cận chiến không phải là sở trường của hán, cho nên.... Lúc này chỉ có thể trợ giúp hết khả năng của mình, nhưng đồng thời cũng không thể tăng thêm gánh nặng cho Phong Vô Ý, nên tốt nhất là tránh xa chiến trường một chút là điều nên làm.

Ánh mắt Phong Vô Ý nhìn chăm chăm mặt hồ, nhưng khóe mắt vẫn liếc thấy được hành động của hán rõ ràng, nàng cảm thấy rất vừa lòng mà gật đầu.

die»« d^{an}, b^e, qu^y, d^{on}. Cho dù là ở trong tổ chức trước kia, tất cả mọi người đều có lĩnh vực am hiểu khác nhau, nhưng vào lúc hợp tác thì vẫn có được sự ăn ý ngầm hiểu lẫn nhau, không phải lúc nào cũng có thể anh đứng xông lên trước được, mà lùi lại về phía sau cũng không hẳn đã là yếu đuối nhất gan. Chẳng qua đều là do sự phân công không giống nhau, nên mới có sự sắp xếp và vị trí khác nhau, vì vậy mà không thể thiếu đi bất kỳ một ai. Nàng ghét nhất chính là bị những người có ý nghĩ ra về mình có lòng nghĩa khí rồi tự cho là đúng mà xông lên trước, vừa làm phá vỡ kế hoạch tác chiến rồi lại không hề hay biết mà cứ nghĩ mình là thiên tài! Mà Tiêu Từ Mặc, theo nàng quan sát thì hẳn hoàn toàn là người có khả năng hiểu được ý nghĩa và ý thức được sự việc rất nhanh.

"Vô Ý, máu!" Bỗng nhiên Tiêu Từ Mặc hét to một tiếng.

"Máu?" Phong Vô Ý không hiểu nên lặp lại một lần, ánh mắt đảo một vòng, sau đó mới nhớ được tới khối đá mà lúc này nàng vừa ngồi.

Quay đầu nhìn thì thấy khối đá kia đã tiến sát tới bên mặt hồ, vết máu tươi nàng để lại đang theo khe đá từ từ chảy vào trong hồ nước. die»« d^{an}, b^e, qu^y, d^{on}. Trông hồ nước lúc này giống như miệng núi lửa đang phun trào, khiến cho hơi lạnh trong hồ nước càng lúc càng có phản ứng mạnh hơn.

"Hình như là gặp máu của người, nên Nghịch Thủy Hàn Đàm mới có biến hóa như vậy" Tiêu Từ Mặc nói ra suy nghĩ của mình.

"Máu của ta?" Phong Vô Ý nhủ mày, ngạc nhiên lên tiếng: "Ta nhớ rõ là người đã từng nói qua, bất cứ thứ gì có thể hấp thu được máu người thì dù xấu hay tốt cũng đều có linh hồn gì đó đúng không?"

"Đúng vậy, cho nên..." Tiêu Từ Mặc cắn chặt môi, lo lắng nói tiếp: "Dù cho là chuyện khó tin, nhưng... sự thật chứng minh rõ ràng một điều, bản thân Nghịch Thủy Hàn Đàm chính là một vật sống!"

Phong Vô Ý nghe xong, cũng nhin không được mà thay đổi sắc mặt.

Chỉ là một hồ nước, tuy là có chút kỳ quái, nhưng mà cũng không tới mức làm nàng quá kinh ngạc. Ngay cả ma giới còn có thì Nghịch Thủy Hàn Đàm đã là cái gì, chỉ là... nàng có thể tưởng tượng ra cá biến thành mỹ nhân ngư nói tiếng người, cũng có thể tưởng tượng ra cây cỏ thụ tu luyện thành tinh biết đi, nhưng còn.... Một cái hồ nước lại là một vật sống thì

"Cẩn thận!" Tiêu Từ Mặc vội vàng hô lên một tiếng.

Phong Vô Ý phản ứng rất nhanh, lập tức ngửa người về phía sau, tay trái khê chống xuống mặt đất, bật xoay hai vòng nhìn rất đẹp rồi mới rơi xuống đất. die»« d^{an}, b^e, qu^y, d^{on}. Mà cùng với lúc đó, một mảng băng lớn ở trong hồ cũng bắn lên, rồi biến hóa thành một nắm tay nhỏ nện thẳng vào vị trí nàng vừa mới đứng.

Vừa mới ổn định được thân thể, nàng lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trước mặt là một mảnh sương lạnh dày đặc, cùng với vài đạo ánh sáng trắng phóng thẳng lên trời làm cho sơn cốc nhất thời sáng bừng. Hào quang rực rỡ mãnh liệt tạo thành một vết nứt, mãi tới khi làm cho hai người phải lùi về phía sau mấy bước mới thôi. die»« d^{an}, b^e, qu^y, d^{on}. Phong Vô Ý theo bản năng nắm lấy tay Tiêu Từ Mặc kéo hẳn lùi lại, rồi mới vung lên ống tay áo để che đi ánh sáng chói mắt đang chiếu thẳng lên hai người. Bỗng "ầm" một tiếng động vang lên thật lớn, ánh sáng trắng vừa rồi còn đẹp để chói sáng mà giờ đã nhạt đi rất nhiều, sau đó lại biến thành ánh sáng màu xanh. Nhưng màu xanh này lại không hề chói mắt như vừa rồi, mà nó chỉ phát ra ánh sáng dịu dịu, còn tiếng nổ vang lên thật lớn kia cũng là từ khi ánh sáng trắng chuyển thành màu xanh mà phát ra.

Phong Vô Ý thả tay ra, mở to mắt nhìn đạo ánh sang đang ngưng tụ kia, đang dần dần biến thành một đóa hoa sen xanh chỉ trong phút chốc đã nở rộ. Mà ở bên trong ánh sáng xanh đó bắt đầu dần hiện ra một hình dáng thật dài.

"Thật sự là Long?!" Tiêu Từ Mặc hét to một tiếng kinh hãi, vì thế mà tay đang nắm lấy tay Phong Vô Ý cũng xiết chặt hơn.

Phong Vô Ý trợn mắt nhìn một hình ảnh thật dài đang hiện ra, đây là hình ảnh kinh tâm động phách tới như nào chứ? Làm sao có thể không khiến người ta kinh hãi cho được ạ? Trước mắt nàng lúc này là một hình dáng cực kì dài, giống hệt một con rồng được bao phủ bởi ánh sáng màu xanh đang ngừng cao đầu. Cứ như là cả trời đất chỉ có mình sự tồn tại của nó, ánh mắt cao ngạo không có gì sánh được, rồi bỗng nhiên ánh mắt đó chuyển hướng nhìn về phía Phong Vô Ý và Tiêu Từ Mặc. Vừa mới rồi ánh mắt còn không thèm để ai vào mắt, mà lúc này lại dần hóa thành một luồng lệ khí.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tuyệt Địa Tử Đấu .

"Thanh Long..." Phong Vô Ý thì thào tự nói, nhưng ánh mắt thì vẫn nhìn chăm chăm Thanh Long ở trên giữa không trung.

"Vô Ý, Nghịch Thủy Hàn Đàm không thấy đâu nữa rồi!" Giọng nói của Tiêu Từ Mặc bỗng trở nên dồn dập.

"Hả?" Phong Vô Ý ngẩn người, ánh mắt cũng rời đi. Quả nhiên, vốn là một hồ nước mà vào lúc này đã biến thành một mặt đất bằng phẳng-- Nói cách khác, đường ra đã không còn nữa, và bọn họ lần này thật sự là sẽ bị nhốt ở trong cái miệng "Giếng" này rồi!

"Chẳng lẽ..." Tiêu Từ Mặc nhìn mảnh đất, nơi vốn là một hồ nước mà giờ lại thành như vậy, thì lập tức ngẩng đầu nhìn Thanh Long, vẻ mặt hiện ra biểu tình không thể tin được.

"Người thử nói xem, Thanh Long này có phải chính là bản thân Nghịch Thủy Hàn Đàm hay không?" Phong Vô Ý nghe được ý tứ của hắn, thì nuốt nước miếng một cái rồi mới lên tiếng nói.

Một cái hồ này lại chính là một con rồng? Chuyện này cũng thật khó tin rồi!

"Là người, nữ tử nhân loại, dám dùng máu để thức tỉnh ta?" Giọng nói của Thanh Long trực tiếp vang lên ở trong đầu của hai người. *die»n«, d«an, b«e, qu»y, d«on.* Ngay lập tức khiến bọn họ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, làm cho tinh thần bị phân tán, và ngay cả ngọn lửa hộ thân cũng không thể duy trì tiếp được nữa.

"Ta không phải có ý muốn đánh thức người, cái này chỉ là chuyện ngoài ý muốn" Phong Vô Ý nhún vai, thản nhiên nhìn Thanh Long lên tiếng"

"Hừ, nhân loại tham lam, chẳng lẽ người không có ý nghĩ muốn đem ta giữ làm của riêng?" Thanh Long ngạo nghễ nói.

"Đem người... làm của riêng?" Phong Vô Ý quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Từ Mặc, nhưng cả hai đều cảm thấy rất mờ mịt. *die»n«, d«an, b«e, qu»y, d«on.* Mặc kệ Nghịch Thủy Hàn Đàm có phải là một con rồng hay không, mà điều quan trọng nhất chính là mục tiêu mà nàng phải tới đây là gì? Bọn họ tới là để tìm kiếm Thương Lãng... Hả? Trong đầu đột nhiên ý thức được, Phong Vô Ý cẩn thận hỏi: "Chẳng lẽ người chính là Thượng Cổ Thần Binh-- kiếm Thương Lãng?"

"Thượng Cổ Thần Binh?" Trong miệng Thanh Long phun ra một luồng băng sương, khinh thường nói: "Ta chính là Chân Thần Khí!"

"Hả?" Phong Vô Ý chớp chớp mắt, do dự nói tiếp: "Thần khí.... Vậy người rốt cuộc là vật thể sống, hay chỉ là một đồ vật?"

"Cần rồi!" Thanh Long gầm thét.

Tiêu Từ Mặc kêu lên một tiếng đau đớn, nhìn không được đưa tay đỡ trán.

"Người không có việc gì chứ?" Phong Vô Ý có gắng chịu đau đớn, quay đầu lo lắng hỏi hắn.

Tiêu Từ Mặc lắc đầu, khẽ nói: "Không nên chọc giận nó nữa"

"Được rồi" Phong Vô Ý ngẩng đầu nhìn Thanh Long: "Rốt cuộc là người muốn như thế nào thì mới bằng lòng đi theo ta?"

"Nhân loại, người quá yếu" Thanh Long lạnh lùng lên tiếng.

"Không thử thì làm sao mà biết được" Phong Vô Ý cười lạnh, rồi nắm chặt lấy thanh chủy thủ ở trong tay.

"Tốt, muốn ta đồng ý cũng rất đơn giản, tới thu phục ta đi" Thanh Long nói xong, thân thể ước chừng mấy chục thước bỗng nhiên giãn ra rồi lao vọt lên không trung, làm khuấy động cả bầu trời. *die»n«, d«an, b«e, qu»y, d«on.* Nhất thời trong cái sơn cốc bé nhỏ liền bị gió lốc thét gào, người ở bên dưới bị thổi tung, đứng không vững.

"Cẩn thận!" Tiêu Từ Mặc hét lớn một tiếng.

Không cần hắn nhắc nhở, thì Phong Vô Ý đã sớm tránh ra. Lúc này chỉ thấy ở giữa sơn cốc đã bị một tầng băng thật dày bao trùm.

Chỉ ngẩn người trong chốc lát, nàng cũng kịp thời phản ứng lại. Nếu như Thanh Long là do Nghịch Thủy Hàn Đàm biến thành, thì tự nhiên là sẽ có năng lực làm cho nước biến thành băng.

Nhưng còn chưa đợi nàng suy nghĩ nhiều, thì vô số phong nhận, thủy tiễn cùng với mảnh băng vụn giống như xương cốt đã đuổi tới. Không gian trong sơn cốc chật hẹp chỉ có hạn, mà Thanh Long lại bay lơ lửng ở trên trời, cho nên lúc này bị đánh thì cũng chỉ có mình bọn hắn mà thôi.

"Vô Ý, ta che chắn cho người" Tiêu Từ Mặc khẽ nói nhỏ một câu. Rồi lập tức đi lên trước, ngón tay bay múa nhanh chóng ném ra một đồng giấy thật lớn.

Tùng đột ánh sáng vàng lấp lánh phóng ra, ở trong không trung biến thành những ảo ảnh không hề sợ hãi đánh về phía sau gáy Thanh Long.

Phong Vô Ý nhờ vậy mà tránh được một chút, ổn định lại tinh thần. Đem chủy thủ cất đi, lại bắn ra một sợi giấy thép bị ẩn giấu ở trong nhẫn, tay run lên, nhất thời có một đoạn dây nhaim thẳng về phía con mắt của Thanh Long mà lao tới.

"Chỉ là chút tài mọn!" Thanh long to lớn nhìn thấy đồng pháp thuật cấp thấp kia thì không thèm để ý, nhẹ nhàng vung đuôi một cái, nhất thời làm cho đồng giấy vỡ vụn rơi xuống giống như một trận mưa tuyết.

Mà đúng lúc này, dây thép của Phong Vô Ý cũng đã tới nơi. *die»n«, d«an, b«e, qu»y, d«on.* Thanh Long cũng cảm giác được nguy hiểm, cái đầu to lớn

nhẹ nhàng nghiêng sang một chút, làm cho dây thép lướt qua bên cạnh.

Phong Vô Ý nhìn thấy rõ ràng, rồi sau đó đưa tay ấn một cái nữa làm cho sợi dây thép vốn đang bay đi, lập tức quay trở lại quấn quanh mấy vòng ở bên sợi râu rồng.

"Hà?" Thanh Long lắc lắc đầu, nhưng không có cách nào thoát được khỏi sợi dây thép. Đột nhiên nó tức giận, bay thẳng lên trời.

Về mặt Phong Vô Ý đột nhiên xấu đi, lập tức đem sợi dây ở trên cổ tay thả ra hai vòng, rồi dùng lực kéo mạnh. Nếu như khoảng cách không bình đẳng vậy thì ta đây liền kéo người từ trên trời xuống mặt đất!

Sợi dây thép sắc bén cắt đứt da thịt trên cổ tay, máu tươi một giọt rồi lại một giọt theo dọc cổ tay trắng nõn chảy xuống.

"Chịu đựng!" Tiêu Từ Mặc cũng đưa tay nắm lấy sợi dây thép. Nhưng hắn không phải dùng sức lực, mà là ngưng tụ tinh thần lực.

Gần như chỉ là trong nháy mắt, sợi dây thép đột nhiên trở nên

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thần Binh Thương Lãng.

"Ầm" Cuối cùng thì một nửa bên vách núi cũng bị sụp xuống, từng đợt nham thạch rơi xuống trông thật như một trận trời long đất lở.

"Cẩn thận!" Phong Vô Ý vẫn quan sát tình cảnh xung quanh, thấy thế thì kéo bả vai của Tiêu Từ Mặc lại về phía sau, lưng cũng dán sát vào bên vách đá để tránh thoát đi những nham thạch đang rơi xuống. die»n«, dƣan, b»e, qu»y, d«on. Một bên trầm giọng nói: "Nắm chặt lấy tay ta, cho dù có thể nào cũng không được phép buông tay!"

Tiêu Từ Mặc gật đầu, mười ngón đan xen vào với nhau, rồi nắm chặt lấy tay nàng.

Bọn họ đều rõ ràng, cái con rồng này sẽ tuyệt đối không để cho bản thân nó bị chôn sống ở đây, nhưng mà dù là có không chết thì cũng sẽ không tránh khỏi bị thương. Hơn nữa nó còn có thể bay lên, cho nên chỉ cần Phong Vô Ý không tiếp tục dùng sức kéo nó xuống như vừa rồi, mà thả lỏng sức lực ra thì con rồng này ... có khả năng rất lớn là sẽ đem bọn họ cùng đi ra ngoài.

Quả nhiên, khi lực của Thanh Long dần sôi sục trở lại, rồi bỗng nhiên cảm thấy được lực lượng đang kéo nó xuống dưới đã giảm nhẹ đi thì cũng lập tức quay đầu, bay thẳng lên trên trời.

"Đi!" Phong Vô Ý kéo chặt dây thép, tay còn lại thì nắm chặt lấy tay của Tiêu Từ Mặc. Ngay sau đó, hai người cùng bay lên trời.

Thanh Long có Long Lân bảo hộ, dù bị tảng đá rơi trúng cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Nhưng mà bọn họ thì khác, nhưng cũng may là thuật sai khiến của Tiêu Từ Mặc vẫn còn có tác dụng, tất cả bọn nó đều đang bay lượn vòng quanh hai người ở giữa không trung, khiến cho những tảng đá rơi xuống đều bị đánh văng ra ngoài.

Mặt đất càng ngày càng xa, đột nhiên đập vào mắt lúc này là cả một khoảng trời rộng lớn và sáng sủa. die»n«, dƣan, b»e, qu»y, d«on. Rốt cuộc đã rời khỏi phạm vi của sơn cốc, từ trên trời cao nhìn xuống, chỉ thấy ở bên dưới là các dãy núi nối liền vào nhau kéo dài liên miên không dứt. Gần nhất là một mảng rừng cây xanh tốt, xa hơn thì là dãy núi tuyết trắng tinh, mà xa hơn chút nữa còn có thể loáng thoáng thấy được con sông Đại Giang, rồi thành thị thôn trấn, và hàng nghìn hàng vạn dặm đất đai.

Phong Vô Ý ngẩng đầu nhìn thấy Thanh Long vẫn còn tiếp tục bay thẳng lên trên cao như cũ thì cắn răng một cái, sau đó nàng chạm nhẹ vào cơ quan ở trên chiếc nhẫn trong tay. Dây thép lập tức bị rút lại, cũng đồng thời mang bọn nàng tiếp cận gần với cái đầu to lớn của con rồng này.

"Đi lên!" Phán đoán đúng thời điểm, nàng dùng sức ném Tiêu Từ Mặc đi lên trên.

Ngày từ lúc chữ đầu tiên được thốt ra khỏi miệng nàng thì Tiêu Từ Mặc đã hiểu rõ ý tứ, sau đó hắn cố gắng mượn lực mà sai bước lên trên lưng Thanh Long. Hai chân kẹp chặt lấy thân mình của nó, tay thì nắm chặt lấy một mảnh long lân để khiến cho bản thân mình không bị ngã xuống dưới.

Phong Vô Ý thấy ổn rồi, thì mới thu lại dây thép, đồng thời cũng ngồi xuống phía trước Tiêu Từ Mặc.

Tiêu Từ Mặc ôm lấy eo nàng, sau khi cảm thấy nàng đã ổn định được thân thể, lúc này hắn mới thối ra một hơi.

Dù có thể nào đi nữa thì bọn họ cũng đang ở trên chín tầng trời, nếu như bị ngã xuống thì nhẹ nhất cũng sẽ bị thịt nát xương tan. Mà cái gọi là xương cốt, có thể còn giữ lại được hay không cũng khó mà nói trước được ă!

Phong Vô Ý cùng lúc đưa hai tay bắt lấy cái sừng ở trên đầu Thanh Long, cười lạnh nói: "Lúc này ngay cả cười ở trên người của người thì ta cũng đều đã

làm rồi, ngươi còn có nhận thua hay không?"

"Ngươi chỉ là một nữ nhân còn trẻ tuổi, nhưng lại rất có ý tứ" Sau khi giải thoát khỏi sự nóng bỏng của dây thép thì Thanh Long cũng bắt đầu bình tĩnh trở lại, tuy giọng nói vẫn còn tức giận nhưng mà ở trong đó lại ẩn chứa sự ngạc nhiên nhiều hơn: "Lực lượng thì yếu kém tới mức đáng thương, nhưng mà ngươi lại có bản lĩnh vô cùng kì quái... mà tâm tính cũng rất kiên cường. Hon nữa còn có người đồng bạn này của ngươi, có thể sử dụng được lực lượng... chắc hẳn là một hệ truyền nhân của Tuyền Ki Thạch phủ đúng không? Nhưng mà thật đáng tiếc, đáng tiếc"

Đáng tiếc cái gì, Phong Vô Ý nghe thấy thế thì ở trong lòng cũng đánh một cái dấu hỏi thật lớn. Nhưng nàng lại không có hỏi thêm gì, mà chỉ nói: "Vậy ngươi đồng ý đi theo ta rồi hả?"

"Cũng được" Thanh Long lắc đầu vẫy đuôi một trận, rồi mới từ từ nói: "Tại chỗ này, ngay cả chim cũng không thấy nổi một con bay qua. Ta đã ở trong sơn cốc này gần ngàn năm, giờ đi ra ngoài cũng được. Nhưng mà.... nhà đâu, ngươi có thể hay không sử dụng được ta thì phải dựa vào chính bản thân ngươi rồi. Mà hiện tại lúc này, ngươi hiển nhiên là không có tư cách!"

"Tư cách?" Phong Vô Ý nhui mày, tức giận lên tiếng: "Cái loại lực lượng mà phải dựa vào người khác ban ơn cho, ta không cần. Mà ngươi, sẽ có một ngày, ta không chỉ có thể sử dụng được ngươi, mà ngươi còn phải thần phục dưới chân ta nữa!"

"Ha ha ha...." Đột nhiên Thanh Long cười lớn một trận khiến cả trời đất phải rung động: "Được rồi, tạm thời ngươi là người cầm giữ ta, cho nên ít nhất cũng phải có được chút khí thế này mới đúng!"

Về mặt Phong Vô Ý không vì nghe thấy thế mà thay đổi, nàng còn đang định nói thêm gì nữa, thì đúng vào lúc này... Thân thể cao lớn của Thanh Long bỗng toát ra một mảnh ánh sáng màu xanh bao phủ quanh thân thể, sau đó từ từ thu nhỏ lại và cuối cùng là biến thành một thanh bảo kiếm.

"Không tốt!" Tiêu Từ Mặc vừa hô to, tay cũng đồng thời nắm chặt lấy tay của Phong Vô Ý.

Cũng không biết là do Thanh Long quên mất, hay là nó có ý định khảo nghiệm bọn họ một lần. *die»»«, d³an, l»«e, qu»y, d³on*. Mà ngay từ lúc thanh thần binh Thương Lăng xuất hiện ở trên chín tầng trời, thì hai người bọn họ cũng bị mất đi chỗ chống đỡ, rồi rơi thẳng xuống dưới.

Tuy là đang bị rơi xuống, nhưng Phong Vô Ý lại không hề hoảng hốt chút nào. Nàng chỉ đưa tay đề lên vị trí cơ quan ở trên chiếc nhẫn, chờ tới khi có chướng ngại vật xuất hiện ở bên cạnh người thì liền bắn ra quần chặt lấy. Lúc trước, vào thời điểm nhảy dù, cũng có một lần bị trục trặc khiến cho dù không thể bung ra, nàng cũng đã từng làm một lần như vậy... chỉ là lần này khác ở chỗ, bên cạnh còn có thêm một người nữa mà thôi.

Tiêu Từ Mặc hít sâu một hơi, hẳn cũng không nghĩ được nhiều như vậy, nên tay trái dùng lực kéo đứt chiếc vòng trang sức ở trên cổ, đem miếng ngọc màu tím lấy xuống.

Chỉ trong nháy mắt, từ trên khe hở trong tay hắn bắn ra những đạo ánh sáng màu tím vô cùng xinh đẹp, mà lực lượng này cũng làm cho người ta không thể mở mắt ra nổi.

Phong Vô Ý không chịu được mà phải nheo mắt lại, trong tai chỉ nghe thấy một tiếng âm thanh giống như chim chóc đang kêu. Sau đó là dưới chân đột nhiên trở nên mềm nhũn, ngã lên một thứ gì đó mềm mại, nhưng cũng không khiến mình bị thương chút nào. Tốc độ rơi không những đã ngừng lại, mà còn có cảm giác như là đang được kéo lên trên.

Từ từ mở to hai mắt, lọt vào mắt nàng lúc này là cảnh tượng khiến cho nàng vô cùng kinh ngạc và thần phục không thôi.

Nàng thấy bọn họ đang cười trên một con chim khổng lồ, ngoại hình con chim này nhìn giống như phượng hoàng ở trong sách, nhưng trên thân lại bị một màu tím bao phủ, từ gáy trải dài khắp toàn thân. *die»»«, d³an, l»«e, qu»y, d³on*. Trên cái đầu tinh xảo cùng với chiếc đuôi xinh đẹp dài tới chừng ba, bốn mét đang phát ra ánh sáng rực rỡ vô cùng mỹ lệ. Thân sắc của nó cực kỳ cao ngạo, nhìn không khác gì một vương giả.

"Đây là?" Phong Vô Ý tò mò sờ lên lông ở trên lưng chim, quay đầu lại nói: "Đây là mảnh thú bị phong ấn ở trong mảnh ngọc màu tím kia của ngươi à?"

"Đúng vậy, nó được gọi là Từ Vô. Cũng chính là vương giả của mảnh thú ở trên Đại Lục Phạm Thiên-- Ma điểm băng sát điều" Tiêu Từ Mặc trả lời: "Ma điểm băng sát điều tình tình rất hung bạo, chỉ ăn thịt và nội tạng của người. Thuộc tính băng, nhưng lại có thể phun ra lửa, mà ngọn lửa đó lại mang theo hàn băng rét lạnh tới thấu xương. Tuy là không thể cháy, nhưng lại có thể đem người đóng băng lại chỉ trong nháy mắt"

"So với con rắn kia còn đẹp hơn nhiều" Phong Vô Ý nhún vai. Thật sự là nhìn không ra, một sinh vật xinh đẹp như thế mà sao lại khát máu tới vậy.

Trong khi hai người nói chuyện, Từ Vô đã đưa bọn họ quay trở về tới cái sơn cốc lúc đầu. May mắn là vách núi kia sập xuống không hề ảnh hưởng tới bên này, nếu không thì đã chôn vùi Hoàng Cửu Lê xuống bên dưới, mà nếu thật sự như vậy thì vấn đề đã trở nên nghiêm trọng rồi!

"Àm--" Ngay lúc bọn họ rơi xuống đất, Thanh Long cũng hóa thành thanh kiếm cổ rơi xuống ở ngay bên cạnh. *die»»«, d³an, l»«e, qu»y, d³on*. Rồi lập tức cắm xuống trên mặt đất, chỉ để lộ ra chuôi kiếm ở bên ngoài.

Trên người Từ Vô cũng toát ra ánh sáng màu tím, toàn thân giống như một ngọn lửa mà lao vào miếng ngọc ở trên tay Tiêu Từ Mặc, cuối cùng là biến mất không thấy đâu nữa. Lúc này trên trán Tiêu Từ Mặc cũng toát ra mồ hôi lạnh ướt đầm, sắc mặt trở nên trắng bệch, thân hình lung lay như sắp ngã.

"Ngươi không sao chứ?" Phong Vô Ý thấy thế thì lo lắng hỏi thăm.

"Không sao, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là tốt rồi" Tiêu Từ Mặc thở ra một hơi, đem miếng ngọc đeo lên trên cổ, cười khò nói: "Lực lượng của Từ Vô

quá mức mạnh mẽ, cho nên khổng chế nó không dễ dàng chút nào. Chỉ cần không cẩn thận là sẽ bị lực lượng của nó phản lại, cho nên đây cũng là nguyên nhân mà khi không phải thật sự cần thiết thì ta sẽ không triệu gọi nó ra"

"Dù sao thì vật cũng đã tới tay, nên không cần vội" Phong Vô Ý nói xong, cúi người rút thanh kiếm ra. Thanh kiếm này so với trường kiếm thì rộng lớn hơn một chút, thân kiếm trong suốt như nước, bên trong tỏa ra khí lạnh dày đặc, nhưng lại được ẩn giấu đi một cách kín đáo vô cùng. di»n« d«an, b«e. qu»y, d«on. Chuôi kiếm được khắc một đồ án hình Thanh Long cười mây, rồi thân hình rồng kéo dài uốn lượn vòng quanh chuôi kiếm... Sau đó nhìn trên thân kiếm thì thấy ở đó được khắc lên hai chữ cổ theo phong cách xa xưa-- Thương Lăng!

Thượng cổ thần binh, Kiếm Thương Lăng!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tuyền Ki Thạch Phủ.

Phong Vô Ý cầm kiếm lên thử xem cảm giác ra sao, nhưng tới khi cầm lên thì nằng lại bữu môi.

"Có chuyện gì à, sử dụng thần kiếm mà còn cảm thấy không tốt sao?" Tiêu Tử Mặc mỉm cười nói.

"Ta không biết dùng kiếm, mà cũng không muốn dùng kiếm" Phong Vô Ý tức giận lau thân kiếm, mở miệng nói tiếp: "Là một kiếm khách thì đều sử dụng kiếm, nhưng mà ba năm luyện đao, mười năm luyện kiếm... ta không có từng đây thời gian để luyện"

"Mặc kệ là thế nào đi nữa, thì thí luyện cũng đã hoàn thành rồi" Tiêu Tử Mặc thở phào một hơi nhẽ nhỡ, rồi ngẩng đầu lên.

Lúc này bóng đêm đã bao phủ khắp mặt đất, trên bầu trời là một khoảng không rộng mênh mông. d«i«n«đàn_.l«e. quý_d«on. Ngay cả mặt trăng cũng không nhìn thấy rõ, vì bị tầng mây thật dày che khuất, thậm chí cả gió cũng mang theo một cỗ khí tức áp lực nặng nề.

"Nhìn cái gì vậy?" Phong Vô Ý đi tới, tiện tay lấy một bộ y phục đem bọc lại Thương Lăng kiếm để tránh cho bị lưỡi kiếm cắt trúng phải chính mình, còn một bên thì cất giọng trêu đùa: "Chẳng lẽ vào thời tiết xấu như thế này mà ngươi cũng có thể xem được tinh tượng hay sao?"

"Chỉ sợ ngày mai sẽ có mưa to" Tiêu Tử Mặc trả lời.

"Không biết con bạch điều kia lúc nào sẽ tới đón chúng ta nhỉ?" Phong Vô Ý nhíu mày lên tiếng hỏi. Trời mưa hay không cũng không quan trọng, nhưng mà nằng cũng không muốn giống như một đứa ngốc đứng ở giữa trời mưa.

"Bên này có động tĩnh lớn như vậy, chỉ sợ là đã sớm kinh động tới trưởng lão rồi" Tiêu Tử Mặc nghe nằng hỏi, thì cũng bình tĩnh trả lời.

"Tiếp theo còn có cái thí luyện nào khác nữa sao?" Phong Vô Ý bắt đầu cảm thấy có chút buồn phiền.

"Còn một lần" Tiêu Tử Mặc gật đầu nói: "Khảo nghiệm của Tuyền Ki Thạch phủ từ trước tới nay đều lấy 'ba' làm số lượng. Nếu ta đoán không sai, thì lần kế tiếp chính là để cho ngươi vượt qua thí luyện chi môn rồi"

"Thí luyện chi môn?" Phong Vô Ý ngẩn người: "Đó là cái gì?"

"Không biết" Tiêu Tử Mặc nói ra đáp án này, rõ ràng là đã làm cho nằng rất ngạc nhiên: "Sách sử ở trong Tuyền Ki Thạch phủ ghi lại, người tiến vào thí luyện chi môn rất nhiều, nhưng mỗi một người ở trong đó lại trải qua các khảo nghiệm khác nhau. Cho nên, không có cách nào đoán trước được"

"Vậy cũng chỉ có thể bình đến tướng chặn rồi" Phong Vô Ý nói xong, lại đem Thương Lăng kiếm đổi sang tay kia.

"Nói cũng như không, mà ngươi đang làm cái gì vậy hả?" Tiêu Tử Mặc tò mò nhìn thanh thần binh đang bị y phục che phủ cẩn thận kia, lên tiếng hỏi.

"Không có vô kiếm, cho nên quá phiền phức rồi!" Phong Vô Ý oán giận nói.

"Thương Lăng kiếm, không cần vô kiếm" Tiêu Tử Mặc giật mình, rồi lập tức nở nụ cười. d«i«n«đàn_.l«e. quý_d«on. Một mặt đưa tay cầm lấy thần kiếm, một bên coi bộ y phục đang bao bọc nó ra, rồi mới đưa chuôi kiếm cho nằng cầm.

"Sau đó thì sao?" Phong Vô Ý nhíu mày.

"Kiếm là sát ý, tâm chính là bao kiếm" Tiêu Tử Mặc trầm giọng nói.

"Tâm là bao kiếm?" Phong Vô Ý đọc một lần, chợt ở trong lòng như đã hiểu ra điều gì đó. Hai tay nắm chặt lấy chuôi kiếm, rồi đưa mắt nhìn tập trung vào hàn khí dày đặc ở thân kiếm.

Trong nháy mắt, một bao kiếm tự nhiên xuất hiện rồi bao trùm lên thân kiếm, nhìn vô cùng hòa hợp không thể chê vào đâu được.

Bao kiếm này tuy trông như một thanh gỗ bình thường, ở trên mặt cũng không hề có hoa văn hay đồ án gì cả... nhưng lại rất phù hợp với dáng vẻ tao nhã đơn giản của Thương Lăng kiếm.

Ánh mắt Tiêu Từ Mặc trở nên nặng nề, đang lúc há mồm còn chưa kịp nói thì ở trên không trung đã truyền tới tiếng chim kêu vang dội.

"Đến rồi!" Phong Vô Ý ngẩng đầu lẩm bẩm: "Thật đúng là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới liền"

"Tào Tháo là ai?" Tiêu Từ Mặc cảm thấy không hiểu nên hỏi lại.

"Trong thế giới của ta, có một vị chính là nhà chính trị quân sự vĩ đại có tên gọi như thế" Phong Vô Ý thuận miệng nói luôn.

"A..." Tiêu Từ Mặc đáp một tiếng, nhưng vẫn không hiểu rõ cái người gọi là Tào Tháo này cùng với Bạch Linh, một bên là nhà chính trị quân sự và một bên là con chim lớn này thì có quan hệ gì với nhau.

Mà cũng ngay tại thời điểm hần đang rối rắm, thì Bạch Linh đã lao xuống, nhẹ nhàng hạ cánh ở bên cạnh bọn họ.

"Đi thôi" Phong Vô Ý nắm lấy bờ vai của Tiêu Từ Mặc, đem Thương Lăng kiếm đeo ở bên hông, rồi tiện tay thu dọn luôn bọc hành lý.

"Ừm" Tiêu Từ Mặc cũng tiện tay cầm lấy tượng gỗ có hình dáng trẻ con, ngón tay xoa nhẹ ở trên mặt tượng gỗ vài lần. Chỉ thấy ở trên tượng gỗ hiện lên một đạo ánh sáng màu vàng, rồi rất nhanh lập tức nhạt dần đi.

"Phong án?" Phong Vô Ý bước lên trên lưng bạch điều, quay đầu nhìn thấy động tác của Tiêu Từ Mặc thì nhú mày lên tiếng.

"Tuy có thể bảo hần ngâm miệng lại, nhưng mà để tránh cho hần chộc phải phiền phức thì vẫn nên phong ấn lại có lẽ sẽ tốt hơn" Tiêu Từ Mặc khẽ nói: "Ta đã hạ phong ấn khóa lại năm cảm giác của hần, cho nên phải đợi tới khi rời khỏi Tuyền Ki Thạch phủ thì mới có thể cởi bỏ"

Phong Vô Ý gật đầu, vòng hai tay từ đằng sau ra đằng trước ôm chặt lấy eo của Tiêu Từ Mặc.

Bạch điều kêu dài một tiếng, vỗ cánh bay cao.

Tính tới lúc này thì Phong Vô Ý đã bay lượn tất cả là ba lần, nhưng lần cười Thanh Long là đang quyết chiến một trận cừu tử nhất sinh, nên so với cười Bạch Linh lúc này thì năng có cảm giác thoải mái và vững vàng hơn rất nhiều.

Ở trên không trung, mây gió biến đổi liên tục, chỉ sợ chưa tới bình minh thì cơn mưa lớn đã đổ xuống mất rồi.

"Trưởng lão, là người như thế nào?" Phong Vô Ý ngẫm nghĩ rồi hỏi. đ≡iễn đàn l≡ê. quý đ≡ôn. Dù sao thì người sắp gặp cũng chưa phải là bằng hữu, cho nên biết trước người ta ra sao thì có lẽ sẽ tốt hơn.

"Tuyền Ki Thạch phủ hiện giờ chỉ còn lại có ba vị trưởng lão vẫn còn tồn tại hậu thế" Tiêu Từ Mặc sắp xếp lại suy nghĩ một lúc, rồi mới từ từ nói: "Đại trưởng lão nghiêm khắc cổ hủ, nhị trưởng lão ôn hòa giản dị, tam trưởng lão tính tình ngoan đồng-- nhưng người trẻ tuổi nhất cũng chính là tam trưởng lão, tuổi cũng đã hơn trăm. Lưu Ly là đệ tử của đại trưởng lão"

"Nói vậy, thí luyện Thương Lăng kiếm chắc hẳn là do tam trưởng lão-- cái người chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn này đưa ra chủ ý đi!" Phong Vô Ý sau khi nắm rõ thì lên tiếng nói.

"Đúng thế" Tiêu Từ Mặc có chút kinh ngạc khi thấy nàng nhạy cảm như vậy, rồi tiếp tục nói: "Thí luyện chi môn, chính là do nhị trưởng lão quản lý"

"Thí luyện chi môn..." Phong Vô Ý lẩm bẩm tự nói một câu, rồi rơi vào trạng thái suy nghĩ. Căn cứ vào lời nói của Tiêu Từ Mặc, mỗi người đi vào thí luyện này đều sẽ gặp phải những khảo nghiệm khác nhau... trong lòng nàng bỗng nảy ra một suy nghĩ, thí luyện chi môn, chỉ sợ là có liên quan tới thí luyện Tinh Thần lực! Đúng vậy, nhưng nàng vẫn không biết rõ được chi tiết của cuộc thí luyện này là gì, mà cũng bởi vì tư liệu có được quá ít, nên càng không có cách nào phán đoán được.

"Sắp tới rồi, nơi đó chính là Tuyền Ki Thạch phủ" Tiêu Từ Mặc lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của Phong Vô Ý.

"Hả?" Phong Vô Ý nghiêng đầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy bên dưới là một khoảng không tối đen như mực, ngay cả một ngọn đèn cũng không thấy, nên nàng không thấy rõ bất cứ thứ gì cả.

"Ngọn núi kia chính là Tuyền Ki Thạch phủ" Tiêu Từ Mặc đưa tay chỉ.

"Núi? cả một ngọn núi?" Phong Vô Ý ngạc nhiên.

"Đúng thế, dốc núi Bích Ảnh có rất nhiều hang động rộng lớn, do trải qua thời gian lâu dài mà có hình dáng như vậy... sau đó mới dần biến thành Tuyền Ki Thạch phủ hiện tại" Tiêu Từ Mặc trả lời nghi ngờ của nàng.

"Ồ..." Phong Vô Ý tốn bao công sức suy đoán thì ra cái được gọi là thạch phủ, nếu nói dễ nghe thì chính là một cái sơn động mà thôi. đ≡iễn đàn l≡ê. quý đ≡ôn. Khó trách trong nghìn năm qua không có ai có thể tìm tới được Tuyền Ki Thạch phủ, mà cứ cho là người ta có đứng

ở trên dốc núi Bích Ảnh thì cũng làm gì có ai nghĩ tới được là chính mình đang đứng ở trên nóc nhà của Tuyền Ki Thạch phủ chứ....

Khi đang nói chuyện, Bạch Linh đã hạ cánh xuống một mảnh đất bằng phẳng ở trên sườn núi. Nơi này nằm ở trong vách đá cheo leo, không hề có một đường nào để đi lên trên, trừ khi là người có bản lĩnh bám vào được vách đá trơn nhẵn như gương và vượt qua độ cao hơn ngàn mét để bò lên. Mà điều quan trọng chính là cả cái dốc núi Bích Ảnh này lại bị nghiêng về một bên, cho nên ngay cả khi đứng ở trên đỉnh núi nhìn xuống, thì cũng không thể nào nhìn tới được chỗ đất trống này.

Tiêu Từ Mặc sờ sờ lên đầu Bạch Linh, đợi tới khi nó bay đi, thì mới đi tới bên cạnh vách đá đưa tay tìm kiếm một lúc. Không biết là đã chạm phải cơ quan gì, chỉ thấy vách đá đang im lặng, đột nhiên tách ra hai bên để lộ ra một con đường đủ để cho hai người sống vai đi vào cửa.

Bên trong cánh cửa là một con đường đá thông thẳng xuống bên dưới, Tiêu Từ Mặc dẫn đầu đi xuống, Phong Vô Ý chỉ chậm nửa bước rồi cũng đuổi theo sau. đi lên đàn lẽ quý đ ôn. Khi hai người đi qua, cửa đá ở sau lưng lại một lần nữa đóng lại. Mà cùng với lúc đấy, mấy ngọn đèn ở hai bên vách tường cũng bừng sáng lên, cứ cách mười bậc thang thì sẽ có một ngọn đèn. Đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy phía dưới là vô số bậc thềm đá cùng với ngọn đèn lúc sáng lúc tối, giống như con đường kéo dài không thấy điểm cuối.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thí Luyện Chi Môn.

"Công trình thật lớn ạ" Phong Vô Ý nhìn thấy thế thì khen ngợi.

"Chỗ này cũng không phải chỉ một lần xây dựng mà thành" Tiêu Từ Mặc giải thích: "Người nhìn con đường đá vừa rồi mà xem, ước chừng cũng phải mất mấy trăm năm đục đẽo đó"

Phong Vô Ý không nói gì, nhưng lại ngẫm trợn mắt, mấy trăm năm... các người là người hay là Xuyên Sơn Giáp? Huống hồ, ở Tuyền Ki Thạch phủ toàn là Chiêm Tinh Sư, vậy ở trong này thì làm cách nào để xem được tình tượng?

Vừa nghĩ vừa đi, nhưng mà càng đi thì càng cau chặt hai hàng lông mày. điên dan lequyd n c m. Tính sơ qua thì cũng đã đi xuống dưới hơn ngàn mét rồi? Chẳng lẽ dốc núi Bích Ảnh này không chỉ dừng ở độ cao lưng chừng núi, mà đã xâm nhập xuống hẳn tới nền đất ở bên dưới rồi! Thì ra là không phải là Xuyên Sơn Giáp, mà là chuột chũi đào hang?

"Đến rồi" Tiêu Từ Mặc đột nhiên dừng bước.

"Đến rồi?" Phong Vô Ý nghi hoặc nhìn về phía trước. Rõ ràng vẫn là đường đá, thạch bích ở bên cạnh cũng không có hình dáng giống như cửa cửa ngầm hay gì đó.

Tiêu Từ Mặc đưa hai tay ra trước, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, miệng thì bắt đầu niệm một loại ngôn ngữ cổ quái, cực kì êm tai giống như là đang ca hát.

Phong Vô Ý tò mò quan sát động tác của Tiêu Từ Mặc, nàng chỉ nhìn thấy từ trong lòng bàn tay của hắn hiện ra một đạo ánh sáng màu xanh lục, dần dần ở trước mắt bỗng nhiên hiện ra một cánh cửa đá khổng lồ. điên dan lequyd n c m. Trong lòng Phong Vô Ý bị rung động một trận, giống như... ở đằng sau cánh cửa đá kia, chính là thứ mà nàng chờ mong đã lâu.....

"Két..." Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa mở ra.

"Con đường vừa rồi mà chúng ta đi qua, chính xác là không có đường về. Cũng giống hệt như tên của nó, không có tận cùng, cũng không có đường quay trở về... nếu như không biết phương pháp mở ra hư ảnh môn, thì nhất định sẽ bị lạc ở trong đó vĩnh viễn" Tiêu Từ Mặc một bên giải thích, một bên dẫn đầu tiến vào.

"Nơi này rất thú vị" Phong Vô Ý nhú mày, đi theo vào.

Sau khi cánh cửa đóng lại, chỉ thấy ở chỗ đó là một mảnh trong suốt như nước lúc ẩn lúc hiện.

"Bên này" Tiêu Từ Mặc vẫn đi lên trước dẫn đường.

Phong Vô Ý đi theo sau, đánh giá bốn phía. điên dan lequyd n c m. Nàng chỉ thấy đây là một cái đại sảnh cực kỳ rộng lớn, ở trên đỉnh buông xuống những cây cột bằng đá vì đại có muôn hình vạn dạng. Tuy không có đèn, nhưng các nhám thạch này lại phát ra ánh sáng, khiến cho cả một đại sảnh rộng lớn không hề tối tăm chút nào.

"Không ngờ các người lại tới nhanh như vậy" Ở sau một cây cột đá, bỗng truyền tới giọng nói của Lưu Ly. Tuy giọng nói có chút hờn giận, nhưng mà ở trong đó lại vẫn ẩn chứa phần lớn là sự vui mừng.

"Lưu Ly, trưởng lão đang ở chỗ nào?" Tiêu Từ Mặc hỏi.

"Thí luyện chi môn" Lưu Ly bước tới: "Các trưởng lão đã phân phó, trực tiếp cho phép người dẫn người đi tới thí luyện chi môn"

"Nhanh như vậy sao?" Tiêu Từ Mặc nghe thế thì giật mình.

Vừa mới trải qua một hồi ranh rới sống chết, may mắn vượt qua được. Dù là tinh thần hay là thể lực, thì lúc này đều đã giảm xuống tới mức thấp nhất, chẳng lẽ... Cứ như vậy mà trực tiếp tiến hành trận thí luyện thứ ba sao?

"Không sao cả, đi thôi!" Phong Vô Ý đưa tay vỗ lên vai Tiêu Từ Mặc, trong lòng nàng cũng trở nên nặng nề.

Đúng là đã quá nhanh rồi, trừ khi... Đại Lục Phạm Thiên đã xảy ra chuyện gì, nên mới khiến đám người này không thể không ép Sát Kiếp chi chủ hiện thân!

Tiêu Từ Mặc nhú mồm, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

"Người hình như rất bình tĩnh" Lưu Ly đi theo ở phía sau, khẽ nói nhỏ một câu.

"Tình hình này đối với ta đã rất bất lợi rồi, nếu như ngay cả bình tĩnh cũng không giữ được, thì không phải là càng bất lợi hơn rồi sao hả?" Phong Vô Ý lạnh lùng lên tiếng.

"Người!" Lưu Ly lờm nàng một cái, bỗng nhiên đem một vật nhỏ ở trong tay nhét vào tay nàng, rồi quay đầu bước đi: "Người cứ chết ở bên trong cũng tốt!"

Phong Vô Ý nở nụ cười, mở tay ra. Chỉ nhìn thấy thứ mà Lưu Ly đưa cho nàng chính là một khối ngọc màu đỏ, có hình dáng như giọt nước trông vô cùng đáng yêu, mà từ trên miếng ngọc này nàng còn mơ hồ cảm thấy có chút nhiệt độ.

"Đây chính là Noãn Ngọc" Tiêu Từ Mặc kinh ngạc lên tiếng.

"Noãn Ngọc? Đối với thí luyện này có tác dụng gì sao?" Phong Vô Ý cẩn thận quan sát một lần, rồi mới nhét vào trong ngực. ㄟdien♥dan♥lequyd ☉n✱:c ☉m. Quả nhiên cất giữ ở bên người là đúng, nàng dần dần cảm nhận được một luồng khí tức ấm áp thấm vào trong cơ thể, khiến cho tinh thần đang mệt mỏi cũng lập tức được thư giãn không ít.

"Noãn Ngọc trừ bỏ có thể giúp tinh thần khôi phục, thì quan trọng nhất chính là nó có thể khiến cho đầu óc tỉnh táo, là đạo cụ giúp phòng bị được lực công kích của tinh thần" Tiêu Từ Mặc nói tiếp.

"Tinh thần công kích sao..." Phong Vô Ý thì thảo tự nói, bàn tay cũng vô thức nắm chặt lại thành quả đấm. Xem ra tính toán của nàng hẳn là không sai, mà cái tiểu nha đầu Lưu Ly kia chỉ là người cứng miệng, nhưng lại dễ mềm lòng!

"Chính là phía trước mặt kia, người đã chuẩn bị tốt chưa?" Tiêu Từ Mặc bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại nói.

"Ừm" Phong Vô Ý gật đầu, vốn dĩ cũng đâu có gì để chuẩn bị đâu.

Đi tiếp vài bước, xuyên qua một cánh cửa đá. Tiếp theo là không gian dần trở nên nhỏ hẹp đi rất nhiều. ㄟdien♥dan♥lequyd ☉n✱:c ☉m. Trong sơn động rộng mười mét vuông, cũng chỉ có thể đủ miễn cưỡng để chứa ra một con đường cho một người đi qua, dù có cố gắng nhìn thì cũng không thể thấy bất cứ một thứ gì ngoài một màu đen tối tăm. Mà lúc này, đứng ở cửa có một lão nhân mặc áo bào màu trắng, và bộ râu trắng bạc kéo dài chạm tới mặt đất.

"Nhị trưởng lão, Từ Mặc đã trở lại" Tiêu Từ Mặc đối với lão nhân này vô cùng cung kính hành lễ.

"Ừ, Phong Vô Ý phải không?" Nhị trưởng lão một tay vuốt râu, một bên gật đầu, đứng tránh sang một bên: "Đây là thí luyện chi môn, vào đi thôi. Chỉ cần người vượt qua được, Tuyên Ki Thạch phù liền đồng ý cho người trở thành Thiếu Chủ của thế hệ này"

"Nhị trưởng lão, ta..." Tiêu Từ Mặc há miệng.

"Nhưng nàng phải một mình vượt qua thí luyện" Giống như biết trước được hẳn định nói gì, nhị trưởng lão nhanh chóng ngắt lời hẳn.

"Từ Mặc, chỉ sợ người có đi theo giúp ta cũng không có tác dụng gì" Phong Vô Ý khẽ cười nói: "Nếu ta đoán không sai, dù có bao nhiêu người tiến vào trong thí luyện chi môn này, thì thí luyện cũng chỉ tiếp nhận người được chọn, cho nên để không bị ảnh hưởng, một mình ta đi là được rồi"

"Cẩn thận" Tiêu Từ Mặc nhìn nàng một lúc lâu rồi mới lên tiếng.

"Người từ lúc nào thì bắt đầu dài dòng như vậy rồi hả" Phong Vô Ý cười cong khóe miệng, rất nhanh đã bước vào bên trong, chỉ để lại một câu: "Chờ ta trở lại"

Tiêu Từ Mặc nhìn bóng dáng nàng biến mất ở cửa, rốt cuộc mới thở dài một tiếng.

"Từ Mặc, tâm của người đang rối loạn" Nhị trưởng lão từ từ lên tiếng.

"Trưởng lão..." Tiêu Từ Mặc giật mình, há mồm muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì.

"Tôi đánh một ván cờ đi" Nhị trưởng lão nói xong, lập tức ngồi xuống trên mặt đất, khoan chân lại.

"Vâng" Tiêu Tử Mặc rung mình một cái, sau đó mới ngồi xuống đối diện với nhị trưởng lão.

Xung quanh hai người lúc này là một khoảng không trống trải, cũng không hề có bất luận thứ gì được gọi là bàn cờ.

"Người quân đen đi trước, bắt đầu đi" Nhị trưởng lão nhắm hai mắt lại, thờ ơ nói: "Đoán chừng trong khoảng thời gian một ván cờ, chắc cũng sẽ có kết quả"

"Vâng" Tiêu Tử Mặc đáp một tiếng, rất nhanh đã thu hồi lại tâm tư rối loạn ở trong đầu, bắt buộc tập trung vào đường đi ngang dọc của hai quân cờ trắng đen. ๐dien♥dan♥lequyd ☺n★c ☺m. Đợi sau một lúc suy nghĩ, thì hắn lên tiếng nói: "Thiên Nguyên"

"Vì một người mà người liền chọn Thiên Nguyên?" Nhị trưởng lão mở to mắt, ánh sáng ở trong mắt cũng tăng mạnh, phải rất lâu sau mới gật đầu nói: "Xem ra là người đã thật sự quyết tâm rồi"

"Quyết tâm... từ lâu đã không thể dòi" Tiêu Tử Mặc bình tĩnh trả lời.

"Tốt tốt..."

Mà ở bên kia-- Phong Vô Ý đi vào thí luyện chỉ môn, ở sau cánh cửa cũng không phải là cảnh tượng tối đen như trong tưởng tượng, mà là một quang cảnh ngũ sắc vô cùng mê người của thế giới Mê Huyền.

Nhìn không rõ đâu là trời đâu là đất, và cũng không cảm giác được có phải là mình đang bước về phía trước hay không, hoặc là vẫn đang đi vòng quanh tại một chỗ.

Noãn ngọc ở trước ngực vẫn tỏa ra ánh sáng ấm áp, khiến cho tâm thần đang xao động cũng yên ổn trở lại.

Đột nhiên, một trận ánh sáng ngũ sắc ở bốn phía nhanh chóng chuyển động, làm cho nàng chói mắt tới mức phải dùng tay che lại. ๐dien♥dan♥lequyd ☺n★c ☺m.

Một lúc lâu sau, khi ánh sáng tản đi, Phong Vô Ý mới dần nhìn rõ cảnh vật xung quanh, trong tai cũng bắt đầu nghe được những âm thanh quen thuộc.

Đây là.....

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Thế Giới Thật Giả.

"Reng~ reng~" Tiếng chuông cảnh báo vang lên vô cùng chói tai ở trong căn cứ, cùng với giọng nói quát tháo và tiếng chân của quân nhân chạy dọc trên hành lang đan xen vào nhau, tạo thành một bản nhạc cực kỳ ồn ào.

Phong Vô Ý nhìn miếng Ngọc Cổ ở trên tay, ngay người mất vài giây rồi mới phục hồi lại tinh thần.

Đúng thế, đây chính là sở nghiên cứu Military Intelligence ở quốc gia M, trước mặt là chiếc tủ sắt mà nàng vừa mở ra. ๐dien♥dan♥lequyd ☺n★c ☺m. Mà đây cũng chính là mục tiêu lần này của nàng, đi trộm lấy Ngọc Cổ.

Vừa rồi là chuyện gì đã xảy ra? Giống như chỉ trong nháy mắt, lại giống như... đã qua rất lâu rồi. Mà tất cả toàn bộ chuyện này, cực kỳ chân thật, giống như nàng đang tự mình trải qua, hay chẳng lẽ là do miếng Ngọc Cổ này đã tạo thành Tinh Thần ảo cảnh sao?

Phong Vô Ý nhíu mày, lúc này trong đầu nàng đang vô cùng rối loạn.

Thí luyện chỉ môn... Nếu như thí luyện chỉ môn đem nàng quay trở về, vậy thì tại sao Thương Lăng kiếm nàng luôn mang theo người, cùng với Noãn Ngọc và tượng gỗ Hoàng Cửu Lê cũng không thấy đâu. Mà thậm chí ngay cả y phục cũng biến trở về với trước kia, ngay cả chiều dài và hình dáng cũng không khác chút nào!

Như vậy, thì bên nào mới là ảo cảnh?

"Thất sát! Đã xong chưa? Chúng ta sắp không thể ngăn cản được nữa rồi!" Bỗng nghe thấy tiếng nói hỗn hển của đồng bạn truyền qua từ bên trong chiếc nhẫn, rồi tiếng kêu hét ở bên ngoài, và cả tiếng súng vang lên liên tục nữa.

"Vật đã lấy được, mọi người theo kế hoạch ban đầu rút lui!" Phong Vô Ý lấy lại bình tĩnh, sau đó bắt đầu đưa ra mệnh lệnh.

Mặc kệ là thật hay giả, trước mắt là phải rời khỏi nơi này trước. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Dù thế nào thì đi nữa, thì cũng phải rút lui đã!

Lao tới bên cạnh cửa, nằng nhẹ nhàng mở ra cánh cửa, rồi dùng sức ném xuống một quả bom cỡ nhỏ ra bên ngoài.

"Ầm" Một tiếng nổ thật lớn vang lên, tường ở sở nghiên cứu rơi xuống từng tầng giống như mưa bụi.

"Thất sát! Ngươi đã ném ra bao nhiêu thuốc nổ rồi hả!" Cách đó không xa, bỗng có người giật dử hét lên.

"Thuốc nổ này đều là do Thiên Cơ làm, đừng hỏi ta" Phong Vô Ý lạnh lùng trả lời một câu.

"Đi theo ta!" Người nọ xông qua làn khói dày đặc đi tới. Người thanh niên này chỉ mới khoảng hơn hai mươi tuổi, nhưng lại chính là đội trưởng của tổ chức có cái tên là Tử Vi.

Bên ngoài lúc này đã trở nên rối loạn vô cùng, thuốc nổ làm cho sở nghiên cứu bị khói và bụi đất che kín, khiến cho người ta không thể nhìn thấy rõ cảnh vật ở bên ngoài phạm vi ba mét.

Phong Vô Ý ném rất chuẩn, thuốc nổ vừa vặn làm sập hai cầu thang bộ, cắt đứt đám người truy đuổi. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Cho nên lúc này dù có muốn đuổi tới đây thì phải đi đường vòng, mà nếu thế thì ít nhất cũng phải mất ba phút đồng hồ, trong khi lúc này mỗi một phút với bọn nằng đều vô cùng quý giá.

Trừ trước tới nay, mỗi lần phụ trách chỉ huy hành động, thì mọi địa hình đều được người đội trưởng- Tử Vi này nắm rõ ở trong lòng bàn tay. Nên dù mất không thể thấy rõ, thì hẳn vẫn có thể mang theo Phong Vô Ý đi tới phía bên cạnh.

"Đi!" Phong Vô Ý bắn dây thép ở trong nhẫn lao sang phía lan can ở tầng hai, sau đó vút nhẫn lại cho Tử Vi.

Tử Vi gật đầu, mượn lực nhảy xuống, sau đó là thoải mái rơi xuống đất, buông dây thép ra. Nhưng mà vào đúng một giây này, ở trên hành lang đã xuất hiện vô số người đang vác súng ở trên vai đuổi tới.

Phong Vô Ý hít một hơi thật sâu, rồi bật người này xuống theo. Khi người ở giữa không trung, cổ tay dùng lực đem dây thép kéo về, chặt đứt đường quân lính của nước M đang đuổi tới. Đương nhiên, nếu bọn hắn muốn đuổi theo tiếp thì lại phải vòng lại, và mất thêm ba phút thời gian nữa.

Hai người chạy thông qua một đường hầm, vừa chạy vừa phải tránh né đi tia hồng ngoại và laser quét, còn phải thỉnh thoảng đưa tay giải quyết quân lính của nước M gặp ở trên đường, để đi tới cửa.

"Két--" Một tiếng phanh xe vang lên chói tai. Sau đó là một chiếc xe thiết giáp chống đạn quay một trăm tám mươi độ, và dừng ở ngay trước mặt bọn họ. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Cửa xe phía sau mở ra, sau đó ở vị trí tay lái hiện ra một người con gái tóc ngắn, quát lớn một tiếng: "Lên xe!"

"Cảm ơn, Thái Âm" Tử Vi cười hi hi chui vào chỗ ngồi kế bên vị trí lái xe.

Phong Vô Ý chậm một bước, nhưng cũng nắm được cửa xe phía sau, mượn đà nhảy bật lên bám theo cửa xe, mà cùng lúc đó thì ở bên cửa ra cũng xuất hiện bóng dáng của quân lính nước M.

Thái Âm không hề do dự đưa chân giẫm mạnh lên chân ga, làm cả xe thiết giáp giống như biến thành một con ngựa hoang lao ra đường quốc lộ, sau đó rít gào mà chạy.

"Ầm ầm ầm ầm!" Vô số đạn pháo bắn phá lên phía đuôi xe và trên kính chắn gió.

Phong vô Ý cúi người dựa vào thân xe để tránh đi đạn lạc, rồi bỗng nhiên nhún chân một cái, thay đổi lực ly tâm mà bay người tiến vào bên trong xe, đưa tay đóng mạnh cửa xe lại... tới tận lúc này mới yên tâm thở ra một hơi.

"Thật có lỗi, ngươi có ổn không?" Thái Âm cười sáng khoái nói.

"Không chết được" Phong Vô Ý lạnh lùng trả lời một câu.

"Nhiệm Vụ lần này thật đúng là vất vả, trở về nhất định phải tranh thủ nghỉ ngơi mới được" Tử Vi thoải mái nói chen vào.

"Cũng đâu phải là mỗi ngày đều có nhiệm vụ, mà hình như ngươi ngày nào rảnh cũng đều đi tới ngâm mình ở trong Hồng Đăng Khu mà, cho nên nghỉ phép hay không thì có gì khác nhau chứ" Phong Vô Ý khinh thường nói lại.

"Này này, ngươi thật là vô tình mà, tốt xấu gì thì chúng ta cũng đều là đồng bọn cùng sống cùng chết đó" Tử Vi cảm thán, làm ra vẻ đáng thương kêu lên.

"Ta là người được cải tạo ghen, cho nên vốn dĩ đã là vô tình rồi" Phong Vô Ý nhắm hai mắt lại.

"Này...." Tử Vi nhất thời nghe thấy thế, thì không biết phải nói gì.

"Mẹ kiếp! Thật đúng là âm hồn không tan mà!" Đột nhiên Thái Âm mắng một câu, quát lớn tiếng: "Nắm chặt, ta chuẩn bị chạy nhanh hơn!"

Lời còn chưa dứt, thì chiếc xe đang chạy với tốc độ 100km/h đã tăng tốc lên gấp đôi.

"Này này! Thái Âm! Đây là quốc lộ mười tám đố, người muốn chết thì kẻ người, nhưng ta còn chưa muốn ả!" Từ Vi ở bên cạnh hét lớn.

Phong Vô Ý ngồi ở ghế sau, thân hình ngồi yên ổn vững chắc như núi đá, nhắm lại hai mắt nghỉ ngơi. ๑๙๘๕★L★๑๙๘๕. Nàng mặc kệ hai kẻ dở hơi đang cãi nhau ở phía trước, và phía sau bị lửa đạn truy kích, giống như tất cả đều đã cùng với nàng cách xa tựa như một thế giới xa xôi vậy.

Rõ ràng là đã cộng tác với nhau ra sống vào chết vô số lần, nhưng mà... Vì sao nàng lại có cảm giác như là thiếu đi mất một cái gì đó? Không phải là không am hiểu ý của nhau, mà là... hình như là thiếu đi một phần cảm giác tâm linh tương thông thì phải. Giống như còn có một người nào nữa, chỉ cần nàng vừa quay đầu lại, là có thể nhìn thấy hắn ở một chỗ không xa.. chỉ cần một động tác, một ánh mắt của nàng, là hắn có thể hiểu rõ và nhìn thấu được suy nghĩ của nàng.

"Thất sát? Có chuyện gì vậy? Không phải là bị thương rồi chứ?" Từ Vi nằm úp sấp ở trên ghế lo lắng hỏi.

"Không có việc gì" Phong Vô Ý cố gắng tỉnh táo, lắc lắc đầu nhìn lại. ๑๙๘๕★L★๑๙๘๕. Chỉ thấy chiếc xe do Thái Âm lái đã thoát ra khỏi vòng truy kích, bây giờ đang chạy ở trên đường.

"Thất sát, Vô Khúc đã chuẩn bị chuyên cơ rồi, chúng ta lập tức có thể trở về nước" Thái Âm cười nói: "Từ Vi, tối ngày mai là người có thể ôm đôi chân dài của người đẹp mà ngủ rồi"

"Ủm" Phong Vô Ý lên tiếng, tay sờ Ngọc Cổ ở trên ngực.

Thí luyện chỉ môn--

"Tới phiên người" Nhị trưởng lão vuốt bộ râu dài trắng bạc, mỉm cười nhìn người đối diện.

Tiêu Từ Mặc nhắm chặt hai mắt, ở trong không gian hư cấu- Tinh La Thiên Địa, đang có hai quân cờ trắng đen giao đấu, rất lâu sau mới nói: "Mười một bước, dọc"

"Chỉ phòng thủ như vậy thì không thắng được" Nhị trưởng lão lắc đầu, tùy ý nói: "Mười một bước, bát hành"

Tiêu Từ Mặc lập tức mở mắt, lăm bẫm "Cướp đoạt sao?"

"Vậy phải dựa vào người, xem có dám hay không?" ๑๙๘๕★L★๑๙๘๕. Nhị trưởng lão cười tít mắt, trên mặt lại không hề cảm thấy có chút nào giống như đang tránh giằng co với người kia.

"Có gì không dám?" Tiêu Từ Mặc nhún mày, bên môi nở một nụ cười khê, đây là tính cách bắt buộc ả.

"Ánh mắt của người nữ tử kia, rất tốt" Nhị trưởng lão bỗng nhiên nói một câu.

"Hả?" Tiêu Từ Mặc sững sốt.

"Kiên định mà không bị mê hoặc, chấp nhất nhưng không có tham vọng, cực kỳ thuần túy" Nhị trưởng lão thần nhiên nói tiếp.

"Vô Ý nhất định sẽ trở về" Ánh mắt của Tiêu Từ Mặc không hề dao động, ngưng thần tĩnh tâm rồi sau đó trầm ngâm thả cờ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Không Rời Quân Chủ.

Phong Vô Ý nằm trên giường, trong một căn phòng tối đen, nhưng nàng lại mở to đôi mắt mà lẳng lặng nhìn lên trần nhà màu trắng xanh.

Đã một ngày trôi qua kể từ lúc trở về, trong nhà vẫn giống hệt như lúc trước, không có gì thay đổi cả. ๑๙๘๕★L★๑๙๘๕. Rèm cửa ở trên cửa sổ vẫn như cũ không hề có dấu hiệu bị thay đổi, chứng tỏ nói lên một điều, nơi này chưa từng có bất kỳ ai khác đi vào. Đương nhiên nói nơi đây là nhà, nhưng thật ra nó cũng chỉ là chỗ ở của nàng tại viện khoa học mà thôi. So với những người khác ở trong Từ Vi Đẩu Số thì nàng còn có nhiều thêm một nhiệm vụ, đó chính là phải phối hợp với nhân viên nghiên cứu để cho bọn họ quan sát những tác dụng phụ của việc cải tạo gen.

Mãi cho đến buổi tối, những gì mà nàng đã từng trải qua ở Đại Lục Phạm Thiên lại hiện lên ở trong đầu, càng lúc càng rõ ràng hơn.

Phong Vô Ý vươn tay, tập trung tinh thần tưởng tượng ra ngọn lửa. Nhưng mà, lại không thấy được bất kỳ phản ứng nào xảy ra.

Tại thế giới kia, nàng có thể dễ dàng sai khiến và điều khiển được lửa. Nhưng bây giờ, nàng lại không hề cảm nhận được sự tồn tại đó, chẳng lẽ... là do Ngọc Cổ tạo nên ảo cảnh sao? Nhưng mà từ khi quay trở về nước, Ngọc Cổ đã bị quân đội bảo vệ nghiêm ngặt, rồi đưa tới sở nghiên cứu ở dưới lòng

đất rồi, nên muốn nhìn thấy lại nó một lần nữa là chuyện không thể nào xảy ra.

"Tích tích tích" Đột nhiên, máy truyền tin ở bên dưới gối phát ra tiếng kêu to.

Phong Vô Ý đưa tay lấy ra, nhìn tới trên mặt máy thì thấy hiện lên đó là hình ảnh Từ Vi.

Ấn xuống nút tiếp nhận trò chuyện, ngay lập tức từ bên trong máy truyền tới âm thanh ồn ào: "Thất Sát, lập tức tới tổng bộ ngay, đã xảy ra chuyện rồi!"

Gặp chuyện không may? Trong đầu Phong Vô Ý lập tức hiểu rõ, nói một câu: "Ta sẽ tới ngay" Rất nhanh sau đó Phong Vô Ý đã nhảy xuống giường, mặc quần áo tử tế, mang theo trang bị hạng nặng rồi lao ra cửa.

Quả nhiên, vừa lúc nàng tới của thì đã có xe đợi ở đó. d_đ★L★q_đ. Khoảng cách từ viện khoa học tới Cục Quốc An không xa. Chiếc xe phóng như bay, chỉ chưa tới năm phút đồng hồ đã tới nơi.

Phong Vô Ý nhảy xuống xe, bước nhanh tới tòa nhà cao ốc. Dùng chiếc nhẫn trên tay mình quét qua máy để xác nhận thân phận, rồi đi tới thang máy ấn nút xuống tầng ba nằm ở căn cứ ngầm bên dưới đất.

Cửa thang máy vừa mở ra, thì nàng thấy ngoại trừ người ở trong tổ chức Từ Vi Đẩu Số đang ra ngoài làm nhiệm vụ, thì toàn bộ đều đã đến đông đủ.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Phong Vô Ý đi tới hỏi.

"Thiên Phủ tại R quốc... Hi sinh vì nhiệm vụ rồi" Về mặt của Từ Vi trở nên nặng nề, không thấy vẻ ngả ngớn vui đùa như mọi khi đâu nữa.

"Cái gì?" Phong Vô Ý ngăn ra... Người kia... ở trong tổ chức chính là một người đàn ông có năng lực chiến đấu số một, vậy mà.... đã chết?

"Chúng ta không có thời gian để đau thương đâu" Từ Vi nói xong, đưa tay vỗ hai cái: "Thất sát, Thiên Phủ có đề lại nhiệm vụ, và nói là để người giúp hấn hoàn thành. Mặt khác, vì người mới tiếp nhận thay cho Thiên Phủ, trong tổ chức sẽ đưa cho người một người trợ thủ"

Theo tiếng vỗ tay của hấn, cửa bên trong phòng được mở ra, sau đó là một người nam nhân còn trẻ đi tới.

Trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng, phối hợp với chiếc quần dài màu vàng nhạt. Khuôn mặt nở nụ cười ấm áp, cùng với mái tóc đen dài hơi bay bay, khiến cho người ta đều có cảm giác đây là một người sinh viên đại học chứ không phải là một quân nhân đặc chủng.

Ánh mắt của Phong Vô Ý rơi vào trên mặt hấn, nhưng sau đó chính là... cả người nàng lập tức trở nên trần động.

Khuôn mặt này, hình dáng này, nàng làm sao có thể nhận sai được?

Tiêu Từ Mặc... Vì sao người lại xuất hiện ở thế giới này?

"Thất sát, có chuyện gì vậy?" Từ Vi cũng chú ý tới biểu tình của nàng, lên tiếng hỏi.

"Không có gì. Hấn chính là người hợp tác với ta sao? Tên gọi là gì?" Phong Vô Ý cố lấy lại bình tĩnh lên tiếng hỏi.

"Từ hôm nay trở đi, hấn chính là người tiếp nhận vị trí của Thiên Phủ. Về sau chỉ có danh hiệu, không có họ tên" Từ Vi cảm thấy rất kinh ngạc trước phản ứng bất thường của nàng. d_đ★L★q_đ. Ánh mắt của hấn chăm chú nhìn ở trên mặt người mới kia vài giây rồi mới lại đảo qua nhìn từng người ở trong phòng: "Gọi các người tới đây, cũng là để cho các người làm quen với hấn một lần. Từ Vi Đẩu Số là một tập thể, về sau chúng ta đều là người một nhà"

"Rõ!" Mọi người đều hô to đáp lại.

Người nhà sao... Phong Vô Ý thờ dài, có lẽ là vậy! Nhưng nàng biết, bản thân mình không giống như thế. Bởi vì một màu trắng tinh ở trong viện khoa học kia, làm cho nàng cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, mà cũng chính vì vậy mới khiến cho nàng- một người bị cải tạo gen, không thể hiểu được "tình cảm" của con người.

"Tốt rồi, Thất Sát và Thiên Phủ, sáng sớm ngày mai các người lập tức tới R quốc. Cho nên hãy tận dụng thời gian để làm quen và tìm hiểu lẫn nhau cho tốt" Từ Vi nói ra mệnh lệnh cuối cùng, rồi tuyên bố tan họp.

Phong Vô Ý yên lặng không nói gì, mãi cho tới khi tất cả mọi người đều rời đi. Lúc này nàng mới gạt đầu đối với Từ Vi, rồi đi vào thang máy.

Tay vừa muốn ấn xuống phím để đóng cửa thang máy, thì bỗng xuất hiện thêm một người khác.

"Có việc gì sao?" Phong Vô Ý đưa tay ấn số tầng, rồi mới xoay người lại hỏi.

"Ngày mai đã phải đi làm nhiệm vụ rồi, dù sao thì cũng phải bàn bạc một lần chứ" Về mặt người nam nhân mỉm cười ôn hòa vô cùng lễ phép, nhưng trong lòng Phong Vô Ý thì lại có cảm giác rất khó chịu.

Nụ cười của Tiêu Từ Mặc vốn dĩ không thể nào công thức hóa như vậy được... Mà nụ cười đó sẽ ôn nhu hơn, thuần túy hơn, giống như có thể trấn an được toàn bộ những bất an trong lòng nàng. d_đ★L★q_đ. Đột nhiên, một suy nghĩ chán ghét chợt xuất hiện ở trong lòng Phong Vô Ý.

"Người không thích ta?" Nam nhân nhảy cảm phát hiện ra, lên tiếng hỏi.

"Người không biết ta sao?" Phong Vô Ý đứng dựa lưng vào thang máy, chán ghét hỏi lại.

"Danh tiếng của Thất Sát, đối với tất cả những người ở trong trụ sở huấn luyện như chúng ta thì chẳng khác nào tiếng sấm bên tai" Nam nhân mỉm cười nói: "Vương bài của Từ Vi Đầu Sô, đặc công mạnh nhất của nước Z, đã nhận qua vô số nhiệm vụ và hầu như đều một trăm phần trăm hoàn thành chúng một cách hoàn mỹ. Tất cả các người đặc công được huấn luyện ở trong tương lai, đều lấy người ra làm tấm gương và mục tiêu để phấn đấu"

"Người cũng giống như vậy sao?" Phong Vô Ý lạnh lùng nói.

"Tất nhiên" Nam nhân khẳng định gật đầu.

Trong không khí đang im lặng, bỗng nhiên 'đình' một tiếng vang lên, cửa thang máy mở ra.

"Người không phải là hắn" Phong Vô Ý để lại một câu, rồi đi nhanh ra ngoài.

"Hả?" Nam nhân nhanh chóng đi theo sau, nhưng khi nghe thấy câu nói này thì cảm thấy rất khó hiểu.

Người không phải là Tiêu Từ Mặc của ta, hắn là Chiêm Tinh Sư vĩ đại nhất của Đại Lục Phạm Thiên. Là một vì sao Bắc Cực vĩnh viễn chiếu sáng và dẫn đường cho ta, cho nên khi mất đi linh hồn thì người cũng chỉ là một người xa lạ mang hình dáng giống hắn mà thôi.

Ảo cảnh, ha ha ảo cảnh!

Gió đêm rất lạnh, nhưng Phong Vô Ý lại cảm thấy ở mi tâm càng lúc càng nóng hơn, rồi ở ngực cũng xuất hiện một luồng hơi ấm, làm cho lòng nàng bỗng nhiên trở nên bình tĩnh tới thần kỳ.

"Thất Sát?" Ở phía sau đột nhiên vang lên những tiếng kêu dồn dập.

Không, hắn sẽ gọi ta là - Vô Ý! Hắn đã từng nói, sẽ không rời bỏ quân chủ của mình, sẽ luôn nghe theo mệnh lệnh của quân chủ!

Vậy, người lúc này, đang ở nơi nào?

Phong Vô Ý vừa mở mắt, ở giữa mi tâm bỗng nhiên có một đồ án hiện lên trên da thịt. ๑๓đ☆L☆๑๓đ. Ngay sau đó, trên thân thể nàng cũng toát ra một ngọn lửa, dần dần tụ lại thành một điểm, cuối cùng là 'Âm' một tiếng nổ thật lớn mang theo ngọn lửa nóng rực bắn thẳng lên trời. Rất nhanh ở trên mặt đất cũng bị ngọn lửa lan rộng ra, lấy tốc độ cực kỳ nhanh mà cắn nuốt đất trời, cuốn sạch cả thể giới.

Ngọn lửa bao quanh thân thể, nhưng mà lại không hề có cảm giác bị nóng bỏng. Ngược lại, nàng cảm thấy vô cùng ấm áp, giống như là một loại tơ lụa mềm mại, rồi lại giống như là có một bàn tay vô cùng ôn nhu đang vuốt ve an ủi nàng, làm cho nàng phải lưu luyến.

Bên hông cũng hiện lên một đạo ánh sáng màu xanh, rồi sau đó là xuất hiện thêm một thanh thần binh Thương Lăng.

Cánh tay thon dài nâng lên, theo sau là ống tay áo bào rộng thùng thình bay phấp phới ở trong gió.

Ngọn lửa bay tán loạn đầy trời, từ từ biến thành ánh sáng ngũ sắc, sau đó bắt đầu nhạt dần và biến mất không còn gì, chỉ còn lại một cảnh tượng tối đen ở trước mắt.

Phong Vô Ý đưa tay sờ lên ngực, Noãn Ngọc mà Lưu Ly đưa vẫn nằm yên ở vị trí trái tim, nhẹ nhàng tỏa ra nhiệt độ ấm áp.

Thấy bóng tối đen như mực có vẻ càng lúc càng khuếch tán rộng hơn, dần dần xuyên qua những điểm sáng còn lại ở nơi cách đó không xa.

Phong Vô Ý không do dự nữa, mà bước đi qua. ๑๓đ☆L☆๑๓đ. Trong giây lát, những ánh sáng tối đen và luồng ánh sáng rực rỡ kia đâm vào nhau, làm cho nàng không chịu nổi mà phải đưa tay che đi ánh mắt.

"Nhị trưởng lão, ván cờ này, là Từ Mặc thắng" Bỗng nhiên, ở bên tai Phong Vô Ý vang lên giọng nói quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Trở Thành Bằng Hữu.

"Ta đã trở về" Phong Vô Ý đi ra cửa, lạnh lùng nói một câu.

"Hoan nghênh đã trở về" Tiêu Từ Mặc mỉm cười đứng lên.

"Các ngươi đang làm cái gì vậy?" Phong Vô Ý tò mò nhìn sang nơi bên cạnh, thấy nơi này giống như đang xảy ra một cuộc chiến, rồi lại nhìn về mặt mặt mũi của nhị trưởng lão thì lên tiếng hỏi.

"Không có gì, chỉ là đánh một ván cờ mà thôi" Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng nói băng qua.

Hắn không hỏi nàng đã gặp phải chuyện gì ở trong thí luyện chi môn, mà hắn chỉ cần nàng trở lại là đủ rồi.

"Các ngươi đi nghỉ ngơi một đêm trước đi, sáng sớm ngày mai hãy đến Thiên Thượng Lâu" Nhị trưởng lão nói xong, tay áo thoáng lay động rồi đứng dậy rời đi.

"Vâng" Tiêu Từ Mặc cung kính lên tiếng.

"Vậy là đã hoàn thành thí luyện rồi hả?" Phong Vô Ý thờ ra một hơi, quay đầu hỏi.

"Ừm, ta đưa ngươi đi nghỉ ngơi" Tiêu Từ Mặc nói xong, rồi đưa nàng đi tới phía trước vài bước, đưa tay ấn ở trên vách tường một cái. 叮☆L☆q. Vốn dĩ là con đường đá thẳng tắp, đột nhiên mở ra một cái cửa động, rồi xuất hiện một đường rẽ.

"Nếu như thật sự có chiến tranh, thì Tuyền Ki Thạch phủ này chắc hẳn sẽ là một nơi khó công nhất đi!" Phong Vô Ý nói.

"Đúng vậy, Tuyền Ki Thạch phủ là nơi trọng trưng cho Phạm thiên. Tuy không ai biết nó nằm ở chỗ nào, nhưng tất cả con dân của Phạm Thiên đều có một tín niệm, dù có gặp phải tai nạn gì thì chỉ cần Tuyền Ki Thạch phủ còn tồn tại, thì Đại Lục Phạm Thiên sẽ không bị hủy diệt" Tiêu Từ Mặc thán nhiên lên tiếng.

"Ngươi muốn ta nhanh chóng được sự chấp nhận của Tuyền Ki Thạch phủ là vì để trấn an lòng dân à?" Phong Vô Ý im lặng một lúc, rồi mới lên tiếng hỏi.

"Ngươi phải rõ ràng, từ lúc đối mặt với sự uy hiếp của Đại Lục đã mất đi kia, chúng ta vẫn luôn muốn tập hợp lại lực lượng của Phạm Thiên, mà như vậy thì kẻ địch đầu tiên..." Tiêu Từ Mặc nói tới đây, bỗng ngừng lại.

"Hách Liên Diệu" Phong Vô Ý thay hắn nói ra câu nói còn chưa nói hết.

"Ngươi, đã hạ quyết tâm rồi?" Tiêu Từ Mặc hỏi.

"Những lời này phải là ta hỏi ngươi mới đúng" Phong Vô Ý nhìn thẳng phía trước, lạnh lùng lên tiếng: "Ta đã sớm vứt bỏ toàn bộ giấc mộng rồi, còn ngươi thì sao à?"

"Vứt bỏ toàn bộ sao?" Tiêu Từ Mặc cười khổ một tiếng: "Là người thì ai mà chẳng có tình, tình bằng hữu, tình thân, tình yêu. Mà đối mặt với kẻ thù thì không cần nói tới tình cảm và phụ thuộc vào thứ tình cảm này... Một chữ tình, dù là kẻ nào, hay là chủng tộc nào cũng đều không thể vứt bỏ được, và cũng không nên vứt bỏ nó. Có tình, mới có thể giới, mới có vạn vật.

"Ta không hiểu" Phong Vô Ý khẽ nói một câu, trong mắt hiện lên một tia cảm xúc có hiểu. 叮☆L☆q. Người tạo ra nàng, coi nàng như một dụng cụ để nghiên cứu ở viện khoa học chẳng lẽ cũng được coi là tình thân sao? Ý lại vào năng lực của nàng, nhưng lại giữ một khoảng cách với nàng ở trong Từ Vi Đẩu Số, những đồng bạn đó được gọi là tình bằng hữu sao? Vui mừng mỗi khi nàng hoàn thành được các nhiệm vụ nguy hiểm, nhưng quốc gia lại vẫn để phòng nàng đó gọi là trọng dụng tài năng của nàng sao?

Nàng không hiểu, nếu như là như vậy thì sao lại có thể vì một chữ tình mà khiến người ta lúc cười lúc khóc, hoặc nếu không phải thì tại sao ở giữa bọn họ lại tồn tại những thứ này? Rốt cuộc là sao?

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Thấy nàng đột nhiên yên lặng, Tiêu Từ Mặc tò mò hỏi một câu.

"Suy nghĩ xem ta với ngươi, có phải là giống như vậy hay không?" Phong Vô Ý nhìn hắn.

Tiêu Từ Mặc sững sốt, dừng bước quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt của nàng đang dần thay đổi.

"Thôi bỏ đi" Phong Vô Ý chợt cười cười, bước vượt qua hắn đi lên phía trước.

"Có lẽ..." Tiêu Từ Mặc đứng tại chỗ, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng lầm bầm: "Xem như bằng hữu đi, hiện tại..."

Thấy hắn không đi theo, Phong Vô Ý cũng không thêm để ý. 叮☆L☆q. Dù sao thì tại thời điểm này, chỉ cần mỗi khi nàng quay đầu, hắn vẫn luôn đứng ở vị trí không xa đó mỉm cười, như hình với bóng là được rồi.

Nhưng thật ra, nếu để hắn nhìn thấy quân nhân đặc chủng thì không biết sẽ thế nào. Tuyền Ki Thạch phủ cũng không phải là nơi không thể không công phá được, đơn giản nhất, chỉ cần chôn ở đây mấy trăm cân thuốc nổ, thêm một mũi lửa "Àm" một tiếng là đủ đem cả cái dốc núi Bích Ảnh này nổ tung lên rồi. Đáng tiếc là trình độ quân sự ở cái thời không này vẫn chỉ dừng ở mức sử dụng binh khí lạnh, hỏa dược tuy là không khó chế tạo, tài liệu cũng không khó tìm, nhưng chính bởi vì đơn giản nên mới sợ là khó có thể giữ được bí mật của công thức. Nàng không dám khẳng định nếu như nàng mang những thứ vũ khí nóng của thời đại kia tiến vào đây, thì sẽ dẫn tới hậu quả ra sao.

Có lẽ, đợi sau khi tập hợp lại được Đại Lục Phạm Thiên, cũng nên thử chế tạo ra một vài thứ, biết đâu có thể mang ra để đối phó được với dị tộc đã mất đi của Đại Lục thì sao?

Đang lúc suy nghĩ, nên nàng cũng không để ý tới đã đi tới tận cùng của con đường.

"Thật không ngờ là người có thể thông qua được thí luyện chi môn" Bên trong căn phòng đá không lớn lắm, Lưu Ly bước đi thong thả tiến lại đây. Thấy Phong Vô Ý đi vào, thì biểu tình trên mặt đầu tiên là thờ ra một hơi, nhưng miệng lại làm ra vẻ tiếu dưỡng.

"Cảm ơn Noãn Ngọc của người" Phong Vô Ý đã có thói quen với tiểu nha đầu luôn nghĩ một đằng làm một nẻo, cho nên cũng không để ý mà đi tới sờ đầu nàng, cười tít mắt.

"Làm trò!" Lưu Ly đẩy tay nàng ra, tức giận trừng mắt nhìn: "Ta là vì Tử Mặc sư huynh, ai bảo hấn lại để ý tới người!"

"Để ý sao?" Phong Vô Ý nhìn không được mà cười rộ lên, ngực ầm ập, mà sự ầm ập này cũng không phải do Noãn Ngọc mang đến.

"Bên kia là phòng của người" Lưu Ly chỉ lên vách tường ở bên trái, nói tiếp: "Bên cạnh có cái đèn, đó chính là chốt để mở cửa, chỉ cần vặn nửa vòng về bên trái là được"

"Bên kia à?" Phong Vô Ý lại nhìn về hướng bên phải, cảm thấy chúng giống như được bố trí đối xứng, nhìn thấy rất giống nhau.

"Tử Mặc sư huynh" Lưu Ly bĩu môi, nói thầm: "Vì cái gì mà lại muốn ta nói với người những thứ này, hừ!"

Phong Vô Ý khẽ cười, mở ra cơ quan. 叮☆L☆q☆đ. Cơ quan vừa khởi động, ngọn đèn dầu ở trong phòng nhất thời sáng bừng lên. Vừa đi vào cửa, cửa đá đã tự động khép lại, nhìn sang trái phải, quả nhiên cũng có một cái cây đèn giống hệt như ở bên ngoài, dùng để mở ra cơ quan từ bên trong.

Phòng không lớn, vuông vắn thẳng thắn, các dụng cụ đều là được làm ra từ những tảng đá lớn. Trên giường đá có đặt sẵn một bộ chăn đệm, trên bàn có một khay trà, trên cao bốn phía là các giá đựng đầy sách... có sách cổ, có cả thẻ tre, giấy lụa. Mà ở bên góc tường lại có một cái thùng rất lớn, bên trong cất khoảng hai mươi mấy quyển trục.

Phong Vô Ý tiện tay đem một ngọn đèn ở trên tường tới gần bàn, dọn khay trà để lên ghế. Sau đó mới đưa tay cầm lên một quyển trục, trải ra trên mặt bàn, mà sau khi nhìn mới biết đây là một bộ bản đồ Sơn Thủy.

Trang giấy đã ngả màu ố vàng, trên đó có rất nhiều địa phương đã bị hư hỏng mà trở nên mơ hồ, xem ra thứ này đã có lịch sử lâu năm và trở thành đồ cổ rồi. Chỉ là, trên bản đồ này rõ ràng là miêu tả hình dáng của Đại Lục Phạm Thiên, nhưng lại kém rất xa so với bức bản đồ mà trước kia Tiêu Tử Mặc đã đưa nàng xem.

"Vô Ý, đã nghỉ ngơi chưa?" Cửa đá vừa mở ra, Tiêu Tử Mặc liền đi vào trong, trên mặt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh như mọi khi.

"Vẫn chưa" Phong Vô Ý cũng không hề quay đầu lại, mà nói tiếp: "Người đến đây xem đi, tấm bản đồ này là ở vào thời điểm nào?"

"Hả?" Tiêu Tử Mặc đi tới sau lưng nàng rồi nhiên lướt qua, khẽ cười nói: "Đó là bản đồ của Đại Lục vào một ngàn năm trước, khi đó Đại Lục bị mất đi còn chưa bị trục xuất, nên tất cả Đại Lục đều là một khối nối liền hoàn chỉnh"

Vừa nói, tay hấn lại lướt qua trên mặt bản đồ để tìm kiếm.

"Đại Lục mất đi có diện tích so với Đại Lục Phạm Thiên còn lớn hơn thì phải?" Phong Vô Ý kinh ngạc lên tiếng.

"Đúng vậy, mảnh đất kia tuy cằn cỗi và quanh năm đều có nhiệt độ rét lạnh, thực vất khó sinh trưởng, thiên tai không ngừng. 叮☆L☆q☆đ. Cho nên tuy rộng lớn, nhưng lại không thích hợp để sinh sống" Tiêu Tử Mặc nói xong, lại chỉ chỉ vào Hải Vực ở phía bắc của Đại Lục nói: "Lúc Đại Lục bị mất đi mới bị phân ra, cũng đồng thời bị vỡ ra rồi chia thành nhiều mảnh nhỏ, tạo thành các đảo riêng biệt, đại khái đều nằm ở vùng này"

"Nếu những cái đảo nhỏ này đều không bị trục xuất giống như Đại Lục bị mất đi kia, thì vì cái gì mà cả ngàn năm qua lại không cùng với Phạm Thiên trao đổi, thậm chí là người của Phạm Thiên cũng không biết tới sự tồn tại của bọn họ?" Phong Vô Ý ngạc nhiên hỏi.

"Đó là bởi vì nơi này" Tiêu Tử Mặc chỉ lên chỗ được vẽ đầy ký hiệu ở trên bản đồ, giống như là một hòn đảo.

"Thiên Khí Chi Đảo?" Phong Vô Ý bỗng bất ngờ nói ra một cái tên.

"Đúng, Đó chính là thông đạo nối liền giữa ma giới và nhân giới, cho nên không có bất kỳ sinh linh nào có gan dám tiếp cận tới chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chung Kết Khảo Nghiệm.

Tiền Tiêu Từ Mặc rời đi, Phong Vô Ý quay về phòng, nằm ở trên giường đưa tay mở tấm bản đồ ra lần nữa, nhưng trong đầu thì lại đang suy nghĩ về cuộc nói chuyện vừa rồi.

Thiên Khí Chi Đạo sao? Đang lúc muốn hỏi thử Hoàng Cửu Lê xem thế nào, thì lại bỗng nhớ ra bức tượng gỗ kia đã bị Tiêu Tử Mặc phong ấn.

Hoàng Cửu Lê muốn đi tới Thiên Khí Chi Đảo là vì muốn nhờ ma khí để khôi phục lại thân thể, mà Tiêu Từ Mặc cũng hi vọng nàng đi tới Thiên Khí Chi Đảo một lần. d≡ễn đàn l≡. quý đ≡ôn. Chẳng lẽ nơi này có liên quan gì đó tới những hòn đảo đang bị phân tán kia à?

Từ từ nhắm hai mắt lại, ở trong đầu nàng bắt đầu hiện lên từng đoạn hình ảnh của trận thí luyện bị ngắt quãng. Tập trung tinh thần để làm cho đầu óc tỉnh táo lại, tiếp đó là từng trận mệt mỏi kéo tới làm cho trạng thái cơ thể tiến vào giấc ngủ sâu.

Dù sao cũng đã rất lâu chưa được nghỉ ngơi, nên cho dù là thể lực hay tinh thần thì cũng đều đã sớm chạm tới mức cực hạn mà bản thân có thể chịu đựng được, chỉ là nàng vẫn luôn kiên cường chống đỡ mà thôi. Đến đây đến đây. Quý đến đây. Vì vậy mà vào lúc này, khi sự việc đã kết thúc thì bản thân cũng bắt đầu thả lỏng, không cần phải luôn đề phòng mọi thứ xung quanh nữa.

Ngon đèn ở trên bàn dần tối lại, lập lòe vài cái rồi tắt luôn.

Một lúc lâu sau, khi tiếng hít thở ở trên giường đã ổn định vững vàng. Đột nhiên, ở trên bức tường đá có thứ gì đó giật giật, tiếp theo đó là một bóng dáng giống như một vật thể di chuyển ở trên đất vô cùng nhẹ nhàng. Khi tới trước giường, bóng dáng đó từ từ vặn vẹo rồi biến thành hình dáng của một con người, nhưng mà nhìn chiều cao và thể trạng của người này, so với người bình thường thì lớn hơn rất nhiều.

Chỉ trông thấy người này toàn thân được bao trùm bởi một màu đen, và để lộ hai con mắt ra bên ngoài. Mặc dù hình dáng to lớn, nhưng lúc di chuyển thì lại không hề gây ra âm thanh hay tiếng động nào, so với mèo còn linh hoạt hơn!

Bóng đèn yên lặng đứng ở bên cạnh giường, ánh mắt chăm chú nhìn người đang ngủ. Rồi sau đó nâng lên bàn tay đang nắm thanh chùy thủ sắc bết, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Đúng lúc này, người vốn đang ngủ say ở trên giường bỗng nhiên mở to hai mắt.

Bóng đèn giắt mình, không chút do dự mà đâm mạnh thanh vũ khí đang nắm ở trong tay xuống giường.

Phong Vô Ý bắt lấy cổ tay hắn một cách chuẩn xác, dùng lực xoay chuyển làm cho mũi chủy thủ sắc bén đi chệch đi vài tấc. Còn cánh tay kia thì nắm lấy vật áo ở ngực hắn, chân quắp lấy chân hắn, eo dùng lực, sau đó là xoay người lật lại áp chế hắn ở trên giường. Cũng không kịp nói gì, mà ngay khi đoạt được thanh chủy thủ nàng đã dùng toàn bộ sức lực ở khuỷu tay, đánh xuống một đòn thật mạnh lên ngực của người kia.

Bóng đen rõ ràng đã bị chấn động, nhưng lại vẫn ngoan cố không chịu kêu lên một tiếng nào.

"Ai sai người tới?" Phong Vô Ý lật ngược được tình thế, thì đưa thanh chủy thủ đặt ở trên động mạch cổ của hắn.

Thật muốn độ sức một phen, có lẽ bây giờ nàng còn kém với những cao thủ có võ công của thế giới này, nhưng nếu để so chiêu thức cận chiến thì các chiêu thức mà nàng đã được học ở trong quân đội lại vô cùng hữu dụng. Vì đây là võ thuật của nhóm người đi trước, bọn họ đã dùng vô số kinh nghiệm và các thế võ được lưu lại từ xa xưa mà đúc kết thành tinh hoa của võ thuật!

Bóng đen chớp mắt, sau đó gắng sức dơ tay chỉ vào trước ngực mình.

Phong Vô Ý giắt mình, cẩn thận dùng tay trái tìm kiếm ở trong ngực hắn, quả nhiên nàng tìm thấy được một tờ giấy được gấp lại giống như một bức thư.

Một tay nắm chặt chủy thủ không buông, tay còn lại thì run rẩy mở ra tờ giấy. Phong Vô Ý dùng tốc độ như gió lướt mà đọc, mà sau khi đọc xong thì nhất thời ở trong đầu giống như có một sợi dây bị đứt.

Đây là tờ giấy do đại trưởng lão lưu lại, mà người nam nhân này chính là Khản Nô (người câm điếc). Đây mới chân chính là cuộc thí luyện cuối cùng, nhằm vào mục đích khảo nghiệm xem nàng có lo lắng cảnh giác mà phân tâm hay không. Mà may mắn là loại tập kích này, vào lúc trước khi nàng ở trong cơ sở huấn luyện, cứ mỗi đêm đều phải trải qua ít nhất là hai đến ba lần, nên với nàng mà nói nó đã sớm trở thành bản năng, dù có ngủ say tới chết thì cơ thể vẫn theo bản năng phản kích lại.

Sau khi xác định được không có gì nguy hiểm, lúc này nàng mới từ từ thu hồi lại chủ thủ, nhưng vẫn cẩn thận nhìn về phía người nam nhân này.

Khàn Nô đứng lên, cúi người chào nàng, sau đó thân hình dần dần thấp xuống và cuối cùng là hóa thành một vũng nước, theo khe hở của vách đá mà thấm ra bên ngoài.

Phong Vô Ý không hề nhảy mất dù là một cái, nàng chăm chú nhìn cảnh tượng này chằm chằm. Trong lòng vô cùng tò mò, không hiểu đây là bí pháp gì, vì sao.... ngay cả y phục, vũ khí, giấy đều có thể biến thành trạng thái chất lỏng được?

Cúi đầu nhìn thanh thủy thủy lấy được ở trong tay, nhưng chất liệu cũng không phải là kim loại hay sắt đá gì. Nàng nhìn không ra là nó được chế tạo được từ đâu, mà lại có thể sắc bén tới như vậy. Ngay cả gờng đá rắn chắc mà cũng có thể cắt được giống như cắt một miếng đậu hũ, so với những

công nghệ chế tạo đứng đầu của quân đội thì còn tốt hơn nhiều!

Tiền tay đem chủy thủ cắt kỹ, đồ đoạt được thì chính là chiến lợi phẩm, nàng cũng không có ý định đem trả lại!

Tiếp theo đáng lẽ là có thể yên ổn mà ngủ một giấc rồi, tuy là trong căn phòng bằng đá này không thể phân biệt được ngày hay đêm, nhưng mà dựa vào đồng hồ sinh học thì nàng vẫn có thể nhận biết bây giờ trời đã sáng.

Đi ra cửa phòng, vừa đứng lúc nhìn thấy Tiêu Từ Mặc cũng đang đứng ở đây.

"Ngủ có ngon không?" Tiêu Từ Mặc mỉm cười.

"Rất tốt" Phong Vô Ý gật đầu, rồi lại bổ xung thêm một câu: "Hơn nữa còn rất thú vị!"

"Thú vị?" Tiêu Từ Mặc giật mình, bên trong ánh mắt thâm thúy cũng bắt đầu hiện lên một tia sáng.

Phong Vô Ý nhìn thấy vậy thì cũng thâm hiểu ở trong lòng, chuyện tối ngày hôm qua chỉ sợ là Tiêu Từ Mặc cũng không biết. đ≡iễn_đàn_._l≡ê_._quý_đ≡ôn. Cũng phải, vào thời điểm nàng ký kết khế ước với Tiêu Từ Mặc, thì đồng nghĩa với chuyện Tiêu Từ Mặc sẽ vì nàng mà làm mọi việc... cho nên lúc này, khi lợi ích của nàng cùng với Tuyền Kì Thạch phủ có xung đột, thì hẳn cũng sẽ bị gạt ra ngoài. Mà Lư Ly thì tuổi còn nhỏ, vì sợ làm lộ chuyện nên có lẽ cũng không được biết.

"Đi thôi" Tiêu Từ Mặc yên lặng một lúc, rồi cũng giống như ngày hôm qua, ở ngay tại trong căn phòng này mở ra một cánh cửa.

"Ừm" Phong Vô Ý cùng với hán sóng vai đi xuyên qua cửa, trong giây lát ở phía trước bỗng sáng lên, giống như ánh mặt trời rực rỡ làm người ta bị chói mắt.

"Hoan nghênh các người đi tới Thiên Thượng Lâu" Cách đó không xa, bỗng một giọng nói cứng ngắt vang lên, quả thật không khác gì so với âm thanh của máy móc.

Thích ứng được với hoàn cảnh xung quanh, Phong Vô Ý mở mắt ra thì thấy chính mình đang đứng ở trên một ban công rộng rãi, bốn phía bao quanh đều là mây trời cùng với sương trắng mờ mờ.

Cái tên gọi Thiên Thượng Lâu này, quả nhiên là rất phù hợp với nơi đây.

"Nơi này chính là di tích duy nhất của nền văn minh Phạm Thiên từ một ngàn năm trước lưu lại" Người nói chuyện là một người mặc áo bào màu trắng, râu bạc dài chấm đất như một lão nhân, nếu nhìn vào thì sẽ thấy người này có hình dáng giống hệt với nhị trưởng lão.

"Đại trưởng lão" Giọng nói của Tiêu Từ Mặc lúc này trừ bỏ kính sợ, thì thậm trí còn mơ hồ còn mang theo một chút cảnh giác cùng đề phòng.

"Các người đến đây, ngồi đi" Đại trưởng lão híp mắt, chỉ vào chiếc ghế ở phía đối diện với mình.

"Cảm ơn" Phong Vô Ý kéo Tiêu Từ Mặc đi qua rồi ngồi xuống. đ≡iễn_đàn_._l≡ê_._quý_đ≡ôn. Trên chiếc bàn đối diện là trà ngon và điểm tâm khiến cho không ai có thể cự tuyệt được, mà Tuyền Kì Thạch phủ lúc này cũng chẳng có lý do gì mà lại đi độc chết nàng cả. Hơn nữa, nàng là người đã được cải tạo gien, cho nên dù có là độc được gì đi nữa thì đối với nàng đều không có tác dụng, mà kể cả là trúng phải loại độc lợi hại nhất thì cũng lắm nàng cũng chỉ bị tiêu chảy mà thôi.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi, Phong Vô Ý chính là thiếu chủ của Tuyền Kì Thạch phủ. Ba người trưởng lão chúng ta sẽ lui về phía sau, mà tất cả lực lượng của Thạch phủ đều do Lư Ly cùng với Tiêu Từ Mặc người được truyền thừa nắm giữ" Đại trưởng lão mở miệng liền đi vào trọng tâm chủ đề của câu chuyện luôn, chứ không hề có nửa câu nói vô nghĩa nào.

Phong Vô Ý cảm thấy khác xa so với dự đoán của mình, không nghĩ tới được mấy lão già này lại đưa ra thí luyện hà khắc như vậy, thế nhưng lại dễ dàng buông tha quyền lực như thế. Cứ cho là bọn họ có thể theo sát, thì cũng cũng không thể nào khống chế được Tiêu Từ Mặc hay Lư Ly, hoặc xem hai người này như con rối mà sai bảo được à. Nhưng mà còn nàng, Tiêu Từ Mặc thì còn có thể, mà Lư Ly... nếu muốn có thể sử dụng được nàng ta ... e là nàng phải tốn chút công sức rồi.

"Từ Mặc, vết mực trên phong ấn của Thanh Trì đã có thể mở ra rồi" Đại trưởng lão đợi cho bọn họ tiếp thu được lời của hán nói, rồi mới nói tiếp: "Thiếu chủ cần lực lượng, cho nên dùng cái kia đi"

"Vâng" Tiêu Từ Mặc đáp ứng một tiếng, nhưng trên vẻ mặt thì lại hiện ra một chút xấu hổ.

Phong Vô Ý nhìn hán một chút, nàng cần lực lượng, đúng thế.... nhưng mà 'cái kia' là cái gì? Sao nàng lại có cảm giác giống như đang sắp gặp phải một chuyện vô cùng rắc rối....

"Thất Sát hiện thế, sát kiếp cũng chuẩn bị bắt đầu xảy ra à...." Đại trưởng lão cười to vài tiếng, sau đó thân hình nhạt dần và hóa thành vô số điểm ánh sáng tiêu tán ở trong không khí, chỉ để lại một dư âm lượn lờ quanh quẩn: "Trước khi rời phủ, đến Thiên Thượng Lâu tìm ta"

"Đi thôi" Một lúc lâu sau, Tiêu Từ Mặc lên tiếng: "Thiên Thượng Lâu mỗi lần xuất hiện đều có thời gian quy định, phải đợi nó biến mất một lần nữa rồi mới có thể rời đi"

"Được" Phong Vô Ý đi theo hần, chợt mở miệng hỏi "Cái kia... Đại trưởng lão nói là cái gì?"

"Cái này..." Tiêu Từ Mặc giống như bị nghẹn lời, rất lâu sau mới nói: "Một lát nữa ngươi sẽ biết!"

"À..." Phong vô Ý lên tiếng, nhưng lại càng cảm thấy nghi hoặc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tình Yêu Chưa Rõ.

"Mặc Thanh Trì?" Lưu Ly hét to một tiếng, ánh mắt đối tới đối lui nhìn về phía hai người đứng cạnh mình.

"Sao vậy, có gì không ổn à?" Phong Vô Ý nhíu mày.

"Không phải!" Lưu Ly trả lời rất nhanh, mà cũng bởi vì trả lời quá nhanh nên mới khiến cho người nghe cảm thấy có gì đó không ổn.

"Vậy..." Phong Vô Ý mới nói được một chữ thì đã bị ngắt lời.

"Đây là chìa khóa để mở phong ấn, giờ đưa cho ngươi!" Lưu Ly tháo chiếc vòng ở trên cổ xuống rồi ném qua, sau đó quay người bỏ chạy, nhìn bộ dáng nàng ta lúc này thật đúng là chạy trời chết.

"Đây là có chuyện gì xảy ra vậy?" Phong Vô Ý cầm chiếc vòng cổ vừa bị kéo đứt xuống, rồi nhìn chăm chăm với vẻ mặt khó hiểu.

"Tháo bỏ phong ấn Mặc Thanh Trì thì cần phải có cả hai chiếc chìa khóa mới được. ~~đ~~đ☆L☆q~~đ~~đ. Một cái là ở trong tay ta, cái còn lại là do Lưu Ly giữ" Tiêu Từ Mặc ho khan hai tiếng, sau đó nói qua một lượt về chuyện chìa khóa mở phong ấn... cuối cùng là dẫn nàng đi về phía phòng ngủ: "Cửa vào nằm ở ngay trong phòng của ngươi, việc này không thể chậm trễ cho nên chúng ta hãy bắt đầu sớm một chút!"

"Được" Phong Vô Ý tuy có rất nhiều nghi vấn, nhưng dù sao thì vào lúc này đối với nàng mà nói thì chuyện có được lực lượng mới là chuyện quan trọng nhất.

Mở ra cơ quan để trở lại phòng, Tiêu Từ Mặc tìm kiếm ở trên giá sách một lúc lâu mới thấy được một miếng thạch bích lồi lên, rồi trực tiếp ấn xuống. Sau đó bồng giá sách tách ra làm hai bên, để lộ ra một con đường.

"Ở một nơi như thế này mà các ngươi không bị lạc đường à?" Phong Vô Ý đưa tay ôm trán thở dài, nàng không hiểu nổi tại sao nơi này lại toàn là mật đạo cùng với cơ quan như vậy, khiến cho cả tòa Tuyền Ki Thạch phủ quả thực không khác nào một mê cung khổng lồ!

"Ta thì chưa từng lạc đường, nhưng..." Tiêu Từ Mặc đang dẫn đường ở phía trước, bất chợt vừa cười vừa nói: "Khi Lưu Ly vừa tới đây thì lại trái ngược với ta, nàng luôn lạc đường khiến cho ta lúc nào cũng phải đưa nàng trở về phòng".

Điều này chỉ có thể nói lên một chuyện, ngươi không phải là người bình thường! Phong Vô Ý bất giác lắc đầu.

Con đường này không dài, đi dọc theo từng bậc thang bằng đá xuống bên dưới, tuy có cảm giác như bậc thang uốn cong nhưng nàng vẫn biết chỗ đang đi chính là ở bên dưới phòng ngủ.

Thạch thất vắng vẻ, trừ bỏ những cột trụ to lớn bằng đá, cùng với ngọn đèn dầu được thấp sáng quanh năm thì cũng chỉ còn lại một hồ nước nằm ở chính giữa trung tâm. ~~đ~~đ☆L☆q~~đ~~đ. Hồ nước rất nông, cùng lắm cũng chỉ cao tới ngang eo mà thôi. Nước trong hồ không nóng không lạnh, nhưng lại tràn ngập sương mù vây quanh không thể tiêu tan, mà điều khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ, chính là ở dưới đáy ao lại là một khối Mặc Ngọc!

"Nơi này chính là Mặc Thanh Trì" Tiêu Từ Mặc đi lên phía trước, sau đó vung tay lấy ra vòng cổ của Lưu Ly và cây trâm của mình, rồi vút vào trong hồ nước.

Trong nháy mắt khi hai chiếc chìa khóa tiếp xúc vào trong nước, Phong Vô Ý tận mắt nhìn thấy rõ nước ở trong hồ lóe lên ánh sáng màu vàng, tựa hồ như cả hồ nước đang phục hồi và sống lại.

"Phải xuống nước à?" Phong Vô Ý quay đầu lại hỏi.

"Ừm" Tiêu Từ Mặc gật đầu, đang định nói tiếp thì thấy người nữ tử ở bên cạnh đã cởi bỏ áo khoác ngoài... Ngay lập tức sùng sốt, bật thốt lên: "Người đang làm gì vậy?"

"Ngươi định xuống nước trong khi vẫn mặc y phục à?" Phong Vô Ý dừng lại động tác, khó hiểu nhìn hần: "Lần trước ở phủ quốc sư, lúc đó ta nhìn thấy ngươi cũng đâu có mặc y phục..."

"Cởi bỏ áo khoác ngoài là được rồi" Tiêu Tử Mặc xấu hổ quay đầu đi.

Phong Vô Ý nhìn chăm chú hần một lúc lâu, mới bắt đầu cởi áo khoác, đến khi bên trong chỉ còn lại một bộ áo lót màu trắng mỏng thì mới đi tới giữa hồ nước.

Nhiệt độ nước ở Mặc Thanh Trì vừa đủ, không nóng cũng không lạnh, hơn nữa dòng nước ở đây lại chảy vô cùng nhẹ nhàng, vây lấy thân thể khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tiêu Tử Mặc thờ dài, sau đó cũng chỉ mặc một chiếc áo lót rồi đi tới sau lưng nàng. ๔๔๔☆L☆๑๑๔. Trước mắt là một màu đen nồng đậm, nhưng ở chớp mắt lại ngửi được một mùi hương thơm nhàn nhạt, y phục thì bị nước làm ướt nên bám sát vào da thịt khiến cho đáng người hoàn mỹ của nàng bị lộ ra ngoài mang theo vô vàn hấp dẫn.

"Ta phải làm thế nào?" Phong Vô Ý quay đầu, so với sự khẩn trương của Tiêu Tử Mặc thì nàng lại thản nhiên hơn rất nhiều.

Hơi nước bốc lên dày đặc, khiến cho dung nhan tuy gần trong gang tấc nhưng lại trở nên rất mơ hồ không chân thực. ๔๔๔☆L☆๑๑๔. Đôi môi anh đào màu hồng bị dính hơi nước trở nên sáng bóng, khiến hần nhớ lại đêm hôm đó, bên Nghịch Thủy Hàn Đàm cũng là cảnh tượng như vậy, cũng là đôi môi như vậy đã hôn lên môi mình... Mặc dù trí nhớ không rõ ràng, nhưng mà phần âm áp và lưu luyến đó giống như vẫn còn lưu lại tới tận bây giờ

"Làm sao vậy?" Phong Vô Ý nhíu mày.

"Không có gì" Tiêu Tử Mặc chợt bừng tỉnh, hít một hơi thật sâu để bình tĩnh trở lại rồi mới lên tiếng: "Ngưng thần tĩnh khí! Nước trong Mặc Thanh Trì là do linh khí nồng đậm biến hóa thành nước. Lưu Ly lúc còn nhỏ cũng hay ngấm mình ở nơi này, nên mới có thể có công lực cao như vậy. Tuy tuổi người đã lớn, kinh mạch cũng đã định hình, chỉ sợ là sẽ không hấp thu được bao nhiêu linh khí nữa, cho nên ta sẽ sử dụng ngân châm để mở rộng kinh mạch cho người, dẫn đường cho linh khí thông suốt. Vì vậy người chỉ cần mở rộng tâm linh, bỏ xuống tất cả mọi sự đề phòng, đừng chống cự lại là được"

"Ta biết rồi" Phong Vô Ý nhẹ nhàng cười, nhắm chặt mắt lại, vì nàng toàn tâm toàn ý tin tưởng vào người này.

Tiêu Tử Mặc vừa lật tay, đầu ngón tay đột nhiên xuất hiện một cây ngân châm thật dài, sau đó không chút do dự nào mà châm ngay vào mệnh môn ở trên lưng nàng.

Phong Vô Ý đau đớn kêu lên một tiếng, cắn chặt răng, sau đó là hàng loạt tiếng kêu vang lên.

Rất đau, khi ngân châm đâm vào cơ thể, các kinh mạch bị ngoại lực cưỡng ép mở rộng ra, cảm giác giống như là từng tắc da thịt bị ai đó dùng dao rạch ra vậy.

Tiêu Tử Mặc nhìn thấy từng bắp thịt của nàng cứng nhắc trong nháy mắt, sau đó lại dần thả lỏng ra. Hần nhấp máy môi, trong đôi mắt tối đen bất chợt hiện lên một tia đau đớn, nhưng động tác trên tay lại không hề dừng lại, ba cây châm bạc trên tay liên tục cắm lên ba huyệt đạo trên người nàng.

"Này, Tử Mặc, nếu Mặc Thanh Trì này kỳ diệu như vậy thì vì sao người lại không sử dụng?" Vì đề dòi đi lực chú ý, Phong Vô Ý dùng giọng nói khàn khàn lên tiếng hỏi.

"Chiêm Tinh Sư vốn là lực lượng nghịch thiên, cho nên chúng ta bị trời nguyên rủa, vì vậy mà không thể hưởng thụ được kỳ tích trời ban" Tiêu Tử Mặc lạnh lùng trả lời.

"Bởi vì nghịch thiên cho nên bị trời nguyên rủa?" Phong Vô Ý cười lạnh. ๔๔๔☆L☆๑๑๔. Im lặng một lúc rất lâu, bỗng nhiên nàng lên tiếng: "Tử Mặc, ở trong thí luyện chỉ môn, ta nhìn thấy người"

"Cái gì?" Tiêu Tử Mặc giật mình, tay run lên.

"Thí luyện chỉ môn là tinh thần ảo cảnh" Phong Vô Ý không chú ý tới sự bất thường của hần, mà tiếp tục nói: "Ảo cảnh là dựa vào trí nhớ ở trong đầu ta mà tạo ra một thế giới giả dối. Nếu cứ tiếp tục chìm đắm trong thế giới đó, thì người sẽ vĩnh viễn bị lạc ở trong ảo cảnh, cho đến lúc tinh thần lực bị khô kiệt mà chết. Đúng là ở trong thí luyện chỉ môn ta không thể nào phân biệt được đâu là thật đâu là giả, vì thế ta cứ ở trong thế giới đó mãi cho tới lúc ta gặp được người"

"Thì ra là thế" Không cần nàng nói xong, Tiêu Tử Mặc đã lập tức hiểu được: "Trong thế giới của người, không nên có ta, cũng vì vậy mà khi nhìn thấy ta người mới có thể thoát ra khỏi ảo cảnh"

"Tử Mặc, người đã nói, sẽ không xa rời quân chủ, sẽ luôn nghe theo mệnh lệnh của quân chủ" Phong Vô Ý lẳng lẳng nói: "Cuối cùng, cũng vẫn là người trợ giúp cho ta"

"Đó là vinh hạnh của ta" Tiêu Tử Mặc cười cong môi, nhưng ngay lập tức lại dùng sức cắn mạnh vào môi, để cho đau đớn ấy cùng với máu tươi kích thích tinh thần của chính mình.

Bây giờ chỉ còn một bước cuối cùng, không thể.... thất bại trong gang tấc được!

Tiếp đó là một cây châm bạc đâm vào thân thể, làm cho toàn thân của Phong Vô Ý phải chấn động. ๔๔๔☆L☆๑๑๔. Nhất thời nàng cảm giác được mọi sự đau đớn giống như thiên đao vạn quả kia lập tức biến mất, nước trong hồ có ẩn chứa lực lượng mà sử dụng mất thường cũng có thể nhìn thấy, tất cả đều đang từ từ xâm nhập vào trong cơ thể qua đường dẫn của những ngân châm, cuối cùng tạo thành một vòng tuần hoàn, cứ liên tiếp mãi không ngừng.

Trong nháy mắt, vốn là một thân thể mệt mỏi cùng với tinh thần rã rời thì bỗng dung lại có cảm giác vô cùng sáng khoái.

"Bùm bùm" Đúng lúc này, ở phía sau người Phong Vô Ý bỗng vang lên tiếng động của một vật nặng rơi xuống hồ làm cho bọt nước bắn tung tóe, khiến cả thân hình nàng bị ướt đầm.

"Tử Mặc!" Phong Vô Ý hét to một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Rời Khỏi Mặc Thanh Trì.

Quay lưng lại đã không thấy bóng dáng Tiêu Tử Mặc đâu nữa, mà trong hồ nước chỉ còn lại một mảnh áo màu trắng đang trôi lơ lửng.

"Tử Mặc!" Phong Vô Ý kinh hãi hét to một tiếng, sau đó là hít vào một hơi thật sâu rồi cũng lặn xuống dưới hồ nước. Không lâu sau, dựa vào mảnh áo mà tìm thấy được người, Phong Vô Ý nửa ôm nửa kéo mang lên bờ.

Người ở trong lòng nàng lúc này sắc mặt đã trở nên trắng bệch, trên môi còn lưu lại vài vết máu do dùng răng cắn mà tạo thành. **đ★L★qđ**. Lúc này nàng mới giật mình nhớ ra, để mở rộng kinh mạch thì cũng đồng thời phải sử dụng phương pháp nghịch thiên, chỉ sợ là để hoàn thành thì cũng không hề đơn giản như vậy.... nên người chịu đau khổ cũng không hẳn chỉ có một mình nàng!

Phong Vô Ý nâng nửa người phía trên của hắn lên, dùng một chưởng vỗ vào trên lưng của hắn.

"Khụ khụ..." Tiêu Tử Mặc ho khan một trận, làm cho hô hấp cũng trở nên dồn dập trở lại.

.....

"Từ nay về sau, cái kỹ năng phong ấn này không cho phép sử dụng nữa!"

"Hả? Đối với cả người cũng không được sử dụng?"

"..... Không được!"

"Thật thế à?"

.....

Phong Vô Ý đưa mắt nhìn chằm chằm vào hai cánh môi đang khẽ nhếch lên của Tiêu Tử Mặc, nàng cảm thấy ở trong lòng có một loại cảm xúc không ngừng hồi thúc, làm? hay không làm?

Tiêu Tử Mặc vô thức nắm chặt lấy hai vạt áo ở trước ngực, sắc mặt vốn tái nhợt thì lúc này bỗng dung hiện lên màu sắc đỏ ửng.

Nhưng chỉ trong giây lát thì Phong Vô Ý cũng lập tức tỉnh táo trở lại, luôn nghe theo mệnh lệnh của quân chủ... cái này hình như là hắn phải nghe theo mình mới đúng chứ?

Một tay nâng gáy, một tay giữ lại đê xuống, ngay lập tức hai đôi môi dán chặt vào nhau. Có lẽ là do mới vừa rồi bị nước làm ướt nên ở trên cánh môi vẫn còn đọng lại những giọt sương lấp lánh, giống như là hương vị mát lạnh của rượu vậy. Phong Vô Ý từ từ cạy mở khớp hàm của Tiêu Tử Mặc, dùng đầu lưỡi linh hoạt chui vào khuấy đảo.

Bỗng nhiên vào lúc này, linh khí vốn đang yên lặng ở trong thân thể lại bắt đầu hoạt động, dựa theo các kinh mạch của nàng mà chạy tuần hoàn liên tục, rồi cuối cùng mới quay trở về chỗ đan điền. **đ★L★qđ**. Nguyên bản ma hạch nhỏ bé đáng lẽ là không thể nào chịu đựng được nguồn linh lực dồi dào tiến vào trong cơ thể, nhưng mà khi gặp được linh khí thì chúng bắt đầu lượn quanh theo một vòng tuần hoàn, khiến cho chúng dần dần còn có thể hấp thu được ngay cả những linh lực này, và làm cho những tia ánh sáng màu đen của ma hạch cũng bắt đầu chuyển thành ánh sáng màu vàng.

Phong Vô Ý không biết biến hóa như vậy là xấu hay là tốt, vì Hoàng Cửu Lê vẫn bị phong ấn nên chẳng có cách nào để giải thích được cho nàng. **đ★L★qđ**. Nhưng mà nàng cảm thấy, ở trong mỗi bộ phận của cơ thể giống như là có một nguồn lực lượng dồi dào bất tận.

Cảm thấy hơi thở trao đổi mỗi lúc một kịch liệt hơn, hô hấp của Tiêu Tử Mặc cũng dần trở nên vững vàng. Tới khi mở to mắt thì hắn cũng không biết phải làm sao, giật mình nhìn đối phương gần ngay trước mắt, cảm xúc ướt át truyền đến qua cánh môi rồi lại bị người nhẹ nhàng ngậm chặt, tiếp tục hôn. Tim đập nhanh hơn, chợt Tiêu Tử Mặc đưa tay giữ chặt lấy eo của nàng, bắt đầu đảo khách làm chủ... tiếp theo chỉ còn lại cảm giác tê dại như điện giật truyền từ trên môi tới.

Chỉ là cách độ khí đơn giản nhưng lại không hề biết là nó đã không còn đơn giản như vậy nữa từ lúc nào, môi cùng với môi gắt gao dán chặt lên nhau, dđ☆L☆qđđ. Tiêu Tử Mặc thật cẩn thận dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng của Phong Vô Ý, sau đó ở trong miệng nàng điềm nhẹ, giống như là muốn mời nàng cùng với hắn triền miên trong cảm giác này. Phong Vô Ý thì không biết phải làm sao, nàng ngẩn người khi thấy Tiêu Tử Mặc đảo khách thành chủ, rồi lại để cho hắn tùy ý dùng lưỡi cuốn lấy lưỡi nàng cùng nhau triền miên, khiến cho nhiệt độ ở trong miệng trở nên nóng bỏng hơn bao giờ hết. Từng đợt cảm giác khó nói thành lời, cũng như cảm giác của thân thể bất chợt mạnh mẽ xâm nhập vào trong lòng, dần dần Phong Vô Ý nhẹ nhàng khép hai mắt lại, để cho cảm giác tùy ý lẫn át lý trí của bản thân mình vào lúc này.

Rất lâu sau đó cả hai mới rời môi khỏi nhau, nhưng hô hấp thì vẫn còn dồn dập khiến cho cả hai còn nghe thấy rõ được cả tiếng tim đập của nhau.

"Cảm thấy thế nào?" Giọng nói của Tiêu Tử Mặc có chút khàn khàn.

"Mùi vị không tệ!" Phong Vô Ý nhắm mắt lại, sau đó nhịp tim đập cũng nhanh chóng khôi phục vững vàng trở lại.

Không ngờ tới lại nhận được câu trả lời như vậy, làm cho Tiêu Tử Mặc phải sừng sốt một phen. ๕๕๕ L☆๕๕๕. Nhưng sau đó hắn cũng không nhận được mà phải bật cười, đúng vậy, nếu như không trả lời như vậy thì đâu phải là Phong Vô Ý chứ.

"Nhanh chóng đi thay quần áo đi, cẩn thận bị cảm lạnh" Phong Vô Ý nhặt chiếc áo khoác ở bên cạnh ao, mặc lên thân thể còn đang bị ướt sũng, sau đó thuận tiện kéo tay Tiêu Tử Mặc đứng lên.

Tiêu Tử Mặc mượn lực đứng lên, ổn định bình tĩnh ở trong lòng lại thì mới nhẹ nhàng lên tiếng: "Trong Tuyền Khi Thạch phủ có cất giữ rất nhiều võ công bí tịch, người nếu thích thì có thể học tập. Nhưng mà người chỉ có thời gian tối đa là ba tháng, phải đem linh khí của Mặc Thanh Trì cùng với bản thân người dung hợp lại làm một. Sau ba tháng, chúng ta nhất định phải đi tới Thiên Khí Chi Đảo"

“Thiên Khí Chi Đảo kia xảy ra chuyện gì à?” Phong Vô Ý mở miệng hỏi.

"Đại trưởng lão nói, bắt đầu từ hơn một tháng trước, không biết rõ nguyên nhân gì mà ở các đảo gần Thiên Khí Chi Đảo xảy ra động đất, thủy triều, thậm chí là núi lửa phun trào. 𐄂𐄂𐄂L☆𐄂𐄂𐄂. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì chỉ sợ là phong ấn của thông đạo giữa ma giới và nhân giới sẽ bị buông lỏng. Vì vậy mà chúng ta phải mau chóng tới đó để tăng cường thêm phong ấn, nếu không..." Tiêu Tử Mặc nhủ mảy, trong con người hiện lên một tia lo lắng.

"Nếu như để sinh vật dừng mãi của ma giới đi vào nhân giới với số lượng lớn, chỉ sợ là cũng không cần đợi tới khi mệnh Đại Lục bị mất đi quay trở về thì đó cũng đã là một hồi hao kiệt của nhân loại mất rồi!" Phong Vô Ý hiểu rõ lo lắng của hắn, rồi lên tiếng tiếp lời.

"Đúng vậy" Tiêu Tử Mặc cười khô gật đầu.

Phong Vô ý rơi vào trầm tư, hơn một tháng trước khi nàng còn chưa tới nơi này thì ở đây vẫn còn rảnh rỗi. Bây giờ tự nhiên lại xảy ra chuyện... chẳng lẽ cái này một phần là do "Sát Kiếp" còn một phần thì là do Thất Sát Cô Tinh ở trên người nàng, nên mới dẫn tới phản ứng dây chuyền?

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Tiêu Tử Mặc thấy nàng im lặng, liền lên tiếng hỏi.

"Không có gì, d.đ☆L☆q.đ. Trước khi có đủ lực lượng, thì cho dù có suy nghĩ hay là làm gì đi chăng nữa cũng đều là vô nghĩa" Phong Vô Ý cười cười, đi ra ngoài: "Thời gian không còn nhiều lắm, bắt đầu đi"

Tiểu Tử Mặc phát tay, ở trong không trung vẽ ra vài đạo phù chú. Chỉ thấy mặt hồ nước ở Mặc Thanh Trì đột nhiên lóe lên ánh sáng màu vàng, rồi sau đó là hai chiếc chìa khóa tự động quay trở lại trong lòng bàn tay của hắn. Cảnh sắc tiếp theo... cả mặt hồ nước vốn đang sóng động tràn đầy linh khí, thì bỗng nhiên an tĩnh trở lại như lúc ban đầu.

Một lần nữa theo bậc đá đi trở lại phòng ngủ ở phía trên, Phong Vô Ý thay đổi bộ y phục khô ráo, mà hiện giờ nàng đang cầm chiếc khăn vải trên tay để lau khô mái tóc ướt.

Tiểu Tử Mặc yên lặng nhìn nàng, cả hai đều rất ân ý mà không hề nói về vấn đề nộ hôn vừa rồi. ૫૫૫☆L☆૫૫૫. Nhưng mà hắn biết rõ, ở trong lòng đã có gì đó thay đổi, không còn giống như trước kia nữa.

"Nếu như không quay về, thì trước tiên hãy thay cái này đi" Phong Vô Ý đi đến trước giường, ở trong bọc hành lý lấy ra một bộ y phục nam trang, rồi sau đó ném cho Tiêu Tử Mặc.

"Cảm ơn" Tiêu Tử Mặc tiếp nhận y phục, rồi đi ra phía sau giá sách thay đồ.

"Người nói tất cả võ công bí tịch đều là ở chỗ này?" Phong Vô Ý ném khăn vải lên bàn, say đó nhấc chân đi đến gần giá sách.

"Ừm! Tiêu Tử Mặc đi ra phía sau lưng nàng, bàn tay lướt qua tai nàng vươn tới phía trước, để cảm lấy một cuốn sách mỏng ở trên giá sách: "Ta đề nghị người hãy học tập cái này!"

"Ma diễm tâm pháp?" Phong Vô Ý trực tiếp nắm lấy tay hắn, kéo tới gần nhìn thì mới thấy rõ bốn chữ ghi ở trên quyển sách.

"Đây tuy là công pháp ma đạo, nhưng lại có cả quang minh, rất dễ học. Hơn nữa nó còn có thuộc tính giống với thuộc tính hỏa của ngươi, cho nên khi tu luyện sẽ không bị xung đột lẫn nhau" Tiêu Tử Mặc mở miệng giải thích.

"Vậy thì học cái này" Phong Vô Ý gật đầu đồng ý với sự lựa chọn của hắn, rồi nói tiếp: "Vậy tìm cho ta một thanh vũ khí"

"Vô Ý muốn sử dụng vũ khí gì?" Tiêu Từ Mặc hỏi.

"Vũ khí gì sao...." Phong Vô Ý đen mặt cầm lấy thanh Thương Lăng kiếm: "Nó có phải là không thích hợp với ta không?"

"Nha đầu nhân loại kia!" Tiêu Từ Mặc còn chưa nói, thì ở trong đầu nàng đã trực tiếp vang lên tiếng gào thét của Thanh Long: "Ta đã nói ta là thần khí, chứ không phải là kiếm! Người muốn loại vũ khí nào đi chẳng nữa thì ta cũng đều có thể biến hóa!"

"Vũ khí gì cũng đều được sao?" Phong Vô Ý chột nhứ mày, nói rõ ràng: "Vậy người liền biến thành cây thương đi!"

Tiêu Từ Mặc tuy không nghe được những lời Thanh Long nói, nhưng hẳn lại có thể dựa vào câu trả lời của Phong Vô Ý mà phán đoán, cho nên hẳn cũng vô cùng tò mò nhìn về phía Thương Lăng Kiếm.

Quả nhiên, ở trên thân kiếm Thương Lăng bắt đầu hiện lên ánh sáng màu xanh, rồi đợi sau khi đột ánh sáng qua đi thì cả cây Thương Lăng kiếm bỗng biến thành một cây ngân thương dài 2 thước.

"Người thích sử dụng thương?" Tiêu Từ Mặc kinh ngạc lên tiếng, hẳn không thể nào nghĩ tới một người nữ tử như nàng lại sẽ lựa chọn một loại binh khí dài như vậy!

"Cứ xem như vậy đi" Phong Vô Ý nhìn cây ngân thương dài, rồi sau đó im lặng không nói gì.

Được rồi, mặc dù đây là một cây thương, ๔๔๔☆L☆๙๔๔. Nhưng nàng muốn cầm nó, và giả vờ coi như là một cây súng...Đương nhiên nếu như có thể biến nó trở thành cây súng Sa Mạc Chi Ưng mà nàng hay sử dụng thì càng tốt, chỉ tiếc... vào lúc này thì mong muốn đó chỉ là vọng tưởng mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Rơi Vào Tình Kiếp.

Phong Vô Ý cuối cùng cũng đưa ra yêu cầu sau cuối, đó chính là muốn Thanh Long biến thành một thanh chủy thủy sắc bén, giống y hệt như bản thu nhỏ của Thương Lăng kiếm. ๔๔๔☆L☆๙๔๔. Dù sao thì đối với nàng mà nói, chủy thủ mới chính là vũ khí thích hợp với nàng nhất. Hơn nữa thanh chủy thủ mà lúc trước nàng thu được từ trên người của Khàn Nô, nàng cũng đã trả lại cho hắn rồi, dù gì thì hắn cũng vẫn là thuộc hạ của nàng cho nên nàng cũng đâu thể giữ làm của riêng được. Huống hồ ở trên đời này, chẳng lẽ còn có vũ khí nào tốt hơn so với thần khí hay sao?

Nhưng mà dù thế thì nàng vẫn giữ lại một bản bí tịch dạy cách sử dụng thương, vì cuộc chiến tranh ở trong tương lai sắp xảy ra cũng đâu ai nói trước được điều gì, chẳng lẽ lại ngồi trên lưng ngựa còn tay thì cầm thanh chủy thủ ngắn tũn để giao chiến.

Thời gian kế tiếp sau đó, Phong Vô Ý đều dùng cả ngày lẫn đêm để tu luyện một vài quyển bí tịch. Kỹ thuật sử dụng chủy thủ cùng với dùng thương được nàng học một cách vô cùng dễ dàng, nhưng còn về bản bí tịch Ma Diễm Tâm Pháp thì lại khác. Tuy không phải là khó, nhưng mà mỗi khi nàng có suy nghĩ muốn để cho ma hạch hoàn toàn dung hợp vào làm một thì lại không hề dễ dàng như vậy, chỉ sợ là trong khoảng thời gian ngắn rất khó thành công.

Tiêu Từ Mặc vẫn luôn vào lúc trời tối thì sẽ đi tới đỉnh núi Bích Ảnh để xem tinh tượng, những thời gian còn lại thì đều tập trung để xem xét các tin tức tình báo, rồi sắp xếp lại theo thứ tự mức độ nặng nhẹ và chú thích rõ ràng cận kề ở đó... cuối cùng mới đưa tới cho nàng xem.

Còn Phong Vô Ý thì lại cực kỳ ngạc nhiên khi biết được ở Tuyền Ki Thạch phủ lại có một mạng lưới tình báo rộng lớn như vậy, thậm chí nó còn trải dài tới tận trên Thảo Nguyên Tây Bắc. Không những thế, mà còn có một vài thế lực ở đó cũng phải chịu sự khống chế của Tuyền Ki Thạch phủ... ๔๔๔☆L☆๙๔๔. Nghĩ tới tương lai khi toàn bộ dân tộc trên thảo nguyên hợp lại làm một, thì đây cũng là một lợi thế thật không nhỏ ạ.

Trong mấy ngày này, trừ bỏ tập võ ra thì Phong Vô Ý cũng được bồi dưỡng không ít tri thức của thời không này, hoặc ngẫu nhiên sẽ cùng với nhị trưởng lão đánh một ván cờ. Mới đầu vì còn bờ ngỡ do lần đầu chơi nên nàng đã bị thua mất một ván, nhưng sau ván cờ đó thì nhị trưởng lão cũng không có cách nào để thắng lại nàng một lần nữa.

Phong Vô Ý đối với cờ vây không có hứng thú nên từ trước tới giờ nàng chưa từng học qua, nhưng mà nàng có một ưu điểm, chỉ cần nhìn một lần là sẽ không quên. Hơn nữa ở nơi này lại có rất nhiều sách dạy đánh cờ, mà tất cả đều là tinh hoa của các lớp người đi trước để lại, cho nên muốn nàng không tiến bộ cũng khó. ๔๔๔☆L☆๙๔๔. Dù sao thì đánh cờ cũng có thể nói là một phương pháp để luyện tập tâm tính của nàng, giúp cho nàng có cái nhìn đại cục và đưa ra phán đoán chính xác hơn.

Mặc dù bận rộn, nhưng mỗi khi có chút rảnh rỗi thì nàng vẫn ngồi ghi chép lại những văn tự ở trong cuốn sách đào được từ trong mộ của Lý gia .

Tuy là ở Tuyền Ki Thạch phủ có rất nhiều sách cổ được lưu lại từ thời xa xưa, nhưng mà nó cũng không giúp được gì nhiều cho Tiêu Từ Mặc. Cùng lắm thì hắn cũng chỉ có thể nhận biết sơ qua một vài từ ngữ ở trong đó mà thôi.

Mỗi ngày cứ theo trình tự như vậy mà lặp đi lặp lại, vì ở trong phủ nên cũng không nhận biết được là đêm hay ngày. Phong Vô Ý không biết thời gian đã trôi qua được bao lâu, nhưng mà nàng vẫn luôn cố gắng tập luyện, không để lãng phí dù là một phút một giây.

Mặc Thanh Trì.

Phong Vô Ý từ từ thở ra một hơi, rồi mở mắt.

Tuy Mặc Thanh Trì đã bị phong ấn lại một lần nữa, nhưng dù là vậy thì nó vẫn còn lưu lại một ít linh khí... nên cũng ít nhiều có trợ giúp đối với sự tu luyện của nàng. ๔๔đ☆L☆๑๔đ. Dù sao thì đã có sẵn một nơi thế này, tốt nhất là không nên uống phí. Tiếc là nhân loại không thể chịu đựng được linh khí tẩy rửa lần thứ hai, nếu không thì chỉ cần trải qua hai lần này... thật không biết là đã đào tạo ra được bao nhiêu cao thủ tuyệt thế rồi.

"Vô Ý" Giọng nói của Tiêu Từ Mặc truyền tới từ lối vào, cũng không biết là hắn đã đứng ở đó bao lâu rồi.

"Sao vậy, có chuyện gì à?" Phong Vô Ý nhíu mày, đứng dậy. Nếu là bình thường thì Tiêu Từ Mặc nhất định sẽ không quấy rầy nàng vào lúc nàng đang luyện công.

"Thật sự xin lỗi, nhưng mà thời gian không còn nhiều nữa rồi" Tiêu Từ Mặc vừa đi tới, vừa nói: "Chúng ta cần đi tới Thiên Thượng Lâu, rồi sau đó phải nhanh chóng đi đến Thiên Khí Chi Đảo"

"Ta biết rồi" Phong Vô Ý gật đầu. Tuy không có tính toán ngày tháng, nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được thời gian vừa rồi trải qua cũng khoảng chừng vừa đủ ba tháng.

Tiêu Từ Mặc mở ra hư ảnh môn, rồi đưa tay kéo nàng đi xuyên qua nó. ๔๔đ☆L☆๑๔đ. Đi được một bước, cảnh tượng trời đất cũng biến đổi theo.

Bởi vì lâu rồi không nhìn thấy ánh mặt trời, Phong Vô Ý phải nhắm mắt lại một lúc, mãi cho tới khi thích ứng được thì nàng mới từ từ mở ra. Quả nhiên đập vào mắt nàng chính là bầu trời xanh thẳm cùng với mây trắng lượn lờ, và đối diện là đại trưởng lão với khuôn mặt không chút thay đổi đang nhìn chăm chăm vào nàng.

"Trưởng lão còn có chuyện gì cần dặn dò nữa sao?" Tiêu Từ Mặc lên tiếng hỏi.

"Thông qua tin tức tình báo truyền về từ mấy ngày này, thì chuyến đi tới Thiên Khí Chi Đảo các ngươi cũng nên chú ý một chút" Đại trưởng lão trầm giọng nói.

"Ta nhìn thấy bóng dáng của Đại Lục bị mất đi" Tiêu Từ Mặc suy nghĩ rồi nói tiếp: "Dựa theo đạo lý mà nói, thì phải còn mấy năm nữa Đại Lục bị mất đi mới quay trở về, nhưng mà.... Chỉ sợ là đã có người cố ý tạo ra sóng gió ở trên những quần đảo ở gần khu vực đó, chắc hẳn là bọn chúng đang có ý định nhòm ngó tới Thiên Khí Chi Đảo. Chẳng nhẽ bọn chúng không sợ mời thần thì dễ, mà tiễn thần thì khó sao? Ma tộc đầu phải là dễ đối phó như vậy"

Đại trưởng lão gật đầu, bắt chợt đưa mắt nhìn về phía Phong Vô Ý nói: "Về chuyện chiến tranh giữa Đại Lục bị mất đi cùng với Phạm Thiên, ngươi có suy nghĩ gì?"

"Chuyện này chẳng có chút ý nghĩa gì cả" Phong Vô Ý lạnh lùng nói.

"Không có ý nghĩa?" Đại trưởng lão sừng sốt hỏi lại.

"Trưởng lão muốn nghe câu chuyện chính nghĩa luôn luôn có thể đánh bại tất cả mọi sự tà ác, giống như một đồng thoại sao?" Phong Vô Ý khinh thường lên tiếng: "Người cũng được, thần cũng được, đều là một đám người thích sĩ diện mà không cần quan tâm tới hậu quả sẽ ra sao. Tất cả cũng chỉ là chiếm đoạt địa bàn, phân chia lợi ích... xong rồi lại làm ra vẻ chính nghĩa, ăn cắp đi sự tà ác. Vì thế, đánh thắng thì chính là chính nghĩa, đánh thua thì được gọi là tà ác. Người thắng thì tạo lịch sử, nói chúng ta là người bảo vệ thế giới. Còn người thất bại thì nói chúng ta bị hãm hại, mà thật ra... tất cả mọi chuyện này cũng chỉ là vì muốn được tiếp tục tồn tại mà thôi"

"Nói rất đúng, ngươi quả nhiên không giống người bình thường" Đại trưởng lão không hề tỏ ra giận dữ, ngược lại hắn còn vuốt râu vui mừng cười hóm hờ: "Dân chúng có thể không biết, người phạm cũng có thể ngu muội, nhưng mà người lãnh đạo chiến tranh của Tuyền Ki Thạch phủ thì nhất định phải tỉnh táo, phải biết mình cần làm gì, và vì sao phải chiến đấu!"

"Đa tạ đại trưởng lão chỉ bảo" Giờ khắc này thì rốt cuộc Phong Vô Ý cũng có chút kính trọng với vị lão nhân trước mặt này.

"Chỉ là đáng tiếc...." Đại trưởng lão thở dài, khẽ lắc đầu.

"Đáng tiếc chuyện gì?" Phong Vô Ý nhin không được hỏi lại. ๔๔đ☆L☆๑๔đ. Nàng không phải mới chỉ một lần nghe được có người nói 'đáng tiếc'. Rốt cuộc là ở trên người nàng có bí mật gì mà nàng không biết?

Đại trưởng lão muốn nói rồi lại thôi, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt kiên định kia thì rốt cuộc vẫn lên tiếng: "Ngươi rõ ràng là có mệnh Thất Sát Cô Tinh, nhưng lại bị hoa đào quán thân... Chỉ sợ sẽ làm khổ chính mình rồi làm khổ cả người khác. Cho dù phá giải được sát kiếp, nhưng vẫn không thể nhìn ra được tình kiếp, đáng tiếc..."

Phong Vô Ý ngẩn người, nàng cảm thấy thật buồn cười.

Tình kiếp.... Nếu có thứ này, thì nàng cũng muốn ném thử một lần, tình.... Rốt cuộc là có hình dáng và hương vị như thế nào, mà lại có thể khiến cho rất nhiều người phải chết vì nó. Nếu như có thể, nàng sao lại không muốn làm một con người bình thường chứ? Người được cải tạo ghen, tuy vẫn là người, nhưng mà ở trong suy nghĩ của mọi người thì nàng lại là người ngoài, là quái vật. Trên thực tế, nàng cũng có thể chết, cũng biết khóc biết cười, nhưng là... nàng lại không hiểu vì sao mà khóc, vì sao mà cười.

"Đại trưởng lão, chúng ta lên đường tới đó đây" Tiêu Từ Mặc bước lên phía trước nói.

"Đi đi, ta còn muốn ở chỗ này một lúc. Hy vọng lần sau khi các người trở về.... cũng được" Đại trưởng lão nói tới một nửa thì ngừng, từ từ nhắm mắt lại, rõ ràng là đang muốn tiễn khách.

Tiêu Từ Mặc cầm lấy tay của Phong Vô Ý, tay trái thì mở ra vô ảnh môn, chỉ trong giây lát thì cả hai đã trở lại phòng ngủ.

Phong Vô Ý quay đầu, nhìn thấy sắc mặt hần nghiêm trọng thì nàng bỗng cười rộ lên: "Làm sao vậy, lo lắng lời của trưởng lão vừa nói à? Tình kiếp... Ha ha, ta cũng không tin nó so với sát kiếp sẽ đáng sợ hơn"

Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng thở dài, tiếp theo đó hần bắt đầu thay nàng thu dọn những thứ phải mang theo.

Tình kiếp.... Có lẽ không phải chỉ có một mình nàng, ๔๗๕★L☆๙๗๕. Tâm tình bình tĩnh không chút gợn sóng của hần, không biết bắt đầu từ lúc nào đã không còn yên bình nữa. Trong mấy tháng này, hần hàng đêm đều đứng ở dốc núi Bích Ảnh xem tình tượng, nhưng mà lại chưa từng nhìn rõ được số mệnh của chính mình.

Không lẽ... bản thân đã nhập kiếp! Mà Phong Vô Ý, người nữ tử này chính là sự bẽ tắc ở trong lòng hần.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cực Bắc Băng Nguyên.

Trước kia Phong Vô Ý đã từng đi tới Seberia lạnh giá để làm một nhiệm vụ, đó là bảo vệ nhân viên nghiên cứu khoa học và phải ở lại đó mất nửa năm, thậm chí nàng còn vì truy bắt một tên tội phạm bị truy nã cấp S mà phải dùng tay không để bò lên núi Everest. ๔๗๕★L☆๙๗๕. Dù đã từng nhìn qua biển tuyết, cảnh sắc hiếm có ở trên núi, hay là những chú chim cánh cụt đáng yêu ở bắc cực.... Nhưng mà vào lúc nàng tận mắt nhìn thấy cảnh sắc đang hiện ra ở trước mắt, thì nàng đã hoàn toàn bị chấn động.

Trải qua hơn một tháng lặn lội đường xa, Phong Vô Ý cùng với Tiêu Từ Mặc, hai người bắt đầu khởi hành đi ra khỏi vùng đất phương bắc của Phạm Thiên, rồi xuyên qua thảo nguyên rộng lớn, mãi cho tới khi vượt qua biên ải mênh mông, thì cả hai mới chính thức tiến vào Cực Bắc Chi Địa.

Thời gian đã bắt đầu bước vào mùa xuân, nhưng mà nhiệt độ ở phía Bắc này càng lúc lại càng thấp. ๔๗๕★L☆๙๗๕. Màu sắc xanh tươi ở hai bên đường cũng từ từ giảm bớt, mãi cho tới khi chỉ còn lại ngoài màu trắng của tuyết thì mới thôi.

"Thật lạnh a..." Phong Vô Ý dùng áo choàng lông cáo thật dày mà bao bọc lấy thân thể, rồi bắt đầu đi thử dài. Tuy thân thể của nàng có thể chất khác xa với người bình thường, nhưng mà tại chỗ này nhiệt độ đã ở dưới 0 độ, cho nên dù là nội công chống lạnh tuy có hiệu quả nhưng vẫn không tránh khỏi cái rét lạnh thấu xương này. Tiểu xà Bích Linh đang quấn ở trên cổ tay nàng cũng đã tiến vào trạng thái ngủ đông từ lâu, xem ra đây cũng là do bản tính sợ lạnh của rắn, nên dù có là ma cũng không ngoại lệ.

"Ra khỏi biên ải này là chúng ta sẽ ra khỏi Phạm Thiên" Tiêu Từ Mặc nhìn cảnh sắc phía sau, nơi vừa đi qua lập tức bị biến mất trong gió tuyết, thì bắt chợt đưa tay nắm chặt lấy áo choàng của chính mình: "Biên ải này chính là kiến trúc do nhân loại của Đại Lục Phạm Thiên xây dựng nên, và cũng là một cánh cửa để cho Đại Lục bị mất đi trong tương lai quay trở về"

"Ồ trong này?" Phong Vô Ý kinh ngạc nói: "Nơi này có nhiệt độ khắc nghiệt, thử hỏi liệu sẽ có bao nhiêu binh sĩ có thể chịu đựng được? Rõ ràng là không có cách nào có thể làm bọn họ bảo trì được sức chiến đấu"

"Cho nên việc khẩn cấp chính là phải thu phục mọi bộ tộc ở trên thảo nguyên này" Tiêu Từ Mặc giải thích: "Bọn họ đã sinh hoạt ở trên ngựa nhiều năm, dùng ngựa để di chuyển cho nên chẳng những thể chất thân thể cùng với sức chiến đấu của bọn họ đều cao hơn binh sĩ Phạm Thiên, mà hơn nữa thảo nguyên còn là nơi tiếp cận gần nhất với Cực Bắc Chi Địa"

"Người muốn trước tiên là thống nhất thảo nguyên, rồi sau đó mới tạo áp lực với Hách Liên Diệu?" Phong Vô Ý suy nghĩ rồi hỏi.

"Đúng vậy" Tiêu Từ Mặc tán thưởng gật đầu, nói tiếp: "Lúc này, Phạm Thiên không thể để xảy ra nội chiến với quy mô lớn được, sẽ làm mất đi không ít thực lực của một nước. ๔๗๕★L☆๙๗๕. Có được thảo nguyên trong tay, chúng ta liền có tư cách để cùng với Hách Liên Diệu đàm phán điều kiện. Cho dù là hợp tác thì chúng ta cũng không thể để mất đi quyền dẫn dắt chiến tranh, huống chi tình cảnh biên ải lúc này người cũng thấy đó, mặc kệ là số binh lính tới đây là nhiều hay ít, thì cùng lắm cũng chỉ có chừng không quá ba vạn người. Quân đội Phạm Thiên đối với chúng ta không có ý nghĩa gì nhiều, vì trận chiến tranh này không phải chỉ trong thời gian ngắn là có thể kết thúc được, cho nên chúng ta cần tất cả Phạm Thiên cung cấp vật tự và làm hậu

phương lớn mạnh ở phía sau. Đồng thời cũng tận lực làm cho chiến tranh chỉ xảy ra ở trong phạm vi biên ải này mà thôi, tránh cho dân chúng bị khủng hoảng"

"Muốn làm được tới như vậy, tất cả đều phải trông cậy vào Hách Liên Diệu đúng không?" Phong Vô Ý kiên quyết vạch ra vấn đề chủ chốt: "Nếu hán không tin, không hợp tác, mà lại nghi ngờ, hoặc là không có năng lực áp chế những chư hầu khác để ổn định được tình hình sau đó thì phải làm sao?"

"Vậy thì đổi một vị hoàng đế khác đi" Giọng nói của Tiêu Từ Mặc so với băng tuyết của Cực Bắc Chi Địa còn lạnh lẽo hơn.

Phong Vô Ý không khỏi ngẩn người, tuy đây là phương pháp trực tiếp nhất, nhưng một người luôn ôn hòa như Từ Mặc mà lại nói ra được câu này thì ... nàng cảm thấy thật khó mà có thể thích ứng được.

"Phế đế.... không dễ dàng như vậy" Tiêu Từ Mặc than nhẹ một tiếng, lại nói tiếp: "Chỉ mong sao Hách Liên Diệu vẫn có thể giữ được phần tâm tính của lúc đăng cơ. Bởi vì nếu như không phải là vào thời khắc tất yếu nhất, thì ta cũng sẽ không dùng tới thủ đoạn cực đoan"

Phong Vô Ý trầm mặc gật đầu. ๔๕๕ L☆๕๕๕. Đổi một vị hoàng đế..... Cho dù là dân chúng có tín ngưỡng Tuyền Ki Thạch phủ, thì cũng không phải chỉ là một lời nói là đủ được.

"Đi nhanh một chút đi, nếu không thì đêm nay sẽ lại phải ở trong nơi băng tuyết này mà ăn ngủ đó" Tiêu Từ Mặc nói xong, chân cũng bước nhanh hơn.

"Chẳng lẽ nơi này còn có địa phương nào để ở lại sao?" Phong Vô Ý ngăn ra.

"Chẳng lẽ ngươi lại cho rằng tất cả tin tức tình báo của Tuyền Ki Thạch phủ được truyền về, đều là do những thám tử trực tiếp sinh hoạt ở trong hoàn cảnh này truyền về hay sao?" Tiêu Từ Mặc hỏi.

"À...ừm." Phong Vô Ý cười khỏ, rồi bước chân đuổi theo sau. ๔๕๕ L☆๕๕๕. Thật ra là nàng còn muốn hỏi, nếu như ở Cực Bắc Chi Địa kia không có ai sinh sống, vậy thì phải làm cách nào mới có thể tìm được thuyền để đi tới Thiên Khí Chi Đảo...

Tiêu Từ Mặc vung tay lên, triệu hồi ra rất nhiều rắn lửa, để tạm thời xua tan đi khí lạnh xung quanh, giúp cho thân thể bớt cứng ngắc.

"Đúng rồi, cái này cho ngươi" Phong Vô Ý đột nhiên nghĩ tới một chuyện, từ trong lòng ngực lấy ra Noãn Ngọc mà Lưu Ly tặng đưa tới.

"Cảm ơn" Tiêu Từ Mặc giật mình, nhưng cũng không hề khách khí mà đưa tay tiếp nhận, nhất thời có một luồng hơi ấm bắt đầu tỏa ra từ lòng bàn tay rồi chậm rãi tiến vào trong cơ thể.

"Đúng rồi, phong ấn của ngươi hạ xuống không có vấn đề gì chứ? Tại sao ta thấy Hoàng Cửu Lê giống như đã chết..." Phong Vô Ý thuận miệng hỏi: "Nếu không phải là vẫn còn tồn tại kхе ước, ta còn tưởng rằng hán đã biến mất khỏi tượng gỗ kia rồi ý"

"Phong ấn của ta hạ không hề làm thương tổn gì tới hồn phách cả" Tiêu Từ Mặc lắc đầu nói: "Chỉ sợ là bản thân hán đang ngưng luyện hồn phách, dù sao thì khi tới Thiên Khí Chi Đảo hán cũng sẽ tỉnh lại thôi, bởi vì ma khí ở đó vô cùng nồng đậm"

"Vậy là tốt rồi" Phong Vô Ý đột nhiên có chút cảm giác buồn bực. ๔๕๕ L☆๕๕๕. Mặc dù có nhiều lúc nàng cảm thấy vị Ma Quân này rất phiền phức, nhưng mà yên tĩnh trong suốt bốn tháng vừa qua, đúng thật là đã khiến nàng có chút không quen.

Gió tuyết thổi tới liên tục không ngừng, tuy vẫn là buổi chiều nhưng sắc chiều đã tối đen, chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật ở trong phạm vi mười mét. Gió tuyết càng lúc càng lớn hơn, đi chưa được vài bước mà khi quay đầu đã không nhìn thấy dấu chân đầu cả. Hơi nước kết thành băng, khiến cho ngay cả lưng khô cũng bị đông lạnh lại thành như một tảng đá cứng rắn, nhìn mà chẳng ai có cảm giác muốn ăn.

"Xem ra là đêm nay sẽ có một trận bão tuyết, may mắn là chúng ta có thể đến kịp nơi đó" Tiêu Từ Mặc thở dài một hơi.

"Đến chỗ đó?" Phong Vô Ý hỏi lại.

"Ừm" Khi nói chuyện, Tiêu Từ Mặc đã đi đến một khối đá to ở mặt, đưa tay sờ soạng vài cái, không biết là chạm vào cơ quan gì mà bỗng nhiên tảng đá lớn đang yên lặng lại vỡ ra làm hai mảnh, để lộ ra một lối đi xuống bên dưới.

"Nhanh lên! Cửa rất nhanh sẽ đóng lại" Tiêu Từ Mặc quay đầu hô lớn một tiếng, trước khi tiến vào.

Phong Vô Ý khần trương đuổi theo, quả nhiên, vừa mới vào cửa thì tảng đá đã lại di chuyển về lại chỗ cũ.

Trong nháy mắt, ánh sáng từ hai cây đuốc ở bên tường đột nhiên bùng sáng. ๔๕๕ L☆๕๕๕. Có lẽ là do ở dưới lòng đất, cho nên cũng không còn cảm giác lạnh giá như vừa rồi ở bên trên, khiến cho không khí trở nên hòa hoãn lại một chút.

Phong Vô Ý đã đi được hơn mười thước, thì con đường trước mắt này cũng đã tới điểm tận cùng. Đập vào mắt trước tiên chính là một cánh cửa bằng băng to lớn, mà lại óng ánh trong suốt chặn ngang đường.

Tiêu Từ Mặc đi lên phía trước, lấy xuống Phong Trì Trâm đang cài ở trên tóc, rồi đem nó cắm vào chỗ vết lõm ở bên cạnh cánh cửa, xoay qua phải một vòng... cửa lập tức mở ra hai bên.

"Vào đi" Tiêu Từ Mặc thờ ơ nói: "Nơi này được Tuyền Ki Thạch phủ thiết lập làm cứ điểm tại Cực Bắc Chi Địa"

"Quả nhiên là thiếu chủ và Mặc công tử!" Đúng lúc này, ở bên trong cánh cửa bỗng truyền tới một giọng nói tràn đầy vui mừng, tiếp theo đó là tiếng bước chân dồn dập nhanh chóng đi tới.

"Đó là người phụ trách ở nơi này, người này là muội muội thân sinh của Khàn Nô- Mía" Tiêu Từ Mặc ở bên tai nàng khẽ nhắc nhở.

Muội muội của Khàn Nô? Phong Vô Ý sững sốt, nhất thời nàng liền nghĩ tới thân hình cao tới hai thước, to lớn vạm vỡ mà lại mang khuôn mặt nữ nhân.....

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Vương Giả Cao Ngạo.

Nhưng mà chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra, người nữ tử có tên Mía này thế nhưng lại là một mỹ nhân cực kỳ xinh xắn và lạnh lợi. ๔๔☆L☆๔๔ Nếu như để nàng đứng chung một chỗ với Khàn Nô, thì đảm bảo sẽ chẳng một ai có thể nghĩ rằng giữa hai người bọn họ có chung quan hệ huyết thống.

"Mía, thuyền đã chuẩn bị tốt rồi chứ hả?" Tiêu Từ Mặc vừa đi thẳng vào bên trong, vừa mở miệng hỏi.

"Ừm, tất cả đều đã làm theo công tử phân phó" Mía đi theo ở phía sau, cười tí mắt trả lời, đồng thời đôi mắt to đen láy kia cũng không ngừng vụng trộm nhìn Phong Vô Ý đi bên cạnh.

"Muốn xem thì cứ tự nhiên mà xem cho thoải mái đi" Phong Vô Ý cười nhẹ nhàng: "Dù sao thì cũng chỉ là hai con mắt một cái mũi cùng với một cái miệng mà thôi"

"Ta chỉ tò mò muốn biết xem Thất Sát Cô Tinh có bộ dạng gì, nhờ đâu lại giống với bộ dạng của ca ca thì làm sao" Mía đáp lại.

"Ồ nháo!" Tiêu Từ Mặc nhíu mày, quát nặng một câu.

Phong Vô Ý nghe thấy vậy thì cũng giật mình, thì ra nguyên nhân chính là bởi vì Thất Sát Cô Tinh. Người ở trong lời tiên đoán mới là điểm then chốt, chứ còn dung mạo thì đâu có quan hệ gì.

Mie thề lười, nói tránh sang chuyện khác: "Ta dù sao thì cũng đã tiếp đón các người, sai người chuẩn bị đồ ăn, một bình rượu nóng xua tan đi hơi lạnh... cho nên thiếu chủ người đừng ghét bỏ ta ạ"

"Vắt vả cho người rồi" Phong Vô Ý gật đầu.

Đúng lúc này ở trên đỉnh đầu truyền tới những tiếng vang nặng nề, tiếp theo là có cảm giác như cơ thể đang bị lắc lư, và cuối cùng là một ít đá vụn rơi xuống.

"Sao lại thế này?" Phong Vô Ý kinh ngạc hỏi.

"Cũng không biết vì sao ở trong mấy tháng này, tại Cực Bắc Chi Địa lại liên tiếp sinh ra địa chấn. ๔๔☆L☆๔๔ May mắn là địa chấn không lớn, nơi này lại không có người ở, nên mới không gây ra tổn hại gì" Mía nhíu mày nói.

"Động đất?" Phong Vô Ý lo lắng lên tiếng: "Vậy mà người vẫn ở dưới mặt đất, như vậy có an toàn không?"

"Yên tâm đi, nơi này có trận pháp bảo hộ cho nên sẽ không thể bị sập xuống được" Tiêu Từ Mặc trả lời.

"Động đất... Không biết có phải là có quan hệ cùng với Thiên Khí Chi Đảo hay không?" Phong Vô Ý khẽ thờ dài.

"Đi xem là sẽ biết thôi" Tiêu Từ Mặc lên tiếng.

"Thật ra, vào ngày hôm qua ở đây đã xảy ra một sự việc dị thường" Mía đột nhiên chen lời vào nói.

"Chuyện dị thường?" Phong Vô Ý chợt nhíu chặt chân mày.

"Đúng vậy ạ" Mía hưng trí bừng bừng nói tiếp: "Ngày hôm qua ta đã ra ngoài tra xét ngọn nguồn của các đợt động đất gần đây, và ở chỗ Băng Cực Nham ta đã gặp được một người cực kỳ cổ quái"

"Ồ Cực Bắc Chi Địa này vậy mà còn có người sinh sống?" Phong Vô Ý kinh ngạc lên tiếng.

"Trông hình dáng ra sao?" Tiêu Từ Mặc cũng mở miệng hỏi một câu.

"So với Mặc công tử thì cao hơn một chút, mặt mũi ta không nhìn thấy rõ, nhưng mà tóc của hắn là màu bạc, hơn nữa nhìn qua thì có vẻ khác rất nhiều so với người dân bình thường" Mía nghĩ nghĩ, cố gắng nhớ lại rồi nói: "Rõ ràng trước đó một khắc ta còn thấy hắn ở đó, vậy mà khi vừa muốn tiến lên hỏi thì người trước mắt lại biến mất không thấy tăm hơi đâu! Nếu như không phải là ở trên nền đất để lại vết tích của dấu chân, thì ta còn tưởng là do bản thân mình hoa mắt nữa đó"

"Chuyện này cũng thật khác thường" Phong Vô Ý với Tiêu Tử Mặc liếc mắt nhìn nhau, từ trong ánh mắt của đôi phương, bọn họ đều cảm thấy được sự chấn động và kinh ngạc ở trong đó.

Phải biết rằng vào ngày hôm qua tuyết vẫn còn chưa rơi, cho nên tầm mắt nhìn vẫn rất rõ. [đ](#)[đ](#)☆[L](#)☆[q](#)[đ](#) Hơn nữa ở Cực Bắc Chi Địa lại rộng lớn, và không có chỗ để ẩn nấp, dù cho có là cao nhân biết sử dụng khinh công thì cũng không có khả năng chỉ trong nháy mắt đã bay ra được xa đến vài dặm. Nếu Mía nói đều là sự thật, vậy thì chỉ có một loại khả năng, người nam nhân kia cùng với Tiêu Tử Mặc là giống nhau, và trên người có mang theo bí pháp nào đó!

"Người nhìn thấy rõ ràng, thật sự là nhân loại?" Tiêu Tử Mặc trầm giọng nói.

"Đương nhiên!" Mía chợt nhú mày, tự tin nói: "Ta biết công tử là lo lắng sợ người của Đại Lục đã bị trục xuất lần vào, nhưng mà cho dù chỉ nhìn thấy có một bên mặt thì ta cũng dám khẳng định người đó không phải là dị tộc còn mái tóc màu bạc, có thể là do tu luyện pháp thuật nào đó mà thành ra như vậy thì sao?"

Tiêu Tử Mặc gật gù đầu, lúc trước trong những người bị trục xuất, xét về tướng mạo thì rất giống với nhân loại, hoặc cũng có thể tự biến hóa thành. [đ](#)[đ](#)☆[L](#)☆[q](#)[đ](#) Nhưng mà bọn họ đều là những chủng tộc có trí tuệ cao cấp, sau đó cũng biến mất cùng với mảnh Đại Lục kia... cho nên chắc hẳn sẽ không lưu lại ở các quần đảo gần đây, mà Đại Lục mất đi... Nếu như người ở đó đã có thể đi thẳng tới Phạm Thiên thì chỉ sợ Phạm Thiên đã sớm không còn tồn tại rồi.

Hai người đều đã phải đi bộ một quãng đường dài, tuy là nước và đồ ăn không thiếu nhưng mà bọn họ cũng cảm thấy mệt mỏi tới mức chịu không nổi, cho nên chỉ vội vàng ăn một chút thức ăn nóng rồi đi nghỉ ngơi sớm.

Ban đêm lại xảy ra một lần động đất nhỏ, nhưng mà ở trong thạch phủ lại vẫn bình yên như núi.

Sáng sớm hai ngày sau, cầm lấy bản đồ do Mía vẽ lại, sau đó hai người trực tiếp đi về hướng bắc.

Có lẽ là vì động đất, lại có lẽ là vì trận bão tuyết tới hôm qua. Cho nên địa hình mà bọn họ nhìn thấy ở trước mắt đã biến đổi so với hôm trước thật lớn, vài khe rãnh vết nứt cùng với hồ băng sâu không thấy đáy, khiến người ta cảm thấy rất bất ổn, chỉ cần không cẩn thận là sẽ ngã nhào xuống.

May mắn là bão tuyết đã ngừng, tia nắng cũng chiếu xuống phía dưới làm mờ hồ nhìn thấy ánh sáng màu lam, khiến cho cả mảnh đất băng tuyết rộng lớn đều được chìm vào bên trong nó.

Tiêu Tử Mặc đối với Cực Bắc Chi Địa không hề xa lạ, nhưng đó đều là được nhìn ở trên tư liệu, nên khi lần đầu bước chân lên mảnh đất xa lạ này, cộng với hoàn cảnh núi băng hiểm ác, biến hóa liên tục, thì hắn lại cảm thấy thật may mắn vì Mía đã nhiều năm sinh sống ở nơi này, cho nên mới có thể vẽ được tấm bản đồ tương tợ như thế.

"Thế nào rồi?" Phong Vô Ý nhìn không thấy đường ranh rới của băng tuyết đầu thì lên tiếng hỏi.

"Ước chừng đi khoảng hai, ba ngày là có thể tới được bờ biển" Tiêu Tử Mặc nhìn tấm bản đồ đối chiếu lại, rồi trầm ngâm nói: "Nhưng mà rất khó tránh được bão tuyết, chỉ mong là mấy ngày này đừng có tuyết rơi"

"Đó cũng không phải là chuyện gì đáng ngại cả" Phong Vô Ý nghĩ nghĩ rồi cười khò.

Chẳng qua cũng chỉ là cắt khối băng ra rồi tạo thành căn phòng, người ở Bắc Địa có thể tránh rét được cũng là do bọn họ có thể nhóm lửa ở trong căn phòng băng. [đ](#)[đ](#)☆[L](#)☆[q](#)[đ](#) Mà chuyện này đối với nàng mà nói, cũng không hề khó khăn chút nào.

"Đại Hải Chi Thượng..." Tiêu Tử Mặc thu lại bản đồ, ngẩng đầu vừa nói một câu thì lại đột nhiên sững sốt, ngay cả câu nói kế tiếp cũng nuốt trở về.

"Sao vậy?" Phong Vô Ý quay đầu nhìn về chỗ ánh mắt của hắn dừng lại, trong lòng nàng cũng phải rung mình theo.

Chỉ thấy trên một khối đá băng cách đó không xa, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một người, mái tóc màu bạc thật dài, áo choàng màu đen bay phấp phới trong gió, để lộ ra một dung nhan tuấn mỹ như ngọc, nhưng lại không hề mang theo một chút biểu tình nào.

Hắn chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhưng toàn thân lại tỏa ra một hơi thở tràn đầy cô đơn, giống như... ở giữa thiên địa này, mặc cho thế sự xoay vần, thiên biến vạn hóa, nhưng còn hắn thì vẫn luôn chỉ có một mình, một mình đi qua thiên sơn vạn thủy.

Một vị vương giả cao ngạo!

Ý cười ở trên môi Phong Vô Ý dần thu lại, ánh mắt nhìn hắn lại nhiều thêm vài phần lạnh lùng.

Nam tử kia không hề biến mất trong nháy mắt giống như lời Mía nói, mà hắn chỉ cùng với nàng liếc mắt nhìn nhau một cái rồi hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi xa.

"Quả nhiên là có người xâm nhập vào Cực Bắc Chi Địa!" Hai hàng lông mày của Tiêu Từ Mặc nhíu chặt, trong lòng bao trùm một luồng hơi thở u ám.

Một người bình thường thì sẽ không tự nhiên lại đi tới địa phương này, mà nếu đến... thì rõ ràng là có mưu đồ khác.

"Hắn rất mạnh" Phong Vô Ý từ từ thở ra một hơi.

Cái nhìn kia, ánh mắt vô cùng sắc bén cùng với tiếng hừ nhẹ đó, thật giống như là một cây châm có hai đầu, rồi dần dần đâm sâu vào trong lòng nàng và làm cho nội lực bị kích động. Cũng may là ma diễm tâm pháp cùng ma hạch đã hợp thành một thể, chỉ cần vận chuyển một vòng là đã bình ổn trở lại.

"Xem ra sự việc chúng ta gặp phải này vô cùng xấu" Tiêu Từ Mặc lên tiếng nói.

"Đi thôi" Phong Vô Ý nhìn lại bóng người đã rời đi khỏi tầm mắt của nàng một lần nữa, rồi mới quay đầu nói với Tiêu Từ Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Giương Buồm Ra Biển.

Thời tiết mấy ngày sau quả thật đã sáng sủa trở lại giống y như lời của Tiêu Từ Mặc nói, ánh mặt trời xuyên qua những tầng mây thật dày ở trên cao và làm cho tất cả những lo lắng đều tan biến. ~~đ~~☆L☆~~q~~đ. Ban đêm, Phong Vô Ý nhờ Từ Mặc sử dụng ma pháp làm băng đá tan ra thành một cốc nước lạnh để uống, tuy có chút đơn sơ nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Vào lúc buổi chiều hoàng hôn của ba ngày sau, hai người đã nghe thấy được tiếng sóng biển ở cách đó không xa.

"Chính là ở phía trước kia rồi" Tinh thần của Tiêu Từ Mặc cũng phấn khởi hẳn lên.

"Rốt cuộc cũng tới nơi!" Phong Vô Ý cũng thở dài một tiếng, dù sao thì trong mấy ngày nay, những gì bọn họ gặp phải cũng đều là băng tuyết, khiến cho sức chịu đựng đã tới mức cực hạn rồi.

"Sau khi ra khỏi vùng biển băng này, khí hậu sẽ dần dần ấm trở lại" Tiêu Từ Mặc nhanh chân bước lên trước, một bên mở miệng lên tiếng: "Thật ra thì Cực Bắc Chi Địa trước kia dù có rét lạnh, nhưng cũng không phải tới mức lạnh giá như địa ngục băng ác liệt thế này. ~~đ~~☆L☆~~q~~đ. Trong truyền thuyết, vào một ngàn năm trước khi Đại Lục bị trục xuất, do oán khí của tất cả các tộc nhân tích tụ lại không thể tiêu tan nên đã biến thành lời nguyền rủa cho mảnh đất này"

"Nguyên rủa sao?" Phong Vô Ý nhíu mày.

"Đi bên này" Tiêu Từ Mặc cất kỹ bản đồ, mang theo nàng đi vòng qua mấy núi đá băng, khiến cho gió biển lạnh lẽo thổi tới, đập thẳng vào mặt.

Phong Vô Ý ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một mặt biển lớn rộng mênh mông, khắp nơi đều là những tảng băng đang trôi nổi dập dềnh. Nếu như đi thuyền vượt qua, chỉ sợ con thuyền còn chưa kịp đi thì đã biến thành phiên bản Titanic thứ hai rồi.

"Dùng thuyền rất dễ đụng phải các tảng băng trôi, cho nên sẽ không thể đi được. Chúng ta phải đi dọc theo bờ biển mà tới cửa biển" Tiêu Từ Mặc trầm giọng nói.

Phong Vô Ý giật mình, trách không được nàng không nhìn thấy một chiếc thuyền nào, thì ra.... Dọc theo tảng băng mà đi ra ngoài? Nàng sử dụng khinh công cũng không có vấn đề gì, nhưng còn Tiêu Từ Mặc?

"Vừa đúng lúc để ngươi rèn luyện thêm khinh công, bằng cách cùng ta đi qua" Tiêu Từ Mặc nhìn ra tâm tư của nàng, nên lập tức đưa ra đáp án luôn.

"Được" Phong Vô Ý gật đầu, đánh giá con đường nhỏ trước mặt, rồi chuẩn bị nhún chân nhảy xuống.

Băng nổi cứ bồng bềnh nâng lên hạ xuống, tiện thể nâng lên thân thể của nàng. Mượn lực nhảy lên, tiếp theo đã đứng lên một khối băng khác cách đó không xa.

Vận chuyển Ma Diễm tâm pháp, nhưng vẫn không thể thực hiện được chiêu thức Đạp Tuyết Vô Ngân, nhưng may mà nhờ ở dưới chân có khối băng nổi để mượn lực nên cũng không tiêu hao nhiều thể lực.

Ánh mặt trời đột nhiên bị một bóng mờ che khuất, Phong Vô Ý ngẩng đầu thì đã thấy một bóng dáng như Liệp Ưng, ~~đ~~☆L☆~~q~~đ. Thân hình này so với Liệp Ưng còn lớn hơn gấp 2 lần, toàn thân màu đen đang dùng hai móng vuốt móc lấy hai bả vai của Tiêu Từ Mặc kéo lên, rồi bay qua đỉnh đầu nàng. Tinh thần bị phân tán, nhất thời lại bị mất đi sự cân bằng ở dưới chân, chỉ nghe thấy một tiếng 'rắc rắc', đã thấy khối băng vỡ vụn ra.

Phong Vô Ý không hề hoảng hốt giơ tay lên, một sợi dây thép từ trong nhẫn bắn ra rồi đâm sâu vào một núi băng đang trôi nổi ở cách đó không xa, sau

đó nàng mượn lực lao về phía tầng băng đó.

"Đừng nên xem thường các tầng băng ở trên biển này!" Giọng nói của Tiêu Từ Mặc từ trên bầu trời truyền tới: "Bởi vì các tầng băng ở đây có rất nhiều, không chỉ thế mà nơi đây còn có rất nhiều các cạm bẫy, bên dưới có vô số mạch nước xoáy ngầm. Chỉ cần không cẩn thận bị rơi xuống, thì dù cho kỹ năng bơi lội có tốt cũng vẫn sẽ bị cuốn trôi"

"Ta có cần phải cảm ơn lời nhắc nhở của ngươi không?" Phong Vô Ý tức giận hỏi lại. Nàng không dám phân tâm, cố hết sức chọn những khối băng thật dày để đặt chân lên, nếu nhờ có nguy hiểm thì còn có thể dùng sợi dây thép bắn ra rồi sau đó nhảy tới một tầng băng khác.

Các núi băng dần dần giảm bớt, các mảng băng nhỏ cũng trở nên thưa thớt, tuy nhiên vẫn có vài lần kém may mắn mà nàng vẫn giẫm lên phải khối băng vụn. Nhưng dù sao thì cứ lặp đi lặp lại cũng thành quen, chẳng những có thể rèn luyện tính chính xác, mà còn giúp cho nàng có thể nắm bắt được cách sử dụng Ma Diễm tâm pháp một cách thuần thục, và làm cho ma hạch mỗi lúc một hòa hợp hơn. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Quả nhiên, trải qua rèn luyện thực sự mới chính là phương pháp nâng cao thực lực một cách tốt nhất!

"Thuyền đã ở phía trước rồi!" Tiêu Từ Mặc mở miệng nhắc nhở.

Phong Vô Ý tập trung tinh thần nhìn lại, quả nhiên ở phía trước có một chiếc thuyền lớn giống như con mèo, bồng bềnh ở trên nước biển. Nhưng mà vị trí thuyền đồ có vẻ hơi xa, cho dù dùng dây thép của nàng để bay qua cũng không được khả quan cho lắm.

Đương nhiên, vào hoàn cảnh lúc này thì làm sao có thời gian cho nàng dừng lại để suy nghĩ được. Ở phía trước đã không còn tầng băng trôi nào để nàng lấy làm chỗ dừng chân nữa, nên không thể nghỉ nhiều.

Trong đầu chợt lóe lên, thân thể nàng đã bay vút ra xa vài chục trượng, tới khi mắt nhìn thấy khối băng ở gần trong mắt thì mới ném ra dây thép. Sau đó ở trên không trung mượn lực dây thép mà tiếp tục bay thêm ra xa mấy trượng nữa, đồng thời chân cũng điểm nhẹ lên tầng băng khiến cho khối băng kia liền lập tức vỡ làm hai mảnh.

Cổ tay giật mạnh, thu lại dây thép. Rồi cứ liên tục làm đi làm lại hành động đó vài lần thì rốt cuộc dây thép cũng bám được tới thuyền, và cuốn chặt vài vòng quanh cột buồm.

"Không tồi, bây giờ đã tiến bộ hơn trước rồi!" Tiêu Từ Mặc đứng ở bên cạnh nàng vừa ý gật đầu, rồi phất tay một cái khiến cho con hắc ưng nhất thời lập tức biến hóa thành một làn khói đen, cuối cùng là ngưng tụ thành một tảng đá đen sẫm rơi xuống trong lòng bàn tay hắn.

"Vừa rồi là cái gì vậy?" Phong Vô Ý thuận miệng hỏi.

"Huyền Ưng, là một loại ma thú sống ở Bắc Địa. Nó thích lạnh sợ nóng, có tốc độ rất nhanh nhưng lại không có năng lực công kích gì cả" Tiêu Từ Mặc trả lời.

Khi hai người nói chuyện, thì ở trong khoang thuyền có hai người nam tử ăn mặc trẻ tuổi đi tới. Nhìn thấy bọn họ thì giật mình sửng sốt một lúc, rồi mới khàn khàn hành lễ: "Thiếu chủ, Từ Mặc công tử"

"Người lái thuyền đã tới rồi!" Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng gật đầu.

"Vâng ạ" Hai người lập tức trả lời, rồi sau đó một người thu lại mỏ neo và căng buồm, còn một người thì đi vào khoang lái. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Thuyền lập tức quay phương hướng, đi thẳng về phía bắc.

"Con thuyền phổ thông bình thường sẽ không có cách nào tiếp cận được Thiên Khí Chi Đảo, cho nên bọn hắn sẽ chỉ đưa thuyền tới một hòn đảo nhỏ ở gần đó và dừng lại, sau đó ta sẽ để Từ Vô mạng chúng ta đi qua đó" Tiêu Từ Mặc nói.

"Ngươi có bị ảnh hưởng gì không?" Phong Vô Ý khẽ nhíu mày. Nếu không phải lần trước nàng thấy hắn triệu hoán Từ Vô xong, rồi đáng vẻ trở nên vô lực thì...

"Tại thời điểm mấy tháng vừa rồi ngươi tu luyện, ta cũng không hề rảnh rỗi!" Tiêu Từ Mặc tự tin mỉm cười: "Thật ra có rất nhiều chuyện này nọ, mà vào lúc ký kết khế ước trước kia ta không có cách nào luyện tập được, nhưng sau khi ký kết thì không còn hạn chế nữa"

"Vì sao lại thế?" Phong Vô Ý hiếu kỳ hỏi: "Vì sao nếu không ký kết khế ước thì không thể luyện tập?"

"Ta nói rồi, Chiêm Tinh Sư có khả năng đoán trước tương lai, và đó là năng lực nghịch thiên" Tiêu Từ Mặc có chút bất đắc dĩ nói: "Ký kết khế ước, theo một loại ý nghĩa nào đó thì sinh mệnh của ta về sau sẽ phụ thuộc vào một người khác. Không thể rời xa, không thể phản bội, cho nên sẽ không thể nào bởi vì có được lực lượng quá mức cường đại, mà hủy thiên diệt địa"

"Vậy ngươi không có nghĩ tới ta sẽ mệnh lệnh cho ngươi đi hủy diệt thế giới này sao?" Phong Vô Ý nhếch miệng hỏi.

"Ngươi sẽ làm vậy sao?" Tiêu Từ Mặc hỏi ngược lại.

"Có lẽ" Phong Vô Ý cười lạnh một tiếng, đưa ra một cái đáp án lập lòe nước đôi.

Hủy diệt thế giới? Thế giới thì tính là cái gì. Nếu có một ngày, có ai đó hoặc chuyện gì đó cản trở bước chân của nàng, mà trong tay nàng lại có năng lực hủy diệt thiên địa, thì có gì mà phải do dự chứ. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Chẳng qua cũng chỉ là hủy đi... rồi sau đó lại xây dựng lại một cái thế giới thích hợp với

mình hơn mà thôi!

Tiêu Từ Mặc trầm mặc nhìn nàng thật lâu, sau đó lại im lặng cúi đầu xuống.

Gió biển thổi tới dần lớn hơn, cánh buồm nhờ vậy mà cũng căng lên khiến cho tốc độ thuyền tăng nhanh.

"Thiếu chủ, Từ Mặc công tử" Người nam tử vừa mới đi căng buồm xong thì liền đi tới, cung kính nói: "Đường tới Thiên Khí Chi Đảo ước chừng mất hơn mười ngày trên biển, hai vị vẫn nên đi vào trong khoang thuyền thay đổi một bộ quần áo để giảm bớt chút nóng nực thì tốt hơn"

Phong Vô Ý nhìn lại y phục trên thân, do xuyên băng vượt biển mà bị ẩm ướt thì lạnh lùng nói: "Đẫn đường"

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Băng Ngục Ma Giao.

Quả nhiên, sau khi rời khỏi vùng biển băng thì khí hậu cũng dần ấm lên.

Hơn mười ngày lộ trình trên biển, đối với những người bình thường thì sẽ cảm thấy rất nhàm chán, nhưng mà đối với Phong Vô Ý và Tiêu Từ Mặc thì lại khác, vì đối với họ đây là thời gian rất tốt để tu luyện. Trừ bỏ thời gian ăn cơm và đi ngủ, hai người đều ở lại trong khoang chính. dđ★L★qđ. Phong Vô Ý ở trong khoang là vì muốn nghiên cứu lại những kinh nghiệm trong quá trình vượt qua hải băng vừa rồi, mà Tiêu Từ Mặc thì trừ bỏ mỗi đêm đều đi tới đầu thuyền xem tình tượng thì không ai biết là hắn đang làm cái gì, ngay cả đồ ăn cũng đều là do hạ nhân đặt ở cửa rồi chờ hắn ra lấy.

Mười ngày chỉ trong chớp mắt đã trôi qua, mặt biển sóng êm gió lặng, thời tiết vô cùng thuận lợi, nhưng duy nhất chỉ có một điều đó là ở ven đường biển đều không thấy bất cứ một chiếc thuyền nào đi ngang qua.

Phong Vô Ý từ trong tu luyện tỉnh lại, trong khoang thuyền lúc này chỉ có một mảnh tối đen, đồ ăn trên bàn cũng đã sớm trở nên lạnh lẽo khó nuốt.

Tinh thần lúc này không hề sáng khoái như mọi lần tỉnh lại, lần này nàng cảm thấy có chút gì đó khiến cho tâm phiền ý loạn.

Tiện tay đốt nến lên, đầu ngón tay bắn ra một đạo sương mù giống như hóa diễm về phía chỗ đồ ăn ở trên bàn, nhất thời khiến chúng đồ ăn nóng lên.

Vội vàng ăn vài miếng cho no bụng, sau đó nàng đi giày và bước đi ra bên ngoài. Đây cũng là lần đầu tiên trong suốt mười ngày qua nàng mới đi ra khỏi căn phòng này.

Tối nay không có gió, không khí oi bức nặng nề, nhưng bầu trời lại vô cùng sạch sẽ không thấy một áng mây, chỉ có một vầng trăng sáng ở trên cao cùng với muôn vàn ánh sao lấp lánh nhấp nháy.

Đi lên mũi thuyền, quả nhiên bắt gặp Tiêu Từ Mặc đang khoanh chân ngồi trên sàn thuyền. dđ★L★qđ. Trước mặt là một cái bàn nhỏ, bên trên có la bàn, tiền tài, bút mực cùng với một vài thứ vật dụng khác.

"Tìm ta à?" Tiêu Từ Mặc cũng không quay đầu lại, chỉ lấy bút son phác thảo trên giấy.

Phong Vô Ý nhìn lướt qua, sau khi xem tất cả nàng vẫn chẳng hiểu những đường cong trên giấy là biểu thị cho cái gì, nhưng cũng không có làm phiền hắn mà đi tới gần rồi ngồi xuống bên cạnh hắn, nhẹ nhàng nói: "Hôm nay không biết tại làm sao, đột nhiên trong lúc ta tu luyện thì giật mình tỉnh lại, giống như cảm giác được có chuyện gì sắp xảy ra"

"Thiên tượng ... rối loạn" Tiêu Từ Mặc hạ bút, hơi hơi nhíu mày than nhẹ một tiếng.

"Nhìn ra chuyện gì rồi sao?" Phong Vô Ý ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đầy sao.

"Chỉ trong ít ngày nữa thôi, sợ là sẽ có một trận sóng thần mà từ trước tới nay chưa từng có quy mô lớn như vậy xảy ra" Tiêu Từ Mặc trầm giọng nói.

"Sóng thần?" Phong Vô Ý nhớ lại tình hình những lần tai nạn mình đã từng trải qua. Sóng thần mãnh liệt chỉ sợ đối với Phạm Thiên Đại Lục có ảnh hưởng bao nhiêu thì không cần nghĩ cũng đủ hiểu, nhưng mà nơi bị nguy hiểm lớn nhất... chắc hẳn phải là Thiên Khí Chi Đảo, sau khi nghĩ một lúc nàng lên tiếng hỏi: "Bao lâu nữa?"

"Khoảng chừng khi mặt trăng lặn là bắt đầu rồi" Tiêu Từ Mặc một bên thu hồi lại mấy thứ ở trên bàn, một bên nói: "Trước đó vài ngày có động đất, núi lửa phun trào các loại, chỉ sợ đây chính là điềm báo trước mà thôi"

"Nếu lúc đó kịp thời gia cố lại phong ấn ở Thiên Khí Chi Đảo, thì tại nạn này có thể tránh được hay không" Phong Vô Ý nghe thấy thế thì lên tiếng hỏi lại.

"Không rõ nữa, chỉ có thể tận sức mà làm thôi, còn đâu là do ý trời" Tiêu Từ Mặc lắc đầu, rồi sau đó im lặng không nói gì nữa.

"Làm hết khả năng, nghe theo ý trời sao..." Phong Vô Ý quay đầu nhìn hắt một cái, rồi bỗng cười lạnh một tiếng và quay mặt đi: "Ta không tin, tìm đường sống trong chỗ chết, cho tới bây giờ ta đều là liều chết mà đổi lại mạng sống"

"Người thật không giống một nữ nhân" Tiêu Từ Mặc bắt đầu nói.

"Có ý gì?" Phong Vô Ý nhíu mày. Nữ nhân sao.... Mềm mại làm ra vẻ, khẽ chạm là vỡ, như vậy khác gì búp bê?

"Nhưng mà... như vậy cũng rất tốt" Bên tai Phong Vô Ý đột nhiên truyền tới một câu.

Phong Vô Ý sững sốt, lại quay đầu lại lần nữa thì đã thấy người nọ đang ôm cái gì đó ở trên bàn rồi đứng lên đi vào trong khoang thuyền, chỉ để lại cho nàng một cái bóng lưng thẳng tắp.

Đúng lúc này thân thuyền bỗng nhiên chấn động mạnh một cái.

"Rầm" Thứ gì đó ở trong tay Tiêu Từ Mặc rơi xuống, may mắn đúng lúc có cánh cửa khoang thuyền để hở, chứ nếu không thì đã bị văng ra ngoài biển rồi.

Phong Vô Ý sau khi giật mình thì nhanh chóng đề khí, dùng khinh công bay tới bên cạnh hắn.

Chỉ thấy sóng biển mới vừa rồi còn êm ả yên lặng, mà giờ phút này mặt biển đã giống như một nồi nước sôi sục đang bốc khói nghi ngút không thôi. ~~đ~~☆~~L~~☆~~q~~đ. Nhưng điều quý giá nhất chính là ở trên bầu trời vẫn như cũ không có một chút gió nào! Sóng thần? Động đất dưới đáy biển? Hình như đều không giống....

Một mặt ở trong đầu suy nghĩ cách, một mặt thì nắm chặt lấy thanh chủ thủ Thương Lăng trong tay, tùy thời chuẩn bị ứng biến tình hình.

"Ầm" Sóng biển lập tức dâng cao lên tận trời, làm cho bọn họ đang đứng cũng bị ngã xuống ướt đầm cả người.

"Thiếu chủ, không tốt rồi!" Người nam tử trẻ tuổi mang theo vẻ mặt kinh hoàng chạy tới, hô lớn: "Thuyền giống như đã bị mất đi sự khống chế!"

"Dưới nước có cái gì đó?" Tiêu Từ Mặc trầm giọng nói: "Chỉ cần giữ vững tay lái, còn lại những cái khác cứ giao cho chúng ta!"

"Vâng!" Người nọ nhanh chóng lĩnh mệnh lệnh rồi chạy đi.

"Dưới nước? Người nhìn thấy rõ rồi hả?" Phong Vô Ý hỏi.

"Vừa rồi trong đợt sóng biển ta thoáng nhìn thấy, ở trong sóng biển giống như còn có vật sống, thân hình cực kỳ khổng lồ" Tiêu Từ Mặc nhíu chặt chân mày, nói tiếp: "Nếu như bây giờ không nhanh chóng nghĩ ra biện pháp đối phó, thì chỉ sợ thuyền cũng sắp bị đánh cho vỡ tan đó!"

"Đúng là không dễ cho người ta được sống yên ổn mà" Phong Vô Ý nhỏ giọng mắng khế một câu.

Tiêu Từ Mặc lấy ra thứ gì đó ở trong tay ném ra, rồi lại lấy ra mấy thủy tinh hình hạt châu... tiếp theo đó là tay phải nhanh chóng kết thành thủ ấn và tính toán nhìn hạt châu vài lần, cuối cùng mới giơ tay lên vớt nó vào trong biển.

Trong nháy mắt, sóng biển đang cuộn cuộn sóng đột nhiên bắn ra hơn mười đạo ánh sáng màu vàng chói mắt, đem con thuyền gất gao vây lại ở bên trong. ~~đ~~☆~~L~~☆~~q~~đ. Dù cho mặt biển có sóng lớn và mãnh liệt tới mức nào thì chiếc thuyền vẫn đứng vững như Thái Sơn không hề nhúc nhích tí nào.

"Tạm thời ta có thể chống đỡ cho con thuyền này tới đa là nửa canh giờ" Tiêu Từ Mặc nói dõn dập.

Lời còn chưa dứt, ở đầu thuyền lại có một cột sóng biển dâng cao tới hơn mười thước. Mà vào lúc này, thì cả hai người đều đã nhìn thấy rõ ràng, ở trong sóng biển có một vật sống dài khoảng chừng ba mươi thước, đó là một con Giao Long toàn thân bao trùm bởi một lớp lân phiến màu bạc!

"Mẹ kiếp!" Phong Vô Ý nhìn không được mà mắng chửi một câu: "Đạo này hình như Long đều có ở khắp nơi, chỉ cần tùy ý là có thể nhìn thấy được à?"

"Nha đầu, Long tộc là chủng tộc vô cùng cao quý, kia chỉ là một con Giao trùng, làm sao có thể đánh đồng với chúng ta được?" Ngay sau đó, giọng nói rống to của Thanh Long ở trong đầu vang lên. Chủ thủy Thương Lăng cũng giống như bởi vì tức giận, mà muốn bay ra khỏi bàn tay của nàng.

"Tuy là giao, nhưng cũng là thuộc chủng tộc cấp thấp của Long tộc. Hơn nữa, đây là Băng Ngục Ma Giao" Tiêu Từ Mặc cười khổ nói.

"Băng Ngục Ma Giao?" Phong Vô Ý lặp lại một lần, giống như... Ở tại Tuyền Ki Thạch phủ, trong tư liệu mà nàng đọc qua từng có cái tên này. ~~đ~~☆~~L~~☆~~q~~đ. Trong đầu dần hiện lên những giải thích tương ứng về nó, sau đó nàng có chút nghi ngờ lên tiếng hỏi: "Nó không phải chỉ có thể sinh tồn ở trong vùng biển sâu với nhiệt độ cực kỳ rét lạnh hay sao? Tại sao nó lại ở chỗ này"

"Đúng vậy, lẽ ra thuyền sẽ đợi ở ngay Băng Hải Chi Ngoại, nhưng bởi vì sợ gặp phải Băng Ngục Ma Giao tập kích, nên...." Tiêu Từ Mặc còn chưa nói xong, thì cái đuôi màu bạc nặng nề của Giao Long đã quật mạnh lên chiếc thuyền. Mắt thấy tình hình này, chỉ sợ lần này dù không vỡ nát tan tành, thì thuyền gỗ cũng sẽ bị vỡ khung!

"Cẩn thận!" Tiêu Từ Mặc hiểu được suy nghĩ muốn nhào lên của Phong Vô Ý, một tay nắm chặt cửa khoang thuyền để cố định thân hình.

"Àm!" Thân thuyền bị va chạm mà kịch liệt chấn động.

Chỉ thấy xuyên qua thân thuyền là hơn mười đạo ánh sáng màu vàng đồng thời sáng lên, hình thành một nửa vòng tròn bảo hộ trong suốt. Giao Long màu bạc với chiếc đuôi to lớn nâng lên cao rồi lại hung hăng đập mạnh xuống ánh sáng hào quang phía trước, làm mặt biển tạo thành những cột sóng bắn tung tóe, khiến hào quang giảm đi không ít ... tuy nhiên những đạo ánh sáng đó vẫn ngoan cố như cũ mà che chở cho chiếc thuyền.

"Quản nó làm sao tới được đây, trước hết phải giết được nó rồi hãy nói sau!" Phong Vô Ý cắn răng một cái, lôi ra dây thép ở trong nhẫn. ๔๔☆L☆๔๔. Một đầu buộc vào chuỗi của chùy thủ... rồi sau đó ánh mắt nàng nhìn chăm chăm mặt biển, chờ tới khi Giao Long hiện hình lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Sinh Tử Trong Một Cái Chớp Mắt.

"Đến đây đi!" Tiêu Từ Mặc trầm giọng quát.

Phong Vô Ý nhìn thấy rõ ràng, ở phía trước đầu thuyền có cột nước biển đang kịch liệt dâng lên cao tới hơn ba bốn mét. ๔๔☆L☆๔๔. Đột nhiên nàng dùng lực lật ngược cổ tay, dồn chân khí vào thanh chùy thủ Thương Lăng sau đó là một đạo khí tức thật mạnh được bắn ra, xuyên thấu qua thân thể Giao Long.

"Rống~~" Giao Long bị đau nên rống to một tiếng, máu tươi phun ra làm ướt một mảng lớn ở trên mặt biển.

Phong Vô Ý lúc này chỉ cảm thấy cổ tay nặng nề đau nhức, vì chịu đựng một cỗ lực lượng cường đại mà khiến cho nàng không đứng vững, cả thân thể gần như muốn rơi xuống vào trong biển. Nhưng chỉ trong nháy mắt, ma hạch ở trong cơ thể lại bắt đầu tự động vận chuyển, làm cho chân khí trở nên lưu loát chạy khắp toàn thân, khiến áp lực cũng dần dần nhẹ đi.

Dây thép buộc vào chuỗi của thanh chùy thủ Thương Lăng thẳng tắp bắn ra, cho dù Giao Long có vùng vẫy thế nào thì thanh chùy thủ vẫn đâm thẳng và sâu vào trong người nó, tạo thành một khe hở, muốn tránh cũng không thoát được.

Tiêu Từ Mặc ngồi ở trên sàn thuyền khoanh chân lại, thanh âm của hắn phát rất nhỏ khiến cho không ai hiểu được lời đó là có ý tứ gì, nhưng các vòng ánh sáng màu vàng bảo hộ xung quanh vốn đang âm ỉ thì lại dần trở nên ổn định trở lại.

Đã không còn gì lo ngại nữa, Phong Vô Ý cũng ổn định tinh thần, chuyên tâm đối phó với Giao Long.

"Vô Ý, ngươi luôn luôn không nhớ rõ lời nói của ta nói" Tiêu Từ Mặc một lần nữa gia cố lại kết giới, mở to mắt nhìn tình hình trước mặt, nhưng cũng đành bất đắc dĩ thở dài.

Phong Vô Ý sừng sốt một phen, sau đó lập tức hiểu ra. ๔๔☆L☆๔๔. Nơi này không phải là thế giới kia của nàng, cho nên mới chỉ trải qua mấy tháng ngắn ngủi làm sao có thể hoàn toàn thay đổi được thói quen cũ.

Một tay kéo lấy dây thép, một tay kia giương lên, hòa điểm nhất thời bùng cháy đập mạnh vào trong biển.

Tuy hỏa điểm rơi vào nước biển sẽ bị dập tắt, nhưng mà một mảng lớn hòa điểm tiến thẳng xuống nước như vậy, thì trong một thời gian ngắn ít nhất cũng khiến cho cả một khoảng biển này trở nên ấm nóng.

"Rống !!!" Giao Long rốt cuộc chịu không nổi, đành phải nhảy cao lên trên mặt nước.

Phải biết rằng Băng Ngục Ma Giao sinh trưởng vốn là ở vùng biển băng thâm sâu, vì thế khi nó xuất hiện ở Hải Vực này đã là cực hiếm thấy rồi. ๔๔☆L☆๔๔. Cho nên khi nhiệt độ nước lên cao, thì đó cũng chính là điểm mấu chốt ảnh hưởng tới sự sinh tồn của nó.

Quả nhiên, lực đạo vùng vẫy của Giao Long cũng dần yếu đi, máu tươi ở miệng vết thương cũng phun ra nhanh hơn.

"Băng Ngục Ma Giao dù sao cũng là ma vật, hơn nữa tại vùng Bắc Địa Hải Vực này thì lực sát thương của nó rất mạnh, nếu giết nó thì thật đáng tiếc" Tiêu Từ Mặc đứng lên, thong thả lên tiếng.

"Ngươi muốn luyện chế nó để làm thành vật sai khiến?" Phong Vô Ý cũng không phản đối. Dù sao thì sau này, nơi Cực Bắc Chi Địa cũng sẽ trở thành chiến trường. Nếu có thể khiến cho Băng Ngục Ma Giao nghe theo sự chỉ huy của mình mà đi tập kích thuyền địch, đây cũng xem như là vụ mua bán có lời.

"Nơi này của ta vừa đúng lúc có một khối băng Lệ Thạch, cùng với thuộc tính của Băng Ngục Ma Giao " Tiêu Từ Mặc gật gù đầu nói.

"Muốn ta phối hợp như thế nào?" Phong Vô Ý trực tiếp hỏi thẳng.

"Bắt nó tới gần đây một chút, đừng cho nó quay trở lại dưới đáy biển" Tiêu Từ Mặc nói xong, trong lòng bàn tay đã có thêm một khối ngọc màu trắng hơi mờ, nhìn ở bên dưới ánh trăng chỉ thấy hiện lên một vầng sáng mờ mờ lung.

"Đến đây đi!" Tay của Phong Vô Ý bỗng nhiên run lên, chủy thủ Thương Lăng ở trên người Giao Long cũng được rút ra. Nhưng không đợi nó quay về đáy biển tránh né, thì thanh chủy thủ mang theo dây thép đã chuyển đổi, quấn quanh người nó vài vòng, sau đó lập tức buộc lại, khiến nó bị chói chết không thể làm gì. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Cùng lúc đó lại là một mảng lớn hỏa diễm bắn thẳng vào trong mặt nước biển, làm cho ngọn lửa cũ chưa kịp tắt thì trên mặt biển đã lại bốc cháy.

Tiêu Từ Mặc cắn nát đầu ngón tay, dùng chính máu tươi của mình mà nhỏ lên miếng tinh thạch rồi vẽ thành một đồ án kì lạ, tiếp đó miệng niệm chú văn.

Đồ án được vẽ bằng máu dần sáng lên, Giao Long cũng định chỉ vùng vẫy, từ trên người cũng đồng thời phát ra một đạo ánh sáng màu đỏ, cho tới khi màu sắc đỏ tươi ở trên đồ án trở nên chói lọi thì chỉ nghe thấy một tiếng "Vù". Tiếp theo đó Giao Long bỗng hóa thành một luồng ánh sáng màu đỏ, giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa mà bay thẳng về phía ánh sáng trên tinh thạch.

Máu tươi ngưng tụ thành kí hiệu phát sáng, giống như một ngọn lửa đang bập bùng cháy, mãi đến một lúc sau mới chui vào trong tinh thạch biến mất không còn dấu vết, mà tinh thạch cũng khôi phục lại thành dáng vẻ lúc ban đầu.

Mục tiêu không còn nữa, nên chủy thủ Thương Lăng cũng "keng" một tiếng, rơi xuống ở trên sàn thuyền.

Phong Vô Ý thu hồi lại vũ khí, tò mò nói: "Như vậy là xong rồi hả?"

"Ừm" Tiêu Từ Mặc gật đầu, đem tinh thạch cất thật cẩn thận, cười nói: "May mắn mà có ngươi, chứ bình thường một ma vật cấp cao như thế này cũng không dễ dàng bắt sống được như vậy. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Nhưng mà nó bây giờ cũng đã bị thương rất nặng, cần phải ở trong tinh thạch từ từ phục hồi nguyên khí, tạm thời không có cách nào sai khiến nó được"

"Không vội, dù sao thì tạm thời cũng chưa cần dùng tới nó" Phong Vô Ý thỏa mãn cười cười.

Khi nói chuyện, vòng ánh sáng màu vàng đang bảo hộ chiếc thuyền cũng từ từ biến mất.

"Cái này cũng là thành quả trong mấy tháng vừa rồi tu luyện của người hả?" Phong Vô Ý nhún mày.

"Cũng không phải vậy" Tiêu Từ Mặc cười khò: "Ngươi cũng thấy đấy, cái vòng bảo hộ này có phạm vi rất lớn, cho nên nếu như không phải nhờ địa hình đặc biệt ở trên thuyền này thì rất khó mà dùng được. Hơn nữa.... nếu như dùng để đối phó với ngươi, thì kỹ năng này cũng chỉ trở thành bị động, thật sự là quá yếu"

Phong Vô Ý nghĩ lại ở trong đầu, không thể không thừa nhận lời của hắn nói rất có đạo lý, nếu như gặp phải nàng thì nó đã sớm bị đánh cho tan xác rồi, nếu như vậy thì không bằng luyện thêm chút công kích để không chế địch ạ. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Tuy chỉ là một loại kỹ năng phụ trợ, nhưng nếu do một cao thủ sử dụng thì cũng có thể phát huy gấp đôi uy lực của nó.

"Tuy là trái quả một trận sóng gió, nhưng cuối cùng cũng thu hoạch được không nhỏ" Tiêu Từ Mặc nói xong, lại đưa mắt nhìn nàng một lần rồi mới nói tiếp: "Không bị thương chứ?"

"Ta rất tốt" Phong Vô Ý lắc đầu: "So với ngày đó ở tại Nghịch Thủy Hàn Đàm thì chuyện này chẳng đáng kể chút nào"

"Xứ nha đầu, ngươi còn dám đem ta ra so sánh với con rệp kia nữa à!" Thanh Long lại tiếp tục ở trong đầu nàng quát to.

Khi dễ người khác không nghe được nó nói chuyện, Phong Vô Ý mặt không chút thay đổi mà trực tiếp xem nhẹ nó, chỉ nói: "Khuya rồi, sớm đi nghỉ ngơi đi"

"Ừm" Tiêu Từ Mặc nhặt bút mực và vài thứ ở trên mặt đất lên, một bên lên tiếng: "Ta còn muốn dọn dẹp một chút.... Khoảng chừng chưa tới hai ba ngày nữa là sẽ tiến vào phạm vi Thiên Khí Chi Đảo, mà nơi này cũng không phải nơi an toàn, cho nên mấy ngày này ngươi không cần tu luyện nữa"

"Ta biết" Phong Vô Ý còn chưa nói xong, thì người lái thuyền lại khẩn trương chạy tới, vẻ mặt so với vừa rồi bị Băng Ngục Ma Giao đột kích còn kích động hơn, thậm chí miệng còn lắp bắp nói không ra lời.

"Chuyện gì!" Tiêu Từ Mặc quát.

"Từ Mặc công tử, có chuyện không tốt rồi!" Người nọ sắc mặt trắng bệch, hô to một tiếng: "Đáy thuyền bị rỉ nước ạ!"

"Làm sao có thể!" Tiêu Từ Mặc thốt lên một tiếng.

"Đi xem xem!" Phong Vô Ý lập tức lôi kéo cổ tay của hắn, sau đó chạy thẳng tới đáy khoang thuyền.

Quả nhiên, ở dưới đáy thuyền bị nứt ra như một cái miệng, nước biển chậm rãi từ bên ngoài thấm vào theo đường nứt. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Tuy lỗ hổng không lớn, nhưng mà vì áp lực của nước, chỉ sợ là sớm hay muộn cũng sẽ trở thành lớn mà thôi.

"Ta rõ ràng là đã bảo hộ con thuyền, nên là sẽ không thể bị tổn hại tới mức này được" Tiêu Từ Mặc nhún chặt chân mày nói.

Phong Vô Ý giẫm chân vào đã thấy nước ngập tới mắt cá chân, đi tới chỗ bị nứt, ngồi xổm người xuống cẩn thận kiểm tra, sau khi xem xong thì mặt mày không khỏi xanh mét.

"Vô Ý?" Tiêu Từ Mặc kêu một tiếng.

"Cái này không phải do cuộc tranh đấu vừa rồi gây nên, là do con người làm!" Phong Vô Ý quay người, chậm rãi nói: "Có một cái đinh bị người ta đóng vào, mới đầu thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng thuyền càng đi lâu thì lực nước, rồi nhiệt độ nóng lạnh, cộng thêm các sinh vật từ bên ngoài quấy nhiễu, dần dần sẽ bị nứt ra"

"Vì sao..." Trong mắt Tiêu Từ Mặc nhất thời hiện lên một tia rét lạnh.

"Từ Mặc công tử, chuyện này tuyệt đối không phải do chúng ta làm!" Thuộc hạ bên cạnh là người của Tuyền Kì Thạch phủ nghe thấy thế, thì khăn trương nói: "Ít nhất chúng ta cũng không thể nào tạo ra cạm bẫy rồi đem cả mạng mình chết chung vào đó được!"

"Ta biết" Tiêu Từ Mặc không kiên nhẫn ngắt lời của hắn, đáy lòng nổi lên một trận buồn bực. ๔๔đ☆L☆๔๔đ. Chính xác không thể là bọn hắn được, cái kiểu phương thức này quá ngu ngốc, làm gì có ai lựa chọn chứ.

"Những thứ này để sau này hãy nói, hiện tại trọng điểm chính là chúng ta nhất định phải bỏ thuyền lại rồi!" Phong Vô Ý quay người trở lại, chỉ có vậy thôi mà đã khiến vết nứt lại nứt ra lớn hơn một chút, nước biển đã tràn vào tới chỗ cẳng chân rồi.

"Đi lên phía trên đi" Tiêu Từ Mặc gật đầu.

Nghe được bọn họ đối đáp, sắc mặt người bên cạnh càng lúc càng trắng bệch. Đây chính là giữa biển, xung quanh đều không có đất liền hay hòn đảo nào, nếu như thuyền bị chìm....

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thành Thị Giữa Biển.

Đi tới đầu thuyền, lại thấy trời mới về đêm mà đã bị một tầng mây u ám che kín. ๔๔đ☆L☆๔๔đ. Trước mặt toàn là gió biển thổi đến mang theo hơi nước dày đặc.

"Vào lúc này mà bão táp cũng tới, ông trời thật đúng là chiếu cố chúng ta mà" Phong Vô Ý cười khổ nói.

Tiêu Từ Mặc không nói, lấy ra từ ngọc cỏi bỏ phong ấn. Trong nháy mắt, ánh sáng màu tím chiếu sáng cả một mặt biển rộng lớn mênh mông.

Phong Vô Ý bắt lấy tay hắn nhảy lên lưng Từ Vô trước khi thuyền chìm vào trong nước. Dây thép cuộn lại quấy lấy eo của hai thuộc hạ đang lao đảo ở bên dưới. Ma điểm băng sát điều là ma thú cao cấp, tự tôn cùng với kiêu ngạo của nó so với nhân loại bình thường còn mạnh mẽ hơn nhiều, không phải tùy tiện để bất kỳ ai sai khiến, cho nên hai người ở phía dưới dù không thoái mái... nhưng so với mạng sống thì như thế vẫn là tốt hơn rất nhiều rồi!

Con thuyền từ từ chìm vào trong biển, từng vòng lốc xoáy lướt qua, nhất thời cán nuốt toàn bộ, không hề lưu lại bất cứ một thứ gì.

May mắn là những thứ quan trọng đều đã mang theo người, nhưng mà.... Khoảng cách từ nơi này tới mục tiêu đã dự tính còn phải mất hai ba ngày, cho dù là có Từ Vô thì cũng mất thời gian rất lâu. ๔๔đ☆L☆๔๔đ. Cứ cho là chuyện này có thể miễn cưỡng vượt qua, nhưng còn chuyện làm cách nào để sau này quay trở về Phạm Thiên thì đó quả thật là một vấn đề lớn.

"Đi một bước tính một bước vậy" Tiêu Từ Mặc than nhẹ một tiếng, để cho Từ Vô bay theo hướng đã dự tính ban đầu.

"Bản đồ đâu?" Phong Vô Ý ôm lấy hông hắn, lên tiếng hỏi.

"Ở chỗ này" Tiêu Từ Mặc lấy bản đồ mở ra, chỉ vào một điểm: "Chúng ta hiện tại chắc là đang ở chỗ này, gần đây không có đảo nhỏ nào, chỉ có thể...."

"Đợi một chút!" Phong Vô Ý bỗng nhiên dè tay hắn lại, chỉ vào chỗ bên dưới: "Xem! bên kia!"

"Này....Đây là....." Tiêu Từ Mặc cầm bản đồ cũng nhìn không được mà tròn mắt há hốc mồm.

Chỉ nhìn thấy ở phía hướng bắc thấp thoáng một cái bóng màu đen, đợi cho tới khi Từ Vô bay tới gần hơn thì mọi người mới thấy rõ ràng đây thực ra là một hòn đảo!

"Mía chắc hẳn sẽ không phạm phải một sai lầm lớn như vậy!" Tiêu Từ Mặc nhủ thầm. Trên bản đồ tuyệt đối không ghi ở đây có tồn tại một hòn đảo, hơn nữa Mía đã đi qua đây ít nhất mười mấy lần, tuyệt đối không thể nào sơ ý mà xem nhẹ tình hình của một hòn đảo được!

"Như thế nào? Muốn đi qua xem sao không?" Phong Vô Ý nhú mày hỏi.

"Vào lúc này lại xuất hiện một hòn đảo, đây còn không phải là một lời mời chào sao?" Tiêu Từ Mặc thu hồi lại bản đồ, vỗ vỗ lên lưng Từ Vô để cho nó bay về phía đảo nhỏ: "Nếu như đã thấy rồi mà lại không đi tới một chuyến, vậy chẳng phải là phụ ý tốt của người ta rồi sao?"

"Ngươi cho rằng chuyện này và người gây ra sự việc ở trên thuyền chúng ta không có quan hệ gì à?" Phong Vô Ý hỏi.

"Quá trùng hợp rồi" Tiêu Từ Mặc lạnh lùng lên tiếng.

"Ta đối với lực lượng ở thế giới này còn chưa hiểu biết hết" Phong Vô Ý trầm mặc một lúc rồi mới lên tiếng: "Ngươi cảm thấy sao khi đem một hòn đảo từ mây trầm đậm, thậm chí là cả ngàn dặm đi chuyển tới đây? Chuyện này chẳng lẽ chỉ đơn giản vậy sao?"

"Ít nhất dựa vào nhận thức của ta thì tuyệt đối là không thể, ít nhất cũng không phải là chỉ dựa vào một hai người mà làm được" Tiêu Từ Mặc lắc đầu: "Đúng vậy, nó hiện giờ quả thật là đang xảy ra, mà lại còn là ngay ở trước mắt chúng ta"

"Cũng tốt, cho dù là cạm bẫy, thì chủ động xông vào một lần còn hơn là cứ để mặc người ta tùy ý tiến đánh bất cứ lúc nào, rồi chúng ta lại không biết ứng phó ra sao" Phong Vô Ý nói.

"Ta biết ngươi sẽ có suy nghĩ như vậy mà" Tiêu Từ Mặc cười cười.

Phong Vô Ý nhìn hắn quay mặt, trong ngực hơi có chút lo lắng. ~~đ~~đ☆L☆q~~đ~~. Từ trước tới giờ, vào đám rông hang hỏ cũng không ít, nhưng mà.... Cho dù là lúc cùng với đồng đội ở trong Từ Vi Đẩu Số hợp tác làm nhiệm vụ, bọn họ đều có thể ngầm hiểu ý của nhau, nhưng nàng vẫn luôn có cảm giác một mình chiến đấu. Mà hiện giờ.... Có một người luôn ở bên cạnh duy trì yên lặng, thực ra nàng lại cảm thấy rất tốt.

Từ Vô đang rộng đôi cánh khẽ đập, trước mắt đã cách xa vài dặm Hải Vực ở dưới chân.

Tiêu Từ Mặc chọn đại một nơi không người mà hạ xuống, từ quang nhoáng lên một cái thì Từ Vô đã trở lại trong Từ Ngọc. Mà nhìn vẻ mặt của hắn cũng khá là thoải mái, chứ không hề chật vật như lần trước ở bên Nghịch Thủy Hàn Đàm.

Phong Vô Ý tiện tay đem hay người vớt sang một bên, thu lại dây thép.

"Hai người các người đi tìm một chỗ ẩn thân ở gần đây, đừng để bị người phát hiện. Ta cùng với Vô Ý đi đến trên đảo nhìn xem" Tiêu Từ Mặc phân phó nói.

"Vâng, Thiếu chủ cùng với công tử phải thật cẩn thận" Hai người vội vàng đáp ứng.

"Đi thôi!" Phong Vô Ý từ lúc hạ xuống thì đã xem xét qua mọi nơi, cho nên bây giờ nàng nhanh chóng cầm lấy tay Tiêu Từ Mặc kéo đi.

Xuyên qua một khu rừng nhỏ, thấp thoáng ở phía trước có ánh sáng của ngọn đèn dầu lóe ra.

Theo con đường bùn đất uốn lượn đi tới, trước mắt bọn họ xác thực là xuất hiện một thôn trang nhỏ yên tĩnh. ~~đ~~đ☆L☆q~~đ~~. Có lẽ là do sắc trời đã tối, cho nên cũng không thấy một bóng người nào, mà chỉ thấy từ những cánh cửa sổ của mấy hộ gia đình sáng lên ánh lửa.

"Làm sao bây giờ?" Phong Vô Ý hỏi.

"Tìm người hỏi một chút đi" Tiêu Từ Mặc cũng nhú mày: "Ta cũng đột nhiên cảm giác được người ở trên đảo này đều là địch nhân... Mà kẻ cả là vậy, thì trước tiên cũng phải biết rõ ràng xem là chúng ta rốt cuộc đã đi tới địa phương nào"

"Ừm" Phong Vô Ý gật đầu, nhìn ngó xung quanh, rồi sau đó lôi kéo hắn đi tới một gian nhà vẫn còn đèn sáng mà đưa tay gõ cửa.

"Người nào đó?" Mất một lúc lâu sau, mới nghe được ở bên trong truyền ra một âm thanh già nua.

"Chúng ta đang đi trên biển thì gặp nạn, trong lúc vô tình lại trôi dạt tới hòn đảo nhỏ này" Tiêu Từ Mặc đáp.

Phong Vô Ý hiểu ý lùi lại ra phía sau một bước, thu lại sát khí lạnh lùng ở trên mặt. Dù sao thì đây cũng là một thế giới lấy nam nhân làm chủ, ở trong lúc tình hình chưa rõ ràng thì nàng cũng không muốn bị người khác chú ý.

Trong phòng truyền đến vài tiếng động, sau đó là âm thanh của then cửa bị di rời "Két..". Một tiếng, cửa lớn bị mở ra một cánh, sau đó xuất hiện trước mặt hai người là một lão nhân tóc bạc trắng, đang chống gậy đứng đó.

"Lão nhân gia, thật có lỗi vì đã quấy rầy người" Tiêu Từ Mặc lên tiếng nói.

Lão nhân già nua, trong mắt ngẫu nhiên hiện lên một tia tang thương, sau khi nhìn vào trong ánh mắt của bọn họ thì lại để lộ ra thêm vài phần đồng tình, sau đó mới tránh người sang một bên: "Trước tiên cứ vào nhà, thay đổi quần áo, ăn một chút đồ ăn nóng đi đã. Cái thời tiết này nếu ở trong nước lạnh lâu, cũng không phải là chuyện đùa đâu"

"Đa tạ lão nhân gia" Hai người nhìn nhau một cái, không khỏi cười khỏ.

Tuy bọn họ không thật sự rơi xuống biển, nhưng lúc trước cũng đã giao chiến một hồi với Băng Ngục Ma Giao, sau đó lại chưa kịp sửa sang lại chính mình. ๔๔đ☆L☆๑๔đ. Tiếp đó lại phi hành cùng với Từ Vô, bị gió điên cuồng thổi qua, khiến cho toàn thân ướt đầm, tóc bay tán loạn, so với người gặp phải tai nạn ở trên biển thì cũng không khác là bao.

Vào cửa đã nhìn thấy được đây là một căn phòng được trang trí vô cùng đơn giản, nhưng lại rất gọn gàng sạch sẽ. Tất cả những đồ đạc đều ở đúng vị trí của nó, không hề sai lệch chút nào, điều này nói lên một điều đó là chủ nhân của căn nhà này có tác phong cực kỳ nghiêm túc và cẩn thận.

"Đây là y phục cũ của Tiểu Nhi cùng với vợ hán, nếu không chê thì trước hết hãy đi thay đi" Lão nhân xoay người đi vào buồng bên trong, rất nhanh đã mang ra hai bộ y phục bố y, rồi lại nói tiếp: "Lửa trong lò còn chưa tắt, có chút nước ấm, hai người có thể lấy mà tắm rửa, điều kiện ở trong thôn này cũng chỉ có vậy thôi"

"Thật làm phiền người quá rồi" Tiểu Từ Mặc vội vàng nhận lấy y phục, để cho Phong Vô Ý đi vào trong phòng thay đồ trước.

"Đó không phải là vợ người à?" Lão nhân lên tiếng hỏi.

"Không, không phải" Tiểu Từ Mặc cả kinh, trên mặt hiện lên chút xấu hổ. Mắt thấy bóng dáng của Phong Vô Ý đã biến mất ở sau rèm, lúc này mới lên tiếng nói: "Đó là.... Tiểu thư nhà ta, chỉ là tiểu thư xưa nay không hay đề ý tới lễ tiết nhiều, nên đối với ta cũng giống như người nhà vậy"

"Thì ra là gia chủ, thật đáng tiếc" Lão nhân lắc đầu, lại nói: "Các người làm sao có thể trôi dạt tới được nơi này?"

Nghe được người nọ chủ động nhắc tới chuyện này, tinh thần Tiểu Từ Mặc rung lên, trực tiếp hỏi: "Xin hỏi lão nhân gia, nơi này rốt cuộc là địa phương nào? Nhà ta cũng đã đi qua hải vực này mấy chục lần rồi, nhưng mà ... hình như chưa bao giờ nghe nói..."

"Đây là đương nhiên!" Nhất thời lão nhân lộ ra dáng vẻ kiêu ngạo cùng tự hào: "Nơi này chính là thành thị giữa biển -- Ngao Lai Tiên Đảo!"

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ngủ Chung.

"Ngao Lai Tiên Đảo?" Phong Vô Ý nằm trên giường tò mò đọc lại cái tên này một lần.

"Ta cũng là lần đầu nghe thấy cái tên này" Trong bóng tối không nhìn rõ vẻ mặt của Tiểu Từ Mặc, mà chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của hán vang lên.

Nằm cùng một giường, gối đầu chung trên một chiếc gối, hô hấp của hai người đều gần kề trong gang tấc.

Chuyện này là điều rất bình thường, bởi vì đối với một thôn dân nghèo thì làm sao có khả năng có tới hai gian phòng khách được. ๔๔đ☆L☆๑๔đ. Gian phòng khách này cũng là gian phòng ngủ của người con trai lão nhân đã đi vắng, cho nên chỉ dọn dẹp một chút là có thể sử dụng. Mới vào đầu mùa xuân, nên thời tiết về đêm vô cùng lạnh lẽo, dù có muốn ngủ trên mặt đất thì cũng không có chăn đệm để mà dùng.

"Đừng nói là trên bàn đồ của Mía không có, mà cho dù là trong tất cả sách ghi chép của Tuyền Kì Thạch phủ, ta cũng chưa từng đọc qua hay nghe thấy cái tên Ngao Lai Tiên Đảo này" Tiểu Từ Mặc vừa nói vừa lùi người ra phía bên cạnh giường một chút, cố gắng kiềm chế để làm cho giọng nói của mình có thể vững vàng như bình thường.

Rõ ràng là trên dọc đường đi, cả hai người đều đã từng ngủ chung, tại nơi hoang dã cũng không phải là chưa từng ôm nhau để sưởi ấm, nhưng mà chưa có lần nào lại khiến cho hán cảm thấy xấu hổ như lần này.

Rõ ràng.... lúc này chỉ nhiều hơn mọi khi mọi khi một tấm chăn đệm mà thôi.

"Vậy mà ngay cả Tuyền Kì Thạch phủ cũng không có tư liệu? Như vậy thì thật kỳ lạ, còn có...." Phong Vô Ý ngạc nhiên một chút, rồi lại nói tiếp: "Người nếu như không muốn nửa đêm rơi xuống giường, thì nhanh tiến gần vào đây một chút"

"Ta, không sao đâu" Thân thể Tiểu Từ Mặc giật giật, nhưng mà lại càng xa nang thêm một chút.

Phong Vô Ý thật không biết phải làm sao, nang không rõ là hán đang kiêng kỵ điều gì. ๔๔đ☆L☆๑๔đ. Trước kia trong nhóm cộng sự của nang, nang chỉ biết lòng dạ của nữ nhân rất khó nắm bắt, nhưng khi bước chân tới thế giới này, nang lại thật không hiểu nổi tại sao lòng dạ của nam nhân cũng lại khó dò như vậy?

"Vị lão nhân kia còn nói, Ngao Lai Tiên Đảo này từ xưa tới nay đều không cùng với bên ngoài tiếp xúc trao đổi, tất cả sản vật đều là tự cung tự cấp" Tiểu Từ Mặc nhanh chóng chuyển đề tài, tiếp tục nói: "Theo lời nói của lão, ta không cảm nhận được một chút dịch ý nào, mà hán đối với thân phận của chúng ta cũng giống như là không hề biết tí gì....Nhưng mà dù sao thì ngày mai chúng vẫn nên tiếp tục đi tuần tra ở trên đảo này một lần nữa cho thỏa đáng"

"Ừm, ít nhất cũng nên nghĩ ra biện pháp kiếm một chiếc thuyền" Phong Vô Ý đồng ý nói.

"Chuyện này chỉ sợ là rất khó...." Tiêu Từ Mặc cười khổ một cái, không đợi nàng hỏi thì đã giải thích tiếp: "Ngạo Lai Tiên Đảo bị ngăn cách với bên ngoài, cho dù có thuyền thì cũng chỉ là thuyền nhỏ dùng để đánh bắt cá ven đảo, nên làm sao có thể chịu đựng được sóng to gió lớn mà vượt biển đi tới Phạm Thiên"

"Tóm lại, ngày mai xem xét kỹ đã rồi hãy nói tiếp" Phong Vô Ý thờ dãi: "Có lẽ.... Chúng ta tới nơi đây thật sự chỉ là một sự trùng hợp"

"Chỉ mong là như vậy" Tiêu Từ Mặc trầm giọng một lúc, sau đó khẽ nói: "Đã khuya rồi, ngủ đi! Không thể xác định được trên đảo có nguy hiểm hay không, cho nên phải tĩnh dưỡng tinh thần cho tốt mới là điều quan trọng"

"Ta biết, trái lại chính là ngược--" Phong Vô Ý rốt cục chịu không nữa mà bắt lấy tay hắn kéo lại gần một chút, rồi tức giận nói: "Trên thân thể ta cũng không có bệnh tật gì lây nhiễm, chạm tới cũng sẽ không bị sao đâu!"

"Ta không phải...." Tiêu Từ Mặc há mồm, lại không biết phải giải thích như thế nào mới tốt. Hắn biết, nàng bây giờ... vẫn không biết.

"Dong dài làm gì! Ngủ!" Phong Vô Ý nói thầm một câu, kéo chăn trùm lên người cả hai.

Náo loạn một hồi, khiến khoảng cách của hai người gần như không còn tồn tại nữa. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Tiêu Từ Mặc nằm thẳng ở trên giường, ở trong đêm tối mờ to hai mắt, mơ hồ chỉ nhìn thấy những vết loang lổ ở trên trần nhà.

Chóp mũi người được một cổ mùi thơm nhàn nhạt, hơi thở nhẹ nhàng như có như không phả lên trên cổ, làm hắn cảm thấy có một chút ngứa ngáy, khiến cho toàn thân không thể tự chủ lại bắt đầu cứng ngắc trở lại như trước.

Trái lại Phong Vô Ý nằm bên cạnh lại giống như không hề có cảm giác, cho tới một lúc sau hơi thở càng lúc càng nhẹ dần, hiển nhiên là đã ngủ thiếp đi.

Tiêu Từ Mặc ở dưới đáy lòng thở dài, miễn cưỡng nhắm lại hai mắt. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Một người nữ tử như vậy.... Có thể xem môi hôn trở thành phương pháp cứu người, xem hành động dựa sát vào nhau như là phương pháp sưởi ấm, xem chuyện cô nam quả nữ đồng gối chung giường là hành động đi ngủ thông thường, tất cả đều không có gì khác biệt. Nữ tử như vậy... Rốt cuộc phải bảo hắn làm như thế nào để chỉ cho nàng biết tình cảm là gì?

Trong mơ màng hắn ngủ thiếp đi, cũng không biết là chính mình đã ngủ như thế nào. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Chỉ biết là sau khi tỉnh lại, thì sắc trời đã sáng trưng, bên ngoài cửa sổ truyền tới những tiếng mưa rơi lách tách, mang đến chút hơi thở của mùa xuân. Bên cạnh giường đã trống không, từ sớm đã không thấy bóng người đâu cả.

Tiêu Từ Mặc cả kinh, lập tức ngồi dậy, lại bởi vì động tác quá nhanh nên khiến cho đại não truyền tới một trận đau đớn kịch liệt. Hắn nhìn không được mà cười khẽ một tiếng, dù cho hắn có tu luyện pháp lực tới mức thông thiên, thì chung quy cũng chủ là tu "Thuật", là ngoại lực, trong khi thân thể của hắn thì vẫn như cũ chỉ là thân thể của một người bình thường.

"Làm sao vậy?" Giọng nói quen thuộc truyền tới, sau đó là một đôi tay hơi lạnh ấn lên huyệt thái dương của hắn, nhẹ nhàng day ấn vạy cái, nhất thời khiến cho cơn đau đầu giảm bớt không ít.

"Ta không sao, cảm ơn" Tiêu Từ Mặc ổn định lại tâm tình, lấy trường bào đã giặt sạch và hong khô ở bên cạnh giường ra thay. Đến khi ngẩng đầu, thì mới thấy Phong Vô Ý đã thay đổi y phục rồi, trên tay là hai chén cháo hoa nóng hằm hập, rõ ràng chuyện nàng vừa rồi đi ra ngoài là để lấy bữa sáng.

"Không có thứ gì tốt hơn, cho nên đành ăn tạm chút cháo này vậy" Phong Vô Ý nói một câu, rồi đi trở về bên cạnh bàn.

"Thật có lỗi" Tiêu Từ Mặc nhanh chóng chải đầu rửa mặt một chút, nhưng dù vậy thì vẫn không thể che đi được sự mệt mỏi hiện lên trên mặt. Hắn từ nhỏ không giống như Phong Vô Ý, được rèn luyện thân thể với cường độ cao, cho nên hiện giờ chỉ có nội lực hộ thể, chân khí lưu chuyển liên tiếp không ngừng. ๔๔๔☆L☆๔๔๔. Nhiều ngày mệt nhọc, hôm qua đại chiến trên biển một trận, lại thêm đêm qua ngủ không ngon, cho nên dù tính tình của hắn quen chịu đựng không nói ra thì cũng không cách nào giấu diếm đi về bên ngoài mệt mỏi của chính mình một cách hoàn hảo được.

"Ăn đi" Phong Vô Ý đem một chén cháo hoa tới trước mặt hắn, dùng một lát nàng lại nói: "Buổi sáng ta đi ra ngoài một chuyến, bảo người của ta đang ẩn nấp giả làm người gặp nạn, rồi đi tới các địa phương khác ở trên đảo nghe ngóng tin tức, bởi vì bộ dáng của bọn họ không dễ gây chú ý như chúng ta"

Tiêu Từ Mặc lúc này mới nhớ tới hai người thuộc hạ kia, rồi cũng gật đầu nói: "Người của Tuyền Ki Thạch phủ phái ra ngoài làm việc, thì đều đã trải qua huấn luyện, cho nên không cần lo lắng cho bọn họ"

"Ta không lo lắng tới bọn họ, mà ta lo lắng chính là người!" Phong Vô Ý nhìn không được nữa mà tròn mắt nhìn hắn chăm chăm: "Muốn soi gương xem sắc mặt của chính mình một chút không? Xem xem sắc mặt của người vào lúc này xấu tới mức nào? Hôm nay nghỉ ngơi đi, chuyện gì cũng không cần phải làm!"

"Ta...." Tiêu Từ Mặc há mồm, theo thói quen định nói là không có việc gì, nhưng khi vừa tiếp xúc với ánh mắt thâm thúy của nàng, thì lại đành nuốt lời muốn nói trở vào.

Thôi... nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi vậy, dù sao cũng chỉ là một ngày mà thôi, cũng không làm lỡ được chuyện gì lớn" Mà hơn nữa, cảm giác được người khác quan tâm... thật sự rất tốt.

"Hôm nay trời mưa, mặc dù có thuyền nhưng nếu muốn ra biển thì cũng quá nguy hiểm" Phong Vô Ý ăn xong cháo, mới đứng lên đi tới đẩy cánh cửa sổ ra.

Nhất thời một làn không khí tươi mát cùng với những hơi nước đập vào mặt, làm cho tinh thần của nàng phải rung lên.

Chỉ thấy ở trên bầu trời có vệt xám mờ mờ, mơ hồ có thể thấy được tia điện quang lóng lánh. Rồi tiếp theo là những giọt mưa như trút nước rơi xuống, với khí thế mạnh mẽ. Bên cạnh đó là cuồng phong thét gào thổi qua những thân cây đại thụ làm chúng phải lắc lư, cho nên vào giờ phút này đừng nói là thuyền đánh cá không dám ra biển, mà cho dù là thuyền lớn chuyên dụng cũng sẽ không thể nào chịu nổi thời tiết này.

"Yên tâm, cơn mưa này vào ngày mai sẽ dừng lại" Tiêu Từ Mặc an ủi.

"Vậy thì tốt" Phong Vô Ý gật đầu. ๔๕๕ L ๕๕๕. Tuy nhiên nàng lại cảm thấy cơn mưa này không giống như chỉ trút xuống trong khoảng thời gian ngắn như vậy, nhưng nàng biết Tiêu Từ Mặc rất am hiểu về tình tượng, cho nên chắc hẳn là đã dựa vào tính toán mà biết trước được tình hình của thời tiết.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Ma Quân Thức Tỉnh.

Quả nhiên, mọi chuyện đều giống hệt như những gì Tiêu Từ Mặc đã dự đoán vào lúc trước. Một ngày trước, trời vẫn còn mưa xối xả như trút nước, vậy mà vào lúc này thì đã tạnh hẳn.

"Thuyền?" Nam tử trung niên nhíu mày nhìn bọn họ, với vẻ mặt khó xử: "Thuyền trên đảo rất nhỏ, chỉ dùng để bắt cá. ๔๕๕ L ๕๕๕. Tôi đa cũng chỉ đi được mười lăm dặm bên trong hải vực mà thôi, còn nếu muốn đi xa hơn... rất nguy hiểm ạ"

Thật sự là như thế sao? Hai người nhìn nhau bất đắc dĩ thờ dài. Người này đã là người thứ mười mà bọn họ hỏi thăm qua, mà câu trả lời của tất cả đều không khác gì nhau. Chẳng lẽ... Thật sự muốn đi tới Thiên Khí Chi Đảo thì phải bay sao? Cứ cho là có thể làm vậy, nhưng đến khi trở về thì phải làm sao bây giờ? Chưa nói tới chuyện Tiêu Từ Mặc có đủ lực để khống chế Tử Vô bay hay không, mà chỉ bằng quãng đường xa xôi đó đã đủ biết là không chịu nổi rồi.

"Thuyền, cũng không phải là không có" Đột nhiên ở mảnh vườn bên cạnh có một người nam tử trẻ tuổi đang cày ruộng đứng lên, nói xen vào một câu.

"Ở đâu?" Nhất thời ánh mắt Phong Vô Ý sáng lên.

"Chỉ cần có thuyền, chúng ta sẽ đưa ra một cái giá hợp lý để mua" Tiêu Từ Mặc lên tiếng.

"Cái này thì không cần" Người trẻ tuổi cười cười, chỉ về phía một hướng, mà mơ hồ có thể nhìn thấy được đó là một ngọn núi, rồi nói: "Ngọn núi kia, tiếp sát với bờ biển, trong đó có một cái sơn động. ๔๕๕ L ๕๕๕. Cũng không biết làm sao, mà vào một năm nọ tự nhiên có rất nhiều con thuyền đều bị mưa to gió lớn, sấm sét giật đùng đùng rồi mất đi không hề gì mà bị đẩy vào trong động. Tuy thời gian đã qua lâu rồi, nhưng nếu sửa chữa một chút thì chắc vẫn có thể sử dụng"

"Thuyền trong sơn động?" Phong Vô Ý có chút khó hiểu. Nghe xong, nàng cảm thấy có chút quý dị. Đã nhiều năm như vậy rồi, mà tại sao người dân ở trên đảo lại không người nào nghĩ tới chuyện đem thuyền ở trong đó mang ra sử dụng là sao?

"Đi đi, chỉ biết nói vậy!" Sắc mặt người nam tử trung niên cũng thay đổi, vừa trách mắng vừa quay đầu lại cười nói: "Hai vị đừng nghe hắn nói bừa, thuyền ở trong sơn động kia..... thật sự là có tồn tại. Nhưng mà chỗ đó đã bị trưởng lão đặt làm cấm địa, thật sự là nơi rất nguy hiểm!"

"Hả....?" Vừa nghe tới trong động có nguy hiểm, sự nghi ngờ ở trong lòng Tiêu Từ Mặc mới bớt đi được một chút, hiếu kỳ hỏi: "Có cái gì nguy hiểm?"

"Cái này..." Nam tử trung niên do dự một chút, mà hình như cũng không biết phải nói làm sao, chỉ đành nói: "Nghe nói, sau khi những con thuyền kia xuất hiện, người ở trên đảo đã tổ chức một nhóm người đi cứu viện, muốn xem thử xem có ai còn sống sót thì cứu, nhưng mà.... Những người đi đều không có ai quay trở về"

"Không ai trở về?" Phong Vô Ý kinh ngạc lên tiếng hỏi lại.

"Đúng vậy, hơn nữa dựa vào tình cảnh đó thì ai còn dám tiếp cận nơi đấy nữa chứ?" Nam tử trung niên lắc đầu, gượng cười nói: "Thời điểm lúc đầu, ở gần thôn trang vào buổi tối còn có thể nghe thấy được tiếng dã thú hí rống, khiến cho lòng người run sợ. Nhưng nếu như không tới gần nơi đó, thì cũng không có chuyện gì xảy ra. ๔๕๕ L ๕๕๕. Chính vì thế trưởng lão mới đem nơi đó trở thành cấm địa, cấm không cho mọi người tới gần"

"Chuyện này cũng thật là thú vị" Phong Vô Ý nhíu mày, nói tiếp: "Sau chuyện đó, ở trên đảo cũng xảy ra chuyện gì nữa sao?"

"Không có" Nam tử trung niên cười nói: "Ngao Lai Tiên Đảo bị ngăn cách với bên ngoài, mọi người dân ở trên đảo đều hiểu rõ. ๔๕๕ L ๕๕๕. Ngẫu nhiên sẽ có một vài người trôi dạt tới đây từ trên biển, giống như hai vị, cho nên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra"

"Trước kia cũng từng có người bị tai nạn ở trên biển rồi trôi dạt tới đây sao?" Tiêu Từ Mặc chen lời vào nói: "Vậy bọn họ làm cách nào để rời khỏi đây?"

"Chuyện này ta cũng không biết" Nam tử trung niên nói tiếp: "Lần cuối cùng có người ngoài tới đây là vào bảy năm trước, nghe ông nội của ta kể lại thì người đó chính mình tự làm một cái bè gỗ rồi rời đi"

"Bè gỗ?" Tiêu Từ Mặc kinh ngạc lặp lại một lần.

"Đúng vậy, chắc là đã chôn thân ở trên biển rồi. Dựa vào một cái bè gỗ vớ vẩn đó thì sao có thể vượt biển được" Nam tử trung niên bắt đầu nói.

"Mà hai người các người cũng nhớ là đừng đi đến bên trong sơn động kia mà tìm kiếm thuyền, quá nguy hiểm!" Nam tử trung niên vội vàng cảnh cáo: "Đã từng có người tới đảo này, rồi sau đó phần lớn đều định cư tại đây. đđ☆L☆qđđ. Ngao Lai Tiên Đảo không tranh với đời, mà trông đáng vẻ của phu thê các người... nếu ẩn cư tại nơi đây cũng rất tốt"

"Đa tạ đại thúc" Tiêu Từ Mặc đành phải lên tiếng nói lời cảm tạ, hơn nữa hắn cũng tự động xem nhẹ câu sau cùng của người trung niên này. Nhìn trộm sang phía Phong Vô Ý, thấy nàng không có biểu tình gì thì mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi lại cũng cảm thấy có chút thất vọng.

"Tam thúc, ta xem bọn họ cũng không giống người bình thường, chắc không có việc gì đâu!" Người nam tử trẻ tuổi đang làm việc ở trong vườn, bỗng nhiên hô lớn một câu.

"Người không nói lời nào cũng không ai bảo người cầm điếu đâu!" Nam tử trung niên giận dữ mắng mỏ một câu, lại đối với bọn họ gật đầu, tiếp tục đi làm việc.

"Cảm thấy thế nào?" Tiêu Từ Mặc khẽ hỏi.

"Cho dù là cạm bẫy, ta cũng phải đến xem" Phong Vô Ý vừa đi, vừa khẽ trả lời: "Chúng ta cần thuyền -- chỉ đơn giản vậy thôi"

Tiêu Từ Mặc cũng không có ý phản đối, nếu đã là cạm bẫy thì sẽ luôn rình rập rồi đâm sau lưng lúc nào không biết, không bằng chuẩn bị tốt phòng bị rồi đối mặt phá tan cạm bẫy. Nếu không phải... thôn dân e ngại điều gì đó, cho nên mới sợ bọn họ bị thương tổn, mà huống chi chuyện này đã xảy ra từ rất nhiều năm về trước rồi. đđ☆L☆qđđ. Hiện tại vấn đề quan trọng nhất là thuyền đang ở trong sơn động kia, tất cả đều đã trải qua va chạm cùng với thời gian ăn mòn, không biết là có thể khởi động lại và chịu đựng được một chuyến đi xa hay không?

Cũng không nói với ai, hai người liền đi dọc theo đường mòn, xuyên qua thôn xóm. Quả nhiên ở tại cửa thôn liền trông thấy được một tấm gỗ viết dòng chữ cắm đi vào, hơn nữa có cả dây thừng chặn đường, chỉ là đã trải qua nhiều năm, nên bị mưa gió ăn mòn nhìn không rõ đáng vẻ nữa.

Vượt qua cánh giới ngăn cách, bước qua đoạn đường núi lầy lội, chưa đi được mấy bước thì đã trông thấy phía sau thôn xóm.

Chẳng biết từ lúc nào, thì bên trong núi đã nổi lên một trận sương mù dày đặc, rõ ràng là thời tiết đang rất tốt, nhưng ở trong núi thì lại là khí lạnh âm hàn rét lạnh tới thấu xương.

"Ngọn núi này...." Tiêu Từ Mặc nhíu mày: "Có chút cổ quái, nhưng những cạm bẫy này không hẳn là nhằm vào chúng ta, mà các loại hiện tượng này đã được hình thành từ nhiều năm rồi"

"Người nhìn ra được cái gì rồi hả?" Phong Vô Ý hiếu kỳ hỏi.

"Ma khí, ma khí rất nặng!" Lời này là của Hoàng Cửu Lê đang ngủ say sau một thời gian dài lên tiếng.

"Người đã tỉnh lại rồi hả?" Phong Vô Ý nhắc lên tượng gỗ từ bên người, sau đó trong lòng tự dung cũng cảm thấy một trận vui sướng.

"Hừ! còn không phải là bị phong ấn sao, nếu ta không tu luyện thì dễ sớm bị chết à?" Hoàng Cửu Lê bất mãn gầm lên một câu.

"Đúng là ma khí, mà loại ma khí này còn rất nồng đậm, cơ hồ có thể sánh ngang với Thiên Khí Chi Đảo rồi" Tiêu Từ Mặc căn bản không để ý tới hắn, tiếp tục nói: "Chuyện này vô cùng kỳ quái, vì sao chỉ khi tiến vào sâu bên trong núi mới có thể cảm giác được ma khí, mà ở bên ngoài thì ma khí lại không để lộ ra chút nào?"

"Có lẽ là cùng với chuyện đắm thuyền ở trong lời nói của thôn dân có liên quan?" Phong Vô Ý nói.

"Đắm thuyền? Đây, nữ nhân! Người rốt cuộc đã tới nơi nào hả?" Hoàng Cửu Lê tiếp tục quát.

"Đơn giản mà nói, thì chúng ta chính là đang trên đường tới Thiên Khí Chi Đảo thì bị đắm thuyền, vì vậy mà trôi dạt tới Ngao Lai Tiên Đảo này" Phong Vô Ý giải thích.

"Nơi này là Ngao Lai Tiên Đảo?" Giọng nói của Hoàng Cửu Lê nhất thời tràn đầy kinh ngạc: "Các người thế mà lại gặp vận may, cứ nhiên tìm được tiên đảo, nơi chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết"

Truyền thuyết? Hai người đưa mắt nhìn nhau. Chẳng lẽ, bọn hắn đến nơi này thật sự chỉ là một chuyện trùng hợp, gặp một cơ duyên?

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Thuyền Đắm Trong Cổ Động.

"Người biết Ngao Lai Tiên Đảo à?" Tiêu Từ Mặc vội vàng hỏi.

"Đó là chuyện đương nhiên! Bồn tọa chính là Ma Quân của ma giới!" Hoàng Cửu Lê dương dương đắc ý hừ một tiếng, rồi lại cổ quái mà nói tiếp: "Nữ nhân, người chẳng lẽ không cảm thấy được ở trên đảo này có chỗ nào kỳ quái sao?"

"Chỗ kỳ quái?" Về mặt Phong Vô Ý nghi hoặc một lúc, rồi mới trầm tư nói: "Nói thật, ta cũng cảm thấy được có chút không thích hợp, nhưng lại không biết cụ thể như thế nào. Rõ ràng là ngày hôm qua còn không có chút cảm giác gì"

"Ngày hôm qua...." Tiêu Từ Mặc ngẩng đầu nhìn bầu trời, rất lâu sau mới từ từ nói: "Ngày hôm qua mưa to gió lớn như trút nước, không có mặt trời cùng trăng sao"

"Hả?" Phong Vô Ý sững sờ, theo tầm mắt của hắn nhìn lại, ở trong đầu đột nhiên lóe lên, sau đó bật thốt ra tiếng: "Vị trí của mặt trời cùng ánh trăng không được bình thường!"

"Tòa đảo này, nếu ta không đoán sai thì chỉ sợ đây chính là Vô Căn Chi Đảo không có thực, đúng không?" Lời nói của Tiêu Từ Mặc tuy là nghi vấn, nhưng ngữ điệu thì cực kỳ khẳng định.

Vô Căn Chi Đảo, mặt đất của đảo không hề nối liền với đáy biển, vì thế mà mỗi khi hải triều lên xuống, thì vị trí cũng di chuyển theo, cho nên bình thường ở vị trí này vốn không có đảo nào mà nay lại đột nhiên xuất hiện. ๔๔☆L☆๙๔๔. Hôm qua mưa to, nhìn không thấy mặt trời cùng trăng sao, biển rộng mênh mông không nhận ra được phương hướng, nhưng hôm nay mặt trời vừa hiện ra, thì vị trí của ánh trăng lại cũng chính là vị trí của mặt trời, cho nên mới có thể nói là vị trí của cái đảo này rất bất thường.

"Cho nên mới gọi là tiên đảo a.... Có thể gặp mà không thể cầu" Hoàng Cửu Lê khôi phục lại giọng nói và bộ dáng lười biếng thường ngày, hiển nhiên là đã từ trong cơn giật mình tỉnh táo lại.

"Ít nhất thì vào lúc này, rõ ràng là trùng hợp" Phong Vô Ý nói.

"Hoàng Cửu Lê người nhìn ra được ma khí ở trong ngọn núi này là do thứ gì đó dẫn tới à?" Tiêu Từ Mặc lên tiếng hỏi.

"Bồn tọa dựa vào cái gì mà phải trả lời vấn đề của người!" Hoàng Cửu Lê đem vấn đề ném trở lại. Đường đường là Ma Quân, vô duyên vô cớ bị đánh vào kẻ ước chủ tớ với nữ nhân kia.... Trước coi như không nói, giờ dựa vào cái gì mà một cái nhân loại nhỏ nhỏ lại dám khi dễ hắn!

"Nói!" Phong Vô Ý dùng một chữ đơn giản, nhất thời đem tính tình của Ma Quân các hạ ép ngược trở lại.

Khế ước.... Chờ hắn khôi phục được thân thể, sớm hay muộn hắn cũng sẽ đem cái nữ nhân chết tiệt này giải quyết hết một lượt!

"Ma khí, nơi này có lưu lại hượng vị ma khí" Hoàng Cửu Lê có chút không tình nguyện lên tiếng trả lời.

"Ma khí?" Tiêu Từ Mặc trầm ngâm nói: "Điện tịch ở Tuyền Ki Thạch phủ có ghi lại, ở ma giới có bốn loại ma khí trấn thủ ở tứ phương. ๔๔☆L☆๙๔๔. Nhưng mà vào ngàn vạn năm trước ở trong cuộc chinh chiến đã bị mất rồi"

"Mấy lão gia hỏa kia cũng biết được không ít chuyện" Hoàng Cửu Lê nói tiếp: "Dựa vào ma khí kia có thể đoán được đây là một trong số bốn loại. Hơn nữa nếu có thứ kia thì bồn tọa cũng có thể tái tạo lại thân thể dễ dàng hơn."

"Ta đáp ứng người, thì tất nhiên sẽ làm được" Phong Vô Ý lạnh lùng nói một câu, ánh mắt sau đó cũng hơi ngưng lại.

"Hứa hẹn của người cũng đồng nghĩa với việc phải chịu ước chế của kẻ ước, bồn tọa cũng không lo lắng tới việc người nuốt lời" Hoàng Cửu Lê nói.

"Phía bên kia giống như là cửa vào của sơn động" Tiêu Từ Mặc ngắt lời của bọn họ, chỉ về phía khúc cong cách đó không xa.

Đứng sừng sững ở trong nước biển là một đoạn vách đá bóng loáng trong suốt như gương, mà tiếp sát phía dưới chính là một cái cửa động. ๔๔☆L☆๙๔๔. Bên dưới là một bãi đá ngầm đầy bùn cùng với sóng biển đập vào, khiến cho địa hình bị đè ép, sau đó bắn lên tung tóe.

"Vị trí này, chỉ sợ khi thủy triều dâng lên thì cái cửa động cũng sẽ bị nước biển làm cho chìm ngập hơn phân nửa" Phong Vô Ý lên tiếng phân tích.

"Cho nên những con thuyền kia mới có thể va chạm và bị cuốn vào đây" Tiêu Từ Mặc hiểu rõ rồi cũng nói ra suy nghĩ.

"Lúc này chỉ sợ là không còn kịp nữa rồi" Phong Vô Ý nhíu mày nhìn nước biển đang dâng cao do thủy triều.

"Nhưng cũng chỉ một lát thôi!" Tiêu Tử Mặc cười cười, lấy ra bánh nướng mà buổi sáng mang theo ra, rồi chia cho nàng.

Hai người ở trên đảo đi suốt cả một buổi sáng, nhân dịp lúc này, vừa vặn cũng là bữa ăn trưa.

Quả nhiên, khi bao tử được lấp đầy, thì cũng qua thời gian thủy triều. Nhìn cửa động dần dần lộ ra, rồi sau đó Phong Vô Ý trực tiếp đi xuống trước.

Đạp chân lên những tảng đá lớn, không hề tốn sức đã đi tới trước cửa động. Bởi vì thủy triều vừa xuống, cho nên trong động lúc này vẫn còn lầy lội khiến cho đi lại không dễ dàng.

Phong Vô Ý triệu hồi ra hỏa xà, nhất thời khiến cho cảnh vật trong động sáng bừng.

Đường đi trong sơn động vô cùng lớn, thạch bích do nhiều năm bị nước biển đánh vào mà bị ăn mòn rất nhiều, tạo thành những vết gồ ghề không hoàn chỉnh. Đi về phía trước không đến vài chục bước, chính là một quang trường vĩ đại. ๑๓๓☆L☆๑๓๓. Trước mặt là một con thuyền bị mắc cạn ở trong một cái hồ nước không sâu lắm, xem hình dáng thì có vẻ là từ rất lâu rồi, nhưng về ngoài thì không bị hư hỏng gì nhiều, chỉ có một cái cột buồm bị bể gãy mà thôi. Tổng thể thì không ảnh hưởng gì, chỉ cần đẩy thuyền không bị hư hại, thì nó hoàn toàn có thể đáp ứng và thỏa mãn được nhu cầu của bọn họ!

"Thuyền này giống như.... là kiểu dáng của ngàn năm trước rồi!" Về mặt của Tiêu Tử Mặc trở nên cổ quái.

"Cái gì?" Phong Vô Ý không nhìn được mà sửng sốt. Kiểu dáng của ngàn năm trước, mà nhìn trình độ thuyền bị mài mòn thì cũng chỉ có thể nghĩ tới tối đa là trăm năm. Không biết là thiên tài nào từ ngàn năm trước lại có thể thiết kế, và làm ra con thuyền này ạ?

"Hiện tại ở Phạm Thiên, chắc cũng không có ai từng nhìn qua những con thuyền từ ngàn năm trước đâu nhỉ?" Bỗng nhiên Hoàng Cửu Lê xen vào một câu.

Trầm mặc một hồi, vẫn là Phong Vô Ý mở miệng nói trước: "Trước cứ đi lên xem đi đã"

"Ừm" Tiêu Tử Mặc đáp một tiếng, rồi lấy ra vài lá bùa, sai khiến chúng đi dò đường phía trước.

Lên thuyền, tuy đã qua rất nhiều năm rồi nhưng con thuyền này lại vẫn bảo trì được đáng vẻ vô cùng tốt. Không hề có sự xuất hiện của dấu vết ăn mòn, có thể nói, căn bản là nó không giống như đã bị ngâm nước nhiều năm.

"Bên trong có cái gì.... sống?" Hoàng Cửu Lê đột nhiên nói.

"Là người ma giới?" Phong Vô Ý thuận miệng hỏi.

"Chắc là không phải...." Hoàng Cửu Lê hừ một tiếng, nói tiếp: "Sơn động này là nơi có ma khí nồng đậm, mà ở trung tâm lại có vật sống hoàn toàn bài xích với ma khí, thật là có điểm thú vị!"

"Ở nơi nào?" Phong Vô Ý lên tiếng hỏi.

"Đi thẳng tới cuối cùng, vào cửa" Hoàng Cửu Lê không chút nghĩ ngợi đã trả lời.

Phong Vô Ý quay đầu, cùng Tiêu Tử Mặc liếc mắt nhìn nhau, rồi thật cẩn thận đi về phía trước.

Rõ ràng là ban ngày, động không sâu, nên cũng có ánh mặt trời chiếu vào, nhưng mà ánh sáng ở trong đường đi lại vô cùng u tối.

Phía cuối đường, là một cánh cửa được đóng chặt. ๑๓๓☆L☆๑๓๓. Tiêu Tử Mặc vung tay lên, lập tức có hai hình nhân đi qua, nhưng giống như là trước cửa khoang thuyền có bảo hộ gì đó, khiến chúng nó không thể tiến thêm một bước.

Phong Vô Ý nhấc tay lên, một hỏa xà nhẹ nhàng bay qua, nhưng cũng chỉ lóe lên một chút rồi tắt.

Chỉ dựa vào một thủ đoạn nhỏ bé ấy đã nghĩ hù dọa được nàng? Phong Vô Ý nhú mày, quay đầu bảo Tiêu Tử Mặc đang đứng gác ở cửa đi nhanh vào bên trong.

Một trận gió lạnh thổi qua, mang theo hàn khí bắn thẳng vào cổ mà đánh tới.

"Chờ ta đem người bắt được, một nửa làm thịt kho tàu, một nửa mang đi hấp!" Phong Vô Ý cười lạnh một tiếng, nhấc chân đá văng cửa khoang thuyền.

Nhìn trang trí bên trong khoang thuyền, giống như đây là một gian thư phòng.

Đi tới giữa phòng, cũng không có gì dị thường, chỉ là cửa sổ, giá sách trên sàn đều bị kết một tầng sương mỏng màu trắng. ๑๓๓☆L☆๑๓๓. Bức rèm che cũng là một màu tím đậm, ngăn chặn ánh sáng chiếu vào, khiến cho ma khí bên trong có vẻ dày đặc hơn.

"Ắc ắc ắc!" Theo một loạt tiếng vang lên, rồi tiếp theo là những miếng băng mỏng ở dưới chân bị Phong Vô Ý giẫm lên cũng vỡ ra.

Đúng lúc này, hàng loạt những quyển sách ở trên giá đều bắt đầu rung lên.

"Vù ~" Hỏa diễm đột nhiên thoát khỏi khung ảnh, trực tiếp hướng Tiêu Tử Mặc xông đến.

"Vô Ý." Tiêu Từ Mặc từ phía sau theo tiến vào gọi nhỏ một câu.

"Chàng xem thế nào đi?" Phong Vô Ý quay đầu hỏi.

"Chỉ là chút tài mọn thôi." Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng cười, d_đ☆L☆q_đ hai tay đập vào một chỗ, khẽ quát, "Vạn pháp Quy Nhất, PHÁ...!" Chỉ thấy một luồng ánh sáng màu vàng chợt lóe lên, ma khí nặng trĩu lập tức giống như nước sôi ở dưới đáy bình, nháy mắt biến mất.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua rèm cửa sổ len lỏi vào trong phòng, những cảnh tượng vừa xảy ra dường như chỉ là giấc mơ. Phong Vô Ý không nói lời nào đi lên trước, tảng băng nhỏ vụn ở dưới chân nàng trực tiếp bị biến thành bụi.

"Chính là cái kia." Hoàng Cửu Lê lười biếng chỉ điểm.

"Đúng vậy, ngoại trừ nó có ma khí còn những vật khác thì không." Phong Vô Ý ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào một bức chân dung thật lớn trên tường.

Điều kì lạ là, mặc dù trong gian phòng vừa bị chiêu thức của Tiêu Từ Mặc làm cho rối loạn hết lên, nhưng bức họa này lại không bị ảnh hưởng gì, đừng nói là trầy xước, ngay cả một hạt bụi dính trên nó cũng không có, d_đ☆L☆q_đ nhìn vô cùng quý dị.

Tiêu Từ Mặc vung tay lên, một quả cầu lửa đỏ rực bay thẳng về phía bức chân dung, tám hình lóe lên một cái, cả quả cầu lửa đều chui vào trong bức tranh trên tường, sau đó nó lại khôi phục trạng thái như bình thường.

"Thật kỳ lạ." Phong Vô Ý hứng thú nhìn chằm chằm vào bức họa kia.

"Loại khí tức này, dường như là." Tiêu Từ Mặc cau mày, trên mặt hiện lên một chút do dự, rõ ràng là đã nhìn ra, lại không dám xác nhận.

"Đúng vậy, y như người tượng tượng đó." Hoàng Cửu Lê nói.

"Cẩn thận!" Tiêu Từ Mặc đột nhiên hét lớn lên.

Lời còn chưa dứt, Phong Vô Ý giống như là đã có chuẩn bị từ trước, nhanh chóng vọt đến bên cạnh, kéo hấn sang một bên.

Tiêu Từ Mặc vừa phục hồi tinh thần, lại hoảng sợ phát hiện ra, quả cầu lửa vừa chui vào trong bức tranh lại lấy tốc độ nhanh hơn bay ngược trở về, hơn nữa vốn dĩ là ngọn lửa màu đỏ bây giờ lại có thêm một chút tử khí màu xám nhạt.

"Oanh!" Hai người cùng cúi đầu, quả cầu lửa xẹt qua da đầu, bay thẳng vào trên vách tường phía đối diện, kỳ quái là bức tường không có bốc cháy, mà khi ngọn lửa đọng rơi một mảnh gỗ vụn xuống đất liền dập tắt.

"Hoàng Cửu Lê, đây là cái gì vậy? Ma khí sao?" Tiêu Từ Mặc thoát ra khỏi tay Phong Vô Ý, lập tức đi lên phía trước, đưa tay lên cẩn thận gõ vào khung ảnh, "Có hơi thở của yêu thú, nhưng mà yêu thú là loại sinh vật rất sợ lửa làm sao có thể bắn ngọn lửa quay ngược trở về được?"

"Đại khái đây là biến thái, hoặc là tạp chủng." Hoàng Cửu Lê dùng bộ dạng việc không liên quan đến mình nói.

"Lúc này ngươi còn nói đùa à." Phong Vô Ý cười khở, nhưng đảo mắt nhìn đến động tác của Tiêu Từ Mặc, không khỏi hoảng sợ, "Chàng đang làm gì?"

"Thiêu bức tranh đi, xem kẻ bên trong có chịu ra không." Tiêu Từ Mặc nói nhẹ nhàng như không, nhưng trong tay đã có thêm một đám lửa màu đỏ thẫm.

"Xích Diễm hỏa." Hoàng Cửu Lê huyt sáo.

"Xích Diễm hỏa?" Phong Vô Ý nhớ là đã từng xem qua trong sách cổ, "Đây là ngọn lửa đã được biến đổi, độ nóng phải gấp nghìn lần ngọn lửa bình thường phải không?"

"Ta chỉ có thể biến đổi không nhiều lắm, nhưng mà. như vậy chắc là đủ rồi." Khi Tiêu Từ Mặc nói chuyện, ngọn lửa Xích Diễm đã đến gần khung ảnh đốt cháy nó.

Khung ảnh nạm vàng rất nhanh bắt đầu bóc ra, ngọn lửa bắt đầu lan tràn lên phía trên. Phong Vô Ý thấy thế, cũng giật tái mặt, d_đ☆L☆q_đ lẳng lặng đứng nhìn.

"Àm!" Ngọn lửa tàn phá khiến nửa khung ảnh rơi xuống đất, ngọn lửa dần liếm trên hình ảnh, tốc độ thiêu cháy rất nhanh.

"Không thể nào, làm sao có thể dễ dàng như vậy được?" Phong Vô Ý hơi kinh ngạc nói.

Giống như là đáp lại lời của nàng, ngọn lửa màu đỏ thẫm bỗng "vù" một cái bốc cháy lớn khiến nó bùng cháy lên cao hơn hai thước, hơn nữa lại vụn vụn khác thường, từ giữa còn phát ra âm thanh chói tai giống như kim loại ma sát với nhau.

"Cẩn thận, đi ra!" Tiêu Từ Mặc trầm giọng quát.

"Biết rồi!" Phong Vô Ý nhủ lòng mảy, chúi thủ Thương Lăng đã chảy xuống lòng bàn tay,

"Nếu cứ như vậy mà giải quyết được..., thì cũng không thú vị chút nào rồi!"

"Bản thân ta tình nguyện để chuyện không thú vị." Tiêu Từ Mặc than nhẹ một tiếng.

"Vù ~" đột nhiên ngọn lửa thoát khỏi khung ảnh, trực tiếp xông về phía Tiêu Từ Mặc.

"Tránh ra!" Ánh mắt Phong Vô Ý lạnh lùng, chúi thủ Thương Lăng lập tức biến hình, hóa thành một cây thương bạc chừng hai thước, đầu thương còn chưa đâm đến nơi, luồng gió lớn đã làm ngọn lửa bị dập tắt, tản ra trên đất. **đ☆L☆qđ** Ngọn lửa lập tức lại tàn. Tiêu Từ Mặc niệm xong chú ngữ rất nhanh, bỏ xuống mấy hạt châu màu vàng, rồi cũng giống khi đối mặt với băng trời ở trên biển, mở lớp phòng ngự ra, chỉ là lần này có điểm khác, cái chụp ít hơn một chút, hơn nữa. bị nhốt ở bên trong cái chụp, chính là đám lửa quỷ dị kia!

"Chàng đúng thật là mỗi lần đều mang đến cho ta vui mừng, ngạc nhiên khác nhau." Phong Vô Ý cười, thu hồi cây thương dài, một lần nữa biến trở về hình dáng chúi thủ.

"Nếu không, ta sợ sớm hay muộn gì cũng có một ngày sẽ không theo kịp bước chân của nàng mà bị nàng bỏ rơi." Tiêu Từ Mặc thần nhiên nói. Phong Vô Ý ngăn ra, lập tức liếc nhìn hấn một cái thật sâu. Đúng lúc này, ngọn lửa Xích Diễm đã thay đổi hình dạng, sau đó chậm rãi tản ra.

"Đây là cái gì?" Tiêu con mực quay đầu, tò mò nhìn cái chụp.

"Còn chưa chấm dứt!" Về mặt Phong Vô Ý vô cùng nghiêm túc. Yêu vật trốn ở trong tranh chân dung dường như không có hình dáng, chỉ là dùng sương khói màu đỏ tạo thành, miễn cưỡng tạo thành một hình dạng một người, không có ngũ quan, cũng không có mặt trái, mặt phải gì để phân biệt.

Nhìn hấn nhào đầu về phía mình, sắc mặt Phong Vô Ý càng nghiêm túc hơn, chúi thủ Thương Lăng lóe lên hàn quang mãnh liệt. Đối với những thứ mình không biết, nàng từ trước đến nay đều không bao giờ khinh địch. **đ☆L☆qđ** Yêu vật dường như có chút sợ hãi đối với chúi thủ Thương Lăng do Thanh Long hóa thành theo bản năng, nhưng lại thay đổi phương hướng, đánh về phía Tiêu Từ Mặc, có lẽ hấn so với nữ nhân trên người có hơi thờ thần khí kia, con người này dễ đối phó hơn một chút.

"Cảm thấy ta dễ bắt nạt sao?" Tiêu Từ Mặc cười lạnh, tay trái nhấc lên một ngón, tạo thành một vòng bảo hộ màu vàng kim.

"Xèo xèo." Yêu vật đánh vào trên vòng bảo hộ, lập tức đau đến kêu loạn lên một trận, ngã quay về mặt đất.

"Đừng cho kẻ này lại có cơ hội bám vào vật thể khác." Tiêu Từ Mặc nói xong, lập tức tạo ra một ngọn lửa Xích Diễm ném đi thiêu rụi một bộ khôi giáp trang trí bị yêu vật ngấm trúng.

"Ta biết." Phong Vô Ý đáp. Nhược điểm lớn nhất của yêu vật này là không có thân thể thực sự, nếu không thừa dịp hiện tại mà đánh chó mù đường, quả thực là thiên lý bất dung a!

"Chi ——" Yêu vật kia dường như rất tức giận, cả người đều trở thành màu đỏ càng đậm hơn, hơn nữa bắt đầu có xu thế khuếch tán.

"Không tốt!" Sắc mặt Tiêu Từ Mặc biến đổi, "Nếu hấn tự mình làm cho ma khí ở nơi này khuếch tán ra ngoài, thì chỉ sợ trong phạm vi trăm dặm sẽ không còn lại vật gì còn sống rồi!"

"Cái gì?" Phong Vô Ý không khỏi rung mình một cái, xung quanh ngọn núi này. không, **đ☆L☆qđ** cả cái đảo này nhỏ đến mức còn không được trăm dặm, đây chẳng phải là muốn tiêu diệt thiên khí chi đảo sao? Nghĩ đến đây, nàng không hề suy nghĩ gì liền hỏi: "Hoàng Cửu Lê, có biện pháp nào không!"

"Người cho bốn tọa là bách khoa toàn thư sao?" Hoàng Cửu Lê gặng dữ gặng lên, nhưng cuối cùng cũng không thừa nước đục thả câu, tiếp tục nói, "Biện pháp có một, nhưng mà chủ ngữ của Thần tộc và Ma tộc chúng ta tương khắc, bốn tọa không dùng được cho nên tới bây giờ cũng chưa từng thử qua, có lẽ không linh nghiệm."

"Đừng dài dòng, nói!" Phong Vô Ý mắng to.

"Đây là thái độ người nhờ người khác giúp đỡ sao?" Hoàng Cửu Lê tức giận tới mức tranh cãi vô ích. "Nếu là phương pháp xử lý của người vô dụng, ta sẽ dùng người làm huyết tể, chắc chắn có thể tinh lọc được ma khí ở nơi này." Giọng nói lạnh như băng của Tiêu Từ Mặc mang theo sát khí truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Hồ ly Vân Triệt

"Quang chi tinh lọc!" Theo lời Phong Vô Ý nói, Thánh Quang trắng nõn lấy thân thể nàng làm trung tâm, nháy mắt chiếu sáng tất cả khoang thuyền, ánh

sáng chói mắt khiến Tiêu Từ Mặc vội vàng nhắm mắt lại.

"Xèo xèo ——" Yêu vật phần nộ thét chói tai, hình dáng màu đỏ lòm mờ kịch liệt run rẩy, không ngừng bị biến đổi thành các loại hình dạng khác nhau, hiển nhiên, Hoàng Cửu Lê đã nói Thánh Quang có thể tổn thương rất lớn tới nó.

"Quang chi tinh lọc!" Phong Vô Ý thấy thế, lại tiếp tục niệm thêm một lần chú.

Tiêu Từ Mặc nhíu mày, $\text{đ} \star \text{L} \star \text{q} \text{đ}$ cực kỳ nhanh về lấy từng đạo phù chú vào trong không trung, màu vàng của phù chú như nước chảy rót vào trong màn hào quang, làm cho cái chụp càng lộ vẻ trong sáng lấp lánh hơn.

"Oanh ——" Một tiếng vang thật lớn, hình dạng của yêu vật bị kéo căng đến cực hạn nổ tung lên, mặc dù có vòng bảo hộ ngăn cách, nhưng dư âm chấn động vẫn khiến cho bình hoa, văn chương tất cả những gì có vẻ yếu ớt bên trong gian phòng đều nổ tung.

"Có hiệu quả?" Tiêu Từ Mặc nói.

"Hình như còn chưa kết thúc." Phong Vô Ý bình tĩnh nói, lời còn chưa dứt, trên trần nhà lại có băng vụn không biết đã ngưng kết từ lúc nào đột nhiên như là có sự sống, giống như một trận mưa to lao xuống dưới.

"Thật sự là khó chơi đó!" Tiêu Từ Mặc nói xong, cổ tay phải giương nhẹ, lập tức hình thành một vòng ánh sáng bảo vệ, mưa đá vừa đụng đến liền lập tức bị bắn ra.

"Xèo xèo ——" Vô số vụn băng rơi xuống lại nhanh chóng tụ tập tại một chỗ, miễn cưỡng ghép thành hình dạng một người.

"Người đã thích những thứ rác rưởi này, ta liền luyện hóa người cùng chúng!" Phong Vô Ý hừ lạnh một tiếng, hai tay hợp lại, Thánh Quang trắng nõn lập tức bao vây làm cho người băng khôn đốn .

"Hả?" Hoàng Cửu Lê không khỏi phát ra một tiếng kêu kinh ngạc.

Xem ra hần vẫn đánh giá quá thấp nữ tử này, chỉ dạy nàng pháp quyết của Thánh Quang Thuật mà thôi, không ngờ nàng có thể lợi dụng Thánh Quang tự do sử dụng mà phát huy đến mức này!

Phong Vô Ý nhìn người băng khổ sở tránh trái tránh phải, hài lòng gật gật đầu.

Lời Tiêu Từ Mặc nói đúng là không tồi, có nhiều thứ, chỉ cần đổi lại phương hướng tự hồi là được, không cần bảo thủ không chịu thay đổi. $\text{đ} \star \text{L} \star \text{q} \text{đ}$ Phát ra Thánh Quang Thuật hao phí không ít tinh thần lực, mà Thánh Quang tàn ra mất thực sự rất đáng tiếc, có thể không chế lại lợi dụng chúng đương nhiên tốt nhất!

"Vô Ý, cứ như vậy, không nên cử động." Tiêu Từ Mặc nói xong, thu hồi vòng bảo hộ, tự hành đi lên phía trước.

"Cẩn thận chút." Phong Vô Ý nhắc nhở một câu, nhưng không hề ảnh hưởng đến động tác của hần. Nàng biết, Tiêu Từ Mặc không phải người thiếu suy nghĩ.

"Đi ra!" Tiêu Từ Mặc lạnh lùng quát một tiếng, ánh sáng màu bạc chọt lóe trong tay, tiến vào bên trong nơi mà Thánh Quang ngưng kết, thế nhưng lại không nhìn đến khối băng, mà trực tiếp từ giữa bắt được một khối gì đó màu đỏ.

"Đây là cái gì?" Phong Vô Ý đánh tan Thánh Quang, đi tới tò mò nói.

"Hình như là linh hồn?" Tiêu Từ Mặc cau mày nói, "Linh hồn không có hình dạng, cũng nhìn không là cái gì, nhưng mà, không ngờ lại là yêu thú có thuộc tính băng hòa hiếm thấy, chẳng trách lại không sợ lửa Xích Diễm, có năng lực đóng nước thành băng."

"Yêu thú này và mãnh thú người huấn luyện có gì khác nhau sao?" Phong Vô Ý nhin không được hỏi một vấn đề mình đã thắc mắc từ lâu.

"Yêu thú tộc là từ mãnh thú cấp thấp tiến hóa mà tạo thành một chủng tộc, cũng bởi vì như thế, địa vị trong dị tộc rất thấp, đều bị sung làm nô lệ hoặc lao động."

Tiêu Từ Mặc suy nghĩ đáp, "Lúc trước khi Di Thất đại lục bị trục xuất thì có rất nhiều tộc nhân của yêu thú tại các khối vỡ của đại lục, theo quần đảo Di Thất bị trục xuất ra ngoài."

"Người, các người. là ai?" Quả cầu ánh sáng trong tay hần đột nhiên toát ra một câu nói với ngôn ngữ của con người, chỉ là thực sự không lưu loát, cần cần thận nhận mới có thể nghe rõ, đại khái là có thể do lâu rồi chưa không nói chuyện.

"Dị tộc có thể nói tiếng người?" Phong Vô Ý ngạc nhiên nói.

"Trước đại chiến, các chủng tộc sống ở Phạm Thiên rất nhiều, con người có nhiều hơn dị tộc, cho nên ngôn ngữ của con người cũng dần trở thành loại ngôn ngữ thông dụng." Tiêu Từ Mặc giải thích.

"Vì sao, các người, biết. chuyện đó?" Quả cầu ánh sáng thấy bọn họ không để ý tới mình, vội vàng ngắt lời, theo lời nói, ngôn ngữ cũng lưu loát hơn.

"Tù binh không có quyền hỏi." Phong Vô Ý nhủ lòng mày, lạnh lùng nói, "Trước tiên nói một chút về bản thân đi, ngươi là ai, tại sao lại ở chỗ này."

Quả cầu ánh sáng lập lờ, nửa ngày không chịu nói gì.

"Hiện tại linh hồn ngươi đang nằm trong tay ta, nếu không thành thật, ta cho ngươi hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội đầu thai kiếp sau cũng không có!" Tiêu Tử Mặc nói.

"Ta. cơ thể của ta đang ở đây khoang thuyền, nếu ngươi vẫn giữ lấy linh hồn ta như vậy, không đợi ta nói xong linh hồn của ta đã bị phù chú trên tay ngươi ăn mòn hết rồi." Quả cầu ánh sáng ủa Tiêu Tử Mặc nói.

"Đây khoang thuyền?" Phong Vô Ý cầm Hoàng Cửu Lê lên.

"Chỉ sợ xác thịt của hân là bị ma khí cắn nuốt, linh hồn thoát ra được thì tốt rồi." Hoàng Cửu Lê vẫn cái bộ dạng không sao cả nói, "Tuy rằng ma khí chỉ có người của Ma tộc mới có thể sử dụng, nhưng mà ngươi đã kí kết ước với bọn tọ, cũng có thể sử dụng ma khí."

"Sao rồi?" Tiêu Tử Mặc nói.

"Đi xem đi." Thật ra Phong Vô Ý cảm thấy rất hứng thú. Chủy thủ Thương Lăng quả thực cũng không tồi, không biết ma khí với thần khí, cái nào lợi hại hơn?

"Ngủ giấc!" Âm thanh của Thanh Long vang lên trong đầu nàng, "Lực lượng của thần khí là căn cứ vào trình độ của chủ nhân mà phát huy, ngươi bây giờ vốn dĩ không thể nào sử dụng lực lượng chân chính của thần khí được, mà ma khí sở dĩ bị trở thành ‘ma’ là bởi vì nó lại khống chế chủ nhân, nếu người sử dụng không đủ mạnh lớn, sẽ bị ma khí xâm nhập tâm thần, biến thành kẻ chỉ biết là giết chóc mà không có suy nghĩ gì khác!"

"Ta không muốn dùng nó, tham thì thâm đạo lý đó ta hiểu." Phong Vô Ý thản nhiên nói, "Chỉ là muốn nhìn xem, để tránh sau này gặp phải ma khí khó đối phó khác."

"Ngươi nghĩ muốn tiến công vào Ma giới sao?" Hoàng Cửu Lê nói.

"Ta có Nhân giới là đủ rồi. Chỉ là." Phong Vô Ý cười lạnh nói, "Ta không biết là người trong Ma giới các ngươi đều giống như một Ma Quân không tranh sự đời như ngươi!"

"Hừ!" Hoàng Cửu Lê nhất thời bị chẹn họng lại không nói được gì.

"Ma khí phía trước rất nặng." Tiêu Tử Mặc bỗng nhiên nói.

Ngay khi đang nói chuyện, bọn họ đã theo cầu thang đi vào tầng dưới cùng, một tia ánh sáng bên ngoài cũng không thể xuyên vào đây, toàn bộ mọi thứ đều nhờ phù chú tạo thành hai ngọn lửa bay trên không trung chiếu sáng.

"Này, như vậy cái khiến ngươi trở thành linh hồn kia là cái gì?" Phong Vô Ý hỏi.

Quả cầu lửa sừng sốt một chút mới kịp phản ứng là nàng đang hỏi nó, mãi một lúc mới nói, "Cũng vài thập niên rồi, ta nhớ không rõ lắm, hình như là một cái gương."

"Là ma kính Yên Nguyệt." Hoàng Cửu Lê lập tức nói, "Cái kính này có thể hấp thụ linh hồn, lại không thể hấp thu thân thể, tuyệt đối không thể bị ánh sáng soi sáng, nếu không cho dù có miễn cưỡng trốn thoát, thì linh hồn và thân thể cũng sẽ xuất hiện vết rách, đối với việc tu luyện có trở ngại rất lớn." Quả cầu ánh sáng của Tiêu Tử Mặc còn chưa dứt, Tiêu Tử Mặc lập tức dập tắt ngọn lửa, trong khoang thuyền nhất thời tối đen như mực đưa tay ra không thấy được năm ngón, chỉ có quả cầu ánh sáng trên tay hân, mờ mờ phát ra ánh huỳnh quang, đại khái còn có thể nhìn ra hình dáng.

"Thôi. quên đi, ngươi có tên hay không?" Phong Vô Ý đột nhiên nói.

"Đương nhiên là có!" Quả cầu ánh sáng vặn vẹo uốn éo, kiêu ngạo mà đáp, "Ta tên là Vân Triệt, là vương tử của băng hỏa tộc yêu hồ!"

"Băng hỏa yêu hồ?" Phong Vô Ý nhủ mày, thốt ra, "Hồ ly tinh?"

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Gặp họa được phúc

"Đây là lần đầu tiên thấy. hồ ly tinh đực." Phong Vô Ý lẩm bẩm.

"Người mới là hồ ly tinh!" Vân Triệt hồn hển hét to, "Ta là yêu thú, không phải cái loại yêu quái cấp thấp đó!"

"Câm miệng!" Tiêu Tử Mặc khẽ đe dọa một tiếng, phù chú trên tay lấp lánh, lập tức đè ép tới mức linh hồn tối tăm thêm vài phần.

"Ma kính Yên Nguyệt, có nhược điểm gì không?" Phong Vô Ý hỏi.

"Hiện tại, ma kính Yên Nguyệt chỉ là vật không có chủ, nó đang phát ra chút tri thức bản năng mà thôi." Hoàng Cửu Lê suy nghĩ một chút nói, "Chỉ cần ý chí của bản thân đủ kiên định, không bị ma khí mê hoặc, là có thể khống chế nó."

"Người nói là ý chí ta yếu đuối!" Vân triệt thờ hồng học nói.

"Sự thật vốn là vậy mà." Hoàng Cửu Lê không chút khách khí.

"Người người người, chỉ là một linh hồn mà giám nói chuyện với bốn vương như vậy!" Vân triệt nói. ๔๔๔☆L☆๔๔๔ "Linh hồn? Nếu bốn tọa là linh hồn... vậy người được tính là gì, còn không bằng ngay cả linh hồn như ta!" Hoàng Cửu Lê khinh thường nói.

"Đủ rồi!" Phong Vô Ý giận dữ mắng một tiếng, "Một kẻ năm lạng, kẻ thì nửa cân, các người có khác nhau sao?" Lập tức, hai linh hồn cùng nhau im lặng.
.....

"Vô Ý, ta sẽ ở trong này yểm trợ, nàng phải biết tự cẩn thận." Tiêu Tử Mặc dừng bước ở trước cửa khoang thuyền.

"Được." Phong Vô Ý gạt đầu, lấy con búp bê chứa linh hồn Hoàng Cửu Lê xuống, nhét vào trong tay hấn, cảm chủy thủ Thương Lăng, cẩn thận đi vào trong một mình.

Ở giữa khoang đáy rất tối, lại không có ánh sáng mờ nhạt trên tay Tiêu Tử Mặc, nên không thể nhìn thấy gì. Nhắm mắt lại, nàng dựa vào cảm giác của mình, đi thẳng một đường về hướng bắt nguồn phát ra ma khí, đưa tay ra —— ánh mắt sắc bén lóe lên, tay chạm phải vật lạnh như băng, quả nhiên là một chiếc gương.

Nhưng mà, chỉ trong nháy mắt đó, Phong Vô Ý chỉ cảm thấy từ kính Nguyệt Ma trong tay truyền đến một cỗ lực lượng cường đại, nó hướng thẳng vào trong cơ thể nàng, xương cốt trong cơ thể dường như cùng nhau hợp sức tiến về phía trước.

Cảm thấy hoảng sợ, ๔๔๔☆L☆๔๔๔ nàng liền muốn bỏ ra gương, nhưng mà ma kính dường như là da thịt bình thường ở trên tay nàng, dù làm như thế nào cũng không bỏ ra được.

Ma hạch trong đan điền bị ma khí kích thích, điên cuồng chuyển động, mà làm Phong Vô Ý khiếp sợ chính là, không thể ngờ được ma hạch và ma kính Yên Nguyệt lại có một loại liên hệ kì diệu!

Hoàng Cửu Lê chết tiệt, nếu lần này nàng không chết, tuyệt đối muốn nhét hấn vào một con gấu bông hình con lợn nhỏ! Trong lòng Phong Vô Ý âm thầm nguyên rủa.

Nhưng mà, theo lý mà nói thì việc mang ma khí dừng mảnh như vậy vào trong cơ thể thì có khả năng đã sớm nổ tung rồi, thế nhưng không hiểu sao nàng lại không có cảm giác đau đớn gì, chỉ là mỗi nơi mà ma khí đi qua trong kinh mạch, lại có một chút khí lạnh thấu xương tỏa ra, nhưng cơ thể lại không có chút cảm giác rét lạnh nào!

Dần dần, dường như ma khí điên cuồng cùng ma hạch bắt đầu đồng điệu, chậm rãi dựa theo con đường bình thường khi nàng luyện công mà di chuyển, cuối cùng tất cả đều chảy vào ma hạch.

Cứ như vậy không lâu sau, ma hạch liền lớn hơn rất nhiều, màu sắc cũng dần trở nên trong suốt.

Mở mắt ra, mặc dù trong khoang thuyền vẫn không có một tia ánh sáng, nhưng mà từ cái bàn, giá sách, đến cả đám bụi nàng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chẳng biết từ lúc nào, chung quanh nàng đã có hơn mười linh hồn đủ mọi màu sắc trôi nổi, số lượng "thi thể" dưới chân cũng nhiều hơn, có người, có thú, còn có rất nhiều thứ gì đó hình thù kỳ quái, rất khó nói có phải là sinh vật gì hay không.

Phong Vô Ý thờ phào một hơi, lúc này mới giờ ma kính Yên Nguyệt trong tay lên. Chỉ thấy một mặt nó làm bằng đồng xanh cổ kính, hình dáng được làm theo phong cách cổ xưa, ๔๔๔☆L☆๔๔๔ ước chừng là đã được làm từ mấy ngàn năm trước rồi, mặt kính cũng rất mờ ảo, đừng nói đến thủy tinh ở hiện đại, chính là kính Lưu Ly ở thời đại này thậm chí nhìn vào gương đồng cũng rõ ràng hơn nó!

"Vô Ý, sao rồi?" Âm thanh lo lắng của Tiêu Tử Mặc từ ngoài cửa vọng vào.

"Không có việc gì, chàng vào đi, cẩn thận dưới chân." Phong Vô Ý nói xong, giờ tay lên, triệu hồi ra một quả cầu lửa, chiếu sáng trong phòng.

"Đây là. . . ." Tiêu Tử Mặc vừa vào cửa liền nhìn thấy thi thể đầy đất thi thể cùng với những linh hồn lơ lửng đầy trời, trên đầu hiện lên vài vạch đen.

"Dường như đã xảy ra sai lầm gì đó, ma kính Yên Nguyệt đã nuốt vào gì đó lại nhỏ ra ." Phong Vô Ý giờ chiếu gương trong tay lên.

Sau một lúc lâu không nói gì Tiêu Tử Mặc lập tức cẩn thận nhận lấy ma kính Yên Nguyệt. Vốn dĩ muốn tùy vào chuyện xảy ra mà cứu viện cho Phong

Vô Ý nhưng ma kính Yên Nguyệt trong tay Tiêu Tử Mặc lại như là vật bình thường, cũng không có phản ứng gì khác lạ.

"Hà?" Hoàng Cửu Lê đột nhiên hô nhỏ một tiếng.

"Làm sao vậy?" Phong Vô Ý hỏi.

"Ma khí khổng lồ trong ma kính Yên Nguyệt. không thấy đâu hết." Hoàng Cửu Lê dùng giọng điệu rất là cổ quái nói.

"Không thấy?" Tiêu Tử Mặc sùng sốt, lại nhìn Phong Vô Ý, một hồi lâu mới nghiêm túc nói, "Vô Ý, trên người nàng. ma khí rất nặng, chẳng lẽ?"

"Không thể nào!" Phong Vô Ý dᄡđ☆L☆qᄡđ cau mày đem chuyện vừa rồi nói lại một lần.

"Người người người. người lại dám mang ma khí trở thành thuốc bổ mà ăn hết!" Hoàng Cửu Lê hỗn hển quát, "Người nữ nhân này thật đúng là con người sao? Cho dù là tu ma, thì làm sao mà cơ thể con người có thể chứa hết ma khí khổng lồ như thế? Làm sao người lại không bởi vì ăn quá nhiều mà no đến mức bị nổ tung chứ?"

"Không cần thất vọng như vậy, chỉ cần khế ước còn tồn tại, ta và người sẽ cùng sống cùng chết đó!" Phong Vô Ý tức giận nói.

"Vô Ý, nàng có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?" Tiêu Tử Mặc nghiêm túc hỏi.

"Không có." Phong Vô Ý lắc đầu, vừa buồn bực nói, "Nhưng mà nếu không thể thu liễm thân ma khí này, thì sau khi trở lại thế giới của con người tụ họp sẽ rất phiền toái."

"Vừa rồi khi đi xuống ta cũng đã kiểm tra con thuyền một chút, nếu bây giờ xuất phát chắc là sẽ không có vấn đề gì." Tiêu Tử Mặc suy nghĩ một chút nói, "Vì kế sách hiện nay, chúng ta phải lập tức khởi hành đi tới thiên khí chi đảo trước, nàng phải ở đây học bằng được cách để bản thân có thể tự thu liễm ma khí, ta tin tưởng Hoàng Cửu Lê sẽ có biện pháp."

"Hừ!" Hoàng Cửu Lê không nói gì, nhưng hiển nhiên là chấp nhận.

"Cũng tốt, nhưng mà như vậy thì chỉ có thể phiền chàng một mình đi chuẩn bị chút đồ ăn cùng nước ngọt, thuận tiện mang theo bọn người Lâm Nhất tới đây."

Phong Vô Ý gật đầu nói, "Mặc dù không biết vì sao, nhưng quả thực là ngọn núi này có thể phong ấn ma khí rất hiệu quả, dᄡđ☆L☆qᄡđ chỉ cần ta không rời khỏi nơi này, thì chắc chắn cũng không ảnh hưởng đến cư dân trên đảo."

"Yên tâm đi, ta sẽ xử lý tốt." Tiêu Tử Mặc cười nhợt nhạt, giao ma kính Yên Nguyệt cùng Hoàng Cửu Lê giao cho nàng. Về phần linh hồn hồ ly Vân Triệt trên tay hắn. giữa không trung lơ lửng vô số đồng loại, nên để hắn tự tìm thân thể mình đi.

"Tử Mặc." Phong Vô Ý nói. "Hà?" Tiêu Tử Mặc ngăn ra, dùng chân không đi ra ngoài nữa, quay đầu nhìn nàng. "Cẩn thận chút." Phong Vô Ý đi đến bên người hắn, nhẹ nhàng mà ôm một cái thật chặt, rồi nhanh chóng buông ra.

". Ta biết." Tiêu Tử Mặc liếc mắt nhìn nàng thật sâu, rồi mới bước ra ngoài.

"Hiện tại, nên làm sao với mấy thứ này đây?" Phong Vô Ý tự nói, nhìn đám linh hồn cùng thân thể này mà buồn phiền.

Tiêu Tử Mặc từng nói, linh hồn cùng thân thể nếu xuất hiện vết rách thì sẽ là chuyện vô cùng phiền phức, nhưng mà trước mắt, rõ ràng không phải là vết rách đơn giản như vậy, mà là thân thể cùng linh hồn hoàn toàn chia lìa ra rồi.

"A! Đó là thân thể của ta!" Vân Triệt đột nhiên hô to một tiếng, sau đó bay cực kỳ nhanh tới một góc của khoang thuyền, bắt đầu lơ lửng bay vòng quanh thi thể một con hồ ly nhỏ màu đỏ. Phong Vô Ý không khỏi thờ dài....

Mai mình bận, hôm nay up trước chap của ngày mai nha

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: tiếp tục hành trình

Khi Tiêu Tử Mặc trở lại trời cũng đã tối, ngoài hai thuộc hạ ra, còn mang về một đồng đồ ăn lớn, cùng với nước ngọt, chỉ ba người thì tuyệt đối sẽ không chuyển được nhiều đồ như vậy, dᄡđ☆L☆qᄡđ cho nên họ chỉ có thể nhờ thôn dân hỗ trợ đưa đồ đến chân núi, sau đó chờ tới khi mọi người đã đi hết Tiêu Tử Mặc mới triệu hồi phép thuật để hỗ trợ việc khuôn vác.

Lúc này, Phong Vô Ý cũng đã nghỉ ngơi và sửa chữa lại con thuyền một chút, dự tính sẽ nhân lúc thủy triều lên rồi theo dòng nước lập tức rời khỏi động.

"Bởi vì thiên khí chi đạo luôn luôn di chuyển không ngừng, chắc chúng đã đi sai so với phương hướng ban đầu, ta cần phải xem lại bản đồ, để xác định lần nữa." Tiêu Tử Mặc nói.

"Có chàng ở đây, ta không lo lắng về chuyện đó." Phong Vô Ý quan sát kỹ sắc mặt của hắn một chút, xác định không có vấn đề, dđ☆L☆qđ yên tâm, tự mình đi bên trong khoang thuyền chuyển một cái bàn ra cho hắn, thuận tiện đem tiểu hồ ly ném vào một cái giường trong khoang thuyền.

Trên thuyền thật ra cũng có giấy và bút mực, chẳng qua là trang giấy chỉ là tấm da dê rất cũ, sau nhiều năm bị ăn mòn, gần như đã giòn hơn nhiều, chỉ cần ngâm nước rồi lại hong khô, cũng có thể miễn cưỡng sử dụng. Bởi vì tạm thời không có phương hướng, con thuyền lại lênh bênh giữa biển rộng bao la.

Tiêu Tử Mặc ngồi xuống ở đầu thuyền, một bên nhìn sao trời, bàn tay lại nhanh chóng hạ bút trên giấy tạo thành những đường cong. Phong Vô Ý tùy ý ngồi xuống bên cạnh hắn, nâng tay đẩy những sợi tóc bị gió biển thổi loạn đến sau tai.

"Bồn tọa thật sự cảm thấy rất kỳ quái." Hoàng Cửu Lê bỗng nhiên mở miệng nói, "Một nữ nhân như ngươi, tại sao lại có thể tiếp nhận hết toàn bộ ma khí trong ma kính Yên Nguyệt, mà Tiêu Tử Mặc. bên cạnh ngươi lại ngu ngốc như vậy, có nơi phát ra nhiều ma khí như vậy, lại không có cảm giác gì sao?"

"Ta và Vô Ý định ra lĩnh khế rồi, tính mạng của ta, và tất cả mọi thứ của ta đều thuộc về nàng, chỉ cần nàng không nghĩ tới việc làm hại ta, như vậy thì lực lượng gì của nàng cũng sẽ không làm hại ta được." Tiêu Tử Mặc cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói.

"Hoàng Cửu Lê, làm như thế nào mới có thể thu liễm ma khí?" Phong Vô Ý hỏi.

"Không cần vội như vậy, đến thiên khí chi đảo mới bắt đầu học cũng không sao." Tiêu Tử Mặc nói.

"Nhưng mà ngươi không thích, không phải sao?" Phong Vô Ý nhún lông mày. Nàng không thể không chú ý tới lúc ban ngày khi mình ôm hắn, trong nháy mắt đó thân thể hắn lại trở lên cứng nhắc. dđ☆L☆qđ Ngay cả tâm lý không có khúc mắc, nhưng là thân thể. theo thói quen mà loại trừ.

Tiêu Tử Mặc sừng sốt một chút, lập tức mỉm cười. "Đó là do ma khí đã tiết ra ngoài, là bởi vì nàng không hấp thu nó hoàn toàn."

Hoàng Cửu Lê mở miệng phá vỡ sự im lặng giữa bọn họ rất đúng lúc, "Chỉ cần ngươi có thể đem tất cả ma khí hấp thu vào bên trong ma hạch, bên ngoài tự nhiên sẽ không nhìn thấy."

Phong Vô Ý xem xét trong cơ thể một chút, quả nhiên phát hiện ma khí của ma kính Yên Nguyệt quá lớn, không thể luyện công giống ngày thường, thu hết ma khí vào trong ma hạch, mà vẫn còn ma khí sót lại khắp nơi trong cơ thể. Nhắm mắt lại, nàng lập tức bắt đầu vận công .

Chỉ cần không ngoài ý muốn gặp phải gió lốc, hoặc là tảng băng trôi nổi, ở trên biển, ngược lại sẽ là nơi phong bế an toàn hơn. Một luồng sức mạnh, dường như chậm rãi cắn nuốt ma khí tàn mạn, mỗi lần vận công, ma khí bị hấp thu sẽ nhiều hơn một phần. Cũng không biết sau bao nhiêu lần vận công, khi Phong Vô Ý từ trong tư thế ngồi thiền tỉnh lại, chỉ thấy mặt trời phía đông đã mờ hồ xuất hiện, cánh buồm bị sức gió thổi căng, thuận theo hướng gió mà đi về phía trước.

"Tĩnh?" Âm thanh của Tiêu Tử Mặc từ phía sau truyền đến.

"Ừ." Phong Vô Ý đứng lên, quả nhiên cảm thấy ma khí xung quanh bớt đi không ít, vừa quay đầu lại, mới phát hiện vị trí mà Tiêu Tử Mặc đứng, đúng lúc lại thay nàng chặn những cơn gió biển thổi tới.

"Tĩnh thì phải đi ăn vài thứ thôi, chúng ta sắp đến nơi rồi." Tiêu Tử Mặc thản nhiên rời đi vài bước.

"Nhanh như vậy?" Phong Vô Ý ngắt ra.

"Nàng vừa ngồi thiền chính là ba ngày ba đêm rồi." Tiêu Tử Mặc cười khò, "Ta đã dự tính sẽ để cho mấy người Lâm Nhất ở lại trên đảo, chúng ta tự đi đến thiên khí chi đảo trước."

"Ba ngày ba đêm." Trên đầu Phong Vô Ý hiện lên cả đồng vạch đen, lại quay đầu nhìn phương hướng phía trước, dđ☆L☆qđ đã có thể mơ hồ thấy được bóng dáng của cái đảo nhỏ, chỉ là. vùng biển phía trước dường như bắt đầu nổi lên sóng gió, tia chớp đỏ như máu tóe đầy trời, thật không yên ả chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: thiên khí chi đảo

"Chúng ta đi thôi, nếu không con thuyền có thể bị dừng lại ở nơi này đó." Tiêu Tử Mặc nói, "Nếu là chúng ta rời bến bằng chiếc thuyền kia, chỉ sợ là phải để bọn Lâm Nhất ở lại trên cái đảo này rồi, mà chiếc thuyền này tuy rằng hơi cũ một chút, nhưng chế tạo quả thật là không tồi."

"Chờ một chút, ta muốn mang theo vài thứ, trên thiên khí chi đảo chưa chắc đã có đồ ăn, hơn nữa chúng ta cũng không biết phải dừng lại bao lâu." Phong Vô Ý nói xong, lập tức đi về phía khoang thuyền để đồ ở phía sau.

"Nàng không cần phải làm những việc này đâu." Tiêu Từ Mặc không yên tâm đi theo.

"Không sao đâu, lần này luyện công ta lại phát hiện thêm một chỗ tốt, vừa vận thử xem xem." Phong Vô Ý cười, mở cửa khoang thuyền ra, nhìn lướt qua nước ngọt cùng đồ ăn bên trong, đưa tay phải ra, vận chuyển ma công.

Ngay lúc trong mắt Tiêu Từ Mặc tràn đầy kinh ngạc, trong khoang thuyền vốn chứa nhiều thùng nước ngọt, các loại đồ ăn, vật tư, toàn bộ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa bay về phía lòng bàn tay Phong Vô Ý, sau đó biến mất.

"Không phải ma kính Yên Nguyệt vừa thu linh hồn, vừa thu đồ vật sao?" Phong Vô Ý giải thích, "Nếu như ta đã có thể hấp thụ linh hồn, như vậy. ta liền thử xem, có phải bản thân cũng có thể d_đđ★L★q_đđ thu những đồ vật này lại, chờ tới thời điểm cần dùng thì lấy ra? Bây giờ xem ra, hiệu quả đúng là không tồi." khi nói chuyện, nàng lại thả toàn bộ những vật mình đã hấp thụ ra, rồi lại thu vào, sau khi lặp đi lặp lại vài lần, thủ pháp cũng thuần thục hơn, tâm tư mà thay đổi, là có thể lấy ra chính xác một vật nào đó.

"Như vậy là kỹ năng càng thực dụng hơn rồi." Hai mắt Tiêu Từ Mặc tỏa sáng.

"Cũng không biết có thể thu vật còn sống không, chỉ có thể đợi có vật thí nghiệm rồi thử sau." Phong Vô Ý nhanh chóng thu thập xong khoang tất cả đồ vật trong khoang thuyền.

"Ừ, trong một dặm phía trước có một cái đảo nhỏ, vừa vận có thể dùng để dừng thuyền lại, sau đó dùng tím vô để chúng ta đi qua đó." Tiêu Từ Mặc nói.

"Được." Phong Vô Ý đồng ý trả lời một tiếng, hai người hợp lực thay đổi hướng đi, thật cẩn thận vòng qua đá ngầm, nơi nước xoáy dưới đáy biển, lái thuyền vào một dòng sông thông ra biển trên cái đảo nhỏ.

May mắn có khoảng cách về trên hải đồ, Tiêu Từ Mặc lại thông thạo thiên văn địa lý, nếu không chỉ một đoạn hải vực này, đã có khoảng hơn mười nơi nguy hiểm làm thuyền dễ bị đắm rồi.

Chọn chỗ dòng nước lặng để cập bờ, bỏ neo thuyền xuống. Tiêu Từ Mặc trực tiếp triệu hồi tím vô, kéo Phong Vô Ý cười trên lưng con chim. Tím vô khẽ kêu một tiếng, mở rộng cánh, bay cực kỳ nhanh về phía thiên khí chi đảo.

Ở khoảng cách gần, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những tia chớp đỏ như máu trong không trung càng thêm rõ ràng, không khí cũng vô cùng áp lực, giống như là trước khi xảy ra bão táp vậy.

Tiêu Từ Mặc vẫy tay bỏ lại môi giới, bố trí thành kết giới, chỉ thấy một cái một quả cầu trong suốt màu vàng kim vây quanh tím vô cùng bọn họ, bỗng nhiên có một tia chớp đánh vào trên vòng sáng, màu vàng kim dường như đang là mặt hồ yên tĩnh bị người ta quăng một cục đá vào, tạo nên từng vòng gợn sóng, cuối cùng biến mất không còn gì nữa.

"Luồng khí ở nơi này rất hỗn loạn." Phong Vô Ý cau mày nói.

"Phong ấn năm mươi năm trước ba vị trưởng lão liên thủ tạo thành dường như không còn nữa." Tiêu Từ Mặc cũng lo lắng nói.

Phong Vô Ý nhìn xuống phía dưới, cuối cùng đã thấy cái gọi là thiên khí chi đảo, căn bản là không có động vật gì, thậm chí một cọng cỏ cũng không có, cả tòa đảo nhỏ đều là màu đỏ sẫm do nham thạch tạo thành, có đồng bằng, cũng có núi đồi, thung lũng, vài ngọn núi lửa đều không ổn định, thỉnh thoảng lại phun khói đen, thậm chí mơ hồ còn có thể thấy ánh lửa.

"Nơi này chính là thiên khí chi đảo." Vừa xuống đất, Tiêu Từ Mặc liền thu hồi tím vô, lại vẫn duy trì kết giới chung quanh như cũ.

"Chỗ này không bị hủy diệt quả thật là kỳ tích." Phong Vô Ý nói.

Tiêu Từ Mặc cười khở một cái, bắt đầu đi nói: "Mỗi thế hệ Tuyền Ki Thạch phủ đều quản lý phong ấn của thiên khí chi đảo. d_đđ★L★q_đđ Mà mặt khác còn có Ma giới, bảy đại Ma Quân bởi vì đủ loại nguyên nhân, mà không hi vọng thông suốt con đường giữa hai giới, cũng đồng thời duy trì phong ấn, như vậy mới khiến nơi này miễn cưỡng ổn định lại."

"Ma giới mấy năm liên tục chiến loạn không ngừng, nếu không xuất hiện một kẻ có thực lực áp đảo hết thảy, thì trước khi xác định được đế vương, bảy đại Ma Quân chắc là không biết hi vọng nhân giới tham gia rồi." Hoàng Cửu Lê hừ lạnh nói.

"Ma giới lấy sức mạnh làm trọng, bảy đại Ma Quân tranh chấp đều ngang sức, sự cân bằng này rất khó bị phá vỡ." Tiêu Từ Mặc nói xong, liếc mắt nhìn Hoàng Cửu Lê một cái, lại nói, "Còn người, có lẽ là ngoài ý muốn."

Hoàng Cửu Lê tức giận đến không nói lên lời, chắc chắn sau khi hắn có được thân thể một lần nữa chuyện đầu tiên phải làm chính là tìm Tiêu Từ Mặc tính sổ.

"Chúng ta phải làm sao bây giờ?" Phong Vô Ý nói.

"Đi tới trung tâm thiên khí chi đảo, nơi đó có phong ấn từ trước, chúng ta chỉ cần đưa thêm năng lượng vào, gia cố lại một lần nữa là tốt rồi." Tiêu Từ Mặc đáp.

"Ừ, lại nói tiếp." Phong Vô Ý cảm Hoàng Cửu Lê lên, hiểu kỳ nói, "Người bây giờ đã thành hình dạng này cũng không thể trở về Ma giới, phải làm

sao bây giờ?"

"Nếu không phải người." Hoàng Cửu Lê nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Nếu có ma kính Yên Nguyệt, ta có thể ngưng tụ lại thân thể một lần nữa rất nhanh, như vậy thì có thể trở về Ma giới rồi!"

"Hả, vậy cũng thật không không biết xấu hổ." Phong Vô Ý thuận miệng nói một câu, nhưng trong giọng nói cũng không có một chút cảm giác "ngượng ngùng" nào.

"Vì sao không phải ngưng tụ thân thể thì không được?" Tiêu Từ Mặc kỳ quái nói, "Tìm một thân thể có sẵn rồi ký túc linh hồn dᄇđ☆L☆qᄇđ không phải dễ dàng hơn sao? Tuy rằng linh hồn cùng thân thể không nhất định có thể dung hợp, nhưng chậm rãi tìm cũng là có thể tìm được thân thể thích hợp mà, dù sao tỉ lệ tìm được thân thể thích hợp cũng dễ dàng hơn, đường đường là một Ma Quân, ngay cả hấp thụ linh hồn cũng không cảm thấy tàn nhẫn, chẳng lẽ còn sợ đoạt thân thể kẻ khác sao?"

"Người biết cái gì!" Hoàng Cửu Lê tức giận nói, "Thân thể con người yếu ớt như thế, có thể chịu đựng lực lượng trong linh hồn bốn tọa sao? Huống chi Ma tộc chúng ta là do ma khí ngưng tụ tạo thành thân thể, như vậy mới vô cùng cường hãn, thay đổi thành thân thể con người, lực lượng chắc chắn sẽ yếu bớt hơn phân nửa!"

"Ai bảo người đi cướp thân thể con người?" Tiêu Từ Mặc châm chọc nói.

"Hả?" Hoàng Cửu Lê nhất thời ngẩn ngơ.

"Chàng muốn nói là dị tộc?" hai mắt Phong Vô Ý sáng lên.

"Không sai, ta cũng chỉ mới phát hiện khi nhìn thấy Vân Triệt hoàn hồn." Tiêu Từ Mặc gật đầu nói, "Di Thất đại lục sắp trở về, mà thân thể dị tộc lại mạnh hơn thân thể con người rất nhiều, theo ta được biết, tộc người thú có thân thể là mình đồng da sắt, đao thương cũng không làm gì được, hải tộc có thể vào nước như khi đi trên đất liền bình thường, Tinh linh tộc lại do ma lực thuần túy tạo thành, cũng không thể so với ma khí ngưng tụ do thân thể được."

Hoàng Cửu Lê không nói gì, lại lâm vào yên lặng suy nghĩ, suy nghĩ điều mà Tiêu Từ Mặc đề nghị. Phong Vô Ý liếc nhìn người bên cạnh vẫn cái bộ dạng dường như không có việc gì xảy ra một cái, thấy hán dᄇđ☆L☆qᄇđ chắc chắn không phải có ý tốt giúp Hoàng Cửu Lê như vậy, đưa ra phương pháp này tất nhiên là có mục đích của mình. Nhưng mà. chuyện này có liên quan gì đến nàng đâu? Dù sao Tiêu Từ Mặc cũng sẽ không làm gì để nàng bị tổn thương, nhưng mà Hoàng Cửu Lê có bị thương hay không, người có thân không sợ, nếu Tiêu Từ Mặc muốn, nàng cần gì phải nhiều chuyện.

"Đi bên này." Tiêu từ Mặc nói xong, mang nàng đi về phía một ngọn núi lửa.

Nhìn miệng núi lửa phun ra từng đợt khói đen, Phong Vô Ý bỗng nhiên có lo lắng, chân chờ hỏi: "Từ Mặc, phong ấn chẳng lẽ là ở. trong núi lửa?"

"Không sai." Quả nhiên, Tiêu từ Mặc khẳng định, "Trăm ngàn không được rời khỏi phạm vi bảo vệ của kết giới, hiện tại độ nóng bên ngoài, không phải chúng ta có thể chịu đựng được."

Phong Vô Ý nhú nhú mày, lấy một quả trứng gà từ trong không gian của mình ra, tiện tay ném ra ngoài.

"Bộp!" Trứng gà vừa đập lên tảng tảng đá, lập tức vỡ ra, chỉ nghe thấy "xoẹt ——" một thanh âm vang lên, dường như là nháy mắt, trứng gà biến thành trứng ốp lếp, còn cháy mất một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Núi lửa bùng nổ

Đứng ở trên miệng núi lửa, nhìn nham thạch nóng chảy quay cuồng phía dưới, cho dù cách kết giới, dường như cũng có thể cảm nhận được độ nóng cháy kia. Phong Vô Ý không khỏi hít một hơi khí lạnh, gia cố phong ấn, chẳng lẽ muốn nhảy xuống tắm giữa cái nham thạch nóng chảy này sao?

"Vô Ý, nhìn thấy cái khối nổi lên giữa nham thạch kia không?" Tiêu Từ Mặc nói. Phong Vô Ý nhìn xuống phía dưới, quả nhiên phát hiện khoảng cách miệng núi tầm trăm mét, có một khối đá nổi ra bên ngoài, có lẽ có thể để cho bốn năm người đứng thẳng, mà dưới chân chính là dung nham cuộn cuộn, dường như lúc nào cũng có thể bổ nhào vào trên tảng đá.

"Phong ấn ở chỗ này." Tiêu Từ Mặc nói.

"Tại sao phải đem phong ấn đặt ở chỗ nguy hiểm như vậy?" Phong Vô Ý cau mày nói, "Nếu như là sợ bị phá hỏng. đừng nói thiên khí chi đảo không phải dễ dàng đến được, cho dù có thể, ngay cả dị tộc cũng sẽ không thể phá hư phong ấn phóng thích Ma tộc có dã tâm đi?"

"Không có cách nào." Tiêu Từ Mặc cười khổ nói, "Vì giữ gìn phong ấn, trên thiên khí chi đảo bố trí Phong Ma Đại Trận, mà nơi này, chính là chỗ mất trận. chúng ta đi xuống đi, đã làm phiền nàng rồi."

"Được." Phong Vô Ý thờ dài, một tay ôm lấy hông của hắn, một tay cầm chủy thủ Thương Lăng, cắn chặt răng, nhìn đúng vị trí, liền thả người nhảy vào trong núi lửa. Tiêu Từ Mặc gia cố kết giới, mang nhiệt độ đủ để nướng người thành tro bụi ngăn cản bên ngoài.

Theo tốc độ đi xuống càng lúc càng nhanh, lòng bàn tay Phong Vô Ý không khỏi toát ra đầy mồ hôi, ngay tại nơi cách nền tảng đá không đến mười thước, nàng lập tức ra tay, chủy thủ $d_{\text{L}} \star L \star q_{\text{L}}$ Thương Lăng đâm thật sâu vào nham thạch núi lửa, trượt theo một đường nhỏ, để lại một tia lửa đỏ kéo dài theo sau. Đánh tan dưới lực hút xuống, hai người rốt cục bình an dừng ở trên khối đá.

Phong Vô Ý nhẹ nhàng thờ ra, xoay người nhìn về phía vách tường nham thạch, quả nhiên nhìn thấy trên đó có khắc vô số phù chú giống như chữ viết, ánh sáng màu vàng kim lấp lánh nhấp nháy, cũng là không ổn định chút nào, dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

"Lực lượng của phong ấn làm sao có thể yếu đến mức này?" Về mặt Tiêu Từ Mặc tràn ngập khiếp sợ.

"Làm sao vậy?" Đáy lòng Phong Vô Ý xẹt qua một tia lo lắng.

"Quả nhiên là có người động tay động chân." Giọng nói của Tiêu Từ Mặc rất nặng nề, "Thậm chí có người muốn chiến tranh xảy ra thông qua việc nối liền hai giới? Đây cũng quá. chẳng lẽ có người muốn hủy diệt thế giới mà không thành?"

"Có thể tới nơi này, chỉ sợ người kia không đơn giản." Phong Vô Ý cau mày, không đơn giản, một hình ảnh lướt qua trong đầu. Nam tử tóc bạc cao ngạo. người kia xuất hiện ở cực bắc, thật sự chỉ là trùng hợp sao?

"Tóm lại, ta muốn lập tức tu sửa phong ấn." Tiêu Từ Mặc nói xong, một tay để bên trên phù chú, cũng không quay đầu lại nói, "Vô Ý, ta không nghĩ tới tình huống ở nơi này lại xấu như vậy, tu bổ phong ấn cần rất nhiều thời gian, trong thời gian này tuyệt đối không thể để cho bất cứ chuyện gì quấy rầy đến ta, nếu không, chẳng những ta sẽ chết, phong ấn cũng có thể sẽ biến mất hoàn toàn!"

"Ta biết, ta sẽ làm hộ pháp cho chàng." $d_{\text{L}} \star L \star q_{\text{L}}$ Phong Vô Ý gật đầu, lại thờ dài nói, "Chỉ là, chàng dường như nghĩ sai rồi chủ yếu là phân cho rõ, phong ấn bằng không hỏng mất ta sẽ không xen vào, chàng. không cho phép có việc! An nguy của thế giới không phải của chàng, cũng không phải của ta, chàng không cần vì những thứ hư vô đó mà bồi thường tính mạng."

"Nhưng mà." Tiêu Từ Mặc chỉ cảm thấy không đúng, nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào. Hắn là chiêm tinh sư hàng đầu Phạm Thiên, là người truyền thừa của Tuyền Ki Thạch phủ, là người có khế ước với thất sát Cô Tinh, chưa từng có người nào nói cho hắn biết, những cái này cũng không phải trách nhiệm của hắn.

"Phong ấn biến mất rất nhanh." Phong Vô Ý nhắc nhở.

Tiêu Từ Mặc hít vào một hơi, lắc đầu, trước tiên nên gạt bỏ những ý nghĩ kia sang một bên, hết sức chuyên chú đưa lực lượng của mình vào trong phong ấn. Ánh sáng vàng kim bao quanh phù chú dần dần ổn định lại, biến thành ánh sáng rực rỡ như bình thường.

Phong Vô Ý không xen tay vào được, cũng không thể đi ra khỏi phạm vi kết giới bao phủ, rõ ràng khoan chân ngồi xuống, không nháy mắt một cái nhìn chăm chăm nham thạch nóng chảy quay cuồng bên dưới. Nơi này là thiên khí chi đảo, tồn tại trong vòng núi lửa, vốn không có gì sinh linh quấy rầy, nếu là có cái gì ngoài ý muốn, tất nhiên là đến từ núi lửa rồi.

"Oanh ~" một cột dung nham nóng bỏng xuất hiện, xông thẳng lên miệng núi cao hơn trăm mét, một lúc sau, cột dung nham mới quay lại trong nham thạch, trong không khí tràn ngập một làn khói đen dày đặc, che phủ toàn bộ không trung.

Phong Vô Ý không nhận được có chút lo lắng, xem ra núi lửa này thường xuyên hoạt động, chỉ sợ thời gian lần phun trào sắp tới cũng không còn xa, không biết Tiêu Từ Mặc gia cố phong ấn muốn bao lâu? Chẳng may gặp phải thời gian núi lửa phun trào, nàng không cho rằng cái kết giới nho nhỏ này có thể gánh vác được lực lượng hủy thiên diệt địa của thiên nhiên lượng.

Vừa quay đầu lại, lại thấy Tiêu từ Mặc nhắm hai mắt, bàn tay phải đặt trên bức tường nham thạch bị một luồng ánh sáng $d_{\text{L}} \star L \star q_{\text{L}}$ vàng kim bao vây ở bên trong, một chút khí tức màu vàng từ giữa bốn phía tràn ra ngoài, dần hòa nhập vào giữa dòng phù chú.

Chậm rãi, không chỉ là phù chú, ánh sáng vàng kim dần khuếch tán mở ra, ngay cả khắp bức tường cũng bắt đầu phát ra ánh sáng lúc sáng lúc tối. Nếu phía sau có người ở bên ngoài, tất nhiên có thể nhìn thấy ánh sáng màu vàng kim từ miệng núi lửa mạnh mẽ phun ra.

"Oanh ~" lại là một cột dung nham nóng bỏng phóng lên cao.

【Sao lại nóng như vậy?】đột nhiên, âm thanh của Bích Linh rất lâu rồi không xuất hiện vang lên trong đầu. Phong Vô Ý giờ cô tay lên, chỉ thấy con rắn bắt đầu mùa đông tới nay vẫn ở trên tay nàng đầm đìa ướt đẫm vòng tay giờ lại tỉnh dậy trong giấc ngủ đông, vui vẻ di chuyển, miệng còn tê tê là lưỡi ra.

Cho dù có kết giới bảo hộ, dòng khí nóng cháy kia vẫn thấm thấu vào trong không ít, may mắn là còn trong phạm vi thân thể con người có thể chịu đựng. Phong Vô Ý thuận tay xoa mồ hôi trán, sờ cái đầu nhỏ của Bích Linh.

【Sao tự nhiên chạy vào trong núi lửa làm gì? Chẳng trách nóng đến chết rồi!】Bích Linh oán trách bắt đầu xoay đi xoay lại trên tay nàng.

【Sắp xong rồi đây, không được cử động, nếu không ta liền bỏ ngươi lại!】Phong Vô Ý vừa an ủi, vừa uy hiếp, trấn an sùng vật, lại nhìn Tiêu Từ Mặc, trên trán mang theo một chút lo âu.

Núi lửa hoạt động càng ngày càng thường xuyên rồi, tiếp tục như vậy, tình huống không ổn chút nào. ánh sáng vàng kim trên tay Tiêu Tử Mặc lấp lánh nhấp nháy, trên lưng áo hần đã ướt đầm mồ hôi từ lâu.

Dường như mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ mỏng đi ngày càng nhanh của kết giới vây quanh hai người, trên mặt dường như đã có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng cháy bên trong núi lửa.

Phong Vô Ý phân ra một chút lực lượng tiến vào chùy thủ Thương Lăng, kích hoạt lực lượng của thần khí. ๔๔☆L☆๑๔๔ Lúc trước Thanh Long hóa thân thành đầm lầy Nghịch Thủy Hàn, thân mình là thuộc tính chỉ âm chỉ hàn, một tia lãnh khí theo lưỡi đao xuất hiện, dần giảm nhiệt độ xung quanh xuống. Thần khí tự động hình thành một lá chắn xanh nhạt màu ngọc lưu ly xanh biếc, dung nhập vào trong kết giới, kết giới lóe lên, rốt cục ổn định lại, không hề tan rã.

"Tốt lắm!" Tiêu Tử Mặc thu tay lại, thờ phào thờ ra một hơi. Chỉ thấy phù chú chỉ chít lóe lên, rồi toàn bộ chìm vào trong bức tường nham thạch.

"Chạy nhanh lên, núi lửa sắp phun trào rồi!" Phong Vô Ý nói dồn dập.

"Ta." Tiêu Tử Mặc gật đầu một cái, còn chưa kịp nói chuyện, chỉ nghe "oanh ~" một tiếng nổ lớn vang lên, hơn mười cột dung nham bay thẳng đến chân trời, những đóm lửa cùng nham thạch nóng chảy giống như hạt mưa bình thường rơi xuống, may mắn có hai tầng kết giới cách ngăn.

"Vang ầm ầm." Nham thạch nóng chảy quay cuồng, cột dung nham bùng lên, ngay cả nền khối đá bọn họ đang đứng thẳng cũng bắt đầu rung đưa kịch liệt.

"Núi lửa bùng nổ!" Mặt Phong Vô Ý biến sắc nói.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tâm linh tương thông

"Oanh ~" cột lửa lớn lao ra khỏi miệng núi lửa, dung nham quay cuồng nhanh chóng lan tràn xuống chân núi, may mắn là trên thiên khí chỉ đảo cũng không có bất cứ sinh vật nào. Mà giờ khắc này bên trong núi lửa, một luồng kết giới với ánh sáng màu vàng gắt gao bảo vệ một hướng nho nhỏ trên bầu trời.

Phong Vô Ý nhìn sắc mặt Tiêu Tử Mặc tái nhợt, cũng là không làm sao được, nàng tu là lực, để nàng dựa vào lực lượng của thần khí lao ra núi lửa cũng chưa chắc không có khả năng, nhưng mà thần khí chỉ tâm linh tương thông với nàng, bảo vệ Tiêu Tử Mặc cũng rất khó khăn, mà Tiêu Tử Mặc thì ngược lại, hần tu là thuật, tuy rằng có ngàn vạn biến hóa, có thể làm được rất nhiều chuyện mà người bình thường không làm được, nhưng cũng giống như lời Lưu Ly nói lúc trước, bên cạnh hần cần phải có người bảo vệ.

"Không thể tiếp tục như vậy, núi lửa phun trào không nhanh chóng bình yên trở lại như vậy đâu." Tiêu Tử Mặc miễn cưỡng nói.

"Ta biết, nhưng mà." Phong Vô Ý ngẩng đầu nhìn miệng núi lửa không có một tia khe hở, trên vầng trán mang theo sự lo lắng rõ ràng. Kết giới của Tiêu Tử Mặc, chỉ sợ không đủ sức chống đỡ để có thể bình an xuyên qua dung nham núi lửa, cho dù là ở vị trí này, không bị ngọn lửa trực tiếp đánh trúng, cũng đã rất khó chống đỡ rồi.

"Dù sao vẫn còn tốt hơn chờ chết." Tiêu Tử Mặc cười khổ nói, "Lần này núi lửa phun trào. chỉ sợ là ngàn năm mới gặp phải một lần, vị trí chúng ta đứng rất nhanh sẽ sụp xuống, đến lúc đó thì thật sự là trời cao không có đường chạy, địa ngục cũng không cửa vào."

"Sụp xuống?" Phong Vô Ý giật mình, "Vậy lần sau muốn gia cố lại phong ấn thì phải làm sao bây giờ?"

"Vấn đề này có thể đợi đến lúc chúng ta an toàn ๔๔☆L☆๑๔๔ rồi lo lắng cũng không muộn." Tiêu Tử Mặc bắt đầu dĩ nhiên.

"Ba ——" Chỉ nghe thấy một tiếng giòn vang, nền khối đá dưới chân lại xuất hiện một vết rách, rất nhanh, vết rách kia giống như là mạng nhện dày đặc, dần lan rộng ra bốn phía.

"Gặp (cái này là chỉ điều không may)!" Phong Vô Ý một tiếng hô nhỏ.

"Không có biện pháp rồi!" Tiêu Tử Mặc quyết định rất nhanh nói, "Ta dùng kết giới bảo vệ xung quanh, Vô Ý, lao ra ngoài đi!"

"Được." Phong Vô Ý cũng biết kết cục của việc chờ đợi thêm nữa chính là rơi vào trong dòng dung nham nóng bỏng, không dám do dự thêm nữa, một tay ôm lấy Tiêu Tử Mặc, mũi chân điểm một cái, mượn lực nhảy lên trên ba bốn trượng, chùy thủ Thương Lăng mạnh mẽ cắm sâu vào bên trong bức tường nham thạch, trên tay dùng sức, đồng thời lại nhảy lên, rút chùy thủ ra, cứ lặp lại như vậy nhiều lần, rất nhanh đã tiếp cận được miệng núi lửa.

Chỉ là, trong núi lửa càng lên trên càng hẹp, phía dưới rộng rãi, càng lên cao, nơi không bị nham thạch nóng chảy bao trùm lại càng ít, mà miệng núi lửa,

lại không có một tia khe hở nào. Cúi đầu nhìn lại phía dưới, đã thấy khối đá mà bọn họ vốn đi đứng trên đó đã không thấy dấu vết, trên bức tường nham thạch cũng có không ít đá vụn đang rơi xuống, rơi vào nham thạch nóng chảy liền trực tiếp hóa thành khí.

Tiêu Từ Mặc nhắm hai mắt, dường như ánh sáng rực rỡ màu vàng là từ trên người hắn phát ra, một đạo vòng bảo hộ màu vàng gắt gao khóa lại xung quanh hai người, tuy rằng so với trước có mỏng hơn, nhưng dường như có hiệu quả ngăn chặn mạnh hơn.

【 Nóng quá, ta sắp bị nướng chín rồi! 】 Bích Linh không ngừng phàn nàn.

【 Sẽ nhanh chóng tốt thôi. 】 Phong Vô Ý chỉ có thể an ủi một câu.

Hai mắt của nàng chăm chú nhìn vào miệng núi lửa đã gần trong gang tấc, đã là điểm đặt chân cuối cùng rồi, lại hướng lên, d_đđ☆L☆q_đđ muốn đi ra ngoài thì thật sự phải xuyên qua dòng dung nham, kết giới của Tiêu Từ Mặc, thật sự có thể chống đỡ được sao? Nàng không có...nắm chắc chút nào.

Chỉ là, ở lại là tử, mạo hiểm tiến lên, có lẽ còn có một cơ hội sống sót. Giống như biết được suy nghĩ của nàng trong lúc này, Tiêu Từ Mặc lập tức mở mắt. Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt phản chiếu hình ảnh của nhau, trừ hình ảnh mình ra, đó là ngàn vạn ngọn lửa đỏ rực. Phong Vô Ý đột nhiên cười, bắt đầu từ khi nào, nàng cũng trở nên sợ chết rồi? Bao nhiêu lần xông qua mưa bom bão đạn, cũng chưa chắc không thể so sánh với tình thế nguy cấp trước mắt, sống cũng tốt, mà chết cũng thế, ít nhất hiện nay, bất kể như thế nào cũng không phải cô độc một mình.

"Vô Ý, tin ta." Tiêu Từ Mặc thân nhiên mỉm cười, tiếng cười không vang, lại tự câu chữ câu đi thẳng vào đáy lòng. Theo lời nói của hắn, vòng bảo hộ xung quanh lại chậm rãi chuyển thành màu đỏ như máu.

Phong Vô Ý chấn động, lập tức có thể cảm thấy chỗ mi tâm nóng như lửa đốt, càng ngày càng nóng, dường như có vật gì đó muốn phá rách mà xông ra ngoài! Không cần nhìn, nàng cũng biết, dấu hiệu của linh khê đang hiện lên, mà nàng rõ ràng không có sử dụng lực lượng hóa điễm, như vậy. là do Tiêu Từ Mặc sử dụng lực lượng khiến cho nàng cũng cảm nhận được?

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, hai người đã xông vào giữa cột lửa. Nham thạch nóng chảy mang theo ngọn lửa gào rít tàn sát bừa bãi ở xung quanh, cuối cùng cũng không tới gần bọn họ được trong phạm vi một thước, tuy rằng vẫn có thể cảm nhận được một chút độ nóng đáng sợ, nhưng còn miễn cưỡng có thể chịu đựng được.

Nhìn không thấy cảnh tượng ở ngoài dòng nham thạch nóng chảy, Phong Vô Ý dứt khoát nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, d_đđ☆L☆q_đđ tay vừa di chuyển, chủy thủ Thương Lăng chui vào trong ống tay áo, dây thép trong giới chỉ hướng về một phương hướng trong trí nhớ mà bắn ra, trong chớp giạt đá lửa, hai lần đều bắn không trúng cái gì, mắt thấy lực xông lên trên đã hết, liền muốn một lần nữa bắn ra là lúc bụng dưới quặn đau, dây thép lần thứ ba bắn ra, rốt cục ôm được nham thạch ở miệng núi lửa.

Cảm giác được cổ tay bị níu lại, Phong Vô Ý nhẹ nhàng thở ra, lập tức nhấn chốt thu hồi dây thép, dựa vào cổ lực lượng này, lập tức lao ra khỏi dòng nham thạch nóng chảy! Mặc dù là màu đỏ tím, nhưng tia chớp lóe lên trên bầu trời bao la, vào thời khắc này xem ra, cũng rất là đáng yêu!

Phong Vô Ý vừa nhìn xuống, đột nhiên nhú mày, chỉ thấy tất cả thiên khí chi đạo cũng đã bị dòng nham thạch nóng chảy gào rít bao trùm, nhưng lại không có một người nào, không có một nơi nào để dừng chân tạm thời. Vòng kết giới đỏ như máu bảo hộ bên người lập tức phân tán ra, ngay tại lúc nàng còn không kịp cảm thụ không khí đã thấy độ nóng đủ để nướng chín người, chỉ nghe thấy một tiếng kêu to lạnh lạnh, tím vô lại hiện ra từ giữa Từ Ngoc, trở bọn họ bay thẳng về hướng trời cao.

"Đi mau!" Tiêu Từ Mặc run giọng nói, "Tím vô có thuộc tính băng, nó không thể ở lâu trong hoàn cảnh này." Khi nói chuyện, tím vô vỗ đôi cánh, nháy mắt đã bay qua vài dặm, bởi vì bay đủ cao, không khí khô

ng có nóng cháy, cho dù không có kết giới, vẫn còn có thể chịu đựng.

Phong Vô Ý ngồi ở phía sau đỡ lấy thân thể lão đạo muốn ngã của Tiêu Từ Mặc, chỉ tiếc rằng ở trên thuật học, nàng dù có muôn vàn phần uất, cuối cùng cũng không thể làm gì. "Vô Ý, khi đó, năng tin ta, phải không?" Tiêu Từ Mặc đột nhiên nói.

"Ừ." Phong Vô Ý lên tiếng, d_đđ☆L☆q_đđ Tin tưởng sao? Nàng thân nhiên cười. Đương nhiên vẫn là tin tưởng, bắt đầu từ lúc cùng đi từ kinh thành, tam quan thí luyện, trở thành chủ của Tuyền Kí Thạch phủ, sau đó một đường lên phía bắc, giương buồm rời bến, trải qua bao gian nan nguy hiểm mới đi đến nơi này. Nhưng mà. cho đến một khắc vừa rồi, nàng mới chính thức cảm nhận được, tâm linh tương thông lẫn nhau giữa hai người.

Tiêu Từ Mặc quay đầu chăm chú nhìn nàng, nhưng không nói cho nàng biết, hiện tại, ấn ký khê ước trên trán nàng, đã từ màu đỏ như máu biến thành màu chói như vàng ròng. nhẹ nhàng để lại lồng ngực của mình, dấu hiệu ấn ký ở nơi đó cũng đồng thời tán ra độ nóng thiêu đốt người. Cho tới nay, hắn đều chưa từng nói qua, thế ước, chính là bước đầu tiên mà thôi, không hoàn toàn làm cho tâm linh tương thông, liền không thể hoàn toàn đạt thành khê ước, hiện tại, mới là kết quả cuối cùng của linh khê—— huyết khê.

". Mặc, Từ Mặc!" Bên tai truyền đến tiếng hét mơ hồ, ý thức dần chìm vào trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ngàn cân treo sợi tóc

Tiêu Từ Mặc mất đi ý thức, đã không có chủ nhân cung cấp lực lượng, tím vô lập tức tự động trở về bên trong Từ Ngọc tùy, hai người bắt đầu rơi xuống góc xuống mặt đất. May mắn vừa bay nhanh, đã thoát khỏi phạm vi thiên khí chi đảo, "Phù phù" một tiếng rơi vào trong nước biển.

Phong Vô Ý từ lúc trước khi rơi vào trong nước tiền đã hít sâu một miệng lớn không khí, ôm chặt Tiêu Từ Mặc đang hôn mê, một tay vòng đầu của hắn, nắm mũi hắn, môi cũng dán vào môi hắn, chậm rãi truyền sang một chút không khí. Đến lúc con dao quần dưới bụng hoàn toàn biến mất, d...đ☆L☆q...đ nàng mới bơi lên, thả lỏng sức lực, di chuyển lên mặt biển.

"Rầm ~" lao ra khỏi nước, Phong Vô Ý há to miệng hít vài lần không khí mới mẽ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thiên khí chi đảo đã biến thành địa ngục nhân gian, nếu bọn họ chậm thêm chút nữa mới đi ra, tất nhiên sẽ bị nham thạch nóng chảy nuốt hết, ngay cả xương cốt đều không có.

Chỉ là, khoảng cách từ vị trí bọn họ bỏ neo con thuyền ở đảo nhỏ kia đến nơi này ít nhất cũng có hơn mười dặm, mang theo một người đang hôn mê đi qua đó, nàng cũng không chắc có thể làm được. Hơn nữa, lao ra khỏi miệng núi lửa, không chỉ có lực lượng của Tiêu Từ Mặc kiệt quệ, mà nàng cũng cảm thấy hết sức mệt mỏi, tay chân đều bủn rủn không thể nâng lên nổi. Thanh Long tuy là rồng, chỉ là khi hóa thành thần khí, bình thường cũng không có cách nào khôi phục hình rồng nữa. Cười khổ một cái, ánh mắt Phong Vô Ý dần trở nên kiên định.

Ít nhất không phải không có khả năng đạt tới mục tiêu phía trước, dù sao so với không có hi vọng cũng tốt hơn. Ý chí đã kiên định, nàng cũng không lãng phí thể lực, một tay nâng Tiêu Từ Mặc, một tay rẽ nước, bơi về phía trước. Bởi vì núi lửa bùng nổ, dòng nước gần đó cũng trở nên ấm áp, nhưng mà. hôm đó thiên khí chi đảo cũng dần bị để lại phía sau, độ ấm của nước biển cũng dần trở về bình thường.

Đầu mùa xuân khí lạnh cùng thể lực trôi đi, một chút sau, khí lạnh liên tiếp xông vào xương tủy và trong máu, toàn thân bị đông lạnh tới mức dường như không có tri giác. Phong Vô Ý nghiêng đầu, trông thấy môi Tiêu Từ Mặc tím đi vì lạnh, không khỏi áy náy trong lòng. Cho tới bây giờ. . . d...đ☆L☆q...đ . . . đều là nam nhân này ở sau lưng hỗ trợ nàng, giúp nàng, chỉ cần nàng cần, người này vĩnh viễn đều có thể đưa ra phương pháp tốt nhất. Đã không có Tiêu Từ Mặc chỉ dẫn, nàng mới hiểu được, thì ra. thật sự có rất nhiều chuyện, nàng không làm được. Nàng cần Tiêu Từ Mặc, không thể nghỉ ngơi.

May mắn khu vực biển này có không ít đá ngầm lộ ra trên mặt biển, có lẽ đối với đi thuyền mà nói là tai nạn, nhưng Phong Vô Ý có thể dùng dây thép ôm lấy đá ngầm, sau đó lấy cơ quan thu dây thép lại dựa vào lực lượng này nhanh chóng mang theo bọn họ lướt qua một khoảng cách rất dài, giảm được rất nhiều thời gian.

P phía sau, thiên khí chi đảo dần biến thành một điểm nhỏ màu hồng, phía trước lại mơ hồ xuất hiện một cái điểm nhỏ di chuyển. Phong Vô Ý ôm lấy một khối đá ngầm, hơi thở dốc một chút, không nhìn được lác đầu, dường như tưởng mình bị hoa mắt. Tính toán khoảng cách, đảo nhỏ mà bọn họ ngừng thuyền kia chắc là còn có một khoảng cách dài nữa mới đến! Điểm đen dần tới gần, có thể thấy rõ ràng, thật không ngờ lại là một cái thuyền!

Phong Vô Ý ngạc nhiên, hôm nay gần thiên khí chi đảo, thậm chí có thuyền? Nhưng mà, chờ thuyền lại gần một chút, nàng lại càng kinh ngạc hơn. Đó là. cái thuyền trong sơn động ở Ngao lai tiên đảo kia, năm bọn họ đến thiên khí chi đảo bằng chiếc thuyền này! Nhưng mà, rõ ràng thuyền đã thả neo xuống, không có người điều khiển, thuyền làm sao có thể tự động rời đi tiểu đảo, đến nơi này đây?

Nhưng mà nàng cũng không lo lắng nhiều lắm, mặc kệ trên thuyền là tình huống gì, so với việc tiếp tục ngâm mình ở trong nước biển lạnh như băng, bọn họ cũng bắt đầu không chịu nổi rồi, chứ đừng nói đến Tiêu Từ Mặc. Con thuyền dường như có người điều khiển bình thường, chuẩn xác chạy về hướng bọn họ, cũng tại thời điểm gần tiếp cận họ, thuyền chậm rãi giảm tốc độ, trên mép thuyền còn bỏ xuống một bộ thang dây, vừa vặn dừng ở trước mặt bọn họ.

Phong Vô Ý rung mình, vác Tiêu Từ Mặc trên lưng, bắt lấy thang dây, cẩn thận leo đi lên, một mặt chú ý động tĩnh trên thuyền, ở khoảng cách còn có hơn hai thước gần mép thuyền thì dưới chân dùng sức giảm mạnh một cái, trực tiếp xoay người đi lên. Ngoài dự đoán của nàng, những chỗ mắt nhìn thấy trên thuyền, cũng không có một bóng người. d...đ☆L☆q...đ Phong Vô Ý chần chờ một chút, ôm Tiêu Từ Mặc, một tay cầm chùy thủ Thương Lăng, chậm rãi đi vào khoang điều khiển. Vẫn không có người. chẳng lẽ là con thuyền này có ý thức, biết bọn họ gặp nạn, cho nên tự động chạy tới? Nàng nghĩ lại đã cảm thấy vớ vẩn.

"Oanh ~" đúng lúc này, thân thuyền bỗng nhiên chấn động mạnh một cái. Phong Vô Ý lao đảo một cái, chạy nhanh dựa vào vách khoang mới đứng vững, đi vào trước cửa vừa thấy thuyền đã chạy về hướng thiên khí chi đảo, một cột lửa đỏ hồng rực bay thẳng đến chân trời, ngay cả tầng mây thật dày cũng bị tách ra không ít, lộ bầu trời bao la mù mịt. Theo đám mây đen bắt đầu khởi động, vùng nước gần đó cũng bắt đầu dậy sóng, sóng biển lớn vỗ lên trên đá ngầm, con thuyền cũng rung động kịch liệt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp.

"Gặp!" Phong Vô Ý hô nhỏ một tiếng, thấy là núi lửa bùng nổ dẫn đến thêm lực địa chấn biến hóa, tiếp theo chắc chắn sẽ xảy ra sóng thần! Bất chấp việc tìm kiếm trên thuyền có người hay không, nàng để Tiêu Từ Mặc vào trong cái ghế bên cạnh, hai tay nắm bánh lái, dùng sức di chuyển. Bởi vì dòng hải lưu quá nhanh, đã cũng trở nên nặng trĩu khác thường. Phong Vô Ý điên cuồng mà điều động lực lượng của ma hạch, bất chấp ma khí vốn dĩ chưa hấp thu xong tiếp tục tỏa ra bốn phía, rớt cục, bánh lái chếch đi một tác, con thuyền khó khăn quay lại đầu, đi về phía nam.

"Ầm vang ~ rầm ~" trong nháy mắt, mây đen dày đặc khắp trên bầu trời vùng biển, sấm sét vang dội, mưa to đổ xuống, dường như không thể thấy rõ cảnh vật ở ngoài ba thước. Phong Vô Ý chỉ có thể dựa vào trực giác mà đi, may mắn cả đường đều không có đụng vào đá ngầm. Nàng cũng âm thầm cảm thấy may mắn không thôi, nếu không có cái thuyền này, bọn họ chỉ sợ thật sự chỉ có con đường chết. Lấy lực lượng của con cùng tự nhiên so sánh, thật sự là rất nhỏ bé.

"Không cần đi đến phía trước, nhanh quay đầu lại!" Đúng lúc này, theo một âm thanh sắc nhọn vang lên, một bóng dáng đỏ rực tiến vào cực kỳ nhanh. Phong Vô Ý ngăn ra, đúng lúc kịp phản ứng là đây là giọng nói của Vân Triệt, lúc này mới không để chùy thủ tiếp đón hắn, đáy lòng cũng dâng lên nghi ngờ, hay là. là Vân Triệt chạy thuyền đến nơi này?

"Nhanh quay đầu, mau lên!" Hồ ly đỏ như lửa bỏ nhào vào trên người nàng, nanh vuốt sắc nhọn xé rách vạt áo của nàng, hỗn hển hét to.

"Ngươi muốn chết hay sao?" Phong Vô Ý tức giận nói. Sau lưng là núi lửa bùng nổ trên thiên khí chi đảo, vẫn là trung tâm sóng thần, quay đầu? Chiếc thuyền nhỏ này, chỉ cần va vào một chút, cũng chỉ là chỉ còn đường chết!

"Phía trước còn nguy hiểm hơn, mau quay đầu!" Vân Triệt thấy nàng không có hành động gì, lập tức bỏ nhào về hướng bánh lái.

"Hiện tại muốn ta quay đầu thực sự là không còn biện pháp." Phong Vô Ý cau mày nói. Chiếc thuyền này chuyển theo đúng hướng gió mà trôi theo dòng nước, mưa to gió lớn như thế, dòng hải lưu khác thường, dẫu đã làm bánh lái bị kẹt hết hoàn toàn, bằng lực lượng của Vân Triệt căn bản không thể lay động được, cho dù là Phong Vô Ý, cũng không có biện pháp, dù sao, nếu là nàng thật sự dùng tới mười phần mười lực lượng của ma hạch, bánh lái đầu tiên cũng sẽ đứt rời.

"Ngươi. Ngươi. Ta bị ngươi hại chết rồi!" Vân Triệt quát.

Phong Vô Ý không đáp, chỉ ngẩng đầu nhìn phía trước đen kịt. Nguy hiểm? So với núi lửa cùng sóng thần còn nguy hiểm hơn?

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Khe không gian

"Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ." Vân Triệt giống như là ruồi bọ không đầu, không ngừng đập đầu ở trong khoang thuyền.

"Nói rõ ràng, phía trước rốt cuộc là có cái gì!" Phong Vô Ý bắt được hần nói.

"Là khe không gian!" Giọng nói của Vân Triệt dường như là muốn khóc lên, "Lúc trước chúng ta đụng vào ngao lai tiên đảo, dẫu đã cũng là bởi vì gặp phải khe không gian, phụ thân ta cùng tất cả bọn họ vệ hy sinh chính mình, dùng bí thuật bảo vệ con thuyền, rồi mới miễn cưỡng bảo vệ được tính mạng của ta."

Phong Vô Ý nhăn mặt nhíu mày, thấy bây giờ không phải là thời điểm hỏi ma khí, chỉ nói: "Làm sao ngươi biết là khe không gian? Lúc xuyên qua khe không gian sẽ gặp phải cái gì?"

"Ta chết cũng sẽ không nhìn lắm!" Vân Triệt nói như đinh đóng cột, lại nói, "Ta nghe phụ vương nói qua, khe không gian là hiện tượng chỉ có trên biển, thường xuyên xuất hiện cùng với sóng thần, nguyên lý của nó là bóp méo không gian, mang những địa điểm vốn dĩ cách xa nhau vạn dặm không có ý thức lẫn lộn thay đổi tại cùng một chỗ, nhưng mà ở trong đó dòng khí vô cùng hỗn loạn, những gì bị cuốn vào đó đều sẽ bị nghiền tới tan xương nát thịt!"

【Ngươi nghe thấy được sao?】Phong Vô Ý im lặng một chút, kêu gọi thần khí trong tay.

【Tiểu hồ ly kia nói không sai.】Thanh Long lười biếng hồi đáp, "Hơn nữa khoảng cách giữa khe không gian phía trước với các ngươi đã không quá một dặm, phạm vi rất rộng, không thể lãng tránh, cho dù hiện tại lập tức quay đầu cũng sẽ bị cuốn vào."【Có biện pháp nào không?】Phong Vô Ý nói.

【Thật ra có thể sử dụng kết giới huyết khê của tên tiểu tử họ Tiêu kia vừa sử dụng, nhưng mà cho dù trong thời kỳ hấn hưng thịnh, chỉ sợ cũng không thể duy trì đến khi con thuyền xuyên qua khe không gian.】Thanh Long nói.

【Không cần nói lời vô nghĩa!】dẫu đã Phong Vô Ý tức giận nói. "Này này, ta đang nói chuyện với ngươi đó! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Ta không muốn lại chết một lần nữa đâu!" Hồ Ly Vân Triệt nhảy nhót kêu gào.

"Đừng âm ỉ!" Phong Vô Ý nhướn lông mày lên, đập một phát nặng nề vào cái đầu hình hạt dẻ của hần.

【Ta cũng có thể hình thành kết giới —— thế giới băng, nhưng mà, dường như ta từng nói qua cho ngươi, lực lượng thần khí là từ người kiềm giữ dẫn dắt mà phát ra, ta không thể tự phát huy lực lượng, có thể sử dụng bao nhiêu, mấu chốt là ở chỗ ngươi.】Thanh Long chậm rãi nói.

"Thế giới băng sao? Ta rốt cuộc nên làm như thế nào?" Phong Vô Ý tự nói, ánh mắt lại không tự chủ được nhìn về phía Tiêu Tử Mặc. Người đang hôn mê không thể cho nàng đề nghị gì được, chỉ nghe được tiếng mưa gió gào thét bên ngoài khoang thuyền.

"Lực lượng của ngươi bây giờ, thực sự không đủ để phát huy uy lực của thần khí, nhưng mà. . . ." Hoàng Cửu Lê vẫn không nói gì ở phía sau đột nhiên mở miệng, "Ngươi có phải quên mất, trên người ngươi còn có một văn kiện ma khí hay không?"

"Ngươi nói ma kính Yên Nguyệt?" Phong Vô Ý lập tức lấy ma kính Yên Nguyệt từ trong không gian ra, do dự nói, "Lực lượng của ma kính không phải bị ta hấp thu toàn bộ rồi sao? Còn có thể có tác dụng gì?"

"Ngươi có sợ chết không?" Hoàng Cửu Lê bỗng nhiên nói. "Nếu cửa ải này không qua được, vốn là thập tử vô sinh, còn có cái gì phải sợ." Phong Vô Ý

lạnh nhạt nói.

"Rót ngòi lực lượng toàn thân ngòi vào ma kính Yên Nguyệt, làm ma khí sống lại một lần nữa, không kháng cự, làm cho ma kính chỉ phớt ý thức của ngòi." Giọng nói của Hoàng Cửu Lê lạnh lùng tàn bạo hơn, "Ma khí sẽ tự động phát huy lực lượng tương ứng, dồn sức lực trước mặt ra bên ngoài, hình thành lá chắn."

"Làm cho ma khí chỉ phớt ý thức của ta?" Phong Vô Ý nhìn ma kính Yên Nguyệt phát ra ánh sáng ảm đạm trong tay, bên môi gọi lên một nụ cười lạnh. "Thời gian cho ngòi lựa chọn đã không còn nhiều nữa rồi." Hoàng Cửu Lê nói.

Phong Vô Ý vừa ngẩng đầu, nhìn về hướng phía đầu thuyền, dường như đã có thể nhìn thấy, mặt biển nứt ra phía trước rồi tạo thành một cái lỗ hổng vô biên, nước biển hai bên giống như thác nước lớn đổ xuống phía dưới, mà trong cái khe kia cũng là tối đen như mực, sâu không thấy đáy, giống như miệng rộng của ác ma, cắn nuốt tất cả mọi vật trên đời.

【Nha đầu, nếu ngòi bị ma khí cắn nuốt linh hồn, ta không biết có thức tỉnh ngòi được không nữa.】Giọng nói của Thanh Long có vẻ nặng nề.

【Ta biết. Chỉ là, ta tin tưởng. có một người có thể thức tỉnh ta.】Phong Vô Ý cười dịu dàng, xoay người, bỏ chủy thủ Thương Lăng vào trong lòng Tiêu Tử Mặc.

【Ngòi tin tưởng hẳn như vậy sao?】Thanh Long nghi ngờ.

"Không, ta là tin tưởng chính mình." Phong Vô Ý cúi đầu mờ miệng, "Phong Vô Ý, nhất định sẽ đáp lại lời Tiêu Tử Mặc gọi, chắc chắn." Vân Triệt nước mắt lưng tròng nhìn nàng, cũng là mờ mắt không biết gì.

"Hừ, thật là thú vị! Tình cảm của con người sao." Hoàng Cửu Lê cười lạnh nói.

"Ngòi là ma, vĩnh viễn cũng sẽ không thể biết được." Phong Vô Ý một bên để Tiêu Tử Mặc ngồi ổn định, một bên ôm lấy hồ ly Vân Triệt, đặt trên đầu gối của mình, nhỏ giọng nói, "Không nên lộn xộn, ta không nắm chắc được nhất định có thể bảo hộ ngòi hay không, nhưng mà, ta sẽ cố gắng hết sức, coi như là. thù lao ngòi đã lái thuyền tới đây cứu chúng ta." Hoàng Cửu Lê ngậm miệng lại, im lặng không nói gì.

Phong Vô Ý nhìn Tiêu Tử Mặc nhắm chặt mi mắt, đột nhiên cười khẽ một tiếng: "Tử Mặc, nếu ngòi tỉnh táo, tuyệt đối sẽ không cho phép ta làm như vậy? Thật xin lỗi."

"Này, ngòi thật sự quyết định sao?" Hoàng Cửu Lê nói.

"Đây không phải điều ngòi hi vọng sao?" Phong Vô Ý cau lông mày, hỏi ngược lại, "Làm ma kính Yên Nguyệt sống lại, sau đó ngòi có thể dựa vào nó để hình thành lại thân thể, không phải sao?"

"Ngòi biết." Hoàng Cửu Lê ngừng lại một chút mới nói.

"Đừng coi ta là đứa ngốc." Phong Vô Ý cười lạnh một tiếng, "Trừ phi ta tự nguyện, nếu không. ai cũng đừng nghĩ tới việc thao túng ta."

"Tùy ngòi!" Hoàng Cửu Lê hừ lạnh một tiếng nói, "Dù sao ta không có thân thể, chỉ là một luồng ma khí, cùng lắm thì tu luyện ngàn năm, cũng sẽ không chết."

"Không liên quan đến ta." Phong Vô Ý thân nhiên phun ra bốn chữ, bung khuôn mặt Tiêu Tử Mặc lên, đụng lên môi của mình lên mặt hân, hôn như chuồn chuồn lướt nước từ mi tâm hân xuống vừa hôn, vừa nhỏ giọng nói, "Lần này, đến lượt ta bảo vệ chàng, ta, tuyệt sẽ không để cho chàng xảy ra chuyện!"

"A! Sắp rơi vào rồi!" Vân Triệt sợ hãi kêu một tiếng.

Phong Vô Ý không hề động đậy, lẳng lặng đứng yên cảm ma kính Yên Nguyệt, đưa một chút lực lượng vào. Lúc bắt đầu là nàng rót lực lượng vào ma kính, về sau, theo ánh sáng của ma kính càng ngày càng loá mắt, đúng là ma kính chủ động hút ma lực trong tay của nàng! Ma hạch điên cuồng mà vận chuyển, ánh sáng màu vàng cũng mờ đi không ít.

"Ầm vang ~" thân thuyền chấn động mạnh một cái, lập tức dưới thân không còn nước, rơi xuống góc xuống dưới.

"A ~~~" Vân Triệt lập tức thét chói tai ra tiếng. Trên mặt Phong Vô Ý không có biểu tình gì, ma kính Yên Nguyệt phát ra ánh sáng màu đen tự động hình thành một cái vòng bảo hộ hình tròn, vây nàng cùng Tiêu Tử Mặc, Vân Triệt ở trong đó.

Con thuyền ở trong không gian vụn vụn bị lực lượng đè ép đến dập nát, các loại hải cốt như hạt mưa rơi vào sâu trong cái khe không thấy đáy. Giữa không trung, chỉ có một viên cầu màu đen, giống như không chịu lực đè ép, chậm rãi bay hạ xuống.

【Chủ nhân? Vô Ý chủ nhân?】Địch Linh ở trên cổ tay Phong Vô Ý di chuyển lên, bỗng nhiên mất đi liên hệ tâm linh, bản năng ma súng khiến nó bất an.

【Đi thôi, tới địa ngục với chủ nhân tiền nhiệm đi.】trong không khí, mơ hồ có một giọng nói lạnh nhạt truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Ma nữ đến

Đại lục Phạm Thiên.

Trên thảo nguyên mênh mông, hai bên binh lính triển khai mỗi bên thành một hàng, trên đất trống, hai người cưỡi ngựa đang giao chiến chính, tiếng binh khí va chạm không dứt löt vào tai.

"Hách Liên Diệu! Ngươi đã nắm giữ Trung Nguyên, lại không đủ lòng tham, vẫn mưu toan đến thảo nguyên của chúng ta, quả thực là si tâm vọng tưởng!" Hai con ngựa lần lượt thay đổi mà qua lại thì một người trong đó nổi giận mắg.

"Thảo nguyên nơi không chịu quy phục, nay trẫm tự mình chinh phạt, Trại Lam, ngươi lại còn ngu ngốc không chịu đầu hàng!" $\text{đ} \star \text{đ}$ Trên mặt Hách Liên Diệu tràn đầy châm chọc dùng giọng mỉa mai nói, áo giáp màu vàng kim dưới ánh mặt trời rạng rỡ rực sáng.

Cùng hấn giao chiến là một người đàn ông trên dưới ba mươi, bộ mặt góc cạnh rõ ràng, đường cong khắc sâu, trên người chỉ mặc một chiếc áo giáp da, lộ ra đôi tay màu đồng cổ, mơ hồ có thể thấy được cơ bắp còn đọng những giọt nước kia, tràn ngập lực lượng mạnh mẽ.

Một người là hoàng đế Phạm Thiên, một người là vương giả của thảo nguyên, trận chiến này chẳng phân biệt được cao thấp, binh lính đứng xem phía sau lại kích động khác thường. Đó là vua của bọn họ, vĩnh viễn sẽ không có đầu rút cổ ở sau nơi an toàn nào đó, mà luôn là đầu của mũi thương, giống như một lưỡi dao sắc bén, dẫn đầu xé rách lồng ngực của kẻ thù, để lại cho người một nhà một bóng lưng uy nghi.

"Bớt nói nhảm đi, ngươi cứ việc ở Hoàng Thành làm mưa làm gió, muốn vào thảo nguyên, không có cửa đâu!" Trại Lam ngạo nghễ nói xong, đại đao trong tay nghiêng một góc chỉ vào kẻ đối diện.

"Vây chờ xem!" Hách Liên Diệu cười lỗ mắg, lại thu thương, thúc ngựa quay về trận. Vì tăng lên sĩ khí, mục đích hấn xuất chiến đã đạt được, đường đường là một đế vương, không cần phải ở một mình đầu cùng kẻ thù tới chết mới thôi, cái dừng khi vô mưu, không phải đạo của vương giả, hấn cũng không phải là kẻ lấy thực lực làm chủ như trên thảo nguyên này, không phục trở thành vị vua dã man.

Nhưng mà, đúng lúc này, bầu trời bao la vốn dĩ sáng sủa không mây bỗng nhiên bị bóng tối bao phủ. Mọi người của cả hai phe giật mình sùng sốt, ngẩng đầu nhìn trời. Chỉ thấy. bầu trời vốn dĩ xanh ngắt, thế nhưng lại xuất hiện một màu đen ở giữa mặt trời tỏa sáng! Không. không phải mặt trời, mà là một lỗ hồng lớn!

"Này. đây là cái gì?"

"Ông trời tức giận, phái thiên binh tới sát phạt rồi!"

"Không cần. ta không muốn chết !"

"Không được động đây! Đều đứng yên tại chỗ không nên cử động!"

"." các quan quân hồn hể chỉ huy một đoàn binh lính đang loạn cả lên, miễn cưỡng vẫn duy trì đội ngũ không tán loạn, còn tộc binh thảo nguyên không được huấn luyện kỷ lưỡng lại càng loạn, mặc cho các đội trưởng la lên khản giọng đến kiệt sức, cũng không có người nghe theo.

Hách Liên Diệu không rảnh để ý $\text{đ} \star \text{đ}$ tới binh lính phía sau, nắm chặt thương trong tay, ngẩng đầu gắt gao nhìn chăm chăm bầu trời xuất hiện một lỗ hồng đen xì. Chẳng lẽ. quả thật là lần này không nên xuất binh chinh phạt thảo nguyên? Thần linh muốn trừng phạt hấn sao?

"Rầm ~" trong lỗ hồng màu đen đột nhiên đến rơi xuống vô số vật lẫn lộn, nện xuống đầu khiến người phía dưới chạy trốn chết.

"Đây là." Ánh mắt Hách Liên Diệu co rút nhanh chóng một lúc. Hài cốt những người trên thuyền đi ra biển? Hơn nữa còn là những con thuyền vô cùng cổ xưa. Chỉ là, thuyền thì phải ở trên biển, làm sao có thể đột nhiên từ phía trên trời rơi xuống? Ánh mặt trời dường như cũng mất đi độ ấm, trong không khí có cỗ một áp lực, dường như là bản nhạc dạo trước khi bão táp đổ xuống.

Một lúc lâu sau, trong lỗ hồng màu đen cuối cùng không còn gì rơi xuống, hơn nữa lỗ hồng cũng dần nhỏ đi, bầu trời lại trở về xanh thẳm như bình thường. Đã xong? Hách Liên Diệu nhẹ nhàng thở ra một hơi, đáy lòng lại không khỏi dâng lên một chút khó chịu.

Tiêu tử Mặc. Nếu có Tiêu Tử Mặc ở đây thì tốt rồi, chiêm tinh sư hàng đầu Phạm Thiên, chỉ là. từ lúc hấn mất tích ở kinh thành, thật giống như chưa từng xuất hiện tại nhân gian, không ai biết tung tích của hấn, chính là sống không thấy người, chết không thấy xác. Ngay chỉ còn một chút nữa thì lỗ hồng biến mất từ giữa lại bay xuống một viên cầu màu đen, không hề giống thân tàu hải cốt rơi đập xuống vừa rồi, mà là như một cộng lông chim, bay bồng theo gió, dần rơi xuống trung tâm chiến trường.

"Toàn quân đề phòng!" Hách Liên Diệu ra lệnh. Quân cận vệ bên cạnh lập tức tiến lên, hướng cung tiễn hình trăng lưỡi liềm, từ xa nhắm ngay vào viên cầu. Bên kia, hộ vệ tùy thân bên cạnh Trại Lam cũng rất ấn ý giương cung lên, vừa rồi còn tại đánh sống đánh chết, giờ lại lập tức hợp tác.

Viên cầu màu đen đáp xuống chính giữa chiến trường, dần tản ra, lộ ra cảnh tượng bị bao vây bên trong. Lập tức, mấy vạn cung tiễn toàn bộ cứng ngắc lại. Người? Chỉ thấy một nữ tử đang ở độ tuổi thanh xuân, trong lòng ôm một con hồ ly đỏ như lửa, trên vai có một nam tử dường như đang hôn mê dựa vào. Mái tóc dài rối tung của thiếu nữ mở ra, lay động theo gió, vô cùng xinh đẹp. Từ trên trời rơi xuống thần tiên? Đây là ý tưởng của mấy vạn tướng sĩ hai bên cộng lại.

Nhưng mà, Hách Liên Diệu lại khiếp sợ suýt chút nữa là ngay cả thương cũng không cầm được. hai gương mặt này, với hắn mà nói, là quen thuộc cỡ nào? Phong Vũ Y, Tiêu Tử Mặc. ღღღღღ "Bệ, bệ hạ." Một tướng quân thúc ngựa tới gần, do dự nói, "Người xem, kia không phải là quốc sư đại nhân sao?"

Hách Liên Diệu chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh. Thi thể Phong Vũ Y là hắn tận mắt thấy cung nhân vớt lên tại hồ sen Lâm Nguyệt, cổ bị người ta vụn gãy, mất mạng tại chỗ. Mà Tiêu Tử Mặc. im hơi lặng tiếng biến mất tại kinh thành, giống như là chưa từng xuất hiện trên đời.

Nhưng hôm nay, hai người vốn dĩ một chết một mất tích, cũng đang ở giữa chiến trường, từ trên trời rơi xuống? Mấy vạn ánh mắt đều gắt gao nhìn chăm chăm người ở giữa. Vân Triệt giật thân mình, Phong Vô Ý ôm thật chặt, làm cho hắn có chút không thoải mái. Lúc này, có thể xuyên qua khe không gian có lẽ là bởi vì có ma kính Yên Nguyệt bảo hộ, tuy rằng toàn bộ con thuyền đều bị hủy, nhưng bọn hắn lại không bị tổn thương gì, mặc cho dòng khí xoay chuyển ở ngoài kết giới, bên trong lại một mảnh gió yên biển lặng.

Cũng không biết rốt cuộc trôi qua bao lâu, bầu trời sáng choang, liền nứt ra một cái khe. Chẳng qua. nơi này rốt cuộc là chỗ nào? Dường như không phải là nhà của hắn, người chung quanh, đều là con người, hơn nữa. là đang đánh giấc? Quay mắt về phía vô số mũi tên chĩa về mình, Vân Triệt không nhận được vuron móng vuốt, lời kéo vạt áo Phong Vô Ý. Phong Vô Ý giật mình, bàn tay buông lỏng, Tiêu Tử Mặc mất đi chống đỡ, lập tức trượt xuống trên bãi cỏ. Vân Triệt nhanh chóng nhảy xuống, chạy tới cạnh Tiêu tử Mặc, cảnh giác nhìn người xung quanh.

"Cẩn thận!" Trại Lam quát to một tiếng, ღღღღღ vẫy tay để tộc nhân lui về phía sau một chút. Thân hình Phong Vô Ý nhoáng lên một cái, chậm rãi mở mắt. Cả người Hách Liên Diệu chấn động, suýt chút nữa thì lập tức ngã xuống ngựa, tuần mã dường như cũng cảm nhận được tâm tình bình sĩ, xao động bất an.

Đó là một đôi mắt như thế nào, giống như màu đỏ của máu tươi, như là có ngọn lửa đang thiêu đốt, nhưng lại đã tràn ngập lạnh băng cùng vô tình, giống nhau chúng sinh ở trong mắt nàng chỉ là con kiến, mặc cho nàng giẫm đạp.

"Ma nữ, là ma nữ!" Không biết là ai hô lên, quân đội Phạm Thiên vừa mới an tĩnh lại lại đánh trống reo hò. Mặt khác Trại Lam chỉ thấy bóng lưng của Phong Vô Ý, nhưng vẫn âm thầm cảnh giác. "Vũ Y? Là người sao?" Hách Liên Diệu tiến lên từng bước, khẩn trương hỏi. Ánh mắt Phong Vô Ý vô ý thức quét về phía hắn.

"Bệ hạ cẩn thận!" Trong lòng tướng quân bên cạnh căng thẳng, chạy nhanh xông lên đẩy Hách Liên Diệu ra.

"Bịch ~" Một chút máu bắn tung tóe trên không trung, giống như hạt mưa rơi. Hách Liên Diệu hoảng sợ nhìn trước mặt nữ tử chính là đầu tướng quân kia. Máu tươi bị bắn lên gương mặt của nàng, cặp mắt lộ ra ánh sáng màu đỏ quý di, càng lộ vẻ điên cuồng.

"Ầm!" Thi thể không đầu rơi xuống đất, cũng khiến hàng ngàn binh sĩ bừng tỉnh.

kotranhvoidoi: chap này tặng bạn, thanks bạn ủng hộ nhiều

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 66: Huyết tinh giết chóc

Mũi tên nhọn như mưa, đều hướng về nữ tử máu nhuộm giữa sân gào thét mà bay tới. Hách Liên Diệu chỉ cảm thấy trong lòng bất an, dường như có một loại dự cảm thật không lành. Bỗng nhiên, chỉ thấy đỉnh đầu Phong Vô Ý xuất hiện một chiếc gương màu đen, ánh sáng quý dị chợt lóe lên, kết giới màu đen lại xuất hiện, đem toàn bộ mũi tên nhọn chặn lại bên ngoài.

"Rầm ~" ở ngoài xung quanh Phong Vô Ý khoảng hai thước, trên đất cắm đầy tên, hình thành một khối sạch sẽ ở giữa. ღღღღღ Ánh sáng của ma kính Yên Nguyệt phản xạ dưới ánh mặt trời, hề mà binh lính bị ánh sáng soi phải sẽ lập tức không rên được một tiếng đã ngã xuống, trên người không có bất kỳ vết thương, cũng đã không còn hơi thở nào.

"Yêu thuật! Yêu thuật! Ma nữ không phải người phạm có thể đánh được!" Nhìn thấy một màn như thế làm cho người ta sợ hãi vô cùng, binh sĩ đều lui về phía sau, mặc cho quan quân như thế nào quát mắng, cũng không có người nào dám bắn tên ra nữa, sợ người tiếp theo bị nguyên rủa chính là mình. Trại Lam vô cùng ngạc nhiên, vốn dĩ binh lực Phạm Thiên cường thịnh, đã biết trước phần thắng rất nhỏ, cho dù có thể đánh lui công kích, cũng phải thương vong nặng nề, không nghĩ tới trên chiến trường, tự nhiên lại phát sinh biến hóa như vậy, chẳng lẽ, đây là Thánh nữ trời trao cho thảo nguyên bọn họ?

Thân hình Phong Vô Ý chợt lóe lên, đã xâm nhập vào trong quân Phạm Thiên. Dường như Ma kính Yên Nguyệt một lần hấp thu rất nhiều linh hồn, cần

phải có thời gian tiêu hóa, nhưng năng lực kết giới vẫn không có giải trừ, đao thương kiếm kích vừa đến bên người nàng, giống như đánh lên vách tường không có hình dạng, rốt cuộc thử gì đi vào được.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu than vang dội khắp trời đất trên thảo nguyên. Trong tay Phong Vô Ý cũng không có binh khí, thậm chí không lòi dây thép ra trong giới chỉ ra, chính là một đôi bàn tay, đi qua chỗ nào, xương cánh tay gãy đứt lìa, máu thịt bay tứ tung. Kết giới có thể ngăn cản công kích, lại không ngăn cách để máu tươi vậy ra, chỉ một lát sau, toàn thân nàng trên dưới đều bị máu tươi làm cho ướt đẫm, hoàn toàn biến thành một người máu.

"Mau! Bắt lấy nam nhân và con hồ ly kia!" Một tướng quân trong cái khó ló cái khôn hô lớn. Dù sao cũng không biết được nam tử hôn mê kia có phải quốc sư hay không, nếu hắn đã xuất hiện cùng ma nữ, vậy chắc chắn hắn là bạn đồng hành của ma nữ, có lẽ bắt hắn lại làm con tin, có thể uy hiếp khiến cho ma nữ kia ngừng giết chóc.

"Không được làm bọn họ tổn thương!" Hách Liên Diệu nhanh chóng bổ sung một câu. Lập tức vài tên tướng lĩnh mang theo thủ hạ di chuyển nhanh về phía Tiêu Từ Mặc và Vân Triệt. Đối với bọn họ, đi bắt một người đang hôn mê và một con hồ ly, còn tốt hơn chiến đấu với ma nữ đao thương bất nhập đang nổi điên nhiều.

Vân Triệt thấy thế cũng hét lớn, **đ☆L☆qđ** biết là những người kia không đáng chết, nhưng mà. lúc này, bản thân Phong Vô Ý hoàn toàn không có ý thức, cũng sẽ không quay đầu cứu người, đáy lòng nàng đang điên cuồng, chỉ không ngừng vang vọng âm thanh: giết giết giết, giết hết toàn bộ sinh linh trước mắt!

"Mau! Bảo vệ người kia." Đúng lúc này, Trại Lam vung tay lên, hạ một mệnh lệnh làm cho tất cả mọi người bất ngờ. Nhưng mà, dùng sĩ thảo nguyên cũng không bao giờ hoài nghi mệnh lệnh của tộc trưởng, chỉ là hơi sững sờ một chút, liền xông tới, tạo thành một phòng tuyến đối phó với quân đội Phạm Thiên, hỗn chiến lại diễn ra một lần nữa. Vân Triệt không rõ những người này muốn làm gì, ngấm ngấm một chút, hắn ngấm vạt áo Tiêu Từ Mặc, kéo hắn ra khỏi chiến trường, bảo vệ cẩn thận. Hách Liên Diệu nắm chặt tay, sắc mặt xanh mét, không thể nào nghĩ đến, Trại Lam sẽ đâm hắn một nhát từ phía sau.

Chẳng lẽ hắn không sợ ma nữ kia giết hại binh lính của hắn sao? Phải biết rằng nơi này chính là thảo nguyên, nếu để ma nữ trốn thoát, gặp tai ương đầu tiên không phải là con dân Phạm Thiên! Trại Lam nhìn hắn từ xa, bên môi nở nụ cười lạnh lùng. Ma nữ? Không, chỉ cần có thể giúp hắn thắng lợi, nàng chính là Thánh nữ của thảo nguyên!

Vân Triệt di chuyển loạn xạ xung quanh người Tiêu Từ Mặc, cảnh tượng trước khi xuyên qua khe không gian diễn ra rõ ràng trước mắt hắn, tuy rằng không biết rõ ràng ý nghĩa của việc này, nhưng có một việc hắn nhớ rất rõ ràng, đó là chỉ có Tiêu Từ Mặc, mới có thể giúp Phong Vô Ý tỉnh lại!

Nam tử hôn mê vẫn im lặng, sắc mặt tái nhợt, môi vẫn tím tái như trước, tóc dài và quần áo đều ướt sũng, vốn phải trong trạng thái thật là chật vật, lại làm cho ngược khác cảm nhận được sự an toàn, không tự giác vứt bỏ hết những chuyện vừa xảy ra, từ từ bình tĩnh lại. Vân Triệt lè lưỡi liếm mặt hắn, móng vuốt cào không ngừng vuron thẳng.

Người bên cạnh chiến trường, sớm đã thoát khỏi phạm vi của chiến tranh. Tộc binh của thảo nguyên dưới sự chỉ huy của Trại Lam, rất ăn ý tránh xa chỗ Phong Vô Ý, dùng binh mã Phạm Thiên làm lá chắn, không hề tiếp xúc chính diện với Phong Vô Ý. Bọn họ vốn ít người, hơn nữa Phong Vô Ý chỉ giết người xung quanh, cũng không đặc biệt chọn lựa mục tiêu, vì thế thương vong nặng nhất chính là binh lính Phạm Thiên.

"Bệ hạ, tiếp tục như vậy không được!" Một tướng quân trên người đầm máu đi đến trước ngựa Hách Liên Diệu. Hách Liên Diệu cắn chặt hàm răng, hắn biết, chỉ cần mệnh lệnh lui binh bị ban ra, sĩ khí hiện nay, sẽ lập tức bị phá vỡ thành trăm mảnh, đến lúc đó mà Trại Lam lại đánh lên mà nói thì.....chỉ sợ toàn quân sẽ bị diệt. Nhưng mà. nếu còn tiếp tục giằng co nữa, vẫn là bất lợi đối với bản thân.

"Bệ hạ!" Tướng quân kia lại lên tiếng. Ngay tại thời điểm Hách Liên Diệu do dự, bên cạnh chiến trường đột nhiên xông đến một luồng ánh sáng màu xanh, nó chói mắt đến cả ánh mặt trời cũng bị áp chế xuống. Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi phát ra ánh sáng màu xanh, chính là ngực Tiêu Từ Mặc! Đường như trong nháy mắt, tất cả mọi người đều mơ hồ nghe thấy âm thanh rỗng găm.

【 Chủ nhân, chủ nhân! Tỉnh lại! 】 Bích Linh chui ra từ cổ tay áo Tiêu Từ Mặc, bò lên lồng ngực của hắn.

【 Tỉnh, tỉnh lại! 】 Một giọng nói thê lương xa xưa từ chỗ sâu nhất trong trí nhớ vang lên, dường như là lời kêu gọi đến từ ngàn vạn năm trước. Tiêu Từ Mặc chậm rãi mở mắt, ánh sáng chói mắt làm cho hắn nhìn không được mà đóng mắt lại một chút, sau đó lại mở. Trời xanh, mây trắng, ánh mặt trời, mùi cỏ xanh.

Bọn họ. đã rời khỏi thiên khí chi đảo rồi sao? Đây cũng là chỗ nào? Không phải ở trên thuyền, cũng không có gió biển, không khí khô ráo, không phải là hải đảo, hình như là giống khí hậu đất liền. Bản thân, chẳng lẽ là đã hôn mê lâu rồi sao?

"Này này, nhanh chóng dậy đi ngăn cản nữ nhân đang nổi điên kia đi!" Vân Triệt vui mừng nhảy lên trên người hắn. **đ☆L☆qđ** Nữ nhân nổi điên? Tiêu Từ Mặc không hiểu gì, suy nghĩ dần dần rõ ràng, âm thanh xung quanh cũng bắt đầu lọt vào tai. Chiến trường! Ý nghĩ này làm cho mồ hôi lạnh của hắn lập tức chảy ròng ròng, lập tức tỉnh táo hoàn toàn.

【 Tiêu tử, người rốt cục đã tỉnh? Người còn không nhanh đi gọi ý thức của nha đầu kia trở về đi! 】 Thanh Long thở phào một hơi. Tiêu Từ Mặc gạt mình, sờ ngực mình, chủ thủ Thương Lăng. Tại sao lại ở trong lòng hắn? Phong Vô Ý đâu? Theo bản năng hắn ngẩng lên đầu, mà đập vào mắt là cảnh tượng làm cho cả người hắn cứng ngắc, giống như bị một chậu nước đá dội vào đầu, lạnh buốt đến đáy lòng.

"Vô Ý!" Tiêu Từ Mặc hô to một tiếng. Tiếng hô giống như có ý thức, xuyên qua toàn bộ chiến trường, làm mọi người nghe được không kiềm chế nổi mà dừng lại động tác đang làm. Là tình cảm như thế nào, mới có thể phát ra tiếng hô như thế? Đó không phải một cái tên, mà giống như là. dùng máu trong lòng mình, chậm rãi vẽ lên một bức tranh. **đ☆L☆qđ** Động tác của Phong Vô Ý dừng lại một chút, màu đỏ của máu trong mắt dường như nhạt

đi một ít. Ma kính Yên Nguyệt trời nổi trên đỉnh đầu run lên một chút, phát ra luồng ánh sáng yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Kêu gọi tâm

Tiêu Từ Mặc mới mở miệng, âm thanh quen thuộc lập tức làm trong lòng Hách Liên Diệu căng thẳng. Là hắn! Chiếm tinh sư hàng đầu Phạm Thiên, quốc sư của hắn, Tiêu Từ Mặc! Như vậy, trước đó, rốt cục xảy ra chuyện gì? Phong Vô Ý chỉ dừng lại một chút, ánh sáng của ma kính Yên Nguyệt lớn hơn, một lần nữa mang linh hồn đã hấp thụ tăng lên, màu đỏ như máu trong mắt nàng lại hiện lên lần nữa.

“Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?” Vân Triệt nhảy lên nhảy xuống không ngừng.

“Mau tránh sang một bên đi.” Tiêu Từ Mặc đẩy hắn ra, lao đảo đi về phía giữa chiến trường.

Lực lượng đã tiêu hao hết, dù sao vì vừa mới tỉnh lại nên bước đi của hắn còn có chút không chắc chắn, nhưng mấy vạn binh lính, không người nào có gan chia kiếm về phía hắn. Nam nhân này, ngay cả khi chật vật như vậy, nhưng cũng không mất đi chất lạnh lùng trong trẻo như mặt trăng, đó là một loại. cao quý làm cho người ta chỉ có thể ngưỡng mộ mà thôi!

“Quốc, quốc sư đại nhân?” Một tướng lĩnh của Phạm Thiên cẩn thận kêu một tiếng. Tiêu Từ Mặc bắt giác bừng tỉnh, mặc dù trước mặt có nghìn vạn người, mà trong mắt hắn, trước sau cũng chỉ có một người.

“Tiêu Từ Mặc!” Hách Liên Diệu hét lớn một tiếng. Hoàng đế đã tự mình xác nhận thân phận của người trước mắt, binh lính Phạm Thiên lập tức ồ lên một trận. Quốc sư Tiêu Từ Mặc, ở trong mắt người Phạm Thiên, chính là người phát ngôn của các vị thần.

Trại Lam cũng hết sức ngạc nhiên, nam nhân này, chính là quốc sư đã mất tích lâu nay của Phạm Thiên, Tiêu Từ Mặc? Cái tên này ở thảo nguyên cũng không xa lạ gì, đó là Tiêu Từ Mặc nhiều lần cản trở Hách Liên Diệu chinh phạt phương Bắc, mỗi đến khi hắn mất tích, Hách Liên Diệu mới mất đi người ngăn cản. Nhưng mà, nam nhân thảo nguyên tôn kính hắn, không phải là vì danh nghĩa quốc sư kia, cũng không phải hắn cản trở Hách Liên Diệu chinh phạt phía Bắc, mà là. Thánh Địa Tuyền Ki Thạch phủ!

“Tránh ra!” Tiêu Từ Mặc lạnh lùng phun ra hai chữ, dùng tay đẩy ngựa của Hách Liên Diệu ngăn ở trước mặt hắn. Màu xanh ở đầu ngón tay vô ý lộ lên, ngựa dường như cũng cảm nhận được uy áp của Thần Long, hí dài một tiếng, bắt chước bị chủ nhân quát lớn, quát, nơm nớp lo sợ lui về phía sau, dường như muốn quỳ lạy. Phong Vô Ý đang giết chó dường như cũng cảm nhận được cái gì đó, chậm rãi ngừng tay, xoay người lại.

“Quốc sư đại nhân, cẩn thận!” Hai quan quân cuống quýt bảo vệ ở trước mặt Tiêu Từ Mặc, lo lắng nhìn Phong Vô Ý. Bọn họ cũng không biết nguyên do trong đó, chỉ biết là, người đứng phía sau là quốc sư Phạm Thiên, tuyệt đối không thể bị tổn thương ở nơi này!

“Tránh ra!” Tiêu Từ Mặc không cảm kích chút nào, đẩy ra bọn họ, dưới chân bị vướng, nhưng vẫn kiên định đi về phía về trước. Bị tay hắn đụng phải, hai tướng lĩnh lập tức cảm thấy toàn thân tê rần, trong nháy mắt toàn thân mất đi sức lực, chỉ có thể tro mắt nhìn hắn rời đi.

“Vô Ý.” Tiêu Từ Mặc đi thẳng đến trước mặt Phong Vô Ý chỉ cách không đến ba bước mới dừng lại. Trận đánh nhau lộn xộn trên chiến trường dần trở lại bình thường, chỉ có binh lính Phạm Thiên dù sao và tộc binh thảo nguyên còn tranh đấu trong phạm vi nhỏ. Không người nào dám tới gần Phong Vô Ý, chỉ bao quanh từ xa, đã hình thành một vòng tròn trống không ở giữa. Ma kính Yên Nguyệt lộ lên, luồng ánh sáng soi về phía Tiêu Từ Mặc. Tiêu Từ Mặc không nói cũng không động, trên ngực hiện lên luồng ánh sáng chói mắt màu xanh, đó là do Thanh Long mở ra kết giới để bảo vệ hắn.

【Tinh thần nha đầu kia không ổn định, phải tự mình cẩn thận.】 Thanh Long nhắc nhở.

Tiêu Từ Mặc gật đầu, tiếp tục đi lên trước, đến khi giữa hai người không còn khoảng cách, hắn nhẹ nhàng vươn tay ra, ôm lấy Phong Vô Ý. Máu ấm áp xuyên qua quần áo còn hơi ẩm ướt truyền tới, mùi tanh tràn ngập ở trong không khí.

Kết giới do ma kính Yên Nguyệt hình thành cũng không thể ngăn cản cái ôm không mang theo ác ý này. Tất cả mọi người lo lắng nhìn một màn này, nhưng mà, Phong Vô Ý lại như cọc gỗ đứng yên ở nơi đó, để mặc nán thân binôm lấy, cũng không làm tổn thương hắn.

“Vô Ý, trở về!” Tiêu Từ Mặc lặng lẽ nói.

“Quái vật, đồ là quái vật! Cách xa chúng ta một chút!”

“Nghe nói nó là do máy móc chế tạo ra, không giống với chúng ta.”

“Đúng vậy, chính là nó, không phải từ trong bụng mẹ chui ra đâu.”

“.....”

“.....” là ai. Phong Vô Ý mở to mắt, chỉ thấy màu đen vô tận.

Đã bao nhiêu lâu không nghe thấy những câu nói này rồi? Từ lần đầu tiên lúc cô dùng một chiêu đánh gãy cánh tay của một đứa bé lớn hơn mình năm tuổi làm cho nó tàn phế cả đời, không có ai dám nói như vậy trước mặt cô nữa. Quái vật. là lời châm biếm cô nghe được nhiều nhất. Lần đầu tiên, cô hiểu được thì ra mình cũng có được một loại tình cảm, tên là “phẫn nộ”.

Đã bao nhiêu lâu, không nghe thấy những câu nói này rồi! Phong Vô Ý cười lạnh một tiếng, chậm rãi ngồi xuống, lại phát hiện chính mình đang ở trong hư không, không phân rõ đâu là trời, đâu là đất, hoàn toàn không có cảm nhận chân thật. Rõ ràng là tối đen, lại có thể thấy rõ ràng cảnh vật xung quanh. Vô số linh hồn đang lơ lửng, dđ☆L☆qđ Chậm rãi đi lên phía trước đi, mặc dù không có cảm giác đến nơi đến chốn, nhưng nàng vẫn đi yên ổn như cũ. Nhưng mà, dù đi bao lâu, đều là cảnh sắc giống nhau, làm cho người ta bắt đầu nghi hoặc, rốt cuộc là mình đang đi về phía trước, hay là dậm chân tại chỗ.

Phong Vô Ý nhú mày, sờ trong lòng, chủ thủ Thương Lăng đã cho Tiêu Từ Mặc, Bích Linh cũng không có bên người, thậm chí ngay cả búp bê chứa linh hồn Hoàng Cửu Lê cũng không thấy! Không đúng. Nàng nhớ rõ ràng, ngoại trừ hai thứ kia là nàng tự tay đặt trên người Tiêu Từ Mặc, nhưng mà Hoàng Cửu Lê làm sao có thể không có ở đây? Giờ tay mình lên, cẩn thận quan sát, da thịt không những vẫn nhăn nhui, mà ngược lại còn mang theo ánh sáng nhạt như ánh sáng của ngọc.

Chẳng lẽ mình là đã chết? Cho nên mới có thể sống chung một chỗ cùng với nhiều linh hồn như vậy? Phong Vô Ý nghi ngờ nhìn lúc này lại có thêm rất linh hồn.

“..... Ý, Vô Ý.” Trong hư không mù mịt trôi nổi, truyền đến một tiếng gọi lơ mơ.

“Ai? Là ai ở nơi nào!” Phong Vô Ý hô to một tiếng, nhưng giọng nói dường như là bị cái gì đó cản trở.

“Vô Ý, trở về đi!” Giọng nói kia lại rõ ràng hơn chút.

“Từ Mặc? Là chàng sao?” Ánh mắt Phong Vô Ý sáng ngời, vừa lật tay, lòng bàn tay bốc lên một luồng lửa đỏ. Đột nhiên, bóng tối trước mặt cách đó không xa dần tan đi, lộ ra một cánh cửa sổ dường như làm bằng thủy tinh, có thể thấy được rõ ràng cảnh vật bên ngoài. Phong Vô Ý đi tới, sắc mặt lập tức thay đổi nhanh chóng. Chỉ thấy trên thảo nguyên rộng lớn, hai quân hỗn chiến, mà nữ tử đứng trong đồng thi thể trên đất, không phải chính là nàng sao?

Tận mắt thấy Tiêu Từ Mặc bước tới gần, dđ☆L☆qđ mà trên mặt “chính mình” lộ ra nụ cười khát máu, nàng nghĩ hô to nói hán không cần đi qua, nhưng phát ra giọng nói phát ra lại chỉ có mình mới nghe thấy. Không ai phát hiện sự tồn tại của nàng. Tiêu Từ Mặc chậm rãi ôm lấy “nàng”, nhẹ giọng lại kiên định nói: “Vô Ý, trở về!” bóng tối trong không gian phát sáng lên, vô số linh hồn cũng gấp gáp nóng nảy, không ngừng di chuyển.

Nơi này là. bên trong ma kính Yên Nguyệt? ! Mi tâm mờ hồ hiện lên nhiệt độ, cảm giác lực lượng khế ước xuất hiện lần nữa. Phong Vô Ý hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, vươn tay đặt trên tấm “thủy tinh”. Từ Mặc, Từ Mặc. ánh sáng màu đỏ rực rỡ tỏa sáng lóng lánh, xé rách bóng tối.

“Răng rắc!” Tấm thủy tinh trước mặt lại xuất hiện một vết rách!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Vô Ý trở về

“Răng rắc!” Ma kính Yên Nguyệt vậy mà lại xuất hiện một vết rách.

“Vô Ý, tỉnh lại!” Tiêu Từ Mặc quát khẽ một tiếng.

“Răng rắc răng rắc!” Vết rạn càng ngày càng nhiều, giống mạng nhện phá thoát, bỏ đầy toàn bộ mặt kính. Muôn người đều chăm chú nhìn, chỉ nghe “vù” một tiếng, từ giữa ma kính lao ra một luồng lửa màu đỏ, dđ☆L☆qđ vòng quanh hai người ôm nhau giữa chiến trường, đạo qua một vòng, lại hóa thành một con Phượng Hoàng xinh đẹp, kêu lên vài cái, cuối cùng nổ bung, biến thành trăm ngàn ngọn lửa nhỏ mà phân tán.

“Oanh!” Ma kính Yên Nguyệt hóa thành một quả cầu lửa, vỡ thành từng mảnh.

“Ta, đã trở lại.” Phong Vô Ý mở miệng phát ra giọng nói khàn khàn, đôi tay vòng qua ôm lấy Tiêu Từ Mặc.

“Vô Ý.” Tiêu Từ Mặc thở ra một hơi thật dài, càng buộc chặt vòng ôm. Trong nháy mắt, trên thảo nguyên rộng lớn chỉ còn lại âm thanh gió thổi qua.

“Ta đã trở về.” Phong Vô Ý lập lại một lần.

“Trở về là tốt rồi.” Tiêu Từ Mặc bỗng nhiên cười, lập tức xua đi không khí nặng nề. Phong Vô Ý từ trong lòng của hắn giãy ra, xoay người, ánh mắt lạnh lùng trong sáng đảo qua một lần trên mặt tất cả mọi người, ngay cả khi đảo qua trên người Hách Liên Diệu cũng chỉ dừng lại một chút.

“Vũ Y, Từ Mặc?” Hách Liên Diệu thử thăm dò kêu một tiếng.

“Bệ hạ.” Tiêu Từ Mặc nâng tay đẩy mấy sợi tóc hỗn độn ra sau tai, khẽ khom người, động tác tự nhiên giống như khi hắn vẫn là quốc sư Phạm Thiên, đang cùng quân vương đối đáp, dường như chưa từng có mất tích.

“Quả nhiên là người!” Ánh mắt Hách Liên Diệu trầm xuống, lại nghiêng đầu nhìn Phong Vô Ý. Vốn tưởng là kẻ thù giết chết quý phi, bắt cóc quốc sư, nhưng hôm nay lại trở thành. quốc sư dự đồ quý phi nương nương?

“Từ biệt mấy tháng, phong thái bệ hạ như trước.” Tiêu Từ Mặc giống như không nghe thấy tức giận trong lời nói của hắn, vẫn thản nhiên trả lời như cũ. Sau khi Phong Vô Ý phục hồi thần trí, hắn cũng lập tức trở lại là chiêm tinh sư tao nhã cơ trí kia.

“Mấy tháng?” Hách Liên Diệu cau mày nói, “Quốc sư chẳng lẽ không biết, mình đã mất tích bốn năm rồi?”

“Cái gì?” Tiêu từ Mặc sững sốt, không khỏi liếc mắt nhìn Phong Vô Ý. Bốn năm? Hách Liên Diệu chắc chắn là sẽ không dùng lời nói dối thái quá như thế để lừa gạt bọn họ, nhưng mà. đã trôi qua bốn năm, chẳng lẽ, khe không gian vận vẹo không ngừng, không chỉ biến đổi không gian, mà còn có thời gian? Nói như vậy, Di Thất đại lục chẳng phải là có thể trở về bất cứ lúc nào sao?

“Trẫm phải hỏi, đã lâu không gặp sao?” Mặt Hách Liên Diệu âm trầm, lại nhìn chăm chăm Phong Vô Ý. So với nữ tử thuần khiết như hoa sen trong trí nhớ, người trước mắt, giống như một gốc cây thuốc phiện nhuộm máu, đẹp đẽ mà khiếp người, lại thay đổi càng làm cho người ta mù quáng. ~~đ~~☆L☆~~q~~đ Chỉ là, biến mất vài năm, có thể biến khí chất một người thay đổi từ trong ra ngoài thành bộ dạng này sao? Hơn nữa huyết tính giết chóc, cùng nữ nhân nhu nhược tay trái gả không chặt kia quả thực là khác xa. Nàng. thật sự là Phong Vũ Y? Nghĩ vậy, chính hắn cũng nghi ngờ.

“Tại hạ Phong Vô Ý, gặp qua Hách Liên bệ hạ.” Phong Vô Ý một mặt nói, vừa dùng ngón tay viết tên mình lên không trung.

“Phong, Vô, Ý!” Hách Liên Diệu gần từng tiếng lập lại một lần.

“Vô Ý.” Tiêu Từ Mặc thấp giọng nhắc nhở một câu. Phong Vô Ý gật đầu, vung tay lên, gió lớn quay cuồng đảo qua, cát đá tràn ngập khiến người ta không thể mở mắt ra. Đôi khi mọi chuyện trở lại bình thường, đã thấy đám binh sĩ bị ma kính Yên Nguyệt soi sáng lại bò dậy, khuôn mặt bình thường như không có gì xảy ra.

“Người chết sống lại!” Không biết là ai kêu lên. Phong Vô Ý cười bí hiểm, chỉ nhìn Hách Liên Diệu. Kỳ thật cũng không có nhiều người thực sự chết trong tay nàng, chỉ là bởi vì tình trạng chết thê thảm mới nhìn đã thấy ghê người, dù sao mấy vạn binh lính, cho dù một đám ngoan ngoãn đứng xếp hàng mời nàng giết, thì sử dụng võ công chưa chắc đã giết được vài người. Phần lớn thương vong đều đến từ hai lần ma kính Yên Nguyệt chiếu sáng hấp thu linh hồn, cách chết quý dị, mà còn thêm quý dị “sống lại”, lập tức làm giảm bớt một màn giết chóc vừa rồi.

“Người.” Hách Liên Diệu khiếp sợ nhìn chăm chăm nàng. Những binh lính này chết đi, hắn là tự mình xác nhận, thật sự có thể làm cho. người chết sống lại? Phong Vô Ý ở mặt ngoài thì không có biểu hiện gì, vừa rồi lực lượng hỗn loạn lại khác thường. Ma hạch vốn dĩ đã không cảm giác, kinh mạch khắp cơ thể đều có dòng khí tán loạn, dường như lực lượng của ma kính Yên Nguyệt hoàn toàn sáp nhập vào trong máu thịt của nàng, không hề giống lần trước như vậy, chính là hấp thu lực lượng thuần túy nhất.

“Trẫm nghĩ, cần có một lời giải thích.” Hách Liên Diệu nói.

“Nàng, là thiếu chủ của Thánh Địa Tuyên Ki Thạch phủ.” Tiêu Từ Mặc nói một câu, lập tức làm cho người của cả hai ~~đ~~☆L☆~~q~~đ bên khiếp sợ. Thánh Địa Tuyên Ki Thạch phủ, ở đại lục Phạm Thiên không ai không biết tên này, vốn dĩ chính là bởi vì có Tiêu Từ Mặc đảm nhiệm chức quốc sư Phạm Thiên, cho nên dòng máu Hách Liên mới được người trong thiên hạ thừa nhận là chính thống.

“Như vậy, không biết trẫm có may mắn, mời Phong cô nương cùng quốc sư, nói chuyện trong quân doanh một chút?” Ngoài mặt Hách Liên Diệu cười nhưng bên trong không cười được một câu.

“Được.” Phong Vô Ý gật đầu, lại xoay người đi về phía Trại Lam. Hồ ly Vân Triệt bên cạnh thấy thế, liền thả người nhảy lên trên vai nàng.

“Cô nương có gì chỉ giáo?” Trại Lam cười thoải mái. Nam nhi thảo nguyên trời sanh tính tình phóng khoáng, đối với nữ tử từ trên trời rơi xuống giúp hắn giải vây này, hắn cảm thấy có ấn tượng rất tốt. Về phần giết chóc. trên thảo nguyên lấy lực lượng làm chủ, không dám giết người chính là kẻ bị khinh thường.

“Người là tộc trưởng?” Phong Vô Ý nói.

“Tại hạ Trại Lam, là tộc trưởng của tộc mộc điệp, bởi vì đại quân Phạm Thiên xâm nhập thảo nguyên, nên được các tộc lâm thời đề cử là người đứng đầu.” Trại Lam đáp ngắn gọn.

“Như vậy, xin cho chúng ta mấy ngày nữa chính thức toi thăm.” Phong Vô Ý lạnh nhạt nói.

“Được, tại hạ sẽ chuẩn bị tốt rượu nhạt, quét dọn giường chiếu tiếp đãi các vị.” Trại Lam cười nói.

“Hẹn gặp lại.” Phong Vô Ý gật đầu, lại trở trước mặt về Hách Liên Diệu, lạnh nhạt nói, “Đi thôi!”

Hách Liên diệu vung tay lên, để dᄡđ☆L☆qᄡđ cho thủ hạ đưa hai con ngựa cho bọn họ, chậm rãi thu hồi quân đội lui về phía sau. Một hồi đại chiến, cứ như vậy mà chấm dứt, cũng không ai tưởng tượng được.

“Tộc trưởng, tất cả mọi người rút lui sao?” Một thiếu niên đi tới sau Trại Lam hỏi.

“Ừ.” Trại Lam vẫn nhìn quân đội Phạm Thiên dần biến mất ở trong tầm mắt, lúc này mới gạt đầu, xoay người đi theo quân đội của mình quay trở về doanh. Thánh Địa Tuyền Ki Thạch phủ, rốt cục vẫn phải bắt đầu nhúng tay vào tình thế của đại lục rồi, chẳng lẽ, lời tiên đoán kia, đã bắt đầu sao.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Quân doanh đắm máu

Lần này Phạm Thiên Bắc phạt, mang theo mười vạn đại quân, doanh trường kéo dài hơn mười dặm, vô cùng đồ sộ.

Hách Liên Diệu cũng rất có phong độ đầu tiên chọn ra một tòa doanh trường tráng lệ, sau đó sai người chuẩn bị nước ấm tắm rửa, quần áo sạch sẽ, cuối cùng là đồ ăn nóng.

Quần áo của Phong Vô Ý bị máu làm cho ướt sũng, tự mình tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ đồ mới. Mặc dù là trên chiến trường, không có thứ gì xa xỉ, nhưng trang phục đơn giản lại càng hợp ý của nàng. dᄡđ☆L☆qᄡđ Nàng đi từ sau tấm bình phong ra, đã thấy Tiêu Từ Mặc cả người chỉnh tề, ngồi nhìn những thứ trước bàn ghi chép, thấy nàng đi ra, sắc mặt lập tức trở lên nghiêm túc.

“Làm sao vậy?” Phong Vô Ý đi về phía hắn.

“Người làm việc cũng quá xằng bậy rồi.” Tiêu Từ Mặc than nhẹ một tiếng, đứng dậy, lấy chủy thủ Thương Lăng từ trong ngực ra đưa cho nàng.

“Ta đã nắm chắc rồi.” Phong Vô Ý nhận chủy thủ, cười nhẹ, tựa đầu mình vào trên vai hắn.

Chỉ có ở trước mặt Tiêu Từ Mặc, nàng mới có thể bỏ tất cả về kiên cường xuống, bộc lộ sự mệt mỏi thực sự của bản thân ra ngoài.

“Nàng cứ tin tưởng, ta có thể gọi nàng quay về như vậy sao?” Tiêu Từ Mặc bất đắc dĩ nói.

“Không, ta tin tưởng chính mình, nhất định sẽ đáp lại lời chàng kêu gọi.” Phong Vô Ý kiên định nói. Đây không phải lần đầu tiên nàng nói những lời này, nhưng mà, hiện tại, chỉ nói để cho một người nghe .

“Nàng đó.” Tiêu Từ Mặc thở dài, trong giọng nói, còn có vài phần vui vẻ, vài phần lưu luyến.

“Nhưng mà, lực lượng của ta dường như đã xảy ra vấn đề gì đó rồi.” Phong Vô Ý cười khổ nói.

“Sao lại thế?” Sắc mặt Tiêu Từ Mặc lập tức trở nên căng thẳng.

“Ma hạch đã vỡ vụn rồi.” Phong Vô Ý nói, “Mất đi trung tâm quản lý lực lượng trong cơ thể, ta không biết phải làm thế nào mới có thể không chế chúng, còn có ma kính Yên Nguyệt, dường như đã hoàn toàn trở thành một bộ phận của thân thể ta, ta cũng không biết, ta bây giờ là người dung hợp ma khí, vẫn còn có nhận thức của con người về ma khí trong thân mình?”

“Từ từ, cho ta xem đã.” Mặt Tiêu Từ Mặc vô cùng căng thẳng, vung tay lên, mấy tinh thạch màu vàng đã trôi nổi xung quanh nàng, vài luồng ánh sáng giăng khắp nơi lập tức nhốt thân thể của hắn vào bên trong.

“Như thế nào?” Trong giọng nói của Phong Vô Ý cũng mang theo một chút lo lắng.

“Rất kỳ quái.” Sau một lúc lâu, Tiêu Từ Mặc mới nói, “Quỹ đạo kinh mạch của nàng đã hoàn toàn thay đổi, ta cũng không biết trong thời gian nàng ở trong ma kính Yên Nguyệt đã xảy ra chuyện gì, chỉ là, muốn không có khả năng làm kinh mạch trở về như trước nữa. Về phần ma hạch, nàng tu luyện chính là kỹ thuật của Ma tộc, ta cũng không biết rõ, có lẽ phải hỏi Hoàng Cửu Lê.”

“Đi ra!” Phong Vô Ý gạt đầu, tùy ý lấy con búp bê chứa linh hồn Hoàng Cửu Lê quăng lên trên bàn, “Chắc không phải là bị khe không gian cắn nuốt rồi chứ, như vậy thì thế giới cũng được yên tĩnh không ít!”

“Người mới bị cắn nuốt.” Hoàng Cửu Lê tức giận nói.

“Thật không không biết xấu hổ, ta đã trở về.” Phong Vô Ý mỉm cười, một nụ cười lạnh, “Kế hoạch của người đã không thành công, làm sao bây giờ? Ma Quân đại nhân.”

“Ban đầu chính là nguoi tự nguyện, tại sao giờ lại trách ta?” Hoàng Cửu Lê lười biếng nói.

“Ta chỉ là muốn biết, cơ thể của ta, hiện tại sao lại thế này?” Phong Vô Ý nói.

“Sao lại thế này. nguoi bây giờ đ☆L☆qđ giờ không phải nguoi rồi, chỉ đơn giản vậy thôi.” Hoàng Cửu Lê vui sướng khi nguoi khác gặp họa nói.

“Nói rõ ràng!” Phong Vô Ý mắg.

“Rất đơn giản, lực lượng của nguoi cùng ma kính Yên Nguyệt dung hợp.” Hoàng Cửu Lê giải thích, “Nguoi bây giờ, không phải là ma, nhưng cũng là nửa nguoi nửa ma, cả vạn năm nay nguoi là kẻ đầu tiên như vậy, không ai biết nguoi bây giờ rốt cuộc là cái gì, nguoi —— không phải Ma tộc, chỉ sợ. . . . đồng thời cũng không phải con nguoi.”

“Nguoi mới là cái thứ quý quái gì?” Phong Vô Ý hừ lạnh một tiếng.

“Là như vậy sao?” Tiêu Từ Mặc nhú mắ, có chút buồn rầu.

“Từ chuyện đó ra thì sao?” Phong Vô Ý lại nói.

“Ma hạch đã vỡ thì không cách nào chữa trị, lực lượng mất đi đó đã chạy vào trong kinh mạch của nguoi, sớm hay muộn cũng sẽ dần biến mất. Nhưng mà.”

Hoàng Cửu Lê cười nhẹ nói, “Phá rồi lại lập, bại rồi sau đó thành, ai biết được!”

“Phá rồi lại lập, bại rồi sau đó thành.” Phong Vô Ý chậm rãi im lặng mà suy nghĩ.

“Hiện tại vấn đề lớn nhất là, vào thời điểm chúng ta xuyên qua khe không gian, bởi vì thời không bị vạn vạo, ở Phạm Thiên đã trôi qua bốn năm, nghĩa là Di Thất đại lục có thể trở về bất cứ lúc nào, thời gian còn lại của chúng ta. không nhiều lắm.” Tiêu Từ Mặc do dự nói.

“Chàng đang nghĩ cái gì vậy?” Phong Vô Ý hiếu kỳ nói.

“Vừa rồi, ta có hỏi binh lính đưa nước về tình hình hiện nay.” Tiêu Từ mặc vừa nói, vừa kéo nàng đến bên cạnh bàn, để lên một cái chén không, gấp các loại thức ăn vào, đặt ở trước mặt Vân Triệt.

Tiểu hồ ly nguoi thấy mùi đồ ăn, lập tức không để ý tới chuyện bọn họ nói, cúi ăn ngon lành.

Phong Vô Ý nhún vai, cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn cơm. Mặc dù Tiêu Từ Mặc mất tích bốn năm, nhưng Tuyên Ki Thạch phù đã có tên tuổi quá sâu trong lòng những nguoi ở đây rồi, mà Hách Liên Diệu cũng chưa hề hủy bỏ thân phận quốc sư của hắ, cho nên một binh lính nho nhỏ chắc chắn sẽ tự nguyện trả lời vấn đề của hắ một cách thật lòng.

“Hách Liên Diệu thật sự là đế vương hiếm thấy, trong bốn năm ngắn ngủi mà có thể thu phục toàn bộ chư hầu rục rịch góc đầu dãy ở đại lục Phạm Thiên, ổn định lại đất nước, nhưng mà.” Tiêu Từ Mặc nói xong, lại không nhìn được nhãn lông mắ, “Bắc phạt thảo nguyên, chuyện này nếu xử lý không tốt, đợi đến khi Di Thất đại lục trở về, chúng ta chắc chắn sẽ nằm trong tình thế hai mặt thù địch.”

“Ta nghĩ Trại Lam cũng không phải nguoi không biết lí lẽ.” Phong Vô Ý cân nhắc nói, “Dân tộc trên thảo nguyên lấy lực làm chủ, nếu hắ có thể được các tộc khác đề cử làm nguoi đứng đầu, chắc chắn cũng có năng lực khác ngoài ‘lực’ này, dù sao cũng cũng không phải kẻ chỉ biết là chém giết dã man.

“Vấn đề ở chỗ Hách Liên Diệu.” Tiêu Từ Mặc cầm chiếc đĩa, nhưng không đặt vào trong bát, “Càng là đế vương càng có tham vọng lớn. ời. . . .”

“Đã ổn năm trôi qua, chúng ta cũng bỏ lỡ rất nhiều chuyện.” Phong Vô Ý nói.

“Mặt khác còn có một việc.” Tiêu Từ Mặc lại nói.

“Hả?” Phong Vô Ý nhìn hắ.

“Sau khi nước biển ở cực bắc ấm lên.” Tiêu Từ Mặc chậm rãi nói, “Ở Thương Mang Quan đã bốn năm không có tuyết rơi, tuy rằng vẫn là rét lạnh, nhưng không lạnh như lúc chúng ta rời khỏi thành bốn năm trước.”

“Bốn năm?” Phong Vô Ý ngăn nguoi, “Ý của chàng là, chuyện này có liên quan đến chúng ta?”

“Núi lửa ở Thiên khí chỉ đảo bùng nổ, làm cho nước biển biến ấm lên, gián tiếp ảnh hưởng tới khí hậu.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Mặc dù có chỗ tệ, nhưng trên cơ bản cũng có thể coi như không phải tin tức xấu.” Phong Vô Ý suy nghĩ một chút nói, “Đầu tiên là binh lính có thể nâng cao lực tác chiến, thứ hai, thuộc tính hòa đ☆L☆qđ của chúng ta, khi ở trong gió tuyết, năng lực thiên phú bị áp chế đến điểm thấp nhất, ở trong chiến tranh, chỉ cần có thêm một phần lực lượng cũng là bảo vật đắt tiền.”

“Nói rất đúng, nhưng không biết vì sao, ta lại luôn có một loại dự cảm không tốt.” Tiêu Từ Mặc cười khổ một cái, cúi đầu ăn vài miếng cơm.

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thắng, chúng ta đã cố gắng hết sức, như vậy. . . . mặc dù đấu tranh thất bại trong tương lai, cũng không phải do chúng ta bại, mà là thế giới bại.” Phong Vô Ý tự nhiên mà nói, cuối cùng phun ra một câu, “Phạm Thiên thua bởi Di Thất đại lục.”

“Suy nghĩ của nàng, quả nhiên không giống người thường.” Tiêu Từ Mặc cười khẽ.

“Chàng đã nói như vậy với ta bao nhiêu lần rồi?” Phong Vô Ý nói.

“Quốc sư đại nhân, Phong tiểu thư, bệ hạ cho mời.” Đúng lúc này, ngoài trường truyền đến giọng nói cung kính của một binh lính.

“Ta biết rồi!” Tiêu Từ Mặc đáp một tiếng. Hai người nhìn nhau, vội vàng ăn một chút cơm để lấp đầy bụng, liền đứng dậy.

“Ta cũng đi.” Vân Triệt nhảy vào trong lòng Phong Vô Ý.

“Không được gây phiền phức.” Phong Vô Ý cảnh cáo.

“Ừ.” Tiểu hồ ly gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Sửa sang lại quần áo, nhắc màn trướng lên, chỉ thấy đang có một binh sĩ chờ ở cửa.

“Hai vị, mời đi bên này.” Binh lính kia cung kính đi trước dẫn đường.

Mặt trời dường như sắp biến mất tại đường chân trời, gần như chỉ còn ánh trăng non trong đêm, trên thảo nguyên đen ngòm, doanh trường kéo dài hơn mười dặm, ngoại trừ mấy chỗ trạm gác, cũng chỉ có binh lính đứng giờ đi tuần tra, bình thường cũng không nhìn thấy vài bóng người.

“Hình như có gì đó không đúng.” Tiêu Từ Mặc đột nhiên thấp giọng nói.

“Làm sao vậy?” Vân Triệt lập tức dựng lỗ tai lên.

“Quá yên lặng.” Giọng Phong Vô Ý lạnh như băng xen vào một câu.

“Hiện tại đã muộn thế này, có lẽ binh lính cũng là đã buồn ngủ rồi.” Vân Triệt nghi ngờ nói, “Có phải các người lo lắng quá hay không?”

“Không phải nói là im lặng, mà phải nói là yên tĩnh.” Phong Vô Ý rất bình tĩnh nắm chủy thủ Thương Lăng trong tay, một mặt cảnh giác nhìn bốn phía.

“Ừ, nơi này còn thiếu một loại sinh khí, giống như xung quanh căn bản không tồn tại vật gì còn sống.” Tiêu Từ Mặc lẳng lặng nói.

“Làm sao có thể? Quốc sư đại nhân, nơi này là quân doanh. . . .” Binh lính dẫn đường binh lính cười lớn nói.

“Hình như có cái gì đó đã tới.” Tiêu Từ Mặc cắt đứt lời của hắn.

“Tiếng bước chân?” Phong Vô Ý kinh ngạc nhíu lông mày.

Là kẻ thù? Nhưng mà nơi này cách Vương trướng không đến một dặm đường, quân cận vệ của Hách Liên Diệu cách nửa canh giờ sẽ đi tuần tra một lần, sao lại có thích khách lớn mật như vậy?

Tiêu Từ Mặc nhíu mày, tay hướng lên trời bắn ra một quả cầu ánh sáng.

Quả cầu ánh sáng trôi nổi giữa không trung, nhưng mà, đối với ánh trăng non trong bóng đêm mà nói, chỉ là ánh sáng bình thường thôi.

Tiêu Từ Mặc lập tức hai tay chập lại liên tục, trong chớp mắt trên bầu trời xuất hiện cả trăm quả cầu ánh sáng lơ lửng, cho dù chỉ là ánh sáng nhạt của đom đóm, nhưng vô số quả cầu tập hợp cùng một chỗ, cũng đủ để chiếu sáng một vùng trong bóng tối.

“Chàng có thể chứ?” Phong Vô Ý thấp giọng nói.

“Không còn cách nào khác, chuyện này cũng không đến nỗi hao tổn lực lượng như thế.” Tiêu Từ Mặc lắc đầu.

Nhìn theo ánh sáng, bọn họ có thể thấy rõ người đi tới, lập tức giật mình sửng sốt.

“Quân cận vệ?” Phong Vô Ý nói thầm một câu, sự cảnh giác ban đầu cũng lơ lửng không ít.

“Đúng vậy, nơi này là quân doanh, làm gì có kẻ thù nào lớn mật như vậy.” Binh lính dẫn đường nhẹ nhàng thở ra, bật cười.

“Binh sĩ! Người nào cũng rất khác lạ!” Tiêu Từ Mặc trầm giọng hét lên một tiếng, bắt được binh lính kia, đá về phía sau.

“Ta không cảm giác có hơi thở của người sống trên người những người đó.” Vân Triệt do dự nói.

“Trước hết cho dù sự việc có ra sao, điều quan trọng nhất bây giờ chính là đánh đuổi những kẻ không biết là người hay quỷ này đã.” Tiêu Từ Mặc nói xong, trên tay triệu hồi môi giới ra để sử dụng.

Nhưng mà, thân thể hắn vừa mới động, Phong Vô Ý đã che chắn ở trước mặt hắn.

“Vô Ý?” Tiêu Từ Mặc sững sốt.

“Đề cho ta.” Phong Vô Ý cũng không quay đầu lại nói, “Tốc chiến tốc thắng.”

Tiêu Từ Mặc cười nhẹ, nghe theo lời nàng đứng yên phía sau, để kịp thời trợ giúp lúc cần thiết.

Trong lúc nhất thời, xung quanh im ắng, chỉ có tiếng bước chân của đội quân cận vệ kia đều đặn chậm rãi từ xa đến gần. Không khí khác thường lan tràn ra, khiến người khác rợn tóc gáy.

“Không có chuyện gì đâu.” Cảm nhận được bàn tay Phong Vô Ý cầm chặt tay mình lạnh như băng, Tiêu Từ Mặc khẽ cười trấn an.

“Ừ.” Phong Vô Ý gật gù đầu, thần sắc buông lỏng không ít.

Nàng có thể không ngại âm mưu quỷ kế, cười xem huyết tinh chém giết, nhưng mà đối với loại tình huống vô cùng khác thường như vậy, dù sao trong lòng vẫn cảm thấy có chút lo lắng.

Khi hai người nói chuyện, đội quân cận vệ kia đã đi đến trước mặt. Theo ánh sáng của những quả cầu trên không trung, hai người cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Tiêu Từ Mặc ở bên cạnh Hách Liên Diệu nhiều năm, dù sao cũng có thể phân biệt rất rõ ràng được những binh lính kia thật sự là quân cận vệ hay không, thậm chí có vài người hắn còn biết tên, nhưng mà, hôm nay ánh mắt bọn hắn lại đại ra, làn da giống như bị hút hết sạch nước, chỉ còn một tầng nhiều da nhăn nheo bọc xương, giống hệt như một đám cương thi.

“Đây. không phải con người?” Văn Triệt co lại trong lòng Phong Vô Ý, khó khăn nói.

Tiêu Từ Mặc khẽ chau mày, ném ra một con rắn lửa. Nhưng mà, một binh lính bị ném trúng căn bản không né không tránh, hắn chỉ mặc kệ để cánh tay phải mình bị đốt cháy, trên mặt không thấy biểu hiện chút đau khổ nào.

“Đề ta, dùng vật lý công kích.” Phong Vô Ý nhét Văn Triệt vào trong lòng binh lính đang bị dọa đến ngây người bên cạnh, huy động chủy thủ Thương Lãng, dường như trên thân kiếm nổi lên một làn hơi nước màu xanh nhạt bao quanh tỏa ánh sáng rực rỡ, bổ xuống cánh tay bị đốt cháy trên vai binh lính kia.

“Quả nhiên không phải người.” Nhìn người binh lính kia trước sau đều không hề cảm giác được gì mà tiếp tục đi về phía trước, sắc mặt Tiêu Từ Mặc cũng có chút trắng bệch.

Nếu thực sự là xuất hiện yêu ma quỷ quái thì cũng thôi, nhưng những...người này, mới mấy canh giờ trước, rõ ràng vẫn còn là người mà.

Phong Vô Ý hơi hoảng sợ, không cần nghĩ ngợi lập tức đâm chủy thủ vào trái tim người binh lính kia, đề phòng có chuyện bất ngờ xảy ra, trên chủy thủ còn bị năng rót vào chút ma khí, vừa vào liền khiến thân thể nổ tung, thân thể binh sĩ bị chém thành hai khúc.

“Cẩn thận!” Phía sau truyền đến tiếng hô đầy kinh hãi của Tiêu Từ Mặc.

Phong Vô Ý sững sốt, đột nhiên cảm giác được trên chân căng thẳng, như là bị cái gì bắt được vậy, cúi đầu một cái, đã thấy cánh tay cháy khô bị chặt kia thậm chí dường như có ý thức, nắm chặt mắt cá chân của nàng. Cùng lúc đó, sau vài tiếng tiếng áo giáp va chạm vang lên, binh lính đã bị chém thành hai khúc lung lay đứng lên, hai nửa thân thể một lần nữa hợp lại hợp cùng một chỗ, càng kỳ quái là miệng vết thương bị mở ra không có một vết máu nào.

“Kiếp bụi!” Tiêu Từ Mặc quát lạnh một tiếng, cánh tay kia “vù” một cái rơi xuống, trực tiếp bị thiêu thành tro bụi.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Phong Vô Ý cau mày nói.

“Cẩn thận! Những thứ kia, trừ phi tan xương nát thịt, nếu không chắc là không biết chết là gì!” Tiêu Từ Mặc hình như là đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sắc mặt tái nhợt, hô lớn, “Những người kia bị pháp thuật vong linh biến thành binh lính vong linh, đã không còn sinh mệnh rồi!”

“Pháp thuật vong linh?” Chỉ nghe cái tên, Phong Vô Ý cũng thấy được phía sau lưng dâng lên cảm giác mát lạnh.

“Phanh!” Binh lính dẫn đường lập tức té ngã ngửa trên mặt đất, nhìn một chuyện khủng bố như thế, không bị rối loạn tinh thần là tốt lắm rồi.

Phong Vô Ý cũng không thêm để ý tới hắn, chỉ bảo Văn Triệt tha người binh lính kia đi chỗ khác, thuận tiện tìm một chỗ trốn cho bản thân.

“Pháp thuật vong linh ở thuật giới là một cấm pháp!” Tiêu Từ Mặc chậm rãi nói, “Những binh lính vong linh đó không có tư tưởng, không có cảm giác đau, chỉ cần còn lại tứ chi, cho dù cắt thành mấy khối cũng có thể phát động công kích, chỉ có thể hủy diệt sạch sẽ toàn bộ mới có thể tiêu diệt!”

“Đáng chết!” Phong Vô Ý khẽ nguyền rủa một tiếng, tránh đao của một sĩ binh, thả người đến sau lưng của hắn, trước lúc rơi xuống đất đột nhiên dưới chân lao đảo một cái, vốn dĩ có thể dùng một chiêu mà chém eo người kia lại chỉ chém được một chân hắn.

Võ công của những binh lính kia không cao, nhưng lại không sợ đau, cũng sẽ không chết, Phong Vô Ý chỉ có thể mỗi một lần vùng kiếm đều dùng ma khí làm một bộ phận thân thể họ nổ tung, nhưng một lúc sau, ưu thế về số người đều được thể hiện ra. May mắn binh lính vong linh cũng kế thừa nhược điểm của “vong linh”, không có tốc độ, động tác chậm chạp, mới khiến nàng có thể ứng phó. Tưởng là triệu hồi ngọn lửa nóng bỏng như vậy có thể đủ để thiêu toàn bộ binh lính thành tro bụi, nhưng lực lượng trong cơ thể hỗn loạn, không triệu hồi được ngọn lửa tinh khiết nên không thể tiêu diệt chúng.

Trong tay Tiêu Từ Mặc không ngừng phát ra từng luồng rắn lửa, bộ phận nào của binh lính vong linh chỉ cần đụng tới rắn lửa liền biến mất không thấy gì nữa, chỉ tiếc lực lượng của hắn ở thiên khí chi đảo đã tiêu hao hết vẫn còn chưa khôi phục mấy phần, cũng không có cách nào tiến hành công kích trong diện tích lớn.

“Vô Ý! Nàng rốt cuộc làm sao vậy!” Tiêu Từ Mặc rốt cuộc nhìn không được hô to. Lấy võ công của Phong Vô Ý, làm sao có thể xuất hiện sai lầm nhiều lần như vậy?

“Khốn nạn!” Phong Vô Ý căn bản không đếm xỉa tới hắn, trong mắt hiện lên một tia âm trầm, chùy thủ Thương Lăng trong tay lập tức dài ra, ánh sáng chói mắt bao trùm, binh lính vong linh vây quanh người nàng toàn bộ đều biến thành bột phấn.

“Phát ra!” Vân Triệt đột nhiên đánh tới, ngăn cản phía trước nàng, cái đuôi giống như một cây roi quất đi, đánh bay một binh lính vong linh.

“Cảm ơn.” Tay trái Phong Vô Ý ôm thân thể hắn lại, lui về phía sau quay về bên cạnh Tiêu Từ Mặc.

“Thế nào?” Tiêu Từ Mặc cũng nhìn ra sắc mặt nàng trắng bệch và cái trán đỏ đầy mồ hôi lạnh, “Có phải lực lượng của nàng có vấn đề hay không. . . .”

“Không, để sau hãy nói.” Phong Vô Ý lắc đầu, ánh mắt lại nhìn chăm chăm binh lính vong linh lung la lung lay đi tới trước mặt, nhưng trong lòng lại xẹt qua một tia nghi hoặc. Chung quanh đây đều là doanh trưởng, binh lính Phạm Thiên đều còn tốt, làm sao mà bên ngoài gây ra động tĩnh lớn như vậy lại không có người nào đến xem xét? Chẳng lẽ đều ngủ hay là đã chết? Chắc không phải mấy vạn người toàn bộ đều biến thành binh lính vong linh chứ?

“Không gian chúng ta đang đứng, đã bị người khác che giấu rồi.” Tiêu Từ Mặc nhìn ra nghi ngờ của nàng, giải thích đơn giản, “Nói cách khác, nếu có người đi qua nơi này, sẽ không phát hiện chúng ta tồn tại, đồng thời, chúng ta cũng không cảm giác bọn họ đi qua.”

Phong Vô Ý lập tức giật mình, đây là nguyên nhân nơi này im lặng, không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại!

“Không được cử động!” Tiêu Từ Mặc đè lại Phong Vô Ý đang muốn trở lại chiến trường, bình tĩnh nói, “Để cho ta, một lần giải quyết hết luôn!”

Phong Vô Ý chau mày, đang muốn phản đối, Tiêu Từ Mặc đã quăng một cái kết giới lại, bao quanh để nàng cùng Vân Triệt với người binh lính kia ở bên trong.

“Phá Toái Hư Không.” Tiêu Từ Mặc nhìn binh lính vong linh chen chúc mà đến, phát lên gió đen như mực bay lên, từ môi lạnh lùng phun ra bốn chữ.

Theo thuật lực bạo động, không gian dần vặn vẹo, ngoại trừ Tiêu Từ Mặc là người phát động ma pháp không có ảnh hưởng gì, những người khác cho dù có kết giới của hắn bảo vệ, cũng cảm thấy hô hấp khó khăn.

Phong Vô Ý mở to hai mắt, nhìn thế giới ngoài kết giới dần vặn vẹo biến hình, sau đó nghiền tất cả thành bụi phấn.

“Phanh!” Kết giới vỡ thành từng mảnh vụn trong suốt, sắc mặt Tiêu Từ Mặc tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.

“Từ Mặc!” Phong Vô Ý buồn bực, muốn tiến lên.

Người này, đến tột cùng hắn đặt bản thân ở trên vị trí gì? Nàng không cần hắn hy sinh!

“Thánh Quang thủ hộ!” Tiêu Từ Mặc cắn răng một cái, trước nàng hành động đã thả ra một kết giới phòng ngự cao cấp bảo vệ người bên cạnh.

Ánh sáng bạc rực rỡ lướt qua, Thánh Quang thủ hộ phát ra, may mắn không gian vặn vẹo cũng khôi phục trạng thái ban đầu, chỉ là lực lượng chưa tiêu tán vẫn làm mọi người bị thêm vài miếng vết thương không sâu.

Những quả cầu ma pháp trôi nổi trên không trung bởi vì bí thuật Phá Toái Hư Không phát ra mà biến mất, quân doanh khôi phục bóng đêm như lúc ban đầu, ngoại trừ tất cả mọi người đều chết vật, dường như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“Từ Mặc!” Phong Vô Ý tiến lên, đỡ lấy thân hình Tiêu Từ Mặc lung lay sắp đổ, mà dưới chân mình cũng hơi lão đạo một chút.

“Ta không sao, lực lượng vừa khôi phục lại tiêu hao hết rồi, nhưng thật ra nàng. . . .” Tiêu Từ Mặc một bên lau đi vết máu bên môi, một mặt nhìn chân của nàng.

“Mắt của chàng có thể dừng quan sát lợi hại như vậy được hay không.” Phong Vô Ý bất đắc dĩ nói, “Binh lính vong linh này có chút kỳ lạ, tuyệt đối không thể dùng thân thể tiếp xúc, hiện tại chân trái của ta căn bản không còn tri giác. chưa gì đã muốn đã làm phiền chàng rồi.”

“Cho ta xem.” Hai người diu nhau đi qua một bên ngồi xuống.

Phong Vô Ý không nói được một lời, cuốn ống quần lên, chỉ thấy chỗ mắt cá chân mờ mờ có thể thấy vài vết cào màu đen, gồ lên phía trên làn da, khó coi vô cùng.

“Không phải đâu!” Vân Triệt sợ hãi thét một tiếng, “Chính là nơi cánh tay kia cầm?”

“Là tính chất ăn mòn đặc hữu của pháp thuật vong linh.” Sắc mặt Tiêu Từ Mặc nghiêm túc, cả người ngồi xuống, đưa tay để sát vào miệng vết thương.

Ánh sáng màu vàng bao trùm đầu móng tay, chậm rãi, màu sắc đen tối bắt đầu dần nhạt đi.

Phong Vô Ý nhìn đến đây, nhẹ nhàng thở ra.

Đột nhiên, sắc mặt Tiêu Từ Mặc trắng nhợt, ánh sáng trên tay nhảy lên kịch liệt, đầu móng tay vốn dĩ sắp biến thành màu xám lại lập tức lại biến thành màu đen càng đậm hơn so với lúc đầu.

“Ôi. Đau!” Vân Triệt kêu đau một tiếng, cũng là do Phong Vô Ý đầu đầy mồ hôi vô tình bắt được đuôi của hắn.

“Ta không tin thu thập không được người!” Tiêu Từ Mặc khẽ rủa một tiếng, ánh sáng màu vàng kim trên tay trong nháy mắt chuyển thành màu trắng không vẩn đục.

“Xuy ——” Theo tí ti tiếng vang, trên đùi Phong Vô Ý dần bóc lên một cỗ khối đen, sau đó đầu móng tay bắt đầu nhạt đi, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng thở ra, thu tay lại, vừa định đứng lên, trước mắt đột nhiên lại biến thành màu đen.

“Cẩn thận.” Phong Vô Ý vội vàng giúp hắn ổn định.

“Này này, nàng không có việc gì chứ?” Thật vất vả mới dành lại được cái đuôi của mình, tiểu hồ ly lo lắng hỏi.

“Chắc là không sao đâu.” Tiêu Từ Mặc chần chờ một chút, trong giọng nói mang theo chút không xác định, “Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy pháp thuật vong linh chân chính, nhưng mà pháp thuật trị liệu bình thường thật sự không có hiệu quả, ta cuối cùng phải dùng đến thuật pháp được ghi lại trên sách cổ ở Tuyền Ki Thạch phủ.”

Đúng lúc này, trong gió đã mờ mờ truyền đến tiếng người, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một ngọn lửa uốn lượn đi từ xa đến.

Phong Vô Ý đột nhiên muốn cười, thật ra là đang nhớ lại trước kia trong phim thường xuyên nghe được một lời kịch bản —— cảnh sát, luôn là kẻ tới cuối cùng.

“Sao lại thế này?” Một tướng quân xông lại hô to một tiếng.

“Là Vương Lăng tướng quân sao?” Tiêu Từ Mặc mở miệng nói.

“Quốc sư đại nhân!” Tướng quân kia nhanh chóng dẫn người chạy tới.

Phong Vô Ý nhủ lòng may, thật không ngờ lại là người quen. lúc trước bọn họ rời khỏi kinh thành nửa đêm ở trong mộ Lý gia tìm được văn tự dị tộc, chính là gặp vị kỳ binh dũng mãnh tại doanh địa ๕★L☆๕๕ phó tướng đang đứng đây đi! Chỉ là, Vương lăng, tướng vong linh quân. sau khi nghe cái tên này, đều khiến người ta cảm thấy có gì đó không đúng.

“Quốc sư đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vương Lăng nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn trên mặt đất như vừa bị nổ mạnh, bất giác cảm thấy sợ hãi.

Lúc này, bởi vì mất đi không gian che chắn, trong doanh trường bên cạnh binh lính bị bùng tình đi ra cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Nơi này không phải nơi để nói chuyện.” Tiêu Từ Mặc thấp giọng nói, “Trước tiên cần đi gặp bệ hạ, nhanh chóng thu thập hài cốt ở nơi này lại, đừng cho binh sĩ bình thường nhìn thấy, nhưng cũng đừng tiêu hủy, có lẽ lát nữa còn phải cho bệ hạ xem qua.”

“Quốc sư yên tâm, mặt tướng làm ngay.” Vương Lăng gật đầu, kêu một tâm phúc lên, phân phó hắn mang vài người đi quét tước chiến trường, chính mình tắc tiếp nhận nhiệm vụ của người dẫn đường.

Trên đường đi tiếp thật sự rất yên tĩnh, không phát sinh chuyện gì khác thường nữa.

Trước hết Hách Liên Diệu nghe Vương Lăng nói vài câu đơn giản, lại xem qua hài cốt, tro tàn cùng áo giáp binh khí còn lưu lại, ánh mắt lại hướng về phía Tiêu Từ Mặc vô cùng tò mò.

Phong Vô Ý căn bản không nhìn ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hắn, giúp đỡ Tiêu Từ Mặc ngồi xuống.

Trận chiến vừa rồi tuy rằng ngắn ngủi, nhưng bọn hắn bị thương cũng không nhẹ, nhất là Tiêu Từ Mặc, liên tiếp sử dụng toàn bộ lực lượng của mình, dường như sắp ảnh hưởng đến nguyên khí căn bản rồi, không có thời gian dài cẩn thận điều dưỡng rất khó phục hồi lại như cũ.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này? Quốc sư!” Hách Liên Diệu cố nhấn mạnh hai chữ “quốc sư”.

“Nói ra thì dài dòng lắm.” Tiêu Từ Mặc tùy tay cầm lấy ly trà người hầu đưa lên, chậm rãi uống một ngụm, trong nháy mắt, trong đầu chuẩn bị tốt lời chuẩn bị nói ra.

“VẬY NÓI NGẮN GỌN!” Sắc mặt Hách Liên Diệu xanh mét.

Tiêu Từ Mặc ngẩng đầu, nhìn người xa lạ mà lại quen thuộc trước mắt. Với hắn mà nói, kỳ thật thời gian bọn họ không gặp cũng không lâu, nhưng đối với Hách Liên Diệu mà nói, đã là bốn năm trôi qua. Bốn năm, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, nhưng mà cũng đủ để thay đổi rất nhiều thứ.

Phong Vô Ý dè tay xuống hắn, cười nhẹ.

“Bệ hạ hắn là còn nhớ rõ, năm đó ta đưa ra lời tiên đoán về thất sát Cô Tinh không?” Tiêu Từ Mặc mở miệng.

“Người lại muốn nói đến lời tiên đoán ngàn năm trước sao?” Hách Liên Diệu nói xong, ánh mắt lại nhìn về phía mặt Phong Vô Ý.

“Thật có lỗi, thật sự ta không phải Phong quý phi của người, người đàn bà kia, là tự tay ta giết chết.” Phong Vô Ý lạnh nhạt nói. Có một số việc, vẫn là nên bắt đầu đã nói rõ ràng sẽ tốt hơn, để tránh thời điểm mấu chốt trong tương lai bởi vì tình cảm của con người mà trở thành sai lầm. Nhưng mà. đối với việc mình làm quý phi của hắn vài ngày. điểm này lại bị nàng bỏ qua.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, vốn là hai người không nên có cùng xuất hiện, không bằng từ đầu liền đoạn tuyệt hết tất cả chuyện có thể xảy ra.

Tay Hách Liên Diệu run lên. Cái nữ tử giống như hoa sen kia, sau khi chết cũng bị vùi lấp ở dưới nước, thời điểm ở bên cạnh nàng, hắn không có quý trọng, đợi cho quay đầu khi cũng không thấy nụ cười ngọt ngào đó nữa, lúc này mới chợt hiểu hiểu được, chính mình đến cuối cùng đã bỏ lỡ cái gì.

Phong Vô Ý quay đầu đi chỗ khác, không nhìn ánh mắt của hắn.

Từ vừa mới bắt đầu chính là sai lầm, kết cục cũng chỉ có thể là bỏ qua.

“Vô Ý, là lời tiên đoán thất sát Cô Tinh, mà dẫn tới sát kiếp, là cái tên của nữ tử Phong Khiêu Vũ kia.” Tiêu Từ Mặc khẽ thở dài một tiếng, “Ngay cả ta mưu kế tính toán tường tận, cuối cùng người định cũng không bằng trời định.”

“Như vậy, bí văn ghi lại chuyện kia của hoàng thất, quả nhiên là sự thật sao?”

Hách Liên Diệu trầm giọng nói, “Thật sự sắp có kẻ thù lớn mạnh đã đến?”

“Không sai, hơn nữa đã đến gần như sắp đốt cháy lông mày rồi.” Tiêu Từ Mặc gật đầu nói.

“Nói thật, vốn dĩ trăm cũng không tin, nhưng mà. chuyện phát sinh hôm nay quá mức thần bí.” Hách Liên Diệu xoa huyết thái dương của mình, một lúc lâu lại nói, “Mấy năm nay, người rốt cuộc đã làm cái gì? Trẫm muốn nghe lời nói thật, dùng cái này để đoán kế hoạch trong tương lai.”

“Đối với bệ hạ là vài năm, nhưng đối với chúng ta, chẳng qua chỉ là trải qua mấy tháng mà thôi.” Tiêu Từ Mặc dờ khóc dờ cười nói, “Vô Ý đã thông qua thí luyện của Tuyền Ki Thạch phủ, từ nay về sau chính là chủ nhân của ta. bệ hạ có biết thiên khí chi đạo không?”

“Ta đã từng nghe nói qua.” Ngoài ý muốn, Hách Liên Diệu lại gật đầu.

“Nghe nói? Nghe ai nói?” Phong Vô Ý thốt ra. Thiên khí chi đạo, đây là địa phương cấm kỵ cũng không phải là người thường có thể biết, huống chi là nói cho đế vương Phạm Thiên nghe, nếu có người như vậy, chi sợ chuyện phong ấn bị động tay chân chắc chắn có liên quan!

“Hơn ba năm trước, thời điểm trẫm chinh phạt phía Nam, đại quân bị người dân bản xứ dẫn vào đầm lầy độc, may mà nhờ có một vị ẩn sĩ chỉ điểm, mới tìm được đường sống, bình an rời khỏi đó.” Hách Liên Diệu nhớ lại.

“Hắn có phải là một người tóc bạc hay không?” Phong Vô Ý trực tiếp hỏi.

“Vô Ý?” Tiêu Từ Mặc kinh ngạc nói.

“Không sai, người sao lại biết được?” Về mặt Hách Liên Diệu cũng vô cùng kinh ngạc nhìn nàng.

“Quả nhiên là thế.” Phong Vô Ý hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói, “Từ Mặc, chàng còn nhớ lúc chúng ta rời khỏi Thương Mang Quan ở trên Băng Nguyên Cực Bắc nhìn thấy chính là người kia thì phải? Ta luôn cảm thấy khó chịu, sau đó tất cả những chuyện chúng ta gặp phải, cho dù không phải hắn sắp xếp, chi sợ cũng nằm trong dự liệu của hắn!”

“Nàng không nên phán đoán sự việc bừa bãi như vậy.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy người kia, ta liền có một loại cảm giác, giống như.” Phong Vô Ý nói tới chỗ này, dừng lại một chút, mới tiếp tục nói, “Giống như là số mệnh gặp nhau, sớm hay muộn chỉ có một người tồn tại.”

“Nàng nghi ngờ hần không phải là người Phạm Thiên.” Tiêu Từ Mặc khẳng định.

“Không chỉ có như thế.” Phong Vô Ý cau mày nói, “Ta thậm chí hoài nghi hần không phải đến từ Phóng Trục Chi Hải, mà là.”

“Di Thất đại lục.” Tiêu Từ Mặc thay nàng nói xong bốn chữ cuối cùng.

Phong Vô Ý không nói gì gật đầu.

“Phóng Trục Chi Hải, Di Thất đại lục?” Hách Liên Diệu lập lại một lần nữa hai cái tên này.

“Bệ hạ nơi này chắc là có bản đồ của đại lục chứ?” Tiêu Từ Mặc nói.

“Có.” Hách Liên Diệu đứng dậy, bởi vì sự việc bí mật, người hầu sớm đã bị cho lui xuống, hần tự mình đi lấy bản đồ lại, mở ra trên bàn.

“Ta đi ra ngoài đi một chút.” Phong Vô Ý bỗng nhiên nói.

Tiêu Từ Mặc chú ý tới trên vầng trán nàng hiện lên sự phiền chán, chỉ nói: “Cẩn thận một chút.”

“Tuy rằng trải qua sự việc ban ngày, trong doanh không ai không biết ngươi, nhưng mà cũng không nên đi xa, hơn nữa cũng không cần gây thêm phiền toái cho trăm!” Hách Liên Diệu cảnh cáo.

Phong Vô Ý cười lạnh một tiếng, ôm hồ ly Vân Triệt đi ra ngoài.

“Phong tiểu thư có gì cần phân phó?” Vương Lăng làm xong việc đang bảo vệ bên ngoài lập tức chào hỏi.

“Ta chỉ đi hít thở không khí một chút thôi, không cần đi theo, ta sẽ không đại khai sát giới.” Phong Vô Ý bỏ lại một câu, cũng không quản hần nghĩ gì, lập tức đi về một góc tối không người.

Wương Lăng có chút xấu hổ cười, đã vậy cũng không nên không biết xấu hổ mà đuổi theo, dù sao hần vẫn còn gánh vác nhiệm vụ bảo vệ Vương trưởng, chỉ đành phân phó hai binh lính đi theo phía sau cách xa một đoạn, vừa không quấy rầy nàng, lại có thể gọi về bất cứ lúc nào.

Phong Vô Ý cũng không để ý, dựa lưng vào cột gỗ của một trạm gác ngồi xuống nhìn xa, ôm Vân Triệt vào trong ngực, nhẹ vỗ về bộ lông mềm mại của hần.

“Người kia. có lẽ là ta biết.” Vân Triệt bỗng nhiên nhỏ giọng nói.

“Ngươi biết được sao?” Phong Vô Ý nâng tay một chút.

“Nam nhân mang cái gương đáng sợ kia lên trên thuyền chúng ta, chính là một nam nhân tóc bạc.” Vân Triệt nói.

Thấy hần chủ động nói lại chuyện về ma kính Yên Nguyệt, Phong Vô Ý sững sờ một chút mới nói: “Ma kính Yên Nguyệt vốn dĩ không phải là của các ngươi sao?”

“Không phải, ai muốn mang theo thứ đáng đó chứ!” Giọng nói của Vân Triệt rầu rĩ, hiển nhiên là sau nhiều năm qua chỉ có linh hồn bám vào đồ vật mà sinh sống thấy được, một lúc lâu mới nói, ๐๐๐ L☆๐๐๐ “Thuyền của chúng ta đi ngang qua một chỗ hoang đảo bổ sung nước ngọt thì phát hiện ra nam nhân kia, tự xưng là gặp phải tai nạn trên biển, chỉ một mình hần sống sót, cầu xin chúng ta đưa hần tới nơi có người, phụ vương là người lương thiện nên đã đáp ứng, vì thế nam nhân kia mang chiếc gương kia trở thành lễ vật, đưa cho phụ vương.”

“Cái gì?” Phong Vô Ý ngạc nhiên, thậm chí có người. mang ma khí làm như lễ vật, cứ tùy tiện tặng ra ngoài sao?

“Phụ vương không biết là cái gì, chẳng qua là cảm thấy trong gương phát ra hơi thở thực sự thích hợp với việc tu luyện, liền vô cùng cao hứng giữ lại.” Vân Triệt chậm rãi nhớ lại nói, “Nam nhân kia rất lặng yên, không nói chuyện quá nhiều, cũng không thích ở cùng một chỗ với người khác, luôn ở một mình, ngay cả mũ, áo choàng cũng chưa từng cởi ra, trong trí nhớ ta đều không có thấy rõ hần trông thế nào, chỉ nhớ rõ một đầu tóc bạc, giống hệt như ánh trăng lạnh băng.”

“Sau đó thì sao? Người nam nhân khi nào thì rời đi?” Phong Vô Ý tiếp tục hỏi.

“Không.” Vân Triệt suy nghĩ sâu xa, tiếp tục nói, “Sau đó không bao lâu, thuyền của chúng ta liền gặp phải khe không gian hiếm thấy, phụ vương cùng những người trong tộc vì bảo vệ ta, mà dùng tính mạng của mình để tạo thành kết giới, cũng không ai rảnh mà chú ý người kia ra sao. Mãi đến khi con thuyền xuyên qua khe không gian, lại rơi vào trong sơn động ở Ngao Lai Tiên đảo, trên thuyền chỉ còn một mình ta. Ta trong lúc vô ý động đến cái gương người kia đưa cho phụ vương, kết quả là linh hồn và thân thể tách rời, sau đó, linh hồn của ta không thể rời xa chiếc gương kia, vẫn bị nhốt đến khi các ngươi tìm đến.”

“Nói cách khác, ngươi cũng không biết người kia có bị chết trong khe không gian, hay là tự hần rời đi.” Phong Vô Ý tổng kết lại.

“Ừ.” Vân Triệt lên tiếng.

“Ngươi ở trong sơn động Ngao Lai Tiên đảo bao nhiêu năm rồi?” Phong Vô Ý hỏi.

“Ài?” Vân Triệt ngẩn người, sau một lúc lâu mới buồn rầu nói, “Ta nhớ không rõ, đại khái mấy trăm năm gì đó thì phải?”

Đầu Phong Vô Ý hiện lên vài vạch đen, cảm thấy hần chi là đứa trẻ, thật ra lại con hồ ly già. nhưng mà, nàng chợt lại nghĩ tới ban đầu ở Ngao Lai Tiên đảo, thôn dân từng nói, bảy mươi năm trước từng có một người tự mình kết bè mà rời đi, đáng tiếc nàng quên hỏi hần có phải là ... cả đầu đều bạc trắng hay không.

Nhưng mà, cần thận nghĩ lại, tuy rằng kém vài thập niên, cũng có có thể là tại khe không gian làm hần bị thương nặng, cho nên không thể lập tức rời đi, người kia, mười phần không phải là con người, hần là thuộc chủng tộc có sinh mệnh thật dài. Nhưng mà, nếu quả thật là cùng là một người, hần nếu có thể tự mình đi trên biển rộng mênh mông, sao lại bị liên lụy cùng với thuyền của Vân Triệt? Còn lấy ma khí trân quý vô cùng làm lễ vật, rốt cuộc có mục đích gì!

Càng nghĩ, nàng lại cảm thấy nhức đầu, trong đầu có quá nhiều chuyện, rối rắm không rõ.

Trước mắt manh mối vẫn còn quá ít, chỉ dựa vào tin tức vụn vặt này, thật sự không thể tái hiện lại tất cả sự việc vốn dĩ đã xảy ra. Chỉ là. có một điều duy nhất có thể xác định, đó là suy đoán của bọn họ hần là có chín phần chắc chắn, người kia. đến từ Di Thất đại lục.

Như vậy, vấn đề lại quay trở về. Trăm năm trước, thậm chí có người có thể theo Di Thất đại lục đi vào vùng phụ cận thiên khí chi đảo? Đây chẳng phải là nói, nếu không gặp phải khe không gian, hần có thể di chuyển giữa Di Thất đại lục cùng Phạm Thiên bất cứ lúc nào sao? Cũng như Phạm Thiên, mặc dù là Tuyền Ki Thạch phủ cũng không ở trước lúc Di Thất đại lục trở về, mà tìm vị trí của nó, thì càng miễn bàn.

Giữa hai bên có chênh lệch lớn như vậy sao? Cũng không trách được thất bại dễ dàng làm cho người ta tỉnh lại! Ngàn năm trước thắng lợi, làm cho con người kiêu ngạo tự mãn, mất đi chí tiến thủ, mà ngược lại, dị tộc ở Di Thất đại lục đang sinh tồn trong hoàn cảnh khó khăn, lấy việc cướp đất liền màu mỡ dồi dào mà phấn đấu.

Trận này, có thể đánh sao?

Phong Vô Ý ngẩng đầu, bóng đêm làm bầu trời bao la không có ánh trăng, ngay cả sao cũng không có, chỉ là một mảng đen tối vô cùng, giống như là không gian trong ma kính Yên Nguyệt.

“Ngươi đang nghĩ cái gì?” Móng vuốt Vân Triệt kéo ống tay áo của nàng.

“Ngươi có thể biến thành bộ dạng con người được không?” Phong Vô Ý bỗng nhiên nói.

Phải biết rằng, bây giờ là bởi vì tất cả mọi người bị sự việc ban ngày cùng sự việc xôn xao vừa rồi làm kinh sợ trở nên cảnh giác hơn, cho nên không đề ý đến chuyện bất ngờ khác, nhưng là một khi tinh thần bọn họ phục hồi lại, sẽ phát hiện, một con hồ ly biết nói tiếng người sẽ ngạc nhiên cỡ nào!

“Có thể, có thể.” Vân Triệt tặc lưỡi, trả lời không có chút hứng thú nào.

“Ngươi thích làm hồ ly?” Phong Vô Ý nghi ngờ nói. Nàng vẫn cho là, tất cả yêu quái liều mạng tu luyện, là để một ngày có thể hóa ra hình người, vẫn phải nói rằng, yêu thú tộc là ngoại lệ trên thế giới này?

“Làm người có gì tốt?” Vân Triệt rúc vào trong ngực nàng, cái đuôi vòng lại ve vẩy, vòng cuộn lên đầu của mình, ๕๕๕☆L☆๕๕๕ “Hon nữa ngươi ôm thực thoải mái —— trên người ngươi có hơi thở giống cái gương kia, tuy rằng cái gương kia thực đáng sợ, nhưng hơi thở này cũng thực sự có thể giúp ta tu luyện.”

Phong Vô Ý nghe vậy, không khỏi có chút dờ khóc dờ cười. Được rồi, không phải ngoại trừ yêu thú tộc thế giới này, mà là. chỉ có hồ ly Vân Triệt trong lòng này là ngoại lệ thôi! Khó trách đã sống hơn một trăm tuổi còn yếu như vậy, hóa ra là do quá lười!

“Việc về người kia, ngươi còn nhớ rõ sao?” Ngừng một chút, Phong Vô Ý lại hỏi.

“Không phải là loài người, cũng không phải bất kỳ một chủng tộc nào ta đã gặp ở Phóng Trục Chi Hải.” Vân Triệt lúc này đáp chắc chắn.

Không phải loài người, đó là chắc chắn. Không phải bất kỳ một chủng tộc Phóng Trục Chi Hải? Phong Vô Ý lập tức nhớ tới Tiêu Từ Mặc từng nói qua, ở trên quần đảo Phóng Trục Chi Hải đều là chủng tộc cấp tương đối thấp, người kia chỉ có thể đến từ Di Thất đại lục!

“Vân triệt, vẫn nên hóa thành hình người đi, ngươi rất dễ làm người khác chú ý.” Phong Vô Ý thân nhiên nói, “Ta chỉ cần có thể quyết định nói cho vài người của Phạm Thiên biết chân tướng, đối với binh lính bình thường mà nói, để cho bọn họ nghĩ đây là một chiến tranh bình thường là tốt nhất. Một khi tin tức bị tiết lộ, sẽ khiến cho dân chúng Phạm Thiên khủng hoảng lớn, có lẽ dị tộc còn chưa đánh tới, của bên trong chúng ta đã hỏng mất rồi.”

Vân Triệt nghiêng đầu, cái hiểu cái không gật đầu, tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn đáp ứng rồi.

“Ngaoan.” Phong Vô Ý thuận tay xoa đầu của hần.

“Cái đó.” Vân Triệt nháy mắt, bỗng nhiên nói: “Sau khi biến thành người, còn có thể cho ngươi ôm không?”

“Ài?” Phong Vô Ý sững sờ một chút, ๕๕๕☆L☆๕๕๕ bất đắc dĩ nói, “Đương nhiên không thể, còn ra thể thống gì nữa!”

“Không thể sao.” Giọng nói của Vân Triệt lập tức trở nên đáng thương.

“Không thể!” Phong Vô Ý lại lần nữa xác nhận.

“Vậy được rồi.” Vân Triệt nói thẳm.

Phong Vô Ý lại ngẩn ra, kỳ quái tiểu gia hỏa này sao lại dễ nói chuyện như vậy, cũng chỉ nghe hắn tiếp tục nói: “Dù sao sau khi biến thành người ta liền có tay có chân, đến lượt ta ôm người là tốt rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Huyết khế linh hồn

”Phong tiểu thư, bệ hạ cho mời.” Một sĩ binh tiến đến gần, ánh mắt nhìn nàng có chút sợ hãi như cũ.

“Đã biết.” Phong Vô Ý lạnh nhạt gật đầu, đứng dậy.

Vân Triệt thực sự giác xoay người một cái, nhảy tới trên vai của nàng, cái đuôi thô to rủ xuống đến ngực, như là một cái vòng cổ xinh đẹp bám trên cổ nàng.

Một lần nữa trở lại Vương trướng, ~~đ~~☆L☆~~q~~ chỉ thấy Hách Liên Diệu cùng Tiêu Từ Mặc đều ngồi một bên thư án, ở giữa trừ bàn đồ, còn có trang giấy phủ kín, xem thần sắc hai người bọn họ, hẳn là đã đạt thành hiệp nghị nào đó.

Phong Vô Ý cũng không hỏi gì nhiều, chính là tự lo đi đến bên người Tiêu Từ Mặc ngồi xuống.

“Vô Ý, ta cần nàng lập tức triệu tập Tuyên Ki Thạch phủ.” Tiêu Từ Mặc trực tiếp nói.

“Ta đã biết.” Phong Vô Ý gật đầu.

“Như vậy, chừng nào thì người qua bên kia?” Người Hách Liên Diệu dựa vào phía sau một chút. Trạng ngữ chỉ thời gian ở trước nhé. Chú ý đặt danh từ chính trước.

Thấy hắn tựa hồ lại khôi phục thái độ quân thần năm đó tương đối tự nhiên cùng phóng túng, Tiêu Từ Mặc nhìn không được thần nhiên cười nói: “Tùy thời có thể, ta cho rằng, việc này không nên chậm trễ, càng nhanh tốt, chiến tranh tùy thời mà có thể bắt đầu, cho nên, ta tính hừng đông sẽ đi.”

“Ta phản đối.” Phong Vô Ý chau mày.

“Vô Ý?” Tiêu Từ Mặc giật mình.

“Hoặc là ngày mai một mình ta đi, hoặc là nghỉ ngơi nhiều hơn một ngày.” Phong Vô Ý nói chắc như đinh đóng cột.

“Vô Ý, ta là nam nhân, không có yếu ớt như vậy đâu.” Tiêu Từ Mặc than nhẹ một tiếng, nhưng đáy lòng lại ảm áp vô cùng.

“Phải không?” Phong Vô Ý nhìn hắn, từ chối cho ý kiến hỏi lại một câu.

“Làm sao vậy?” Tiêu Từ Mặc bị nàng nhìn chăm chú không hiểu tại sao, cũng không khỏi có chút khó chịu, cúi đầu nhìn xem trên người mình có chỗ nào không đúng hay không.

Phong Vô Ý tùy tay ném hồ ly Vân Triệt ở trên chiếc giường mềm mại nơi Hách Liên Diệu nghỉ ngơi, mặc kệ một con hồ ly đoạt giường của đường đường một đế vương khiến sắc mặt hắn vô cùng khó coi, lập tức đi lên trước, đột nhiên ra tay, một phát bắt được vạt áo Tiêu Từ Mặc, dùng sức xé mở.

“Phong Vô Ý!” Sắc mặt Hách Liên Diệu xanh mét, vỗ mạnh cái bàn, đứng bật dậy.

Nữ nhân chết tiết, cuối cùng thì nàng đang làm gì? Nàng thật là nữ nhân sao? ? ?

Người đang làm việc kia căn bản là không nhìn hắn, ánh mắt nàng chỉ dừng ở trước ngực Tiêu Từ Mặc, chỉ thấy dấu hiệu khế ước trước kia vốn hẳn là phải biến mất, hiện tại đã hiện lên hoàn toàn rõ ràng, hơn nữa màu sắc ban đầu vốn đỏ như máu nay lại biến thành màu vàng nhạt. Để cho người ta khiếp sợ hơn là, vô số sợi mỏng như kim tuyến lấy dấu hiệu khế ước đó làm trung tâm, như là đường vân trên lá cây, khuếch tán theo tứ phía ra ngoài.

“Này, đây là có chuyện gì?” Hách Liên Diệu nhất thời cũng quên mất phần nộ, ngơ ngác hỏi.

“Làm sao nàng phát hiện? Ta cho là bản thân đã che dấu rất kỹ lưỡng rồi.” Tiêu Từ Mặc than một tiếng.

“Ta vốn không biết, hầu như chính là tự nhiên biết được, có lẽ là do người trong khế ước có thể cảm ứng được?” Phong Vô Ý nhún vai, buông tay ra.

Tiêu Từ Mặc chậm rãi kéo vạt áo, trầm mặc không nói.

“Từ Mặc, nếu ta không có nhìn lầm, cái ấn ký kia, hẳn là. nguyên rùa?” Khuôn mặt Hách Liên Diệu biến sắc không ngừng, do dự hồi lâu mới phun ra hai chữ ‘nguyên rùa’.

“Nguyên rùa?” Phong Vô Ý ngẩn ngơ, đó là ấn ký của linh khế, làm sao có thể biến thành nguyên rùa?

“Nguyên rùa?” Tiêu Từ Mặc cũng đồng thời thốt ra miệng, vẻ mặt nghi ngờ vô tình cùng Vô Ý liếc mắt nhìn nhau, mới nói, “Bệ hạ, ai nói cho người biết đây là nguyên rùa?”

“Không phải sao?” Hách Liên Diệu giật mình sững sờ.

“Đây là ấn ký linh khế của Tuyền Ki Thạch phủ, sau khi ta cùng Vô Ý ký kết khế ước, cả hai bên đều đã đạt được một loại năng lực có thiên phú, chúng ta là thuộc tính Thạch hòa —— đây chính là dấu hiệu của khế ước.” Tiêu Từ Mặc giải thích, lại liếc Phong Vô Ý nói, “Vốn dĩ ấn ký của khế ước trừ thời điểm sử dụng năng lực thiên phú ra thì những lúc khác không thể thấy được, ngày trước có một lần ta gặp nguy hiểm, phải sử dụng năng lực quá độ, hơn nữa trước đó ta đã cạn kiệt sức lực một lần, mới dẫn đến khế ước vượt qua giới hạn chịu đựng, chỉ cần nghỉ ngơi một chút, sức lực khôi phục, ấn ký tự nhiên rồi sẽ hồi phục bình thường. Nhưng bệ hạ. gặp qua ấn ký này rồi sao?”

“A, đúng là ta có gặp qua.” Thần sắc Hách Liên Diệu đang thoải mái đột nhiên đổi thành âm trầm tùy thời có thể biến đổi thành bão táp bất cứ lúc nào, lời nói ra từng tiếng đều gần xuống, âm thanh theo kẽ răng mà bật ra ngoài, “Lúc đó là thời điểm ta mang quân ra đầm lầy đã thấy ở chỗ mi tâm của ‘ấn sĩ’.”

“Lời này là thật sao?” Sắc mặt Tiêu Từ Mặc thay đổi lớn.

“Đương nhiên, không cần hoài nghi trí nhớ của trẫm!” Hách Liên Diệu hừ lạnh nói, “Lúc ấy trẫm rất ngạc nhiên, còn hỏi qua hắn, hắn đã trả lời là trước đây thật lâu, một kẻ hận hắn đến tận xương tủy là một thuật sĩ, kẻ đó đã để lại trên người hắn ‘lẽ vật’ này, làm cho hắn đòi đòi kiếp kiếp đều phải bị ấn ký nguyên rùa!”

“Bệ hạ, chuyện này rất quan trọng, xin ngài cẩn thận suy nghĩ một chút, cái ấn ký đó, thật sự giống hệt với cái ấn ký trên người ta sao?” Tiêu Từ Mặc theo dõi hắn, nghiêm túc hỏi.

Thấy hắn thay đổi thái độ như vậy, đây hẳn là vấn đề nghiêm trọng, Hách Liên Diệu cũng cẩn thận nhớ lại một lần mới nói: “Có chút bất đồng, ấn ký của hắn là màu lam, hình tượng ấn ký cũng không giống ngọn, giống như là.”

“Giọt nước mưa.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Không sai.” Hách Liên Diệu gật đầu.

“Năng lực hệ Thủy.” Tiêu Từ Mặc nhíu chặt mày, “Linh khế là bí thuật của Tuyền Ki Thạch phủ, ấn ký khế ước ở mi tâm, như vậy có thể chứng minh rằng từng có một người có năng lực thuộc tính thủy cùng hắn thế ước nguyện trung thành, nhưng. rõ ràng là khế ước cũng không có hại gì với hắn, làm sao có thể biến thành nguyên rùa đây?”

“Lúc nói lời này, sát khí trong mắt hắn tuyệt đối không phải giả dối.” Hách Liên Diệu thờ dãi, “Cũng chính là trong nháy mắt đó, trẫm từng hoài nghi tới hắn có mục đích riêng —— nhưng cuối cùng chính hắn đã mang quân ta ra khỏi đầm lầy mà không bị ai bắt gặp.”

“Cái ấn ký kia, ta cũng từng gặp qua ở trên mình ‘người nọ’ nha.” Vân Triệt đang hí nửa ánh mắt ngủ gà ngủ gật trên giường bỗng nhiên xen vào một câu.

“Người gặp qua?” Ánh mắt Phong Vô Ý sáng lên.

“Người nọ?” Tiêu Từ Mặc cũng nghi hoặc khó hiểu.

Phong Vô Ý quay đầu lại dùng ánh mắt giải thích, đi qua ôm lấy Vân Triệt.

“Sau khi người nọ lên thuyền, không đến vài ngày chúng ta liền gặp phải một hồi bão táp.” Vân Triệt đáp, “Lúc ấy ta tránh ở sau một cái thùng, tận mắt nhìn thấy, trên đầu của hắn có ánh sáng lam lấp lánh, mi tâm xuất hiện dấu hiệu hình dạng một giọt nước mưa, không bao lâu sau, bão táp liền dừng lại.”

“Mặc dù là năng lực hệ Thủy, nhưng là có thể làm cho bão táp trên biển dừng lại, cỡ lực lượng này.” Tiêu Từ Mặc xúc động nói.

“Có lẽ. Đây chính là nguyên nhân hắn có thể từ Di Thất đại lục xuyên qua biển rộng mệnh mông, đi vào Phạm Thiên.” Phong Vô Ý nghiêm nghị nói.

“Tuy rằng trẫm không hiểu rõ ràng ý của các ngươi, nhưng.” Hách Liên Diệu nói, “Có người từ Tuyền Ki Thạch phủ ra ngoài giúp phản đồ đệ tộc, không phải sao?”

“Nhưng là Tuyền Ki Thạch phủ, trừ ta ra, không có người thứ hai có năng lực ký kết linh khế.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Không phải là hiện tại, có thể là trăm năm trước đây, hoặc còn lâu hơn nữa.” Phong Vô Ý lắc lắc đầu, dùng lời Vân Triệt nói cùng ý nghĩ trong đầu mình kết hợp rồi nói một lần.

“Hóa ra. không phải là loài người.” Tiêu Từ Mặc thở ra một hơi, mặt lại biến sắc, “Nói như vậy, chẳng phải từ rất lâu rồi, đã có người có thể tới Phạm Thiên cùng Di Thất đại lục rồi sao?”

“Vây người có khế ước thuộc tính thủy dù sao cũng là nhân loại, bất kể như thế nào đều khó có khả năng sống mãi, vì thế chuyện này cũng trở thành một điều bí ẩn chưa có lời giải, trừ phi một ngày nào đó chúng ta có thể tìm ra một người khác ở nơi đó thì mới có thể đào ra chân tướng. Nhưng thực đáng tiếc.” Phong Vô Ý nói xong, khẽ môi cong lên, “Dựa theo cách Hách Liên Bệ hạ nói, trong lúc đó hai người bọn họ tựa hồ không hề giống ta cùng Từ Mặc hiện tại, mà là. trở mặt thành thù. Lại nói tiếp, Từ Mặc, nếu người ký khế ước thành kẻ thù, sẽ như thế nào?”

“Sẽ chết.” Tiêu Từ Mặc không chút do dự đáp, “Linh khế cùng ta tâm huyết tương thông, một khi phản bội, nhất định phản lại bản thân, không có chút may mắn nào. Nếu người chủ động phụ ta, linh khế sẽ biến mất, làm người mất đi thuộc tính năng lực có thiên phú, mà ta. người bị vứt bỏ khế ước, tất nhiên sẽ chết.”

“Như vậy, khế ước này rất không công bằng.” Hách Liên Diệu nhíu nhíu mày.

“Vua muốn thần chết, thần không thể không chết, ở dưới hoàng quyền, làm sao có được công bằng đây?” Tiêu Từ Mặc nhướn mày hỏi ngược lại.

Hách Liên Diệu không nói gì, trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng thờ dài một hơi, một lần nữa trở lại trong ghế ngồi, có chút mất hứng nói, “Cũng chỉ có người mới dám cùng với trẫm nói chuyện như vậy, không ở cùng người mấy năm nay —— thật đúng là rất không thú vị.”

Phong Vô Ý không nhịn được nhìn lên trời xem thường, người này. thật sự là đủ tàn bạo! Chẳng qua, hiện tại Tiêu Từ Mặc là người của nàng, người Hách Liên Diệu —— nghĩ cũng đừng nghĩ!

“Nói đi phải nói lại.” Giọng Hách Liên Diệu đột nhiên chua ra, lập tức xách Vân Triệt trong ngực nàng, đặt ở trên thư án trước mặt mình, vẻ mặt hiếu kỳ “Hò ly biết nói tiếng người sao? Chẳng lẽ là dị tộc?”

“Ách.” Phong Vô Ý thờ dài một tiếng, nàng đã biết. Vân Triệt sớm hay muộn gì cũng sẽ khiến cho người khác hứng thú.

Vân Triệt trừng to đôi mắt đen lúng liếng, ánh mắt nhìn Hách Liên Diệu tràn đầy lửa giận, khí tức trên thân mình Phong Vô Ý làm cho hắn thực thoải mái, nguyện ý tới gần, nhưng là người nam nhân này. thực chán ghét!

“Này, nói chuyện đi!” Tay Hách Liên Diệu tùy ý cầm lấy một cây bút lông, dùng cán bút chọc chọc vào đầu Vân Triệt.

“Trở về!” Đúng lúc này Phong Vô Ý tay ra, vươn tay ôm Vân Triệt về lại trong lòng, thế này mới tránh để hoàng đế bệ hạ gặp vận rủi sáng mai trên mặt có thêm mấy vết máu xuất môn.

“Bệ hạ. sao còn có loại tâm tính như đứa trẻ vậy.” Tiêu Từ Mặc ho khan hai tiếng, nhin cười nói.

Hách Liên Diệu dường như che dấu điều gì “Hừ” một tiếng, bĩu môi.

“Hắn là Vân Triệt, là một chi trong d_đ☆L☆q_đ đị tộc, tộc yêu thú.” Tiêu Từ Mặc ở chung nhiều năm với hắn, nắm rõ tính tình hắn như lòng bàn tay, thấy vui đùa không thể hóa giải tức giận, nhất thời nghiêm túc, bắt đầu giải thích.

“Nói cách khác, hắn có thể biến thành người?” Sau khi Hách Liên Diệu nghe xong, nhìn nhìn tiểu hồ ly đang thoải mái lại uốn éo trong lòng mỹ nhân ngủ bù, không hiểu sao đáy lòng dâng lên một trận khó chịu.

“Đây không phải trọng điểm.” Phong Vô Ý dứt khoát ôm Vân Triệt ngồi xuống. Biến thành người là vấn đề sau này cần phải lo lắng, về phần Vân Triệt hiện tại. không thể không nói, tiết trời mang theo chút khí lạnh như vậy, ôm tiểu hồ ly ấm áp như vậy rất hợp ý nàng.

“Không sai.” Hách Liên Diệu gật gật đầu, lại nhìn thoáng qua Tiêu Từ Mặc, cũng nói, “Ít nhất lần này ta đồng ý với ý kiến của nữ nhân này. Mặc dù chiến tranh sắp tới, nhưng không có nghĩa ngay cả đợi một ngày cũng không đợi được, bộ dạng người bây giờ, nhờ đâu khi thi đấu với bên kia phát sinh tình huống gì đó ngoài ý muốn, lúc đó chắc chắn sẽ trở thành gánh nặng.”

Tiêu Từ Mặc nghe vậy, chỉ có thể cười khan. Tuy rằng trong lời Hách Liên Diệu nói rất không khách khí, nhưng. xác thực đó là sự thật. Nếu đêm nay chuyện nguy hiểm hơn diễn ra, hắn nhất định sẽ làm liên lụy tới họ mà cũng không thể giúp đỡ chút nào.

“Được rồi, vậy thì một ngày.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Chàng có chắc chắn không?” Phong Vô Ý hỏi.

“Muốn hoàn toàn phục hồi như cũ thì đừng nói một ngày, một tháng cũng không có khả năng đâu, nhưng mà nếu muốn làm cho ấn ký hồi phục lại, một ngày là đủ rồi.” Tiêu Từ Mặc suy nghĩ, đem tình hình thực tế nói ra.

“Vây là tốt rồi.” Phong Vô Ý hiểu, để cho hắn chờ một tháng, đó căn bản là chuyện không thể xảy ra.

“Vây ngày mai, trầm nghĩ các người cần cùng các tướng lĩnh làm quen một lần nữa, ít nhất. . . .” Hách Liên Diệu gõ bàn, nói tới chỗ này, lại nhìn không được liếc mắt nhìn Phong Vô Ý một cái mới tiếp tục nói, “Ít nhất phải làm cho đám binh sĩ của trăm biết, người là đến giúp chúng ta, mà không phải Thị Huyết ma nữ!”

Phong Vô Ý có chút lúng túng liếc Tiêu Từ Mặc một chút, rồi quay đầu đi.

“Bây giờ, chuyện Vô Ý sống lại đối với binh sĩ, không khó giải thích.” Tiêu Từ Mặc lý giải gật gật đầu.

“Vây hôm nay trước hết đến đây thôi, nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Hách Liên Diệu nói.

“Chúng ta cáo lui trước.” Tiêu Từ Mặc đứng lên.

Phong Vô Ý ôm Vân Triệt đi theo hắn cùng đi ra khỏi Vương trướng.

“Quốc sư đại nhân, mặt tướng phụng mệnh hộ tống hai vị về.” Vương Lăng mang theo vài tên binh lính đi tới, cung kính nói.

“Làm phiền.” Tiêu Từ Mặc không hề cự tuyệt, thứ nhất, có Vương Lăng ở bên người, sẽ làm giảm bớt một chút hiểu lầm không cần thiết xảy ra, thứ hai. lẽ đâu lại có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, không chỉ có hắn, bây giờ ngay cả Phong Vô Ý, cũng không thích hợp để chiến đấu.

Wương Lăng cúi một cái, lập tức đi phía trước dẫn đường.

May mắn hành trình trở về ngược lại có phần khá yên ổn, cũng không có phát sinh chuyện gì. Mà ngay có Vương Lăng ở đây, hai người cũng là một đường trăm dặm, không có trao đổi bất cứ ý kiến gì.

Trở lại trong trướng, Phong Vô Ý xác nhận thực sự không có người nghe trộm, mới quyết định muốn mở lời phá vỡ yên tĩnh.

“Yên tâm, ta hiểu rõ Hách Liên Diệu, ít nhất lúc này, hắn sẽ không ngu ngốc tới mức làm ra những chuyện có thể chọc chúng ta mất hứng, như vậy sẽ khiến bản thân không chiếm được chút lợi ích gì. Dù sao, hắn cũng hiểu được, hiện tại chúng ta cần hắn, tất nhiên sẽ không làm chuyện gì bất lợi với hắn.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Cẩn thận một chút dù sao vẫn tốt hơn.” Phong Vô Ý nói xong, rửa mặt, vắt áo khoác lên trên kệ.

Bởi vì bọn họ muốn ở cùng một chỗ, binh lính an bài doanh trướng thực thông minh đã đặt hai giường ở hai bên doanh trướng, ở giữa dựng lên một cái bình phong ngăn cách.

Tiêu Từ Mặc ngồi ở trên giường, nhìn bình phong đối diện bị ánh nến chiếu vào tạo nên bóng người mơ hồ, qua một lúc lâu mới mở miệng nói : “Vừa rồi, nằng thấy năng lượng trói buộc của linh khế, có ý nghĩ gì không?”

“Năng lượng trói buộc của linh khế chuyện chàng sẽ chết kia sao?” Phong Vô Ý cười khẽ một tiếng, coi như không có việc gì, “Không có ý kiến gì.”

“Hả?” Tiêu Từ Mặc không khỏi sùng sốt. Hắn đã nghĩ tới rất nhiều loại đáp án, nhưng. chỉ có đáp án này là hắn không nghĩ tới, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên trả lời như thế nào mới phải.

“Chàng không phản bội ta, ta cũng sẽ không vứt bỏ chàng —— cái gọi là không công bằng, vốn dĩ không có ý nghĩa gì hết.” Phong Vô Ý bình tĩnh nói.

“Không có ý nghĩa gì.” Tiêu Từ Mặc cúi đầu thì thầm, khóe miệng không nhịn được cong lên nở nụ cười thản nhiên.

Chính xác, đây mới là câu trả lời của Phong Vô Ý, mà bản thân lại rối rắm vì điều này. thực sự là quá mức buồn cười!

“Ngủ!” Nói xong Phong Vô Ý, vung tay áo, đánh tắt ánh nến, trong trướng nhất thời tối đen như mực.

“Ừ.” Tiêu Từ Mặc nghiêng người nằm xuống, kéo chăn đắp, không bao lâu, liền chìm vào giấc ngủ. Tuy rằng trước đó đã lâm vào tình trạng hôn mê rất lâu, nhưng thực sự thân thể hắn cũng cạn kiệt sức lực rồi, mỗi một khắc nghỉ ngơi đều vô cùng quý giá.

Nhưng mà. ở phía bên kia bình phong, Phong Vô Ý cũng không giữ được sự bình tĩnh cùng thản nhiên như Tiêu Từ Mặc tưởng tượng.

Nàng mở to hai mắt không hề chớp cái nào nhìn chăm chăm đỉnh màn, trong đầu không ngừng hiện lên một số hình ảnh quen thuộc.

Mới gặp thì chàng thông dong thanh nhã, không hề thích hợp với thâm cung hiểm ác;

Phá ngang chàng đi tắm, hắn lại lộ vẻ xấu hổ, chuyện đó tác động không nhỏ tới nhân duyên bọn họ;

Trên lầu Vọng Tinh, áo trắng tung bay cùng làn gió, giống như trích tiên trên trời;

Thoát khỏi kinh thành, dưới ánh trăng sáng bạc chàng thề nguyện chung thành với nàng từng câu từng chữ đều khắc cốt ghi tâm;

Một đường đi về phía bắc, họ làm bạn cùng giúp đỡ lẫn nhau, vào sinh ra tử, ngàn vạn nguy hiểm cùng nhau đối mặt;

Sau đó giương buồm rời bến, kiêu ngạo tại Thiên Khí Chi Đảo, Núi Lửa Sóng Thần, Khe Không Gian.

Thì ra, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi này, bọn họ đã cùng đi qua nhiều nơi như vậy sao?

Phong Vô Ý trở mình, lại nhìn thấy một đôi con ngươi sáng trông suốt, bất giác nở nụ cười, đưa tay sờ sờ khép lại đôi mắt của tiểu hồ ly nằm bên gối.

Tiểu hồ ly không hiểu gì liếm liếm lòng bàn tay của nàng, ngáp dài một cái, vùi đầu vào chiếc đuôi ấm áp của mình chìm vào giấc ngủ.

Phong Vô Ý tiếp tục nhìn đỉnh màn, thở dài một hơi trong không gian yên tĩnh, rồi chìm vào trong yên lặng.

Từ Mặc, Từ Mặc. chàng và ta, đến tột cùng là cái gì? Rõ ràng Nàng là người biến đổi gen loại bỏ mọi yếu tố không cần thiết (như tình cảm), nhưng. vì sao, lúc nhìn chàng học máu, nhìn chàng hôn mê, ngực lại có chút đau? Chẳng lẽ trong thân thể này, vẫn còn bảo tồn loại gen mang tình cảm của “con người” sao?

Càng nghĩ càng không muốn đi ngủ, nàng dứt khoát ngồi dậy, cẩn thận để không phát ra tiếng động làm Tiêu Tử Mặc thức giấc xuống giường, khoác quần áo đi ra ngoài trường.

Lúc này, Vân Triệt bên gối mới hơi hơi di chuyển cái đuôi một chút, híp mắt liếc một cái, rồi lại tiếp tục ngủ.

Đêm khuya, không khí ngoài trường lạnh đến thấu xương, tuy rằng thời gian đã trôi qua bốn năm, nhưng khí trời đầu xuân này vẫn không thay đổi chút nào, hơn nữa độ ẩm trên thảo nguyên, so với nội địa lại thấp hơn không ít.

Phong Vô Ý hít một hơi thật sâu, khí lạnh theo khoang miệng thấm vào dạ dày.

Gió đêm thổi tung tóc nàng, nàng chỉ tùy ý giơ tay lên gài tóc về sau tai.

“Lòng người đang rối loạn.” Hoàng Cửu Lê bỗng nhiên nói.

“Rối loạn. Có lẽ lại là tốt.” Phong Vô Ý ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la càng thêm đen tối trước ánh bình minh, thần nhiên nói.

“Hả?” Hoàng Cửu Lê khó hiểu, có lẽ. sau khi trở về từ Thiên Khí Chi Đảo, hẳn lại càng không hiểu nổi tâm tư nữ nhân này.

“Còn loạn, chứng minh ta còn có tim” Phong Vô Ý cũng không để ý tới hắn, chỉ tự giải thích nói.

Hoàng Cửu Lê ngẩn người, im lặng không nói.

“À, Hoàng Cửu Lê, có phải người biết rất rõ về Tuyên Ki Thạch phủ không?” Phong Vô Ý bỗng nhiên hỏi.

“Có lẽ biết, dù sao, muốn đánh kẻ thù thì đầu tiên phải hiểu rõ kẻ thù đúng không.” Hoàng Cửu Lê lười biếng nói.

“Vậy người có biết trăm năm trước, hoặc lâu hơn nữa, Tuyên Ki Thạch phủ có kẻ phản bội hay người mất tích không?” Phong Vô Ý hỏi.

“Ngay cả người thừa kế như người và Tiêu Tử Mặc cũng không biết chuyện này, bốn tọa làm biết được.” Hoàng Cửu Lê cười lạnh một tiếng, “Cho dù có chuyện đó thì lấy tính tình coi trọng sĩ diện của nấy lão già kia, chắc chắn bọn sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra và giấu kín chuyện đó đi.”

Phong Vô Ý nghe vậy, trong lòng cũng xác định, chuyện có kẻ phản bội mất mặt như vậy, chẳng ai muốn để tuyên ra ngoài, nhất là những kẻ có địa vị chí cao vô thượng ở Phạm Thiên Thánh Địa Tuyên Ki Thạch phủ. Nhưng. ba vị trưởng lão đều đã hơn trăm tuổi rồi, có lẽ, bọn họ cũng biết chuyện gì thì sao?

Nghĩ vậy, nàng lập tức lấy ra một khối Ngọc Thạch, dùng phương pháp đưa tin Tiêu Tử Mặc đã dạy, thông báo cho Lưu Ly cách xa ngàn dặm.

Nhưng mà, thời gian trôi qua đã bốn năm, Lưu Ly. cũng không còn là cái kia tiểu nha đầu lúc trước đi? Không biết nàng sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, rõ ràng bản thân chỉ cảm thấy mới trôi qua mấy tháng mà thôi, thật sự là có chút bất khả tư nghị.

“Người nào ở đằng kia?” Đột nhiên, phía sau truyền đến một tiếng quát chói tai.

“Vương Tướng quân?” Phong Vô Ý đi ra từ trong bóng tối.

“Hóa ra là Phong tiểu thư.” Vương Lăng thả lỏng tay xiết chặt chuôi đao, phân phó thuộc hạ lui về phía sau vài bước, rồi lại cẩn thận quét mắt nhìn chung quanh.

“Làm sao vậy?” Phong Vô Ý hỏi.

“Vừa rồi.hình như mặt tướng nghe được có người đang nói chuyện?” Vương Lăng nghi ngờ nhìn nàng. Hắn rõ ràng là nghe được âm thanh nói chuyện của một nam một nữ, nhưng nhìn xung quanh lại không thấy có người thứ hai.

“Không, ta đang triệu hồi thủ hạ ở Tuyền Ki Thạch phủ, cũng không có người nào khác.” Phong Vô Ý lắc lắc đầu, trước mắt, nàng còn không muốn cho bất kì kẻ nào biết sự tồn tại của Hoàng Cửu Lê. dđ☆L☆qđ Dù sao, chuyện nàng mang theo một trong bảy đại Ma Quân Ma tộc bên cạnh, sự thật này cũng rất kinh hãi đối với người khác.

“Thì ra là thế.” Vương Lăng tuy rằng còn cảm thấy có chút không đúng, nhưng nghe lời nàng giải thích như vậy, cũng không có hỏi nhiều nữa, chỉ nói, “Tiêu thư, trời sáng sắp sáng rồi, người vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi.”

“Cám ơn.” Phong Vô Ý nói cảm tạ, lại nói, “Ta còn muốn suy nghĩ một số chuyện khác nữa.”

“Nếu như vậy, mặt tướng xin lỗi không tiếp được.” Vương Lăng cũng không miễn cưỡng nàng.

“Vương Tướng quân tự tiện.” Phong Vô Ý lạnh nhạt nói.

Vương Lăng gật đầu, vung tay lên, mang theo binh lính tiếp tục tuần tra.

Nhìn bóng lưng của hấn, Phong Vô Ý lại đột nhiên nghĩ đến, lúc trước bọn họ thoát khỏi kinh thành đi theo hấn, vào trong mộ Lý gia lấy được văn thư dị tộc, nhưng không biết Hách Liên Diệu có biết chuyện này hay không? Nếu không biết, như vậy Vương Lăng. sắm vai gì trong đó? Xem ra ngày mai phải cùng Tiêu Từ Mặc thương lượng lại lần nữa mới được.

Nhớ tới văn tự dị tộc, đột nhiên, nàng lại nghĩ tới Văn Triệt, không khỏi vỗ đầu một cái, thầm mắng mình ngu xuẩn. Văn Triệt là dị tộc, có lẽ hấn cũng biết được một chút về văn tự của dị tộc, chẳng qua là văn tự nàng đã chép để lại trong Tuyền Ki Thạch phủ, cho mấy vị trưởng lão nghiên cứu, cũng không mang theo ra ngoài, mà bây giờ nàng cũng không có sức lực và tinh thần để viết lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 70 (tiếp)

Vừa nghĩ vậy, nàng liền lấy Ngọc Thạch ra, thông báo cho Lưu Ly, bảo nàng đem những cuốn sách kia đến đây.

Nhìn thấy trên Ngọc Thạch nổi lên ánh sáng màu hồng, sau đó lại dần dần biến mất, nàng cũng không khỏi cảm thán. Thứ này dùng đúng là tốt thật, đây chẳng phải giống hệt việc gửi tin dđ☆L☆qđ nhắn ở thế kỷ hai mươi mốt rồi sao, còn không mất thời gian soạn tin nhắn, chỉ cần đưa ý nghĩ vào là xong, cũng chỉ tiếc là trên đời chỉ một đôi, dùng để người thừa kế đưa tin mà thôi.

Chân trời mờ hồ xuất hiện một vài tia sáng, đêm dài sắp đi qua.

Phong Vô Ý lấy lại bình tĩnh, quay trở về doanh trướng.

Tiêu Từ Mặc vẫn chìm vào giấc ngủ sâu như cũ, không có chút mệt mỏi nào, cũng chỉ có khi hấn ngủ say như vậy mới có thể không hề che dấu cảm xúc của bản thân.

“Người nói ta là ma, không hiểu tình là gì, nhưng. người hiểu tình là gì sao?” Hoàng Cửu Lê bỗng nhiên hỏi.

Phong Vô Ý giật mình, nhớ tới trước đó khi bước vào Khe Không Gian, nàng đã nói với Hoàng Cửu Lê như vậy.

Tình. sao? Được rồi, để biết được sau này Tiêu Từ Mặc sẽ là cái gì của nàng, cứ để thuận theo tự nhiên đi! Có lẽ. Một ngày không xa mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Theo sắc trời bắt đầu sáng, ngoài doanh trướng cũng dần dần truyền đến tiếng người nói, kèm theo âm thanh binh sĩ thao luyện, cả tòa quân doanh đang im lặng ngay lập tức sống lại, nhưng mà không có người phát hiện, quân cận vệ đã thiếu đi một số đội. Hơn nữa chuyện một số binh lính biến mất quý dị như vậy, càng ít người biết càng tốt.

“Vô Ý?” Tiêu Từ Mặc vừa mở mắt ra, lại nhìn thấy nữ tử ngồi ở bên giường mình, không khỏi ngăn người.

Phong Vô Ý nhìn hấn, chỉ có thể thở dài trong lòng. Cho dù thân thể nàng đã mệt mỏi đến mức sắp không thể chống đỡ nổi, nhưng không hiểu sao lại tinh táo không muốn nghỉ ngơi dù chỉ một chút?

“Trời sáng rồi.” Tiêu Từ Mặc ngồi dậy, cởi bỏ vạt áo, lúc này có thể thấy rõ khe ước tối hôm qua còn gò lên giờ đã giảm bớt không ít, sợi mỏng giống như kim tuyến cũng không còn trải dài và nhìn thấy rõ nữa.

“Như thế nào rồi?” Phong Vô Ý lo lắng hỏi.

“Không sao, đến khi mặt trời lặn chúng có thể hoàn toàn biến mất.” Sắc mặt Tiêu Từ Mặc bình thản vừa cầm lấy áo khoác mặc vào, vừa nói, “Lực lượng trong cơ thể nàng hiện tại như thế nào rồi?”

Phong Vô Ý không đáp, chỉ là lấy nghiên mực bên cạnh thư án, bàn tay đập lại, nghiên mực vô thanh vô thức biến thành một đồng bột phấn, chảy xuống theo khe hở giữa ngón tay của nàng.

Tiêu Từ Mặc nhủ mảy, từ chối cho ý kiến. Phải biết rằng nghiên mực cũng không phải vật rất cứng rắn, tuy rằng dùng nội lực biến nó thành bụi phấn là không dễ dàng, nhưng đối với người đã đến tủy kinh mạch Thanh Trì Linh Khí ở Tuyền Ki Thạch Phủ như Phong Vô Ý mà nói, thật sự không tính là chuyện gì lớn.

“Ta không có bất kỳ năng lực gì.” Phong Vô Ý nhìn ra nghi ngờ của Tiêu Từ Mặc.

“Không có bất kỳ năng lực gì?” Tiêu Từ Mặc nghe vậy không khỏi ngáy người, bàn tay nắm chặt một chút, không thích hợp pháp quyết ma khí linh khí nào ngoài lực lượng trong thân thể mình?

“Ma hạch bị nghiền nát, mất đi tất cả nên ma khí cường đại không có chỗ đi, tuy rằng đã mất đi một phần, nhưng hơn một nửa đều dẫn vào gân cốt, huyết mạch, cùng thân thể ta hoàn toàn dung hợp. Không cần bí pháp tu luyện gì, lực lượng cường đại này, đã trở thành thiên phú bản năng.”

“Là do Hoàng Cửu Lê nói, phá rồi lại lập, bại rồi sau đó thành sao?” Tiêu Từ Mặc hỏi.

“Có lẽ vậy, nhưng mà. cảm giác chắc là không sai!” Phong Vô Ý vuốt ve tro tàn dính trên tay, đứng lên.

Cùng lúc đó, ngoài trường vang lên một âm thanh: “Quốc sư đại nhân, Phong tiểu thư, thuộc hạ phụng lệnh đưa bữa sáng tới.”

“Vào đi!” Phong Vô Ý nói vọng ra ngoài.

Màn che phía trước trường bị xốc lên, một người hầu bước vào, đặt một cái khay nhỏ trên bàn, cung kính hành lễ, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Không khí giữa quốc sư và Phong tiểu thư thật tốt, cho dù là một cây kim chen vào cũng không lọt qua nổi, chứ đừng nói một con người to đùng như hán vậy, thật sự là có đứng ở đó thì cũng chỉ là cản trở không khí mà thôi, vẫn là thức thời chạy nhanh ra ngoài thì tốt hơn.

Nhưng mà, không phải tất cả mọi người ai cũng giống người bên cạnh Hách Liên Diệu biết cách quan sát như vậy, chỉ ít còn có cái tên hồ ly Vân Triệt tuyệt đối không có quan tâm chuyện này.

“Vô Ý Vô Ý! Ta đói bụng! Ăn cơm!” Vân triệt ‘vù’ một cái nhảy lên trên bàn.

Phong Vô Ý đau đầu đưa tay lên vỗ vỗ đầu vài cái, kéo Tiêu Từ Mặc đến bên cạnh bàn, một tay bắt lấy cái đuôi hồ ly không giấu nổi kia, mang hán vút xuống cái ghế bên cạnh, trách mắng: “Người chỉ có biết ăn thôi! Sớm hay muộn cũng có người độc chết người!”

“Ta đã một trăm năm chưa ăn gì, đương nhiên là đói bụng đến sắp chết rồi nên phải mau thôi!” Vân Triệt nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Phong Vô Ý không khỏi liếc mắt. Sao chưa ai nói cho nàng biết, linh hồn có cần ăn hay không?

“Vô Ý nói đúng đó, người vẫn nên hóa thành hình người đi, bên giường của ta có quần áo đó.” Tiêu Từ Mặc thờ dãi nói.

“Keo kiệt!” Vân Triệt bất mãn không đứng đắn mà quay đầu, nhảy tới sau tấm bình phong.

Trong lòng Phong Vô Ý cũng nổi lên một tia hiếu kỳ, yêu hồ hóa người, đây không phải là xứng danh —— hồ ly tinh sao? Vẫn là chỉ lời nói thôi!

Ánh sáng chiếu lên bình phong tạo thành bóng dáng của một con hồ ly đột nhiên từ từ biến đổi, dần dần kéo dài, sau đó hiện ra bộ dáng một con người, sau đó thì tất nhiên là tiếng ma sát xột xoạt của làn da cùng quần áo.

“Được rồi còn không tới đây đi?” Phong Vô Ý không kiên nhẫn nói.

“Đến đây, cũng không phải lỗi của ta, có trách thì trách hán nha!” Vân Triệt mè nheo đi ra.

Chỉ thấy từ bình phong bước ra một thiếu niên ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, tóc hồng rực như lửa dài đến mặt đất, mềm mại lóng lánh, nhìn qua thì có vẻ như so với lông mao của hồ ly sờ càng thoải mái hơn, trên người bọc quần áo Hách Liên Diệu phái người đưa tới, đều là chất vải tốt nhất, kiểu dáng tinh xảo, chỉ có điểm không thích hợp đó là kích cỡ này dành cho Tiêu Từ Mặc, nay lại mặc trên người hán, ống tay áo dài quá ngón tay, vạt áo kéo dài trên mặt đất, vai áo lỏng lẻo như có thể trượt xuống bất cứ lúc nào, thật sự là nhìn như thế nào cũng thấy buồn cười. Nhưng mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra làn da phấn nộn, kết hợp với ngũ quan tinh xảo cẩn thận, nhất là cặp mắt to ngập nước kia, dù thế nào đều điểm đậm đáng yêu.

“Ách. Vân Triệt?” Một lúc trôi qua, Phong Vô Ý mới thừ kêu một tiếng.

“Vô Ý!” Thiếu niên cười ngọt ngào, vội vàng chạy về hướng nàng.

“Cẩn thận!” Phong Vô Ý nhắc nhở một câu, còn chưa dứt lời, thiếu niên đã dẫm lên y phục của mình mà ngã sấp về phía trước.

“Phanh!” Đầu đập xuống đất.

“Uy.” Trên đầu Phong Vô Ý hiện lên vài vạch đen, nhìn vào kẻ thống khổ nằm dưới chân nàng.

Trời ạ. Chưa thấy qua hồ ly ngốc như vậy, à không, người ngốc như vậy! Chẳng lẽ là do trở mã không tốt? Cứ như vậy, về sau làm sao có thể mong đợi hần hỗ trợ gì đây. không cần đánh nhau mà mới đánh một nửa đã ngã sấp xuống, không may pháp thuật đánh trúng người nhà thì tốt rồi.

“Vô Ý. người chán ghét cái bộ dáng hiện tại của ta sao?” Vân Triệt hé khuôn mặt nhỏ nhắn, con ngươi trong suốt lấp lánh hơi nước, cái miệng nhỏ nhắn bẹp xuống, bộ dáng như sắp khóc đến nơi.

“Ta không chán ghét người.” Phong Vô Ý bắt đầu đi. Được rồi, nàng thừa nhận, bản thân đúng là không có cách kháng cự với loại ánh mắt động vật nhỏ này. Nhưng mà, nhưng mà thật sự không thành vấn đề sao? Liệu nàng có thể yêu cầu hần trở về làm hồ ly hay không, dù thế nào thì bộ dạng hồ ly vẫn có chút đáng tin cậy hơn.

“Quả nhiên Vô Ý vẫn yêu thích ta!” Khuôn mặt Vân Triệt lập tức thay đổi thành tươi cười, cũng không để ý đến đôi mắt còn ngập nước, hành động tiếp theo giống như khi làm hồ ly, thân mình nhảy lên bổ nhào vào người nàng.

Phong Vô Ý thở dài, di chuyển phía về phía trái một chút, Vân Triệt liền chụp phải khoảng không, “Phanh” một cái đâm sầm vào cây cột.

“Như vậy mà. không thành vấn đề sao?” Tiêu Từ Mặc lẩm bẩm.

“Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề!” Vân Triệt xoa xoa cục u lớn trên trán, méo máo nói, “Chỉ là lâu lắm không có làm người, cho nên chân tay phối hợp không quen, hơn nữa, quần áo cũng quá lớn!”

“Ta sẽ bảo người mang chút quần áo tới.” Phong Vô Ý gạt đầu, ngồi xuống bắt đầu dùng bữa sáng.

Mặc dù ở trong quân doanh, điều kiện có chút gian khổ, nhưng dù sao cũng là ngự giá thân chinh, cho nên quan hậu cần cũng chuẩn bị khá chu đáo. Nồi cháo hầm thơm ngào ngạt, mấy thứ đồ ăn kèm cùng cháo buổi sáng như, dưa chua, dưa chuột muối, măng lạnh, đều làm theo cách chế biến riêng của ngự trù, rất là ngon miệng.

Com nước xong, Phong Vô Ý để Vân Triệt ở lại trong trướng, rồi cùng Tiêu Từ Mặc đi ra ngoài doanh trướng.

Lúc này, binh lính dưới sự chỉ huy của tướng quân đã bắt đầu thao luyện, cảnh tượng quả thật rất bận rộn.

“Từ Mặc, có một số việc ta muốn hỏi hỏi ý kiến chàng.” Phong Vô Ý nói, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Vương Lăng đang chỉ huy đội quân phía xa.

“Nàng muốn nói đến chuyện tại khu mộ Lý gia lúc trước sao?” Tiêu Từ Mặc hiểu rõ vấn đề hỏi lại.

“Không sai.” Phong Vô Ý gạt đầu.

“Đêm qua, ta có thử lòng Hách Liên Diệu, ta tin tưởng hần tuyệt đối không biết chuyện này.” Tiêu Từ Mặc trầm ngâm, “Phía sau hai nhà Vương Lý, có lẽ liên hệ rất sâu, trước hết để cho người Tuyền Kì Thạch phủ đi điều tra một chút đã, tạm thời không nên nói cho Hách Liên Diệu biết để tránh việc đánh rần động cỏ.”

“Được.” Phong Vô Ý đồng ý liền gạt đầu, lại nói, “Ta đã đưa tin cho Lưu Ly rồi, còn có văn tự dị tộc, có lẽ Vân Triệt có thể biết được chút ít.”

“Nói rất đúng, ta thế mà lại không nghĩ tới!” Tiêu Từ Mặc có chút thất bại nói.

“Chàng suy nghĩ quá nhiều rồi.” Phong Vô Ý thản nhiên nói, “Từ Mặc, chúng ta là bạn đồng hành, không cần luôn để một người gánh vác tất cả, chẳng lẽ, cho tới bây giờ, ta. còn không đáng để chàng tin nhiệm sao?”

“Không phải! Ta.” Tiêu Từ Mặc lập tức xoay đầu lại, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Từ Mặc, chàng không phải chúa cứu thế, ta cũng vậy không phải.” Âm thanh của Phong Vô Ý rất thấp, nhưng lại vô cùng kiên định, “Chàng xem những binh lính kia, cho dù mưu sĩ tính toán tường tận, dđ☆L☆qđ nhưng cuối cùng, trận đánh thành hay bại thì lại đều dựa vào bọn họ, hiện tại Phạm Thiên cùng con người, đều thiếu một loại tâm huyết, có lẽ, trải qua một lần sát kiếp coi như lễ rửa tội cũng không phải chuyện xấu.”

“Có lẽ nàng nói đúng.” Tiêu Từ Mặc im lặng một hồi mới nói.

“Quốc sư đại nhân!” Đúng lúc này, một gã phó tướng mặc quân trang chạy tới.

“Điều phó tướng, có chuyện gì vậy?” Tiêu Từ Mặc xoay người nói.

“A, vâng!” Rõ ràng vị phó tướng quân kia rất ngạc nhiên về chuyện Tiêu Từ Mặc nhớ rõ tên của hần, thật là vui vẻ, hần ưỡn thẳng lưng, lớn tiếng nói “Vừa rồi ngoài doanh trại có một cô nương mặc y phục màu đỏ, tự xưng là Lưu Ly, muốn gặp Phong tiểu thư cùng quốc sư đại nhân!”

Lưu Ly đến đây? Phong Vô Ý cùng Tiêu Từ Mặc liếc mắt nhìn nhau, không khỏi có chút kinh ngạc. Đêm qua mới phát tin tức, chỉ là thời gian mới mấy canh giờ, Lưu Ly đã đến bên ngoài quân doanh rồi sao?

“Mời nàng tới đây.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Dạ!” Điều phó tướng trả lời một tiếng, xoay người chạy về phía cổng doanh trại, chỉ một lát sau, liền dẫn đến một thiếu nữ mặc hồng y.

Phong Vô Ý tỉ mỉ quan sát thiếu nữ trước mắt, bốn năm trôi qua, cũng đủ để một tiểu cô nương biến thành mỹ nhân duyên dáng yêu kiều, khuôn mặt tròn tròn cũng trở thành mặt trái xoan thanh tú, có lẽ là một người thống lĩnh Tuyền Ki Thạch phủ, sống tại vị trí cao, nên nàng cũng không còn vẻ ngây ngô như lúc trước nữa.

“Thiếu chủ, Từ Mặc sư huynh!” Lưu Ly nhìn thấy bọn họ, ánh mắt mỉm cười sáng ngời, biểu hiện lạnh như băng trên khuôn mặt cũng lộ ra một chút vội vàng.

“Lưu Ly, muội thay đổi rất nhiều, đã lâu không gặp.” Tiêu Từ Mặc thản nhiên cười.

“Các người vậy mà. biến mất không có chút tin tức bốn năm rồi!” Lưu Ly rốt cục không nhịn được nhào tới ôm Tiêu Từ Mặc.

“Tốt lắm tốt lắm, muội cái tiểu nha đầu này đúng là không thay đổi chút nào.” Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng ôm một cái, liền đẩy nàng ra, lùi lại phía sau hai bước không để lại dấu vết gì.

“May mà, các người không có việc gì, thật sự là quá tốt!” Lưu Ly nặng nề gật đầu.

“Lưu Ly, làm sao muội đến nhanh vậy?” Phong Vô Ý hỏi.

“Ta vốn đang ở vùng lân cận nơi này.” Lưu Ly nhìn xung quanh, cẩn thận nói, “Thiếu chủ, có thể đi vào trong trướng nói chuyện không?”

“Đi theo ta.” Phong Vô Ý gật đầu, mỉm cười, bỏ qua cảm giác có chút khó chịu nơi đáy lòng khi hai người kia ôm nhau.

Trở lại trong trướng, Vân Triệt đang chán đến chết lôi kéo quần áo quá lớn trên người mình, nhìn thấy có người theo sau họ vào trong trướng, không khỏi mở to hai mắt.

Phong Vô Ý không chờ bọn họ tỏ vẻ nghi ngờ lẫn nhau, giới thiệu đơn giản một chút về thân phận của cả hai bên.

Lưu Ly nhìn doanh trướng, vung tay lên, chỉ thấy trong không khí nhộn nhạo xuất hiện một vòng màu đỏ gọn sóng, dần dần khuếch tán ra.

“Đây là?” Phong Vô Ý khẽ nhíu lông mày.

“Thiếu chủ là tu lực, Từ Mặc sư huynh tu thuật, mà ta. đây là năng lực chính, lấy thuật làm phụ, đây là kết quả của Tĩnh Âm, có thể làm người khác không thể nghe lén câu chuyện chúng ta đang nói.” Lưu Ly giải thích.

Phong Vô Ý cười cười, cái nha đầu khi xưa bị nàng trêu chọc tức đến dưng lông, quả nhiên giờ đã trưởng thành rồi.

“Bốn năm trước từ lúc thiếu chủ cùng Từ Mặc sư huynh rời bến, hai người Lâm nhất Lâm nhị sau khi trở về, vẫn luôn cố gắng tìm hiểu tung tích của các người.” Lưu Ly mở miệng nói, “mãi đến gần đây, có phát hiện dòng hải lưu cung không khí gần Thiên Khí Chi Đảo có chút không ổn định, giống hệt bốn năm trước. cho nên họ lập tức cấp báo về Tuyền Ki Thạch phủ, đúng lúc hoàng đế Phạm Thiên cùng Thảo Nguyên Chi Ứng ở phía Bắc giao chiến, ta liền tự mình đến đây xem thử.”

Thảo Nguyên Chi Ứng? Phong Vô Ý nhớ tới chuyện thi đấu, không khỏi âm thầm gật đầu, quả nhiên là nam nhân đều hiếu chiến như nhau!

“Thiếu chủ đồ người muốn, ta đã phái người chạy về lấy, nhưng mà thời gian nhanh nhất có thể, chỉ sợ ít nhất cũng phải hơn nửa tháng.” Lưu Ly lại nói.

“Không sao.” Phong Vô Ý không để ý, “Bốn năm trôi qua, ta cũng không quan tâm tới việc chậm nửa tháng —— Vân Triệt, người biết văn tự dị tộc không?”

“Ài?” Đang lúc không chú ý lại bị hỏi tới, Vân Triệt sửng sốt một chút mới nói, “Hơn phân nửa văn tự ta đều biết, chỉ là có mấy chủng tộc có văn tự đặc hữu, trừ bỏ người của tộc đó, sợ rằng cũng không ai biết.”

“À?” Phong Vô Ý thuận miệng nói, “Ví dụ như?”

“Tĩnh linh!” Vân Triệt không chút nghĩ ngợi nói, “Tĩnh linh tộc chỉ sinh sống ở trong rừng rậm, nhu cầu ra ngoài cũng không lớn, cho nên đối với chiến tranh hay cái gì cũng không ham thích, rất ít có thể nhìn thấy người trong Tĩnh Linh tộc ở bên ngoài, nhưng có rất ít người ngoại tộc có thể đi vào lãnh địa của Tĩnh Linh, bọn họ tự lập thành một quốc gia, nếu không có chuyện bắt buộc có lẽ sẽ không có Tĩnh Linh ra ngoài rừng rậm, họ lấy hàng mỹ nghệ do mình làm ra đổi lấy một ít những thứ cần thiết mà trong rừng rậm không có, chỉ sợ không có người nào có thể tìm tới bọn họ. nhưng mà những điều này là do phụ vương nói, ta cũng chưa từng gặp qua Tĩnh Linh tộc.”

“Nói như vậy, có lẽ lần chiến tranh này, sẽ không có tĩnh linh tham dự?” Phong Vô Ý trầm ngâm nói.

“Có khả năng.” Tiêu Từ Mặc gật đầu nói, “Ngàn năm trước, cũng chỉ có một Tĩnh Linh cá biệt gia nhập chiến tranh, không đại biểu cho cả Tĩnh Linh tộc. Dù sao Tĩnh Linh cần là rừng rậm không người, vốn là một bộ phận ở Di Thất đại lục, cũng không xung đột với Phạm Thiên.”

“Nếu lần này cũng là như vậy thì tốt rồi.” Phong Vô Ý thở dài, lại quay đầu lại nói, “Luru Ly, trên người ngươi có thuốc gì khôi phục nguyên khí không? Mang ra cho Từ Mặc.”

“Có tất nhiên là có.” Luru Ly do dự một chút mới nhìn Tiêu Từ Mặc, “Từ Mặc sư huynh bị thương sao?”

“Cũng không phải, chẳng qua lực lượng hao tổn quá lớn, linh khế xảy ra chút vấn đề.” Tiêu Từ Mặc cười khổ một cái nói, “Nếu trên người muội có Hối Nguyên Đan, cho ta mấy viên.”

“Vâng.” Luru Ly lấy ra một cái bình ngọc giao cho hắn, lại nói, “Theo ta được biết, khế ước ẩn ký xảy ra vấn đề thì dược vật cũng không thể hoàn toàn trị tốt được.”

“Vậy cũng không có cách nào, chúng ta không có thời gian để chậm chạp.” Tiêu Từ Mặc nói xong, mở nắp bình, lấy ra một viên thuốc nhỏ, mùi thơm ngát của viên thuốc xông vào mũi, chàng đưa vào trong miệng, rồi cứ thế nuốt vào.

“Tuy rằng thời gian cấp bách, nhưng chỉ cần thời gian một đêm, vẫn có thể đủ giải quyết mà?” Luru Ly thần bí cười cười.

“Một đêm?” Tiêu Từ Mặc ngẩn ra, lập tức giống như là nghĩ tới điều gì, sắc mặt khẽ biến đổi, “Luru Ly, ý ngươi không phải là”

“Ta sẽ mang Mặc Thanh Tri đến đây.” Luru Ly gật đầu.

“Ngươi nói Mặc Thanh Tri?” Phong Vô Ý nghi ngờ lỗ tai mình xảy ra vấn đề, một hồ nước, có thể “mang” ra không?

“Mặc Thanh là linh tri thuần nhất, dĩ☆đ☆L☆q☆đ☆ vạn vật có linh hồn, cũng không thể mang ra Mặc Thanh Tri thực sự, chỉ là mang ra linh hồn của nó.” Luru Ly giải thích, “Tuy rằng hiệu quả không có tốt như nước linh tri thực sự, nhưng dùng để khôi phục nguyên khí, bình ổn khế ước cần trả, như vậy là đủ rồi!”

“Lúc trước sư phụ ta dùng linh tri, chính là do linh hồn của Mặc Thanh Tri biến thành.” Tiêu Từ Mặc thần nhiên nói, “Thương Lăng Thần Long hóa thành đầm Nghịch Thủy Hàn, Vô Ý không phải đều được chứng kiến sao?”

Phong Vô Ý không nói gì, được rồi, nàng nhất thời quên mất, thế giới này có cái gì đó, không phải theo lẽ thường có thể giải thích!

“Khi ta tới đã nhìn thấy phía Bắc cách ba bốn dặm gần quân doanh có một con sông, nước sông mát lạnh, đêm nay ta sẽ đem tuyền linh đặt giữa sông.” Luru Ly nói.

“Được rồi.” Tiêu Từ Mặc gật đầu.

“Luru Ly, về một việc khác ta muốn hỏi thì sao?” Phong Vô Ý đột nhiên nghiêm túc.

“Dạ.” Trên mặt Luru Ly lộ ra một tia buồn rầu, “Dù sao chuyện liên quan đến danh dự Tuyền Kì Thạch phủ, không thể để người ngoài biết hay chuyển đạt, đưa thư cũng không thỏa đáng. Nhưng việc này quả thật rất quan trọng, chờ chuyện bên này tạm thời ổn định, ta tự mình trở về một chuyến, để hỏi ba vị trưởng lão.”

“Vậy đã làm phiền muội.” Phong Vô Ý thở dài.

Chuyện này, ngày nào còn chưa rõ ràng, thì ngày đó nó vẫn là một cây gai trong ngực nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Thảo nguyên chi ung

Luru Ly chọn một cái sông rộng chừng vài chục thước, cũng không sâu, cho dù là giữa sông, nước sâu cũng không qua phần eo người trưởng thành, hơn nữa dòng nước êm dịu, là một nơi rất thích hợp để ngấm mình trong nước.

Phong Vô Ý tò mò nhìn cái gọi là “linh tuyền”, dĩ☆đ☆L☆q☆đ☆ cũng không thần bí như trong tưởng tượng của nàng, ở trên tay Luru Ly có một cái gì đó, chẳng qua chỉ là một quả cầu ánh sáng màu bạc, thần bí không thể thấy rõ. Nhưng mà, trong cơ thể dường như lại có đồ vật gì đó, mơ hồ giao động, dường như là do quả cầu ánh sáng “triệu hồi”.

Luru Ly buông lỏng tay, linh tuyền giống như một chút đom đóm, lơ lửng bay tới trung tâm dòng sông, chậm rãi lặn xuống, trong nháy mắt trước khi hòa vào nước sông, toàn bộ mặt nước trên sông dường như hơi chấn động, hiện lên ánh sáng màu trắng chói lóa, rồi lập tức trở lại như bình thường.

“Chỉ có như vậy?” Phong Vô Ý nghi ngờ.

“Như vậy là được rồi.” Lưu Ly gật đầu nói, “Vậy thì, muội đi lên phía trước canh chừng, để tránh có người từ trong doanh đến đây.”

“Dù sao nơi này cũng gần địa bàn của người trong thảo nguyên, phải cẩn thận.” Phong Vô Ý dặn dò.

“Thiếu chủ yên tâm” Lưu Ly cười, cả người nhoáng lên một cái, hiện lên ánh sáng đỏ, nàng lập tức biến mất.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta bắt đầu đi!” Phong Vô Ý quay đầu nói, “Muốn ta làm thế nào đây?”

“Lại đây.” Tiêu Từ Mặc dắt tay nàng, đi thẳng về phía giữa sông, cho tới sông trung tâm.

Nước sông thực êm dịu, mặc dù ở giữa sông, cũng dễ dàng đứng vững, làn sóng lăn tăn trên mặt nước, phản chiếu ánh trăng tinh tế uốn lượn, trong không khí yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng nước sông cùng vài tiếng kêu của côn trùng vang lên.

Ban đêm đầu mùa xuân, nước sông vốn nên rét lạnh thấu xương, nhưng mà, không biết có phải bởi vì liên quan đến linh tuyến hay không, mà bọn họ lại cảm thấy hơi lo lắng.

“Vô Ý, nhắm mắt lại.” Tiêu Từ Mặc nghiêm túc nói.

“Ừ.” Phong Vô Ý lên tiếng, rồi im lặng nhắm mắt lại.

Tiêu Từ Mặc chăm chú nhìn nàng, rõ ràng là dung nhan giống vị Phong gia tiểu thư kia, nhưng mà, “Phong Vô Ý” có loại khí chất độc đáo, dù như thế nào cũng sẽ không lẫn lộn. Hắn là không rõ Hách Liên Diệu sao lại có mặt như mù đến mức này?

Một trận gió thổi qua, cuốn những sợi tóc rối rắm cùng một chỗ, trong nàng có ta, trong ta có nàng, cuối cùng vẫn không thể nhận ra ai với ai.

“Vô Ý.” Tiêu Từ Mặc duỗi cánh tay kéo người trước mặt vào trong lòng, sau một lúc, rốt cục thấp giọng niệm chú ngữ, “. Lấy máu để dẫn dắt, lấy hồn làm chứng cứ, ký kết khế ước, đòi đòi kiếp kiếp, không bao giờ vứt bỏ hoặc rời xa, cùng lòng cùng mệnh.”

Phong Vô Ý cả người chấn động, đột nhiên, ấn ký ở chỗ mi tâm nóng bỏng lên, dường như có cái gì đó muốn thoát ra. Theo chữ cuối cùng Tiêu Từ Mặc nói ra, trong giây lát, vô số suy nghĩ cùng tình cảm mãnh liệt tràn ngập trong đầu, bi thương, ngọt ngào, chua xót, cảm động. nhưng cuối cùng vẫn là cảm gaics tràn đầy. hạnh phúc.

Nàng thật sự muốn cười to, hạnh phúc? Người chưa bao giờ hiểu được cái gì là hạnh phúc, cũng đang hiểu được nó, lần đầu cảm nhận được mùi vị của hạnh phúc.

Hóa ra, chỉ cần như vậy là được rồi sao? Điều bản thân khát vọng, chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Có một người, cho dù đau buồn hay vui vẻ, dù đi trên đường nhấp nhô hay bằng phẳng, cả đường vẫn luôn làm bạn giúp đỡ, cho đi chính là sự tin tưởng, thu lại sẽ là sự thật lòng.

Từng đợt ánh sáng màu vàng kim nhẹ bao phủ xung quanh hai người, nhảy múa đều đều, cuối cùng nhập vào trong cơ thể từng chút một.

Phong Vô Ý có thể cảm nhận được lực lượng di chuyển trong kinh, giống với lần đầu tiên tiến vào Mặc Thanh Trì, kinh mạch mở rộng mạnh mẽ gây đau đớn, lần này lại mềm mại đến cực điểm.

Bởi vì lực lượng từ trước khi ma hạch thoát phá, linh khí cũng tốt, dần bắt đầu đi theo một loại quỹ đạo huyền ảo, tự di chuyển trong người, sau đó, bất kể là cái gì, đều chậm rãi dung hợp lại với nhau. ~~đ~~☆~~đ~~ Phong Vô Ý không biết lực lượng hiện tại của nàng xem như cái gì, không phải ma khí, lại không phải linh khí, về thuộc tính, thì hình như càng tiếp cận với khế ước thì lại có thể thấy thiên phú thuộc tính hỏa. Theo di chuyển xung quanh hình thành, hơi thở cũng chậm lại, chậm rãi, cuối cùng toàn bộ tại một điểm khác đó là —— mi tâm.

Mở mắt ra, tuy rằng vẫn là đêm tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Cỏ cây lay động, côn trùng di chuyển ban đêm, thậm chí gió di chuyển, một luồng ánh trắng di chuyển, đều giống như thước phim quay chậm ở trong mắt nàng, từng chi tiết đều có thể nhìn thấy rõ ràng rành mạch.

“Cảm giác như thế nào?” Tiêu Từ Mặc buông nàng ra, nhưng không gỡ bỏ mái tóc hai người cuốn lấy nhau.

“Không gì có thể tốt so với hiện tại.” Phong Vô Ý giơ tay mình lên, dùng sức nắm chặt. Lực lượng vô tận, so với trước đây, càng lớn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần! Nàng tin tưởng nếu như là hiện tại, cho dù ở trong núi lửa bị phong ấn ở thiên khí chi đảo, nàng cũng chắc chắn có thể dẫn Tiêu Từ Mặc xông ra ngoài mà không bị mất một cọng lông nào, ở khe không gian. lúc trước nếu có năng lực hiện nay, nàng cũng không cần bị ma kính Yên Nguyệt cản nuốt tâm thần.

“Vừa được vừa mất, một âm một trắc, nhất định đều là ý trời, cưỡng cầu cũng không được.” Tiêu Từ Mặc thân nhiên cười nói, “Kỳ thật đó vốn đã là lực lượng chất chứa ở trong cơ thể nàng, linh tuyến cùng khế ước chỉ dụ chúng phát ra hoàn toàn thôi, làm cho nó trở thành chính nàng mà thôi. Nàng cũng đã thấy uy lực khi kiếm Thương Lăng giải phóng, vật chứa ma khí nổi danh sao lại kém hơn được? Nàng hoàn toàn dung hợp lực lượng của ma kính Yên Nguyệt, nói cách khác, trong thân thể nàng cũng đã có lực lượng tương đương của kiếm Thương Lăng.”

“Vậy cũng là trong họa có phúc rồi.” Phong Vô Ý cười khở. Rất nhiều việc, sau khi xảy ra mới thấy sợ hãi. Nhưng mà. cho dù để nàng lựa chọn lại một lần nữa, nàng vẫn sẽ sử dụng Ma kính Yên Nguyệt.

“Lên đi.” Tiêu Từ Mặc nói, “Luu Ly mang không nhiều linh tuyến ra, cũng không thể bảo tồn bao lâu ở giữa sông lớn đang chảy này.”

“Ừ.” Phong Vô Ý gạt đầu, xoay người một cái, đột nhiên, da đầu hình như bị cái gì lôi kéo, rất đau. Cúi đầu, đã thấy không biết khi nào thì, những sợi tóc hỗn độn của hai người kết lại với nhau, dây dưa khó có thể chia lìa.

“Có lẽ là do những cơn gió vừa rồi.” Tiêu Từ Mặc thân nhiên đưa tay gỡ những sợi tóc ra, không làm đau nàng chút nào.

“Cám ơn.” Phong Vô Ý đột nhiên cảm giác được cổ họng chợt khô khốc, ngực cũng hoảng hốt từng đợt.

Dường như, cũng từng xảy ra cảnh tượng như vậy, Đàm Nghịch Thủy Hàn, Mặc Thanh Trì.

“Nàng làm sao vậy?” Tiêu Từ Mặc có chút kinh ngạc ngẩng lên dùng tay đỡ lên trán của nàng, “Nóng quá!”

“Ta không sao!” Phong Vô Ý vội vàng đáp, cũng không để ý chuyện khác, quay đầu bước đi.

Tiêu Từ Mặc ở trong nước một mình nhìn bóng lưng có chút hoảng hốt của nàng, tự nhiên khoe môi cong lên.

Đón một cơn gió, quần áo ướt đầm làm một cỗ khí lạnh xuyên vào người, nhưng mà, trong lòng lại không cảm thấy rét lạnh chút nào.

Phong Vô Ý, không phải nàng hoàn toàn không hiểu gì. Có lẽ. là nàng tự cho là mình không hiểu thôi.

Mà tình cảm, thứ này, chưa bao giờ cần dạy, đó là bản năng thiên phú của con người, chỉ cần còn có một người có tâm sẽ có tình cảm. Phong Vô Ý, chỉ che dấu quá kỹ, cho nên cần phải có một người, kiên nhẫn dẫn đường mà thôi.

“Chàng còn ở đó làm gì?” Lên bờ, Phong Vô Ý vừa quay đầu lại.

“Đến đây.” Tiêu Từ Mặc cười, chậm rãi lội nước lên bờ.

“Thật phiền phức.” Phong Vô Ý vẩy quần áo ướt đầm, rất nhanh đã điều chỉnh tốt tâm tình, ít nhất từ ngoài nhìn vào là thế, so với bình thường cũng không có gì khác.

“Giao cho ta.” Tiêu Từ Mặc vươn tay ra, một rặng mây đỏ nhàn nhạt từ lòng bàn tay của hắn xuất hiện, lập tức, khí lạnh ban đêm lập tức bị tán ra, không khí xung quanh ấm áp, giống như cảm giác có hệ thống sưởi hơi vây quanh.

“Đây là?” Phong Vô Ý chau mày, cẩn thận quan sát rặng mây đỏ một chút, chần chờ nói, “Lửa?”

“Không sai.” Tiêu Từ Mặc gạt đầu, “Ta dùng ngọn lửa đã được pha loãng cực độ, tuy rằng không thể đủ thương kẻ thù, nhưng mà. có một số thời điểm dùng là rất thích hợp, không phải sao?”

Phong Vô Ý bị kiềm hãm, có chút dở khóc dở cười. Nhưng mà. được rồi, ít nhất, dùng để hong quần áo thì hiệu suất so với hong khô bằng máy móc còn tốt hơn!

Không bao lâu sau, y phục bị ướt dính chặt trên người, bởi vì ngọn lửa thiêu đốt, còn mang theo độ ẩm vừa phải, giống như là được phơi dưới ánh mặt trời, thực thoải mái.

“Trở về thôi, chắc Luu Ly đã chờ sốt ruột lắm rồi.” Phong Vô Ý nói.

“Chờ một chút.” Tiêu Từ Mặc lại nói, “Nếu có chuyện gì, Luu Ly sẽ liên lạc với nàng, hãy cùng ta xem quỹ đạo di chuyển của các ngôi sao một lát, tầm nhìn ở nơi này so với trong quân doanh tốt hơn nhiều.”

Phong Vô Ý ngẩn người, nhưng cũng không cự tuyệt, cùng hắn đi tìm một nơi trên cao bên bờ sông mà ngồi xuống.

Một ngón tay Tiêu Từ Mặc giơ lên, một làn sương mù màu đỏ nhạt phun ra, vờn quanh họ, lập tức cái lạnh bị che đi.

Phong Vô Ý muốn nói không lạnh, nhưng nghiêng đầu, nhìn thấy gò má của hắn, lại há miệng thờ đốc, lời nói ra lại thay đổi: “Chàng đã không sao nữa rồi?”

“Ừ, khế ước bị dao động đã sắp bình phục.” Tiêu Từ Mặc lấy tay ấn lên ngực, mỉm cười, “May mắn có nàng đang ở đây.”

“Ta không có gì cả làm.” Phong Vô Ý ngạc nhiên nói.

“Không, ấn ký khế ước của nàng là đường dẫn, ta mới có thể dẫn lực lượng linh tuyến để mình dùng. nàng không cần lo.” Tiêu Từ Mặc nói, “Lực lượng của ta đã hoàn toàn phục hồi như cũ, thậm chí so với trước khi đi thiên khí chi đảo còn tốt hơn, vài lần hao hết lực lượng, nay lại khôi phục lần nữa, khiến cho bình cảnh tu luyện bị phá vỡ, nếu là hiện tại, cho dù là khe không gian, ta cũng có thể sử dụng kết giới của huyết khế để bảo vệ chúng ta không bị thương, nếu lúc trước.”

“Chuyện chàng cũng đã nói qua rồi, có mắt mới có được, kết quả như vậy cũng không xấu.” Phong Vô Ý nói xong, dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Chàng dường như đã sớm biết Mặc Thanh Trì có thể trị liệu thân thể của mình rồi đúng không? Vì sao không nói sớm? Cho dù không có thời gian trở về Tuyền Ki Thạch phủ —— chàng cũng biết rõ Lưu Ly có thể mang linh tuyền ra mà.”

“Vạn vật có linh, Mặc Thanh Trì đã có ý thức của mình, hơn nữa còn có hai cái chìa khóa phong ấn bên trong, một cái còn ở chỗ ta, ta không nghĩ rằng Lưu Ly có thể mang linh tuyền ra.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Cho nên biểu hiện của chàng khi đó mới kinh ngạc như thế?” Phong Vô Ý nhớ tới vẻ mặt lúc ấy của hắn, thật sự là có bị giật mình.

“Bốn năm rồi, Lưu Ly. trưởng thành rồi, hơn nữa cũng đã có thực lực mà ta không nghĩ tới.” Tiêu Từ Mặc nói xong, bỗng nhiên mặt biến sắc, đứng mạnh lên.

“Làm sao vậy?” Phong Vô Ý không hiểu gì cũng đứng lên.

Nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ là một bầu trời rộng lớn đầy sao.

Nàng không phải chiêm tinh sư, không hiểu những ngôi sao này mang hàm nghĩa gì, cũng không hiểu Tiêu Từ Mặc cuối cùng đã phát hiện cái gì, mới có thể lo lắng như thế.

“Quỹ đạo của Di Thất đại lục.” Sau một lúc lâu, Tiêu Từ Mặc gần như là rên rỉ nói.

“Nhanh như vậy?” Phong Vô Ý ngây ngốc một chút, mới kịp phản ứng hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

Ngay tại thời điểm bọn họ còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, chiến tranh, sẽ bắt đầu sao?

“Ngôi sao quỹ đạo đã xuất hiện, chỉ sợ không ngoài một tháng, Di Thất đại lục sẽ trở về.” Tiêu Từ Mặc nắm chặt tay, vẻ mặt vô cùng trầm trọng, lại quay đầu lại nói, “Chúng ta không có thời gian nữa rồi, Vô Ý, thông báo với Lưu Ly, bảo nàng chuyển lời tới Hách Liên Diệu, bây giờ chúng ta lập tức đi gặp Trại Lam!”

“Được.” Phong Vô Ý lấy Ngọc Thạch ra, đưa vào một ý niệm, thông báo cho Lưu Ly.

Cách một lát, Ngọc Thạch lại lóe lên.

“Lưu Ly sẽ mang Vân Triệt và Hoàng Cửu Lê tới tìm chúng ta, hi vọng sẽ không gặp phải phiền toái.” Phong Vô Ý có chút lo lắng nói.

Vốn là bởi vì thiết kế bí ẩn của Tuyền Ki Thạch phủ, cho nên hắn để Vân Triệt và Hoàng Cửu Lê ở lại trong doanh, chỉ có Bích Linh trên cổ tay nàng làm vòng ngọc là đi theo, nhưng hôm nay nàng lại hơi hối hận. Vân Triệt tính tình nóng nảy còn chưa tính, cùng lắm thì sẽ gây ra rắc rối không lớn không nhỏ, chỉ có hắn, chắc sẽ không gây ra phiền toái lớn gì. Nhưng là Hoàng Cửu Lê lại khác, cho dù không có thân thể, chỉ còn lại một chút linh hồn khiếm khuyết bị phong ấn ở bên trong tượng người bằng gỗ đào, hắn cũng là một trong bảy đại Ma Quân Ma giới, Vân Triệt và hắn ở cùng nhau. chỉ mong là nàng suy nghĩ nhiều thôi!

“Sao vậy?” Thấy nàng khóa chặt lông mày, Tiêu Từ Mặc lo lắng hỏi một câu.

“Không có việc gì, đi thôi!” Phong Vô Ý lắc đầu, bỏ cái ý nghĩ lộn xộn trong đầu. Dù sao hiện tại nàng lo lắng nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng, vậy thì thuận theo tự nhiên đi, còn có kẻ ước chủ tử, ít nhất trước mắt, Hoàng Cửu Lê cũng không dám làm gì quá trớn trước mặt nàng.

Hai người chọn đúng phương hướng, dùng khinh công, tăng thêm lực lượng pháp thuật cho mình, giống như hai làn khói nhẹ, thân thể nhẹ như gió, nhẹ thối qua đại thảo nguyên, nhanh chóng tiếp cận nơi đóng quân của tộc binh thảo nguyên.

Vốn dĩ nơi Lưu Ly lựa chọn để đưa linh tuyền ra cách nơi đóng quân của bọn họ không xa, chạy nhanh tới đó, không đến một khắc đồng hồ, có thể thấy đèn đuốc long lánh đang đưa.

Tiêu Từ Mặc quan sát một lần, lập tức phát hiện doanh trại này rất có quy luật, tuy rằng vẫn không nghiêm chỉnh bằng binh lính Phạm Thiên đã được huấn luyện, nhưng mà ngoài lòng trong chặt, gọn gàng ngăn nắp, đối với cái kẻ đánh giặc chỉ biết lên một loạt, hạ trại chỉ biết tụ đội nấu cơm đối với tộc dân kém văn minh mà nói, đã là rất tốt rồi.

“Nếu bố trí doanh trại quân đội là do Trại Lam đề ra, vậy người này cũng không phải đơn giản.” Phong Vô Ý cũng tán thưởng nói. Nàng là đặc công, cũng coi như là xuất thân từ quân đội, tuy rằng ở đây đã hiển đại lâu rồi chưa tiến hành tác chiến quân sự trên quy mô lớn, nhưng quá trình hàng ngày rèn luyện quân sự, nàng cũng đã chịu huấn luyện rồi, hiểu biết không thể ít hơn so với Tiêu Từ Mặc, nghệ thuật chiến tranh của người cổ đại, cho dù là đến hiện đại, cũng là bị một số nhà quân sự lớn dùng đến.

“Bốn năm trước, Tuyền Ki Thạch phủ đối với Trại Lam này chỉ miêu tả ít ỏi có vài nét bút, không nghĩ tới bốn năm qua, khiến cho hắn trưởng thành đến nước này.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Ít nhất đối với chúng ta sắp phải đối mặt với kẻ thù mà nói, hắn càng cường đại càng tốt, không phải sao?” Phong Vô Ý nhướn lông mày.

Tiêu Từ Mặc bên cạnh không trả lời, ngược lại lập tức dừng bước.

Phong Vô Ý sững sốt, đến bên cạnh hắn, đang muốn hỏi cái gì, đột nhiên, trong lòng dâng lên một cổ cảm giác rất quái dị, không cần nghĩ ngợi, chúi thủ Thương Lăng đã rơi vào lòng bàn tay. Lúc này nàng cảm thấy may mắn, hôm nay bọn họ đều khôi phục lực lượng, cho dù gặp cái gì, cũng có sức đánh một trận.

“Có cái gì đó, ở gần đây.” Tiêu Từ Mặc thấp giọng nói.

“Thật sự là không lúc nào được bình yên.” Phong Vô Ý có chút đau đầu xoa huyết thái dương của mình, vừa mở miệng, một loạt âm thanh nhỏ vụn của hấp dẫn lực chú ý của nàng.

Như là. tiếng vang cái gì đó lướt qua trên cỏ.

Trong không khí còn mang theo sương đêm tròn bóng, chỉ là trong gió đưa tới vị tanh nồng.

Hai người khản trương nhìn chăm chăm hướng âm thanh truyền đến, bắt đầu chính là từ phía trước, sau đó chậm rãi khuếch tán ra từ tứ phía.

Rốt cục, cách đó không xa một đám cỏ kịch liệt dao động.

Đây là. bọn họ nhìn cảnh tượng trước mắt, da đầu run lên.

Một con rắn có lẽ có thể hú đến rất nhiều người, nhưng là có không ít người dám cầm lấy nó, nhưng mà. nếu như là vô số rắn thì sao?

Hiện tại Phong Vô Ý cảm thấy vô cùng may mắn, nơi bọn họ đứng giờ là thảo nguyên, tuy rằng cỏ cây tươi tốt, nhưng mà đủ để tránh khỏi bầy rắn thông qua nhánh cây trên đỉnh đầu tập kích.

“Đây chết tiệt, rắn từ nơi nào đến mà nhiều như vậy?” Phong Vô Ý khẽ nguyên rủa một tiếng.

“Nàng xem!” Tiêu Từ Mặc bỗng nhiên chỉ về phía trước.

Phong Vô Ý chăm chú nhìn lại, chỉ thấy trong doanh trường tộc bình thảo nguyên, những cây đuốc vừa mới còn chỉnh tề, đột nhiên trở nên hỗn loạn, doanh trại quân đội truyền đến tiếng người, tiếng ngựa hí, thậm chí theo con gió, có thể bay tới nơi này.

“Chẳng lẽ, bên kia đã bị bầy rắn tập kích?” Mặt Phong Vô Ý biến sắc nói.

“Chỉ sợ là.” Tiêu Từ Mặc bình tĩnh nói, “Trên thảo nguyên có rắn không kỳ quái, nhưng mà có thể tụ tập nhiều bầy rắn như vậy lại một chỗ, sau lưng chắc chắn có người thao túng.”

“Cẩn thận!” Giọng Phong Vô Ý dồn dập vang lên ở phía sau, lập tức luồng gió sắc bén xẹt qua lỗ tai hắn, chém một con rắn đang lao tới làm hai đoạn.

Con rắn bị cắt thành hai đoạn vụn vẹo uốn éo trên mặt đất mới chết, con rắn nhiều ngũ sắc đã tuyên cáo đây rõ ràng là một loại rắn kịch độc.

“Thật sự là không được rồi.” Tiêu Từ Mặc và nàng lưng tựa lưng mà đứng, vung tay lên, ở trước mặt dựng lên bức tường màu vàng, bầy rắn đang bay lên đánh vào tường, lập tức bị bắn ngược trở về.

“Kết giới không sử dụng được sao?” Phong Vô Ý cau mày nói.

“Kết giới dùng để phòng ngự năng lượng xâm hại, mặc dù nham thạch núi lửa nóng chảy, cũng là năng lượng hỏa, nhưng là chúng nó.” Tiêu Từ Mặc nhìn bầy rắn cười khổ, “Gần như không thể giống kết giới ngăn cản dòng khí, bầy rắn là sinh linh, thân mình cũng không mang sát ý. Nếu muốn sử dụng cái loại kết giới cao cấp có thể ngăn cách hết tất cả bên ngoài, như vậy sẽ rất hao tổn tinh lực, đối diện với mấy công kích vô tận này, một mực phòng ngự cũng không phải ý kiến hay.”

Phong Vô Ý thờ dài, từ trong không gian lấy ra bao bột hùng hoàng lớn tung ra bốn phía. May mắn nàng có thể kế thừa năng lực tự tạo thành không gian của ma kính Yên Nguyệt mà không biến mất, tuy rằng đã trải qua mấy trận chiến đấu, nhưng ở trên Ngao Lai Tiên Đảo chuẩn bị những rất nhiều thứ, trong đó lại có hùng hoàng phần.

Bầy rắn quả nhiên sợ mùi hùng hoàng, nhưng là không cam lòng bị đuổi đi như vậy, tất cả bao vây hai người lại một chỗ.

“Làm sao bây giờ?” Phong Vô Ý không quay đầu lại hỏi. Tuy rằng bột hùng hoàng có hiệu quả, nhưng bầy rắn không lùi đi, cũng không thể cứ giằng co như vậy, ai cũng không biết bên chỗ Trại Lam cuối cùng xảy ra chuyện gì, bọn họ phải mau chóng tới đó xem mới được.

“Rắn đều sợ lửa, đốt đi.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Đốt hết sao?” Về mặt Phong Vô Ý cứng lại, “Hiện tại bầy rắn bị hùng hoàng ngăn cản, lửa vừa phóng ra, cái vòng chắn bảo hộ chúng ta chắc chắn đều đốt rụi.”

Tiêu Từ Mặc trầm mặc, thực sự, rắn rất nhiều, nhìn qua mảng màu sắc rực rỡ trước mặt, rõ ràng đều là rắn có kịch độc, nếu như bị cắn một lần, hậu quả là không thể nào tưởng tượng nổi.

“Ồ ~~~” Giữa lúc căng thẳng, từ xa truyền đến một tiếng sáo bén nhọn.

Bây rần bắt đầu có chút bạo động, không ngừng luẩn quẩn thăm dò vào bên trong vòng hùng hoàng.

Không tốt! Mặt Phong Vô Ý đột nhiên biến sắc, bởi vì cũng không dự đoán được sẽ xuất hiện loại tình huống này, lúc ấy Tiêu Từ Mặc cũng chỉ chuẩn bị một chút hùng hoàng, cũng không nhiều, nếu là bây rần nổi điên mà tiến lên một loạt thì nguy rồi.

“Quả nhiên là bây rần bị người khác điều khiển !” Tiêu Từ Mặc trầm giọng nói, “Chỉ sợ tiếng sáo kia chính là tín hiệu thúc giục công kích.”

Mất thấy vòng vây đã rút nhỏ một chút, Phong Vô Ý dưới tình thế cấp bách, đang muốn phóng lửa giống Tiêu Từ Mặc nói, lại nghe thấy tiếng sáo trong trẻo vang lên. Lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Tiêu Từ Mặc cầm một cây sáo nhỏ, để vào bên môi thổi. Hẳn chắc chắn không hiểu thuật khống chế rần, chỉ là tùy tiện chọn lấy một khúc, để áp đi lần điệu quý dị từ xa truyền đến.

Động tác của bây rần quả nhiên ngừng lại, còn bắt đầu lui về phía sau, rõ ràng là không hiểu gì.

Ngay sau khi Phong Vô Ý nhẹ nhàng thở ra, tiếng sáo từ phía xa truyền tới bỗng nhiên dừng lại, lập tức âm thanh bén nhọn như muốn đâm thủng màng não vang lên.

“Răng rắc!” Cây sáo nhỏ trong tay Tiêu Từ Mặc nứt ra.

“Tê ——” Bị âm thanh bén nhọn kia kích thích bây rần thống khổ quằn quại, lập tức không để ý hùng hoàng trước mặt, không muốn sống xông lại.

“Cẩn thận!” Tiêu Từ Mặc khẩn cấp hô, lúc này cũng bất chấp tất cả, phóng toàn bộ lửa đã chuẩn bị ra, thiêu đốt toàn bộ bây rần trong biển lửa.

Phong Vô Ý cầm chủy thủ Thương Lăng, cảnh giác đứng bên cạnh hắn, thỉnh thoảng lại có một hai con rần độc xuyên qua ngọn lửa phóng tới, đều bị đao trên tay nâng chém thành hai đoạn.

“Àm àm ~” Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện tiếng sấm, trong nháy mắt, bầu trời đêm vốn dĩ sáng sủa bị mây gió bao phủ, dường như là ngay sau đó, mưa to tầm tã trút xuống.

“TMD ta nguyên rủa người cái ông trời chết tiệt!” Phong Vô Ý không phong độ chút nào mắng một câu, nhưng là cảm thấy không thể tin nổi, bọn họ ở đây vừa phóng hỏa, thì trời liền lập tức mưa? Cái này thật sự là quá trùng hợp! Tuy rằng ngọn lửa của Tiêu Từ Mặc thỉnh thoảng bị dao động, nhưng cũng không bị mưa dập tắt, nhưng thuộc tính hỏa trời sinh đã bị thủy khắc, ở giữa trời mưa to thế này, biển lửa nhất thời âm đạm rất nhiều, những con rần lao về phía họ cũng nhiều hơn rồi, dường như khiến nản một mẻ. Trong khi giãy chết, bởi vì mưa to, ánh lửa trong quân doanh ở phía xa lập tức đều bị dập tắt, bên tai cũng chỉ có thể nghe được tiếng mưa rền gió dữ, càng không thể đoán được tình huống ở đó rốt cuộc thế nào.

Bây giờ nàng đã thực sự hiểu, cái gì gọi là số lượng áp đảo, rõ ràng là những loại rần bình thường, lại có thể ép buộc hai người cao thủ đến tình trạng này.

Từ xa lại bắt đầu vang lên tiếng sáo, dường như mưa gió cũng không thể đánh tan âm thanh quý dị này.

Còn Tiêu Từ Mặc lại thở dốc một hơi, có cảm giác lực bất tòng tâm, từng đợt chói sáng truyền đến đầu, rõ ràng là hậu quả của tinh thần lực cạn kiệt.

Nhưng mà. không được. hắn dùng lực lắc đầu, làm cho mình tỉnh táo hơn một chút.

Nếu như không có biển lửa ngăn cản, bây rần đồng loạt xông lên, bọn họ xác định là chắc chắn khó có thể đối phó!

Làm ơn. phải kiên trì thêm một lát.

“Từ Mặc, đổi vị trí, để cho ta tới, chàng nghỉ ngơi một chút.” Phong Vô Ý nói xong, một mặt phát chủy thủ chém chết mấy con rần, một mặt phóng lửa ra, tiếp nhận vị trí của Từ Mặc.

Tiêu Từ Mặc thờ phỉ phò, một mặt lấy ra vài lá bùa, triệu hồi ra sử dụng, ngăn rần độc lọt lưới. Phong Vô Ý ngăn người, ngạc nhiên nói: “Từ Mặc, rần độc không biết bay, vì sao không triệu hồi Tím Vô mang chúng ta đi?”

“Ta không cho rằng hiện tại lên trời là một ý kiến hay.” Tiêu Từ Mặc cười khổ nói.

Ánh mắt Phong Vô Ý trầm xuống, nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên phát hiện giữa không trung ngoại trừ tiếng mưa gió, còn kèm theo một loại âm thanh “Ông ông”, không cần thận điều tra thật đúng là phát giác không được. Như vậy thanh âm này chắc là vô số con ong thật nhỏ tập trung mà tạo thành, theo mà bây rần tới, ong này. không cần nghĩ cũng biết là có độc. Giờ phút này sắc trời mù mịt, mưa to càng che đi tầm mắt, trên trời so với mặt đất, chỉ sợ lại càng không an toàn.

“Hơn nửa trận này mưa, có gì đó không thích hợp.” Tiêu Từ Mặc tiếp tục nói, “Ta nhìn trời dự đoán thời tiết rất chính xác, theo khí trời tối nay thì cho dù như thế nào cũng không thể có mưa to như vậy, chắc chắn là có người ở sau lưng chúng ta giờ trò.”

“Vì sao lại mưa?” Trong đầu Phong Vô Ý lập tức xẹt qua một bóng dáng có mái tóc bạc.

Từ khi bọn họ ra khỏi Thương Mang quan tới nay, khắp nơi phía sau đều có bóng dáng của hắn, giống như con ruồi bám đuôi, đuôi cũng không được.

“Cho dù là do năng lực thiên phú, nhưng mà. . . . ít nhất trong lịch sử Tuyền Ki Thạch phủ, chưa từng xuất hiện chuyện như vậy.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Chuyện đó sau này hãy nói, quan trọng là phải giải quyết chuyện khó khăn trước mắt đây.” Phong Vô Ý trầm giọng nói, “Từ mặc, ta có một biện pháp, có lẽ có hiệu quả, nhưng mà cần chờ tạm thời ngăn trở tất cả công kích một lúc, bao gồm cả trên trời.”

“Được, cho ta một chút thời gian.” Tiêu Từ Mặc không hỏi nàng đó là biện pháp gì, chỉ nặng nề gật đầu, hai tay chấp lại, miệng bắt đầu niệm lên chú ngữ ai cũng nghe không hiểu.

Phong Vô Ý nhủ mảy, có chút kinh ngạc. Trong trường hợp bình thường Tiêu Từ Mặc đều tùy tay sử dụng pháp thuật, nhiều nhất hợp cũng chỉ dùng vài chú ngữ ngăn, hấn dùng chú ngữ rườm rà như thế, quả thật là lần đầu tiên nhìn đến, hơn nữa kia rõ ràng không phải ngôn ngữ của con người, tuy rằng nghe không hiểu, nhưng mà lại đầy nhịp điệu, giống như mang theo một loại ma lực kỳ dị, dẫn tới sự đồng tình trong lòng nàng, thật sự rất dễ nghe.

Xung quanh bọn họ, dần dần đã hình thành một tầng vòng bảo hộ màu hồng, ánh sáng tràn ngập các loại màu sắc, đừng nói là đàn rần như tre già măng mọc kia, ngay cả mưa to cũng bị chắn bên ngoài. Phong Vô Ý thậm chí có thể cảm giác được, trong vòng bảo hộ, ngay cả không khí lưu động cũng đều yên lặng!

“Đây là kết giới huyết khế phòng ngự tuyệt đối.” Tiêu Từ Mặc lạnh nhạt nói, “Với lực lượng của ta bây giờ, ước khoảng chừng có thể duy trì kết giới một khắc, nhưng mà trong thời gian đó, ta không thể giúp gì cho nàng được.”

“Một khắc, vậy là đủ rồi.” Phong Vô Ý gật đầu, cổ tay vừa di chuyển, chủ thủ Thương Lăng đã bị thu về.

Hai tay tại vẽ một cái trong không khí, không gian bỗng nhiên vỡ ra một khe hở nhỏ, từ giữa truyền ra lực hút thật lớn, bầy rần, mưa, cùng với đàn ong trên trời cũng như thiêu thân lao đầu vào lửa lao vào trong cái khe năng vẽ.

“Đó là không gian của ma kính Yên Nguyệt sao?” Tiêu Từ Mặc kinh ngạc nói.

“Vừa lúc ta muốn thử xem, trong không gian có có thể chứa đựng vật còn sống không.” Phong Vô Ý nói.

Tiêu Từ Mặc không lên tiếng trả lời, chỉ chuyên tâm duy trì kết giới, để tránh những con rần độc bị cuốn vào đó không cẩn thận cắn phải.

Bầy rần cùng bầy ong mặc dù nhiều, nhưng là cũng không chịu được cái động đen tối lớn như thế hút vào, không đến một khắc, liền bị hút sạch sẽ vào trong, ngay cả thi thể cũng không còn.

Ngay tại cùng thời khắc đó, bão táp cũng lập tức dừng lại, chỉ khoảng nửa khắc đã tan biến hết để lộ ánh trắng sáng, trời trong gió thoảng, dường như giống cơn mưa bất chợt đi ngang qua, không phải do người khác tạo thành.

Tiêu Từ Mặc chậm rãi giải trừ kết giới, khẽ nhủ mảy.

Nếu như trên người bọn họ không dính một ít máu rần, mưa to không có rửa sạch sạch mà còn lưu lại vị tanh nồng trong không khí, thì những chuyện vừa xảy ra, chỉ giống như nằm mơ mà thôi.

“Mau đến quân doanh thôi.” Phong Vô Ý quay đầu lại nói.

Tiêu Từ Mặc gật đầu, hai người lập tức tiếp tục chạy đi, bởi vì sau lưng còn một bàn tay ma quỷ tồn tại, bọn họ không dám sử dụng khinh công bay trên không ở nơi nguy cơ tứ phía như vậy, may mắn là đường tới doanh trại không xa, sau khi chạy nhanh một lúc cũng đến được nơi muốn đến.

Bởi vì mưa to đã tạnh, trong doanh trại nổi lên không ít đèn đuốc thừa thớt, có lẽ là vừa rồi Phong Vô Ý đã làm ra hành động khiến kẻ đứng sau lưng kinh hãi, nên không còn kẻ địch xuất hiện, mất đi bầy rần khổng lồ rất nhanh đã bị những nam nhi thảo nguyên tiêu diệt.

Thời điểm hai người tới cửa doanh trại, nhóm binh sĩ đã bắt đầu quét tước chiến trường, khắp nơi đều là xác rần máu thịt lẫn lộn, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy mấy cỗ thi thể con người toàn thân biến thành màu đen, hơn nữa là tại vị trí tay chân bị kịch độc rần cắn, vì phòng ngừa độc tính khuếch tán, họ đã trực tiếp cắt đi da thịt trên người mình, thậm chí còn chặt bỏ tứ chi mà trở thành thương binh.

Nhìn thấy bọn họ, Trại Lam cũng có vẻ mỗi mảy, tóc tai lộn xộn, áo giáp cũng bị thùng mảy chỗ, rõ ràng là do bầy rần tạo thành, quả thực so với trận chiến vào ban ngày cùng Phạm Thiên chật vật hơn!

Anh hùng cũng có vẻ chật vật, khắp nơi đều là thi thể rần độc bị chặt gãy, máu rần văng khắp nơi, mùi hôi ngập trời.

“Thật có lỗi, để cho hai vị chê cười rồi.” Trại Lam cười sang sảng, sờ chóp mũi, rõ ràng chỉ chào hỏi một tiếng cùng thủ hạ, dẫn bọn hắn ra khỏi doanh trường, tìm một chỗ sườn núi cây cỏ sạch sẽ ngồi xuống.

“Trong doanh có vẻ tổn thất khá lớn phải không?” Phong Vô Ý hỏi.

“Đúng vậy.” Trại Lam cười khổ một cái, nhìn sang hình dạng của bọn hắn, lại có chút nghi ngờ nói, “Chẳng lẽ quân lính Phạm Thiên cũng gặp tình huống như chúng ta sao?”

“Bên phía Phạm Thiên thế nào chúng ta cũng không rõ ràng.” Phong Vô Ý lắc đầu nói, “Chúng ta trên đường tới nơi này bị tập kích, vô số rần độc, còn

có ong độc, phải vội vàng giải quyết phiền toái xong liền lập tức tới đây.”

Trại Lam nghe vậy, trong mắt không khỏi lộ ra một tia ngạc nhiên. Hắn cũng không nghĩ đến, một nữ tử, một thư sinh yếu đuối, lại có thể chống lại công kích từ rắn và ong mà không hề có ai giúp đỡ, ngay cả một cọng tóc không hao tổn gì? Tuy rằng hôm qua từng thấy Phong Vô Ý huyết tính giết chóc, nhưng rắn độc nổi điên không giống với binh lính, không phải bản thân võ công cao cường là có thể đối phó. Huống chi khi Phong Vô Ý tỉnh táo, cũng chưa chắc có thể biểu lộ ra ngoài cái thực lực... khùng bỏ kia. Xem ra, mình đã quá coi thường bọn họ rồi sao!

“Tộc trưởng sống ở thảo nguyên, cũng biết trước kia từng phát sinh tình huống như vậy không?” Tiêu Từ Mặc hỏi dò.

“Chưa từng có chuyện như vậy!” Trại Lam bất đắc dĩ cười nói, “Trên thảo nguyên rắn, ong không thiếu, nhưng cũng không tập trung theo quy mô lớn như thế, cũng không chủ động tập kích nơi con người sống. Dù sao, hiện tại mới là đầu mùa xuân, rắn độc vừa mới ngủ đông tỉnh lại, cũng không thể công kích mạnh mẽ như vậy được.”

“Như vậy, tộc trưởng cũng là cho rằng, sau lưng có người điều khiển rồi sao?” Phong Vô Ý nhũn mày nói.

“Có thể sử dụng thủ thuật khống chế rắn như thế, không phải nhân vật đơn giản.” Trại Lam nói.

Phong Vô Ý liếc mắt nhìn Tiêu Từ Mặc, cũng không nói trận mưa to kia quỷ dị cũng là kiệt tác của người kia.

“Nhưng mà, hai vị mới vừa nói, là trên đường tới nơi này bị tập kích? Nửa đêm sao?” Trại Lam nghi ngờ nói.

“Không sai.” Phong Vô Ý nói, “Vốn dĩ chúng ta là tính trời sáng mới tới, nhưng đêm nay xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn nên tới sớm.”

“Hả?” Trại Lam cảm thấy hứng thú nhướn mày.

“Không biết tộc trưởng Trại Lam có thể nhận ra hắn là ai không?” Phong Vô Ý chỉ Tiêu Từ Mặc bên cạnh.

“Hắn từng là quốc sư Phạm Thiên, Tiêu Từ Mặc.” Trại Lam cố ý nhấn mạnh chữ “từng” này.

“Ta nghĩ, Hách Liên bộ hạ chưa chính thức thông báo thiên hạ giải trừ chức vị của ta trước đây, ‘hiện tại’ ta đây vẫn là quốc sư Phạm Thiên.” Tiêu Từ Mặc thần nhiên nói.

“Ta nghĩ, hai vị không phải thay mặt Phạm Thiên đến đàm phán với ta chứ?” Trại Lam nở nụ cười, nhưng ý cười nhưng không tới đáy mắt.

“Có lẽ ta giống mưu sĩ, muốn nói một câu: ta vì cứu tộc trưởng mà đến đây?” Tiêu Từ Mặc nói ra như đang vui đùa.

“Hả?” Trại Lam ngẩn người, lập tức phát ra một trận cười to, sau một lúc lâu mới nói, “Ta vốn cho là chiêm tinh sư hàng đầu Phạm Thiên sẽ về đạo mạo, miệng đầy đạo nhân nghĩa đức gì đó, người không ngờ lại có vài phần ý tứ như vậy!”

“Tộc trưởng không tin có chuyện ma quỷ?” Tiêu Từ Mặc nói.

“Phải không tin, mà bởi vì —— chưa từng có gặp qua thôi!” Trại Lam nói rõ ràng.

Nghe được lý do hắn không tin này, hai người chỉ có thể liếc mắt, bật cười. Vị thảo nguyên chi ung này, thật đúng là làm cho người khác yêu thích!

Tiêu Từ Mặc cũng không nói chuyện, vung tay lên, ngọn lửa tựa như sừng vật gào thét mà phun ra, trong tay hắn biến hóa thành đủ các loại hình dạng.

“Lửa! Hóa ra các người dùng cách này đuổi bầy rắn đi.” Trại Lam bừng tỉnh hiểu ra.

Tiêu Từ Mặc không dự đoán được hắn thứ đầu tiên hắn nghĩ tới lại là vấn đề này, cũng lười giải thích, chỉ nói: “Lửa, là do lực lượng đặc thù của chúng ta tạo thành, tộc trưởng có thể tưởng tượng, nếu loại năng lực này bị ta sử dụng trong chiến tranh sẽ như thế nào?”

Trại Lam nghe vậy, sắc mặt lập tức chìm xuống. Đúng vậy, trên thảo nguyên bình mã không nhiều lắm, trang bị lạc hậu, so với Phạm Thiên, ưu thế duy nhất chính là nam nhi thảo nguyên đều sống trên lưng ngựa thuở nhỏ, kỵ binh quay lại như gió, sắc bén vô cùng. Nhưng mà, tất cả ngựa đều sợ lửa! Nếu chiến trường có người có thể làm như vậy thật, nhất là kẻ độc ác, chỉ sợ một mình là Tiêu Từ Mặc, cũng đủ để quyết định thắng bại của cuộc chiến tranh này rồi!

“Nếu, có được loại năng lực này không phải là ta, mà là toàn thể quân địch thì sao?” Tiêu Từ Mặc lại tung ra một câu khiến cho người khác khiếp sợ.

“Quốc sư đại nhân chắc không phải là đang nói đùa đi!” Trại Lam cười lớn nói, “Là người truyền thừa Tuyền Ki Thạch phủ, có lẽ sẽ có một điểm khác người thường, nhưng mà toàn thể tướng sĩ Phạm Thiên”

“Ta nghĩ.” Tiêu Từ Mặc không đợi hắn nói xong đã cắt đứt lời của hắn, “Tộc trưởng Trại Lam chắc hẳn là đã hiểu rồi, chỉ là không phải Phạm Thiên.”

“Không phải Phạm Thiên?” Trại Lam ngẩn ra, sau một lúc lâu mới nói, “Lời tiên đoán. chẳng lẽ sự là thật?”

“Thật hay giả, cũng chỉ có một ngôi sao là có thể thấy rõ ràng.” Tiêu Từ Mặc ngẩng đầu lên, nhìn sao trên trời nói.

“Tuy rằng trong lịch sử chưa từng ghi lại, nhưng mà trên thảo nguyên, từ ngàn năm nay cũng vẫn lưu truyền một bí mật, mặc dù chỉ là lịch sử vụn vặt đã trôi qua, nhưng mà không khó từ đó đoán ra một số chuyện. Vốn dĩ. Đã một ngàn năm rồi?” TRại Lam không biết là đối với bọn họ kể ra, vẫn là tự mình cảm thán.

“Chúng ta tới lần này, là hy vọng tộc trưởng cùng Phạm Thiên lần ngưng chiến.” Lúc này Phong Vô Ý mới mở miệng nói, “Kẻ thù cường đại trước mắt, mà chúng ta, đã không thể tiếp tục hao tổn con người và thời gian như vậy.”

“Hách Liên Diệu đồng ý không?” TRại Lam nói.

“Đúng vậy.” Tiêu Từ Mặc nghĩ một chút, lại nói, “Tối hôm qua, trong quân doanh Phạm Thiên cũng đã xảy ra một số chuyện bất thường.”

“Hả?” TRại Lam lập tức nhớ lại vừa rồi bị rắn đánh bất ngờ.

Tiêu Từ Mặc kể lại chuyện binh lính vong linh một cách ngắn gọn.

“Ta là hẳn là phải cảm tạ kẻ chủ mưu một chút, chỉ dùng rắn độc đến quấy rầy chúng ta?” TRại Lam cười khỏ, “Phải biết rằng, bộ tộc thảo nguyên đều sống du mục, chỉ dựa vào trời mà kiếm ăn, cá nhân ta không tin quỷ thần, không có nghĩa là thù hạ đều không tin, nếu xuất hiện loại tình huống đó, chỉ sợ quân tâm đều đã tan rã.”

“Luyện Pháp thuật vong linh rất khó thực hiện, ít nhất trong thời gian ngắn, sẽ không có lần thứ hai.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Được rồi. ý của các ngươi ta đã hiểu rồi.” TRại Lam lại nói, “Các ngươi sao chắc chắn như vậy, ta nhất định sẽ đồng ý hợp tác sao? Phải biết rằng, chúng ta cũng không dễ dàng bị ảnh hưởng như Phạm Thiên, toàn bộ Bộ Lạc cũng có thể tùy ý di chuyển, vì sao phải liều mạng vì những kẻ quý dị như vậy?”

“Bởi vì các ngươi không có lựa chọn nào khác.” Phong Vô Ý lại nhíu mày lên, “Không cần hoài nghi thuật chiêm tinh của Từ Mặc, chiến tuyến đầu tiên là Thương Mang quan, cho nên. chúng ta muốn cùng hợp tác chống lại bọn họ, không phải Phạm Thiên, là các ngươi. Đối với một đám kẻ thù lấy việc cướp đất làm chính, nếu các ngươi còn muốn né tránh chiến tranh mà nói..., trừ phi là nhường lại toàn bộ thảo nguyên. Nhưng mà ta nói cho các ngươi biết, một khi các ngươi lựa chọn tránh né chiến tranh, quân đội Phạm Thiên sẽ lập tức rút về nội địa, lấy tam quan làm chỗ dựa, tương địch bị ngăn cản trên thảo nguyên, đương nhiên. khi đó, không ai tiếp nhận các ngươi, các ngươi bị kẹt giữa chiến trường của dị tộc và Phạm Thiên, kết quả như thế nào, tin tưởng không cần ta nhắc nhở.”

“Phong tiểu thư, ngươi đang uy hiếp chúng ta.” Thi đầu lam mỉm cười nhìn chằm chằm nàng.

“Xem như thế đi.” Phong Vô Ý thần nhiên gật đầu, “Tuy rằng nhường lại thảo nguyên sẽ làm cho dị tộc chiếm được nơi nghỉ ngơi lấy lại sức, kéo dài chiến tranh thành đánh lâu dài, nhưng mà. ngươi cũng nên tin tưởng, chúng ta có thể đưa ra lựa chọn tốt nhất.”

“Ta nghĩ, ta cần cùng Hách Liên Diệu ngồi xuống đàm phán một chút.” TRại Lam trầm mặc một chút mới nói.

“Ta sẽ sắp xếp ổn thỏa.” Tiêu Từ Mặc gật đầu đáp ứng. Thực sự nếu chính thức hợp tác, phải để cho Hách Liên Diệu và TRại Lam đàm phán, dù sao bọn họ mới là người trực tiếp lãnh đạo quân đội.

“Trong doanh chắc là đã chinh đồn xong rồi, hai vị cũng mệt nhọc một đêm, không bằng cùng ta trở về, đổi thân quần áo, lại ném thử rượu sữa ngựa trên thảo nguyên chúng ta?” TRại Lam nói xong, đứng lên, thuận tay phui sạch rơm rạ dính trên quần áo.

“Cung kính không bằng tuân mệnh.” Phong Vô Ý mỉm cười.

Ba người đang muốn quay về doanh, quay người lại, đột nhiên nhìn thấy một cái tộc binh cưỡi một con ngựa không có yên, nhanh chóng lao về hướng này.

“Lai An, sao lại thế này!” TRại Lam tiến lên vài bước, lớn tiếng quát lớn.

“Tộc trưởng, trong doanh xuất hiện một đứa bé trai, cũng không biết nhóm thủ vệ nói gì đó, đứa bé kia tức giận liền động thủ.” Lai An xoay người xuống ngựa, thờ hồng hộc đáp.

“Vô liêm sỉ! Đừng nói các ngươi nhiều người như vậy, ngay cả đứa bé cũng đánh không lại!” TRại Lam tức giận nói.

“Nhưng mà đứa trẻ kia có yêu pháp!” Về mặt Lai An đau khổ nói, “Tay hắn chỉ giơ lên, doanh trưởng liền bị thiêu cháy, dùng nước cũng không thể dập tắt, chân vừa bước đi, mặt liền kết tảng băng dày, ngay bên cạnh chỗ cháy, không hòa tan chút nào!”

Sắc mặt TRại Lam cứng đờ, phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn Tiêu Từ Mặc.

“Tộc trưởng, chúng ta nhanh đi về xem một chút đi.” Tiêu Từ Mặc ho khan một tiếng, đề nghị.

“Làm phiền.” TRại Lam hung hăng trừng mắt liếc cái kẻ xui xẻo tới báo tin kia, đi nhanh về hướng quân doanh.

Phong Vô Ý cùng Tiêu Từ Mặc cũng đuổi kịp, liếc mắt nhìn nhau cười khỏ.

Thuộc tính Băng Hòa, “đứa nhỏ” có thể làm ra loại chuyện này, trên trời dưới đất, chỉ có một mà thôi.

Vân triệt oi vân triệt, quả nhiên. chính là phiền toái!

Phong Vô Ý đột nhiên cũng hoài nghi d_đ☆L☆q_đ, quyết định để cho hắn hóa hình có phải sai lầm rồi hay không, có lẽ. vẫn là một con hồ ly sẽ ít việc hơn một chút?

“Vị này, cũng là người của các người sao?” Trại Lam đi ở phía trước đột nhiên hỏi.

“Thật có lỗi, đó là sủng vật của ta, đã gây phiền toái cho tộc trưởng rồi, ta sẽ dẫn trở về, quán giáo lại thật tốt.” Phong Vô Ý bình tĩnh đáp.

“Sủng vật?” Về mặt Trại Lam tràn đầy nghi hoặc. Không phải nói, là một đứa bé trai sao? Chẳng lẽ vị mỹ nhân này còn có “cái loại” “ham mê này?”

Phong Vô Ý ở phía sau không nhìn thấy sắc mặt của hắn, cũng không nghĩ đến việc tư tưởng của hắn đã chệch hướng đi cách xa vạn dặm, chính là ở trong lòng mang một người khác. à là ma, mang chó máu xấu đầu.

Hoàng Cửu Lê

Bình Thường Vân triệt tuy rằng cần quý, cũng sẽ không tùy tiện đại náo quân doanh, muốn nói trong đó không có “công lao” của Hoàng Cửu Lê, năng là tuyệt đối không tin.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Thiên Thượng Nhân Gian

Một bước tiến vào doanh trại quân đội, mặt Trại Lam cũng đã đen xì. Chỉ thấy doanh trưởng bởi vì rắn độc tập kích mà đã bị thiêu đốt vài chỗ, bọn lính càng không ngừng dùng nước dập lửa, d_đ☆L☆q_đ nhưng không có chút hiệu quả, chỉ có thể vội vàng rời những gì gần đó, để tránh ngọn lửa lan ra. Nhưng trên mặt đất lại kết một tầng băng dày, đi phía trên cũng khó đứng vững, chứ đừng nói tới việc khuôn đồ!

Về phần đầu sỏ gây nên. Vân triệt về mặt nước mắt Ưông Ưông bộ dáng, cô đơn đứng ở một bên, thấy thế nào đều là một bộ bị khi phụ si nhục, ngược đãi đội bộ dạng.

“Vô Ý!” Vân Triệt vừa nhìn thấy Phong Vô Ý, theo thói quen chính là thả người bỏ nhào về phía trước.

Phong Vô Ý đè huyết thái dương phát đau, thở dài một tiếng, đồng thời theo thói quen di chuyển chân một bước.

“Phanh!” Vân Triệt lại một lần nữa đụng phải cây cột trên cửa doanh.

“Két Kẹt ~” cả cánh cửa doanh lắc lư, khó khăn lay động, cuối cùng chậm rãi đổ về hướng doanh trưởng.

“Mau! Mọi người mau tránh ra!” Mặt Trại lam biến sắc, quay đầu hét lớn một tiếng.

“A! Chạy mau!”

“Phanh! Bính!”

Đám binh sĩ đang giải quyết tốt hậu quả thấy như vậy, đều né tránh, nhưng mà, bọn họ lại quên mất lớp băng trơn trượt dưới chân, lập tức toàn bộ đều ngã thành một đồng.

Mắt thấy sắp có sự cố đổ máu quy mô lớn, đúng lúc này, giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng màu vàng kim, cánh cửa doanh nện vào trên luồng sáng, thế mà lại dừng lại.

“Còn không mau tránh ra!” Trại Lam nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới xoay người, chỉ thấy Tiêu Tử Mặc nhắm hai mắt lại, ống tay áo không gió mà bay, ánh sáng nhàn nhạt từ trên người hắn không ngừng phát ra.

Phong Vô Ý tiếp tục thở dài, vung tay lên, phát ra một luồng lửa lớn, độ nóng vượt xa những ngọn lửa bình thường, trực tiếp đốt cả tòa quân doanh thành tro bụi, không bị lan đến doanh trưởng bên cạnh chút nào.

Trại Lam nhìn bọn họ, nửa ngày không nói gì, nhưng đáy lòng cũng là vô cùng chấn động.

Lực lượng như vậy, đã muốn vượt qua cực hạn của con người, mà có một loại người như vậy tạo thành quân đội, muốn tới tranh đoạt đất đai mà bọn họ

dựa vào để sinh tồn? Kẻ thù như thế, thật sự là có thể chiến thắng hay sao?

“Tộc trưởng không cần lo lắng quá mức.” Tiêu Tử Mặc giống như nhìn ra tâm tư của hắn, thấp giọng nói, “Ở trong đám kẻ thù, người có thể tới cái loại cảnh giới của ta và Vô Ý, cũng không nhiều lắm, nếu không trận này căn bản cũng không cần đánh tiếp cũng có kết quả rồi.”

Trại Lam chậm rãi gật đầu.

“Vân Triệt!” Phong Vô Ý giải quyết xong nguy cơ, quay đầu quát một tiếng chói tai.

Vân Triệt hoảng sợ, trực tiếp nhảy lên, trước mắt bao người, hóa thành con hồ ly nhỏ tiến vào trong lòng Phong Vô Ý, d☆đ☆L☆q☆đ chỉ để lại trên mặt đất một bộ quần áo. . . . một con búp bê bằng gỗ đào.

“Oa! Hồ ly tinh!” Thấy một màn như vậy binh lính cũng không khỏi la lên.

“Ta là yêu hồ vương tử băng hỏa cao quý, không phải mấy con yêu quái cấp thấp đó!” Vân Triệt vốn chột dạ, nhưng nghe những lời này, nhin không được lại thò đầu ra rống to.

“Hồ ly tinh nói chuyện!” Binh lính lại đánh trống reo hò, về phần hắn nói cái gì, trực tiếp bị bỏ qua.

“Câm miệng!” Phong Vô Ý tát một cái trên đầu hồ ly, cũng đau đầu không thôi.

Người này. . . . lại còn sợ đến mức biến ra nguyên hình, chẳng lẽ bình thường nàng có hung dữ đối với hắn như vậy sao?

Vân Triệt nước mắt lưng tròng, lập tức không dám nói tiếp nữa, liền hướng cái đầu xù vào trong ngực nàng cọ cọ lấy lòng.

Trại Lam bên cạnh cũng sùng sốt một lúc mới kịp phản ứng, trong lòng không khỏi xấu hổ. Hóa ra. . . . đúng thực là ý nghĩa đơn thuần của chữ “sùng vật”. . . .

Phong Vô Ý đi tới vùng tay lên, trực tiếp thu quần áo Vân Triệt và con búp bê chứa Hoàng Cửu Lê vào trong không gian. Hôm nay chuyện làm cho người ta đã khiếp sợ đủ nhiều rồi, đủ cho Trại Lam lo lắng trong một thời gian rồi, thật sự không cần phải nữa thêm Hoàng Cửu Lê phiền toái nữa.

“Như vậy, chúng ta cáo từ trước.” Tiêu Tử Mặc nói, “Ít ngày sau, chúng ta lại đến làm khách.”

“Công việc trong doanh bận rộn, ta không tiện được, hai vị tự tiện.” Trại Lam áy náy cười.

Cấp bách nhất bây giờ là cần mau chóng liên lạc với Hách Liên Diệu, lực lượng vừa rồi Tiêu Tử Mặc cùng phong Vô Ý thể hiện, đã phá vỡ chút do dự cuối cùng của hắn. Thứ hai, doanh trại vốn đã loạn thành một đoàn, hơn nữa vân Triệt náo loạn, giải quyết tốt hậu quả cũng là cả công trình lớn, cũng thật sự không thể trong hoàn cảnh này mà chào hỏi mời khách nhắm nhấp rượu sữa ngựa được. . . .

“Không cần tộc trưởng mệt nhọc, nhưng thật ra chúng ta. . . . mang đến thật không ít phiền toái cho ngươi.” Phong Vô Ý cười, vừa dùng lực che lỗ tai Vân Triệt lại.

Tiểu hồ ly “Ồ ô” gào thét hai tiếng, nhưng cũng không dám phản kháng.

Mãi đến lúc đi rất xa quân doanh, Phong Vô Ý mới nói, “Làm sao lại đánh nhau?”

“Ai bảo bọn họ cười ta.” Vân Triệt ủy khuất cọ tới cọ lui ở trên người nàng, “Ta vốn là vương tử cao quý mà!”

Ngươi cao quý. . . . đầu Phong Vô Ý chảy xuống vài vạch đen. Người này, có phải là càng ngày càng có thói quen làm sùng vật rồi hay không? Động tác liên tục làm ra đều càng ngày càng lấy mèo nhà chuẩn.

Không cần phải nói, Hoàng Cửu Lê chỉ sợ thiên hạ không loạn, không kích bác có quý mới tin. Dù sao gần đây cũng d☆đ☆L☆q☆đ không dùng đến hắn, để cho hắn tại ở trong không gian tu tĩnh lại, thuận tiện tu luyện mà không bị quấy rầy, tranh thủ sớm ngày lại thân thể là tốt lắm!

“Đúng rồi, kêu nữ nhân hung dữ Lưu Ly để cho ta mang một vật cho các ngươi.” Vân Triệt bỗng nhiên nói, “Nói là vừa mới có người từ Tuyền Ki Thạch phủ đưa đến.”

“Cái gì vậy?” Phong Vô Ý giật mình. Lưu Ly ở phía bắc, Tuyền Ki Thạch phủ làm sao có thể nhận được tin tức nhanh như vậy?

“Cho ngươi.” Vân Triệt há miệng, phun ra một khối Ngọc Thạch trắng noãn tròn bóng trong suốt.

“Đây là. . . .” Tiêu Tử Mặc cầm lấy Bạch Ngọc, kinh ngạc nói, “Chìa khóa thiên lâu!”

“Thiên lâu?” Phong Vô Ý lại không hiểu gì, “Chúng ta tạm thời không thể trở lại Tuyền Ki Thạch phủ, đưa chìa khóa tới đây có ích lợi gì?”

“Không, chỉ cần có cái chuôi chìa khóa, chúng ta có thể trực tiếp tới thiên lâu.” Tiêu Tử Mặc nói, “thiên lâu, nói cho đúng, cũng không tồn tại ở không gian này, đương nhiên, cũng không ở Tuyền Ki Thạch phủ, chỉ là trong phủ có lưu một cái không gian đi lại đặc thù mà thôi.”

“Nói như vậy, có được cái chuỗi cái chìa khóa này, là có thể thông qua một vị khác lên thiên lâu, sau đó đi tới Tuyền Ki Thạch phủ sao?” Phong Vô Ý lập tức nắm chắc mấu chốt trong đó.

“Không sai, thứ này đưa tới thật đúng là rất đúng lúc” Tiêu Từ Mặc nhủ mày, lại nói, “Nhưng mà, đại trưởng lão phái người đưa cái chìa khóa tới, chỉ sợ không phải cho chúng ta thôi làm đường đi mấu chốt hẳn là ở trên thiên lâu.”

“Nữ nhân hung dữ đó nói, người tới truyền lời với Vô Ý, người muốn đáp án là ở chỗ này.” Vân Triệt xen vào một câu.

“Ta muốn đáp án?” Phong Vô Ý ánh mắt ngưng tụ, nàng muốn đáp án, là có liên quan đến người thừa kế thuộc tính thủy trăm năm trước, nhưng mà, đại trưởng lão làm sao biết bọn họ đã trở lại, hơn nữa đang tìm điều này? Lưu Ly phái người trở về cũng sẽ không nhanh như vậy đã tới.

“Bất kể như thế nào, đi xem sẽ biết.” Tiêu Từ Mặc nói, “Huống chi. dụng ý của đại trưởng lão, ta đại khái cũng đoán được một ít.”

“Vân Triệt, người trở về nói cho Lưu Ly, chúng ta muốn lập tức đi, mặt khác, thảo nguyên chỉ ưng Trại Lam, yêu cầu đàm phán cùng với Hách Liên bệ hạ, bảo nàng an bài một chút —— nhớ rõ ràng cho ta?” Phong Vô Ý vỗ đầu tiểu hồ ly.

“Vô Ý Vô Ý, người vừa muốn vứt bỏ ta!” Móng vuốt hồ ly của hắc nữu kéo quần áo nàng không chịu buông.

“Không phải. ta cần người hỗ trợ, được chứ?” Phong Vô Ý đau đầu nói.

“Được chứ sao không. nhưng mà người phải trở về một chút!” Vân Triệt rốt cục không cam lòng nhảy xuống, cẩn thận từng bước chạy về phía quân doanh Phạm Thiên.

“Như vậy, chúng ta bắt đầu đi.” Tiêu Từ Mặc cầm Bạch Ngọc trên tay.

Phong Vô Ý gạt đầu, cầm tay hắc, Bạch Ngọc bắt đầu phát ra ánh sáng trắng nhu hòa, dần dần bao vây bọn họ ở trong đó.

“Vào!” Ánh sáng trắng bay thẳng đến chân trời, phá vỡ trời cao, đã không thấy bóng dáng hai người tại chỗ đó nữa.

“Ba!” Lại hiện thân, bọn họ đã muốn xuất hiện ở trên một hành lang u ám.

“Đây là?” Phong Vô Ý nhíu lông mày, không gian thông trực tiếp từ Tuyền Ki Thạch phủ đến bên trong thiên lâu, nàng chưa từng thấy toàn cảnh thiên lâu.

“Đi bên này.” Tiêu Từ Mặc nói.

Hai người sống vai cùng đi, trên hành lang trống trải u ám chỉ có tiếng bước chân thanh thúy mà đơn điệu, yên lặng dường như có thể nghe được tiếng tim đập của mình.

Hành lang không dài, rất nhanh, đã đến cuối, hiện ra ở trước mắt là một tòa đình viện không lớn, trong viện không có bất kỳ cỏ cây, chỉ có một tòa tiểu lâu cô đơn đứng sừng sững từ xưa. Nhưng mà, Phong Vô Ý kinh ngạc chính là không gian chứa vị trí đình viện! Ngẩng đầu, không trung là một khoảng trời như bảo thạch màu lam, nhưng không có mặt trời mặt trăng và ngôi sao. Chăm chú nhìn kỹ, dường như không gian bên cạnh đình viện đều có một chút vụn vụn.

“Nếu nàng không định ra linh khế cùng ta, bây giờ nhìn thấy chắc là hỗn độn, cái gì cũng không tồn tại.” Tiêu Từ Mặc nói xong, mang nàng đi vào đình viện.

Chỉ tại khoảnh khắc Phong Vô Ý tiến vào đình viện cảm thấy trên người chấn động nhẹ nhàng, sau đó liền không hề có trở ngại gì mà bước thẳng vào.

“Nàng lần trước đã đến, chính là tầng chót của thiên lâu, nơi đó có đường đi thông cùng Tuyền Ki Thạch phủ, cũng là nơi chỉ có người thừa kế cùng người khế ước với họ có thể tiến vào.” Tiêu Từ Mặc buông tay ra, đi lên vài bước, đẩy ra cánh cửa chính của thiên lâu, quay đầu lại nói, “Vào đi!”

“Ừ.” Phong Vô Ý lúc này không do dự, đi theo hắc đi vào trong nhà.

“Phanh.” Một tiếng, cửa phía sau tự động đóng lại, trong phòng lập tức tối đen.

Phong Vô Ý hoảng sợ, d☆đ☆L☆q☆đ theo thói quen sờ chủy thủ Thương Lăng, nhưng mà ngay sau đó, hơi thở quen thuộc đã áp sát đến bên cạnh nàng, sau đó là giọng nói của Tiêu Từ Mặc vang lên: “Không sao đâu, Vô Ý, nơi này không có nguy hiểm.”

Lời còn chưa dứt, cửa sổ bốn phía rọi vào ánh sáng chói chang, chiếu vào trong phòng ngay lúc đó.

Phong Vô Ý kinh ngạc phát hiện, chính đang thân ở lại là một tòa thần điện thật lớn, nhưng mà, từ phía trên lầu nhìn ra bên ngoài, nơi này nhiều nhất chẳng qua chỉ rộng mười trượng mà thôi!

“Đừng ngạc nhiên như vậy, tuy rằng biểu tình nàng ngạc nhiên như thế thật sự khó gặp.” Tiêu Từ Mặc cười nói.

“Nơi này, cuối cùng là chỗ nào?” Phong Vô Ý ổn định lại thần trí.

“Sau lúc ta kế thừa lực lượng của người thừa kế mới biết được bí mật này.” Tiêu Từ Mặc nói, “Phía dưới thiên lâu, có một không gian cấm kỵ bị Thần tộc phong ấn chặt, bên trong phong ấn một ít sự việc không thể truyền lưu đến thế gian, cũng bao gồm chân tướng lịch sử ngàn năm trước.”

“Chàng đã vào?” Phong Vô Ý hỏi.

“Không, người đảm nhiệm truyền thừa, chỉ có tìm được người thừa kế, không còn lưu luyện đối với thế giới này, mới có thể tiến vào.” Tiêu Từ Mặc lắc đầu nói, “Bởi vì nơi này chính là mộ địa của người thừa kế, thuộc quyền sở hữu cuối cùng.”

“Vì sao?” Phong Vô Ý không hiểu, “Nói như vậy, lịch sử chân chính này, chẳng phải là vẫn không thể biết như trước sao?”

“Có lẽ, truyền lịch sử này ra, đối với Phạm Thiên mà nói cũng không phải một chuyện tốt!” Tiêu Từ Mặc thở dài, “Người, luôn thích tin tưởng chính nghĩa, quang minh gì đó, chúng ta không cần phải. làm thay đổi một số việc không cần thiết, như vậy cũng không biết, có gì khác nhau chớ?”

“Như vậy. bây giờ, chàng muốn đi vào sao?” Phong Vô Ý im lặng một chút mới nói.

“Không phải ta, mà là chúng ta.” Tiêu Từ Mặc dùng tay đè xuống ngực, chậm rãi nói, “Từ một khắc tiến vào thiên lâu, ta đã cảm thấy, ta cần tìm cái gì đó. Tuy rằng ta cũng không biết ta rốt cuộc muốn tìm cái gì, chỉ là trong lòng vẫn có tiếng nói kêu gọi ta. Vô Ý, nàng sẽ giúp ta, phải không?”

“Đương nhiên.” Phong Vô Ý trả lời không chút do dự.

Tiêu Từ Mặc kéo nàng đi đến tế đàn ở chính giữa thần điện, ngưng tụ lực lượng, rót vào bên trong trận pháp dưới chân.

Trong nháy mắt, sao sáu cánh trên tế đàn dần sáng lên, phát ra ánh sáng màu vàng. Hai người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, phục hồi tinh thần lại thì phát hiện tuy rằng đứng ở trên tế đàn như trước, nhưng cảnh vật bên người đã hoàn toàn thay đổi.

Đây là một gian thạch thất không lớn, không có bất kỳ nguồn sáng nào, nhưng trong phòng lại vẫn sáng như ban ngày. Nhưng mà trừ bọn họ đứng trên tế đàn ra, trong phòng trống rỗng, không còn vật khác.

“Sao không có cái gì vậy?” Phong Vô Ý nghi ngờ nói.

Tiêu Từ Mặc không nói lời nào, hai tay kết ấn, thấp giọng niệm vài câu chú ngữ, cảnh vật trong phòng lại thay đổi, xuất hiện giá sách cùng ngăn tủ được bày đặt chỉnh tề.

“Đây là.” Phong Vô Ý nghiêng đầu hỏi.

“Một ma pháp Chương Nhân nhỏ thôi.” Tiêu Từ Mặc nói, “Cẩn thận không nên chạm vào bất kì vật gì.”

“Ta biết.” Đối với nơi mình không biết, Phong Vô Ý luôn cẩn thận thực sự.

“Ta có thể cảm giác được, có cái gì đó kêu gọi ta tới nơi này.” Tiêu Từ Mặc nói xong, đi thẳng tấp hướng một loạt ngăn tủ.

“Từ Mặc!” Phong Vô Ý vội vàng đi theo, tay đè chặt chủy thủ Thương Lăng nâng cao cảnh giác.

Tiêu Từ Mặc hít một hơi thật dài, không chút do dự kéo ra một ô vuông.

Lập tức, một luồng ánh sáng đỏ chói mắt chiếu lên khiến người khác không thể mở mắt ra.

“Đây.” Phong Vô Ý kinh ngạc nhìn đồ vật trong tay hắn, cảm giác trong ngực buồn bực, bị lực lượng khổng lồ này làm cho nói không ra lời. Nhưng mà trước khi ô vuông mở ra, lực lượng này lại không hề lộ ra ngoài!

Đó là một chuỗi vòng trang sức dùng hạt đàn hương xuyên thành, phía dưới lộ một khối thủy tinh màu đỏ rực như lửa, trong suốt, ánh sáng tỏa ra bốn phía, rõ ràng toát ra lực lượng thuộc tính hỏa thuần túy.

Tiêu Từ Mặc còn không kịp nói gì, chỉ thấy những hạt châu kia dường như có sinh mệnh, tự động quán quanh cổ tay tay trái hắn, lập tức, trên những hạt châu chợt lóe lên ánh sáng, lập tức đứng yên ở trên tay hắn, lực lượng khổng lồ cũng biến mất không còn thấy tăm hơi bóng dáng.

Phong Vô Ý giật mình, nhắc cổ tay hắn lên nhìn kỹ, mới phát hiện trên mỗi hạt châu gỗ đàn hương đều có khắc một kí tự cổ quái, không khỏi hỏi: “Đây là cái gì?”

“Chắc là chú ngữ.” Tiêu Từ Mặc nhũu mày, phát hiện những hạt châu kia dường như đang sinh trưởng trên tay mình, căn bản không lấy ra được, thử nửa ngày, chỉ phải tạm thời từ bỏ, “Giống như ta cũng sử dụng vài cái chú ngữ, đây là thần ngữ Cổ, ta cũng không hiểu được đầy đủ, không biết là dùng làm cái gì.”

“Chàng thật sự là!” Phong Vô Ý cũng thử một chút, phát hiện quả thật không lấy được chuỗi hạt châu kia xuống, chỉ có thể ai oán nói, “Chàng bình thường không phải rất cẩn thận sao? Sao hôm nay nhìn thấy thứ không biết lai lịch đã trực tiếp cầm lấy! Làm sao bây giờ?”

“Nhưng mà. ta lúc ấy chỉ cảm thấy nó vô cùng thân thiết, trong lòng có một tiếng nói khiến ta.” Tiêu Từ Mặc thở dài, cũng hối hận vì ý kiến của mình, nhưng mà từ trên chuỗi hạt, hắn quả thật không có cảm giác được hơi thở gì không tốt, cũng đành mặc kệ hết.

“Vấn đề đó có thể sau nói sau.” Phong Vô Ý tiếp tục đánh giá bốn phía, vừa nói, “Chàng nói đây là nơi sở hữu cuối cùng của người thừa kế.”

“Bên này.” Tiêu Từ Mặc mang nạng đi tới một giá sách duy nhất lấp kín mặt tường phía trước mà bên trên không có sách, “Chỉ mong ở đó sẽ có đáp án chúng ta muốn.”

“Ừ.” Phong Vô Ý nắm chặt tay, trong nháy mắt khi chân tướng sắp vạch trần, cũng cảm thấy khẩn trương vô cùng.

“Mở!” Tiêu Từ Mặc quát nhẹ một tiếng, theo ánh sáng phát ra trong tay, một ấn ký ngôi sao sáu cánh đâm thẳng vào tường, cả bức tường lập tức biến mất không thấy gì nữa.

“Vào thôi!” Phong Vô Ý nhẹ nhàng mà vỗ bờ vai của hắn.

“Ừ.” Tiêu Từ Mặc cẩn thận một cái, sai bước vào trong.

Bên trong cũng không khác bên ngoài là mấy, ~~đ~~☆L☆~~q~~đ chỉ không có cái giá sách nào, thay vào đó là một ngọn đèn trong suốt được dùng chú ngữ thêm vào. Vừa vào cửa, là có thể cảm giác được linh khí âm áp vờn quanh khắp nơi, thật không ngờ nó có thể có được lượng linh khí ngang hoặc vượt xa so với Mặc Thanh Trì.

Một trận gió không biết từ đâu thổi tới, đèn đuốc đều bị thổi tắt.

“Nơi này, chính là nơi nhiều người thừa kế yên nghỉ?” Phong Vô Ý nhẹ giọng hỏi.

“Không sai, nơi này chính là một cái ly trong suốt, mỗi một ngọn đèn chính là một linh hồn.” Tiêu Từ Mặc nhẹ vỗ về đèn cái nói.

Phong Vô Ý đi tới, chỉ là một ngọn đèn, không có để lại bình luận sự tích cuộc đời chủ nhân, thậm chí. ngay cả một cái tên cũng không có.

Nàng chậm rãi, dùng bước.

“Làm sao vậy?” Tiêu Từ Mặc ngạc nhiên, “Đã phát hiện cái gì sao?”

“Từ Mặc, nơi này, rất cô quạnh.” Phong Vô Ý bỗng nhiên nói.

“Hả?” Tiêu Từ Mặc ngăn ra, không hiểu làm sao nàng có thể đột nhiên nói ra một câu như vậy.

“Tương lai, ta không cho phép chàng ở lại đây một mình. ở nơi quý quái này!” Phong Vô Ý lại nói, tiếp tục di chuyển.

Tiêu Từ Mặc ngo ngắc nhìn bóng lưng của nàng, ngực dần nổi lên một tia âm áp, đang muốn nói chuyện, phía trước lại truyền đến giọng nói của Phong Vô Ý: “Từ Mặc, mau đến xem!”

“Làm sao vậy?” Hắn lấy lại bình tĩnh, chạy nhanh tới chỗ nàng.

“Ngọn đèn này, cũng là bị tắt rồi sao?” Phong Vô Ý nhìn ngọn đèn chỉ còn lại bắc đèn trước mặt, tò mò hỏi.

“Làm sao có thể?” Sắc mặt Tiêu Từ Mặc trở nên nặng nề, sau một lúc mới nói, “Linh hồn trong ngọn đèn kia chính là ngọn lửa đang cháy, đèn tắt, trừ khi là hồn phi phách tán, tất cả đều không còn tồn tại nữa.”

Phong Vô Ý giơ tay lên trên ngọn đèn đã tắt, mãi một lúc mới nhú mảy: “Chiếc đèn này không giống bình thường, trên mặt không có linh khí, giống như. đã chết.”

Tiêu Từ Mặc niệm một chú ngữ, vung tay lên, một luồng ánh sáng chui vào trong cây đèn, chỉ thấy vách tường bên cạnh chậm rãi hiện ra chữ viết.

“Thủy Mạn Như, đây là, tên linh hồn chủ nhân cây đèn sao?” Phong Vô Ý nói.

“Ừ.” Tiêu Từ Mặc gật đầu, dường như nhớ lại gì đó nói, “Khi ta còn nhỏ từng nghe đại trưởng lão nhắc đến cái tên này một lần, lúc ấy trưởng lão khen ngợi ta rất có thiên phú, giống nhau như Thủy Mạn Như vậy. sau đó ta có hỏi Thủy Mạn Như là ai, nhưng ba vị trưởng lão đều đều lảng tránh tìm cách đổi đề tài, ta cũng không để ý nữa. Bây giờ nghĩ lại, khi đại trưởng lão nói ra cái tên này thì dường như có sự hồi hận.”

“Người truyền thừa một trăm năm trước, số năm cũng không hơn kém là mấy, hơn nữa. lại là thủy thuộc tính.” Phong Vô Ý tiếp tục xem tiếp, nhưng mà, cũng không thể hiểu hết đoạn cuối cùng, dù làm như thế nào cũng không hiểu được viết đoạn cuối viết cái gì.

“Kỳ quái!” Tiêu Từ Mặc khó hiểu, “Làm sao có thể xuất hiện tình huống này, tinh thần lực của ta, lại không thể chống đỡ được với ngay cả một thuật hiện hình nho nhỏ này.”

“Không biết đoạn này đã được viết cái gì?” Phong Vô Ý nói.

“Chắc là có quan hệ với tình trạng của người khế ước.” Tiêu Từ Mặc nói xong, liếc mắt nhìn nàng, lập tức sắc mặt trầm xuống, lại có vài luồng ánh sáng nhập vào cây đèn.

Đoạn văn tự dường như đang đung đưa kịch liệt, biến thành từng đoàn ánh sáng lưu động, liều chết giây dụa.

“Đi ra!” Tiêu Từ Mặc quát mạnh một tiếng, sắc mặt có chút trắng bệch.

Đoàn ánh sáng lóe lên, hiện ra dấu vết mấy hàng chữ, nhưng một giây sau, không chỉ là câu chữ khó hiểu mà văn tự khắp phòng đều biến mất không thấy hình dáng nữa.

“Hiệp Thiên Cẩn?” Phong Vô Ý nghi ngờ.

Trong nháy mắt, cũng chỉ có ba chữ kia lộ ra rõ ràng, bị nàng nhìn thấy.

“Có lẽ là tên người kẻ ước?” Tiêu Từ Mặc suy nghĩ một chút nói.

“Chàng không sao chứ?” Phong Vô Ý nhìn hắn, có chút lo lắng.

“Không sao cả, chỉ là.” Tiêu Từ Mặc đi về phía trước, vượt ve chỗ trống đã biến trở về lại như cũ trên vách tường, trầm ngâm nói, “Nơi này đã bị người khác động tay động chân, phần văn tự là bị hấn che chắn bớt, tuy rằng Thiên lâu đã được lực lượng đặc thù bảo hộ, làm cho hắn không thể hoàn toàn biến mất, nhưng ít ra hắn có thể không cho người khác thấy. Nếu tinh thần lực của ta có thể mạnh hơn hắn, là có thể mạnh mẽ giải trừ lời chú bao trùm ở trên bức tường kia, nhưng mà thật xin lỗi, chỉ kém một chút nữa thôi, nhưng đúng là ta vẫn còn kém hơn hắn, chỉ có thể nhìn thoáng qua, nhìn thấy một cái tên.”

“Từ Mặc, ta nói rồi, chàng không cần luôn đeo hết trách nhiệm lên lưng mình, chàng đã làm tốt lắm rồi.” Phong Vô Ý vỗ bờ vai của hắn, trấn an nói, “Ít nhất chúng ta đã biết cái tên ‘Dạ Thiên Cẩn’ này, có lẽ vẫn có thể tra được thứ gì đó. Phải biết rằng, rất có thể, đây là người có thể không chề báo tấp kia.”

“Chuyện xảy ra hơn trăm năm trước, không được ghi lại trong sách sử của nơi này, nhwung mà. chúng ta có thể hỏi đại trưởng lão một chút.” Tiêu Từ Mặc nói, “Ta cuối cùng cũng cảm thấy, đại trưởng lão sẽ biết một chút chuyện, trước mắt chúng ta nhất định cần phải có được tin tức này.”

“Ừ.” Phong Vô Ý gật đầu, nhưng mà trong lòng lại âm thầm nói vài câu.

Khảng nói sẽ là việc tốt, nhưng mà đại trưởng lão. lão hồ li kia chắc chắn sẽ nói cho bọn hắn biết sự thật sao?

“Lịch sử này, nàng muốn biết sao?” Tiêu Từ Mặc xoay người nói.

“Quên đi.” Phong Vô Ý nghĩ, vẫn là lắc đầu.

“Ta nghĩ nàng sẽ rất có hứng thú.” Tiêu Từ Mặc kinh ngạc nhíu mày.

“Không, ta sợ biết được nhiều, ngược lại sẽ ảnh hưởng phán đoán của mình.”

Phong Vô Ý cười khổ một cái, “Từ Mặc, ta và chàng đều biết, chiến tranh với dị tộc có ý nghĩa như thế nào, trận này, không có bất kỳ khả năng nhượng bộ nào, chỉ có thể đánh tới một bên bị tiêu diệt sạch sẽ, không thể tái chiến nữa mới thôi. Lịch sử ngàn năm trước này, sẽ chỉ ảnh hưởng đến dòng suy nghĩ của chúng ta ở trên mặt tình cảm mà thôi.”

“Nàng vẫn cho rằng chúng ta không nên đứng về phía đối phương mà suy nghĩ.” Tiêu Từ Mặc cười khê.

“Không phải là không muốn cảm thấy có lỗi, nhưng mà chỉ là muốn sống thôi.” Phong Vô Ý lạnh nhạt nói, “Ta tuyên chiến với dị tộc, cũng chỉ là bởi vì, ta là người, không hơn không kém mà thôi.”

“Như vậy thì đi thôi, chúng ta trở về tầng thượng, sau đó đến Tuyền Ki Thạch phủ.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Được.” Phong Vô Ý đáp ứng.

Tiêu Từ Mặc đã lôi kéo nàng đi ra ngoài, d☆đ☆L☆q☆đ ánh sáng vốn dĩ đã biến mất trên vách tường chợt lóe lên, nháy mắt lại khôi phục như cũ, họ lập tức đi lên tế đàn, một lần nữa mở phong ấn ra, để cho hai người trở lại tầng thấp nhất của Thiên lâu.

Phong Vô Ý nhìn chung quanh một lần, cũng không phát hiện đường bậc thang đi thông với phía trên lầu.

“Thiên lâu là một tòa nhà có kiến trúc vô cùng thần kỳ, làm cho ta không khỏi cảm thán, văn minh ngàn năm trước, đến tột cùng phồn vinh đến mức gì.” Tiêu Từ Mặc nói xong, vung tay lên, chỉ thấy không gian chung quanh bắt đầu vận vạo tới mức mắt thường cũng có thể thấy rõ ràng, sau đó bốn vách tường đại diện giống như sóng gợn nhộn nhạo, dần dần biến hóa thay đổi cảnh sắc. Đó là cảnh tượng nàng đã từng thấy qua một lần tại thiên lâu, đó là tay vịn ở ngoài, có mây trắng vờn quanh, tạo thành một không gian tiêu dao vô cùng.

“Ta nghĩ hiện tại chắc là buổi tối?” Phong Vô Ý chần chờ một chút nói.

“Nàng không rõ.” Tiêu Từ Mặc không khỏi nở nụ cười, “Nếu đã biết thiên lâu là ở một vị trí khác, thì có quan hệ gì đến trời tối đâu? Thời điểm chúng ta mở đường thông đến thiên lâu thì ở Phạm Thiên là sáng sớm, cũng là thời điểm có thể mở ra đường thông giữa thiên lâu với Tuyền Ki Thạch phủ, thời gian

có hạn, chúng ta phải trở về trước khi thông đạo đóng cửa, nếu không sẽ phải chờ rất lâu.”

“Vậy cũng không cần.” Không đợi Phong Vô Ý mở miệng nói, trong lầu bỗng nhiên vang lên một giọng nói thê lương.

“Đại trưởng lão?” Tiêu Từ Mặc quay người lại, kinh ngạc nói.

Chỉ thấy đại trưởng lão ngồi ở trên ghế phía sau, giống như là hẩn cho tới bây giờ đều ở chỗ này, dường như không hề di chuyển.

“Các ngươi quả nhiên đã trở lại, so với dự đoán còn sớm.” Trên mặt đại trưởng lão vốn nghiêm khắc cũng lộ ra một ý cười hiếm thấy, gật đầu.

“Từ Mặc còn có rất nhiều nghi vấn, muốn hỏi đại trưởng lão.” Tiêu Từ Mặc không hề che dấu đi thẳng vào chủ đề.

“Ngươi đang muốn hỏi về chuyện của Thủy Mạn Như.” Đại trưởng lão nói rõ ràng.

“Xin trưởng lão chỉ dạy.” Phong Vô Ý đi lên từng bước, sóng vai mà đứng cùng Tiêu Từ Mặc.

“Đã. một trăm năm mười năm nữa rồi.” Đại trưởng lão than thở một tiếng, giống như lâm vào trong suy nghĩ xa xôi, nửa ngày cũng không nói gì.

Hai người cũng không cắt đứt dòng suy nghĩ của hẩn, chỉ lặng lẽ yên đứng ở một bên.

Sau một lúc lâu, giọng nói mang theo sự chất chứa sâu kín vang lên, mang theo cảm thán vô tận: “Thủy Mạn Như, nàng là một thiên tài kiệt xuất nhất của Tuyền Ki Thạch phủ từ trước cho tới nay, mười một tuổi đã được đồng ý để trở thành người thừa kế, một mình đi khắp đại lục, đi khắp L☆q☆đ nhưng mà chỉ có ba năm công phu, thuật lực của nàng, ngay cả chủ nhân lúc đó của Tuyền Ki Thạch phủ cũng không phải đối thủ của nàng. Khi đó, núi lửa trên thiên khí chỉ đảo phun trào, tạo thành sóng thần trên diện tích lớn liên tục, bởi vì lo lắng phong ấn bị phá hỏng, Thủy Mạn Như tự mình đến đó xem xét. Nhưng mà. ai biết, chuyến đi này lại khiến nàng như người chưa hề tồn tại hoàn toàn bốc hơi khỏi thế gian, không có tin tức. Tuyền Ki Thạch phủ từng phái rất nhiều người tới hải vực xung quanh thiên khí đảo tìm thử, lại không có kết quả.”

“Chuyện này. không thể kết thúc như vậy chứ?” Tiêu Từ Mặc biết, nếu vị tiên bối kia chỉ mất tích, tên của nàng sẽ không trở thành một điều cấm kỵ, ngay cả nhắc tới cũng không được phép.

“Ước chừng là hai mươi năm về sau, thiên lâu đột nhiên có một linh hồn mới đến, chính là cây đèn chứa linh hồn của Thủy Mạn Như.” Đại trưởng lão tiếp tục nói, “Bởi vì sự việc kỳ quái, cho nên khi đó chủ nhân của Thạch phủ ngoại lệ tiến vào mật thất thiên lâu, lại phát hiện. ngọn lửa trên cây đèn có chứa linh hồn kia vô cùng mỏng manh, thậm chí vừa đụng sẽ tắt, mà chữ khắc trên đồ vật trên tường, lại bị người nào động tay chân, che lấp đi tên người kẻ ước.”

“Người thừa kế mất tích hai mươi năm đột nhiên chỉ còn lại có một tàn hồn trở về, mà tên người kẻ ước lại bị che lấp —— không có ai có thể coi bỏ cái Chương Nhân pháp kia sao?” Phong Vô Ý nhện không được hỏi.

“Không có.” Đại trưởng lão cười khổ lắc đầu, “Pháp thuật kia, là chính Thủy Mạn Như, dùng năng lực cuối cùng của linh hồn mình để che dấu, sau khi cây đèn chứa linh hồn tắt. Nàng chính xác là kinh tài tuyệt đỉnh, cho dù là một tàn hồn, lúc ấy chủ nhân cùng ba vị trưởng lão tiến vào mật thất nghĩ hết biện pháp cũng không coi bỏ nội pháp thuật này. Dù sao —— chỉ có thể dùng tinh thần lực để dò xét, nếu là sử dụng những thủ đoạn thô bạo khác, sợ sẽ làm mật thất bị ảnh hưởng.”

“Vị tiên bối Thủy Mạn Như thà rằng làm cho bản thân hồn phi phách tán, trọn đời không thể siêu sinh cũng muốn che giấu kín tên người kẻ ước, nàng hận người kẻ ước với mình như vậy sao?” Phong Vô Ý không hiểu nói.

“Không phải hận. Vô Ý.” Tiêu Từ Mặc bắt đầu đi lắc đầu, đối với phương diện này nàng tri độn thật sự không có cách, “Chỉ sợ, tiên bối là yêu thăm người kẻ ước kia, cho nên dù như thế nào cũng phải bảo vệ thân phận của hẩn, để tránh Tuyền Ki Thạch phủ tìm được hẩn.”

“Nhưng mà, người kia đã nói, cái ấn ký kẻ ước kia, là nguyên rửa vĩnh viễn mà.” Phong Vô Ý nói.

“Vô Ý, tình cảm của con người thật là phức tạp, không phải ai cũng chỉ hận đơn thuần như vậy, vấn đề đó là giữa bọn họ, chúng ta ở mấy trăm năm sau, không thể bình luận cái gì được.” Tiêu Từ Mặc nói, “Chính là. còn có một người lúc đó, không phải sao?”

“Ta không hiểu.” Phong Vô Ý nghĩ, trực tiếp lắc đầu.

“Người kẻ ước kia, quả nhiên không phải là con người.” Đại trưởng lão chỉ tiếp tục thờ dài, “Ngôi sao chính là bản mệnh của người thừa kế Tuyền Ki Thạch phủ, mà chủ nhân lúc ấy tìm khắp bầu trời sao cũng không có cách nào tìm kiếm tung tích của nàng, đi khắp L☆q☆đ thậm chí ngay cả đầu sinh tử cũng không thể tính được, khả năng duy nhất chính là, nàng không hề ở đại lục Phạm Thiên. Chúng ta cũng không rõ ràng nàng làm như thế nào mà tìm được Di Thất đại lục, nhưng mà người kẻ ước của nàng là một vị dị tộc, đó là không sai. Đây cũng là. nguyên nhân Tuyền Ki Thạch phủ coi một vị thiên tài là cấm kỵ.”

“Nói như vậy, đại trưởng lão ngài cũng không hiểu tình huống của người kẻ ước đúng không?” Phong Vô Ý hỏi.

“Đại lục Phạm Thiên vẫn không xuất hiện thuật sĩ có thuộc tính thủy, vì thế chúng ta bắt đầu cho rằng, Thủy Mạn Như tới Di Thất đại lục là một chuyện ngẫu nhiên.” Đại trưởng lão nói, “Mãi cho đến mấy năm gần đây, trên đại lục phát sinh một số sự việc, sau lưng dường như loáng thoáng có bóng dáng thuật giả, ta mới coi trọng, theo tình tượng nhìn ra các ngươi trở về cực bắc thảo nguyên, liền cho người đưa cái chìa khóa thiên lâu tới. Các ngươi ——

gặp qua Luru Ly chứ.”

“Đúng vậy, là Luru Ly giao cái chìa khóa cho chúng ta.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Đại trưởng lão, không biết ngài có nghe nói cái tên ‘Dạ Thiên Cầm’ hay không?” Phong Vô Ý bỗng nhiên nói.

“Dạ Thiên Cầm?” Đại trưởng lão ngẩn người mới nói, “Là dị tộc sao?”

“Chắc là vậy.” Phong Vô Ý gật đầu nói.

“Dị tộc, ta cũng không biết nhiều, nhưng mà dòng họ Dạ này ta lại biết một ít.” Sắc mặt đại trưởng lão lập tức trở nên thực nghiêm trọng.

“Hà?” Phong Vô Ý có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Tiêu Từ Mặc. Không nghĩ tới lại quá dễ dàng như vậy?

“Dị tộc đối với dòng họ vô cùng chấp nhất, nhất là một số chủng tộc bậc cao.” Đại trưởng lão trầm ngâm nói, “Theo ta được biết, dòng họ Dạ, là một chi thuộc Tinh Linh tộc, có tinh linh ám dạ đặc hữu.”

“Tinh linh ám dạ?” Tiêu Từ Mặc kinh ngạc nói, “Chính là chủng tộc thần bí nhất trong Tinh Linh tộc sao?”

“Không sai.” Đại trưởng lão gật đầu nói, “Tinh linh tộc trời sinh tính ham hòa bình, ẩn cư không ra, đối với dị tộc mà nói, tinh linh cũng là sinh vật thần bí, mà tinh linh ám dạ. càng thần bí hơn đối với tinh linh mà nói, tư liệu có liên quan tới ám dạ tinh linh được lưu truyền ra ngoài gần như không có.”

“Ám dạ tinh linh rất mạnh sao?” Phong Vô Ý nhún lông mày.

“Bọn họ trời sinh chính là thuật giả tốt nhất.” Tiêu Từ Mặc không hề chần chờ nói, “Chính như theo lời ta từng nói trước đây, thân thể tinh linh được cấu thành từ ma lực thuần túy nhất, thi triển pháp thuật đổi thay bọn họ mà nói, dễ dàng giống như ăn cơm uống nước mà thôi, mà năng lực của tinh linh ám dạ, lại vượt xa tinh linh bình thường. Nếu một tinh linh ám dạ chiếm được dự đồng ý của người thừa kế Tuyền Ki Thạch phủ, ký kết linh khế. lực lượng hẳn có thể đủ dùng đến, quả thực không thể tưởng tượng nổi.”

“Cho nên, hẳn có thể khống chế bão táp giống như đứa trẻ nghịch súng bắn nước sao.” Phong Vô Ý cảm thấy đầu mình lại bắt đầu đau.

“Vấn đề lớn hơn nữa là, thuộc tính hòa của chúng ta, trời sinh đã bị nước khắc chế rồi, mười phần lực lượng ở trước mặt hẳn nhiều nhất chỉ còn năm phần.” Tiêu Từ Mặc cười khổ nói.

“Các ngươi đã giao thủ cùng người khế ước kia rồi sao? Một tinh linh ám dạ?” Đại trưởng lão xúc động nói.

“Không có giao thủ trực tiếp, nhưng mà ngầm so chiêu cũng không phải một lần hai lần.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Như thế nào?” Ngay sau đó Đại trưởng lão hỏi một câu.

“Rất mạnh.” Phong Vô Ý chỉ phun ra hai chữ.

“Không phải trước mắt chúng ta có thể đối phó.” Tiêu Từ Mặc tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng vẫn thần nhiên nói.

“Một tinh linh ám dạ có được linh khế với người thừa kế, thực sự không phải đối thủ bây giờ chúng ta có thể ứng phó.” dđ☆L☆qđ Đại trưởng lão trầm ngâm sau một lúc lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói, “Cách ngày Di Thất đại lục trở về còn một tháng, thông thường phải dùng chiến tranh phòng ngự, vốn dĩ các ngươi cũng không xen tay vào được, làm người thừa kế Tuyền Ki Thạch phủ, Luru Ly ở cực bắc, đã đủ để thay thế các ngươi trở thành điểm nổi liên thảo nguyên cùng Phạm Thiên, trước khi chiến tranh chính thức bắt đầu, các ngươi ở nơi này sẽ có tác dụng rất lớn.”

“Ý của Đại trưởng lão là.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Tinh linh ám dạ kia mới là đối thủ chính thức của các ngươi, nếu không, lấy lực lượng của một mình hẳn, Phạm Thiên cũng không ai có thể kiềm chế được.” Đại trưởng lão nói.

“Nhưng mà, làm sao mới có thể nhanh chóng nâng cao thực lực của chúng ta?” Phong Vô Ý nghi ngờ nói, “Chắc là không có nhiều đường tắt có thể đi như vậy chứ, cuối cùng, chỉ có chính mình tu luyện mới có thể nắm giữ hoàn toàn, mà chúng ta, chỉ có không đến một tháng thôi.”

“Cho nên, các ngươi nhất định phải quyết tâm, lại tới thí luyện môn một lần nữa!” Đại trưởng lão nói.

Thí luyện môn! Trong lòng Phong Vô Ý không khỏi rung mình. Nhưng mà, kia thật sự là nơi có thể rèn luyện hầu hết tinh thần, một tháng, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, có lẽ, có thể đạt được giá trị rất cao!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Luyện Ngục bằng hỏa

Thí luyện môn.

“Các người chuẩn bị xong chưa?” Đại trưởng lão nói.

“Đã xong rồi.” Phong Vô Ý nắm chặt tay Tiêu Tử Mặc, dùng sức gật đầu.

“Vào đi thôi.” 大長老 L☆q大 Đại trưởng lão nói xong, xoay người sang chỗ khác.

Phong Vô Ý liếc mắt nhìn Tiêu Tử Mặc, sóng vai đi vào thí luyện môn.

“Đưa bọn họ vào trong đó, thật sự không có vấn đề gì sao?” Trong thạch thất trống trải đột nhiên truyền đến một giọng nói khác, lập tức, nhị trưởng lão chậm rãi đi đến.

“Chúng ta không có lựa chọn nào khác.” Đại trưởng lão than nhẹ một tiếng, khuôn mặt dường như càng già đi mấy phần.

“Nhưng mà, ngộ nhờ bọn họ không thể trở về được thì sao?” Giọng nói của nhị trưởng lão lại tức giận hơn vài phần, “Người thừa kế cũng được, thất sát Cô Tinh cũng được, đừng quên, bọn họ đều mới là trẻ con! Dùng sát kiếp làm cớ, để cho bọn nhỏ một mình đi đối mặt với chiến tranh tàn khốc, là chúng ta mà?”

“Đó là số mệnh của bọn họ.” Đại trưởng lão thờ ơ nói, “Bảo hộ quá mức chỉ là hại chết bọn họ, bọn họ thuộc loại phải chiến đấu, bất luận kẻ nào đều không thể thay thế. Mà phương pháp chúng ta có thể bảo hộ bọn họ tốt nhất, chính là dùng hết mọi khả năng, nâng cao lực lượng cho bọn họ.”

Nhị trưởng lão nghe vậy, chỉ im lặng không nói gì.

“Chỉ là, lập tức ném bọn họ vào nơi đó, có phải quá nhanh hay không?” Khi họ nói chuyện, tam trưởng lão cũng đã bước vào.

“Các người đều nghĩ như vậy sao?” Đại trưởng lão liếc mắt đảo qua bọn họ một cái.

Nhị trưởng lão không nói gì, nhưng động tác gật đầu đã tỏ rõ ý kiến của hắn.

“Đừng quên, nơi đó đối với chúng ta mà nói cũng không phải là nơi có thể dễ dàng rời đi.” Tam trưởng lão bất mãn tắc miệng, “Dù là thiên tài, cũng chỉ là trẻ con, huống chi, kinh thế kỷ tài như Thủy Mạn Như, chỉ sợ tương lai cũng sẽ không có người thứ hai!”

Nghe được cái tên “Thủy Mạn Như” này, sắc mặt hai người khác cũng không khỏi thay đổi.

Lời của tam trưởng lão vừa ra khỏi miệng, cũng giật mình nghĩ ra đó là chuyện không nên nói, bất giác có chút ngượng ngùng, tiếp theo cũng không nói gì nữa.

“Thôi, cái tên này, cũng không còn là cấm kỵ.” Thật lâu sau, đại trưởng lão thở dài, có chút mệt mỏi nói, “Tử Mặc và Vô Ý cũng đã biết.”

“Người nói cho bọn hắn biết rồi?” Nhị trưởng lão không đồng ý nói.

“Là bọn hắn đã phát hiện người khế ước với Thủy Mạn Như.” Đại trưởng lão cười khỏ, “Một tinh linh ám dạ đã có được linh khế với người thừa kế thiên tài của Tuyên Ki Thạch phủ —— ta không thể tưởng tượng được, tương lai trên chiến trường sẽ phát sinh chuyện gì!”

Hiển nhiên, những lời này đều khiến hai người còn lại kinh hãi.

Sau một lúc lâu, tam trưởng lão mới mở miệng không lưu loát nói: “Đây là nguyên nhân người muốn đưa bọn họ đến nơi đó sao?”

“Không sai.” Đại trưởng lão gật đầu, kiên định nói, “Chỉ có một tháng, chúng ta đã không còn thời gian rồi, chỉ có thể dùng phương pháp như vậy, để cho bọn họ mau chóng lớn lên.”

“Ai.” Nhị trưởng lão thở dài một tiếng, chấp nhận.

“Các người, không nên coi thường bọn họ.” Đại trưởng lão bỗng nhiên nói.

“Hả?” Hai người nhìn nhau, đều là vẻ mặt là không hiểu.

“Tiêu Tử Mặc và Phong Vô Ý, bọn họ có lẽ không phải là thiên tài như Thủy Mạn Như, cũng không có thiên phú như tinh linh ám dạ, nhưng mà, bọn họ trong lúc tình đã có ràng buộc.” Đại trưởng lão vuốt râu mép của mình, rất cục nờ một nụ cười, “ngay cả kinh tài tuyệt đỉnh Thủy Mạn Như, cũng không tránh được hồn phi phách tán, tinh linh ám dạ thực sự mạnh, nhưng cô độc một mình, hội mất đi thứ ý nghĩa nhất của sinh mệnh. Mà Vô Ý cùng Tử Mặc, lại coa cái loại ràng buộc sinh tử không rời này, sẽ làm bọn họ có được khả năng vô hạn —— đây chính là một con đường sống của chúng ta.”

Một câu nói ra, giống như sấm sét, gõ vang trong lòng mấy người.

Khả năng vô hạn sao.

Bên kia, sau khi đi vào thí luyện môn, Phong Vô Ý lại kinh ngạc phát hiện, lần này cùng lần trước tiến vào không hề giống nhau, rõ ràng có thể nhìn thấy dưới chân có một con đường đường, cùng với cuối đường, mờ hồ lộ ra ánh nắng của cửa ra vào.

“Từ Mặc, chàng đã tiến vào thí luyện môn chưa?” Phong Vô Ý hỏi.

“Không có, sao vậy, có gì không đúng à?” Tiêu Từ Mặc hỏi lại.

“Không. không có.” Phong Vô Ý im lặng, lắc đầu, chỉ nói, “Chuẩn bị sẵn sàng, thí luyện môn dùng ảo giác để rèn luyện tinh thần, ai cũng không biết nguy hiểm sẽ đến như thế nào.”

“Ừ.” Tiêu Từ Mặc lên tiếng, tùy tay triệu hồi ra hai Địa cấp sử dụng để dò đường ở phía trước.

Hai người đề phòng, đi theo sau pháp thuật đã sử dụng. Nhưng mà, ngoài dự liệu của bọn hắn, đoạn này lộ lại bình yên dị thường, không có gì phát sinh cả, không có công kích, thậm chí ngay cả một tia sát khí cũng không có, bình yên đến quỷ dị.

Càng khác thường, bọn họ càng không dám khinh thường, rất nhanh, đã đi tới nơi cuối đường. Bên ngoài rất sáng, ánh sáng làm cho bọn họ chói mắt không thấy rõ rốt cuộc là nơi nào, nhưng khí lạnh thấu xương lại không ngừng xuyên thấu qua áo.

Hai pháp thuật đã sử dụng trước đó đã bay đi, cách một hồi lâu, phát hiện cũng không có gì khác thường, hai người mới trước sau chui ra ngoài.

Chậm rãi mở mắt, bọn họ lúc này mới kinh ngạc phát hiện nói phát ra khí lạnh cùng ánh sáng chói mắt kia, đúng là một vùng băng liếc mắt một nhìn không thấy bờ! Lại vừa quay đầu lại, quả nhiên, đường dẫn bọn họ ra tới đây đã không thấy, bốn phía đều chỉ có thể thấy băng tuyết đầy trời, ngoại trừ màu trắng, không có gì cả.

“Núi băng?” Phong Vô Ý gõ một cây cột băng cao vút bên người, một lúc lâu mới xác định, đây là băng thuần túy tạo thành, không chứa một tia tạp chất. Mà chính là hình thức cột băng, giống như là một cây trụ trời.

“Thực là nơi quỷ dị.” Tiêu Từ Mặc nói xong, đi thẳng về phía trước, một mặt tạo thành ngọn lửa tại bốn phía xung quanh thân thể để duy trì độ ấm.

Tuy rằng độ ấm nơi này so với lúc trước khi ra khỏi Thương Mang Quan còn rét lạnh hơn mấy lần, nhưng bọn hắn hôm nay, dù sao cũng không thể so sánh với khi đó được, ngược lại ứng phó lại càng thoải mái, hơn nữa lực lượng của Phong Vô Ý đã hoàn toàn dung hợp với thân thể, căn bản không cần đặc biệt làm gì, những cơn gió sắc bén lạnh đến thấu xương cũng không khiến nản lòng.

“Cái gọi là thí luyện, sẽ không dễ dàng như vậy chứ?” Phong Vô Ý xoay một vòng, vuốt vuốt mái tóc, có chút buồn rầu nói, “Bản thân ta là tình nguyện lập tức đánh một trận. cái nơi đáng chết này, chúng ta phải đi hướng nào đây?”

“Chờ một chút.” Tiêu Từ Mặc nhắm hai mắt lại, tinh thần lực chậm rãi dao động khuếch tán về bốn phía.

“Sao rồi?” Phong Vô Ý hỏi.

“Bên kia.” Tiêu Từ Mặc không chút do dự chỉ một phương hướng.

“Ngươi dựa vào cái gì mà đoán vậy?” Phong Vô Ý dù thế nào cũng không cảm thấy cái hướng kia có cái gì không đúng, nhưng nhìn bộ dạng hẩn chấn, bất giác có chút nghi hoặc.

“Hướng kia, có vật gì đó cản trở ta thăm dò.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Vậy thì đi thôi.” Phong Vô Ý gật đầu.

“Không biết vì sao, ta có một loại dự cảm không tốt.” Tiêu Từ Mặc cười khổ nói.

“Hả?” Phong Vô Ý nhíu mày.

“Hãy đi xem một chút đi, chỉ mong. không phải như ta nghĩ.” Tiêu Từ Mặc thở dài, trong mắt vẻ mặt lo lắng cũng là sâu hơn.

Phong Vô Ý nhìn hẩn một cái thật sâu, cũng không nói thêm gì, chỉ lấy chủy thủ Thương Lăng ra, đi trước mặt hẩn vài bước.

Tiêu Từ Mặc cũng không dị nghị, hẩn là thuật giả, thân thể quá yếu ớt, vốn là cần võ giả bảo hộ, theo sau để ra các loại trợ giúp cùng phụ trợ.

Đi rồi một lúc, trước mắt vẫn là cảnh sắc nghìn năm không thay đổi, mặt băng cứng rắn thậm chí ngay cả dấu chân đều không lưu lại chút nào, làm cho bọn họ có cảm giác luôn tại dặm chân tại chỗ.

Nhưng mà, trong lòng bọn họ lại biết rõ, không phải có gì sai, bọn họ thật sự cảm nhận được có cái gì đang không ngừng tới gần hướng họ, chứng minh tốt nhất chính là, họ đang cảm nhận được tiết trời âm lạnh.

【O? Nơi này là?】Âm thanh của Thanh Long đột nhiên vang lên, chủy thủ Thương Lăng chấn động, phát ra một tiếng rỗng ngậm.

“Làm sao vậy?” Phong Vô Ý nói.

Tiêu Từ Mặc lập tức đi lên trước vài bước, từ sau ngày Phong Vô Ý biến thành ma áy, Thanh Long gọi Tiêu Từ Mặc, là hắc cũng có thể nghe được âm thanh của Thanh Long.

【Này phía trước, có gì đó rất thú vị!】Âm thanh của Thanh Long mang theo vài phần nghi hoặc, nhưng càng nhiều hơn là, dĩ nhiên là một loại vui sướng.

“Bị người nói là ‘thú vị’, nói thật ta cũng không hy vọng trái qua.” Phong Vô Ý thờ dài.

【Hắn chính là mục tiêu lần này của các người sao?】Thanh Long hỏi.

“Hắn?” Phong Vô Ý ngăn người.

【Các người vậy mà lại không biết sắp tới mình phải đối mặt với cái gì sao?】Thanh Long thực sự cảm thấy cổ quái.

“Chẳng lẽ. quả nhiên là Luyện Ngục băng hỏa?” Tiêu Từ Mặc nở nụ cười khổ.

“Luyện Ngục băng hỏa? Là cái gì vậy.” Phong Vô Ý hiếu kỳ.

“Ý tứ trên mặt chữ, nếu suy đoán của ta chính xác, chúng ta bây giờ hẳn là bị vây ở ngục băng.” Tiêu Từ Mặc nói, “Mà phía trước, là Ngục Hỏa. Luyện Ngục băng hỏa là nơi kỳ lạ nhất, chính là chỗ giao giới của băng và lửa, băng sẽ không hòa tan, lửa sẽ không tắt, một đường chia cách, băng lửa hai bên song song, lại không khuấy nhiễu nhau.”

“Nếu ngục băng vẹn vẹn như thế, như vậy Ngục Hỏa cũng có thể không khác biệt lắm, lần thí luyện này, hoàn cảnh không phải trọng điểm.” Phong Vô Ý khẳng định nói.

“Nàng nói đúng vậy.” Tiêu Từ Mặc ngưng trọng nói, “Nơi này bị trở thành Luyện Ngục, nguyên nhân lớn nhất là, giữa Ngục Hỏa có một con rồng lửa, là Long tộc chân chính!”

“Đồng loại của người?” Phong Vô Ý nhìn chúi thủ Thương Lăng.

【Xem như thế đi.】Âm thanh Thanh Long của có chút cảm thán, 【Không nghĩ tới trên thế giới này, lại còn tồn tại đồng loại của ta.】

“Không đúng!” Phong Vô Ý chợt nghĩ ra gì đó, nghi hoặc nói, “Từ Mặc, trong thí luyện môn, tất cả đều là thật sao?”

Nàng nhớ rõ ràng, lần trước chỉ là ảo cảnh thôi mà.

“Luyện Ngục băng hỏa, là ảo cảnh duy nhất là thực.” Tiêu Từ Mặc trầm giọng nói, “Năng lực chính của con rồng lửa kia chính là ‘huyền’, nói một cách khác, thí luyện môn huấn luyện tinh thần qua ảo cảnh, để ~~đ~~☆L☆q~~đ~~ là vì lực lượng của con rồng lửa kia mới hình thành, đại trưởng lão thực sự mở ra là đường thông với Luyện Ngục băng hỏa, con rồng kia. mới là thứ hắn muốn cho chúng ta thí luyện chân chính!”

Phong Vô Ý chỉ có thể cười khổ.

Là rồng? Nếu là đồng loại, như vậy thực lực của Hỏa Long ít nhất sẽ không thua kém với Thanh Long hóa thân thành chủy thủ Thương Lăng, lúc trước đánh một trận với Thương Lăng, bọn họ xem như đã có kiến thức về lực lượng của Thanh Long, bọn hắn hôm nay mặc dù so với lúc ấy đã mạnh hơn rất nhiều rồi, nhưng mà chống lại nhiều như vậy.

Thật đúng là rất khó thông qua thí luyện!

Phong Vô Ý nắm thật chặt chủy thủ Thương Lăng trong tay, trong mắt từ từ lộ ra sự kiên định.

Cho dù như thế nào, cũng phải sống trở về! Nếu ngay cả thí luyện mà cũng không thông qua, tương lai cũng không cần cùng Dạ Thiên Cẩn giao chiến, bởi vì. ngay cả một con đường sống cũng không có!

Đột nhiên, tay trái ảm áp, lại bị người khác cầm lấy.

“Ta ở bên cạnh nàng.” Giọng nói của Tiêu Từ Mặc không vang, lại như một luồng linh tuyến, trôi thẳng rồi nhập sâu vào trong đáy lòng.

“Ừ.” Phong Vô Ý gạt đầu một cái, dùng sức cầm ngược lại tay hắn.

Bất cứ lúc nào, nàng chỉ cần vừa quay đầu lại, có thể nhìn thấy Tiêu Từ Mặc lạnh nhạt thong dong, giống như mưa rền gió dữ ở trước mặt hắn cũng sẽ biến thành mưa phùn gió thoảng, cũng vẫn lạnh đến xương tủy, đúng là danh xứng với thực “Băng hỏa song song”!

“Xem! Bên kia.” Phong Vô Ý dừng lại, chỉ vào phía trước nói.

Nhìn kỹ lại, kia dường như là một cái hầm băng, đen nhánh, lại không biết bên trong có cái gì.

“Chắc là cửa đi thông vào Ngục Hỏa, đi thôi!” Tiêu Từ Mặc nói.

Vẫn như lúc trước sử dụng hai phép thuật dò đường, hai người chậm rãi đến gần hầm băng. Bởi vì bốn vách tường đều là tầng băng dày, bên trong nhưng thật ra cũng không có vẻ tối tăm, chỉ thấy bên trong động này rất giống ngọc lâm tiên cảnh nổi tiếng ở hiện đại, chẳng qua măng đá trên đỉnh rủ xuống đều là từ băng thuần túy tạo thành thôi.

“Nơi này cũng thật là cổ quái, với loại độ ẩm này, khối băng cho dù không hoàn toàn tan ra, làm sao có thể ngay cả một giọt nước cũng không có?” Phong Vô Ý nhìn đỉnh động băng, tò mò nói.

“Đây là Luyện Ngục băng hóa được xưng là nơi kỳ tích.” Tiêu Từ Mặc thần nhiên nói, “Chúng ta.”

“Cẩn thận!” Lời còn chưa dứt, Phong Vô Ý bắt được cánh tay hần kéo về hướng bên cạnh, ngay sau đó, một cây măng đá chừng hai người rất cao, đường kính một thước đã đột nhiên không hề dự triệu mà rơi xuống, khiến vị trí Tiêu Từ Mặc vừa mới đứng tạo thành một cái hố thật sâu.

“Đây là.” Hai người không khỏi phun ra một ngụm lạnh khí, măng đá, không nói tới độ nặng, nhưng mà mũi nhọn hướng xuống kia sắc bén có thể so với bảo kiếm.

Ngay tại lúc bọn họ còn không kịp trao đổi ý kiến gì, mặt băng đột nhiên hơi chấn động.

“Không tốt! Chạy mau!” Tiêu Từ Mặc dường như nghĩ tới điều gì, mặt biến sắc, kéo nàng chạy như điên về phía trước.

“Rầm rầm rầm!” Măng đá trên đỉnh liên tiếp bắt đầu rơi xuống, tạo thành một trận mưa băng vụn, mê hoặc tầm mắt.

Hai người bằng trí nhớ cùng cảm giác chạy tới phía trước, một đường cẩn thận né tránh hung khí từ trên trời giáng xuống.

“Đáng chết!” Phong Vô Ý một tiếng khê nguyên rủa, mũi chân điểm một cái, mượn lực nhảy lên, chui thủ Thương Lăng lướt qua, cắt một cây măng đá thật sự không kịp tránh né trong nháy mắt thành vô số mảnh nhỏ.

“Chỉ sợ là Hỏa Long đang hoan nghênh chúng ta đến.” Tiêu Từ Mặc khổ khối băng bị chấn động rớt xuống bám đầy trên người.

“Đi!” Phong Vô Ý kéo tay hần, lại né tránh mấy cây măng đá không hiểu sao đồng loạt rơi xuống, trực tiếp vọt tới phía trước.

Rốt cục bước vào cái cửa động thứ hai, hai người lúc này mới dừng lại, há to mồm thờ phỉ phò.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vết nứt trong vòng một mảnh sương trắng mênh mông, không thấy rõ tình huống cụ thể, nhưng theo tiếng gầm rú đỉnh tai nhức óc kia vẫn còn chưa dừng lại, cùng với tình huống chấn động trước mặt, đường rút lui của bọn họ đã bị cắt đứt.

“Dù sao vốn cũng không tính lui về phía sau nữa, đi thôi.” Phong Vô Ý nhún vai.

Chỉ là phía trước không giống với vết nứt vừa rồi, vách tường nhám thạch đều là màu đỏ sậm, mơ hồ phát ra ánh sáng, ngay cả không khí cũng bị vận vẹo, có thể tưởng tượng trong đó cực nóng, ๕๕L☆๕๕ Chỉ có bọn họ đứng thẳng trên ranh giới giữa hai động, đã cảm giác thấy sự rét lạnh, cũng không cảm giác được nhiệt độ nóng cháy, một đường phân chia, dường như là sự khác biệt giữa bầu trời cùng mặt đất.

Tiêu Từ Mặc gật đầu, vẫy tay bày ra kết giới chung quanh, bảo vệ chính mình.

Pháp thuật sử dụng vừa tiến chỗ lửa, lại đột nhiên “Vù” một cái bị thiếu, biến thành vài miếng giấy tàn bay xuống dưới.

“Độ nóng bên trong, gần như đã tiếp cận trung tâm ngọn lửa.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Bảo vệ tốt bản thân.” Phong Vô Ý dặn dò một câu, trước khi đi vào, lực lượng mệnh mông lập tức hoạt động, chảy xuôi theo kinh mạch vui.

Có cảm giác hơi nóng, nhưng mà vẫn có thể chịu được.

“Cẩn thận, chỉ sợ hoàn cảnh nơi này không giống với thí luyện lần trước đâu.” Tiêu Từ Mặc nhắc nhở.

“Ừ.” Phong Vô Ý cẩn thận nhìn bốn phía, lửa này khác với lửa ở vết nứt, không có bất kỳ điều gì khác thường, đường đi trên bức tường nhám thạch là chất liệu gỗ, so với sơn động bình thường không có gì khác nhau, rất khó tưởng tượng công kích lại phát ra từ đây.

Mắt thấy đã sắp đi đến một nửa cái động lửa, cũng không có gì xảy ra cả, hai người cũng không khỏi có chút nghi ngờ.

Chẳng lẽ, thật sự không có gì khác? Nhưng mà, độ ẩm của nơi này cùng sự rét lạnh ở vết nứt khác hẳn nhau, người thường vừa tiến đến liền trực tiếp bị thiêu cháy thành tro bụi rồi, thật sự không cần làm điều thừa thãi.

“Càng đến cuối cùng, càng phải cẩn thận.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Ta biết.” Phong Vô Ý tuy rằng nghi hoặc, nhưng tính cảnh giác cũng không có lơ lỏng chút nào. Vì mọi chuyện đều có thể thất bại trong gang tấc, điều một đặc công kiên kị nhất, năng sao lại không biết, tất nhiên sẽ không phạm loại sai lầm cấp thấp này.

“Răng rắc!” Dưới chân bỗng nhiên truyền đến một tiếng vỡ vụn giòn vang.

“Làm sao vậy?” Hai người nhìn lại xuống hướng phía dưới, lại chỉ thấy dưới chân Tiêu Từ Mặc, thế nhưng như mạng nhện vỡ vụn ra.

“Sao rồi, có chuyện gì sao?” Phong Vô Ý nhíu lông mày.

“Răng rắc răng rắc!” Liên tiếp truyền đến tiếng rạn nứt giòn vang, dường như là trong nháy mắt, những đường nứt như mạng nhện lan tràn tới toàn bộ mặt đất trong động lửa.

“Không tốt!” Tiêu Từ Mặc vội vàng lấy ra hai quả tinh thạch ném lên không trung.

Lập tức, chúng hóa thành hai con con chim ưng đen bắt được bờ vai của hắn, đưa hắn bay lên cách xa mặt đất.

“Bắt lấy!” Tiêu Từ Mặc vron tay, cấp bách quát.

Phong Vô Ý không dám chần chờ, lập tức bắt lấy tay hắn, mười ngón đan xen với nhau.

“Ầm vang ~” Đúng lúc này, mặt đất trong động bỗng nhiên lún toàn bộ.

Không khí so với vừa rồi nóng hơn rất nhiều từng đợt từ dưới chân xông tới, hai người cùng cúi đầu, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy toàn bộ mặt đất biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó, là nham thạch nóng chảy quay cuồng! Nếu là trực tiếp ngã xuống, cho dù là thân thể Phong Vô Ý, chỉ sợ cũng bị thiêu thành tro bụi.

Tiêu Từ Mặc nhìn một chỗ không xa, ~~đ~~☆~~L~~☆~~q~~đ để cho hai con chim ưng đen mang theo bọn họ chậm rãi di chuyển qua đó.

Mặc dù là có sự bảo vệ của kết giới, nhưng chim ưng đen vẫn cảm giác được từng đợt nóng cháy tới thống khổ như cũ, khó khăn vỗ cánh bay.

“Từ Mặc, ta cảm thấy nếu lúc chúng ta rảnh hân là nên đi bắt một mảnh thú có thuộc tính hỏa, mỗi lần gặp phải loại tình huống này, từ vô cũng không thể quá tin cậy được.” Phong Vô Ý bĩu môi nói.

“Mảnh thú thuộc tính hỏa có lẽ nàng sẽ thích Hỏa Long bên trong cái động kia.” Tiêu Từ Mặc thở dài nói.

“Hỏa Long? Ta nói, nếu chúng ta bắt hắn lại, có phải về sau thí luyện môn không thể sử dụng được nữa không?” Phong Vô Ý cười nói.

“Nàng đang nói thật sao?” Tiêu Từ Mặc ngần ngại.

“Đương nhiên là thật rồi.” Phong Vô Ý giờ chủ thủ Thương Lăng lên nói, “Cho dù là để hắn có thêm người làm bạn cũng tốt.”

【 Đừng lấy ta làm lá chắn, người chỉ là muốn cho tên tiểu tử kia nhiều thứ bảo đảm hơn cho sinh mệnh mà thôi. 】 Thanh Long khinh thường mở miệng nói.

“Vô Ý.” Tiêu Từ Mặc ngần ngại.

“Đừng ngăn người, xem phía dưới kia!” Sắc mặt Phong Vô Ý trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Hỏa Long nhỏ

Trực giác làm Tiêu Từ Mặc cảm thấy cách ba thước có bóng đen lướt ngang qua, một luồng hỏa diễm có ánh sáng đỏ gần như trong suốt theo sát bên người bọn họ, lại bay trở lại trong nham thạch, ~~đ~~☆~~L~~☆~~q~~đ kết giới bị chấn động.

“Quả nhiên là chúng ta không thể khinh địch như vậy mà có thể đi qua được.” Phong Vô Ý cười lạnh nói.

“Trong nham thạch nóng chảy dường như có cái gì đó!” Tiêu Từ Mặc dồn dập nói.

“Hả?” Phong Vô Ý giật mình, bình tĩnh nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy trong nham thạch dường như có đồ vật gì đó ở bơi qua bơi lại —— sinh vật vẫn có thể ở nham thạch nóng chảy sinh tồn?

“Đáng chết!” Tiêu Từ Mặc khẽ nguyên rủa một tiếng, cực kỳ nhanh ở dưới chân hai người trải rộng ra một cái lá chắn.

“Rầm rầm rầm!” Chỉ thấy vô số quái ngư giống như cá nheo, lại hé ra cái miệng khổng lồ chiếm cứ một nửa thân thể nhảy lên từ trong nham thạch, như mưa rơi đánh vào trên cái lá chắn, lại bị ngã trở về. Trong nháy mắt, có thể nhìn thấy rõ ràng, miệng quái ngư này răng trắng dày đặc, bị cản trướng một phát, tuyệt đối không phải là chuyện đùa!

“Đây là con gì?” Phong Vô Ý kinh ngạc nói.

“Hỏa Linh Xà, một loại sinh vật chuyên môn sống ở trong nham thạch nóng chảy.” Tiêu Từ Mặc giải thích.

“Rắn?” Phong Vô Ý ngần ngại, không hiểu gì nói, “Rõ ràng là hình dáng như cá nheo mà. được rồi, thực sự so với cá nheo có kỳ quái hơn một chút, nhưng mà, dù sao cũng không thể có quan hệ gì với rắn được?”

“Cái gì?” Tiêu Từ Mặc càng kinh ngạc hơn, “Nàng nhìn thấy chẳng lẽ không là một số con vật tinh tế dài như rắn, cả người có màu đỏ phát sáng, lại có răng nanh dài sắc bén như quái xà sao?”

“Ngoại trừ bỏ răng nanh, những cái khác so với chàng hình dung cũng không giống chỗ nào.” Phong Vô Ý lắc đầu nói.

“Làm sao có thể. chẳng lẽ?” Tiêu Từ Mặc không khỏi lâm vào trong trầm tư.

Cùng một loại sinh vật gì đó, khi hai người bọn hắn nhìn, quả thật hoàn toàn có hình dáng không giống nhau? Long mày Phong Vô Ý cũng nhăn lại.

Liên tưởng đến một lần ở trong ảo cảnh của thí luyện, bỗng nhiên, trong đầu chợt lóe lên ánh sáng.

Tiêu Từ Mặc từng nói tới cái gì nhỉ? Năng lực của con Hỏa Long kia, là “Huyền”! Nói một cách khác, chính là chế tạo hoàn cảnh! Có lẽ. tất cả những gì vừa mới trải qua, kỳ thật cũng không phải là chân thật?

Nguyên lý của ảo cảnh, là trực tiếp kích thích tinh thần con người, làm cho người ta nghĩ đến nhìn thấy lửa nhưng thực sự không có gì tồn tại cả, nhưng mà phải lấy hiểu biết người đó làm cơ sở, giống như là một người mù, dù miêu tả hình dạng con hổ như thế nào với hắn, suy nghĩ của hắn cũng sẽ không thể xuất hiện một con hổ hoàn toàn được —— đ☆L☆đ bởi vì không thể nào tưởng tượng hết được. Hỏa Linh Xà, sinh vật tồn tại ở trong nham thạch, Tiêu Từ Mặc đối với nó tự nhiên là rất hiểu, nhưng mà, nàng cũng là lần đầu tiên nghe nói, cho nên trong đầu căn bản không thể hình thành hình tượng của Hỏa Linh Xà!

Vốn dĩ, thí luyện chỉ môn là một mình thông qua, bởi vậy chưa từng có người phát hiện vấn đề này, nhưng lúc này đây, đồng thời vào có hai người, điểm này sơ hở kì diệu này liền lập tức nổi bật ra.

“Từ Mặc, chàng tin ta không?” Phong Vô Ý ngẩng đầu, nghiêm mặt nói.

“Đương nhiên.” Tiêu Từ Mặc không chút do dự gật đầu, lại nghi ngờ nói, “Nàng muốn làm cái gì?”

“Không cần kinh hoàng, không cần hành động thiếu suy nghĩ, ta không có việc gì!” Phong Vô Ý bỏ lại một câu, đột nhiên buông tay ra, cả người trực tiếp rơi vào trong nham thạch.

“Vô Ý!” Tiêu Từ Mặc thét một tiếng kinh hãi, trực giác phản ứng đã nghĩ cùng đi theo nàng, nhưng trong nháy mắt nhớ tới lời của nàng, không cần kinh hoàng, không cần hành động thiếu suy nghĩ, không khỏi chân chờ một chút.

Phong Vô Ý nhắm mắt lại, trong đầu sáng sủa vô cùng, trong lòng thầm đếm số, tính toán khoảng cách.

“Đến!” Nàng một tiếng hô nhỏ, sau đó cũng cảm giác được mình dẫm lên mặt đất, chung quanh nhiệt độ cũng lập tức giảm xuống rất nhiều.

“Vô. Ý?” Tiêu Từ Mặc khiếp sợ nhìn, Phong Vô Ý vậy mà lại đứng phía trên nham thạch nóng chảy trống rỗng, giống như, nơi đó có một bề mặt mà người ta không nhìn thấy vậy.

“Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta.” Phong Vô Ý trợn mắt, tự tin cười, “Từ Mặc, nơi này là ảo cảnh, những thứ chàng thấy được tất cả cũng không phải chân thật.”

“Nhưng mà lực lượng nơi này lại là thật, nó đã làm chấn động kết giới của ta.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Ảo cảnh có thể giết người, là vì người tin tưởng mình đã bị giết chết. Ngọn lửa ở nơi này.” Phong Vô Ý nói xong, dừng lại, tùy ý nhìn một ngọn lửa xuyên qua thân thể của mình, sau đó là mấy quái ngư cắn trên đùi nàng, mặt không đổi sắc nói, “Những thứ kia, nói thật sự chính là thật sự, nói giả chính là giả dối, chỉ cần lòng của chàng có một chút dao động, tin tưởng nó là thật sự, cũng sẽ bị tổn thương.”

Long mày Tiêu Từ Mặc nhăn lại, giống như đang suy nghĩ lời của nàng.

Phong Vô Ý cũng không nôn nóng, nàng tin tưởng lấy trí tuệ của Tiêu Từ Mặc, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể hiểu được. Hắn chính là hiểu được quá nhiều, chuyên chú vào vấn đề trước mắt, cho nên ngược lại dễ dàng bị loại ảo cảnh tinh thần này mê hoặc dễ hơn mà thôi.

“Thật giả chỉ là do suy nghĩ trong lòng thôi sao?” Tiêu Từ Mặc tự nói, nhìn từ phía dưới mỉm cười với hắn, tâm ý nhất định, cõi bỏ pháp thuật trôi buộc, thả người rơi tự do xuống.

Hình ảnh thay đổi, hỏa diễm bay lên, trong nháy mắt, cảnh vật xung quanh như là bị cuốn vào trong một cơn lốc xoáy lớn, xoay tròn cực kỳ nhanh.

Rốt cục, làm tắt cả trở về bình thường, nham thạch nóng chảy, Hỏa Linh Xà, ngọn lửa bốc cháy, cái gì cũng không trông thấy bóng dáng nữa. Hang động vẫn là cái hang động kia, mặt đất cũng vẫn là mặt đất, ~~đ~~đ☆L☆qđ cái gì cũng không có thay đổi quá. Mà quay đầu nhìn lại, trong hầm băng măng đá cũng đều êm đẹp đứng ở trên đỉnh, tất cả đều sạch sẽ, liếc mắt một cái có thể trông thấy cái cửa động bọn họ đi vào. Thậm chí, hai phép thuật lúc ban đầu bị thiêu thành tro tàn đã ở trên đỉnh đầu bay tới bay lui. Vừa rồi tất cả, giống như là một giấc mộng.

“Hóa ra chúng ta vẫn luôn là ở giữa ảo cảnh dây dưa không rõ sao?” Tiêu Tử Mặc cười khổ nói.

Cửa vào, ngay tại phía trước cách đó không xa.

“Đi thôi!” Phong Vô Ý gật đầu với hắn.

“Ừ!” Tiêu Tử Mặc đáp một tiếng, hai người một lần nữa đi thẳng về phía trước.

Xuyên qua cái cửa động, cảnh tượng tầng thứ ba cũng là như dự liệu của bọn họ.

“Vô Ý, đây. cũng là ảo cảnh sao?” Tiêu Tử Mặc chần chờ nói.

“Có lẽ.” Phong Vô Ý cũng không khỏi dùng ánh mắt nhìn mọi thứ.

Chỉ thấy trong động thật lớn, ánh sáng lóe lên, nơi nơi chất đầy kim tệ cùng châu báu, các loại trân phẩm vô giá thậm chí đều không được bày đặt có tốt, chính là giống những thứ rách nát, bị người tùy ý quét thành một đồng, tích đầy tro bụi.

“Không phải là khảo nghiệm tâm tính cùng định lực người tới chứ?” Tiêu Tử Mặc nói.

Phong Vô Ý đột nhiên nhớ tới, vốn dĩ trong thế giới của mình dường như có một truyền thuyết, rằng. đều là sinh vật thực sự tham tiền?

Cẩn thận từng ly từng tý đi vào, tránh đi dẫm lên một đồ vật quý báu, lại không nhìn thấy con rồng nào xung quanh.

Hai người không dám coi thường chút nào, năng lực của Hỏa Long là “Huyền”, ai biết giờ phút này tất cả có phải ảo cảnh hay không? Chỉ cần lơ lửng tinh thần một chút, có lẽ sẽ chết không có chỗ chôn thân.

【 Ta nói, đều là Long tộc, ngươi có biết con Hỏa Long kia không? 】 Phong Vô Ý hỏi trong lòng.

【 Chắc là biết. 】 Thanh Long lười biếng lên tiếng.

【 Biết hoặc là không biết, cái gì gọi là chắc là? 】 Phong Vô Ý không hiểu gì nói.

【 Sau khi ta hóa thành thần khí, chúng ta không già hoặc không chết, chộp mất liền mấy trăm năm, thời gian trôi qua lâu như vậy, còn có ai nhớ rõ nữa? 】 Thanh Long bất mãn nói.

【 Ngươi nói Hỏa Long cũng là một thần khí sao? 】 Phong Vô Ý nhíu lông mày.

【 Ma giới có bốn ma khí, Thần tộc cũng lưu lại hai thần khí, đó là Thương Lãng, Ngôi Sao Liệt Diễm. 】 Thanh Long nói.

“Ngôi Sao Liệt Diễm?” Phong Vô Ý tự nói một câu, đột nhiên, cảm giác dưới chân dường như đá vào cái gì vậy.

“Cẩn thận.” Tiêu Tử Mặc lời nhắc một cái.

“Đây là vật gì?” Phong Vô Ý tò mò nhìn thứ suýt nữa bị dẫm nát dưới chân mình —— một con vật nhỏ, dường như là dùng Hồng Mã Nào tạo thành hình con rắn, có vẻ vô cùng đáng yêu.

“Rồng?” Tiêu Tử Mặc cũng giật mình.

Phong Vô Ý ngồi xổm người xuống nhặt con rắn lên, chỉ cảm thấy cầm vào tay ấm áp, cũng không có cảm giác lạnh lẽo của Ngọc Thạch, ngược lại có chút co dãn.

“Này.” Tiêu Tử Mặc dùng một ngón tay chọc chọc con rắn, mấy cái râu rồng trong suốt trong suốt lập tức giật giật.

“Sống?” Phong Vô Ý cả kinh, hơi suýt nữa ném con rắn xuống.

Lại nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện nó không phải được chạm từ ngọc, rõ ràng là có sức sống, chỉ là chính nhắm mắt lại ngủ, miệng còn phun bọt khí.

“Tử Mặc. chàng cũng đừng nói với ta, đây là kẻ quân Luyện Ngọc bằng hỏa, Hỏa Long nhé.” Đầu Phong Vô Ý đen lại nói.

Tiêu Tử Mặc nhìn con rắn nửa ngày không nói gì.

【Này, Thanh Long!】Phong Vô Ý kêu một tiếng

Nhưng mà, lúc này Thanh Long lại không trả lời nàng.

“Nơi này thật sự không phải là ảo cảnh?” Phong Vô Ý thờ dãi một tiếng.

Đúng lúc này, cổ tay Tiêu Từ Mặc bỗng nhiên sáng lên một luồng ánh sáng đỏ chói mắt, dường như khiến người ta không mở mắt ra được.

“Cái gì?” Phong Vô Ý xoay đầu, tránh ánh sáng chói mắt, vội hỏi.

“Cái chuỗi hạt châu lấy ra từ phía mặt thất ở tầng chót của thiên lâu đột nhiên sáng lên!” Tiêu Từ Mặc nói.

Một lúc sau, chờ ánh mắt rốt cục có thể miễn cưỡng thích ứng ánh sáng, Phong Vô Ý lập tức nắm tay hất lên, để chỉ thấy chuỗi hạt châu kia một sáng một tối lóe lên, chủ ngữ trên mặt dường như cũng đang di chuyển, mà nơi phát ra ánh sáng đỏ chói mắt kia hồng quang, vậy àm lại là thủy tinh phía dưới.

Thủy tinh nho nhỏ, nay dường như lại biến thành chất lỏng, đỏ đến chói mắt, bên trong hình như mang theo lốc xoáy vô cùng lớn, điên cuồng mà hút hỏa khí dư thừa xung quanh vào.

【Ngôi Sao Liệt Diễm! Làm sao ngươi lại mang theo ngọc của Ngôi Sao!】Tiếng hô của Thanh Long chỉ kém nước làm sập cái động nữa thôi.

“Ngọc của Ngôi Sao?” Tiêu Từ Mặc nghi ngờ hỏi.

【Ta có thể thân hóa thành đầm Nghịch Thủy Hàn, mà ngọc của Ngôi Sao chính là từ long cốt chế tạo, là một bộ phận của thần khí Ngôi Sao Liệt Diễm!】Thanh Long tức giận nói, 【mang theo ngọc của Ngôi Sao châu, lại còn có thể bị ảo cảnh của Hóa Long vây khốn lâu như vậy, thật sự là. . . . không thể nói được!】

Có lẽ là bị ngọc của Ngôi Sao kinh động rồi, con rắn trong lòng Phong Vô Ý giật giật, chậm rãi mở mắt.

Hai người lập tức không nói cái gì nữa, về mặt khăn trương nhìn con rắn.

Tiểu Hòa Long dường như một lúc mới phát hiện tình thay đổi giường, nháy mắt, âm thanh cũng là mềm mại nói: “Trời đã sáng?”

Phong Vô Ý tức giận, có loại xúc động muốn bóp chết nó.

Bọn họ nhiều lần trải qua gian khổ đến nơi đây, còn tên đầu sỏ gây nên chuyện vẫn ngủ ngon ở đây?

“Con người?” Tiểu Hòa Long ngáp một cái thật to, mơ màng nói, “Là Lưu Phong gọi các người đến sao?”

Lưu Phong? Ai? Phong Vô Ý nghi ngờ nhìn về phía người bên cạnh.

“Đó chủ nhân đời thứ ba của Tuyền Ki Thạch phủ.” Tiêu Từ Mặc bắt đầu nói, “Nghe nói, thí luyện môn cũng thành lập khi đó.”

“Nói đúng là, khi Lưu Phong chiếm được thần khí Ngôi Sao Liệt Diễm, lại để ngọc của Ngôi Sao ở thiên lâu, mà lại ném hồn Hòa Long vào Luyện Ngọc băng hòa, tạo thành nơi thí nghiệm đệ tử là thí luyện chi môn?” Phong Vô Ý tổng kết.

【Đúng là kẻ điên! Lại dám phân chia thần khí!】Thanh Long tiếp tục rống.

“Dù sao mọi người không biết đã chết đã bao nhiêu năm.” Phong Vô Ý nhún vai, cầm tiểu Hòa Long trong tay lên, buồn rầu nói, “Hiện tại vấn đề là, làm sao nhét được người này vào trong ngọc của Ngôi Sao đây?”

“Này? Ngươi, cái con người này mang theo thứ tốt!” Tiểu Hòa Long đột nhiên như là quý đối người được mỹ vị, cái mũi nhất đứng thẳng, hướng về phía bên cạnh cổ nàng ngửi tới ngửi lui.

“Hả?” Phong Vô Ý ngăn ra, sờ ngực, nơi đó chỉ để một vật, chính là Cổ Ngọc đưa nàng đến thế giới này.

“A! Bên này cũng có!” Tiểu Hòa Long kêu một tiếng, giẫy khoi tay Phong không nói gì, bò lên trên đầu vai Tiêu Từ Mặc, móng vuốt đẩy một cái, kéo Từ Ngọc trên cổ hất lộ ra khỏi quần áo, ngửi ngửi, lại để tại một bên, “Không tốt! Có hương vị từ người ngoài!”

Đầu Tiêu Từ Mặc đỏ mặt lạnh nhìn cái con rắn kia dài hơn thước bò qua bò lại ở trên người, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Ồ trong này!” Tiểu Hòa Long rốt cục hiện lên trên cánh tay hất, đuôi rồng cuộn lại, cố định thân thể, hải lòng cợt Thần châu trên cổ tay hất.

“Rồng. . . . đều tham tài như vậy sao?” Đã lâu, Phong Vô Ý mới hỏi.

【Đừng đánh đồng ta cùng cái tên đáng xấu hổ đó!】Thanh Long càng phần nộ hơn.

“Nếu ngươi nói cho ta biết, ngươi tại sao phải nguyện ý canh giữ tại chỗ này, ta liền cho ngươi cái này.” Tiêu Từ Mặc chỉ tay vào thần châu trên cổ tay bị

tiểu Hỏa Long ngâm không chịu buông, giọng điệu mười phần giống như con sói lớn lửa gạt tiểu bạch thỏ, nghe được Phong Vô Ý thiếu chút nữa cười ra tiếng.

“Nơi này tốt lắm, có kim tệ có để làm giường ngủ, cũng sẽ không bị mất ngủ!” Tiểu Hỏa Long đáp.

Kim tệ —— trị liệu mất ngủ. Phong Vô Ý vỗ trán một cái, làm sao lại cảm thấy, thần khí sao lại ngốc như vậy, so với Vân Triệt còn phiền toái hơn?

“Đây là của ta rồi!” Tiểu Hỏa Long đắc ý lắc đầu, nuốt thủy tinh màu đỏ rú xuống vào.

Tiêu Từ Mặc sùng sốt, vừa định nói ngọc của Ngôi Sao châu sao lại làm thế nào cũng không bỏ được ra, đã thấy thần ngữ cổ trên đó xoay mạnh, lập tức ánh sáng chói lóa, nuốt Tiểu Hỏa Long vào.

“Từ Mặc!” Phong Vô Ý cả kinh nói.

“Không có việc gì.” Tiêu Từ Mặc ngăn động tác của nàng lại, “Ta có cảm giác, thần khí sẽ không tổn hại ta.”

Phong Vô Ý thu hồi chủ thủ Thương Lăng, lẳng lặng đứng yên nhìn ngọc của Ngôi Sao biến hóa, chỉ thấy phạm vi ánh sáng dần thu nhỏ lại, mà Hỏa Long. . . không thấy đâu nữa.

Tiêu Từ Mặc giờ tay lên, quả nhiên nhìn ánh sáng trong thủy tinh thấy chậm rãi biến mất, xuất hiện thêm một đường vân đỏ thắm, nhìn kỹ, quả thật hình dáng con rồng.

【 Đây mới là thần khí Ngôi Sao Liệt Diễm đầy đủ. 】 Thanh Long hừ lạnh nói.

“Cho dù như thế nào, có được thần khí, d_đ☆L☆q_đ lần này tới thí luyện coi như là trọn vẹn.” Tiêu Từ Mặc rất hài lòng sờ hạt châu phát ra hơi thở ấm áp, thuộc tính hòa, khiến cho hần và Ngôi Sao Liệt Diễm vô cùng thuận lợi hợp nhất. Cẩn nắn đầu ngón tay, một giọt máu tươi rơi vào thủy tinh đỏ, lóe lên một cái, lập tức bị hấp thu, một chút dấu vết đều không có lưu lại.

“Nhưng mà từ nay về sau Tuyền Ki Thạch phủ cũng không có thí luyện môn rồi, không biết ba vị trưởng lão sẽ khóc như thế nào đây?” Phong Vô Ý nói.

“Trở về đi!” Tiêu Từ Mặc cười.

“Chờ một chút.” Vô Ý mỉm cười nói xong, đi lên trước, mở ra không gian tự thành ra, quét xuống, quét kim tệ trong động vào hơn phân nửa, nhưng đối với những đồ cổ cùng châu báu đều không có chạm vào.

“Nàng làm gì vậy?” Tiêu Từ Mặc thật sự không biết là nàng thích tiền.

“Quân phí!” Vô Ý mỉm cười nhíu mày, “Mặc dù có Hách Liên Diệu duy trì, nhưng mà quân phí càng nhiều càng tốt, trận này cũng không biết sẽ kéo dài bao lâu, mà đánh giặc, hậu cần cùng thực lực của một nước cũng rất quan trọng, không có vũ khí lương thực, chẳng lẽ để cho binh lính dùng đến da thịt trên thân thể, đối bụng mà liều mạng cùng dị tộc sao?”

“Vậy cũng được.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Tiền tài thật ra dễ có được, cũng không biết lương thực như thế nào.” Phong Vô Ý lại cười nói. Dù sao, có tiền mua, còn phải có người bán mới được.

“Này Vô Ý.” Tiêu Từ Mặc cười nói, “Dân gian Phạm Thiên luôn giàu có và đông đúc, tuy rằng mấy năm này bởi vì sát kiếp tới gần chột có thiên tai, nhưng cũng không ảnh hưởng quá nghiêm trọng, hơn nữa nơi bên trong biên cương của Thục vương được xưng là Thiên Phủ, liên tục vài năm đều là mùa màng bội thu, là căn cứ dự trữ lương thực lớn nhất Phạm Thiên, lương thực rất nhiều. Nay Thục vương bị Hách Liên Diệu áp chế đến cực điểm, chỉ cần gây chút áp lực, tất nhiên có thể mua không ít lương thực.”

“Nói không chừng ngay cả vàng cũng tiết kiệm.” Phong Vô Ý bĩu môi. Đối với năng lực của Hách Liên Diệu, nàng cũng không hoài nghi, dù sao đó là hần cũng chỉ dùng bốn năm đã dẹp hết các tai họa ngầm khắp trên Phạm Thiên sắp xếp đầu vào đây trở thành đế vương mạnh mẽ.

Bởi vì hồn Hỏa Long chế tạo ảo cảnh một lần nữa trở về nhập vào thần khí, hơn nữa thừa nhận Tiêu Từ Mặc làm chủ nhân, nên thời điểm đi ra ngoài, ngoại trừ bỏ độ nóng lạnh bên ngoài của thí luyện băng hòa, cũng không có gặp phải phiền toái gì.

Một lần nữa trở lại nơi trắng như tuyết, nhưng không nhìn thấy đường ra.

Tiêu Từ Mặc tùy tay vẽ một cái, không gian trước mặt đầu ngón tay bỗng nhiên vặn vẹo, vốn dĩ một mặt đất bằng phẳng tự nhiên nhô lên, hình thành một cái sườn dốc phủ tuyết, cuối cùng, dưới sườn dốc lộ ra một cái cửa động đen nhánh.

“Đi thôi!” Tiêu Từ Mặc cười.

“Ừ.” Phong Vô Ý gật đầu, bước đi vào trong động. Bọn họ đều hiểu được, lúc này trở lại thảo nguyên, chính là chiến tranh rồi.

Ngoài thí luyện môn——

“Đến đây!” Tam trưởng lão đột nhiên đứng lên, ống tay áo vung qua một chỗ, lập tức đảo loạn cả bàn cờ lần lượt thay đổi.

“Xem ra cờ ván này là không có thắng bại.” Nhị trưởng lão thần nhiên cười, cũng đứng lên.

Khi nói chuyện, trừ thí luyện môn lý chậm rãi xuất hiện hai bóng dáng.

“Trưởng lão, chúng ta đã trở lại.” Tiêu Tử Mặc cung kính nói.

“Trở về là tốt rồi.” Đại trưởng lão lau râu mép của mình, trên mặt cũng lộ ra mỉm cười, giống như là nhìn đứa trẻ nhà mình đi xa nhà lâu ngày mới về, nhưng không hỏi bọn hắn ở thí luyện môn đến tốt cùng gặp cái gì, chiếm được cái gì, chỉ cần bình an trở về, là tốt rồi.

“Đại trưởng lão, có chuyện muốn xin ngài thứ tội.” Tiêu Tử Mặc nói.

“Cái gì?” Đại trưởng lão sừng sốt một chút.

“Thí luyện môn. chỉ sợ về sau sẽ không thể sử dụng nữa.” Phong Vô Ý cười khan một tiếng nói.

“Hae?” Ba vị trưởng lão nghe vậy, không khỏi quay mặt nhìn nhau. “Cái gì gọi là về sau không thể sử dụng được nữa?”

“Bởi vì chúng ta mang ngọn nguồn lực lượng làm ra ảo cảnh, thần khí Ngôi Sao Liệt Diễm ra ngoài rồi.” Tiêu Tử Mặc kéo ống tay áo, lộ ra Thần châu bởi vì Hồn khí trở về mà có ánh sáng lấp lánh.

“ ”

Sau một lúc yên tĩnh, trong thạch thất đột nhiên truyền ra một trận tiếng cười to: “Tốt tốt tốt, hai tiểu tử các ngươi, quả nhiên là rất mạnh!”

“Đa tạ tam trưởng lão.” Phong Vô Ý cười.

“Thần khí nhận chủ, tất nhiên là duyên phận của các ngươi, chỉ là sau này như thế nào, cũng vẫn như trước cần nhờ vào chính các ngươi.” Đại trưởng lão trầm giọng nói.

“Phải.” hai người liếc mắt nhìn nhau, tự động tới gần, nắm chắc hai tay, mười ngón đan xen.

Đại chiến bắt đầu, máu nhuộm Trường Thiên (dài ngày).

Chỉ là. Có người đang ở nơi đây, mái tóc bạc buồn thiu, vẫn thuộc về ta.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: tin dữ động trời

Trăng nhô lên cao, ngôi sao cũng tỏa sáng rực rỡ.

“Vèo!” Đột nhiên, từ chân trời có hai trùn sáng bạc xẹt qua, giống như hai ngôi sao băng, dừng lại ở bên bờ sông.

“Quả nhiên là chúng ta đã rời khỏi nơi đó.” ๓๓đ☆L☆๓๓đ Phong Vô Ý nhẹ nhàng thở ra, lại cảm giác hơi choáng váng, có lẽ bởi vì Không Gian Khiêu Dục mà nàng cảm thấy không khỏe.

“Vô Ý, không đúng?” Tiêu Tử Mặc nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Phong Vô Ý vừa quay đầu, còn chưa kịp hỏi có gì không đúng, đã thấy lọt vào trong tầm mắt là cảnh tượng làm cho nàng nói không ra lời.

Chỉ thấy bên bờ sông rộng lớn, toàn là những thi thể nằm ngổn ngang, có binh lính Phạm Thiên, có tộc binh của thảo nguyên, cũng có rất nhiều sinh vật hình thù kỳ quái. Thân thủ lĩnh của chúng lại là. người? động vật?

“Là Thú Nhân tộc!” Sau khi xem xét một cổ thi thể xong sắc mặt Tiêu Tử Mặc xanh mét, khẳng định, “Thời gian họ chết đi vẫn chưa tới một ngày, xem ra không lâu trước đây, nơi này đã phát sinh một trận đại chiến.”

“Nhưng, Di Thất đại lục vẫn chưa trở về mà?” Phong Vô Ý cau mày, “Cho dù đã trở lại, thì chiến tuyến thứ nhất là Thương Mang Quan chẳng lẽ lại dễ dàng bị phá như vậy, khiến chiến tranh trực tiếp tiến vào giải đất bình nguyên rộng lớn? Hách Liên Diệu với Trại Lam đến tốt cùng là để làm gì?”

“Nàng xem!” Tiêu Tử Mặc chỉ vào thi thể một Thú Nhân, nặng nề nói, “Áo giáp, binh khí, tuy rằng có chút cổ xưa, cũng là kiểu cũ, nhưng rất rõ ràng, đó

là quân trang của Phạm Thiên tuyệt đối không thể sai được.”

Sắc mặt Phong Vô Ý dần chìm xuống, mãi lâu mới nói: “Cho dù như thế nào, trước tiên phải tìm được bọn họ đã rồi nói sau.”

“Liên lạc với Lư Ly đi.” Tiêu Tử Mặc thờ dài.

Phong Vô Ý gật đầu, đưa ý nghĩ vào Ngọc Thạch.

Rất nhanh, Từ phía bắc phương có một tiếng pháo hiệu, sáng chói trên bầu trời.

“Đi!” Hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi vội vàng chạy về hướng pháo hiệu nổ.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, dường như cũng bị nhiễm một màu máu đỏ tươi.

Chỉ một lát sau, trong tầm mắt họ có thể nhìn thấy doanh trường cùng ánh lửa, một con ngựa phi như bay về hướng này, áo đỏ tung bay, đúng là Lư Ly rồi. Chỉ là nhìn bộ dạng nàng giờ phút này lại có chút chật vật, mái tóc rối bù xõa xuống, bên trái giống như bị đao chém qua, hai bên cao thấp không đều nhau, trên quần áo còn mờ mờ lộ ra vết máu, cùng với lớp vải băng vết thương màu trắng.

“Lư Ly, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Tử Mặc vội hỏi. Bọn họ ở thí luyện môn mới bảy ngày, sao tình hình có thể trở lên xấu đến nước này?

“Thiếu chủ, Tử Mặc sư huynh!” Lư Ly xoay người xuống ngựa, lao đảo một chút mới đứng vững, trên mặt tràn ngập sự mệt mỏi.

“Làm sao vậy?” Phong Vô Ý đỡ bả vai nàng.

“Thương Mang Quan, rơi vào tay dị tộc rồi.” Lư Ly nói một câu như xé đánh giữa trời quang, khiến đầu óc bọn họ choáng váng.

Mặc dù nhìn thấy những thi thể kia thì họ cũng đã có dự cảm không tốt, nhưng chính tai nghe thấy tin tức động trời như vậy, hai người vẫn có cảm giác không thể chấp nhận nổi. Tường thành Thương Mang Quan cao lớn chắc chắn, cho dù đao thật dị tộc có dày, nhưng cũng không thể trong vòng có bảy ngày mà đã chiếm đóng được thành, mà cho dù có âm mưu thì xung quanh Thương Mang Quan cũng không có đường vòng hay đường tắt, cho dù dùng hết âm mưu để dụ quân trong thành ra ứng chiến, thì vẫn còn Hách Liên Diệu cùng Trại Lam, chắc hẳn họ cũng không xúc động đến mức vứt bỏ thành như vậy, lại còn ngu ngốc ra khỏi thành cùng dị tộc đã chiến.

Nhưng mà, nói đi phải nói lại, Di Thất đại lục chưa trở về, rốt cuộc ở đâu ra nhiều dị tộc đi vào Phạm Thiên như vậy?

“Ban đầu sau khi Phạm Thiên cùng thảo nguyên chính thức kết thành đồng minh, chúng ta chính thức cùng nhau hợp binh, vận chuyển vật tư từ biên giới Phạm Thiên đến tu sửa Thương Mang quan, chuẩn bị đối phó với chiến tranh. Chỉ là, cũng không biết tại sao trong lúc đó lại đột nhiên phát hiện ra vô số dị tộc.” Lư Ly tiếp tục nói, “Nghìn năm qua, tuy rằng cũng có vài lần tu sửa Thương Mang quan, nhưng là bao gồm lần này, tất cả đều tập trung gia cố về phía biển, binh lính phòng ngự tất nhiên cũng đều đặt ở đó, mà tường thành phía gần thảo nguyên bởi vì lâu năm thiếu tu sửa, d_đ☆L☆q_đ căn bản chịu không chống được vài lần kẻ thù tấn công liền bị chiếm, bởi vì ai cũng không nghĩ tới việc kẻ thù lại tấn công từ phía sau, trong thành không hề chuẩn bị, chờ tới khi dị tộc đánh vào trong thành, binh lính của chúng ta mới vội vàng tổ chức đánh trả, nhưng mọi chuyện đã quá trễ, thấy không thể xoay chuyển tình thế, bệ hạ Hách Liên Diệu đành mang theo tàn binh rút lui ra khỏi thành. Tộc trưởng Trại Lam nói muốn đi tiêu hủy vật tư vừa mới vận chuyển đến, không thể để lại cho dị tộc, nên đã dẫn theo một số người tách khỏi chúng ta đi tiêu hủy chúng, bởi vì cả đường rút lui đều bị dị tộc đuổi giết, chúng ta chỉ có thể vừa đánh vừa lui, căn bản không có thời gian dừng lại để chỉnh chu quân đội, tìm hiểu tình thế, cũng không biết tình hình của tộc trưởng Trại Lam bên kia thế nào.”

Vừa nói, ba người vừa đi đã tới gần doanh trường.

Có thể nhận ra được, không chỉ là thương vong nghiêm trọng, Thương Mang quan rơi vào tay giặc, bị một đường bị kẻ thù đuổi giết, hơn nửa mặt mũi dị tộc khủng bố hơn nữa còn có sức chiến đấu dũng mãnh, có lẽ tạo thành khủng hoảng lớn trong tâm lý những binh lính kia, sĩ khí đã hạ xuống tới điểm thấp nhất. Nếu không phải bởi vì chiến đấu là vì sự sinh tồn, căn bản không đường để trốn, chỉ sợ sớm đã xuất hiện kẻ đào ngũ. Nhưng dù như thế, tinh thần chiến sĩ bất ổn, tinh thần của binh sĩ giảm sút, muốn dẫn dắt một đội quân như vậy trở lại chiến đấu, quả thật là nói dễ hơn làm.

Đi vào trong quân doanh, nhìn thấy binh lính của bọn họ dần dần đánh trống reo hò, vẻ chết lặng trong mắt họ rốt cục cũng xuất hiện ánh sáng.

“Quốc sư đại nhân, rốt cuộc ngài đã trở lại!”

“Quốc sư, quái vật này ăn thịt người, trên chiến trường chúng trực tiếp cắn mất một nửa người mà ăn!”

“Phạm Thiên liệu có bị tiêu diệt không? Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“.....”

Nhìn tầng tầng lớp lớp binh sĩ vây quanh, tạo thành ba tầng bảy lớp ồn ào, Phong Vô Ý suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Tử Mặc, trước tiên chàng hãy ở lại, trấn an tinh thần binh sĩ một chút, ta cùng Lư Ly đi gặp Hách Liên Diệu trước nhé.”

“Được.” Tiêu Tử Mặc gật đầu, nở một nụ cười âm áp.

Phong Vô Ý lùi lại phía sau vài bước, khó khăn lôi kéo Lư Ly ra khỏi đám người. Nàng biết, vừa mới trải một trận đánh với những thứ không hề biết,

Tiêu Từ Mặc là chiêm tinh sư, chàng nhất định có thể làm yên lòng binh lính, thậm chí còn hơn đế vương của Phạm Thiên Hách Liên Diệu!

“Cuối cùng các người đã trở lại rồi.” Trong Vương trướng, Hách Liên Diệu tựa người vào ghế, cũng không buồn nhìn nàng, giọng nói đầy mệt mỏi, giống như đây không phải là bây giờ, mà là năm năm vậy.

“Người không sao chứ?” Phong Vô Ý tự nhiên đi đến ngồi đối diện hắn.

“Còn sống.” Hách Liên Diệu thờ dài, ngồi ngay ngắn lại.

“Không thể ngờ được mới có bảy ngày ngắn ngủi, tình thế lại có thể trở lên trầm trọng như vậy.” Phong Vô Ý thờ dài, “Người có biết tại sao dị tộc lại có thể xuất hiện ở sau Thương Mang không?”

“Không biết.” Hách Liên Diệu lắc đầu, đưa tay lên xoa huyệt thái dương đau nhức, làm cho tinh thần mình tỉnh táo hơn một chút, nói tiếp, “Vào buổi tối cách đây ba ngày, không hề có bất kì dấu hiệu gì, sau một ngày tu sửa tường thành, ngoài binh lính tuần tra, tất cả mọi người đều ngủ, nhất là đối với phía đại thảo nguyên, bởi vì chúng ta cùng Trại Lam hợp tác, vốn dĩ là không hề nguy hiểm, phòng thủ lại càng lơ lửng. Vào lúc canh ba, từ phía sau đột nhiên truyền đến một loạt tiếng kêu, sau đó lại phát hiện ra vô số binh mã dị tộc!”

“Nhiều người như vậy tới gần, mãi cho đến khi Thương Mang Quan rơi vào tay giặc, sao lại không bị phát hiện?” Phong Vô Ý không thể tin tưởng nói.

“Ồi, chúng giống như là từ không khí xuất hiện vậy.” Hách Liên Diệu suy nghĩ, lại nói, “Nhưng mà may mắn là còn một binh lính tuần tra sống sót, hắn nói là trước đó bị tập kích, từ bầu trời bao la phía Nam xuất hiện một tia chớp màu đen. bởi vì đêm đó không mưa, mà lại có tia chớp màu đen, trầm nghĩ ngờ là hắn nhìn lầm rồi.”

“Tia chớp màu đen?” Phong Vô Ý lâm bẫm, chợt nhớ tới, vừa rồi nàng cùng Tiêu Từ Mặc từ thí luyện môn trở về, người ngoài nhìn vào, không phải là hai trùm ánh sáng bạc sao? Có lẽ. chuyện này cùng việc dị tộc đột nhiên xuất hiện ở quan nội có liên quan với nhau! Nhưng mà nàng không hiểu rõ về pháp thuật, Lưu Ly cũng là lấy lực là chính, có lẽ cần phải chờ Tiêu Từ Mặc đến rồi xem xét cận kề một chút.

“Lúc này chúng ta đang gặp rắc rối rất lớn.” Hách Liên diệu cười khổ, “Vốn dĩ Thương Mang quan là chúng ta dùng để đối phó với dị tộc, nhưng hôm nay rơi vào tay dị tộc, trên thảo nguyên rộng lớn này cùng chiến đấu với dị tộc, chúng ta tổn thất quá lớn, phải có năm binh lính cường tráng mới có thể giết chết một Thú Nhân.”

“Không chỉ như vậy, vấn đề lớn nhất là. một khi Di Thất đại lục thực sự trở về, Thương Mang quan sẽ trở thành nơi bọn họ dừng chân, Phạm Thiên nhất định sẽ trở thành cái đing trong mắt chúng.” Phong Vô Ý nhíu chặt mày nói, “Còn một điều nữa, dị tộc đã có biện pháp vượt qua biển rộng, vòng qua Thương Mang quan, trực tiếp xuất hiện ở đại thảo nguyên, như vậy. ai có thể cam đoan bọn họ sẽ không trực tiếp xuất hiện ở đất liền đây?”

Hách Liên Diệu nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Quả là, sau nhiều ngày sau đêm giao chiến, trốn chết, lại giao chiến, do quá khản trương, mà chỉ tập chung vào chiến sự trước mắt, lại quên mất lo lắng chuyện quan trọng có thể xảy ra này.

Nếu. nếu có một đội dị tộc trực tiếp xuất hiện ở khu vực đô thị sầm uất, chỉ sợ sẽ không ứng phó kịp, trong vòng một đêm thành thị có thể biến thành Tù Thành! Hơn nữa, vì tìm cách ứng phó với chiến tranh, binh mã của Phạm Thiên đều đã triệu tập đến biên giới với thảo nguyên rồi, thời điểm này trong Phạm Thiên vốn dĩ là không hề có nhiều binh lính!

“Điểm này, ta nghĩ tạm thời còn có thể yên tâm.” Khi hai người nói chuyện, Tiêu Từ Mặc vén rèm đi đến.

“Làm sao người biết?” Hách Liên Diệu nghi ngờ hỏi.

“Rất đơn giản, nếu dễ dàng đánh bại người ở nơi này như vậy, chỉ sợ trên đại thảo nguyên đã sớm tràn đầy dị tộc rồi.” Tiêu Từ Mặc nhún vai, đi đến bên cạnh Phong Vô Ý ngồi xuống, tiếp tục nói, “Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, bọn họ sẽ không cách nào đưa thêm nhóm người thứ hai tới đây, cho nên mới phải lấy Thương Mang Quan làm cứ điểm, sau đó từng bước tiến đánh Phạm Thiên.”

“Nói vậy, việc quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là trước khi Di Thất đại lục trở về phải đoạt lại Thương Mang Quan.” Hách Liên Diệu vỗ bàn một cái, lại bắt đầu thờ dài, “Nhưng mà đoạt lại Thương Mang quan, nói dễ hơn làm.”

“Không phải, tường thành Thương Mang gần thảo nguyên lâu năm thiếu tu sửa? Nếu dị tộc dễ dàng đánh như vậy, thì đối với chúng ta cũng là có lợi phải không?” Phong Vô Ý nghi ngờ hỏi, “Tuy rằng khi công thành sẽ tổn thất rất lớn, nhưng nếu bây giờ không muốn trả giá....sau này lúc có thêm binh lính dị tộc, tình trạng của chúng ta sẽ càng ngày càng xấu.”

“Vấn đề này.” Sắc mặt Hách Liên Diệu thống khổ vô cùng, “Sau ngày Thương Mang quan bị chiếm đóng, trăm từng dẫn người tổ chức một lần phản kích bất ngờ, nhờ tộc binh thảo nguyên quen thuộc địa hình dẫn đường, trước tiên là đánh lạc hướng truy binh, để bọn họ đuổi theo, rồi nhanh chóng trở về Thương Mang Quan, hi vọng thừa dịp trong thành không có phòng bị, đoạt lại quan ải.”

Phong Vô Ý giật mình, lấy tính cách cùng năng lực của Hách Liên Diệu, cho dù đối thủ là dị tộc, cũng không thể chịu bị đánh đến tình trạng thảm hại này.

“Kết quả thế nào?” Tuy rằng biết rõ bọn họ đang ở nơi này, có nghĩa là tập kích bất ngờ thất bại, nhưng Tiêu Từ Mặc vẫn hỏi một câu.

“Tường thành Thương Mang Quan tuy rằng lâu năm thiếu tu sửa, nhưng cũng không yếu ớt như vậy, mà Thương Mang Quan chỉ dùng để phòng ngự, bên trong vốn không có vũ khí để công thành, hơn nữa lúc chúng ta rút lui rất vội, ngoại trừ một phần nhỏ lương thảo, cũng không kịp mang theo cái gì. Trên thảo nguyên lại không có nhiều binh khí có thể dùng đến, dẫu sao binh lính của chúng ta lại không giống như dị tộc có thiên phú bẩm sinh có thể tay không mà leo lên tường thành.” Hách Liên Diệu thở dài, mới tiếp tục, “Nhưng đó cũng không phải vấn đề gì lớn, chuyện khiến người khác kinh ngạc nhất là trên đỉnh tường thành Thương Mang Quan bị đặt vô số các tảng đá màu đen, loại tảng đá này chính là tà môn, chúng tự động hình thành một vòng bảo vệ, tự chống lại tất cả công kích, binh lính của chúng ta vốn dĩ không thể tới gần tường thành.”

“Đó là một loại tinh thạch có thuộc tính hắc ám.” Lưu Ly ở bên cạnh giải thích, “Phối hợp với một loại trận pháp cổ xưa, tự động hình thành pháp trận phòng ngự, cự tuyệt tất cả các lực lượng không có thuộc tính hắc ám tiến vào.”

“Có cách gì phá giải không?” Phong Vô Ý trực tiếp hỏi.

“Trừ phi có thể hủy diệt tinh thạch này.” Lưu Ly chần chờ một chút mới nói, “Thật ra nguyên lý hoạt động của trận pháp kia cũng không phức tạp, chỉ là dùng để bày trận thì chủ yếu phụ thuộc vào thuộc tính của tinh thạch hắc ám, để hình thành một cỗ lực lượng khổng lồ, cho dù ta có trăm nghìn diệu kế, nhưng lực lượng đối lập thực sự quá lớn, dù như thế nào đều là lấy trứng chọi đá.”

Phong Vô Ý gật đầu, lấy lực phá khéo léo, lúc trước nàng ở Tuyền Kì Thạch phủ thí luyện cũng là lấy phương pháp này phá vỡ trận thế của Lưu Ly, chỉ là nay hai bên công và thủ chỉ đảo lộn một chút mà thôi.

Lưu Ly là thiên tài trận pháp, bốn năm rèn luyện, nhất là sau lần thất bại đó, nàng càng thêm chăm chỉ luyện tập, nàng nói không nghĩ ra cách, chỉ sợ cũng không còn cách nào. Nhưng mà... hủy diệt tinh thạch? Nếu như có thể hủy diệt tinh thạch đặt ở trên tường thành, binh mã Phạm Thiên cũng có thể trực tiếp đánh vào trong rồi, còn trông coi tinh thạch, trận pháp làm gì?

“Cũng chưa chắc không có biện pháp.” Tiêu Tử Mặc bỗng nhiên nói.

“Tử Mặc sư huynh còn biện pháp nào sao?” Lưu Ly sững sờ, nàng không cho là mình ở mặt trận pháp còn có thể thua bởi bất luận kẻ nào, mặc dù người kia là sư huynh mà nàng xưng bá từ nhỏ.

“Ta nói là chưa chắc là không có cách nào hủy diệt tinh thạch này.” Tiêu Tử Mặc mỉm cười nói.

“Nói đi.” Phong Vô Ý quay đầu nhìn hẩn.

“Xét đến cùng, tinh thạch này tác dụng là cung cấp năng lượng cho trận thế, chỉ cần giảm bớt thời giờ cung cấp năng lượng đó, tinh thạch dĩ nhiên là bị hủy diệt rồi.” Tiêu Mặc dự tính trước, “Tuy rằng tinh thạch chứa đựng rất nhiều năng lượng, hơn nữa lực lượng mất đi cũng có thể tự nhiên khôi phục, nhưng mà, chỉ cần làm cho trận thế không ngừng hoạt động, không ngừng tiêu hao tốc độ khôi phục càng nhiều càng tốt.”

“Nhưng mà, làm cho trận thế càng không ngừng hoạt động, không phải là chúng ta phải không ngừng công kích sao? Hơn nữa phải công kích mãnh liệt, công kích theo quy mô lớn, hiện nay ngay cả tường thành Thương Mang quan cũng không thể tấn công, chứ đừng nói là làm cho trận thế bất ổn.” Hách Liên Diệu cau mày, “Như vậy sẽ cần phải hy sinh quá lớn, chúng ta sẽ không chống đỡ nổi.”

“Không đúng!” Lưu Ly suy nghĩ một chút liền thông suốt, lập tức nói, “Cái trận thế kia cự tuyệt tất cả các năng lượng không có thuộc tính hắc ám, không chỉ hạn chế binh lính công thành!”

“Ý của ngươi là, công kích ở cự ly xa, ví dụ như ném đá, bắn tên, chỉ cần là uy hiếp đối với Thương Mang quan, đều sẽ bị trận thế tự động phòng ngự?” Hách Liên Diệu cũng nhanh chóng hiểu được.

“Không sai, trận thế thật ra là từ huyết, chỉ dựa theo nguyên lý trước đó đặt ra mà khởi động, cũng không căn cứ theo tình huống để phán đoán.” Lưu Ly gật đầu nói.

“Nói như vậy, phương pháp tốt nhất để dễ dàng tạo thành uy hiếp chính là phóng hỏa.” Hách Liên Diệu không chút do dự nói.

“Nhưng mà, Tử Mặc sư huynh cùng thiếu chủ dùng hỏa lực cũng không thể giảm bớt thời gian hơn ngàn tinh thạch khôi phục năng lượng, mà mùa này nước mưa đầy đủ, cỏ cây tươi tốt, trên đại thảo nguyên này rất khó tìm được vật để nhóm lửa.” Lưu Ly khó xử.

“Không sao cả, lần này chúng ta trở về chắc cũng có thể tìm được pháp bảo phóng hỏa tốt nhất!” Phong Vô Ý nói.

“Xin hỏi trên người bệ hạ có bảo vật gì không?” Tiêu Tử Mặc quay đầu hỏi, “Kim khí, Ngọc Thạch, cái gì cũng được.”

Hách Liên Diệu nghe được câu này không khỏi sững sờ một lúc lâu, mới nói: “Trên đường hành quân đương nhiên sẽ không mang theo Kim Khí bên mình, nhưng ngọc thạch thì có.”

Nói xong, hẩn trực tiếp từ trên lưng tháo xuống một khối ngọc bội đưa cho Tiêu Tử Mặc.

“Đa tạ bệ hạ ban thưởng.” Tiêu Tử Mặc cũng không chút khách khí nhận lấy, để vào trong ngực.

“Ngươi lấy ngọc bội làm gì?” Hách Liên Diệu thật sự tò mò, trước kia vì muốn nhờ hẩn giúp đỡ, từng ban thưởng không biết bao nhiêu bảo vật, đều bị trả về y nguyên, mà bây giờ, dẫu sao hẩn lại chủ động mở miệng nói muốn một bảo vật?

“Đốt thành.” Tiêu Từ Mặc chỉ trả lời hai chữ.

“Hả?” Không chỉ có Hách Liên Diệu không hiểu gì hết, mà ngay cả Lưu Ly cũng không hiểu ra sao nhìn hai người trước mặt.

Đốt thành? Dùng ngọc bội?

“Bệ hạ vẫn nên chuẩn bị nhiều bảo vật một chút, sau này còn phải dùng tới nhiều.” Phong Vô Ý nhin cười bổ sung một câu, “Cũng không cần phải là bảo vật quý giá nhất, chỉ cần đáng giá là được, vàng, bạc đều không thành vấn đề.”

Hách Liên Diệu nhìn bộ dạng Tiêu Từ Mặc che dấu rõ ràng là không muốn nói nhiều, khề chau mày, vẫn gật đầu.

Hắn tin tưởng Phong Vô Ý cùng Tiêu Từ Mặc sẽ không dùng phương pháp này để đùa giỡn hắn, hơn nữa bọn họ cũng không cần bảo vật quý giá, vật đáng giá lời mà nói... đối với Phạm Thiên giàu có và đông đúc, tùy tiện lấy hai món đồ trong cung mà nói đều vô cùng đáng giá, chỉ cần cho người ta đi vận một chút qua đây là được.

Thật ra, Tiêu Từ Mặc cũng không thể nói cho hắn biết mình muốn lấy bảo vật là dùng để làm gì, chỉ là.để cho người ta biết đây chính là tính tình của thần khí, thì người khác chắc chắn đặc biệt, đặc biệt không thể tin được! Đến khi hạ được Thương Mang Quan rồi nói sau.

“Báo ~” đột nhiên, ngoài trường truyền đến một tiếng hét dồn dập của binh lính, “Khởi bẩm bệ hạ, hơn mười dặm phía Bắc, phát hiện một đội quân dị tộc, ước chừng có hơn hai ngàn binh lính!”

“Truyền lệnh toàn quân chuẩn bị chiến đấu!” Hách Liên Diệu giương lông mày, bước ra ngoài.

“Chúng ta cũng đi xem một chút đi.” Phong Vô Ý nói.

“Ừ.” Tiêu Từ Mặc cau mày nói, “Tới cũng nhanh thật.”

Ba người đi ra ngoài trường, chỉ thấy tam quân sĩ khí tuy rằng còn có chút thấp, nhưng so với bọn họ vừa rồi cũng đã khá lên rất nhiều, xem ra Tiêu Từ Mặc trấn an quân sĩ rất tốt.

Chỉ một lát sau, quân doanh đều bị dỡ bỏ, đoàn xe chở đồ đạc, vật phẩm bị đưa lên phía trước, trở thành phòng tuyến tạm thời.

“Vô Ý, chúng ta cần thắng một lần.” Tiêu Từ Mặc thấp giọng nói, “Không có bất kỳ thứ gì tốt hơn so với một trận toàn thắng, để cho binh lính hiểu được, dị tộc cũng không phải không thể đánh bại, từ đó mà vực dậy lòng quân.”

“Ta biết.” Phong Vô Ý vuốt ve chùy thủ lạnh như băng trong tay, trong mắt tràn ngập lạnh lẽo.

Thôi thì dùng đám người dị tộc này để khai đao đi, một kẻ cũng đừng hòng sống sót mà trở về!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Cử Lê Hóa Hình

Dần dần, dựa vào ánh trăng, đã có thể nhìn thấy bóng dang Thú Nhân.

Không có trận địa gì, cũng không có tổ chức gì, xem ra bọn họ đã sớm có thói quen chiến đấu rồi như vậy rồi, ngay cả chuẩn bị cũng không cần, trực tiếp xông tới là một chém giết luôn.

“Là Lang Nhân.” Tiêu Từ Mặc nhìn trong chốc lát, nhẹ giọng nói, “Ồ trong Thú Nhân tộc, Lang Nhân có lẽ không có sức chiến đấu mạnh bằng Hồ Nhân dũng mãnh, nhưng tốc độ cùng độ nhạy bén của bọn họ lại là mạnh nhất.”

“Người tới không quá nhiều, muốn giải quyết một lần cũng không khó, chính là.” Phong Vô Ý hơi nhíu mày.

“Dùng hoa lệ nhất, có hiệu quả thị giác.” Tiêu Từ Mặc nói không chút do dự.

“Mỗi người một nửa, thế nào?” Phong Vô Ý suy nghĩ một chút nói.

“Được.” Tiêu Từ Mặc gật đầu.

Nhanh chóng trao đổi xong ý kiến, hai người lướt qua binh lính bảo vệ, bay qua đồng đồ vừa tạo thành phòng tuyến tạm thời, sau đó vẫn tiếp tục bước về phía trước, mà Lang Nhân chỉ cách chỗ đó khoảng một trăm mét, gần như đã tiếp cận họ.

Trên trán binh lính đồ đầy mồ hôi tay nắm thật chặt đao thương, không nháy mắt nhìn chăm chăm bóng dáng ngạo nghễ đứng dưới ánh trăng.

“Ta trái, nàng phải.” Tiêu Từ Mặc vừa nói xong, từ giữa hai người liền xuất hiện một bức tường lửa bốc cháy từ mặt đất lên, hơn nửa lửa lại không ngừng cháy lớn về phía trước, nháy mắt đã xông thẳng tới phân cách Lang Nhân thành hai bên.

“Tốt, ta nhất định nhanh hơn chàng.” Phong Vô Ý cười nhẹ, giống như bản thân nàng chỉ đang đi dạo trong sân nhà mình, trực tiếp nghênh đón. Nàng tu luyện công pháp là lực, tuy rằng đó là Lang Nhân, chắc chắn bọn họ sẽ không chịu đứng yên để nàng giết, nhưng mà cho dù đối phương xếp thành hàng ngoan ngoãn mời nàng giết, thì cũng phải mất hơn nửa canh giờ cũng chưa chắc có thể giết được một rừng người như vậy. Muốn công kích trên diện tích lớn, cũng chỉ có phương pháp này thôi.

Tiêu Từ Mặc chỉ liếc nhìn nàng một cái, liền đắc ý dự đoán xem nàng dùng cách gì để đoạt giải quán quân. So với Phong Vô Ý, tu thuật của hắn có thể lựa chọn nhiều loại phương pháp xử lý hơn, nhưng mà để tạo cho binh lính niềm tin vững chắc và có thêm quyết tâm thì tốt nhất vẫn nên dùng hỏa điểm.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều được nhìn một cảnh hiếm thấy, không khí xung quanh Tiêu Từ Mặc dường như biến thành màu đỏ, chậm rãi lan tỏa ra, đột nhiên, “vù” một cái, trong không trung bốc lên một ngọn lửa, sau đó chỉ trong thời gian nháy mắt, ngọn lửa liền lan tràn tạo thành một bức tường lửa bao quanh toàn bộ chiến trường.

Tất cả bọn Lang Nhân đều dừng bước chân đang chuẩn bị công kích, điên cuồng phui những ngọn lửa bám trên người. ๔๔đ☆L☆๔๔đ Vốn dĩ vì bọn họ có ưu thế là tốc độ, nên đều chỉ mặc loại áo giáp đơn giản, dễ dàng bén lửa hơn, chỉ trong chốc lát, trên chiến trường liền xuất hiện một loại mùi cháy khét lẹt.

Rốt cục có một Lang Nhân bị đốt tới đau điếng đã phát hiện một bóng dáng nhân loại đứng yên cách đó không xa, theo trực giác liền nghĩ ra rằng là hắn đang giả trò quỷ, hân tru lên một tiếng rồi xông đến.

“Từ không.” Cho dù là nhìn tình trạng thâm trọng trước mặt, trong mắt Tiêu Từ Mặc vẫn là một mảnh không hề bận tâm như cũ, mở miệng gọi một tiếng.

Ánh sáng màu tím đột ngột bay lên, trước mặt hắn xuất hiện rất nhiều ánh sáng màu tím kì dị lạnh như băng, một âm thanh to lớn vang lên, ngọn lửa cao ngạo từ mặt đất bùng cháy như cánh chim mở ra lúc bay, dùng sức một cái.

Ngay lập tức một cỗ Băng Phong lạnh buốt thổi qua ngọn lửa, vốn dĩ ngọn lửa màu đỏ, thế nhưng lúc này lại mang theo ánh sáng tím quý dị.

“A ~~~”

“&&. ! ¥ %”

Không ai có thể hiểu được rốt cuộc Lang Nhân kia đang hô cái gì, chỉ là tất cả mọi người có thể nhìn thấy, bộ phận nào ngọn lửa màu tím kia đốt cũng không có cháy sém mà lại bị đóng băng! Có thể nói đây là bị cả băng và lửa thiêu đốt.

Tiêu Từ Mặc ngồi ở trên không nơi ánh sáng màu tím tỏa ra, mắt lạnh nhìn Lang Nhân phía dưới giãy dụa ở trong biển lửa. Tuy rằng thủ đoạn như vậy thực tàn nhẫn, nhưng đây là chiến tranh.

Mà ở phía bên kia, so với thanh thế lớn của Tiêu Từ Mặc, Phong Vô Ý lại có vẻ lạng lẽ hơn hẳn.

Chỉ thấy nàng chậm rãi đi vào giữa đám Lang Nhân, nhẹ nhàng phát ra công kích theo bốn phương tám hướng, nhưng mà, tuy rằng nàng cũng chưa động đậy dù chỉ là một ngón tay, nhưng chỉ cần nàng đi tới chỗ nào, thì Lang Nhân ở đó sẽ biến mất một ít. Lúc mới bắt đầu vẫn chưa có người nào phát hiện, nhìn thấy quân số bị giảm mạnh, mà lại không còn thì thế gì, thậm chí ngay cả vết máu cũng không có, bọn Lang Nhân lúc này thực sự kinh hoàng .

Cái nữ tử nhân loại này, rõ ràng mặt mỉm cười, thoạt nhìn cũng yếu đuối không có khả năng gây hại gì, nhưng lại. . . . biết yêu thuật!

Đám binh sĩ ở phía sau đang xem cuộc chiến cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Mấy ngày qua bọn họ đều bị dị tộc đánh tới sứt đầu mẻ trán, chẳng lẽ lại dễ dàng đối phó như vậy? Hình như nhẹ nhàng đến nỗi giống khi nhỏ cò trong sân vậy. Nếu đã như thế, trận chiến này, chắc hẳn còn có hi vọng?

Sau một lát, tất cả đều trở lại yên tĩnh. Chỉ thấy một nửa phía bên trái một đồng xác bị thiêu nằm ngổn ngang hướng lên trời, vô cùng thâm trọng, mà một nửa bên phải. sạch sẽ, không có thứ gì lưu lại, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“A a a a ~”

Sau một lúc im lặng, trên thảo nguyên truyền đến tiếng hoan hô điệp tai nhức óc, đem sự sợ hãi, bàng hoàng mấy ngày hôm nay trở thành hư không.

Tiêu Từ Mặc thu hồi từ không, rơi xuống bên cạnh Phong Vô Ý, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, không khỏi nở nụ cười.

Bọn họ biết, thật ra chuyện tiêu diệt được đám Lang Nhân này, không hề đơn giản như suy nghĩ trong mắt binh sĩ. ๔๔đ☆L☆๔๔đ Đầu tiên, Lang Nhân truy đuổi con mồi mấy ngày mấy đêm, sớm đã hình thành thói quen, vẫn chưa hề có lòng phòng bị, tiếp theo, số lượng cũng không nhiều, dù sao thì tinh thần lực của Tiêu Từ Mặc cũng chỉ kéo dài trong thời gian có hạn, nếu không hẳn đã tự mình đi thiêu Thương Mang quan, không cần phải nghĩ đến chuyện hối lộ Hòa Long rồi, Phong Vô Ý cũng chỉ tạo thành không gian có giới hạn, không có khả năng chứa toàn bộ người bên trong.

Nhưng mà, trận này thật sự đã thắng lợi hoàn toàn, đúng là như tạo ra tia sáng hi vọng trong bóng đêm.

Lòng quân càng thêm cứng rắn, tinh thần chiến đấu đã quay trở lại rồi, có hi vọng trước khi Di Thất đại lục trở về có thể phản công giành lại Thương Mang quan!

“Làm không tệ.” Hách Liên Diệu đi đến, vỗ bả vai Tiêu Từ Mặc.

“Thừa dịp lúc này tinh thần chiến đấu của binh sĩ đang cao, lập tức phản công chiếm Thương Mang quan!” Tiêu Từ Mặc nói.

Hách Liên Diệu sững sốt một chút, lập tức nặng nề gật đầu. Tuy rằng hiện tại binh lính cũng đã rất mệt mỏi rồi, nhưng tinh thần lại phấn chấn vô cùng cho dù tiếp tục hạ trại, chỉ sợ cũng không có người nào có thể nghỉ ngơi, còn không bằng thừa dịp này mà hành quân chiến đấu!

Những chuyện sau đó đều có Hách Liên Diệu đi lo liệu, Phong Vô Ý đứng ở một bên, nhìn trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Từ Mặc, cho dù có thể phá vỡ trận pháp phòng ngự kia, nhưng mà chúng ta không có vũ khí công thành, phải làm sao mới có thể công phá tường thành đây? Lực lượng chính của Di Thất đại lục cũng chưa đến, vào lúc này, phải hết sức cẩn thận để không cần hao tổn nhiều binh lực.”

“Chuyện này ta đã nghĩ tới rồi, chắc là có thể giải quyết phòng ngự cùng pháp trận giải quyết luôn.” Tiêu Từ Mặc sớm đã suy nghĩ gập đầu, lại cau mày nói, “Bây giờ đối với chúng ta vấn đề lớn nhất là, phải biết được tại sao dị tộc có thể đến Phạm Thiên, chuyện này nếu không rõ ràng, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể đồn toàn bộ tinh thần để đối mặt với chiến tranh trước mắt, bởi vì lúc nào cũng đều phải phòng bị tránh để bị bọn chúng tập kích từ phía sau.”

“Nhưng trước mắt chúng ta không có đầu mối gì.” Phong Vô Ý thở dài nói.

Tiêu Từ Mặc không đáp, chỉ ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn về ngôi sao ở nơi xa phía cuối trời.

“Trời sáng mau quá.” Phong Vô Ý nói.

“Từ nơi này tới Thương Mang quan, nếu như hành quân gấp mà nói..., hai ngày là đủ rồi.” Tiêu từ mặc nói.

“Chàng tính không đếm xỉa gì hết mà tiến thẳng đến Thương Mang quan sao?” Phong Vô Ý kinh ngạc nói.

“Ừ, nhìn thì có vẻ lớn mật, thật ra cũng không có gì nguy hiểm.” Tiêu Từ Mặc cười nói.

“Đúng thế.” Phong Vô Ý nghĩ, cũng đồng ý nói, “Toàn bộ Lang Nhân đã bị chúng ta tiêu diệt, như vậy là liên hệ với Thương Mang quan có thể đã bị chặt đứt rồi, bọn họ cũng không dám khi không rõ tình hình bên ngoài, mà tiếp tục phái ra một đội quân nữa.”

“Nếu quân lính bị mất người chỉ huy, vậy thì đến một giết một, đến hai giết hai!” Lưu Ly đi tới trên khuôn mặt xinh đẹp đang đờ đờ sát khí.

Phong Vô Ý biết, đã nhiều ngày này nàng phải chịu không ít mệt mỏi, cười cười, cũng không để ý, dù sao phần nộ tích góp từng tí một sẽ càng ngày càng nhiều, khi ra tay càng lưu loát hơn!

Đột nhiên, sắc mặt của nàng biến đổi, trong không gian do nàng tạo thành không ngờ lại có báo động nguy hiểm! Cũng chỉ là thu vãi Lang Nhân mà thôi —— được rồi, tuy rằng số lượng hơi nhiều một chút, nhưng làm sao có thể. nghĩ đến đây, nàng bỗng nhiên giật mình nhớ tới một vấn đề. Hình như. lần trước nàng đã ném Hoàng Cửu Lê vào không gian tự tạo thành này, sao lại không nhớ tới hẳn chứ?

“Làm sao vậy?” Tiêu Từ Mặc chú ý tới sắc mặt của nàng thay đổi.

“Chỉ sợ có chút ít phiền toái, ta cần một không gian yên tĩnh không có ai.” Phong Vô Ý thấp giọng nói.

“Bệ hạ, ta cùng Vô Ý đi trước, để xem xét động tĩnh của Thương Mang quan, thuận tiện kiểm tra xem phía trước còn có quân địch không, nếu có tin tức, thì sẽ báo tin về!” Tiêu Từ Mặc cao giọng bỏ lại một câu, cũng không đợi Hách Liên Diệu trả lời, đã triệu hồi ra từ không, kéo Phong Vô Ý đi tới, còn chưa kịp chớp mắt đã bay xa.

Hách Liên Diệu sững sốt nửa ngày còn chưa phục hồi tinh thần, nhìn bộ dạng bọn họ vừa rồi rõ ràng là muốn tiến lên cùng với đại quân, tại sao đột nhiên lại thay đổi ý kiến rồi? Hơn nữa còn gấp gáp đến nỗi ngay cả câu trả lời của hắn cũng không nghe, nói xong liền chạy lấy người là sao? Nói đi cũng phải nói lại, con quái điều vừa bay đã bay cao như vậy, liệu có thể điều tra tình hình quân địch không? Cho dù phía dưới có người, bọn họ cũng không thể nào nhìn thấy được?

“Bệ hạ, ta cũng phải cùng các người chia nhau ra mà đi thôi.” Lưu Ly đi tới nói.

“Hả?” Hách Liên Diệu nhú mày, yên lặng chờ nàng giải thích. Đối với thiếu nữ cùng mình chiến đấu này, hắn có ấn tượng rất tốt với nàng.

“Một mình ta hành động sẽ thuận lợi hơn một chút, hơn nữa trong Tuyên Kỳ Thạch phủ cũng có bí thuật có thể dùng, ít nhất là trước lúc phản công có thể liên hệ với tộc trưởng Trại Lam đang không rõ tung tích.” Lưu Ly nói.

“Cũng được nhưng mà, người chỉ là một nữ tử, bản thân phải tự biết cẩn thận một chút.” Hách Liên Diệu dặn dò.

“Bệ hạ yên tâm.” Lưu Ly gật gật đầu, dắt theo một con ngựa, dứt khoát đi về một hướng khác.

Thật ra còn có một lý do mà nàng chưa nói ra, từ sau khi Phong Vô Ý cùng Tiêu Tử Mặc từ thí luyện môn trở về, dẫu ☆L☆q đã vẫn chưa có thời gian nào được bình yên, cho nên cũng không có thời gian hỏi Vân Triệt đang ở đâu, nhưng lần này chờ tới khi bọn hắn làm xong việc trở về, nhất định phải hỏi. Nàng cũng hiểu được tầm quan trọng của Vân Triệt, hẳn là người duy nhất nhận biết văn tự dị tộc lại tình nguyện giúp bọn họ phiên dịch ra văn thư bình thường, cũng chỉ có hắn mới có thể làm được!

Buổi tối mà Thương Mang Quan bị tập kích, hình như nàng có nhìn thấy Vân Triệt đang ở cùng tộc trưởng Trại Lam thì phải, tuy rằng tiêu hồ ly này đầu óc có chút lơ mơ, nhưng không ngu ngốc, năng lực tự bảo vệ mình cũng không tồi, chắc là vẫn còn sống, chỉ cần tìm được Trại Lam, chắc chắn cũng có thể tìm thấy hắn.

Bên kia, từ không mang theo hai người bay một lúc lâu, ngay cả Tiêu Tử Mặc cũng cảm thấy không khí xung quanh Phong Vô Ý có gì đó rất khác thường, vội vàng hạ xuống, may mắn thảo nguyên rộng lớn, chỉ cần rời khỏi quân đội, trên cơ bản sẽ không gặp phải người khác nữa.

“Tử Mặc, cách ta xa một chút, bảo vệ tốt chính mình.” Phong Vô Ý trầm giọng nói.

“Ta biết.” Nghe nàng lời nói nghiêm trọng như vậy, Tiêu Tử Mặc cũng không sợ hãi. Liên tục lui ra hơn trăm bước mới dừng lại, thuận tay tạo ra một cái lá chắn phòng ngự trước người mình.

Phong Vô Ý hít vào một hơi thật sâu, mở ra không gian do mình tạo thành đang không được ổn định cho lắm.

“Vù ~” Lập tức, một cỗ khí hắc ám nồng đậm tuôn ra ngoài.

“Đây là?” Về mặt Tiêu Tử Mặc tràn ngập khiếp sợ.

Phong Vô Ý đột nhiên cảm thấy lòng tay bắt đầu nóng lên, cúi đầu lại thấy, chỉ thấy khe ước chủ tớ của mình và Hoàng Cửu Lê lúc sáng lúc tối cuối cùng lóe lên ánh sáng đỏ như máu.

Đội cho toàn bộ khí hắc ám từ trong không gian đi ra, nàng mới thử cảm ứng một chút, quả nhiên, không hề trông thấy bóng dáng người sói nào mà nàng mới thu vào, ngay cả Hoàng Cửu Lê cũng không thấy, đồ ăn vốn dĩ ở bên trong... lại biến mất gần như không còn chút nào, dường như tất cả, đều biến thành lực lượng hắc ám vừa bay ra.

Khí hắc ám vừa bay ra trôi nổi trong không trung một lúc lâu, rồi lập tức bắt đầu dần dần ngưng tụ lại một chỗ, chậm rãi đã hình thành bóng dáng một người, sau đó lại chậm rãi hình thành ngũ quan, y phục hoa lệ bao quanh thân thể, cuối cùng hiện ra các loại màu sắc khác nhau, rồi bóng người cũng trở thành một người thật.

Nam tử bay bổng trên không trung kia có khuôn mặt tròn bóng trắng nõn, lộ ra từng góc cạnh lạnh lùng rất rõ ràng; đôi mắt đen thâm thúy, cả người toát ra hơi thở mị hoặc; lông mày rậm rạp kiên nghị, sống mũi cao thẳng, làn môi đỏ mọng tuyệt mỹ, không những tạo ra khí chất đài hoàng cao quý cùng tao nhã, mà trên khuôn mặt tuấn mỹ lúc này lại nở một nụ cười chút phóng khoáng không câu nệ, cả người phát ra khí vương giả uy chấn thiên hạ.

“Hoàng Cửu Lê.” Phong Vô Ý ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn.

“Đã lâu không gặp, chủ nhân. của ta.” Hoàng Cửu Lê chậm rãi hạ xuống, những phụ tùng trên cẩm bào hoa lệ rung động leng keng.

Phong Vô Ý hoàn toàn không để ý đến nét tươi cười của hắn, trực tiếp giơ tay lên, cười lạnh nói: “Đáng tiếc, khe ước vẫn có hiệu lực như trước.”

“Đó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.” Hoàng Cửu Lê lười biếng duỗi thẳng lưng, đáng vẻ bất cần nói: “Chờ bọn tọa khôi phục lại thực lực thật sự của mình, khe ước chỉ là chuyện nhỏ. ừ, cảm giác có thân thể thật tốt”

“Chờ tới khi ngươi có thực lực đó rồi nói sau, về phần hiện tại.” Lần đầu tiên từ khi ký khe ước với hắn Phong Vô Ý ra lệnh, “Ngươi đã có thân thể, cũng đừng cho rằng ta sẽ để ngươi nhàn rỗi, ta muốn biết Trại Lam ở đâu, mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, tóm lại, trước khi đại quân tấn công Thương Mang Quan, tìm ra bọn họ cho ta!”

“Hả?” Hoàng Cửu Lê nhất thời sững sờ, trên mặt lúc xanh lúc đỏ, nhìn qua rất là đặc sắc. Thật không thể ngờ rằng nữ nhân này không hề sợ hãi, không hối hận, không bối rối, nhìn thấy hắn dùng lực lượng hắc ám thuần túy trong cơ thể người sói để hóa hình, lại cho kết quả dĩ nhiên là: nô lệ đã có thân thể, tương đối dễ dùng hơn?

“Ngươi chỉ có thời gian hai ngày.” Phong Vô Ý nhắc nhở một câu.

“Ngươi!” Hoàng Cửu Lê ngậy người nửa ngày, chịu hạn chế của khe ước, bất đắc dĩ gằm lên giận dữ, “Nữ nhân! Ngươi chờ đó, sau khi bọn tọa khôi phục thực lực giải trừ khe ước, nhất định sẽ mang ngươi về Ma giới, ngày ngày sai bảo bắt ngươi phục vụ!”

“Đến lúc đó nói sau.” Phong Vô Ý không nhúc nhích chút nào.

Hoàng Cửu Lê lại cảm giận trừng mắt liếc nàng một cái, cả người hóa thành một đám khí màu đen, lập tức biến mất ở phương xa.

“Không sao chứ?” Tiêu Tử Mặc giải trừ lá chắn hộ thân đi tới.

“Không có việc gì, chuyện này ta không hề quan tâm.” Phong Vô Ý lắc đầu, lại nói, “Không nghĩ hấn lại lợi dụng được cơ hội này. nhưng mà chỉ cần một ngày hấn còn chịu không chế của kẻ ước, hấn chính là lực lượng trợ giúp chúng ta, một Ma Quân.chắc chắn trợ giúp rất nhiều!”

“Nhưng mà khi lực lượng của hấn được tăng cường, trước sau đều là tai hoạ ngầm” Tiêu Từ Mặc cau mày nói.

“Ý của chàng là?” Phong Vô Ý nói ra mang theo chút hứng thú.

“Sau khi, mọi chuyện yên ổn cũng không cần giữ hấn lại.” Tiêu Từ Mặc lãnh khốc nói, “Cho dù hấn là Ma Quân, thì một kẻ bị người khác hãm hại đến mức biến thành bộ dạng thê thảm như vậy, muốn hãm hại hấn một lần cũng không khó. Có một số người. cho dù có bị lừa một lần cũng sẽ vẫn bị lừa như vậy lần nữa.”

“Đợi một thời gian nữa đi.” Phong Vô Ý nghĩ, vẫn là lắc đầu, “Hiện tại, chỉ cần một chút sức lực cũng vô cùng quý giá, đợi ★L☆q★đ hơn nữa. ta cũng không sợ hấn trở nên mạnh mẽ hơn, trong khi hấn trở nên mạnh mẽ, ta cũng sẽ mạnh mẽ lên, mà ta luôn có tự tin rằng bản thân có thể áp chế hấn!”

“Nhưng mà.” Tiêu Từ Mặc vẫn không quá ủng hộ.

“Từ Mặc, chàng không nghĩ rằng, chỉ khi có cảm giác nguy hiểm như vậy, ta mới có thể không ngừng nhắc nhở bản thân mình, không ngừng tu luyện để trở nên mạnh mẽ sao?” Phong Vô Ý khẽ cười nói.

“Ừ, vậy thì tùy nàng.” Tiêu Từ Mặc nhìn nàng một lát, cuối cùng đành gật đầu.

“Đi thôi, chúng ta tới Thương Mang Quan.” Giải quyết hết tất cả, Phong Vô Ý lại nói, “Mặc dù là lấy cớ, nhưng mà chúng ta cũng phải tới gần Thương Mang Quan để xem xét một lần, nhất là cái trận pháp phòng ngự hắc ám kia, ta cũng vậy muốn tận mắt nhìn một lần xem sao.”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Tiêu Từ Mặc đồng ý nói, “Hon nữa, vốn dĩ ta đã có biện pháp phá được tường thành, nhưng có chút nguy hiểm, mà hiện tại —— Hoàng Cửu Lê không phải là từ lực lượng hắc ám thuần túy tạo thành đấy sao?”

“Đúng vậy!” Phong Vô Ý vỗ hai tay lại, bùng tình hiểu ra nói, “Để cho Hoàng Cửu Lê trà trộn vào trong thành, nếu có thể mở cửa thành ra thì tốt rồi.”

“Không sai, vậy tạm thời như vậy đi.” Tiêu Từ Mặc chợt cảm thấy lưu lại một Ma Quân đôi khi cũng có chỗ tốt.

Hoàng Cửu Lê đã bay đi xa hoàn toàn không biết mình lại bị hai con người còn đáng sợ hơn cả Ma Quân tính xem làm như thế nào để bóc lột toàn bộ giá trị của hấn không bỏ sót chút nào.

“Đi.” Tiêu Từ Mặc vừa nói ra một chữ, bỗng nhiên trong lúc đó, mặt đất vốn yên tĩnh không một chút động tĩnh lại rung động dữ dội.

“Động đất?” Phong Vô Ý lập tức bị ôm vào trong ngực Tiêu Từ Mặc, nhanh chóng ổn định lại thân thể.

“Không có bất kỳ dấu hiệu động đất nào.” Tiêu Từ Mặc lắc đầu phủ định, vừa ngẩng đầu lên, lại đúng lúc nhìn thấy mơ hồ trong bầu trời bao la phương bắc, có hai vì sao chợt lóe lên rồi biến mất.

Phía đông, một vòng ánh sáng mặt trời chậm rãi hiện ra ở đường chân trời, hoàn toàn không giống với bình thường, ánh sáng mặt trời này lại đỏ như máu, nhuộm đỏ cả một khoảng trời.

“Thiên tượng có điểm khác thường” Tiêu Từ Mặc một mặt lời kéo tay Phong Vô Ý, dựa vào nhau mà chống đỡ thân thể, một mặt nhanh chóng bấm đốt ngón tay.

“Sao rồi?” Phong Vô Ý hỏi.

“Oanh ~” Không đợi Tiêu Từ Mặc trả lời, từ phía chân trời đã truyền đến một tiếng nổ thật lớn, lại không hề giống tiếng sấm.

“A!” Hai người rốt cục không đứng thẳng được, cùng ngã xuống đất.

Tiêu Từ Mặc thuận tay ôm chặt Phong Vô Ý trong lòng, lăn trên cỏ vài vòng mới dừng lại.

“Chàng. không sao chứ?” Phong Vô Ý ghé vào ngực hấn, do dự một chút mới nói.

Tiêu Từ Mặc lắc đầu, d★đ★L☆q★đ lập tức bắt đầu nhắm hai mắt lại: “Không xong rồi, Di Thất đại lục đã trở lại, đây là hậu quả của việc đại lục va chạm vào nhau, rung động dữ dội như vậy chắc chắn sẽ làm bên trong Phạm Thiên rối loạn cực kỳ.”

“Tại sao có thể nhanh như vậy.” Phong Vô Ý bất ngờ một lúc cũng không nói hết câu.

“Từ không.” Tiêu Từ Mặc triệu hồi ra lực lượng mạnh nhất sử dụng, hít vào một hơi nói, “Mặc kệ như thế nào, lúc này chúng ta cần phải lập tức tới Thương Mang Quan.”

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Uy hiếp Cửu Thiên

Đôi cánh lớn của tử vô khê vũ, ngay lập tức nhanh chóng bay qua ngàn dặm thảo nguyên, rất nhanh sẽ đến được Thương Mang Quan.

So với lúc trước bọn họ ra khỏi thành là khác hẳn nhau, tuy rằng trước đây Thương Mang Quan rét lạnh thấu xương, nhưng mà trong phạm vi người thường vẫn có thể chịu được, từ xa nhìn lại, chỉ thấy trên bức tường cao có nhiều bóng người đang làm việc, vô cùng bận rộn, thỉnh thoảng lại trông thấy có người cầm roi vung lên rồi hạ xuống, cùng với tiếng quát mắng họ không không hiểu.

“Tử Mặc, chuyện này là sao vậy? Dị tộc cũng có nô lệ sao?” Phong Vô Ý hí hóp mắt nhìn trong chốc lát, tò mò hỏi.

“Ngoại trừ vài chủng tộc bên ngoài, văn minh dị tộc thực sự lạc hậu, kẻ mạnh không chế kẻ yếu, kẻ yếu phục tùng kẻ mạnh, đó là nguyên lý sinh tồn của bọn họ.” Tiêu Tử Mặc đáp, “Cho dù là trong tộc người Thú, bởi vì năng lực các chủng tộc khác nhau, đẳng cấp cũng có khác biệt rất lớn. Ví dụ như người hổ, nhân sư, người gấu do có sức chiến đấu mạnh mẽ, đẳng cấp liền tương đối tốt, nhân sư tuy rằng lực lớn, nhưng tính tình hiền hậu, dđ☆L☆qđ không thích tranh đấu, chỉ cần còn có thể sinh tồn là được, sẽ không phản kháng, là kẻ thích hợp nhất để làm nô lệ, nhưng Hồ Tộc cho dù là nam hay nữ, người nào cũng có tướng mạo tốt, năng lực lại yếu, đúng là dễ dàng nhất bị người buôn bán bắt làm nô lệ, đại lục ngàn năm trước, con người là quý tộc đều lấy việc có một nô lệ Hồ Tộc là vẻ vang.”

Phong Vô Ý nhủ mảy, nhưng không nói gì. Luật rừng sao, thực sự là như vậy, có thể sống sót ở nơi đó, đều là kẻ địch lớn.

Trên tường thành kẻ kia đang khuôn vác hòn đá làm vũ khí, tạo thành phòng ngự của dị tộc, tuy rằng bởi vì khoảng cách khá xa mà không thấy rõ gương mặt họ, nhưng thực sự thấy được hai cái sừng trên đầu họ, chắc chắn là nhân Ngưu.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Nàng thản nhiên hỏi.

Chỉ là đứng ở chỗ này nhìn, thật sự là rất khó nhìn ra cái gì, mà xem xét Thương Mang lại không thấy bóng dáng của Di Thất đại lục.

Tiêu Tử Mặc ngẩng đầu nhìn trời cao, sau một lúc mới nói: “Vô Ý, nàng xem!”

Phong Vô Ý nhìn theo ánh mắt của hắn lại, chỉ thấy giữa bầu trời bao la xuất hiện một loạt chấm đen nhỏ dày đặc, lúc bắt đầu thì giống như là loài chim, nhưng bay lại gần, lại là một dải mây màu đen dày đặc, thậm chí ngay cả ánh mặt trời cũng bị che mất.

“Trong Dị tộc, hai chủng tộc có thể bay lên trời.” Tiêu Tử Mặc trầm mặt nói, “Một loại là tộc Dực nhân, tướng mạo cũng gần giống con người, nhưng trời sinh có một đôi cánh chim, có thể bay lượn, chỉ là số lượng của tộc Dực nhân rất ít, rất là quý trọng con cháu đời sau, rất khó để tổ chức thành quân đội. Mà lại còn một loại khác, chính là Sư Thử mà dđ☆L☆qđ chúng ta thấy bây giờ. Chúng là một loại mãnh thú vô cùng hung tàn, chưa bao giờ nghe theo ai chỉ huy, nhưng là vạn vật sinh sôi ắt tương khắc, không hiểu sao người trong Vũ tộc có được bí pháp khiến Sư Thử phục tùng, luyện thành kỵ sĩ Sư Thử.”

Phong Vô Ý nhìn bầy Sư Thử lớn trong không trung, bất giác có chút khó xử. Nếu để chúng tới hiện đại, để vài cái máy bay chiến đấu giải quyết là xong rồi, mặc kệ cái gì là Sư Thử không Sư Thử, chỉ là ở thời đại này, không quân —— quả thực là một binh lính bình thường không thể đối kháng nổi!

“Thực ra ta ta vẫn chưa nói cho Hách Liên Diệu, sợ làm cho hắn mất đi ý chí chiến đấu.” Tiêu Tử Mặc lại nói.

“Không nghĩ tới Di Thất đại lục lại trở về nhanh như vậy, trước khi đại quân tập kích Thương Mang quan, chúng ta phải giải quyết đám quân đội trên không phiền toái này đi.” Phong Vô Ý nắm chặt tay.

“Ừ, Sư Thử sinh sôi nảy nở thực sự rất khó khăn, người Vũ tộc càng ít, theo ta đoán thì hai ngàn kỵ sĩ Sư Thử là số lượng lớn nhất chúng có thể có.” Tiêu Tử Mặc gật đầu nói.

“Sư Thử có nhược điểm gì không?” Phong Vô Ý suy nghĩ một chút hỏi.

“Sư Thử. thị lực của chúng không tốt.” Tiêu Tử Mặc cau mày nói.

“Thị lực không tốt?” Phong Vô Ý nghe được thì cười thầm, không phải nói loài chim đều rất tinh mắt hay sao? Sư Thử này cũng thật đặc biệt!

“Phương hướng công kích của Sư Thử toàn bộ nhờ vào kỵ sĩ Vũ tộc trên lưng nó chỉ dẫn, có khả năng, bóng tối là nhược điểm lớn nhất của bọn chúng” Tiêu Tử Mặc nói.

“Bóng tối.” Phong Vô Ý không khỏi thở dài.

Tiêu Tử Mặc cũng hiểu được là khó giải quyết, đã nhiều ngày nay thời tiết thực sự rất tốt, trăng tròn vành vạnh, cho dù là đêm tối, ở trên thảo nguyên rộng lớn cũng sẽ không đến mức không nhìn thấy gì.

Phong Vô Ý nhìn chăm chăm kỳ sĩ Sur Thử đang thao luyện, trong đầu hiện lên một ý định, lại lập tức bị phủ quyết, theo mặt trời càng lên càng cao, đột nhiên, ánh mắt bị lóa lên một cái lập tức tràn ngập ánh sáng.

“Làm sao vậy?” Tiêu Từ Mặc quay đầu lại.

“Không có việc gì à, đúng rồi!” Phong Vô Ý trở nên tinh táo, thờ nhẹ nói, “Làm sao lại có thể không nghĩ tới. Từ Mặc, thực ra thì không phải chỉ có bóng tối mới có thể làm cho con người tạm thời mất đi thị lực!”

“Là ánh sáng!” Tiêu Từ Mặc nhắc nhở, kế hoạch lập tức được hình thành, “Ánh sáng kịch liệt có thể dễ dàng tạo ra hơn bóng tối nhiều, chỉ cần làm cho Sur Thử bay xuống thấp, ta có thể dùng năng lực ‘huyền’ của Ngôi Sao Liệt Diễm vây khốn bọn họ.”

“Ta nghĩ chúng ta cần mỗi, hơn nữa.” Phong Vô Ý nhẹ nhàng mà nở nụ cười, “Nam nhi thảo nguyên, chắc chắn rất am hiểu cách bắt giữ con mồi?”

“Ý nàng là.” Trong mắt Tiêu Từ Mặc hiện lên một tia kinh ngạc.

“Ta muốn nhìn xem, Sur Thử có phải thật sự là không thể không phục tùng người Vũ tộc hay không?” Phong Vô Ý trừng mắt nhìn quân đội trên không trung, giống như kia chính là đồ đặc của mình, “Nếu như có thể tìm được phương pháp xử lý khiến Sur Thử phục tùng, chúng ta có thể sẽ huấn luyện ra bộ đội trên không thuộc về mình, đối chiến tranh có lợi ích rất lớn!”

Quyền khống chế bầu trời, chỉ cần đem quyền khống chế bầu trời nắm ở trong tay, chiến tranh đã có được sáu phần thắng.

Nàng còn nhớ rõ phương pháp chế tạo thuốc nổ, nhưng mà bởi vì tính chất không ổn định, dễ dàng làm con người bị thương, rất có thể làm mình bị thương trước, thật sự là điểm yếu chí mạng, không thể để cho tất cả binh sĩ sử dụng rộng rãi. Mà bọn họ. vốn cũng không cần dùng thứ này.

Nhưng mà, nếu như có thể có được bộ đội trên không như vậy, làm một chút bom đơn giản, chỉ cần để cho người của mình từ phía trên phía xuống thuốc nổ xuống dưới là được rồi, tỷ lệ thương vong chắc chắn sẽ giảm thấp không ít, lực công kích quả thật được tăng cường gấp bội. Quả thực giống như máy bay ném bom.

“Nàng đang nghĩ cái gì?” Tiêu Từ Mặc kỳ quái nhìn sắc mặt nàng biến hóa.

“Ta.” Phong Vô Ý vừa định nói ý tưởng của nàng, đột nhiên, khẽ ước trên ngón tay nóng lên, lập tức sửa lời nói: “Hoàng Cửu Lê đã trở lại.”

Quả nhiên, ngay sau đó, không khí trước mặt nhanh chóng xuất hiện một luồng khí đen, trực tiếp hóa thành hình dáng Hoàng Cửu Lê, cũng là giống như ảo ảnh, nhìn xuyên qua hắn có thể thấy Thương Mang Quan.

“Nữ nhân, tìm được người rồi, bọn họ đang ở phía tây, còn có con hồ ly của ngươi nữa.” Hoàng Cửu Lê không khách khí nói, “Được rồi, không có việc gì không cần tìm ta!”

Vừa nói xong, ảo ảnh hơi mờ lại dần tan đi, một lần nữa hóa thành một luồng khí đen biến mất.

“Ừ, đã có mồi nhử rồi.” Tiêu Từ Mặc mỉm cười.

“Này, không phải là chàng muốn.” Đầu Phong Vô Ý hiện lên vài vạch đen, không hiểu sao trên lưng cảm thấy rét run một trận.

“Thời gian cấp bách, Di Thất đại lục trở về sớm làm rối loạn kế hoạch của chúng ta rất nhiều.” Tiêu Từ Mặc thờ dài, quay đầu nói, “Không có thời gian để cho chúng ta lãng phí, hơn nữa, vốn dĩ việc này cũng sẽ không khiến bọn người Trại Lam bị thương, sau này giải thích cũng dễ hơn.”

“Vậy chàng định dẫn dụ kỳ sĩ Sur Thử công kích như thế nào?” Phong Vô Ý trực tiếp nhảy vọt qua cái đề tài này, tỏ vẻ đồng ý.

“Nếu như kẻ thù đã ở trên không trung ..., đương nhiên chỉ có thể dùng quân đội trên không rồi?” Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng cười, triệu hồi ra từ vô một lần nữa, vừa kéo nàng nhảy lên, vừa nói, “Tuy rằng chúng ta ít người, nhưng nếu như quân truy kích phía trước phát hiện phía dưới có quân đội con người, công kích xuống dưới sẽ là chuyện đương nhiên, phải không?”

“Cho dù như thế nào, tổng quát lại cũng không có chỗ xấu.” Phong Vô Ý gật đầu, dù sao cho dù không có hiệu quả, cùng lắm thì sẽ tìm biện pháp khác. Nhưng, coi hắn đã nghĩ, suy nghĩ của ~~đ~~☆L☆q~~đ~~ dĩ tộc có vẻ đơn giản, nay lại chiếm ưu thế lớn như vậy, hơn nữa biết con người không thể dùng lực lượng trên không địch với bọn họ, phép khích tướng đơn giản, chắc là cũng đủ dùng?

Từ vô hóa thành một luồng ánh sáng, nháy mắt tự ra trước mặt kỳ sĩ Sur Thử.

“Binh mã như vậy, còn dám xâm nhập đại lục Phạm Thiên của chúng ta, đúng thật là muốn chết!” Phong Vô Ý trực tiếp đứng trên lưng từ vô, gió lớn thổi tung tóc và tay áo nàng bay phất phới, lại dùng giọng điệu tức giận gầm từng tiếng một, làm trời xanh kinh sợ.

Mặc dù phần lớn bộ phận dị tộc đều nghe không hiểu ngôn ngữ của nàng, nhưng mà trong nháy mắt, chỉ một nữ tử khí độ tao nhã, lại làm cho toàn thể bọn họ rung động.

“Ngươi, dạ, aii!” Một Sur Thử to lớn nhất bay ra ngoài, phía trên có một kỳ sĩ từ đầu đến chân đều bị giáp sắt che phủ, chỉ lộ ra hai con mắt màu vàng, cũng không biết trông thế nào, giọng nói kia rất khó nghe, làm cho bọn họ mất rất nhiều thời gian mới hiểu được hắn muốn nói cái gì.

“Không thể nghĩ được người vậy mà lại rất có phong độ thân sĩ, nhưng mà.” Phong Vô Ý hừ lạnh một tiếng, nâng tay phóng ra một ngọn Hỏa Long. Nàng là nữ nhân, nhưng làm gì có người nào dám bởi vì nàng là nữ nhân mà xem thường nàng?

Cánh của Sư Thử đột nhiên lay chuyển, thổi ngọn lửa với tính chất khiêu khích thuần túy.

“Muốn chết!” Kỵ sĩ kia bất ngờ không đề phòng, mũi giáp bị ngọn lửa đụng phải, lập tức hóa thành tro bụi, chắc là từ khi hắn lên làm kỵ sĩ Sư Thử tới nay chưa từng phải chịu thiệt thòi lớn như vậy, thẹn quá hóa giận, lập tức gió trường thương lên vọt tới.

Về mặt Phong Vô Ý khinh thường, chùy thủ Thương Lăng trong tay lập tức hóa thành trường thương thích hợp sử dụng trên chiến trường, dễ dàng chống lại một chiêu.

“Đùng ~” Một tiếng vang thật lớn, kỵ sĩ Sư Thử bên cạnh cũng không khỏi giật lại một chút.

Nhìn Phong Vô Ý như tùy tay vung một cái, nhưng mà lực lượng khổng lồ kia cũng đã trở thành bản năng của nàng, cho dù nàng không dùng sức đặc biệt, chỉ là lực lượng có vẻ phản chấn này cũng làm hai tay kỵ sĩ kia run lên, không thể hoàn toàn triệt tiêu toàn bộ lực lượng truyền qua thân thể hắn đến chỗ ngồi, Sư Thử gào thét một tiếng, chọt lui xa 3-4m.

Kỵ sĩ kia hoảng sợ nhìn nữ nhân đón gió mà đứng bình thường như trước kia.

Như vậy nữ tử nhân loại nũng nịu, lại có thể đứng trên lưng chim, không hề có chỗ dựa, một tay tùy ý đỡ, vậy mà lại có thể tạo ra lực lượng cường đại như thế, làm cho hai cánh tay của hắn vẫn ê ẩm tê dại đến bây giờ?

Con người. là sinh vật cường đại như vậy sao?

“Nam nhân Dị tộc, đều yếu giống như người sao?” Lòng này Phong Vô Ý nhủ lại, ngón tay trái làm động tác đi xuống.

Mặc dù chỉ có thể nghe hiểu hơn một nửa lời của nàng, nhưng động tác đó, rõ ràng là có ý nhục mạ họ, kỵ sĩ kia lại hiểu được ý của nàng, chỉ là cả khuôn mặt đều bị mũi giáp che lại, không nhìn thấy sắc mặt hắn như thế nào.

“Có thể.” Tiêu Từ Mặc nhẹ nói một câu.

Phong Vô Ý gật đầu, cũng biết nếu là khiêu khích quá mức, nếu hai ngàn kỵ sĩ Sư Thử cùng nhau vây lại đây công kích họ đó cũng không phải là chuyện tốt. Huống chi Thương Mang Quan dưới chân còn có rất nhiều quân đội dị tộc.

Tiêu Từ Mặc ôm eo của nàng, huyết sát, tử vô kêu lên, phun ra một luồng băng hỏa, quay lại đầu lại bay về phía tây.

“Kẻ yếu.” Ánh mắt Phong Vô Ý vô cùng khinh miệt, phun ra hai chữ thanh thúy, vang bên tai mọi người.

“¥% ,#@¥, ¥%*, @#” Kỵ sĩ Sư Thử bỗng nhiên rống lên một đồng lớn lời nói không rõ nghĩa, vừa nhanh vừa vội, vốn dĩ không thể nghe hiểu được.

Nhưng mà, ngay sau đó, một đội ước chừng có hai trăm kỵ sĩ Sư Thử đuổi tới.

“Từ vô.” Tiêu con mực vỗ chỗ ngồi trên lưng tử vô.

Sử dụng tâm linh tương thông với chủ nhân, lập tức cũng không vội vã dụ dỗ bọn họ đi tới mục đích, ngược lại lượn vòng ở trên bầu trời Thương Mang Quan. Dù sao tốc độ tử vô cũng vượt xa Sư Thử nhiều, hơn nữa Phong Vô Ý thỉnh thoảng lại phóng một chút lửa đánh họ, chỉ chốc sau một thời gian, đội ngũ coi như chỉnh tề lúc đầu bị va chạm loạn hết lên, mà dị tộc ở phía dưới Thương Mang Quan cũng tạm dừng công việc trong tay, ngẩng đầu nhìn lên trên không, bắt đầu dĩ không xen vào được.

Mất thấy lửa giận của kỵ sĩ Sư Thử đã nổi lên, Tiêu Từ Mặc lập tức bảo tím vô thoát khỏi vòng vây.

“. ¥@! @!” Đội trưởng kỵ sĩ kia rống to một tiếng, sống chết đuổi theo.

Kỵ sĩ Sư Thử còn lại cũng không có chần chờ, trong mắt cũng chỉ còn lại có hai con người to gan lớn mật này.

Lập tức, trên bầu trời đầu tiên là xẹt qua một luồng ánh sáng tím đẹp mắt, sau đó là vô số Sư Thử đang đuổi theo, một đám đông nghìn nghịt bay trên trời, dường như làm bầu trời trở nên đen tối, chỉ sau một thời gian ngắn, Thương Mang Quan đã bị bỏ lại phía xa.

“Đến rồi.” Phong Vô Ý nhìn chằm chằm phía dưới, phun ra hai chữ.

Lúc này, trên bầu trời kỵ sĩ Sư Thử cũng đã phát hiện quân doanh của con người ở phía dưới, không ít kẻ đang đuổi lập tức lao xuống dưới, muốn lấy những người này làm vật khai đao.

“Giúp ta xuống.” Tiêu Từ Mặc gật đầu.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời bắt đầu phóng ra nhiều ngọn lửa.

Tiêu Từ Mặc điên cuồng mà phóng lửa ra, làm cho nhiệt độ ngọn lửa ngày càng cao, dường như là trong nháy mắt, ngọn lửa màu đỏ trở nên trong suốt, sau đó phát ra ánh sáng trắng chói mắt chói mắt, người Vũ tộc ở trong phạm vi ngọn lửa bao quanh lập tức đều bị chiếu sáng đến không mở mắt ra nổi.

Sư Thử vốn dĩ thị lực cực kém, lại tàn nhẫn hiếu chiến, là đồng loại cũng không có cách nào thoải mái, dĩ nhiên chỉ là từ trước tới nay bọn họ cùng kỵ sĩ có tâm linh tương thông, phương hướng chỉ đạo chính xác mới có thể bình an vô sự, nhưng hôm nay, kỵ sĩ lại không thấy gì, chưa bao giờ gặp phải loại tình huống này Sư Thử liền lập tức trở thành ruồi bọ không đầu, bay loạn khắp nơi, thậm chí không ít con đều đụng vào nhau trong không trung, sau đó gãy xương đứt gân té xuống đất.

“Nàng đi tìm Trại Lam, để hắn nhanh chóng an bài người bắt giữ Sư Thử.” Tiêu Từ Mặc thấp giọng nói một câu, để cho tử vô hạ thấp độ cao.

“Chàng phải cẩn thận, thần khí không phải dễ khống chế như vậy đâu.” Phong Vô Ý dặn dò.

“Ta biết, bằng không ta đã sử dụng thần khí rồi, cũng không cần dùng tới những chiêu thức này.” Tiêu Từ Mặc cười, tử vô ở khoảng cách mặt đất mười thước hai canh bắt đầu mở ra, sau đó một lần nữa bay lên trời cao, mà Phong Vô Ý lại nhân cơ hội này trực tiếp nhảy xuống.

“Ngôi Sao Liệt Diễm, huyền!” Tiêu Từ Mặc quát khẽ một tiếng, trong mắt không hề bận tâm, thần khí ở cổ tay lập tức sáng lên.

Ánh sáng đỏ rực rỡ khuếch tán, nhóm kỵ sĩ Sư Thử vốn mất đi thị lực đột nhiên phát hiện mình vậy mà có thể nhìn thấy, chỉ là rõ ràng chúng đang ở trên bầu trời thảo nguyên rộng lớn, sao lại thành rừng cây rậm rạp che trời rồi? Chẳng lẽ chúng bị người khác đưa đến không gian này sao?

Theo bản năng, bọn kỵ sĩ từ chỗ ngồi điều khiển Sư Thử bay lên, mặc kệ những cây cỏ thụ này cao bao nhiêu, cũng không thể thật sự cao đến bầu trời được, mà ở nơi mà khắp nơi đều là chướng ngại ngăn cản việc bay lượn này, đúng là nơi Sư Thử không am hiểu nhất.

Người trên thảo nguyên bị kinh động đều ngây ngốc nắm đao thương, ngẩn đầu nhìn cảnh kỳ lạ trên bầu trời.

Rõ ràng tử vô chở Tiêu Từ Mặc ngay bên cạnh, lại không hề có một con Sư Thử nào công kích hắn, mà hơn một nửa Sư Thử đều tấn công về hướng đồng bọn của mình, sau đó như mưa rơi xuống rất nhiều.

Thấy một màn như vậy, Phong Vô Ý không khỏi huyết sáo, hiệu quả thật sự là tốt! Thực sự mà nói là dị tộc này quả thật rất ngu dốt.

“Phong tiểu thư?” Trại Lam kinh ngạc đi tới.

Phong Vô Ý thu hồi ánh mắt, đánh giá hắn từ cao đến thấp một phen.

Tốt lắm, tuy rằng nhìn qua có chút thương tích, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, bao gồm binh lính bên cạnh cũng vậy, sĩ khí thậm chí so với lúc nàng gặp quân đội của Hách Liên Diệu có vẻ tốt hơn không ít, xem ra lại đánh một lần nữa cũng không phải là vấn đề .

“Vô Ý Vô Ý!” Trong giây lát, theo giọng nói của Vân Triệt, bóng dáng quen thuộc lại bắt đầu bỏ nhào về hướng người nàng.

“Tộc trưởng Trại Lam” dĩ nhiên Phong Vô Ý tùy ý di chuyển sang hướng bên cạnh một chút, không chút nào thương tiếc mặc kệ Vân Triệt nhào đầu vào một cái doanh trường bên cạnh, lúc này mới tiếp tục nói, “Mong người lập tức phái người bắt lấy quái điều. dị tộc này.”

“Không thành vấn đề.” Trại Lam cười sang sảng, quay đầu phân phó bọn lính nhanh chóng đi lấy dây thừng, dường như lần bại trận trước đó không hề mang đến cho hắn đã kích gì.

Phong Vô Ý gật đầu, đang muốn mở miệng, Vân Triệt đã xóc màn trướng lên đi ra, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp khổ sở, nước mắt lưng tròng lên án: “Vô Ý làm sao lại như vậy!”

“Đã nói rất nhiều lần rồi, còn dám bỏ nhào lên người của ta, ta sẽ biến ngươi thành cái khăn quàng cổ đấy!” Phong Vô Ý thản nhiên nói.

“Ô ô ô.” Vân Triệt lập tức ngồi xồm xuống một góc vắng, oán khí trên đầu nặng tới mức dường như mắt thường cũng có thể thấy được.

“Này. như vậy liệu có đáng lo không?” Trại Lam chỉ cảm thấy sau đầu không ngừng chảy mồ hôi lạnh.

“Mặc kệ hắn.” Phong Vô Ý vô tình nói.

Ánh sáng tím chột lóe bên người, Tiêu Từ Mặc đã trở lại, sắc mặt thay đổi có chút tái nhợt.

“Chàng có khỏe không?” Phong Vô Ý lo lắng nói.

“Thần khí quả nhiên không dễ khống chế.” Tiêu Từ Mặc có chút tiếc nuối nhìn ước chừng còn có ba bốn trăm Sư Thử ở phía chân trời lung lay bay về phía Thương Mang Quan chạy trốn.

“Hi, có thể bắt ở nhiều như vậy cũng không tệ.” Phong Vô Ý lại thật rất vui vẻ nhìn một đám người bên kia, thuận thực trói kỵ sĩ cùng Sư Thử lại.

Tuy rằng Sư Thử thực sự hung hãn, nhưng không có kỵ sĩ dẫn đường dường như tương đương với mù chữ, hơn nữa bị ảo cảnh của Tiêu Từ Mặc tra tấn lâu như vậy, lại bị đâm vào nhau rồi từ trên cao té xuống dưới, như thế nào cũng là bị thương, mặc dù có làm vài tộc binh bị thương, nhưng tổng

thể vẫn thực sự thuận lợi .

“Dị tộc quả nhiên thực thần kỳ!” Trại Lam nói, “Phong tiểu thư bắt những con chim đó, chẳng lẽ là muốn tạo thành một đội quân trên không sao?”

“Đúng là như vậy, nhưng còn phải xem nam nhi thảo nguyên các người nhân có bản lĩnh cười hay không.” Phong Vô Ý nói.

Vừa nghe lời này, tộc binh bên cạnh cũng không khỏi hưng phấn, cười ngửa đánh giấc là thói quen của bọn họ, nhưng mà, đây lại là những con chim lớn hung hãn! Có thể bay!

Phong Vô Ý nhún vai, dù sao cái kia “không thể không phục tùng” đâu phải chỉ có dị tộc, con người cũng chưa thử qua, làm sao lại biết được không thành công, mà dân tộc thảo nguyên am hiểu nhất là cười ngửa cùng săn bắn, loại vấn đề đầu đầu này, vẫn là giao cho Trại Lam giải quyết thì hơn!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: tinh linh ám dạ

Buộc xong Sư Thử, Phong Vô Ý không để ý tới những đàn ông thảo nguyên bị kích động mà nghĩ cách thuần phục Sư Thử, lôi kéo Tiêu Từ Mặc cùng Trại Lam đi vào trong trường, thuận thế bỏ mặc Văn Triệt lại nhào đầu về phía trước ở bên ngoài, Tiêu Từ Mặc rất ấn ý hạ một đạo cấm chế trên cửa.

“Có thể gặp lại các người thật tốt.” Trại Lam tùy ý ngồi xuống trên đệm.

“Chúng ta đã gặp Hách Liên bộ hạ, ước chừng hai ngày sau, muốn bắt ngờ phản công Thương Mang quan.” Phong Vô Ý đi thẳng vào vấn đề nói.

“Tình trạng quái dị của Thương Mang Quan hiện nay, các người cũng biết?” Trại Lam hỏi ngược lại.

“Nếu điều người nói đến là trận pháp tinh thạch phòng ngự, thì chúng ta đã biết.” Phong Vô Ý gật đầu nói.

“Xem ra. các người cũng đã có phương pháp xử lý.” Trại Lam nhìn nàng trong chốc lát, không khỏi nở nụ cười, “Muốn ta hỗ trợ cái gì?”

“Đầu tiên, chúng ta muốn biết, tình hình khi tộc trưởng rút lui khỏi Thương Mang quan.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Ừ. nhắc đến lại thấy hồ thẹn.” Trại Lam gãi đầu, giận dữ nói, “Vốn là muốn thiêu vật liệu, vốn dĩ cũng đã thành công, nhưng mà. rõ ràng nào ngọn lửa đã cháy lớn tới mức không thể bị dập tắt, đột nhiên, trời lại đổ một trận mưa to. ước chừng vẫn còn dư lại hơn phân nửa.”

Phong Vô Ý nghe được hai chữ “Mưa to” liền nhíu mày, liếc mắt trao đổi với Tiêu Từ Mặc.

Làm sao lại mưa to đúng lúc như vậy, chỉ sợ là người khế ước kia đã ở Thương Mang quan, nói như vậy.

Ánh mắt Phong Vô Ý trầm xuống, cũng thấy được lo lắng giống hệt trên mặt Tiêu Từ Mặc.

Dùng lửa thiêu Thương Mang quan, nếu người kia lại làm mưa to, giữa thần khí và linh khế —— đến cuối cùng ai thua ai thắng đây? Nhưng có thể khẳng định, tuyệt đối không có hiệu quả hủy diệt được kết giới.

“Không thể để cho hắn ra tay.” Phong Vô Ý lẩm bẩm.

Tiêu Từ Mặc nghiêm túc gật đầu.

“Hả? Các người đang nói cái gì?” Trại Lam không hiểu gì hỏi.

“Trong số kẻ địch, có một tồn tại một kẻ vô cùng mạnh, trận mưa to kia chỉ sợ là kiệt tác của hắn.” Tiêu Từ Mặc nói.

“So với các người còn mạnh hơn sao?” Trại Lam giật mình thốt lên.

“Còn phải giao chiến mới biết được.” Phong Vô Ý lạnh lùng cười, vuốt ve Bích Linh trên cổ tay.

Đã lâu không nói chuyện với ma sủng của mình, chỉ là Thương Mang Quan cùng đại thảo nguyên vẫn rét lạnh không thích hợp với sự sinh tồn của rắn, cho dù nó là một con rắn ma.

“Tóm lại, Từ Mặc cứ việc phóng hỏa, nếu là người đó can thiệp —— liền giao cho ta đi.” Phong Vô Ý tiếp tục nói.

“Nhưng mà.” Tiêu Từ Mặc hiển nhiên không đồng ý.

“Yên tâm, ta cũng không phải sẽ liều mạng.” Phong Vô Ý cười nhẹ nói, “Đừng quên, Thương Lăng hiền nhất là nước, có thể ứng phó với hấn.”

“Không cần miễn cưỡng bản thân.” Tiêu Từ Mặc nhìn chằm chằm nàng một lúc mới nói.

“Ta biết, Từ Mặc, chàng thật sự là.” Phong Vô Ý lắc đầu nói, “Càng ngày càng buồn lo vô có rồi, phải có niềm tin hơn vào lực lượng của chúng ta.”

“Ta chỉ là.” Tiêu Từ Mặc cười khổ, cuối cùng nuốt nửa sau của câu nói trở lại.

Ta chỉ là, càng ngày càng đề ý, cho nên. cũng trở nên căng ngày càng nhất gan hơn mà thôi. Sợ hãi chia lìa, sợ hãi mất đi, có ràng buộc với chiêm tinh sư còn có thể nhìn thấy những ngôi sao, trong quỹ đạo ngôi sao trung vận mệnh?

“Tộc trưởng, quái điều này đã xử lý tốt!” Ngoài trường ngoại truyền tới một giọng nói hưng phấn.

“Tốt! Lập tức nhổ trại!” Trại Lam lập tức đứng lên, nói lớn tiếng.

Đối với mệnh lệnh này, ai cũng không có nghi ngờ —— ba bốn trăm chỉ kỵ sĩ Sur Thử chạy trốn trở về, nơi quân đội đóng quân này sẽ lập tức bị quân địch ở Thương Mang quan biết, bởi vì mất đi không quân quý giá dị tộc không tức giận tới mức hòa công tâm đuổi đến mới là lạ!

“Dạ, kỵ sĩ trên quái điều này xử lý như thế nào đây?” Binh lính ngoài cửa lại hỏi.

Trại Lam chần chờ một chút, quay đầu nhìn Phong Vô Ý.

“Giữ lại vài kẻ biết nghe lời biết ngôn ngữ của con người, làm tù binh trong quân, những kẻ khác giết, thi thể vứt luôn ở đây.” Phong Vô Ý không chút nghĩ ngợi nói.

“Vi sao không giết hết chúng?” Trại Lam sững sốt một chút, đối với lệnh giết thật sự có chút nghi ngờ. ๑๘๘☆L☆๑๘๘ Nam nhi thảo nguyên không có nhiều người giả nhân giả nghĩa như vậy, chỉ có đối với bạn bè mới trung thành, đối với kẻ địch luôn luôn tàn nhẫn. Hai tộc tranh giành vì sinh tồn, nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình. Dị tộc mạnh như thế, suy yếu nhiều thêm chút thực lực nào thì tốt ngàn ấy.

“Cho tới nay, chỉ có Vũ tộc mới hiểu và khiến Sur Thử nghe lệnh —— chỉ là những con chim này chỉ nghe lời Vũ tộc, lưu lại vài người, nói không chừng sau này sẽ có tác dụng.” Tiêu Từ Mặc giải thích.

“Làm theo!” Trại Lam gật đầu, ra lệnh cho thuộc hạ.

“Tuân mệnh!” Tiếng bước chân dần chạy ra xa.

“Đây là ta muốn cho tộc trưởng Trại Lam hiểu một điều.” Tiêu Từ Mặc tiếp tục nói, “Không quân bị giết, dị tộc tất nhiên vô cùng tức giận, hiện nay bọn họ lại chiếm được ưu thế rất lớn, đối với con người có ý nghĩ khinh địch, lần truy kích này bộ đội nhất định không ít.”

“Ngươi muốn để ta dẫn dắt bộ đội này đi chỗ khác?” Trại Lam chợt nói.

“Không sai.” Tiêu Từ Mặc nói, “Mặc kệ dùng phương pháp gì, chỉ cần để cho bọn họ không trở về Thương Mang Quan là được, ta tin rằng tộc trưởng Trại Lam có thể biến thảo nguyên rộng lớn thành vườn hoa nhà mình, chuyện này cũng không phải thực sự khó khăn.”

“Ừ, không dễ lắm, nhưng mà không phải làm không được, ta sẽ cố hết sức.” Trại Lam suy nghĩ, vừa đáp ứng, vừa cười nói, “Nếu ở trên đường người trong tộc của ta có thể cười những con. Sur Thử kia, có lẽ chúng ta chẳng những có thể dùng kẻ điều hổ ly sơn, mà còn có thể hung hăng áp chế khí thế của bọn họ!”

“Chiến thuật cụ thể thì tộc trưởng tùy thời cơ mà quyết định.” Phong Vô Ý nói.

“Yên tâm, ta so với tên Hách Liên Diệu kia cũng rất đáng tin!” Trại Lam cười sang sảng.

Tiêu Từ Mặc tùy tay giải trừ cấm chế trên cửa, ba người cùng đi ra khỏi trường, chỉ thấy doanh trường đã thu thập sạch sẽ, tất cả Sur Thử đều bị trói cánh và móng vuốt lại, để cho từng binh lính mang theo, xem bộ dạng vui mừng của hấn bọn, dường như không thấy phiền khi phải mang theo trói buộc.

Bay lên trời. chuyện này so với cười ngựa có vẻ thú vị hơn!

“Vô Ý ~~~” Vân Triệt lập tức lại nhào tới, “Ta muốn đi theo ngươi, không cho phép lại bỏ mặc ta, không cho phép không cho phép không cho phép!”

“Biết rồi.” Phong Vô Ý gật đầu. Nàng vốn là muốn dẫn Vân Triệt đi, còn muốn dựa vào hấn dịch lại vẫn tự nữa, nàng luôn luôn có cảm giác, vẫn tự kia, sẽ trở thành một mấu chốt cho cuộc chiến tranh này.

“Đại quân dị tộc đã ra khỏi Thương Mang.” Tiêu Từ Mặc bỗng nhiên nói.

“Làm sao ngươi biết?” Trại Lam ngạc nhiên.

“Vừa rồi ta đã phải phép thuật đi theo Sư Thử đã trốn thoát về Thương Mang quan, chú ý tình hình của kẻ địch.” Tiêu Tử Mặc lạnh nhạt nói.

“Như vậy thì tạm biệt, ta đi trước.” Trại Lam nói xong, lập tức xoay người sai bước lên lưng ngựa.

“Xin hãy cất cái này đi.” Tiêu Tử Mặc lấy ra một cái gì đó giống như cán bút giao cho hắn, không đợi hắn đặt câu hỏi, liền tự mình giải thích, “Đây là pháo hoa đưa tin của Tuyền Kì Thạch phủ, nếu là gặp phải tình huống đặc biệt, chỉ cần bẻ gãy nó rồi hướng lên trời, sẽ có khói lửa tuôn ra, trong vòng ngàn dặm, chúng ta đều có thể nhìn thấy. Hơn nữa, chỉ cần trên người người mang theo thứ này, ta nhất định có thể xác đại khái vị trí của người lúc đó, vậy sẽ dễ dàng cho liên lạc hơn.”

“Đây chính là thứ tốt, ta xin nhận.” Trại Lam ha ha cười, cất pháo hoa vào trong lòng.

Đề lại ba con ngựa, đoàn người như gió chạy nhanh về phía xa.

“Không hổ là chim ưng của thảo nguyên, trên thảo nguyên rộng lớn, thật sự bọn hắn sẽ trở thành kẻ địch khiến dị tộc đau đầu nhất.” Tiêu Tử Mặc tán thưởng.

“Ừ.” Phong Vô Ý đồng cảm gật đầu.

“Vô Ý Vô Ý, chúng ta bây giờ đi đâu?” Con mắt Vân Triệt lóe sáng hỏi.

“Thương Mang Quan.” Phong Vô Ý nói xong, sai bước lên một con ngựa.

Tuy rằng có thể cười từ vô, nhưng mà hôm nay Tiêu Tử Mặc vừa sử dụng thần khí, vì vừa sử dụng thần khí xong, cho nên không cần tùy tiện lãng phí lực lượng, dù sao chờ đại quân của Hách Liên Diệu tới hội hợp cũng cần mất nhiều thời gian.

“Nữ nhân!” Đột nhiên, ảo ảnh Hoàng Cửu Lê lại xuất hiện ở trên không trung cách đó không xa trước mắt.

“Không phải nói không có việc gì không cần tìm người sao?” Phong Vô Ý có chút kinh ngạc nhướn lông mày. Nàng cũng không nhận ra vị Ma Quân đại nhân này sao lại đột nhiên có chút lương tâm, muốn chủ động tới hỗ trợ.

“Bỏ tọa có ý tốt đến nói cho người biết, phong ấn trên thiên khí chỉ đảo xảy ra vấn đề.” Hoàng Cửu Lê hừ lạnh một tiếng nói.

“Làm sao vậy?” Phong Vô Ý quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Tử Mặc một cái, hai người đều vô cùng chấn động.

Phong ấn của thiên khí chỉ đảo? Làm sao có thể! Mới bốn năm mà thôi, phong ấn vừa mới được sửa lại làm sao có thể lại xảy ra vấn đề? Chẳng lẽ. . . . lại có người động tay động chân trong đó?

Trong đầu hai người đồng thời hiện ra một hình ảnh mái tóc bạch kim cao ngạo.

Dạ Thiên Cầm! Người đến cuối cùng muốn khiến đại lục này, phá thành bộ dáng gì nữa mới bằng lòng bỏ qua!

“Phong ấn của thiên khí chỉ đảo và Ma tộc cùng một hơi thở, bỏ tọa muốn lập tức đến đó, sẽ không cùng các người tham gia cái trò chơi chiến tranh này rồi!” Hoàng Cửu Lê bỏ lại một câu, liền biến mất, không còn tiếng động. Làm theo ý mình, không hổ là tác phong của Hoàng Cửu Lê!

“Thật sự là sóng này chưa hết, sóng kia đã ập tới.” Tiêu Tử Mặc thờ dài.

“Nhưng mà chúng ta thật sự không thể phân thân đi tới thiên khí chỉ đảo được, Hoàng Cửu Lê tới đó, cho dù như thế nào cũng là giúp của chúng ta một việc!” Phong Vô Ý cười khổ nói, “Dù sao. ma tộc cũng không hy vọng mở con đường thông hai giới với nhau.”

“Chỉ mong tất cả đều bình an.” Tiêu Tử Mặc im lặng một lúc mới nói.

“Ừ.” Phong Vô Ý dừng một chút, quay đầu ngựa nói, “Đi thôi.”

“A ~ Vô Ý! Đợi ta với!” Vân Triệt cảm thấy lưng cúi tay chân không biết làm thế nào trên lưng một con ngựa, dùng sức đập vào bụng nó.

Con ngựa bị đau, buồn bã a một tiếng, giống như tên bay khỏi cung, chạy vội về phía trước.

“A ~ dừng lại! Mau dừng lại ~” Giọng nói của Vân Triệt bị gió cuốn trở về.

“Thật sự là. làm vậy.” Phong Vô Ý đỡ cái trán không biết nói gì.

“Dù sao cũng có Thương Mang chắn ở bên kia, sẽ không chạy mất, hướng quân đội đi tới cũng không phải con đường này, sẽ không bị va chạm.” Tiêu Tử Mặc cũng cười không để ý, lên ngựa.

Phong Vô Ý biết pháp thuật của hắn vẫn giám sát Thương Mang Quan, cũng không lo lắng. Tốc độ của hai người cũng không nhanh hơn, chỉ đi chậm rì rì lên phía trước mà thôi, dù sao đại quân của Hách Liên Diệu kiểu gì cũng phải trước hoàng hôn ngày mai mới có thể đến nơi đã hẹn.

Cả đường đi, cũng không thấy Vân Triệt trở về.

Tiêu Từ Mặc chỉ phải một cái pháp thuật đi theo phía sau hắn, cũng không chỉ đường, tùy ý để tiểu hồ ly không biết gì về thảo nguyên bị lạc đi khắp nơi, chỉ cần không có nguy hiểm, sẽ mặc kệ hắn làm gì, dù sao cũng không mong chờ hắn tham gia chiến dịch đối phó Thương Mang Quan, chỉ cần hắn không gây hại cho họ là tốt

Mà Phong Vô Ý, chỉ cần biết rằng Vân Triệt bình an vô sự là đủ rồi, nàng cần Vân Triệt dịch văn tự dị tộc bọn họ mang về, mà không phải hỗ trợ đánh nhau. Nhưng mà, tất cả những chuyện này đều phải chờ tới khi đoạt lại Thương Mang Quan rồi nói sau.

“Đúng rồi!” Phong Vô Ý bỗng nhiên nói, “Hoàng Cừu Lê đi tới thiên khí đảo, như vậy, vấn đề tương thành phải làm sao bây giờ?”

“Chỉ có thể dùng biện pháp ban đầu thôi.” Tiêu Từ Mặc nói, “Nếu không chế được, có lẽ còn có thể khiến cho dị tộc bị đá kích trầm trọng, chỉ là. nếu Dạ Thiên Cẩn xuất hiện, đành phải giao cho nàng, khi đó, chỉ sợ là ta hoàn toàn không giúp được gì cho nàng.”

“Yên tâm, không có vấn đề gì.” Phong Vô Ý cười ngạo nghễ, “Ta và chàng, tuyệt đối sẽ không bị đánh bại bởi một đôi kẻ ước không phù hợp như Dạ Thiên Cẩn và Thủy Mạn Như!”

“Ừ.” Tiêu Từ Mặc quay đầu đi, lặng yên nhìn một bên mặt nàng.

Đó là người hắn lựa chọn, ít nhất trong mắt hắn, hắn tuyệt không bại bởi vị tiền bối Thủy Mạn Như kia!

Án lương khô đơn giản, bầu trời dần trở nên tối đen .

Có thể loáng thoáng nhìn thấy hình ảnh Thương Mang Quan mờ ảo ở xa.

Trăng sáng nhô lên, chiếu sáng thảo nguyên, chiếu xuống những tia sáng màu đỏ lạnh lẽo.

“Màu đỏ. quả nhiên, Phạm Thiên sẽ có kiếp nạn lớn.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Sát kiếp giáng xuống. đây không phải là chuyện đã được định sẵn rồi sao? Bắt đầu ngàn năm trước.” Phong Vô Ý thản nhiên nói.

“Thiên tượng hôm nay, rất loạn.” Tiêu Từ Mặc nhìn bầu trời sao, khẽ nhíu mày.

“Loạn?” Phong Vô Ý nghi ngờ nhìn theo ánh mắt hắn.

Những ngôi sao nhấp nháy lôm đôm đầy trời, ánh trắng tỏa ra vài tia sáng màu đỏ, vẫn là bầu trời đầy soa như trước, nhìn không ra có gì khác thường.

“Di Thất đại lục trở về, vận mệnh đã trệch khỏi quỹ đạo ban đầu, sau này như thế nào, sợ rằng cũng không có biện pháp đoán được.” Tiêu Từ Mặc khẽ thở dài.

“Từ Mặc à?” Phong Vô Ý đột nhiên hỏi, “Nếu chàng có thể thông qua tình tượng nhìn thấy được, trận chiến này nhất định chúng ta thất bại, con người diệt vong —— chàng sẽ làm sao?”

“Làm sao ư?” Tiêu Từ Mặc nghe vậy, sững sờ một lúc lâu mới nói, “Ngoại trừ việc làm hết sức mình, chiến đấu đến một khắc mới thôi cuối cùng, còn có thể làm sao?”

“Phải vậy chứ!” Phong Vô Ý nhẹ nhàng cười, “Ngoại trừ chiến đấu, hơn nữa nhất định phải thắng lợi, chúng ta đã không còn có lựa chọn nào khác, cho dù biết trước kết quả cũng có cái gì khác biệt đâu? Vận mệnh. nếu để ánh sao xa xôi chi phối, ta cảm thấy, thả giữ lại trong tay mình có vẻ còn tốt hơn.”

“Quả nhiên là phong cách của nàng.” Tiêu Từ Mặc nở nụ cười.

“Chàng đó. thật sự không cần lo lắng nhiều làm gì.” Phong Vô Ý thản nhiên nói.

“Ta.” Tiêu Từ Mặc vừa phun ra một chữ, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, “Vân triệt gặp nguy hiểm, phép thuật bị tiêu diệt rồi!”

“Cái gì?” Phong Vô Ý kinh ngạc, Vân Triệt tuyệt đối không thể gặp chuyện không may. Nhưng mà. Tiêu Từ Mặc dùng pháp thuật làm sao có thể dễ dàng bị phát hiện như vậy?

“Ồ Thương Mang quan cũng bị hủy rồi.” Tiêu Từ Mặc im lặng gọi tử vô ra, một bên kéo nàng nhảy lên, vừa nói, “Người tôi rất mạnh, thế mà có thể đồng thời tiêu diệt hai phép thuật ta sử dụng ở hai nơi, ta chỉ có thể cảm nhận được vị trí cuối cùng phép thuật biến mất, hi vọng bọn họ không đi quá xa.”

“Đi thôi.” Phong Vô Ý ngồi ở phía sau ôm lấy hông hắn.

Sẽ là. người kia sao?

Từ vô tung canh bay, mang bọn họ bay cực kỳ nhanh về hướng đã định.

“Nơi đó!” Phong Vô Ý lo lắng tìm kiếm phía dưới, chợt thấy hai bóng dáng đang đánh nhau, hai mắt tỏa sáng.

Vân Triệt, chúng ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: cùng nhau sống sót

Tiêu Từ Mặc vừa quay đầu lại, chỉ thấy bóng dáng Dạ Thiên Cẩn gần như đã biến thành một cái chấm đen nho nhỏ, nhưng vẫn đứng yên tại nguyên chỗ không di chuyển, dường như còn đợi cái gì đó.

“Sao vậy, còn để ý lời của hần à?” Phong Vô Ý quay đầu hỏi.

“Không, ta chỉ” Tiêu Từ Mặc nói được một nửa, cuối cùng thở dài. Nói là không để ý sao? Chỉ sợ ngay cả chính hần cũng không tin được!

“Hần nói tất cả ân oán, đều giải quyết ở Thương Mang Quan.” Phong Vô Ý thở dài nói.

“Ừ.” Tiêu Từ Mặc gật đầu, không hề nhìn lại phía sau.

Vân Triệt nhìn cái này, lại nhìn sang cái kia, không hiểu sao lại cảm thấy không khí nặng trĩu nói không nên lời, cũng không dám liều lĩnh quán quát lấy Phong Vô Ý, chỉ có thể cong miệng một mình, không tình nguyện đi theo phía sau. Một trận gió thổi qua, thảo nguyên xanh biếc giống như thủy triều cuộn cuộn dâng lên, hai nhóm người, một bên dắt tay làm bạn, một bên một mình cô độc, rốt cục càng lúc càng xa.

“Đúng rồi, Vân Triệt, làm sao người đánh nhau với hần?” Phong Vô Ý đột nhiên hỏi. “Nếu không phải là hần tặng cái kia gương, cũng sẽ không có nhiều người chết như vậy, ta cũng vậy sẽ không làm linh hồn vất vưởng lâu như vậy!” Vân Triệt mặt sưng lên như cái bánh bao.

Phong Vô Ý giật mình, mới nhớ tới Vân Triệt và Dạ Thiên Cẩn có thù oán với nhau, như vậy. có phải lên cảm tạ Dạ Thiên Cẩn vừa rồi không ra tay nặng hay không? Bằng không chỉ bằng năng lực của Vân Triệt, tuyệt đối không thể chống đỡ đến khi bọn họ tới cứu viện. Người kia, trên người tinh linh kia, năng có thể cảm giác được một loại cô đơn và đau buồn bất diệt, giống như sâu trong nội tâm mình có cái gì đó khó hiểu, có thể lý giải là thông cảm.

Phong ẩn thiên khí chi đảo người như vậy, sẽ có ý nghĩ điên cuồng hủy diệt toàn bộ thế giới ý tưởng sao? Vô tình, năng có chút mê mang. Còn theo lời hần thì linh khế là nguyên rủa, ý kia là, linh khế có được lực lượng quá mức đáng sợ, không làm mà hưởng, không hề phù hợp với quy tắc “Thiên đạo thù cần” (cái quy tắc này nói thẳng ra là có làm thì mới có ăn ỉ), cho nên khi lực lượng vượt qua một giới hạn, cũng chính là điểm L☆qđđ “Điểm linh giới”, lực lượng này sẽ phản lại bản thân, do đó biến thành nguyên rủa? Theo lý thuyết mà nói, thì đã giải thích được, cũng không nói tới nguyên tắc trao đổi cùng nhau. Chỉ là. từ lúc Tuyền Ki Thạch phủ thành lập tới nay, người bị linh khế phản lại như vậy cũng chỉ có một người, cho nên là thật hay giả cũng không thể đoán được.

“Nếu Dạ Thiên Cẩn không nói sai, như vậy.” Tiêu Từ Mặc bỗng nhiên mở miệng nói, “Có lẽ là do thể chất của ám dạ tinh linh.”

“Hả?” Phong Vô Ý không hiểu gì nhìn hần.

“Thân thể tinh linh từ ma lực thuần túy nhất tạo thành, mà trong đó lại lấy sức mạnh của bóng tối làm nhất.” Tiêu Từ Mặc cười khổ nói, “Chưa từng có một tinh linh nào từng tiếp nhận linh khế với người thừa kế Tuyền Ki Thạch phủ, thân thể từ ma lực tạo thành, khác xa so với lực lượng con người có thể thừa nhận, cho nên. lực lượng thiên phú của linh khế phá vỡ điểm linh giới, bùng nổ mạnh mẽ, ngay cả chủ nhân cũng không thể khống chế. Nhưng mà thân thể và kinh mạch của con người đều chỉ chứa lực lượng có hạn, cho nên sẽ không phát sinh tình huống đó.”

“Này, Từ Mặc.” Phong Vô Ý im lặng một lúc, bỗng nhiên kêu một tiếng.

“Hả?” Tiêu Từ Mặc quay đầu đi nhìn nàng.

“Ta, hiện tại, cũng được coi là con người sao?” Phong Vô Ý bình tĩnh hỏi, giống như chỉ đang hỏi câu “Hôm nay thời tiết như thế nào”, mà không phải chủ đề đáng sợ “Ta không phải con người” này.

Tiêu Từ Mặc ngần ngại, bỗng dưng nhớ tới Hoàng Cửu Lê đã nói: “Người bây giờ, không phải ma, nhưng cũng là nửa người nửa ma, cả vạn năm nay cũng không có trường hợp nào như vậy, không ai biết người bây giờ rốt cuộc là cái gì, người —— không phải là ma, chỉ sợ. cũng không phải con người.” không phải ma, nhưng cũng nửa người nửa ma là lý do Dạ Thiên Cẩn cho rằng, Phong Vô Ý có khả năng đánh vỡ điểm linh giới sao?

“Chuyện tương lai, có ai biết đâu?” Phong Vô Ý nhẹ nhàng cười, “Chàng xem Dạ Thiên Cẩn, cho dù là bị linh khế phản lại, ngoại trừ trên đầu trở thành một cái bóng đèn lớn ra, cũng không còn gì chỗ nào không ổn. Chỉ cần linh hồn không bị cắn nuốt, nguyên rủa, cái này cho tới bây giờ cũng không tồn tại.”

“Nàng nghĩ phản lại chỉ đơn giản vậy thôi sao, nếu không Dạ Thiên Cẩn sẽ khắc sâu thù hận về khế ước của tiền bối Thủy Mạn Như và hần như vậy.” Tiêu Từ Mặc lắc đầu nói.

“Cũng là chuyện đã qua, làm sao hiện tại các ngươi cứ lo lắng như vậy?” Vân Triệt rốt cục nhìn không được ngắt lời, “Hon nữa, ta không tin Vô Ý sẽ biến thành cái dạng giống như Dạ Thiên Cẩn, ta rất ghét hắn!”

“Vì sao? Bởi vì hắn cho phụ thân ngươi ma kính Yên Nguyệt?” Phong Vô Ý nói.

“Ừ, cái ma kính kia, ta tưởng đã giết chết hắn, nhưng mà.” Vân Triệt lại gãi đầu, khuôn mặt buồn rầu, dường như là không biết nên hình dung như thế nào mới đúng, thật lâu sau mới nói, “Dù sao, cũng có cảm giác. ừ, khi ở bên cạnh hắn, sẽ có một loại cảm giác muốn khóc, giống như nhìn tất cả đều là màu xám. Ta rất ghét như vậy.”

Phong Vô Ý nghe vậy, không khỏi khẽ nhún mày, cảm giác Vân Triệt nói, nàng cũng có thể cảm nhận được, chỉ là từ xa nên không có mãnh liệt như vậy mà thôi.

“Đó là tác dụng.” Tiêu Tử Mặc giải thích “Nàng cảm nhận được, là tâm tình của Dạ Thiên Cẩn, ma lực cùng tinh thần lực của hắn đều thực sự quá lớn mạnh, hơn nữa do linh khế phản lại, lực lượng phát ra không bị khống chế, sau đó tâm tình của hắn đều theo ma lực phát ra ngoài, vô tình ảnh hưởng đến những vật còn sống xung quanh. Tinh thần lực càng thấp, bị ảnh hưởng lại càng lớn.”

“Đây chính là nguyên nhân hắn luôn hành động một mình?” Phong Vô Ý nói.

“Có lẽ vậy.” Tiêu Tử Mặc thở dài, tuy rằng biết rõ không muốn nhìn thấy, nhưng vẫn quay đầu, qua một lúc mới nói, “Chỉ sợ hắn cũng đã biết, chỉ là không thể khống chế mà thôi. Như vậy nếu mà hắn ở lại trong Thương Mang Quan, sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của đại quân.”

“Kỳ thật hắn cũng rất đáng thương.” Vân Triệt thì thầm lẩm bẩm.

“Thu hồi lại sự đồng tình của ngươi đi.” Phong Vô Ý thân nhiên nói, “Vân Triệt, nếu ngươi nếu quyết định đứng cùng phía với chúng ta, như vậy, Dạ Thiên Cẩn là kẻ thù, điểm này, dù như thế nào cũng sẽ không thay đổi. Cho nên. nhược điểm của hắn, là cơ hội của chúng ta. Đồng tình cái gì, trong chiến tranh không cần loại cảm tình giá rẻ này. Hon nữa.”

“Cái gì?” Nghe được nàng nói một nửa liền thôi, Tiêu Tử Mặc lại hỏi một câu.

“Hon nữa, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, rất nhiều chuyện, là người ngoài chúng ta không thể chỉ trích cái gì hay là đồng tình cái gì được.” Phong Vô Ý dừng lại một chút mới nói, “Nếu Dạ Thiên Cẩn đáng thương, như vậy Thủy Mạn Như thì sao? Luôn nói, người chết là hạnh phúc, bởi vì bọn họ không còn biết gì, cũng không cần phải cảm nhận cái gì, tất cả mọi chuyện đều chấm dứt, mà đau khổ, chỉ lưu cho người sống. Nhưng mà. Từ Mặc, đã chết, nghĩa là thực sự không còn có cái gì nữa, cái gì cũng không tồn tại, còn sống, mới có hi vọng, cho dù kia hi vọng chính là trắng trong nước, là ảo ảnh, nhưng mà. trắng trong nước có ảo ảnh cũng là bởi vì có hoa tươi, trắng sáng, mới hiện tồn tại mới có thể hình thành cảnh tượng đó. Cho nên, ta muốn còn sống, chẳng sợ con đường phía trước toàn là bóng tối, chẳng sợ mỗi một phút mỗi một giây còn sống đều chỉ còn lại đau khổ, ta vẫn luôn cố gắng sống sót. Từ Mặc. chẳng và ta sẽ cùng nhau sống sót sao?”

“Ta.” Tiêu Tử Mặc kinh ngạc nhìn nàng, môi hơi mở ra, nhưng không có phát ra âm thanh.

“Từ Mặc, chúng ta. không trốn tránh đường sống. Cho dù là Địa Ngục. cũng không trốn.” Phong Vô Ý không có nhìn hắn, ánh mắt chỉ dừng lại ở phía xa nơi mặt đất giao với bầu trời. Tiêu Tử Mặc thở dài, thực sự, chiến tranh lúc này, nếu thất bại, chỉ sợ không phải chết là có thể giải quyết, hồn phi phách tán trọn đời không thể siêu sinh cũng là nhẹ.

“Vô Ý Vô Ý!” Vân Triệt lại nhào tới, bắt lấy vai Phong Vô Ý lắc tới lắc lui, lấy lòng nói, “Vô Ý, ta sẽ không rời khỏi ngươi, dù ngươi chết hay sống, ta đều phải ở cùng một chỗ với ngươi, đời này kiếp sau kiếp sau sau nữa đều phải như vậy! Dù sao ngươi cũng không thể vứt bỏ ta!”

Phong Vô Ý nhìn khuôn mặt hắn tươi cười sáng lạn, chỉ còn kém không có một cái đuôi vẫy vẫy ở phía sau nữa thôi, cũng không khỏi bật cười. Vân Triệt giống như là đứa bé, trái tim của hắn như là một trang giấy trắng, không có dấu mực lưu lại. Vĩnh viễn cùng một chỗ? Vĩnh viễn? Đơn thuần hồ ly như vậy, sao hiểu được ý nghĩa khác của những từ ngữ đó? Đời này kiếp sau kiếp sau sau nữa. sao có thể dễ dàng nói ra như vậy.

“Vô Ý.” Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng của Tiêu Tử Mặc.

“Ừ.” Phong Vô Ý nhẹ nhàng lên tiếng, quay đầu đi.

“Ta đã biết. Ta và nàng sẽ cùng nhau, mặc kệ phía trước có cái gì, cùng nhau. sống sót.” Tiêu tử Mặc nhấn mạnh từng chữ, trong mắt giống như chỉ có bầu trời đầy sao sáng rực rỡ.

“Ừ.” Phong Vô Ý gật đầu.

Tiêu Tử Mặc cầm tay nàng, có lẽ là bởi vì liên quan đến thuộc tính hỏa, rõ ràng hai người đều có tính tình lạnh lùng, nhưng độ ấm lòng bàn tay lại như ngọn lửa cực nóng.

“Vô Ý, ta nói rồi ta vĩnh viễn sẽ ở cùng ngươi!” Vân Triệt ôm cổ của nàng, bất mãn nói.

“Đã biết.” Phong Vô Ý vỗ đầu của hắn, ý bảo hắn buông tay. Vĩnh viễn sao? Rất dễ dàng nói ra vĩnh viễn, quá mức đơn giản, giống như là cát đắp thành lâu đài trên bờ biển, gió thổi qua, sóng xô vào bờ sẽ không còn thấy bóng dáng tăm hơi, dấu vết gì cũng sẽ không lưu lại.

Vân Triệt ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nàng không hề thay đổi, cắn chặt đôi môi phẫn nộ, trong nội tâm vô cùng rối rắm. Vô Ý. Ta biết ngươi không tin, nhưng mà ta sẽ làm cho ngươi xem, vĩnh viễn không rời đi, một năm, hai năm, chờ đến vĩnh viễn, ngươi sẽ tin.

“Sắc trời đã tối, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, dù sao Thương Mang Quan cũng ở trước mắt rồi.” Tiêu Tử Mặc nói.

“Vừa đúng lúc, dù sao nhìn bộ dạng của Dạ Thiên Cẩn, cũng chắc chắn không muốn lập tức đấu võ cùng chúng ta.” Phong Vô Ý cười cười. Tìm một nơi ít gió ngồi xuống, rất nhanh đã dọn dẹp sạch sẽ, sau đó dâng lên lửa trại nhất nhất tuy rằng này mùa không có cỏ khô có thể nhóm lửa, nhưng nơi này vốn là có hai cái mồi lửa thể ở, duy trì một đồng nho nhỏ lửa trại mà thôi, căn bản không cần phí bao nhiêu lực khí .

Bởi vì những gì trong không gian của Phong Vô Ý đều bị Hoàng Cửu Lê hóa hình mà luyện hóa rồi, cho nên ngoại trừ mang theo một ít lương khô cùng mấy cái chân lông ở chỗ Hách Liên Diệu ra, cũng không có cái gì. Vân Triệt không có hứng thú nhìn lương khô cứng rắn này làm, tự mình phải hành động thôi, chỉ sau một lát, liền kéo về một con linh dương, một con bò tây tạng, hai con chim nhạn, thậm chí còn có bốn năm con cá béo, cũng không biết hẳn tìm được sông bắt cá ở chỗ nào. Phong Vô Ý nhìn những thứ kia, đầu chảy xuống vài vạch đen. Người này. thật sự là quý chết đói đầu thai sao? Hay là hẳn kéo hết những con vật đánh được trên đường tới sông về?

“Bên kia còn có sông.” Vân Triệt chỉ về một hướng, ánh mắt nhìn nàng chợt lóe lên, hết sức hồn nhiên.

Trong lòng Phong Vô Ý mềm nhũn, đứng dậy, vừa đi vừa nói: “Lấy hết tới đây.”

“Dạ!” Vân Triệt lập tức nhảy lên, dùng cổ làm dây thừng cột hết con mồi vào cùng một chỗ, kéo một đồng lớn hơn thân thể mình mấy lần đi theo phía sau nàng. Nhìn bóng lưng bọn hắn, Tiêu Tử Mặc dần trở nên im lặng.

Thảo nguyên yên tĩnh chỉ còn lại tiếng gió thổi, nhìn ánh lửa hoà thuận vui vẻ trong mắt lóe lên lo lắng, nhưng mà, đã có lần, hẳn nghe Phong Vô Ý nói. Còn sông, mới có hi vọng? Nếu. cùng nhau sống sót, đây là hi vọng của nàng, như vậy, ta sẽ cố hết sức hoàn thành nguyện vọng của nàng.

Không phải ma, lại nửa người nửa ma không ai có thể biết được điểm linh giới của Phong Vô Ý ở nơi nào, nói không chừng một ngày nào đó linh khế sẽ phân lại, nhưng mà. cũng nói không chừng sẽ không có chuyện gì xảy ra, thể chất từ xưa tới nay chưa từng có như vậy, ai cũng không biết tuổi thọ của nàng dài bao nhiêu lâu. Mà hắn —— chỉ là một con người bình thường. Ngay cả khi là người thừa kế Tuyền Ki Thạch phủ, chiếm tinh sư hàng đầu Phạm Thiên, thân thể của hắn vẫn mãi như vậy không thay đổi được. Cùng nhau sống sót sao? Vô Ý. Có lẽ, nguyện vọng đơn giản này, mới là ảo ảnh như trăng trong nước giữa chúng ta!

Bên kia, Phong Vô Ý đi không bao lâu, quả nhiên nghe được tiếng nước róc rách. Đó là một con sông nhỏ không rộng lắm, dòng nước lững lờ trôi, bày cá tự do bơi lội, hiển nhiên Vân Triệt bắt cá bằng tay không. Quay đầu lại nhìn đồng con mồi lớn, nàng nhủ thầm, lấy chùy thủ Thương Lăng ra, mệnh lệnh cho Thanh Long biến thành một cây đao, tự động bỏ qua tiếng rỗng rỗng giận kinh thiên động địa trong đầu, lưỡi đao vừa chuyển động, mở ngực mổ bụng vô cùng lưu loát.

“Vô Ý tuyệt quá!” Vân Triệt vỗ tay, dùng ánh mắt sùng bái của con thú nhỏ nhìn nàng. Phong Vô Ý cũng không có cảm giác việc dùng thần khí làm dao mổ có gì bất ổn, vật tốt là để sử dụng, giết người và giết dê bò, dù sao đều là sát sinh, có cái gì khác nhau chứ, người chết ở dưới thần khí, cũng không thấy quý hơn dê bò chút nào! Về phần tiếng hô phẫn nộ của Thanh Long cứ coi như một chút tạp âm mà thôi, hơn nữa chỉ có chính nàng mới có thể nghe được, có quan hệ gì khác đâu. Nhanh nhẹn rửa con mồi, rồi cho Vân Triệt kéo về.

“Đã trở lại?” Tiêu Tử Mặc ngẩng đầu, bên môi đã mang theo ý cười.

“Ừ.” Phong Vô Ý đáp một tiếng, đem con mồi đặt trên lửa nướng. Tiêu Tử Mặc vung tay lên, ngọn lửa giống như đang sống, tự động tiến vào bên trong con mồi, chỉ là một chỉ một lát sau, mùi thịt nướng nồng đậm đã tỏa hương thơm ngào ngạt.

“Rất muốn ăn.” Vân Triệt nhìn chằm chằm thịt dê nướng vàng ươm, nước miếng nhanh chóng chảy xuống.

“Đều là của ngươi, không có ai tranh với ngươi!” Phong Vô Ý có chút buồn cười đưa toàn bộ thịt dê nướng cho hắn, lại lấy hai con cá và một con nhạn cùng Tiêu Tử Mặc xé ăn.

“Ăn ngon ăn ngon!” Miệng Vân Triệt đầy đồ ăn, giọng nói mơ hồ không rõ mành liệt gật đầu. Tuy rằng gia vị chỉ có muối, nhưng cá, thịt dê vốn đã ngon, hơn nữa trên thảo nguyên động vật đều hoang dại, thịt chất chặt, sau khi nướng cũng coi như là mỹ thực. Nhưng mà Phong Vô Ý thực sự hoài nghi, cho dù không có muối, nướng nửa chín nửa sống, chỉ cho con hồ ly tham ăn này hẳn sẽ giống như sói đói mà nuốt toàn bộ.

“Này, Vô Ý!” Vân Triệt nuốt miếng thịt xuống, bỗng nhiên ngẩng đầu, mắt to lóe sáng nhìn thẳng nàng.

“Cái gì?” Phong Vô Ý phun xương cá ra, thuận miệng lên tiếng.

“Vô Ý, ta lấy ngươi được không?” Vân Triệt hỏi.

“Hả?” Phong Vô Ý nghe vậy, không khỏi sững sờ.

“Khụ khụ.” Tiêu Tử Mặc nuốt chút nữa thì bị thịt bò nóng bỏng nghẹn chết.

“Phụ vương nói, nếu như muốn cùng một người vĩnh viễn cùng một chỗ, liền lấy nàng làm vợ.” Vân Triệt đáng thương nói, “Ta nghĩ cùng ngươi ở với ngươi, ta lấy ngươi được không?”

“Không được!” Phong Vô Ý rất nhanh liền khôi phục thái độ bình tĩnh, thản nhiên nói, “Ta không nghĩ gả cho ngươi.”

“Vậy ngươi lấy ta!” Vân Triệt không chút nghĩ ngợi nói, “Vô Ý chẳng lẽ không muốn ở cùng một chỗ với ta sao?”

Phong Vô Ý thờ dài, nhìn tiểu hồ ly trước mắt dường như chỉ cần nàng nói một câu “không muốn”, nước mắt sẽ lập tức rơi xuống, cảm thấy đau đầu.

Quay đầu nhìn Tiêu Từ Mặc, nàng thản nhiên nói, “Vân Triệt, ta đã có người cùng nhau sống cả đời, cho nên.”

“Ngươi muốn kết hôn với hắn sao?” Vân Triệt nhìn Tiêu Từ Mặc nói.

Tiêu Từ Mặc ngăn người, đang muốn mở miệng nói hắn hình như nghĩ sai ý nghĩa của “thú” và “gả” rồi, chợt nghe hắn vỗ tay một cái, trên mặt đều là vẻ uể oải, lại hưng phấn mà nói: “Không có vấn đề gì! Ta nghĩ cùng Vô Ý cùng một chỗ, Vô Ý muốn ở cùng một chỗ với hắn, kết quả chính là ba người vĩnh viễn đều ở cùng nhau, Vô Ý chỉ cần cưới hai người không phải là được rồi sao?”

“Phốc.” Phong Vô Ý cuối cùng phun toàn bộ thức ăn trong miệng, vẻ mặt dờ khóc dờ cười.

“Ta nói không đúng sao?” Vân Triệt rốt cục vô tình nhìn sang sắc mặt khác nhau của hai người, lại bày ra khuôn mặt mờ mịt như cũ. Phong Vô Ý không nói gì, muốn giải thích như thế nào với đối với tiểu hồ ly không biết gì đạo lý đối nhân xử thế này đây, “Vĩnh viễn cùng một chỗ” và “gả với lấy” có quan hệ gì đây?

“Vân triệt, thế giới này, nam nhân là không thể gả.” Tiêu Từ Mặc thờ dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói.

“Vi sao?” Vân triệt gãi đầu, nghĩ một lát, lại nói, “Không thể gả. chúng ta cùng lấy nàng không được sao?” Đầu Tiêu Từ Mặc chảy xuống vài vạch đen, chỉ quay đầu nhìn Phong Vô Ý, báo cho nàng biết một câu: không thể giải thích! Phong Vô Ý nhún vai, lại nướng hai con cá đưa cho Vân Triệt.

“A! Cá nướng! Nhìn qua có vẻ ăn thật ngon!” Vân Triệt nhìn chằm chằm con cá nước miếng chảy ròng, lập tức đáp chuyện vừa mới còn cố chấp là gả và lấy ném lên đến chín tầng mây. Phong Vô Ý với Tiêu Từ Mặc buông tay, lắc đầu. Đây chẳng qua là một đứa trẻ thuần khiết như tờ giấy trắng, tuổi của hắn đã lớn hơn bọn hắn không biết bao nhiêu. Tiêu Từ Mặc cười, cũng bỏ qua đề tài nói chuyện quý dị vừa rồi.

Lấy nàng sao? Có lẽ. chờ sau khi chiến tranh thắng lợi, thật sự có thể lo lắng đến chuyện này! Hôn ước, dùng một lời hứa hẹn, thực hiện nguyện vọng của nàng. Sống sót, sau đó, cùng sống một chỗ, đến vĩnh viễn.

“Ồ ——” Phía xa, truyền đến một tiếng kèn trầm thấp.

“Hách Liên Diệu đến!” Phong Vô Ý lập tức đứng lên. Trên bình nguyên yên tĩnh không một bóng mây, mấy vạn đại quân, chậm rãi, vốn dĩ không có khả năng giấu diếm được có người đến, cho nên cũng không cái gọi là ẩn nấp. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu được, ngày mai. đại chiến bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Đốt Thương Mang

Mặt trời đỏ như máu chậm rãi dâng lên, ánh sáng đỏ tươi như máu chiếu lên Thương Mang quan. ~~đ~~đ☆L☆qđ Ba người Phong Vô Ý đứng giờ đi vào cửa quân doanh của Hách Liên Diệu, đại quân sớm chờ xuất phát, hơn nữa nhìn sĩ khí cũng không tệ lắm.

“Xem ra các ngươi đã chuẩn bị nhiều lần.” Hách Liên Diệu thản nhiên nói.

“À, thu hoạch không nhỏ.” Phong Vô Ý cười, không nói ra chuyện bọn họ đã tiêu diệt không quân của dị tộc, nhân tiện có được gần ngàn con Sư Thử, trước tiên phải nhìn xem Trại Lam có biện pháp nào khiến Sư Thử phục tùng không đã, nếu không cũng chỉ coi như có thêm đồ ăn trong vài ngày mà thôi.

Hách Liên Diệu gật đầu, cũng không còn hỏi gì nhiều, chỉ nói: “Có thể bắt đầu, việc này không nên chậm trễ.”

“Ừ.” Tiêu Từ Mặc nói, “Di Thất đại lục trở về, nhưng là chuyện sau khi đại quân đến Thương Mang quan ít nhất cũng là hai ba ngày, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta. Nếu không đoạt lại được Thương Mang Quan, chúng ta chỉ có thể bỏ mặc thảo nguyên, lui lại giữ đất liền, cứ như vậy, tài nguyên trên thảo nguyên rộng lớn đều sẽ trở thành căn cứ của dị tộc, phần thắng của chúng ta lại càng ngày càng nhỏ.” Chỉ có kỵ sĩ Sư Thử có được năng lực bay trên trời, cho nên mới có thể đuổi tới nhanh như vậy.

“Các ngươi tính làm thế nào để phá hư cái trận pháp phòng ngự kia?” Hách Liên Diệu hỏi.

“Dựa vào vận khí tốt mà nói..., nói không chừng có thể giải quyết tường thành kia cùng lúc luôn.” Tiêu Từ Mặc đáp.

“Thuận lợi thì tốt rồi.” Hách Liên Diệu nhìn sang tường thành Thương Mang quan, lại nhìn khí giới đơn giản là những chiếc thang miến cường có thể leo thành bên ta, trong lòng cũng không hy vọng dùng máu thịt binh lính đi vào, tiêu hao trong trận chiến như vậy thật sự không có ý nghĩa.

“Ô ——” Tiếng kèn trầm thấp vang lên, mở màn cho chiến tranh nổ ra. Phong Vô Ý ngẩng đầu nhìn lại, lúc này khoảng cách gần, có thể nhìn thấy người hô trên tường, cầm trong tay đều là binh khí được chế tạo, xem ra vốn dĩ là binh khí còn tồn lại trong thành, Trại Lam không thể thiêu hủy áo giáp, may mắn thân thể người thú không lò, những áo này khẳng định là không có cách nào khác mặc lên người. Nhưng mà. nhìn cung tiễn vốn dĩ thuộc về mình bị kẻ địch lấy ra nhắm vào mình, cảm giác này không tốt chút nào.

“Bắt đầu đi!” Hách Liên Diệu xanh mặt nói.

“Như vậy, Vô Ý, từ giờ trở đi, đừng cho người khác quấy nhiễu ta.” Tiêu Từ Mặc quay đầu nói.

“Ta biết.” Phong Vô Ý cầm chủy thủ Thương Lăng, trong đầu chợt hiện lên bóng dáng Dạ Thiên Cẩn. Tiêu Từ Mặc đi lên vài bước, một mình đứng ở dưới thành tường, vừa vịn ở ngoài phạm vi cung tiễn bao phủ, nhẹ nhàng mà vén tay áo lên, lộ ra ánh sao Thần châu trên cổ tay, phát động triệu hồi.

Thủy tinh hiện lên ánh sáng chói mắt như lửa đỏ, lập tức, một con rồng nhỏ xuất hiện ở trước mặt hắn, rõ ràng vẫn là bộ dạng chưa tỉnh ngủ, đầu gật gà gật gù từng cái, theo hô hấp mũi không ngừng phát ra bọt khí.

“Hả? Trời đã sáng rồi sao?” Giọng nói mềm mại mang theo sự mơ hồ, làm cho mặt Hách Liên Diệu ở phía sau đen xì. Đó là cái gì vậy? Chẳng lẽ muốn dùng nó để đối phó với cái trận pháp không thể phá được kia? Đừng nói giỡn.

“Giúp ta một việc, đây đều là của ngươi.” Tiêu Từ Mặc không có lời vô nghĩa, trực tiếp bỏ ngọc bội của Hách Liên Diệu ra để trong lòng bàn tay, đặt ở nó trước mặt.

“Bảo bối bảo bối!” Trong nháy mắt, con rồng nhỏ vốn dĩ còn ngủ mờ mịt đột nhiên giống như là một ác quỷ ba ngày chưa ăn cơm đột nhiên nhìn thấy một bàn thức ăn Mãn Hân, lập tức tinh thần tăng gấp trăm lần, buồn ngủ cái gì đó đều biến mất.

“Muốn sao?” Tiêu Từ Mặc rút tay lại, tránh được con rồng nhỏ đang phi tới.

“Muốn!” Rồng nhỏ liên tục gật đầu, trong đôi mắt to lóe sáng tràn đầy ánh sáng lấp lánh.

“Đốt cháy tòa thành phía trước, ta liền cho ngươi cái này, nếu không. ngươi sau này cũng không cần ngủ nữa rồi!” Tiêu Từ Mặc nhàng bâng quơ một bên uy hiếp một bên mê hoặc, sau đó chỉ Thương Mang quan cách đó không xa.

“Đốt thành? Đơn giản đơn giản! Toàn bộ bên trong ta nhất định thiêu không còn gì!” Con rồng nhỏ lắc thân mình nói.

“Ngươi có thể thiêu toàn bộ là tốt nhất.” Tiêu Từ Mặc nói. Những lời này, không có bất kỳ người nào phản đối, nếu thật sự có thể thiêu khô sạch, có thể tiết kiệm rất nhiều sức lực và con người phải hy sinh.

“Ta lập tức đi ngay, chờ!” Con rồng nhỏ bỏ lại một câu, “Vù” một chút bay đến trước Thương Mang Quan, há mồm liền phóng hỏa. Đường như đồng thời, trên tường thành sáng lên một quang sáng màu đen, lập tức hình thành một cái vòng bảo hộ, chặn tất cả hỏa diễm ở bên ngoài.

“Hả?” Rồng nhỏ cũng kinh ngạc một chút, nhưng mà, ngay sau đó chính là lửa giận rung trời, “Dám không cho ta đốt? Ta sẽ đốt hết các ngươi thành tro bụi!”

Nghe món đồ chơi giống như con rồng nhỏ nói ra lời uy hiếp như vậy, binh lính Phạm Thiên dưới thành cũng hơi lo lắng và nghi ngờ, mà dị tộc trên thành trắng trợn giễu cợt. Nhưng mà, đúng ★ L ★ q ★ đ ngay trong lúc chúng cười vang, tất cả mọi người hoảng sợ phát hiện, tiểu Hỏa Long vốn dĩ khéo léo đáng yêu thế mà lại đón gió mà dài, không lâu sau liền thành con rồng lớn dài đến gần trăm thước, xoay mình che đi bầu trời Thương Mang Quan bao la, dường như che cả bầu trời, uy áp nặng nề dường như khiến cho binh lính Phạm Thiên bị vây đều bị dọa tới mức chân mềm nhũn quý xuống, mà tất cả chiến mã lại miệng sùi bọt mép quý rạp xuống đất, mặc cho kỵ sĩ làm như thể nào cũng không thể đứng lên lại. Long uy, đối với sinh vật bậc thấp mà nói, dường như chính là không thể kháng cự.

Phong Vô Ý bĩu môi, ở trong lòng kêu gọi nói : 【 Đây , Thanh Long, vì sao đều là Long tộc, đều là thần khí, bộ dạng hẳn so với ngươi còn mạnh hơn nhiều vậy? 】

【 Ngươi cho là ở Thương Lăng cốc ngươi nhìn thấy hoàn toàn là chân thân của ta sao? 】 Thanh Long hừ lạnh một tiếng, tức giận nói, 【 Địa hình nơi đó, làm sao chứa được thân thể khổng lồ của ta? 】

【 Như vậy. 】 Phong Vô Ý cười, rồi lại nói, 【 Nói không chừng hôm nay có thể hoàn thành tâm nguyện của ngươi rồi. 】

【 Nha đầu, ngươi có ý gì? 】 Thanh Long nghe vậy, lập tức cảnh giác. Cái tiểu nha đầu này, năng lực tuy rằng còn kém một chút, nhưng mà. ở phương diện khác thật đúng là làm cho người ta đau đầu. Hắn đột nhiên có loại dự cảm thật sự không tốt.

【 Không có ý gì, chẳng qua. muốn cho ngươi hoạt động gân cốt một chút thôi. 】 Phong Vô Ý khéo léo di chuyển chủy thủ, một mặt không để ý chút nào nói. Thanh Long còn chưa kịp nói cái gì, chợt nghe tiếng binh lính phía sau lại hô lên âm ỉ bốn phía. Chỉ thấy Hỏa Long thật lớn vừa lên tiếng phun một ngọn lửa ừn ừ kéo xuống, dường như bao phủ trọn vẹn Thương Mang quan ở bên trong.

Thanh thế như vậy, rốt cục làm cho người thú to gan lớn mật cũng sợ hãi.

Quầng sáng màu đen trên tường thành lại xuất hiện, cố định tường bảo hộ thành ở trong đó. Hỏa Long gầm lên giận dữ, ngọn lửa đỏ xoáy càng kịch liệt, mặc dù cách mấy trăm mét, mọi người vẫn là cảm giác được trên làn da truyền đến độ nóng đáng sợ. Người thú trên rên tường thành có vẻ thê thảm, trận pháp phòng ngự thực sự có thể ngăn cản hết thủy lực lượng không có thuộc tính bóng tối, cho nên cho dù là thần khí hỏa Long, cũng không có biện pháp gây tổn thất tới bên trong chút nào, nhưng mà. nhiệt độ cũng không thuộc về thuộc tính gì, tuy rằng ngọn lửa bị ngăn cách, nhưng người thú đứng ở vòng bảo hộ đều giống như bị giam ở một cái lồng hấp, không khí xung quanh nóng đến giống như mỗi một lần hô hấp, trong phổi đều bị bốc cháy!

Tiêu Từ Mặc mỉm cười nhìn ngọn lửa bay lượn trước mắt. Lấy lực lượng giới hạn của nhân loại, dù như thế nào cũng không thể lớn thời gian Liệt Hỏa phóng ra ngọn lửa tinh khiết, nhưng mà đối với Long tộc hệ hỏa mà nói, thì lại là chuyện quá dễ dàng. Tuy rằng Hỏa Long năng lực là “Huyền”, nhưng Hỏa Long phóng hỏa, thật sự giống như con người hô hấp mà thôi, đó cũng là một loại thiên phú, chẳng qua là bản năng cũng không nghe ai nói, có người nào là vì hô hấp nhiều cho nên bị chết mệt?

“¥@*\$. @@@! ¥” Trên tường thành truyền đến một trận tiếng gào đáng sợ.

“Hắn cho mọi người rút lui khỏi tường thành, đi vào trong thành tạm lánh, dù sao trận pháp phòng ngự không mở ra, không có người bảo vệ cũng như vậy thôi.” Vân Triệt đứng ở bên cạnh Phong Vô Ý phiên dịch.

“Nói tiếp đi. Vân Triệt.” Phong Vô Ý bỗng nhiên quay đầu, nghiêm trang hỏi, “Người hổ, người gấu, nếu nướng chín, ăn có giống thịt hổ thịt gấu không?”

“Hả?” Vân Triệt nghe nàng nói như thế lại sững sốt sau một lúc lâu mới buồn rầu nói, “Ta cũng chưa từng ăn, không biết. nhưng mà trong tộc yêu thú có một số chủng tộc, ví dụ như yêu hồ chúng ta băng hòa, sau khi chết sẽ biến trở lại thành hồ ly, nhưng là người hồ lại không như vậy.”

Phong Vô Ý gật đầu, vừa định nói chuyện, đúng lúc này, trên bầu trời “Oanh” một tiếng vang thật lớn, bầu trời vốn dĩ trong xanh đột nhiên sấm sét vang dội, mây đen ùn ùn kéo tới, mà quý dị là, ở nơi xa cách đây vạn dặm bầu trời vẫn trong xanh không một gợn mây, mặt trời từ hướng đông vẫn tỏa sáng, liền giống như cơn mưa này cũng chỉ xuất hiện ở Thương Mang Quan mà thôi.

“Không phải là ông trời tức giận rồi chứ?”

“Ông trời Phạm Thiên Chúng ta, tại sao muốn giúp dị tộc?”

“Không được! Trời mưa thì phiên toái!”

“Ta xem là.”

“.....”

“Làm sao bây giờ?” Hách Liên Diệu coi như là không nghe thấy thủ hạ xì xào bàn tán, đi thẳng tới cạnh Phong Vô Ý, trên mặt cũng nghiêm túc đáng sợ.

“Không có cách nào, Từ Mặc đã để cho ta đề phòng phía.” Phong Vô Ý lạnh lùng cười, trong mắt sát khí chột lóe. Dạ Thiên Cẩn, người quả nhiên vẫn tới! Hãy để cho ta xem. ta và ngươi, đến cuối cùng là ai mạnh hơn! Chỉ tiếc, mất đi “hứa người” khế ước với ngươi, chung quy cũng chỉ là đồ bỏ đi, ta sẽ cho ngươi. hiểu được đạo lý này.

“Ầm——” Theo tia chớp màu trắng cùng tiếng sấm đình tai nhức óc, mưa to bằng bạc rót cục rơi xuống. Mặc dù là ngọn lửa của thần khí, sẽ không dễ dàng bị dập tắt, nhưng trời sinh thủy khắc hỏa, mưa dùng lực lượng khế ước triệu hồi ra cùng mưa thiên nhiên có chút khác nhau, dĩ nhiên mang theo một chút linh lực, tuy rằng còn chưa đủ để dập tắt ngọn lửa, nhưng ngọn lửa vốn dĩ kiêu ngạo cũng bị áp chế không ít. Trên tường thành lập tức truyền đến một trận tiếng hoan hô cùng khiên trách.

“Bọn họ hồ. tinh linh vương cái gì đó!” Vân Triệt nghi ngờ phiên dịch nói, “Yêu thú tộc khi nào thì bái tinh linh làm vua rồi?”

Phong Vô Ý không khỏi nhui mày, Tinh linh vương? Dạ Thiên Cẩn? Không thể tưởng được, hắn có địa vị cao như vậy ở dị tộc sao? Có một kẻ biết rõ thế giới loài người như vậy, lại trí tuệ của người lãnh đạo, đối với bọn họ mà nói cũng không phải là chuyện tốt gì. Cũng không biết, vị “Tinh linh vương” này đến cuối cùng là một tượng trưng, hay là. lãnh tụ thật sự? Nếu là hắn thật sự có thể chỉ huy dị tộc hoàn toàn nghe theo hắn.

“Vô Ý!” Tiêu Từ Mặc quay đầu hét lớn một tiếng.

“Ta biết!” Phong Vô Ý nhướn lông mày lên, ý niệm đã bắt đầu triệu hồi Thanh Long hóa thân thành chủ thủ Thương Lăng.

【 Nha đầu, tìm ta làm gì? 】 Thanh Long không hiểu nói, 【 Tuy rằng ta là thuộc tính thủy, nhưng là không thể lập tức làm cho mưa dừng lại! 】

【 Đầu của ngươi cũng chỉ có thể nghĩ đến việc làm cho mưa to dừng lại là biện pháp giải quyết thôi sao? 】 Phong Vô Ý không khách khí nói.

【 Vậy ngươi nghĩ như thế nào? 】 Thanh Long tức giận nói.

【 Ta muốn ngươi hóa thân thành đầm Nghịch Thủy Hân! 】 Phong Vô Ý phân phó nói.

【 Hả? 】 Thanh Long nhất thời ngây người. Hóa thân thành đầm Nghịch Thủy Hân? Đây là cái biện pháp giải quyết gì?

【 Vị trí sao, ngay tại trên Thương Mang Quan thì tốt. 】 Phong Vô Ý lại bổ sung một câu. 【Hả? 】 Thanh Long lại ngẩn người, một lúc lâu mới kịp phản ứng, nhưng vẫn là ngơ ngác như cũ?

【 Nhanh chút! 】 Phong Vô Ý không vui nói.

【 Được rồi được rồi, thật sự là nha đầu đáng ghét. 】 Thanh Long “cất” một tiếng, chúi thủ Thương Lăng hóa thành một đạo ánh sáng, nhập vào bên trong mưa to. Ngay sau đó, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn thấy, trên Thương Mang Quan hiện lên cái gì đó che mất ánh sáng, càng về sau càng lúc càng lớn, cuối cùng lại biến thành. một cái đầm lầy!

Đầm lầy khó nắm bắt, ngẩng đầu liền nhìn thấy nước hồ trong suốt, sóng gợn lăn tăn, nhưng mà lại không có một giọt nước rơi xuống, giống như phía dưới đáy đầm có một cái hồ không đáy. Nước mưa tằm tã rơi xuống đều trở thành nước đầm, bởi vì đầm Nghịch Thủy Hàn lơ lửng nhìn nhẹ như lông ngỗng không hề di chuyển, đặc tính lại là nước đông thành băng, dĩ nhiên là sẽ không có giọt nước nào rớt ra khỏi đầm. Đã không có mưa to uy hiếp, Hỏa Long bị đè nén một lúc lâu phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, miệng lớn hé mở, ngọn lửa bùng mãnh phun ra khỏi miệng, trong nháy mắt thiêu đốt mảnh liệt hơn rất nhiều so với trước đó.

“Đây là phương pháp xử lí nàng nghĩ ra sao?” Tiêu Từ Mặc nhìn mưa giữa không trung bị đầm Nghịch Thủy Hàn đón lấy, cũng biểu lộ vẻ mặt ngạc nhiên.

“Không phải chàng đã nói, ta không biết biến sao? Đây là học ‘biến hóa’ theo chàng đó.” Phong Vô Ý cười híp mắt nói, “Ai nói nước rơi xuống chỉ có nước nhà mới có thể chặn hết, cái đầm lầy kia, tuy rằng không trị được tận gốc, nhưng mà. dùng được, không phải sao? Cho dù là tạm thời dùng được thôi.”

“Nàng lại trở nên mạnh mẽ hơn rồi.” Tiêu Từ Mặc mỉm cười nói. Thực sự, hắn đã nghĩ tới rất nhiều loại phương pháp giải quyết mà Phong Vô Ý có thể sử dụng, chỉ không tới phương pháp này. Đơn giản, nhưng hiệu quả lại cao. Tạm thời cũng không có gì liên quan, chờ phá vỡ cái trận pháp kì quái kia, cho dù là trời mưa, cũng có liên quan gì đâu, bằng khả năng của bọn họ, chẳng lẽ lại bởi vì bị mưa dẫn tới cảm mạo mà chết sao?

“Các người quả nhiên mang đến cho ta niềm vui lớn.” Hách Liên Diệu tán thưởng. Lại thấy đám binh sĩ phía sau nhìn thấy kỳ cảnh này, đã quên thất bại mấy ngày trước đây, sĩ khí tăng vọt tới mức chưa từng có trước đây!

“Từ Mặc, tường thành đâu?” Phong Vô Ý lại nói.

“Đội lát nữa sẽ thấy.” Tiêu Từ Mặc nhìn chằm chằm biến hóa của Thương Mang quan nói.

“Bọn người trên thành nói: tổ chức quân đội ra khỏi thành công kích, không thể ngồi yên đợi chết.” Văn triệt lập tức phiên dịch.

“Toàn quân Sẵn sàng ứng chiến!” Mặt Hách Liên Diệu biến sắc, hét lớn một tiếng.

“Dạ!” Bất luận là tướng lĩnh hay là binh lính, nhìn về Thương Mang Quan đang trong tình trạng giống như lồng hấp, tinh thần đều lên gấp trăm lần, hận không thể lập tức chiến đấu với dị tộc, đòi lại món nợ hôm trước! Tuy rằng chân ngựa vẫn còn mềm nhũn chưa khỏe hẳn, nhưng đối với chiến tranh trước mắt mà nói, hiển nhiên không phải là vấn đề quan trọng gì.

Tộc Yêu thú đều có chứa khí thể hung ác của “thú”, bình thường khi ngựa họ trước mặt những người thú kia vốn không thể bình thường được, cho nên chỉ có thể dùng bộ binh đối kháng, tác dụng của ngựa, chỉ là do cần hành quân tốc độ mà thôi. Tiêu Từ Mặc cũng âm thầm gật đầu, phán đoán thời cơ xuất chiến không sai, hơn nữa lấy tình huống bình thường mà nói, trên mặt đã chiến, dị tộc chắc chắn sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối.

“Từ Mặc.” Phong Vô Ý cười, lại ra hiệu bảo Hách Liên Diệu không cần dùng đến hành động lớn như vậy. Tiêu Từ Mặc quơ Ngôi Sao châu, bày ra năng lực “ảo cảnh” của thần khí, chỉ thấy một vòng sóng giống như sóng nước chậm rãi khuếch tán ra ngoài, dần dần hòa nhập vào trong không khí, rồi biến mất không thấy gì nữa, ít nhất người ngoài nhìn vào đều là như vậy, dường như không phát sinh chuyện gì khác.

“Người làm gì vậy?” Hách Liên Diệu có chút khó hiểu hỏi một câu.

“Xem tiếp đi sẽ biết.” Tiêu Từ Mặc cười thần bí.

Trong lòng Hách Liên Diệu khó hiểu lắm lắm, lại không ngăn cản nỗi lòng hiếu kỳ của mình, ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện, quân đội dị tộc vốn dĩ xông thẳng về hướng bọn họ, ở thời điểm chạy được nửa đường, bỗng nhiên xoay đi một cách quỷ dị, chạy về phía bên trái. ~~đ~~đ☆L☆q~~đ~~Đạo thương vốn dĩ ở trên tay, cung tên đã dương lên, binh lính Phạm Thiên đang chuẩn bị huyết chiến với chúng, cả đám đều sững sốt, không biết có nên bỏ vũ khí xuống không. Chỉ một thoáng chần chờ, đại quân dị tộc vừa muốn giết chóc lại chạy xa

“Đây là chuyện gì?” Hách Liên Diệu hiếu kỳ hỏi, “Người đã làm gì?”

“Chỉ là cho bọn hắn một chút ảo giác mà thôi.” Tiêu Từ Mặc cười đến mức thực sự giao hoạt, “Ngôi Sao Liệt Diễm mặc dù là thần khí, nhưng phần lớn lực lượng đều dùng để chống lại trận pháp phòng ngự, bây giờ ta có thể vận dụng lực lượng tạo ảo cảnh cũng chỉ có giới hạn, loại phương pháp là hữu hiệu nhất hiện nay.”

“Chỉ cần bọn họ chạy ra khỏi phạm vi ảo cảnh của chàng có thể ảnh hưởng, sẽ phát hiện mình đi nhầm hướng mất rồi.” Phong Vô Ý hiểu rõ. Dường như là xác minh lời nói của nàng là chuẩn xác, tiếng nói vừa dứt, quả nhiên chợt nghe thấy tiếng hò hét vốn đã đi xa lại trở nên gần hơn.

“Vậy thì làm thêm lần nữa là được rồi.” Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng nói bằng quơ, lại quay Ngôi Sao châu. Gọn sóng xinh đẹp lại đẩy ra từng vòng, không khí dường như lại bị bóp méo, nhưng ngay sau đó lập tức khôi phục lại bình thường. Đám binh sĩ vừa lo lắng cảnh giác lại lập tức giờ vũ khí lên, chuẩn bị tư thế chiến đấu sẵn sàng. Nhưng mà. dị tộc lại giống như vốn dĩ không thấy bọn họ, nhanh như chớp xông qua trước mặt bọn họ, lại chạy như điên về hướng bên phải, chỉ để lại một đường bụi cuốn cuộn.

Đầu Hách Liên Diệu không khỏi chảy xuống vài vạch đen. Thật sự là. năng lực tốt. bầu trời dần sáng lên, dường như Dạ Thiên Cẩn cũng rõ ràng như vậy là vô dụng, liền dừng phát động kế ước.

Chỉ sau một lát, mưa thu đã tan, bầu trời lại trong xanh như ngọc bích. Phong Vô Ý cười, cũng gọi Thanh Long về. Màu xanh trên đầm Nghịch Thủy Hàn nhanh chóng tăng vọt, chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng biến trở về thành chùy thủ Thương Lăng, rơi vào trong tay nàng.

“Oanh ——” Chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, trận pháp phòng ngự rốt cục không thể tiêu hóa công kích của thần khí, hơn ngàn tinh thạch trong nháy mắt, toàn bộ hóa thành tro bụi.

“Vô Ý, chính là hiện tại!” Tiêu Từ Mặc hét lớn một tiếng.

Phong Vô Ý nghe hẩn hết, lập tức hiểu được, tay trái vung lên, ngọn lửa thiên phú dũng mãnh phun ra. Hai người hợp lực, dẫn ngọn lửa vốn dĩ bởi vì toàn bộ Thương Mang Quan đã bị đốt thành tro mất đi chỗ tấn công mà lơ lửng trên không trung gắn kết thành một bó, chuẩn xác đánh vào trên tường thành phía nam.

“Rầm ——” Tường phía nam vốn yếu ớt hơn rất nhiều so với tường phía bắc tới gần biển rộng, lại chịu đựng ngọn lửa thiêu đốt trong thời gian dài, kết cấu càng thêm rời rạc, trúng phải lực lượng lớn như vậy, lập tức sụp đổ, ngã xuống.

“Thành công!” Tiêu Từ Mặc tùy tay vứt ngọc bội cho con rồng to xác đã biến trở về thành con rồng nhỏ, hưng phấn nói.

“Công kích! Đoạt lại Thương Mang quan!” Thấy thế, Hách Liên Diệu không chút do dự hạ lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Âm mưu bắt đầu

Một bộ phận binh lực Thương Mang quan đuổi theo Trại Lam vòng quanh thảo nguyên, một bộ phận bị ảo cảnh của Tiêu Từ Mặc làm cho đi sai phương hướng, ở lại trong thành cũng không còn nhiều binh lực.

Từ lúc này trở đi là thời điểm sĩ khí binh lính Phạm Thiên tăng cao nhất, trong lúc hoảng sợ ngự giả thân chinh tới nay, không ai lùi bước, tường thành sập họ không do dự tiến thẳng vào trong thành, dđ☆L☆qđ bắt đầu vật lộn. Ở trong thành không gian nhỏ hẹp, chiến thuật cũng không dùng được, chỉ có quyết đấu một đao nhất thương nguyên thủy nhất là dùng được, mở một đường máu. Phong Vô Ý và Tiêu Từ Mặc, Vân Triệt không cùng quân đội tiến vào trong thành, chỉ đứng ở phía sau, nhìn cuộc chiến tiếp tục phát triển.

“Xem ra muốn đoạt lại Thương Mang quan cũng không có vấn đề gì.” Phong Vô Ý nói.

“Ta vẫn luôn cảm thấy, Dạ Thiên Cẩn dường như quá yên lặng rồi.” Tiêu Từ Mặc nhìn thời tiết, “Nàng cho rằng, hẩn sẽ ngồi xem chúng ta đoạt được Thương Mang Quan như vậy sao? Rõ ràng hẩn đã nói. quyết chiến một trận ở Thương Mang Quan mà.”

“Người này, thật sự là khó đoán.” Phong Vô Ý thờ dãi, lại nói, “Cho dù như thế nào, chàng vẫn nên dời lực chú ý tập trung vào cuộc chiến trước mắt đi, Dạ Thiên Cẩn. giao cho ta đối phó.”

“Này, Vô Ý, ở đây thật nhàm chán, ta cũng lên trên hỗ trợ được không?” Vân Triệt vừa nói, vừa xoay quanh Phong Vô Ý.

“Người thực sự muốn hỗ trợ con người đánh lại đồng loại của mình sao?” Về mặt Tiêu Từ Mặc rất cổ quái.

“Đồng loại? Cái đồng loại gì chứ!” Vân triệt bĩu môi nói, “Người của Trục xuất Chi Hải chưa từng cho rằng bọn họ là đồng loại của mình, tất cả chúng ta đều bị quăng đi, cho dù là con người hay là dị tộc. Cho nên. trợ giúp con người cũng còn hơn là giúp dị tộc, đồng thời như vậy cũng giúp chúng ta vui vẻ hơn. Hơn nữa, ta chỉ giúp Vô Ý, con người thế nào, có quan hệ gì với ta!”

“Người đi đi.” Phong Vô Ý nói, “Nhưng mà phải bảo vệ bản thân thật tốt.”

“Đã biết! Ta biết Vô Ý quan tâm ta nhất mà!” Mặt mày Vân Triệt lập tức hưng phấn cười hớn hớn, đi chuyển thân thể, xông đến Thương Mang Quan.

“Cứ để cho hẩn đi như vậy sao?” Tiêu Từ Mặc cau mày nói.

“Đừng lo lắng.” Phong Vô Ý khẽ cười nói, “Dị tộc bình thường không thể gây thương tích cho hẩn, về phần Dạ Thiên Cẩn. nếu ngày đó hẩn

không hề có bất kỳ sát ý nào với Vân Triệt, thì bây tự nhiên cũng sẽ không có.”

“Ừ, phải mau phiên dịch văn tự này ra mới được, ta cuối cùng vẫn cảm thấy. có âm mưu.” Tiêu Từ Mặc giận dữ nói.

“Tấn công xong Thương Mang Quan, tạm thời là có thể ổn định chiến cuộc.” Phong Vô Ý gật đầu.

“Tuy rằng đã không thấy rõ mệnh vận sau này, nhưng mà.” Tiêu Từ mặc cau mày, nói một nửa, rốt cục vẫn nuốt lời muốn nói tiếp vào.

“Đừng quá lo lắng, chắc chắn sẽ có biện pháp.” Phong Vô Ý cầm tay hắn.

“Dị tộc sẽ không rút lui.” Tiêu Từ Mặc bỗng nhiên nói.

“Đại khái đó là chuyện không thể thay đổi.” Phong Vô Ý nói.

“Ta đi vào thành, giúp đỡ Hách Liên Diệu lập tức bố trí phòng bị sau khi tiếp thu quan ải.” Tiêu Từ Mặc quyết đoán nói, “Quân đội đuổi theo Trại Lam tạm thời mặc kệ, quân đội bị ảo cảnh của ta lừa đi chỉ sợ sẽ nhanh chóng phát hiện mắc mưu mà quay trở về, nàng.”

“Ta biết, Dạ Thiên Cẩn giao cho ta.” Phong Vô Ý nói.

“Phải tự cẩn thận, không cần miễn cưỡng.” Tiêu Từ Mặc nhìn nàng thật sâu một cái, để cho từ vô chớ mình bay về hướng Thương Mang Quan.

Trên thảo nguyên chỉ còn lại mình Phong Vô Ý, nàng nhẹ nhàng cười, không đi về hướng Thương Mang Quan, mà tìm một phương hướng ngược lại mà đi. Từ xa có thể nghe được một loạt tiếng hô hỗn hân, có thể thấy được quân đội ra khỏi phạm vi ảo cảnh đã ý thức được sai lầm, xoay người tập kích Thương Mang Quan. Hi vọng tất cả thuận lợi. Phong Vô Ý quay đầu lại nhìn thoáng qua ánh sáng đỏ như máu bao phủ tường thành, không chút do dự đi thẳng về phía trước.

Quả nhiên, đi không bao xa, đã thấy được phía trước có một bóng dáng lẳng lặng yên đứng. Quần áo đen, mái tóc bạc, không có một chút tức giận, giống như. một khối tượng đá đã đóng tại nơi này ngàn vạn năm.

“Đang đợi ta sao?” Phong Vô Ý đi đến sau lưng hắn. Dạ Thiên Cẩn vẫn không xoay người, dường như thực sự tin tưởng nàng sẽ không đánh lên sau lưng, chỉ bỗng nhiên nói một câu: “Người rất giống nàng.”

“Cái gì?” Phong Vô Ý nghe vậy, hơi sững sốt một chút.

“Không ai nói rằng, người rất giống Thủy Mạn Như sao?” Dạ Thiên Cẩn chậm rãi nói.

“Dạ Thiên Cẩn. sinh mệnh của con người thật sự là ngắn ngủi. Hơn một trăm năm, đối với người mà nói, có lẽ chỉ là một nháy mắt, nhưng mà. đối với con người mà nói, cũng là cả đời.” Phong Vô Ý lạnh nhạt nói, “Sau khi Thủy Mạn Như rời khỏi Tuyền Ki Thạch phủ, không có người nào gặp nàng một lần, ta nghĩ người nói ta giống nàng, ๔๔๕☆L☆๔๔๕ chắc chắn không phải là hình dáng.” Nếu như là khuôn mặt, thời điểm lần đầu tiên đại trưởng lão nhìn thấy nàng, biểu tình nhất định sẽ có một chút khác thường, nhưng mà không có. Nàng rất tin sức quan sát cẩn thận của một đặc công như mình.

“Là thần vận.” Dạ Thiên Cẩn cuối cùng cũng xoay người, đứng ở trước mặt nàng nói, “Khí chất của người, cùng nàng năm đó. rất giống.” Bốn mắt nhìn nhau, cả người Phong Vô Ý chấn động, cặp mắt không có...chút nào độ ẩm nào kia, lộ ra một loại cảm giác thực sự phức tạp, cũng rất thâm trầm, nàng không hiểu, chỉ là. không hiểu sao lại cảm thấy đau lòng. Bỗng nhiên, nàng nhớ lại lúc trước, thời điểm nàng nói Thủy Mạn Như hận Dạ Thiên Cẩn, cái biểu tình muốn nói lại thôi bất đắc dĩ kia của Tiêu Từ Mặc. Không phải. hận sao?

“Giống thì sao, ta không phải Thủy Mạn Như.” Phong Vô Ý lạnh lùng thốt ra.

“Đúng vậy, người không phải nàng.” Dạ Thiên Cẩn cười khở một tiếng, lại nói, “Người nói đúng, sinh mệnh của con người, thực sự quá ngắn ngủi, vậy nỗi hận của ta. cuối cùng nên tìm ai đòi lại đây?” Đòi lại sao? Phong Vô Ý cười lạnh, vậy còn nỗi hận của nàng, nên tìm ai đây? Để mình biến thân thể hắn thành viện sĩ hàn lâm viện như vậy? Hoàn thành nghiên cứu hạng mục theo mệnh lệnh của chính phủ? Bọn họ cũng vì muốn quốc gia đứng đầu cũng giống như Thủy Mạn Như, thời điểm ký kết khế ước, chỉ sợ không nghĩ tới có một ngày linh khế sẽ phản lại chủ nhân.

“Người tên là Phong Vô Ý sao?” Dạ Thiên Cẩn nói.

“Nếu đã biết, còn cố hỏi làm gì.” Phong Vô Ý lạnh nhạt nói.

“Người và ta, đều giống nhau.” Dạ thiên Cẩn bỗng nhiên nói.

Phong Vô Ý không đáp, chỉ lời nói còn lại của hắn.

“Người gần đây. nhất định sử dụng lực lượng thiên phú quá nhiều lần.” Dạ Thiên Cẩn nói.

“Vậy thì sao nào?” Phong Vô Ý không trả lời chính xác, nhưng cũng xem như chấp nhận. Đầu chỉ là nhiều lần. đối với người khác mà nói thì đã bốn năm trôi qua, nhưng đối nàng và Tiêu Từ Mặc mà nói, thời gian chưa bao giờ dừng lại, bọn họ vẫn không ngừng chiến đấu, càng không ngừng sử dụng lực lượng linh khế, càng không ngừng đào móc tiềm năng lớn nhất của bản thân.

“Thân thể của ngươi, đã tới cực hạn.” Dạ Thiên Cẩn không chút khách khí nói, “Lực lượng linh khê bạo phát, ngươi sẽ trở nên giống ta, không những có lực lượng vô cùng lớn, mà ngày đêm chịu nguyên rửa tra tấn, ngươi sẽ hận hân, hận người gây cho ngươi tất cả thống khổ đó.”

“Đừng nghĩ ta phải giống ngươi.” Phong Vô Ý cắt đứt lời của hắn, vẻ mặt khinh miệt.

“Ta vĩnh viễn sẽ không hận hân, bởi vì ta biết, cho dù là chúc phúc hay là nguyên rửa, đều có hân và ta cùng nhau gánh vác.” Nàng chỉ nghe được chính mình nói, “Ta và ngươi không giống nhau, ta không hiểu tình, mà ngươi. vốn dĩ là không có tình.”

“Ta hi vọng chờ thời điểm nguyên rửa trải rộng khắp thân thể ngươi, ngươi còn có thể kiên định như vậy.” Dạ Thiên Cẩn không vẻ mặt thất vọng hoặc kinh ngạc gì, giống như là biết nàng sẽ trả lời như thế.

“Ngươi ở nơi này chờ ta, chỉ vì nói chuyện nhảm chán này sao?” Phong Vô Ý nhướn lông mày, chỉ Thương Mang Quan phía sau, “Nếu không nghĩ ra biện pháp, Thương Mang Quan sẽ bị chúng ta đoạt lại, mà quân đội ở đây, đã mất đường lui và phía sau, sớm hay muộn cũng sẽ bị chúng ta chậm rãi tiêu diệt.”

“Ta có thể đưa quân đội toi Thương Mang Quan, chẳng lẽ không có lần thứ hai sao?” Dạ Thiên Cẩn nói.

“Nếu ngươi làm được, ta cũng không ngại thử lại lần nữa.” Phong Vô Ý không chút yếu thế nào nói. Nàng tin tưởng phán đoán của Tiêu Tử Mặc, quá trình di chuyển như vậy, điều kiện khởi động cũng không phải đơn giản như thế, không có khả năng lại có lần thứ hai.

“Tùy ngươi vậy.” Dạ Thiên Cẩn cũng không để ý, hất tung áo choàng, muốn rời đi.

“Ngươi nghĩ cứ như vậy mà đi rồi sao?” Thân hình Phong Vô Ý chợt di chuyển, loáng một cái đã chặn trước mặt hắn.

“Ngươi bây giờ vốn không phải đối thủ của ta, nếu có Tiêu Tử Mặc, và hai thần khí trong tay, có lẽ có thể thắng được ta một cấp, nhưng mà. cho dù có hơn ta, cũng vẫn không thể giữ ta lại, chứ đừng nói chỉ có một mình ngươi ở đây. Không cần làm việc không có ý nghĩa.” Dạ Thiên Cẩn thản nhiên nhắc nhở.

“Ta chỉ còn có một việc muốn hỏi ngươi.” Phong Vô Ý không để ý tới lời châm chọc của hắn.

“Cái gì?” Dạ Thiên Cẩn nhướn lông mày nói, “Có lẽ ta sẽ trả lời ngươi.”

“Chuyện phong ấn ở thiên khí chi đảo, có quan hệ với ngươi hay không?” Phong Vô Ý không nói lời vô nghĩa, đi thẳng vào chủ đề.

“Thiên khí chi đảo?” Dạ Thiên Cẩn cười nói, “Là ta làm phong ấn yếu đi, vì chuyện Di Thất đại lục trở về, ta không thể không khiến các ngươi đi nơi khác một thời gian nhưng mà các ngươi vừa đi đã là bốn năm không hề có tin tức thật ra khiến ta cảm thấy rất ngoài ý muốn.”

“Cũng chỉ như vậy thôi sao?” Phong Vô Ý giật mình.

“Bằng không, còn có thể như thế nào?” Dạ Thiên Cẩn thật sự giật mình.

“Hiện tại ở thiên lâu, phong ấn thiên khí chi đảo lại xảy ra vấn đề, thậm chí so với trước khi chúng ta quay về còn nghiêm trọng hơn.” Phong Vô Ý nói xong, liền chăm chú theo dõi sự biến hóa của hắn.

“Làm sao có thể như vậy?” Dạ Thiên Cẩn lắc đầu nói, “Lúc này, ta không động tay động chân. Ta hi vọng lấy được là Phạm Thiên đòi dáo, không phải là Địa Ngục nhân gian ma quỷ hoành hành. mở phong ấn ra đối với người dân Di Thất đại lục chúng ta mà nói, có chỗ nào tốt.”

Quả nhiên không phải. ánh mắt Phong Vô Ý ngưng tụ. Vốn dĩ nàng cũng nghĩ Dạ Thiên Cẩn sẽ không làm như vậy, chỉ là. rốt cuộc là ai, mà lại hi vọng Ma tộc hủy diệt thế giới này? Dạ Thiên Cẩn hiện nhiên cũng nghĩ vấn đề giống như trước, khuôn mặt bệnh tật vốn dĩ trắng bệch bây giờ lại xet qua một tia màu đỏ khác thường, trong mắt mơ hồ thấy được sát khí.

“Hợp tác đi, ít nhất tại sự kiện này, chúng ta đều có một ích lợi.” Phong Vô Ý thản nhiên nói.

“Hợp tác?” Dạ thiên Cẩn cười lạnh một tiếng nói, “Chiến sự kia thì như thế nào?”

“Tất nhiên là hai bên liều mạng không phải ta thì là ngươi chết, chứ còn sao nữa.” Phong Vô Ý trả lời không chút do dự. Dạ Thiên Cẩn ngẩn người, lập tức phát ra một trận cười to.

“Sao Vậy?” Phong Vô Ý không hề động đậy.

“Ngươi quả nhiên là nữ nhân rất có ý tứ.” Dạ Thiên Cẩn thu lại ý cười, giọng nói lạnh lùng, “Được, giới hạn hợp tác của hai chúng ta, chỉ có liên quan đến phong ấn ở thiên khí chi đảo, trừ chuyện đó ra, không can thiệp chuyện của nhau.”

“Đương nhiên, nếu có cơ hội giết chết ngươi, ta tuyệt đối sẽ không có nửa phần do dự.” Phong Vô Ý lạnh nhạt nói.

“Ta, thực chờ mong.” Dạ Thiên Cẩn cuối cùng nhìn nàng một cái thật sâu, xoay người rời đi, trên không trung con gió thổi qua khiến y phục màu đen tung bay tạo thành một đường cong duyên dáng, cuộn cuộn không ngừng. Phong Vô Ý lại nhìn bóng lưng của hắn một lát, lại đi về hướng Thương Mang Quan.

Trên thảo nguyên xanh mướt đã chất đầy thi thể, tuy rằng đã đoạt lại Thương Mang Quan, nhưng tường phía nam bị sập, dễ dàng bị binh lính Phạm Thiên đánh vào trong thành đồng thời, dᠠᠳᠠᠰᠤᠯᠤᠰᠤᠳᠤ cũng dễ dàng dễ dᠠᠳᠠᠰᠤᠯᠤᠰᠤᠳᠤ từ sau vào đến. Thắng lợi thành công đoạt lại Thương Mang quan làm cho sĩ khí tăng đến đỉnh, bọn lính dị tộc lại dùng máu thịt của mình tạo thành chiến tuyến, bảo vệ tường thành chặt chẽ. Áo trắng của Tiêu Từ Mặc bay bay, không nhiễm một chút bụi bặm cùng vết máu, đứng ở trên tường thành, trong lòng ôm một con rồng nhỏ đang không ngừng chơi đùa với miếng ngọc bội, mắt lạnh nhìn chiến tranh phía dưới.

“Từ Mặc, mau nghĩ biện pháp đi!” Cả người Hách Liên Diệu toàn là máu xông lại, đao trong tay còn đầy máu không ngừng chảy xuống.

“Bệ hạ sao lại tự mình dẫn đầu?” Tiêu Từ Mặc nhún mày.

“Ta dẫn quân tất nhiên là làm gương cho binh sĩ, thời điểm bắt đầu làm thái tử đã như vậy rồi!” Hách Liên Diệu kêu ngao nói.

“Ngu xuẩn.” Tiêu Từ Mặc không chút khách khí phê phán, “Nếu ngươi chết, sẽ rất phiền toái, so với Thương Mang Quan bị đánh mất còn phiền toái hơn!” Mặt Hách Liên Diệu biến sắc, lại thở dài. Ở trong mắt Tiêu Từ Mặc, sống chết của hắn cũng chính là “Phiền toái” sao?

“Luyện binh cũng luyện không được, thương vong quá lớn, sĩ khí sẽ giảm xuống.” Tiêu Từ Mặc nhìn chiến trường phía dưới thì thảo luận bầm bầm.

“Vậy làm sao bây giờ?” Hách Liên Diệu hỏi. Tiêu Từ Mặc không đáp, chỉ chỉ tiểu hỏa long đang cắn ngọc bội trong lòng hắn. Sắc mặt Hách Liên Diệu lúc xanh lúc đỏ, trông rất đẹp mắt, quả nhiên. không người bình thường nào có thể chấp nhận thần khí mà lại như thế. đưa ra một thời vàng quơ quơ trước mặt con rồng nhỏ, hắn ho khan hai tiếng nói: “Muốn cái này hay không?”

“A! Vàng vàng!” Con rồng nhỏ lập tức hưng phấn hẳn lên.

“Đốt cháy tất cả những kẻ không phải con người phía dưới ta sẽ cho ngươi.” Hách Liên Diệu lập tức đưa ra giao dịch.

“Được!” Có vàng, tiểu hỏa long thật sự dễ nói chuyện, “vù” một đã bay xuống dưới thành, há mồm liền phun ra lửa. Bọn họ đã không còn trận pháp phòng ngự bảo vệ, ngọn lửa lập tức đốt cháy sạch một đám người thú đang đứng đó. Đương nhiên. những kẻ bị ngọn lửa trực tiếp đốt tới ngay cả kêu thảm thiết cũng không có cơ hội, trực tiếp biến thành một khối cháy sém.

“Kỳ quái, tại sao lại muốn đốt thành cháy sém chứ? Đốt thành tro không phải càng sạch sẽ sao? Hại ta còn phải khống chế độ nồng của ngọn lửa, thật đáng ghét! Ý tưởng của con người thật sự là rất kỳ quái!” Tiêu hỏa long nói thầm hai câu, rung đùi đắc ý một chút, tiếp tục phun lửa. Nếu Hách Liên Diệu nghe được những lời này, nhất định sẽ tức đến hộc máu. Dưới sự trợ giúp của tiểu hỏa long, binh lính Phạm Thiên rốt cục bắt đầu phản kích, vẫn phải chém giết đến buổi chiều, nhưng ít nhất Thương Mang Quan đã không nhìn thấy một bóng dáng dị tộc nào còn sống. Tiêu hỏa long còn làm hết phận sự đốt hết thi thể bị binh lính giết chết thành tro bụi, sau đó đoạt lấy vàng trong tay Hách Liên Diệu, trực tiếp trở lại ngọc của Ngôi Sao.

“Cuối cùng cũng kết thúc!” Chiến tranh vừa kết thúc, ngay cả Hách Liên Diệu cũng không hề hình tượng đặt mộng ngồi trên mặt đất, dựa lưng vào tường thành thở nặng nề. Tiêu Từ Mặc nhìn trong thành một mảnh đất khô cằn, tường thành đã bị máu tươi nhuộm đỏ, máu còn trôi xuống giống giai điệu thê lương của thác nước, thở dài một hơi.

“Làm sao vậy?” Chẳng biết từ lúc nào, Phong Vô Ý đã lặng lẽ xuất hiện ở phía sau hắn.

“Không có việc gì, chỉ là. còn chưa quen.” Tiêu Từ Mặc thở dài. Phong Vô Ý cũng im lặng không nói gì. Dị tộc bị bọn họ giết chết cũng không ít, chỉ là chưa lần nào, đầm máu như thế, thảm thiết như vậy, giống như trong không khí đều tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, kéo dài không thể biến mất.

“Chiến tranh mới bắt đầu, quốc sư đại nhân vẫn là sớm quen đi mới tốt.” Hách Liên Diệu lười biếng nói một câu.

“Ta sẽ cố gắng.” Tiêu Từ Mặc thần nhiên gật đầu.

“Vô Ý!” Theo giọng nói quen thuộc, Vân Triệt liền nhào tới, quần áo vốn dĩ sáng màu dường như đã biến thành màu đỏ giống tóc của hắn, nhưng trên mặt lại là biểu hiện hưng phấn, trong ánh mắt tràn ngập tinh thần, cho dù là trải qua một lần chiến đấu, tinh lực vẫn tràn đầy như cũ. Thấy hắn xông lại, binh lính gần đó không khỏi lộ vẻ mặt sợ hãi, đều nhường đường. Ai có thể nghĩ đến một thiếu niên xinh đẹp đáng yêu như thế, dᠠᠳᠠᠰᠤᠯᠤᠰᠤᠳᠤ trên người chẳng những một bên là băng một bên là lửa, còn thích dùng hai tay của mình xé rách người kẻ địch đang sống? Nhìn đến cái rõ ràng mỗi người thú vờ vụn thành mấy chục khối trong tay hắn, sau đó tìm phổi dạ dày các loại nội tạng trong bụng rơi xuống. loại cảm giác này, thật sự rất khó hình dung. Tuy rằng biết rõ hắn là đồng bọn, giết là kẻ thù, nhưng vẫn không tự chủ được sợ hãi, hơn nữa hắn ở thời điểm xé nát kẻ thù vẫn duy trì nụ cười không hề có tạp chất, làm cho trái tim người xem cảm thấy lạnh giá vô cùng.

“Trước khi ngươi tắm rửa sạch sẽ, đừng nghĩ tới việc đụng tới ta!” Giọng nói của Phong Vô Ý lạnh lùng.

“Àm!” Lời còn chưa dứt, Vân Triệt đã bị đụng đầu vào cái lá chắn màu vàng do Tiêu Từ Mặc tạo ra, bị lực phản lại làm chân động đặt mộng ngã xuống đất.

“A.” Vân Triệt bĩu môi, lộ ra khuôn mặt ủy khuất, nhưng mà chỉ có thể chậm chạp đứng lên, cẩn thận đi tìm nước tắm rửa thay quần áo. Tiêu Từ Mặc nhìn tất cả rất rõ ràng. Vân Triệt. cho dù đáng yêu lại đơn thuần, hắn cũng là dị tộc, là vương tử của bộ tộc yêu hồ băng hòa, giết chóc và đầm máu là bản năng khắc sâu vào linh hồn, sợ rằng chính hắn không phát hiện.

“Từ Mặc, đi xuống cùng ta.” Phong Vô Ý nhẹ giọng nói.

“Chúng ta phải xem tình huống bên ngoài.” Tiêu Từ Mặc nói với Hách Liên Diệu, cùng nàng rời khỏi tường thành, đi vào một góc tối không có người.

“Ta đã thấy Dạ Thiên Cẩn.” Phong Vô Ý không hề giấu diếm nói một câu, nhìn mặt hắn biến sắc, vội vàng lại nói thêm một câu, “Không đánh nhau.”

“Không phải là thực sự nói chuyện phiếm chứ?” Tiêu Từ Mặc bắt đầu đi nói.

“Tuy rằng chưa nói tới mức hữu nghị, nhưng mà. thực sự có mấy tin tức rất quan trọng.” Phong Vô Ý nói xong, không hề gì giấu diếm kể lại chuyện nàng và Dạ Thiên Cẩn một lần. Thời điểm Tiêu Từ Mặc nghe đến câu “Bởi vì ta biết, cho dù là chúc phúc hay là nguyên rủa, đều có hấn với ta cùng nhau ganh gác”, ánh mắt đột nhiên lóe lên một cái, lộ ra ý cười rõ ràng.

“Cho nên, việc để cho Vân Triệt dịch lại văn tự là rất cấp bách.” Phong Vô Ý cuối cùng tổng kết.

“Không sai, không thể để cho chúng ta và Dạ Thiên Cẩn, con người và dị tộc đánh nhau đến mức lưỡng bại câu thương thì lại có kẻ thứ ba thừa nước đục thả câu.” Tiêu Từ Mặc gật đầu, “Giải phóng phong ấn ở thiên khí chi đảo, mở ra con đường thông hai giới, ý nghĩ như vậy, thật sự quá điên cuồng, thật sự là muốn. tạo ra tận thế.”

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Chương 82

Bầu trời u ám trải qua ngày nghỉ ngơi mà phục hồi, mùi máu tươi ở Thương Mang cuối cùng cũng phai nhạt, thi thể cũng đều hoá táng cùng nhau rồi, đương nhiên, phần lớn thi thể binh lính Phạm Thiên, dị tộc đều bị hành vi tác nghiệp thương ngày của tiểu hòa long đốt thành cháy sém rồi, phải người quét dọn qua là được.

Tối nay trên bầu trời bao la, vẫn là một vòng ánh trăng đỏ rực như máu. Tuy rằng tình tượng đã loạn, nhưng Tiêu Từ Mặc vẫn không thay đổi được thói quen mỗi ngày vào buổi tối đỏ là nhìn sao trời. Phong Vô Ý nhảy lên gò đất nhìn nóc nhà phía xa, quả nhiên là tìm được người.

“Làm sao vậy?” Tiêu Từ Mặc cũng không quay đầu lại nói.

“Lời này nên ta hỏi chàng mới phải.” Phong Vô Ý nhẹ nhàng đến bên cạnh hắn ngồi xuống, nhìn theo tầm mắt của hắn, chỉ có thể nhìn thấy một khoảng màu trắng bạc. Ngoài Thương Mang Quan, đó là thế giới băng tuyết, tuy rằng khí hậu đã bắt đầu ấm lại, nhưng sông băng ngàn năm tích tụ cũng không phải dễ dàng biến mất như vậy.

“Có lẽ không dùng được mấy ngày, nơi này cũng sẽ bị dị tộc chiếm cứ.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Đây không phải là cách chúng ta tìm ra để kéo dài thời gian quyết chiến sao? Cho đến. bao giờ không còn sức tái chiến mới thôi.” Phong Vô Ý thần nhiên nói.

“Đúng vậy.” Tiêu Từ Mặc một tiếng than nhẹ.

Phong Vô Ý im lặng một lúc mới nói: “Ta nghĩ, trước đó, chúng ta hẳn là phải giúp Trại Lam, giải quyết quân đội truy kích hắn đi, miễn cho khi đại chiến bắt đầu thì phía sau lại xuất hiện vấn đề, mà lực lượng của chúng ta, cũng có thể tập trung lại.”

“Ừ, ngày mai truyền tín hiệu, để cho Trại Lam dẫn người quay về hướng Thương Mang Quan, thừa dịp dị tộc không biết được thông tin Thương Mang Quan đã bị quân ta đoạt lại, tiêu diệt bọn họ!”

“Làm theo lời chàng nói đi.” Phong Vô Ý gật đầu. Hành quân bày trận, không phải sở trường của nàng, từ trước đó trong khi hành động, phụ trách bày mưu tính kế hành động đều do hắn lo, mà nàng, chỉ cần toàn tâm toàn ý chấp hành, hoàn thành kế hoạch một cách hoàn mỹ là tốt rồi. Tiêu Từ Mặc nhìn nàng một cái, cánh tay nắm lấy nàng bả vai, ôm chặt nàng.

“Há?” Phong Vô Ý giật mình, mặc dù không tránh ra, lại nghi ngờ liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Lạnh.” Tiêu Từ Mặc dừng một chút, chỉ nói ra một chữ.

“À.” Phong Vô Ý quay đầu, để hắn tùy ý ôm lấy mình. Ở Thương Mang Quan. gió đêm thật sự rất lạnh.

“Vô Ý.” Tiêu Từ Mặc bỗng nhiên nói.

“Cái gì?” Phong Vô Ý thuận miệng đáp.

“Tạm thời không cần sử dụng hỏa lực nữa.” Tiêu Từ Mặc im lặng một lúc mới nói.

“Được.” Phong Vô Ý không chút do dự đáp ứng. Nàng biết Tiêu Tử Mặc bắn khoả, dù sao. cho dù không cần lực lượng của khế ước, nàng bây giờ, cũng đủ mạnh mẽ rồi.

“Quốc sư đại nhân! Phong tiểu thư!” Đột nhiên, dưới gò đất truyền tới một tiếng gọi âm ỉ.

“Chuyện gì?” Phong Vô Ý nói lớn.

“Bệ hạ cho mời.” Lĩnh liên lạc gò đất ở dưới hô lớn. Hách Liên Diệu? Lúc này mời sao? Hai người nghi ngờ liếc mắt nhìn nhau, đều thể hiện vẻ mặt nghi hoặc.

“Đi xem đi.” Tiêu Tử Mặc nói xong, đứng lên.

“Ừ.” Phong Vô Ý thuận tay kéo một cái, trực tiếp mang theo hần nhảy xuống, lĩnh liên lạc đang đứng kia hoảng sợ.

“Bệ hạ ở đại đường phủ nha trong thành.” Lĩnh liên lạc cuống quýt nói.

“Chúng ta sẽ tự tới đó.” Tiêu Tử Mặc gật đầu. Trong Thương Mang quan cũng không lớn, dưới tường thành đó chính là phủ nha, vừa vào cửa, liền thấy khuôn mặt u ám của Hách Liên Diệu, trừ chuyện đó ra, không có ai cả.

“Bệ hạ, đã xảy ra chuyện gì? Không phải nói ngày mai mới bàn bạc sao?” Tiêu Tử Mặc nói.

“Vừa rồi binh lính trong phủ báo lại, trong đại lao đã phát hiện hai tù binh, là con người.” Hách Liên diệu nói.

“Tù binh là con người?” Phong Vô Ý không hiểu ra sao, “Dị tộc lại giữ lại con người mà không giết sao?”

“Vương Tướng quân không dám trực tiếp thả bọn họ ra, nhưng mà. cô gái kia chỉ rõ muốn gặp các người.” Hách Liên diệu nói tiếp. Hai người nghe vậy ngẩn ra, biết bọn họ? Chẳng lẽ là người của Tuyền Ki Thạch phủ?

“Một khi đã như vậy, chúng ta đi xem một chút đi.” Vẫn là Tiêu Tử Mặc nói.

“Ta cũng thật sự tò mò.” Ngụ ý Hách Liên Diệu, Dĩ nhiên là muốn cùng đi.

“Bệ hạ! Không xong!” Tiêu Tử Mặc đang muốn mở miệng, đã thấy Vương Lăng như một trận gió dường vọt vào.

“Vương Tướng quân, người không tuần tra trong thành, sao lại ở đây?” Hách Liên Diệu quát.

“Có người cướp ngục ở Thiên Lao!” Vương Lăng dùng lời nói đơn giản nhất trần thuật lại sự việc.

“Cướp ngục?” Hách Liên Diệu ngẩn ngơ, hỏi một câu rất ngu..., “Con người?” Quả thật, trong Thương Mang quan không có dị tộc tồn tại, nhưng con người. nơi này toàn là binh lính, ai lại đi đại lao cướp ngục đây? Hơn nữa, tin tức của hai người trong đại lao cũng bị phong tỏa, vốn dĩ không có mấy người biết.

“Đúng vậy.” Trên mặt Vương Lăng cũng lộ ra thần sắc khó hiểu, “Là quân cận vệ, nhưng mà những binh lính kia dường như là đã bị người khác khống chế, điên cuồng hành động, thủ vệ trở tay không kịp, thương vong nghiêm trọng, thần đã điều quân đoàn hàng đầu đến, giúp đỡ Vương Kiệm tướng quân trấn áp.”

“Bị khống chế điên cuồng hành động. binh lính vong linh!” Phong Vô Ý và Tiêu Tử Mặc nhìn nhau, đã muốn điên lên, bọn họ vừa mới gặp Hách Liên Diệu thì ở trong quân doanh đã bị cái thứ kia tập kích.

“Chúng ta lập tức đi xem.” Hách Liên Diệu phản phó, “Vương Tướng quân, lập tức thông báo cho tướng sĩ đang nghỉ ngơi, toàn quân đề phòng!”

“Dạ!” Vương Lăng cúi đầu một cái, xoay người rời đi.

“Đi!” Hách Liên Diệu phun ra một chữ ngắn ngủi.

Phong Vô Ý và Tiêu Tử Mặc thực sự rất ấn ý khi đi theo hần sau. Ngọn lửa lớn rực rỡ trên không, biến đêm tối mù mịt sáng như ban ngày. Khi ba người đuổi tới trước Thiên Lao thì chỉ thấy trên đất trống cuộc chiến hỗn loạn xảy ra, chỉ là tất cả những người giao chiến đều mặc đồng phục của quân cận vệ, chỉ còn lại một chút binh lính của quân đoàn hàng đầu, trong lúc cấp bách cũng không có cách nào chia tất cả binh lính vong linh ra. ~~đến~~ Có những tiếng kêu thảm thiết không ngừng rồi ngã xuống, còn những người khác cho dù không bị tổn thương đến tính mạng, nhưng thân thể khi bị binh lính vong linh đụng tới đều bị ăn mòn. Ít nhất cũng bị gãy mất cánh tay, đại đa số mọi người đều vô cùng mệt mỏi.

“Quân đoàn hàng đầu dừng lại, toàn thể lui về phía sau!” Hách Liên Diệu hét lớn một tiếng, trong giọng nói có chứa nội lực, truyền ra xa.

“Quân cận vệ nghe lệnh toàn bộ lui về phía sau!” Dường như cùng lúc đó, bên kia, thống lĩnh quân cận vệ Vương Kiệm cũng hạ lệnh. Hai quân vừa đánh vừa lui về phía sau, cứ như vậy, binh lính vong linh đã bị tách ra, dễ dàng phân biệt.

“Nghe đây!” Tiêu Tử Mặc cất cao giọng, “Những người này không phải người, đã là vật hi sinh của pháp thuật vong linh, trừ phi tan xương nát thịt, nếu không sẽ càng công kích mãnh liệt. Tuyệt đối không thể đụng vào thể thân họ, toàn thể binh lính lui về phía sau!” Dưới ánh lửa, Vương Kiệm kinh ngạc

nhìn thoáng qua hướng bên này, nhưng mà khi này hắn cũng không có thời gian để nghỉ sao quốc sư lại có thể xuất hiện ở nơi này, hắn chính là chỉ huy lúc lâm trận, cũng không biết trong thiên lao cuối cùng có cái gì.

“Vương Kiệm tướng quân, Thiên Lao có việc gì không?” Hách Liên Diệu hỏi.

“Trong lao chắc là có thủ vệ khác, chỉ là không biết những thủ vệ có bị khống chế hay không.” Vương Kiệm đáp.

“Vô Ý.” Tiêu Từ Mặc kêu một tiếng.

“Ta biết.” Phong Vô Ý gật đầu, thân hình di chuyển bay về hướng thiên lao, trải qua thời gian dài ăn ý nàng đã sớm biết ý định của đôi phượng.

“Chúng ta biết khá nhiều về pháp thuật vong linh.” Tiêu Từ Mặc nhanh chóng theo sau vài bước đuổi kịp, “Mong bệ hạ cùng các vị tướng quân tất cả đều lui ra phía sau một chút.” Vương Kiệm không nói gì, lẳng lặng đi đến bên cạnh Hách Liên Diệu.

“Àm!” Cửa Thiên Lao bị Phong Vô Ý mở ra. Nhưng mà, thấy rõ tình hình bên trong, nàng cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh. Trong lao đã không còn một thủ vệ nào còn sống, không ít thi thể binh lính đã chết ngã trên nền phòng giam. Nhưng mà, may mắn đây là Thương Mang Quan, vì để đối phó dị tộc, tất cả song sắt đều là dùng thép đúc thành, binh lính vong linh này tuy rằng không sợ chết vong, nhưng không có trí tuệ, bọn họ dựa vào lực lượng của bản thân muốn cố gắng phá hỏng song sắt nhưng không dễ dàng như vậy.

Phong Vô Ý một bên dùng trường thương Thương Lăng đẩy binh lính vong linh chặn đường ra, một bên đi vào trong, đến tận cùng bên trong nhà tù, lại không ngờ thấy được hai người quen.

“Thiếu chủ!” Mễ Á gặp được nàng, trên mặt trắng bệch rốt cục nở một nụ cười khổ. Mà bên cạnh lại có một nam nhân cao lớn im lặng, cũng là anh trai của Mễ Á, Ách Nô. Phong Vô Ý nhớ rõ toàn thân Ách Nô có thể hóa thành chất lỏng, chỗ ngồi trong nhà tù chắc chắn là không giam được hắn, không chịu chạy, chắc là vì không chịu bỏ lại muội muội!

“Lui ra phía sau!” Trường thương trong tay Phong Vô Ý vung lên, mang ma khí kịch liệt truyền vào mũi thương đồng thời đánh bay binh lính vong linh ở cửa nhà lao, nổ bọn họ thành mảnh nhỏ, cuối cùng hi vọng có thể khiến chúng không thể sống lại...

“Thiếu chủ, cẩn thận phía sau!” Mễ Á hô. Phong Vô Ý không cần nghĩ ngợi, lập tức rời khỏi vị trí đang đứng, thi thể trên đất cũng lung lay lại bò dậy.

“Đáng chết!” Nàng khễ nguyên rủa một tiếng, dùng thương cắm vào cái khóa trước mắt, dùng sức di chuyển, khóa cửa lập tức gãy, cửa lao mở rộng ra.

“Thiếu chủ.” Mễ Á kinh ngạc nhìn nàng vậy mà xoay người một cái, chui vào trong phòng giam.

“Thất thân làm gì? Còn không mau hỗ trợ!” Phong Vô Ý tức giận trừng mắt liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Oanh——” Bởi vì thương xuyên va chạm quá mức, cửa sắt chắc chắn cuối cùng vẫn phải ngã xuống. Mễ Á không rảnh mà hỏi nữa, tay khễ vẩy, đao của thủ vệ liền rơi vào lòng bàn tay nàng, lập tức một đao bổ vào binh lính vong linh xông tới đánh ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Phong Vô Ý nhìn thấy Mễ Á ra tay, tuy rằng bởi vì ở trong đại lao bị giam đã lâu, trạng thái thân thể không ở mức cao nhất, nhưng động tác vẫn mau lẹ trôi chảy như cũ, chỉ là lực lượng không đủ. Ách Nô cũng cầm một cây đao, che chắn bên người Mễ Á. Đối phó với loại không thể đụng vào này, chui thủ ngăn ngừa tuyệt đối không phải một ý kiến hay. Chỗ hồng ở cửa sắt mở ra chỉ vừa một người đi qua, Mía canh giữ ở cửa, không có bất kỳ một vong linh nào có thể lướt qua nàng mà xông tới, đồng thời, Ách Nô ở bên cạnh cũng không xen tay vào được. Mà ngoài Thiên Lao——

“Kết giới thân che!”

“Phán quyết đồ thăm!”

“Rầm——” Tất cả binh lính vong linh đều bị đốt thành tro bụi. Kết giới thân che vốn là một loại trận pháp phòng ngự cao cấp, nhưng mà Tiêu Từ Mặc lại dùng để nhốt binh lính vong linh với nhau, sau đó trong nháy mắt huỷ bỏ kết giới, dùng một mối lửa thiêu sạch binh lính vong linh.

“Mấy thứ này rốt cuộc từ đâu chui đi ra vậy?” Binh lính sống sót sau tai nạn đều còn sợ hãi nói.

“Phiền tướng quân giải quyết tốt hậu quả bên này.” Tiêu Từ Mặc lưu lại một câu, nhẹ nhàng đi vào Thiên Lao. Không thể sử dụng lực hòa Phong Vô Ý rất khó có thể tiêu diệt binh lính vong linh trong khoảng thời gian ngắn, cho dù có không gian riêng, thu vào bên trong cũng phiền toái, không bằng trực tiếp giải quyết cho tốt. Mà trong lao, công phu của Mễ Á và Ách Nô tuy rằng không tệ, nhưng mà thực sự chỉ có Phong Vô Ý có lực lượng trực tiếp nhất một lần vung lên đã nổ vong linh binh lính thành mảnh nhỏ, ~~đ~~☆~~L~~☆~~q~~đ sau một lúc nghỉ ngơi, nàng lại thay thế cho Mễ Á, trường thương chuyển động, bị bám một luồng ánh sáng xanh chói mắt. Tiêu Từ Mặc vào cửa thì vừa vịn nổ tung một binh lính vong linh cuối cùng.

“Kết thúc công việc!” Phong Vô Ý thở dốc một hơi, mỉm cười.

“Mễ Á, các người làm sao lại bị dị tộc bắt?” Tiêu Từ Mặc nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt lại chuyển về hướng Mễ Á.

“Thương Mang Quan bị dị tộc chiếm cứ, chúng ta bị ngăn ở ngoài thành, không nghĩ là.” Mễ Á thè lưỡi, ngượng ngùng nói.

“Tại sao dị tộc lại không giết các người?” Phong Vô Ý tiếp tục nói. Nàng không tin dị tộc lại tốt như vậy!

“Vốn bọn họ là muốn trực tiếp giết chúng ta, nhưng mà khi đó một nam nhân tóc bạc được dị tộc gọi là ‘Vương’ đến đây, là hấn nhót chúng ta tại nơi này.” Mía bữu môi nói. Dạ Thiên Cẩn? Phong Vô Ý và Tiêu Từ Mặc liếc mắt nhìn nhau, không nói gì. Ngươi, cuối cùng muốn cái gì đây?

“Đi ra ngoài rồi nói sau.” Vẫn là Tiêu Từ Mặc nói.

“Từ Mặc, Vô Ý, bên trong có ổn không?” Giọng nói của Hách Liên Diệu từ cửa truyền đến.

“Bệ hạ yên tâm, không có gì đáng ngại.” Tiêu Từ Mặc lớn tiếng đáp một câu. Bốn người nối đuôi nhau đi ra khỏi Thiên Lao, đi ra bên ngoài hít thở không khí trong lành, lúc này mới chậm rãi bình tĩnh lại. Trận chiến vừa rồi tuy rằng ngắn, nhưng vô cùng nguy hiểm, trong Thương Mang Quan nhiều binh lính như thế, ai cũng không biết khi nào thì lại xuất hiện binh lính vong linh? Trong lòng mọi người cũng hiện lên bóng ma.

“Từ Mặc, bọn họ là?” Hách Liên Diệu hỏi một câu, nhưng ánh mắt chỉ dừng lại trên người Ách Nô. Thực sự, so với kiểu nhỏ đáng yêu như Mễ Á, Ách Nô nhìn có vẻ nguy hiểm hơn.

“Là người thiên khí chi đảo do Tuyên Ki Thạch phủ sắp xếp ở ngoài Thương Mang quan theo dõi. Bởi vì Thương Mang quan bị tập kích mà rơi vào tay dị tộc.” Tiêu Từ Mặc giải thích đơn giản một câu.

“Còn nữa đây rốt cuộc là chuyện gì?” Hách Liên Diệu hỏi.

“Ta hoài nghi, người sử dụng pháp thuật vong linh ở gần đây.” Tiêu Từ Mặc nhìn xung quanh, thấy binh lính đều bảo vệ ở xa, lúc này mới giảm thấp giọng nói xuống tiếp tục nói, “Đã xảy ra một lần coi như xong, nhưng mà lúc này, quy mô khổng lồ như thế, nếu ở xa, không thể nào làm được.”

“Ý của ngươi là, có nội gian?” Hách Liên Diệu gật mình nói.

“Dị tộc biến thành con người ở trong quân ta tuy rằng không dễ dàng, nhưng mà không phải không có thể làm được, giống như Vân Triệt, bề ngoài không phải cũng giống như con người sao?” Phong Vô Ý nhíu mày nói.

“Đúng vậy, ta cũng vậy cảm thấy khả năng con người và dị tộc cấu kết không lớn, đừng nói không có chuyện gì tốt, hơn nữa pháp thuật vong linh cũng không dễ dàng học được như vậy.” Tiêu Từ Mặc cũng nói.

“Ta đã biết.” Qua một lúc lâu, Hách Liên Diệu mới im lặng gật đầu, “Ta sẽ tra rõ mọi người trong quân, cẩn thận tra từng người một.”

“Vậy giao cho bệ hạ, sáng sớm ngày mai, ta và Vô Ý phải rời khỏi Thương Mang Quan.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Đi tiêu diệt quân đội dị tộc kia sao?” Hách Liên Diệu suy nghĩ một chút nói.

“Không sai.” Phong Vô Ý cũng tán thưởng hấn, chỉ nói, “Sau khi tiêu diệt hết quân đội dị tộc, tộc trưởng Trại Lam cũng đồng thời trở về.”

“Nói không chừng, còn sẽ có chuyện vui cho chúng ta.” Tiêu Từ Mặc mỉm cười.

“Chuyện vui?” Hách Liên Diệu nhíu mày.

“Không biết là có thể thành công hay không, để cho ta bán một chút tin tức trước đi.” Tiêu Từ Mặc nhún vai.

“Thôi đi, các ngươi lúc nào cũng thần bí như vậy.” Hách Liên Diệu thở dài một tiếng, thân mình cũng thả lỏng, mang theo bọn họ đi về hướng phủ nha, vừa nói, “Nhiều nhất hai ba ngày, đại quân dị tộc có thể đến trước thành, thời gian của các ngươi không nhiều lắm.”

“Bệ hạ cứ việc yên tâm” Tiêu Từ Mặc tự tin nói.

“Vậy các ngươi nghỉ ngơi sớm đi, hai vị này.” Hách Liên Diệu lại nhìn xem Mễ Á và Ách Nô nói, “Đường như cần ngự y.”

“Làm phiền bệ hạ quan tâm” Mễ Á cười dài nói, “Huynh muội chúng ta đều không bị thương, chỉ là lực lượng tiêu hao quá lớn thôi, nghỉ ngơi một lần thì tốt rồi.”

“Huynh muội sao?” Hách Liên Diệu nhất thời hết chỗ nói. Trong lòng Phong Vô Ý cười thầm, chỉ sợ lần đầu tiên nghe nói Mễ Á và Ách Nô là huynh muội mọi người đều có phản ứng giống nhau, bao gồm chính mình lúc trước. Trở lại phòng, sắc mặt Tiêu Từ Mặc mới chìm xuống, nhìn thẳng Mễ Á nói : “Ngươi vừa rồi nói ổn sao?”

“Quả nhiên là không thể gạt được Từ Mặc công tử.” Mễ Á sừng sốt một chút, lập tức cười rộ lên, lúc này mới tiếp tục nói, “Chính là vị ‘Vương’ dị tộc kia, hấn vốn muốn giết chúng ta, nhưng sau khi nhìn thấy dấu hiệu thượng Tuyên Ki Thạch phủ trên vũ khí của chúng ta, đã không biết như thế nào , liên do dự một chút, chỉ phản phô dị tộc ném chúng ta vào trong đại lao. Vốn dĩ còn tưởng rằng hấn là muốn từ chỗ chúng ta thám thính tình báo nhưng mà từ sau lúc đó, ngoại trừ mỗi ngày có người đưa tới một chút đồ ăn, sẽ không thấy có người trông coi chúng ta, cái vị ‘Vương’ kia cũng không xuất hiện, thật sự là không hiểu gì hết. Nhưng mà nhất về một mạng cũng là chuyện tốt.”

“Dạ Thiên Cẩn.” Tiêu Từ Mặc nhăn lông mày, đột nhiên phát hiện, ý nghĩ của người này thật sự là không thể nào lý giải.

“Dạ Thiên Cẩn? Từ Mặc công tử biết người kia?” Mễ Á hiếu kỳ.

“Đây không phải chuyện người nên biết.” Sắc mặt Tiêu Từ Mặc lập tức trở nên lạnh lùng. Dạ Thiên Cầm và Thủy Mạn Như, bí mật này của Tuyền Ki Thạch phủ, không thể rò rỉ, lan truyền ra ngoài, đối với lòng quân của Phạm Thiên với Tuyền Ki Thạch phủ là đã kích quá lớn.

“Dạ!” Trong lòng Mễ Á rung mình, cúi đầu chạy nhanh.

“Không có việc gì, các người đi nghỉ trước đi, đại chiến sẽ bắt đầu, ta tin tưởng các người cũng muốn tìm dịp tặc báo thù.” Phong Vô Ý nhẹ nhàng phát tay.

“Dạ, chúng ta đi ra ngoài đây.” Mễ Á thở ra một hơi, lôi kéo anh trai cẩn thận lui ra ngoài.

Phong Vô Ý vừa quay đầu lại, nhìn thấy bộ dáng Tiêu Từ Mặc trầm ngâm suy nghĩ, tiến lên, một tay vuốt lên lông mày của hắn, nhẹ giọng nói: “Chàng bây giờ không nên suy nghĩ gì cả, chúng ta và Dạ Thiên Cầm, cuối cùng sẽ có một trận chiến, đến lúc đó rồi nói sau.”

“Ta cuối cùng vẫn cảm thấy dường như mình đã quên cái gì.” Tiêu Từ Mặc thờ dãi nói.

“Văn tự này ta đưa cho Vân Triệt, để cho hắn mau chóng phiên dịch thành ngôn ngữ của con người, hi vọng sẽ có ích với việc tháo gỡ nút thắt trong lòng chàng.” Phong Vô Ý nói.

“Vây thì tốt rồi.” Người Tiêu Từ Mặc ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, hơi nhắm hai mắt lại.

Phong Vô Ý nhìn hắn một lát, trực tiếp mở cửa đi nhẹ nhàng tới gian phòng cách vách của mình, không quấy rầy hắn nghỉ ngơi nữa. Nàng biết, Tiêu Từ Mặc tuy rằng cũng đủ mạnh mẽ, nhưng mà thân thể hắn cũng chỉ là một con người bình thường, thậm chí chưa chắc đã bằng một binh lính có kinh nghiệm chiến đấu. Ban ngày tiêu hao, ngay cả bọn họ cũng đã cảm thấy mệt mỏi, gánh nặng của Tiêu Từ Mặc. Đứng là, trên đời không có người hoàn hảo, có được tất có mất. Lời mà Dạ Thiên Cầm nói..., Điều Tiêu Từ Mặc dằn dò về linh khê.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Kế hoạch điên cuồng

Sau một đêm hỗn loạn, Tiêu Từ Mặc và Phong Vô Ý dựa theo hoạch đã định ra kế từ biệt Hách Liên Diệu, xuất phát đi về hướng thảo nguyên, mà Vân Triệt tuy rằng bám chặt lấy họ, nhưng vì Phong Vô Ý uy hiếp, không thể không ngoan ngoãn từ bỏ nhìn một đồng các “mặt mũi” viết thành văn tự tộc, trở mặt nhìn bọn họ rồi đi.

Trại Lam vẫn không dùng tới pháo hoa của Tuyền Ki Thạch phủ, xem ra tình hình chiến đấu coi như ổn định. Rất nhanh Tiêu Từ Mặc đã xác định được phương hướng, hai người hai ngựa đi tới phương hướng đã định.

“Trại Lam vậy mà cho dù không nhận được tin tức gì mà đã mang theo kẻ thù chạy về Thương Mang Quan, thật đúng là tín nhiệm năng lực của chúng ta.” Phong Vô Ý nói.

“Nếu nhanh hơn một chút nữa, chúng ta sẽ gặp phải tình trạng hai mặt thụ địch.” Tiêu Từ Mặc cũng chỉ có thể cười khổ không thôi. Trên thực tế, trước mặt vị trí Trại Lam cách Thương Mang quan rất gần, hành quân cũng mất một ngày một đêm, dường như có thể nói, hắn mang theo đại quân dị tộc lượn một vòng luân quần trên thảo nguyên, cuối cùng lại nhớ tới nơi xuất phát.

“Nhưng mà, chắc là chủ ý của Trại Lam, hắn không phải người làm càn như vậy.” Tiêu Từ Mặc lại nói.

“Đợi chút!” Phong Vô Ý đột nhiên kéo lại cương ngựa của hắn.

“Làm sao vậy?” Tiêu Từ Mặc nghi ngờ hỏi. Phong Vô Ý không nói gì, giơ tay lên, tháo bao tay xuống, lộ ra khê ước với Hoàng Cửu Lê.

“Đây là.” Ánh mắt Tiêu Từ Mặc dừng lại trên khê ước, sắc mặt thay đổi lớn. Chỉ thấy khê ước chột lóe sáng, tình huống như vậy tuy rằng không phải là lần đầu tiên xảy ra, nhưng mà lúc này rõ ràng có khác biệt rất lớn, khê ước vậy mà. càng lúc càng mờ nhạt, chỉ sợ không tồn tại được lâu, sẽ hoàn toàn biến mất!

“Làm sao có thể!” Tiêu Từ Mặc mở to mắt, không thể tin nói, “Khê ước. sắp giải trừ sao?”

Phong Vô Ý nhìn chăm chăm ngón tay mình, cau mày im lặng không nói. Việc này Hoàng Cửu Lê đã nói qua rất nhiều lần, chỉ cần hắn khôi phục lực lượng, loại khê ước này sẽ không có cách nào trói buộc hắn, nhưng mà nàng cũng hiểu được, khôi phục lực lượng, trong thời gian ngắn là không thể nào, hơn nữa Hoàng Cửu Lê phải đi tới thiên khí chi đảo, cần rất nhiều ma khí! Về phần khi trở lại Ma giới, hắn lực lượng hiện tại của lấy, quả thực là hành vi tự tìm đường chết, như vậy, cuối cùng thì tại sao phải giải trừ khê ước?

“Có một loại khả năng cuối cùng, là một bên ký kết khê ước, chết.” Tiêu Từ Mặc nhìn ra tâm tư của nàng, bổ sung một câu.

“Chết sao?” Phong Vô Ý nhíu mày lại. Ý là Hoàng Cửu Lê đã chết sao? Theo bản năng phản ứng đầu tiên chính là: Làm sao có thể như vậy!

“Cho dù như thế nào, bên thiên khí chi đảo khẳng định xảy ra chuyện gì đó rất lớn.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Ừ.” Phong Vô Ý gật đầu, thờ dài, “Cho dù như thế nào, chiến tranh bên này đều phải tốc chiến tốc thắng. Từ Mặc, có cách nào trục xuất toàn bộ Di Thất đại lục một lần nữa không?”

“Trục xuất?” Tiêu Từ Mặc ngăn người.

“Đúng vậy, nếu đơn thuần chỉ dùng phương thức chiến tranh giải quyết, lấy tính tình của người trên Di Thất đại lục, cho dù như thế nào cũng sẽ phải đánh lâu dài, thật sự ta có một loại dự cảm không tốt.” Phong Vô Ý nói.

“Suy nghĩ của nàng thực đặc biệt.” Tiêu Từ Mặc nghe vậy không khỏi trầm ngâm. Không bao lâu sau, khế ước trên ngón Phong Vô Ý tay cuối cùng hoàn toàn biến mất, trên da thịt trơn bóng không để lại chút dấu vết.

“Có lẽ cũng không phải không có cách nào.” Tiêu Từ Mặc bỗng nhiên ngừng đầu, “Chỉ cần tách đại lục Di Thất và đại lục Phạm Thiên tách ra một lần nữa, hai đại lục dĩ nhiên sẽ càng cách càng xa, đến lúc đó muốn vận chuyển quy mô lớn binh lính lại tới đây là chuyện khó có thể thực hiện, chiến tranh tự nhiên sẽ dừng lại. Chỉ là. chia cách đại lục phải cần lực lượng, chỉ sợ mạnh đến nỗi không thể tính ra, ta cũng không biết là chỉ dựa vào lực lượng của con người thật sự có thể làm được hay không.”

Phong Vô Ý cũng âm thầm thờ dài, đúng vậy, ngàn năm trước Di Thất đại lục bị trục xuất, là do “Thần” làm, mà nay, từ trước đến giờ lại không có vị thần nào đến những tay vào. Phân cách đại lục? Cái loại này lực lượng, đúng là khó có thể tưởng tượng, nhưng mà. thật sự không có biện pháp sao?

【 Có biện pháp a. 】 Giọng nói lười biếng của Thanh Long đúng lúc này vang lên.

“Cái gì?” Hai người nghi ngờ liếc mắt, đều thể hiện vẻ mặt khiếp sợ.

【 Ai nói phải dùng lực lượng của con người để chia cách? Chỉ cần có lực lượng thuần túy nhất, lực lượng của con người sao. có thêm đường dẫn là đủ. 】 Thanh Long chậm chạp nói một câu, lại im lặng.

“Lực lượng thuần túy? Đường dẫn?” Phong Vô Ý quay đầu nói, “Từ Mặc, chàng nói, nếu chúng ta có thể dẫn đường cho lực lượng như núi lửa thiên khí chi đảo bùng nổ, hoặc là khe không gian...uy lực chuẩn xác bắn vào chỗ giao tiếp giữa hai đại lục, liệu có đủ để chia cách đại lục hay không?”

“Trên lý luận là có thể làm vậy.” Tiêu Từ Mặc suy nghĩ một lúc lâu mới nói, “Chỉ là, đừng nói lực lượng khổng lồ như vậy rất khó không chế chuẩn xác, mà lực lượng như vậy, cũng không thể xác định khi nào thì xuất hiện?”

“Chỉ có thể dựa vào vận may thôi, nhưng mà ít nhất coi như đây cũng là một loại phương pháp.” Phong Vô Ý nhún vai, lại nói, “Hơn nữa so với việc chúng ta tự mình tách đại lục ra đơn giản hơn.”

“Còn không biết thiên khí chi đảo rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chúng ta lo lắng những thứ này không phải là quá sớm sao?” Tiêu Từ Mặc nói.

“Đáng tiếc dị tộc đã phong tỏa con đường của chúng ta tới thiên khí chi đảo.”

Phong Vô Ý bất đắc dĩ nói, “Chúng ta không đi được, ngoại trừ Hoàng Cửu Lê biến thái, ai cũng không có cách nào một mình tới đó điều tra tình huống.”

“Ta cũng có loại dự cảm không tốt như vậy.” ~~đ~~☆~~đ~~ Tiêu Từ Mặc thờ dài một tiếng. Khi nói chuyện, hai con ngựa không bị người khống chế, tự đi thông thả, tiếp tục mang theo bọn họ đi về phía trước.

“Hay là thông qua thiên lâu lại quay về Tuyền Ki Thạch phủ một lần?” Phong Vô Ý bỗng nhiên nói, “Nếu như là ba vị trưởng lão, có lẽ sẽ có cách?”

“Trưởng lão không có cách nào rời khỏi Tuyền Ki Thạch phủ, mà thiên lâu. a?” Tiêu Từ Mặc nói xong, đột nhiên mắt sáng lên.

“Thiên lâu làm sao vậy?” Phong Vô Ý không hiểu gì.

“Vô Ý, nàng nói, muốn làm cho một tòa tháp lớn như thế trôi nổi ở một không gian khác, ngàn năm không thay đổi, cần lực lượng khổng lồ tới mức nào?” Tiêu Từ Mặc chậm rãi nói.

“Hả?” Phong Vô Ý ngẩn ngơ, một lúc lâu mới kịp phản ứng hiểu ý của hắn, “Từ Mặc, không phải là chàng nghĩ.”

“Không sai, lấy lực lượng ở thiên lâu làm mồi, bắn vào điểm giao tiếp giữa hai đại lục.” Tiêu Từ Mặc trả lời rất rõ ràng.

“Thực sự là. điên cuồng.” Phong Vô Ý cũng hiểu được suy nghĩ của mình có chút không theo kịp. Nhưng Mà cẩn thận nghĩ lại, lại phát hiện hắn nói không sai chút nào, lực lượng nghìn năm qua vẫn duy trì thiên lâu tuy rằng thực bình tĩnh, nhưng tuyệt đối cực lớn, lớn đến không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà. lấy làm mẫu? Không nói vấn đề lấy mẫu như thế nào, dù sao thiên lâu cũng không tồn tại ở không gian này. Vấn đề lớn nhất là, mất đi lực lượng thiên lâu sẽ như thế nào? Rơi xuống? Biến mất? Vẫn liên quan đến việc làm cho không gian được tạo thành kia hỗn loạn? Cho dù như thế nào, Thánh Địa của Tuyền Ki Thạch phủ chẳng lẽ đều không tồn tại.

“Thiên lâu, thần tích là cuối cùng.” Tiêu Tử Mặc ngẩng đầu nhìn trời xanh, thần nhiên nói, “Giá trị của nó, không có cách nào so sánh với sự tồn vong của đại lục, nếu là có thể dùng để chấm dứt tranh giành thầy chất như núi biển máu nhuộm đỏ không ngừng, tất nhiên là một chuyện tốt, ta nghĩ tiền bối của Tuyền Ki Thạch phủ cũng có thể hiểu được.”

Phong Vô Ý quay mặt nhìn hán đây kiên định không có một chút do dự.

“Về phần lực lượng dân đường, ta sẽ nghĩ ra cách.” Tiêu Tử Mặc lại nói.

“Như vậy. thì cứ thế đi.” Phong Vô Ý thở dài, quay đầu nhìn về phía trước, “Vấn đề hiện tại là trước tiên phải giải quyết uy hiếp sau lưng chúng ta.”

“Đường như có vật gì đó bay tới hướng chúng ta.” Tiêu Tử Mặc cau mày nói. Phong Vô Ý lập tức lấy chùy thủ Thương Lăng ra đề phòng. Không trung có vài chấm đen nhỏ càng ngày càng gần, cho đến khi có thể thấy rõ ràng rồi, vậy mà lại là hơn mười con Sur Thú!

“Bên trên có người!” Phong Vô Ý mắt nheo lại.

“Chẳng lẽ Trại Lam thật sự thuần phục được Sur Thú, nhanh như vậy sao?” Tiêu Tử Mặc kinh ngạc nói. Sur Thú lung la lung lay bay tới hướng bọn họ, tuy rằng không vững chắc, nhưng ngồi bên trên ngồi thật sự là các dũng sĩ thảo nguyên!

Tay Tiêu Tử Mặc vẽ một cái, một con rồng lửa bay giữa vài vòng không trung, hình thành một mục tiêu rõ ràng, chỉ dẫn bọn kỵ sĩ rơi xuống.

“Cẩn thận!” Phong Vô Ý kéo cương ngựa của Tiêu Tử Mặc lại, lướt ngang qua bên cạnh vài mét.

“Àm Àm Àm!” Chỉ thấy bụi mù tràn ngập, hơn mười con Sur Thú rơi xuống. à không, là rơi từ nơi bọn hán vừa mới đứng thẳng, chỉ còn kém một chút là bị đè ở dưới.

“Các người. có khỏe không?” Đầu Tiêu Tử Mặc đỏ đầy mồ hôi lạnh, vất vả lắm mới hỏi ra một câu.

“Khụ khụ, không có việc gì không có việc gì.” Sau một lát, bụi mù dần dần tản ra, một đám nhân tài rơi xuống choáng đầu hoa mắt ôm đầu đứng lên.

“Các người xem như vậy. liệu có coi là thành công không?” Phong Vô Ý không nói gì. Nếu nói là không thành công, bọn họ rõ ràng cười Sur Thú mà còn vẫn duy trì đội ngũ, nếu là thành công. vừa rồi.. phương thức rơi xuống nên gọi là cái gì?

“Tiêu quốc sư, Phong tiểu thư.” Một người đàn ông vạm vỡ mang bộ dáng đội trưởng đi tới, cười khan hai tiếng mới nói, “Sur Thú chúng ta đã có thể khống chế cơ bản, nhưng mà. hình như có chút phiền toái nhỏ.”

“Ta đã thấy.” Tiêu Tử Mặc nói.

“Cái đó.” Người đàn ông vạm vỡ gãi loạn tóc mình, sau một lúc lâu mới nói, “Mấy thứ này thị lực thật sự quá kém, dù đã L☆q☆đ từ khi chúng ta khống chế, vẫn không làm cho mất dị tộc này được, không biết bọn họ làm như thế nào mà khai thông, đều là chủng tộc kỳ quái, cho nên có thể tâm linh tương thông sao?”

“Xem ra Vũ tộc là chủng tộc duy nhất có thể thuần phục Sur Thú, có lẽ là vì năng lực của bọn họ và thị lực của Sur Thú giống nhau.” Tiêu Tử Mặc nói.

“Đây chuyện đó sau này hãy nói, tộc trưởng Trại Lam đâu? Mang bọn ta đi gặp hán.” Phong Vô Ý nói.

“Phải” Người đàn ông vạm vỡ gật đầu, phân phó thủ hạ một lần nữa sai bước lên Sur Thú,

“Đứng lúc, thử bay lại một lần.”

“Các người thử bay nhẹ nhàng như vậy, mà cứ vậy leo lên lưng dị tộc.” Tiêu Tử Mặc hiểu kỳ.

“Đã đánh mấy chục trận rồi, mọi người cũng đã quen.” Người đàn ông vạm vỡ không hề để ý nói. Mấy chục trận? Hai người cũng không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Nhưng mà mới có hai ngày, Trại Lam cuối cùng dùng cái chiến thuật gì, mới hai ngày đã cùng dị tộc giao chiến vài chục lần? Hơn nữa nhìn họ đi lên thực sự nhẹ nhàng, chắc là không có xảy ra thương vong.

“Chúng ta ở trên trời dẫn đường, hai vị cố gắng đuổi kịp!” Người đàn ông vạm vỡ nói xong, cũng sai bước leo lên lưng Sur Thú.

Cũng phải, tìm Trại Lam hỏi lại rõ ràng là được!

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Máu nhuộm thảo nguyên

“A, đã lâu không gặp.” Khi Trại Lam gặp lại họ tinh thần vẫn sáng láng như trước, bộ dạng thế nào cũng không giống như đã đánh mấy chục trận.

“Xem ra các người rất thoải mái.” Phong Vô Ý vừa nói, một bên nhìn tướng sĩ trong doanh trại đang nướng dê, bò.

“Ngoại trừ lần đó ở Thương Mang Quan bị đánh trở tay không kịp, trên thảo nguyên, nghìn năm qua đại quân Phạm Thiên không biết đã phải bao nhiêu quân mã đến, không phải còn không có cách với chúng ta sao?” Trại Lam hãnh diện nói.

Phong Vô Ý gật đầu, quan hệ của Phạm Thiên và thảo nguyên, rất giống Trung Quốc cổ đại quân Đại Hán đối với quân Hung Nô, dễ dàng đánh bại, diệt trừ tận gốc nguy cơ, vì thế một năm lại một năm trôi đi, ngọn lửa vẫn bùng cháy, gió xuân vẫn thổi, mà một khi tiến vào thảo nguyên quá sâu, ngược lại có bị tiêu diệt từng bộ phận hoặc là gặp nguy hiểm không lại là chuyện khó đoán.

“Con cháu của chúng ta, sinh ra ở nơi này, lớn lên ở nơi này, mỗi một tấc đất thảo nguyên, đối với chúng ta mà nói, giống như sau vườn nhà mình vậy, vừa đánh vừa chạy là chiến thuật thích hợp nhất của chúng ta.” Trại Lam cười, từ trong tay thủ hạ tiếp nhận một bàn thịt nướng vàng óng ánh giòn tan, hơn nữa thịt dê đã được cắt thành từng miếng lớn nhỏ thích hợp cho bọn hắn.

“Cám ơn.” Phong Vô Ý tùy tay nắm một miếng thịt lên bỏ vào trong miệng, thịt tươi mới, nướng cũng rất ngon, quả nhiên là mỹ vị.

“Thật có lỗi, trên đường hành quân rất khó chuẩn bị rau quả tươi mới, chỉ có thể mong quốc sư chấp nhận.” Trại Lam quay đầu lại nói.

“Ta chỉ thích đồ ăn nhẹ, chứ cũng không phải xuất gia.” Tiêu Tử Mặc cười, trực tiếp dùng tay lấy thịt trong mâm ăn.

Không thể không nói, nam nhi trên thảo nguyên đối với việc nướng thức ăn quả thật tay nghề rất cao, cảm giác ăn thịt dê béo mà không bị ngấy chút nào.

“Chúng ta vào trường, vừa ăn, vừa nói đi.” Trại Lam nói.

“Được.” Hai người nhưng tự nhiên chào hỏi người xung quanh, theo hắn vào chủ trường ngồi xuống chỗ của mình.

Ở thời điểm không có thủ hạ nhìn, trên mặt Trại Lam mới mơ hồ lộ ra một tia mệt mỏi, cho thấy đã nhiều ngày qua cũng không phải hoàn toàn nhẹ nhàng theo lời hắn nói.

“Tình hình chiến đấu như thế nào?” Tiêu Tử Mặc trực tiếp hỏi.

“Tuy rằng giao chiến mấy mươi lần, nhưng đều đánh lên rồi mau chóng rút lui, thử ở quy mô nhỏ, thương vong giữa hai bên cũng không lớn, không hề động đến thực lực.” Trại Lam nắm túi nước lên ngửa đầu đã uống vài ngụm, lúc này mới nói tiếp, “Ta ban đầu tính là làm bọn họ suy sụp, dù sao ở trên thảo nguyên, chúng ta cũng hiểu rõ làm thế nào để thu hoạch thức ăn nước uống hơn, mà nay đã sắp giành lại Thương Mang Quan, tình thế có lợi đối với chúng ta hơn, chỉ là phải đề phòng quân địch để chúng không có đường lui, sau khi tin tức và lương thực bị cắt đứt, chớ cùng rút gấu, tổn thất của chúng ta cũng sẽ rất lớn.”

“Phía Thương Mang Quan, lúc ấy cũng không có dị tộc chạy về hướng thảo, có một số nhỏ đã trốn thoát cũng đã chạy về hướng về Di Thất đại lục.” Tiêu Tử Mặc suy nghĩ một chút nói, “Hách Liên Diệu phong tỏa tin tức, trên tường thành cũng không dựng cờ của Phạm Thiên lên, mới có thể lừa chúng thêm vài ngày.”

“Nhưng mà Dạ Thiên Cẩn ở thảo nguyên.” Phong Vô Ý cau mày nói.

“Nếu hắn muốn nói cũng đã nói sớm, nhưng nhìn hành động của dị tộc, chắc là không biết gì.” Tiêu Tử Mặc nói.

“Tâm tư của hắn thật sự là rất khó đoán.” Phong Vô Ý thở dài nói.

“Ta vẫn cảm thấy, hắn không phải là muốn thống nhất đại lục hoặc là giết sạch con người.” Tiêu Tử Mặc nói.

“Ta nghĩ, bây giờ chúng ta chắc là phải thảo luận, là làm như thế nào mà chỉ chịu tổn thất ít nhất mà diệt được toàn bộ quân đội dị tộc đằng sau.” Trại Lam ho khan một tiếng, ngắt lời hai người.

“Nói rất đúng.” Tiêu Tử Mặc nở nụ cười.

“Những thứ này đã chuẩn bị xong.” Phong Vô Ý cũng nói, “Ta vốn dĩ cũng không hi vọng nhiều lắm, nhưng mà không nghĩ tới tộc trưởng lại có thể trong thời gian ngắn như vậy không chế được Sư Thử, đúng lúc để cho đội quân dị tộc kia đau khổ ha ha.”

“Hả, cái gì mà thần kỳ như thế?” Trại Lam hiếu kỳ hỏi.

Nghe vậy, Tiêu Tử Mặc cũng khó hiểu quay đầu lại. Tuy rằng những thứ kia hắn đều được nhìn quá trình làm ra làm, nhưng thật sự không biết cuối cùng có tác dụng gì, làm một nửa thời gian nằm ở Thương Mang Quan đều dành cho nó.

“Thứ này, ta gọi nó là đạn Phích Lịch.” Phong Vô Ý nói xong, bàn run lên, từ trong không gian lấy ra ước chừng chừng trăm cái gì đó dài khoảng nửa thước, có hình ống tròn.

Trại Lam cúi đầu nhìn. Nhìn thế nào thứ này cũng không thích hợp để “bắn ra”, nhưng mà Phích Lịch chẳng lẽ là nổ mạnh?

Giống như nhìn ra tâm tư của hắn, Phong Vô Ý gật đầu, chỉ vào ống tròn nói : “Cái này là một dạng của hỏa dược. ta không có cách nào giải thích nguyên lý của hỏa dược, tộc trưởng chỉ cần biết rằng, một cái vòng tròn đồng nhỏ này, chỉ cần có được lực lượng đánh vào đủ, sẽ nổ mạnh, uy lực. . . . đủ để san bằng tất cả sinh vật trong vòng phạm vi năm sáu trượng.”

Trại Lam lập tức đứng lên, vui vẻ nói: “Lực lượng đủ để đánh vào đó, ví dụ như, từ trên cao ném xuống, lực va đập với mặt đất đúng không?”

“Không sai.” Phong Vô Ý cười khở nói, “Tuy rằng nơi này cũng có tài liệu về hỏa dược, nhưng thứ nhất không có dụng cụ chiết xuất, thứ hai cũng không có thời gian và nhiều người thuần thục chuẩn bị như vậy, chỉ có thể chấp nhận chế tạo ra thứ gần giống thành phẩm. ๔๕๕L☆q๕๕ Nếu như không có Sur Thứu, tác dụng của nó cũng chỉ có thể dùng binh lính của chúng ta cầm nó cùng chết với kẻ thù thôi, đánh bại được một vạn kẻ thù, tự tổn thương tám ngàn binh lực, không ý nghĩa gì lớn.”

“Thật tốt quá!” Về mặt Trại Lam hưng phấn, “Tuy rằng binh lính của chúng ta không thể có chung thị lực với Sur Thứu, nhưng ban ngày ban mặt, chỉ cần bay trên đỉnh đầu quân địch, cũng không cần độ cao chính xác, vẫn dễ dàng làm được.”

“Tộc trưởng, ta nói trước.” Phong Vô Ý lại không hưng phấn như vậy, ngược lại nghiêm mặt nói, “Những vật này là ta gấp gáp chế tạo ra, cũng không ổn định lắm, có thể sau khi hạ xuống không nổ ra, cũng có khả năng trực tiếp nổ tung trên tay, ta phải để cho những binh sĩ chấp hành nhiệm vụ hiểu được mình đang cầm cái gì, không để cho ai bị nói là chết mà không biết gì.”

Trại Lam giật mình một chút, nhìn đồng ống tròn kia trong lòng có chút sợ hãi, nhưng sau đó lại nói: “Cho dù như thế nào mấy thứ này gộp lại so với thương vong do hai quân đối đầu cũng thấp hơn, ta sẽ nói rõ ràng, để cho binh lính tự nguyện tham gia hành động.”

“Vậy thì làm phiền trưởng rồi, thời điểm khuôn vác phải thật cẩn thận.” Phong Vô Ý dặn dò.

“Còn có, ném xong không cho phép hạ cánh!” Tiêu Tử Mặc bồi thêm một câu, nhớ tới cái loại phương thức hạ cánh của họ, mặt đen lại. Nếu khi đó còn thứ này, không nổ mạnh mới là lạ!

Trại Lam cười khan hai tiếng, nghĩ đến hắn cũng hiểu được cái nhược điểm này của nhóm kỵ sĩ Sur Thứu.

Tiếp theo, Tiêu Tử Mặc và Phong Vô Ý lại yên tâm thoải mái hưởng thụ bữa cơm trưa, mà Trại Lam lại lao ra ngoài gọi hai tướng lĩnh cẩn thận vào, chân tay nhẹ nhàng phân chia một đồng đạn Phích Lịch, đặt vào trong bao vải, trong mỗi cái túi có bốn năm cái đạn Phích Lịch.

Những chuyện về sau xem ra là không cần bọn họ quan tâm. Nhìn Trại Lam lưu loát điều binh khiển tướng, hai người nhìn nhau cười.

Chờ khi tất cả đã được sắp xếp thỏa đáng, Tiêu Tử Mặc đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Tộc trưởng Trại Lam có gặp Luru Ly không?”

“Luru Ly tiểu thư?” Trại Lam ngăn người nói, “Không có.”

Nghe vậy, Tiêu Tử Mặc thật sự giật mình. Hách Liên Diệu nói, ngày đó sau khi bọn họ rời khỏi đại đội của Thương Mang Quan đi trước xem xét tình huống, Luru Ly cũng lập tức rời đi nói là tìm Trại Lam, sau đó vẫn không mang tin tức về, vốn dĩ vài lần hắn cũng nghĩ đến chuyện này, ๔๕๕L☆q๕๕ chỉ là đang lúc vội vàng nên trên đường đi cũng quên mất, nhưng mà. Trại Lam vậy mà lại không nhìn thấy Luru Ly? Nếu nhiều ngày như vậy Luru Ly không tìm được chỗ Trại Lam, đó là chuyện không thể xảy ra, hơn nữa trên người Trại Lam còn mang theo pháo hoa báo động của Tuyên Ki Thạch phủ.

“Có lẽ Luru Ly tiểu thư đã phát hiện cái gì?” Trại Lam nghi ngờ.

“Đúng vậy, Luru Ly luôn luôn rất cẩn thận.” Tiêu Tử Mặc gật đầu, nhưng trong lòng vẫn lo lắng như trước. Tuy rằng trải qua bốn năm, hiện nay Luru Ly đã lớn lên, nhưng ở trong ấn tượng của hắn, chẳng qua nàng cũng chỉ là tiểu nha đầu vốn bất buộc bản thân nghiêm mật nhưng lại hoàn toàn không che dấu được tình cảm của mình.

“Ta đi ra ngoài sắp xếp trước khi hành động một chút.” Trại Lam nói xong, đi ra ngoài doanh trường.

Tiêu Tử Mặc xoa nhẹ mi tâm nhũ chặt, hơi thở dài.

“Đừng nóng vội.” Phong Vô Ý dè tay hắn xuống, lấy Ngọc Thạch đưa tin ra, đưa ý nghĩ vào đó.

Ánh sáng trên Ngọc Thạch dần nhạt đi, nhưng một lúc lâu cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

“Có chút bất thường.” Tiêu Tử Mặc nặng nề nói.

“Lấy bản lĩnh của Luru Ly, không thể xảy ra chuyện, cho dù gặp phải Dạ Thiên Cẩn, ít nhất cũng không có vấn đề gì.” Phong Vô Ý suy nghĩ một chút nói.

“Hoàng Cửu Lê cũng giống như vậy.” Tiêu Tử Mặc nói.

“Ý của chàng là sao?” Phong Vô Ý nhìn hấn.

“Khế ước với Hoàng Cửu Lê, ý niệm đưa tin cho Luru Ly, cũng không phải dễ dàng có thể mất liên hệ, mà bọn họ cũng không dễ dàng chết như vậy. Cho nên. ta nghĩ, bọn họ có thể đang ở một không gian khác, hoặc là bọn họ ở nơi khác?” Tiêu Từ Mặc nói.

“Ý của chàng là, bọn họ có lẽ bị nhốt ở cùng một nơi sao?” Phong Vô Ý suy nghĩ thật lâu mới hỏi.

“Không phải là không có khả năng này.” Tiêu Từ Mặc nghiêm túc nói, “Chúng ta xuyên qua khe không gian bốn năm thì Luru Ly không thể liên lạc với chúng ta trong thời gian đó.”

“Thiên khí chi đảo sao?” Phong Vô Ý nhẹ nhàng gõ mặt bàn. Hoàng Cửu Lê tới thiên khí chi đảo, mà Luru Ly. cho dù nàng đã phát hiện cái gì, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà tới đó. Dù sao Hoàng Cửu Lê là ma tộc, mà Luru Ly không thể giống như hấn trực tiếp bay qua biển rộng mênh mông. Nàng cần thuyền, mà Di Thất đại lục trở về, hiện tại đừng nói là thuyền rời bến, mà đường biển cũng biến đổi hơn nửa rồi, bản đồ trước kia đều mất đi tác dụng.

“Cho dù chúng ta muốn đi cũng không dễ dàng.” Tiêu Từ Mặc cũng biết đáp án của nàng giống mình.

“Tóm lại, chuyện chúng ta có thể làm tốt là chuyện trước mắt, còn Hoàng Cửu Lê và Luru Ly, chúng ta bây giờ cũng không thể nhúng tay vào.” Phong Vô Ý nói.

“Ừ.” Tiêu Từ Mặc lên tiếng, lại nói, “Đúng là chuyện Di Thất đại lục trở lại sắp bắt đầu.”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa, cây cột chôn sâu dưới đất cũng run rẩy, hai người không hề chuẩn bị chỉ cảm thấy mầng nhĩ đều ong hết cả lên, một lúc lâu mới bình thường lại.

“Bắt đầu!” Phong Vô Ý hưng phấn nói.

“Cái vũ khí nàng làm kia cuối cùng là cái gì?” Sắc mặt thay đổi, nếu không nhìn sự thật trước mắt, hấn cũng không nghĩ, một cái ống tròn nho nhỏ không thu hút kia, sao lại chứa uy lực kinh khủng như thế.

Uy lực này, chỉ thời điểm nghe qua đã dọa người rồi, kỳ thật so với lực sát thương của họ kém xa. Phong Vô Ý lắc đầu, lại nói, “Chỗ tốt duy nhất của nó, là có thể tiêu diệt nhiều, có thể đề binh lính bình thường sử dụng.”

“Chỉ cần có điểm ấy là đủ rồi.” Tiêu Từ Mặc lập tức nói, “Nhưng mà phương pháp chế tạo nhất định phải giữ bí mật, nếu là truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ gây họa lớn!”

“Ta biết. Trừ ta, cho dù người khác lấy được một thành phẩm đi, cũng không thể nhìn ra bên trong là cái gì.” Phong Vô Ý nói.

Nhưng mà tương lai nếu là có người phát minh thuốc pháo, nàng cũng sẽ không ngăn cản. Chiến tranh biến từ vũ khí lạnh sang hướng vũ khí nóng, cũng đồng nghĩa với việc xã hội tiến bộ, chỉ là. trong lòng nàng hi vọng, đừng xuất hiện sớm như vậy, mấy viên bom nguyên tử có thể hủy diệt thế giới, sinh mệnh thực sự quá yếu ớt. Nếu không phải lần này giao chiến với kẻ thù là dị tộc, nàng là tuyệt đối sẽ không đề hỏa được ra.

“Vậy là tốt rồi.” Tiêu Từ Mặc nói.

Mới nói mấy câu, phía xa liên tiếp truyền đến tiếng nổ mạnh, nhưng mà lần này bọn họ đều có chuẩn bị, Tiêu Từ Mặc mở kết giới ra, ngăn cách âm thanh bên ngoài.

Sau một lát, tiếng nổ mạnh dần dừng lại, loáng thoáng, là một trận tiếng kêu.

“Dị tộc bị đánh bại nhiều như vậy, Trại Lam chắc là có thể dễ dàng thu dọn.” Phong Vô Ý duỗi lưng một cái.

“Hiện tại nên đi thôi?” Tiêu Từ Mặc quay đầu nhìn nàng.

“Không, lần đầu tiên sử dụng đạn Phích Lịch, ta muốn chờ Trại Lam trở về hỏi về thành quả một chút, nếu như dùng tốt..., có thể chế tạo thêm một ít, dùng để đối phó với dị tộc.” Phong Vô Ý nói.

“Vậy thì đi ra xem một chút đi.” Tiêu Từ Mặc rất tự nhiên nắm tay nàng đi ra ngoài.

Phong Vô Ý giật mình, dường như đáy lòng xôn ra một loại cảm giác rất kỳ quái, nhưng mà cũng không phải là ghét, ngược lại. thật sự rất ấm áp, thoải mái.

Đi ra ngoài trường, chỉ thấy bầu trời bao la phía Tây Nam khói đen cuộn cuộn, tiếng kêu rung trời.

Từ xa, có thể nhìn thấy mấy Sur Thứ đang bay lung la lung lay quay về.

Đám binh sĩ rất ăn ý để lại một khoảng trống, sau đó, “Oanh” một tiếng, hơn mười kỵ sĩ điều khiển Sur Thứ cùng nhau tiến vào trong đất.

“Này ~ đội trưởng, còn sống không?” Binh lính bên cạnh cười vang một trận, cũng không lo lắng có người ngã chết, rõ ràng là không hề sợ hãi.

“Hừ hừ, đồ mở quai!” Bọn kỵ sĩ mặt toàn tro đứng lên, vỗ về vaath cười của mình, người đàn ông đang nói chuyện lại trực tiếp đi tới, đúng là đội trưởng ban đầu đã dẫn bọn họ đến quân doanh.

“Phong tiểu thư, Tiêu quốc sư, tộc trưởng bảo ta về trước báo lại tình hình chiến đấu.” Người đàn ông nở nụ cười thật thà.

“Như thế nào rồi?” Tâm tình Phong Vô Ý cũng rất tốt, nhìn biểu hiện của hắn, chắc là thương vong không lớn.

“Cái đạn Phích Lịch Phong tiểu thư cho thật sự là dùng cực kỳ tốt!” Người đàn ông mặt mày hớn hờ nói, “Nhất là lúc ném vào trong quân đội dị tộc, lập tức có thể nổ đến mức nghiêng trời lệch đất, chúng ta lại ở trên trời, bọn họ muốn đánh lại, cung tiễn cũng không bắn được cao như vậy! Ta đây chưa từng đánh trận nào vui vẻ như vậy!”

“Quân ta thương vong như thế nào?” Tiêu Từ Mặc hỏi.

“Cái này.” Người đàn ông vuốt mái tóc nói, “Có một số huynh đệ quá gấp gáp, thời điểm quăng đạn Phích Lịch có chạm hai cái vào nhau một chút, kết quả trực tiếp nổ tung người hắn, giữa không trung nổ một cái đạn, chỉ có thể lãng phí, may mắn không làm người nhà bị tổn thương, dĩ nhiên ☆ L☆ Q☆đ còn có một ông rơi xuống mặt đất không nổ tung, quân xung phong của ta vô tình dẫm lên, kết quả chẳng phân biệt được địch ta toàn bộ đều bị nổ tung, còn những cái khác cũng rất thuận lợi, không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.”

“Không tồi.” Phong Vô Ý thở ra một hơi. Chỉ có ba lần ngoài ý muốn, so với tưởng tượng của nàng tốt hơn nhiều, những hy sinh ấy, so với trực tiếp xung phong đánh trận, dường như cũng không đáng kể.

Không thể nói nàng không để ý đến sinh mệnh, chỉ là. trong chiến tranh, sinh mệnh, thật sự chỉ là một con số mà thôi. Chuyện lớn nhất thống soái có thể làm, cũng chỉ là cố hết sức giảm con số này xuống thấp nhất, mà tiêu diệt mà không mất binh sĩ nào. vốn dĩ là không có khả năng.

“Thời điểm các người từ bỏ tội ác, chiến tranh đã sắp kết thúc rồi?” Tiêu Từ Mặc nói.

“Không sai, rất nhanh sẽ kết thúc, cho dù có một ít bại binh trốn thoát cũng không sao.” Người đàn ông cười nói, “Dân tộc thảo nguyên cho dù là nam hay nữ, tất cả đều lớn lên trên lưng ngựa, cho dù nữ nhân cũng có thể trận đánh giặc, hơn nữa lần này tộc trưởng chỉ điều động nhân mã tinh nhuệ nhất, huynh đệ ở lại trong bộ lạc cũng không thiếu, chỉ là đám bại quân nhỏ bé, nếu là dám tìm tới cửa, tất nhiên đánh cho bọn họ ngay cả bọn ta cũng không biết là ai!”

Lời vừa ra khỏi miệng, binh lính bên cạnh đều phát ra nụ cười vang.

Tiêu Từ Mặc và Phong Vô Ý liếc mắt nhìn nhau, cũng yên tâm. Nếu bại quân không tập kích Bộ Lạc thảo nguyên, sớm hay muộn cũng gặp phải hoàn cảnh không có lương thực, không đáng để lo.

“Như vậy, trước hết chúng ta cáo từ, xin chuyển lời của ta đến tộc trưởng Trại Lam, chúng ta sẽ gặp lại ở Thương Mang quan.” Phong Vô Ý nói.

“Hả? Hai vị muốn đi sao?” Nghe vậy, hơn mười kỵ sĩ Sur Thấu đều vây quanh họ.

“Làm sao vậy?” Phong Vô Ý nhìn bọn hắn, thoải mái hỏi.

“Này. Phong tiểu thư.” Mọi người ngơ ngác xem ta, ta xem người, cuối cùng, vẫn là đội trưởng cười khan nói, “Cái. đạn Phích Lịch kia, lần sau có thể chuẩn bị nhiều một ít hay không?”

Phong Vô Ý ngắt ra, nhìn lần lượt từng khuôn mặt khát vọng, cũng nhin không được nở nụ cười: “Ồ Thương Mang Quan còn có trăm ngàn dị tộc, đến lúc đó đủ cho các người nổ.”

“Ha ~” Một đám nam nhi lập tức hoan hô không thôi.

Lặng lặng rời khỏi doanh trại quân đội, đi xa một chút, Tiêu Từ Mặc mới cái chìa khóa thiên lâu ra.

Hai người gật đầu, đồng thời dè xuống cái chìa khóa.

“Vù ~” Ánh sáng bạc lóe lên, trên thảo nguyên lập tức không thấy bóng người.

Phong Vô Ý chỉ cảm thấy đầu hơi choáng váng, thấy hoa mắt, cảnh vật vẫn thay đổi như cũ, vẫn là lối đi lần trước, mà một lúc, trước mặt hai người xuất hiện con đường hành lang quen thuộc, đi vào cửa thiên lâu.

“Từ Mặc, chàng cuối cùng muốn làm như thế nào để lấy lực lượng nơi này làm mẫu?” Phong Vô Ý ngắt đầu nhìn lên thiên lâu phát ra uy áp, không khỏi đau đầu.

Vấn đề lớn nhất là, vị trí thiên lâu và đại lục Phạm Thiên cũng không phải cùng một không gian.

“Ta có có cách chuyển dời lực lượng của nơi này đến Phạm Thiên, chỉ là.” Tiêu Từ Mặc quay đầu, lo lắng nói, “Nàng có thể dẫn đường cho cỗ lực lượng này sao?”

“Có thể.” Phong Vô Ý không chút do dự gật đầu.

Từ khi Thanh Long nói về chuyện mượn sức này, về chuyện dẫn đường cho lực lượng nàng cũng đang không ngừng suy nghĩ vấn đề này rồi, chỉ ít có thể nắm chắc bảy phần. Nhưng mà việc này, bảy phần đã là rất cao rồi, dù sao việc bọn họ phải làm, cũng là chuyện chỉ có “Thần” mới từng làm, nếu muốn nắm chắc mười phần, thì tuyệt không có khả năng

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: trước đêm đại chiến

Tiêu Từ Mặc đẩy cửa thiên lâu ra, hai người đi vào, cánh cửa phía sau lại tự động khép lại.

Đại điện trống rỗng, cho dù nhìn bao nhiêu lần, đều vẫn cảm thấy thần kỳ như trước.

“Nếu chỉ cần không có lực lượng duy trì thiên lâu một thời gian, nơi này. sẽ đổ sao?” Phong Vô Ý thở dài, “Những thứ trong mật thất, còn có linh hồn các tiên bối thế hệ trước của Tuyền Ki Thạch phủ, thì phải làm sao đây?”

“Thiên lâu sẽ không bị hủy diệt, chỉ là. sợ rằng về sau chúng ta cũng không tới được nơi này nữa, đối với các tiên bối mà nói, an bình mới là chân chính.” Tiêu Từ Mặc nói tới đây, im lặng một lúc mới tiếp tục nữa, “Về phần lịch sử. có lẽ, vĩnh viễn mai táng ở đây mới là chuyện tốt.”

“Đúng thế.” Sau một lúc, Phong Vô Ý mới gật đầu đồng ý. Chân tướng, luôn không tốt đẹp.

“Ta muốn bày trận pháp ở trong này, Vô Ý có thể đi tìm đại trưởng lão nói chuyện.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Ừ.” Phong Vô Ý nhìn hẩn một chút, lập tức đi về hướng tế đàn, tiến lên trên lầu, sau đó trở về Tuyền Ki Thạch phủ.

Nhìn cảnh vật quen thuộc bốn phía, nàng nhẹ nhàng thở dài, đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong đường đi yên tĩnh chỉ nghe được tiếng bước chân của nàng, giống như không gian này dường như không có người nào khác tồn tại nữa.

Phong Vô Ý không chần chờ, đi thẳng tới cửa vào thí luyện môn.

Vẫn không có người.

Lặng yên thở từng chút, sau một lúc lâu, nàng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Cả tòa Tuyền Ki Thạch phủ, vậy mà không có bóng dáng một ai? Những người khác thì không nói, nhưng ba vị trưởng lão thì sao, họ đi đâu rồi?

Đang lo lắng có nên quay lại tìm Tiêu Từ Mặc thương lượng đối sách, đột nhiên, ánh mắt của nàng lại liếc về thí luyện môn.

Tuy rằng bởi vì thần khí Ngôi Sao Liệt Diễm bị Tiêu Từ Mặc mang đi, thí luyện chi môn không còn lực lượng ảo cảnh, nhưng mà Luyện Ngục băng hóa lại thật sự tồn tại, mà nơi đó. bởi vì không gian vận vẹo, cũng thực sự có thể khiến nàng khó tìm kiếm.

Chỉ là trong đầu vòng vo ý nghĩ này, nàng không chút do dự đi vào thí luyện môn.

Xuyên qua con đường thật dài, vẫn là bình nguyên băng rộng lớn.

Lúc này, cửa vào phía sau cũng không biến mất, Phong Vô Ý đưa mắt nhìn bốn phía, không phát hiện dấu vết người nào, trực tiếp tạo ra ngọn lửa đi về phía trước.

Đã từng tới nơi này, bên người lúc đó còn có Tiêu Từ Mặc đi cùng, lúc này cũng chỉ đơn độc một mình. Trên thực tế, từ sau khi cùng Tiêu Từ Mặc thoát khỏi kinh thành, ít thời điểm nào hai người đơn độc hành động, thời điểm một mình như vậy, dường như đã là rất lâu rồi.

Một tay ấn lên ngực, nàng nhẹ nhàng mà thở dài. Tiêu Từ Mặc, cái tên này đã khắc thật sâu vào trong trái tim, chỉ sợ đời này cũng không thể xóa bỏ, giống như ma chú vậy. Nhưng mà, cảm giác dường như cũng không tệ lắm, ai cũng có vương bận như vậy, mà nàng cũng chỉ vương bận với một người mà thôi, cảm giác trống rỗng trong lòng có một cái gì đó lấp đầy.

“Vù vù vù ~” Đúng lúc này, từ xa bỗng nhiên có mấy bóng dáng đang bay tới, vây nàng vào giữa.

“Ba vị trưởng lão, đã lâu không gặp.” Phong Vô Ý gật đầu nhìn về hướng bọn họ, mỉm cười.

“Vô Ý? Sao ngươi đã trở lại rồi? Từ Mặc đâu?” Tam trưởng lão hỏi đầu tiên.

“Từ Mặc đang ở thiên lâu.” Phong Vô Ý trả lời vấn đề này trước, lúc này mới nhìn về phía đại trưởng lão, “Ta trở về lần này, là có chuyện muốn thương lượng với ba vị trưởng lão.”

“Chúng ta quay về Tuyền Ki Thạch phủ rồi nói sau.” Đại trưởng lão gật đầu.

“Vâng.” Phong Vô Ý đi theo sau bọn họ, lại hiếu kỳ hỏi, “Không biết các trưởng lão ở trong này làm cái gì?”

“Hừ, đều là do hai tiểu tử các ngươi bắt cóc mất Hóa Long đi, chúng ta mới đến nhìn xem có cái phương pháp gì trùng tu lại thí luyện môn không thôi!” Mặc dù là tam trưởng lão oán hận trong lòng, nhưng giọng điệu tán thưởng cùng hưng phấn vẫn nhiều hơn.

“Vậy sao thật sự xin lỗi.” Vô Ý mỉm cười cười nói, đồng thời cũng không biểu hiện cảm thấy thật sự có lỗi chút nào cả.

Rất nhanh, bốn người xuyên đường đi trở lại Tuyền Ki Thạch phủ, dưới sự dẫn dắt đại trưởng lão đi vào một gian thư phòng, tất cả đều tự ngồi xuống.

“Vô Ý, có thể làm cho các ngươi buông tha chiến cuộc trở về, chắc chắn không phải việc nhỏ, nói đi.” Về mặt đại trưởng lão rất nghiêm túc.

“Phải” Phong Vô Ý gật đầu một cái, sắp xếp lại suy nghĩ một chút, đầu tiên nói lại chiến cuộc ở Thương Mang quan một lần, sau đó nhắc tới chuyện Hoàng Cửu Lê phát hiện kết giới ở thiên khí chi đảo khác thường, kẻ ước bị cưỡng chế lập tức giải trừ, Lưu Ly không biết đang ở đâu, Ngọc Thạch đưa tin cũng không có tác dụng gì.

“Thiên khí chi đảo sao? Thật là kỳ quái.” Nhị trưởng lão cau mày nói, “Cho dù là dị tộc cũng không có lý do để giải phóng phong ấn, mở ra con đường thông với Ma giới, hơn nữa theo lời các ngươi Dạ Thiên Cần hiện tại ở trên thảo nguyên, làm sao có cơ hội đi để ý tới thiên khí chi đảo, như vậy cuối cùng là ai”

“Truy cứu là ai bây giờ cũng không có ý nghĩa gì.” Đại trưởng lão lắc đầu, thờ dãi nói, “Hiện tại quan trọng là giải quyết con đường đó, con đường thông giữa hai giới, tuyệt đối không thể bị mở ra, Vô Ý các ngươi tới Tuyền Ki Thạch phủ, chắc là có cách rồi, phải không?”

“Đúng vậy.” Phong Vô Ý chần chờ một chút, lập tức thần nhiên nói, “Cách của ta và Từ Mặc, là tiếp tục trục xuất Di Thất đại lục lần nữa, khiến cho hai đại lục chia lìa, chặt đứt đường lui của linh dị tộc, sau đó đầu tiên là tiêu diệt dị tộc tiến vào Phạm Thiên, như vậy thì khi đi tới thiên khí chi đảo cũng dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Trục xuất Di Thất đại lục?” Ba vị trưởng lão không khỏi có chút nghi ngờ nhìn nhau, sau một lúc lâu, đại trưởng lão mới nói, “Muốn phân cách đại lục lần nữa cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, các ngươi cuối cùng có cách nào chưa?”

“Mượn lực lượng thiên lâu.” Phong Vô Ý hít vào một hơi thật sâu, nói ra đáp án sớm chuẩn bị tốt.

“Mượn?” Ba người tiếp tục mờ mịt, một lúc lâu, đại trưởng lão mới kịp phản ứng, nhưng vẫn là vẻ mặt không thể tin nổi, “Ý của các ngươi, không phải là muốn lấy mẫu lực lượng của thiên lâu đi chia cắt đại lục chứ?”

“Điều này sao có thể làm được!” Phong Vô Ý còn chưa nói, tam trưởng lão đã nhảy dựng lên.

“Cũng không phải không có khả năng.” Đại trưởng lão nâng tay ngăn hấn lại nói.

“Ài.” Hai vị trưởng lão còn lại cũng không khỏi liếc mắt nhìn xung quanh.

“Nếu như là lời nói của Từ Mặc.” Đại trưởng lão cười khò một tiếng, lắc đầu, lại nói, “Vô Ý, Từ Mặc chỉ có thể di dời lực lượng, mà không chế lực lượng không lồ như thế, ngươi xác định mình sẽ không sao chứ?”

“Ta là Phong Vô Ý, là thất sát cô tinh đứng đầu, không phải sao?” Phong Vô Ý nhẹ nhàng cười.

“. Đi làm đi.” Sau một lúc lâu nhìn nàng, đại trưởng lão bỗng nhiên nói.

“Đừng nói giỡn! Chúng chi là hai đứa trẻ liệu có thể làm được sao?” Tam trưởng lão giận dữ hét.

Phong Vô Ý không nói gì, chỉ cung kính cúi đầu về phía đại trưởng lão, sau đó thừa dịp con đường nối giữa Tuyền Ki Thạch phủ và thiên lâu chưa đóng cửa, lập tức quay đi.

Đối với vị trưởng lão này, nàng vĩnh viễn tôn kính. Cho dù là chuyện muốn hủy diệt truyền thừa của Tuyền Ki Thạch phủ, hấn cũng chỉ là thần nhiên nói ba chữ —— đi làm đi.

Chỉ có hấn, không hề có tư lợi, không hề có tạp niệm, chỉ một lòng một dạ vì sự sinh tồn của đại lục này hao hết tâm sức.

“Đã quay lại rồi sao?” Tiêu Từ Mặc nhìn thấy bóng dáng của nàng, cười nhẹ.

“Đây là?” Đầu Phong Vô Ý đen lại nhìn mặt đất. Chỉ thấy mặt đất vốn dĩ sạch sẽ, nay lại trở thành bức tranh đầy phù chú màu vàng, tinh xảo tỉ mỉ, chừng hơn vạn cái phù chú, tạo thành một trận pháp cực kỳ phức tạp, cũng không biết đã như vậy bao lâu, hấn cuối cùng là muốn về đến mức nào đây.

“Trận pháp này vốn là một đôi, ta lấy lực lượng nơi này đưa đến chỗ một trận pháp khác, nhưng lại không có cách nào khổng chuyển sau đó đánh giao cho nàng vậy.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Ta biết.” Phong Vô Ý nhìn sắc mặt hần tái nhợt, khẽ gật đầu.

Nói thì thực dễ, nhưng trận pháp này, chỉ sợ cũng không dễ dàng hoàn thành như vậy! Chỉ có điều Tiêu Từ Mặc còn chưa nói ra những phiền toái khác thôi.

“Đi thôi, thời gian không nhiều lắm.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Được.” Hai người cầm chìa khóa, ánh sáng bạc hiện lên, chỉ trong nháy mắt, lại trở lại nơi ban đầu họ rời đi.

Từ xa có thể nhìn thấy khói lửa đã tiêu tan không thấy nữa, xem ra chiến đấu đã hoàn toàn kết thúc, Trại Lam chắc chắn không ở lại chỗ cũ, nhưng mà nam tử kia thực sự rất giống chim ưng, bọn họ cũng không cần lo lắng.

Lại trở lại Thương Mang Quan, còn chưa thấy được Hách Liên Diệu, hai người đã bị cảnh tượng dưới thành làm kinh hãi.

Dưới Thương Mang Quan toàn là dị tộc ùn ùn kéo đến, đếm cũng không đếm xuể rốt cuộc có bao nhiêu.

“Nếu dị tộc dùng số lượng để đánh, cho dù là tường thành Thương Mang Quan cũng rất nguy hiểm.” Chiến tranh giống như đứng trên đỉnh một tòa tháp nhìn xuống dưới, nên giờ Tiêu Từ Mặc cũng chỉ có thể cười khổ.

“Cho dù là như thế nào, đầu tiên chúng ta phải tiến hành kế hoạch định trước, trực xuất Di Thất đại lục, nếu không liên tục có dị tộc đổ tới đây như vậy, thật sự là không thể nào giết chết hết được.” Phong Vô Ý nói.

“Đúng vậy.” Tiêu Từ Mặc theo thói quen cầm tay nàng, cùng nhau hạ xuống đất, đúng lúc nhìn thấy Hách Liên Diệu và Trại Lam mới nhận được tin tức vội vàng đi tới.

“Chúng ta muốn tới nơi giao nhau giữa Phạm Thiên và Di Thất đại lục một chuyến.” Không chờ bọn họ mở miệng, Tiêu Từ Mặc đã nói trước.

“Các ngươi tới đó làm cái gì?” Về mặt Hách Liên Diệu vô cùng khó hiểu.

“Làm cho cái đại lục chết tiệt kia, đến từ nơi nào thì quay về nơi đó!” Phong Vô Ý nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nói như vậy, chỉ cần đối phó với một chút dị tộc ở dưới thành kia là được rồi, giết một tên là đỡ một tên, nhưng mà” Trại Lam nghi hoặc, “Các ngươi muốn chia cắt đại lục sao? Thật sự có thể làm được việc này sao?”

Dường như từng người nghe thấy cái kế hoạch này đều phản ứng như vậy! Hai người chỉ đành nhìn nhau cười.

“Quên đi, nhìn phản ứng của bọn hần chắc là không có vấn đề, đi sớm về sớm.” Hách Liên Diệu thấy thế, trực tiếp phát tay.

“Yên tâm đi, nếu thuận lợi lời mà nói..., vài ngày là chúng ta có thể trở về, Thương Mang Quan đành nhờ hai người vậy.” Tiêu Từ Mặc nghiêm mặt nói.

Hôm nay so với lần đầu tiên bọn hần rời khỏi Thương Mang Quan tình thế đã thay đổi rất nhiều, Tiêu Từ Mặc hoàn toàn có đầy đủ lực lượng để sử tử vô bay trực tiếp đến mục đích của họ, hơn nữa hiện tại khí hậu ở Thương Mang Quan cũng dịu đi so với trước rất nhiều.

“Trẫm tuyệt đối không phạm phải cùng một sai lầm hai lần!” Hách Liên Diệu hừ lạnh một tiếng, sắc mặt khó coi đến cực điểm, dù sao, trận bị đánh bại khó coi kia cũng là vết đen duy nhất trong cuộc đời hần kiếp này!

“Không sai, ta và Hách Liên Diệu bệ hạ đã đàm phán, cho dù có phát sinh tình huống như vậy một lần nữa, kẻ thù xuất hiện ngay sau lưng, chúng ta cũng có biện pháp đối phó, Thương Mang Quan, tuyệt đối sẽ không bị chiếm lần nữa.” Trại Lam cũng cười cam đoan.

“Vậy là tốt rồi, việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi trước đây.” Tiêu Từ Mặc nói xong, triệu hồi ra tử vô, kéo Phong Vô Ý nhảy lên lưng tử vô.

“Đi đường cẩn thận, không cần miễn cưỡng.” Trại Lam cười híp mắt vẫy tay.

Từ kêu lên một tiếng, giương cánh bay về hướng Bắc.

Đại quân dị tộc ở dưới hiển nhiên cũng đã phát hiện bọn họ, nhưng mà không quân của bọn họ đã bị hủy, hiện tại cũng không còn biện pháp nào để đối phó với kẻ địch ở trên trời cao, chỉ có thể hồ quát ầm ĩ một chút rồi từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Ngọn lửa tận thế

“Chính là chỗ này sao?” Sau khi hạ xuống, Phong Vô Ý nhìn khoảng đất dưới chân hỏi.

Nơi Tiêu Từ Mặc lựa chọn hạ xuống là trên đỉnh một ngọn núi băng, tuy rằng trời đã sắp tối, nhưng nhờ mặt băng phản quang, tầm nhìn tốt hơn, liếc mắt một cái nhìn lại, có thể nhìn thấy biển rộng vốn dĩ đóng băng, đã chuẩn bị biến thành một đại lục khác.

Rừng rậm tươi tốt cản trở tầm mắt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hoàn cảnh ở nơi đó tồi tệ đến mức nào, khó trách dị tộc luôn luôn nghĩ đến việc đoạt lấy đất đai ở Phạm Thiên, chỉ có thể như vậy thôi, trên thế giới này không có gì là công bằng, sinh đã là người, mà con người nhất định sẽ vì bản thân họ mà chiến đấu, về phần các người, chỉ có thể xin lỗi thôi.

Ánh mắt Phong Vô Ý dần lạnh như băng, quay đầu hỏi: “Sao rồi?”

“Lúc này, vừa đúng dịp.” Tiêu Từ Mặc hài lòng cười nói, “Thời điểm ta vẽ trận pháp, không thể bị quấy rầy, những chuyện khác đành giao cho nàng vậy.”

“Yên tâm đi.” Phong Vô Ý gật đầu.

Phía sau, nhóm người thủ đầu tiên tiến vào đại lục Phạm Thiên đã tụ tập ở phía dưới Thương Mang Quan, mà những người phía sau vẫn chưa chuẩn bị tốt, chỗ này ngoại trừ bọn họ ra, đừng nói người, ngay cả cây cối và côn trùng cũng không nhìn thấy.

Tiêu Từ Mặc cảm lấy móng vuốt hắc ưng, đi xuống một nơi bằng phẳng dưới ngọn núi băng.

Phong Vô Ý thì lại trực tiếp ngồi xuống ở đỉnh núi, từ trên cao nhìn xuống, một mặt quan sát động tĩnh những vùng đất xung quanh, một mặt chăm chú nhìn từng động tác của Tiêu Từ Mặc.

Thứ Tiêu Từ Mặc dùng để vẽ trận pháp không phải lực lượng của linh thạch, mà là lực lượng thuần túy nhất trong thân thể hắn, đầu ngón tay lướt qua, từng luồng ánh sáng màu vàng giăng khắp nơi, rồi lập tức ngấm vào trong băng tuyết, không để lại chút dấu vết.

Phong Vô Ý nhớ tới trận pháp trong thiên lâu, lại phát hiện hắn vẽ cái trận pháp này dường như lớn hơn, phức tạp hơn, vô số ký hiệu đồ xuống trong lúc đó, dường như mơ hồ có một cỗ lực lượng thần bí di chuyển quay vòng xung quanh đó, theo trận đồ càng ngày càng đầy đủ, cỗ lực lượng kia cũng càng ngày càng mạnh.

Đột nhiên, từ hướng rừng rậm có một đám chim bay lên, cây cối cũng kịch liệt lay động.

“Có người?” Phong Vô Ý lập tức đứng lên, một chút băng bóng loáng cũng theo nàng đứng lên mà rơi xuống dưới núi, đi một chút đã bước đến trên đất của Di Thất đại lục.

“Vù ~” Một bóng người từ trong rừng đi ra, dường như không đoán được chỗ này vậy mà lại có người ở, hắn ngăn người dừng bước.

Ánh sáng xanh hiện lên, chủ thủ Thương Lăng đã ở trong tay Phong Vô Ý, không chút do dự hướng về phía cổ họng hắn.

Không cần biết là loại người nào xen vào việc này, vì cái gì mà đến đây, nếu là dị tộc của Di Thất đại lục, thì là kẻ thù, cho dù chỉ có một phần vạn khả năng, cũng không thể quấy rầy đến việc Tiêu Từ Mặc đang làm, trong chiến tranh, không có cái từ “vô tội” này.

Người tới đã nhảy lên tránh né, tuy rằng phản ứng rất nhanh, nhưng làm sao có thể nhanh hơn Phong Vô Ý được?

Máu tươi văng khắp nơi, Phong Vô Ý vốn dĩ không thèm liếc mắt nhìn thì thể một cái, nhanh chóng quay trở về nơi giao nhau của hai đại lục.

Bởi vì va chạm kịch liệt, nên lớp băng của Phạm Thiên và đất đỏ của Di Thất đại lục đều hỗn độn bị trộn ở một chỗ, một đen một trắng, hình thành một đường cong xấu xí mà vặn vẹo.

“Được rồi!” Theo một chữ phù chú cuối cùng chảy xuống đầu ngón tay, rồi biến mất ở trong băng, Tiêu Từ Mặc thở nhẹ một tiếng, nâng tay xoa mồ hôi trên trán.

“Cuối cùng cũng không có gì bất ngờ xảy ra.” Phong Vô Ý nhanh chóng đi tới cạnh hắn.

Tiêu Từ Mặc nhìn nàng một cái, không nói ra đã thấy có thêm mùi máu tươi, chỉ nói: “Khởi động liên tiếp hai cái trận pháp, ta có thể dẫn lực lượng của thiên lâu tới nơi này, còn lại việc khống chế lực lượng sẽ giao cho nàng, Vô Ý. Còn.....”

“Cái gì?” Thấy hắn chần chờ rõ ràng, Phong Vô Ý liền hỏi một câu.

“Trận pháp này có lẽ sẽ dùng hết lực lượng của ta, sau này ta sẽ hoàn toàn biến thành một người bình thường, thời gian khôi phục lực lượng là bao lâu ta cũng không thể xác định.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Vậy sau thời điểm chia cắt đại lục chàng phải làm sao đây?” Phong Vô Ý ngăn người, lập tức gặn dừ hét, “Vì sao hiện tại mới nói!”

“Đừng lo, ta sẽ không lấy tánh mạng chính mình ra nói giỡn, ta đã nói rồi, nhất định ta và nàng phải cùng nhau sống sót.” Tiêu Từ Mặc mỉm cười nhìn nàng, đợi nàng bình tĩnh lại, mới tiếp tục nói, “Ta có Ngôi Sao Liệt Diễm tự động bảo vệ chủ nhân, sau khi chia cắt đại lục có thể cố gắng chống đỡ, chỉ là sau đó. phải nhờ nàng dẫn ta quay về Thương Mang rồi.”

“.” Phong Vô Ý nhìn hẩn thật lâu không nói gì, sau một lúc lâu mới nói, “Chàng chắc chắn không?”

“Chắc chắn!” Tiêu Từ Mặc lập tức gạt đầu. Hẩn có thể đoán được, nếu hẩn chỉ cần do dự một chút, Phong Vô Ý sẽ lập tức dừng kế hoạch lại.

“Được.” Phong Vô Ý nhìn lướt qua bầu trời, hít vào một hơi thật sâu.

Nàng biết, Tiêu Từ Mặc không nói thật toàn bộ, nhưng mà nàng cũng tin, người này sẽ không lừa nàng. Cho nên. mặc kệ hẩn còn giấu cái gì, chỉ cần sống sót, là được rồi.

“Bắt đầu.” Tiêu Từ Mặc đứng ở giữa trận pháp, vung tay lên, trong không khí bỗng nhiên xuất hiện ảo ảnh Ngôi Sao châu rất lớn, lơ lửng ở trên đỉnh đầu hẩn.

Thần khí nghe được chủ nhân triệu hồi, trong nháy mắt tản mát ra nhiệt nóng cháy đủ để biến đêm tối thành ban ngày sáng chói.

“Vô Ý, lực lượng của Ngôi Sao châu sẽ đưa lực lượng tự động phòng ngự của thiên lâu khác hẩn với lực lượng công kích đến!” Tiêu Từ Mặc nhắc nhở.

“Ta biết.” Về mặt Phong Vô Ý nghiêm túc, cảm thật chặt chủy thủ Thương Lăng, vung lên, chủy thủ khôi phục hình dạng thanh kiếm.

Mặc dù khi nàng đối đầu với kẻ địch cũng không giới sử dụng kiếm, nhưng mà vẫn là vũ khí thích hợp nhất trong cả trăm loại binh khí.

“Thần tộc để lại ở đại lục Phạm Thiên hai thần khí, Thương Lăng đại biểu cho hủy diệt, Ngôi Sao Liệt Diễm đại biểu cho sáng tạo, phá rồi lại lập, vốn chính là lực lượng cơ bản nhất.” Ánh mắt Tiêu Từ Mặc nhìn chăm chăm Thần châu trên không trung, quần áo trên người không gió mà bay, trên khuôn mặt tuấn tú là sự nghiêm túc.

Vốn dĩ bầu trời đầy nắng bỗng nhiên u ám, ngay phía trên trận pháp, trời u ám, chậm rãi cuộn thành một cái ốc xoáy lớn, từ giữa tỏa ra cảm giác áp bách làm người ta hít thở không thông.

“Oanh ~” Bên trong ốc xoáy, một tia chớp lớn màu đen sinh ra nặng nề đánh vào trên Ngôi Sao châu, chấn động đến mức Tiêu Từ Mặc lui về phía sau từng bước, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Trong không khí bắt đầu ngưng tụ sương mù màu đen, ngoại trừ xung quanh Ngôi Sao châu, những nơi khác đều đưa tay không thấy được năm ngón.

Một con rắn khổng lồ màu đen điên cuồng mà đâm xuống giữa trận pháp.

Phong Vô Ý không khỏi hít một hơi khí lạnh, đây là lực lượng của thiên lâu sao?

Thời điểm im lặng nó không tạo cảm giác gì, nhưng mà một khi di chuyển thì. mà bọn họ, lại muốn khống chế lực lượng mạnh như thế sao?

Âm thầm nắm chặt tay, nàng mạnh mẽ cắn môi, để mặc vị máu tanh tràn ngập khoang miệng, để cho đau đớn kích thích ý chí chiến đấu.

Nàng đảm bảo sẽ thành công.

Bên trong trận pháp, Tiêu Từ Mặc chậm rãi giơ tay lên, trong miệng niệm chú ngữ mà ai nghe cũng không hiểu, thần khí trên cổ tay và ảo ảnh trên không trung chột lóc lên, chiếu sáng lẫn nhau, trở thành ánh sáng duy nhất trong đêm tối.

“. ! !” Tiêu Từ Mặc mạnh mẽ mở to mắt, trong nháy mắt, hàng ngàn hàng vạn luồng ánh sáng từ trong thân thể hẩn bắn ra, bay ra trong bóng đêm vô hạn.

Lập tức, trong không gian hoàn toàn tối đen chậm rãi sáng những trùn ánh sáng màu vàng lên lốm đốm, sau đó đó ánh sáng màu vàng càng ngày càng sáng, dần tạo thành một cái lưới ánh sáng.

“. ! !”

Tầng tầng lớp lớp lưới ánh sáng tập hợp tại một chỗ, hình thành một cái lồng phòng ngự! Mà tia chớp màu đen không ngừng đánh xuống, cũng bắt đầu biến thành ánh sáng màu đỏ sậm, thậm chí ngay cả sương mù dày đặc xung quanh cũng mờ hồ có dấu hiệu chuyển thành màu đỏ.

Không khí xung quanh dường như cũng nóng lên, trong lúc vô tình sương mù màu đen, lại biến thành ngọn lửa thuần túy nhất, chiếu sáng một phương trời.

Lốc xoáy trên không mờ hồ hiện ra ánh sáng vàng lóng lánh, dần hiện ra vô số phù chú, tạo thành trận địa gìn giữ cái đã có, mà mặt đất cũng phát sáng lên, trận đồ Tiêu Từ Mặc vừa mới vẽ lên hoàn toàn hiện ra, hai bên kết hợp chặt chẽ.

“Vô Ý!” Tiêu Từ Mặc đột nhiên hét lớn một tiếng.

Phong vô Ý lại không chần chờ, kiếm Thương Lăng thoát ra khỏi lòng bàn tay, thay thế Ngôi Sao châu, chống đỡ nguồn lực lượng cuộn cuộn kia.

Vốn dĩ Tiêu Từ Mặc phải chịu áp lực đã mức giới hạn, thấy thế cần đầu lười một cái, tụ tập lực lượng toàn thân, thu hồi lực lượng của Ngôi Sao châu lại, giống như đã sử dụng hết sức lực của bản thân, sắc mặt trắng bệch, cả mái tóc dài đen như mực cũng trở nên u ám không chút ánh sáng.

“Từ Mặc, chàng khỏe không?” Trong lòng Phong Vô Ý lo lắng, cũng không có thời gian để để ý.

“Không có việc gì, là do lực lượng cạn kiệt, sẽ từ từ hồi phục thôi.” Tiêu Từ Mặc thở hỗn hển, một mặt giải thích, “Lực lượng chính là lực lượng, vốn dĩ không có thuộc tính gì, ta dùng Ngôi Sao Liệt Diễm hóa lực lượng bảo vệ thiên lâu thành hỏa lực năng quen thuộc nhất, thật sự xin lỗi.”

“Chuyện này thì có gì phải xin lỗi, tuy rằng không hy vọng có thể dùng linh khê, nhưng so sánh với tất cả, lửa thật sự là nguyên tố ta dễ dàng khống chế nhất.” Phong Vô Ý không thêm để ý chút nào cười, rồi lại nói, “Từ Mặc, ở bên cạnh ta, đừng bao giờ đi chuyển.”

“Ta biết.” Tiêu Từ Mặc nghiêm túc gật đầu, tựa sát vào người nàng.

Phong Vô Ý cắn răng một cái, lấy kiếm Thương Lăng làm đường dẫn, dẫn luồng lực lượng không lồ xuống dưới.

“Ầm vang~” Chỉ nghe một tiếng nổ long trời lở đất, ặt ặt vỡ ra, ngọn núi băng sập, giống như tận thế.

Cùng lúc đó, thiên lâu ở không gian khác đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng chói mắt, lực lượng đã ở đây vạn năm đều điên cuồng tụ tập vào trong đại điện, sau một luồng ánh sáng mạnh khiến người khác không thể mở mắt ra xuất hiện, trận pháp Tiêu Từ Mặc để lại giống như có sự sống, di chuyển cực kỳ nhanh.

Ở lầu hai, nhóm ba vị trưởng lão đồng thời mở to mắt, than nhẹ một tiếng.

Ngoài cửa sổ trời xanh bắt đầu nứt ra, mây trắng từng đợt kéo đến ngày càng nhiều, những hạt đá vụn rơi trên nóc nhà như những hạt mưa, tất cả rơi vào vực sâu vô tận, toàn bộ không gian có thể dùng mắt thường là có thể nhìn thấy tốc độ sụp đổ.

“Không thể ngờ được bọn họ thật sự có thể thành công.” Nhị trưởng lão nói.

“Con đường thông với nơi này cũng sắp hỏng, chúng ta quay về thôi.” Đại trưởng lão nói.

“Nhưng mà. những thứ trong mật thất thật sự không thể mang đi sao?” Về mặt Tam trưởng lão đầy tiếc nuối.

“Đó là lựa chọn của Từ Mặc và Vô Ý, đã vậy, ta tôn trọng.” Đại trưởng lão nói xong, vung tay lên, lời hai người còn lại nhanh chóng lui ra khỏi không gian đang sụp đổ.

Thương Mang quan.

“Chuyện gì vậy?” Đám binh sĩ gác đêm đều dùng vẻ mặt hết sức ngạc nhiên để bàn luận.

“Bọn họ thành công rồi.” Hách Liên Diệu và Trại Lam đứng sững vai ở chỗ tường thành cao nhất.

Hướng Bắc xa xôi, bầu trời đêm bị thiêu cháy bởi những ngọn lửa, vùng đất lớn phần nộ gào thét, thậm chí so với khi Di Thất đại lục trở về càng đáng sợ hơn, rất khó tin được, công kích như vậy, cũng chỉ do hai người làm.

“Đó là Thần tộc làm cho Di Thất đại lục và dị tộc bị trời phạt, thắng lợi, thuộc về Phạm Thiên!” Hách Liên Diệu dùng nội lực, truyền giọng nói của mình ra xa.

Lập tức, tất cả mọi người trong thành đều ồ lên.

“Chúng ta sẽ thắng lợi.” Trại Lam tươi cười lời nói tràn ngập tự tin, như là nói cho người bên cạnh nghe, lại giống là nói với chính mình.

Trên thảo nguyên.

“Quả nhiên. các ngươi cũng lựa chọn làm giống như vậy.” Dạ Thiên Cẩn nhìn về Phía Bắc, bên môi gợi lên một nụ cười lạnh lùng.

Gió điên cuồng thổi lên mái tóc bạc và áo choàng của hắn, đại lục cũng đang đưa kịch liệt, nhưng thân hình hắn lại như là một cây đinh đóng xuống đất, đứng cũng không hề di chuyển.

“Nàng quả nhiên giống người, càng ngày càng. làm cho ta muốn hủy diệt.” Dạ Thiên Cẩn cúi kéo vạt áo áo choàng, thì thảo luận lắm lắm.

Ở cực bắc.

Phong Vô Ý không biết mình chống cự bao lâu, sau khi dẫn lực lượng của thiên lâu đánh vào vị trí chuẩn xác, liền lập tức thu hồi kiếm Thương Lăng cắm trên mặt đất, thần khí tự nhiên hình thành kết giới bảo vệ hai người ở bên trong, vụn băng bụi mù đều bị chặn ở bên ngoài.

Trên người bỗng nhiên ấm áp, Tiêu Từ Mặc bên cạnh nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Tứ Mặc?” Phong Vô Ý kinh ngạc nhìn hắn.

“Đừng nói chuyện.” Tiêu Tứ Mặc than nhẹ một tiếng, nâng mặt nàng lên, bốn mắt nhìn nhau trong chốc lát, rốt cục cúi đầu, ôn nhu hôn lên môi nàng, trần trọc cọ sát lẫn nhau.

Phong Vô Ý nhất thời ngây người, cảnh tượng trời sụp đất lở ở ngoài kết giới nháy mắt trở nên trống rỗng, thanh âm đình tại như ốc cũng lập tức trở nên yên tĩnh.

Tiêu Tứ Mặc chỉ chuyên tâm hôn nàng, đầu lưỡi đẩy răng nàng ra, lại cảm thấy vị máu tươi ngai ngái.

Đó là do lúc trước Phong Vô Ý tự cắn nát môi đến mức chảy máu, giờ phút này lại giống như sôi trào, tỏa ra nhiệt độ kinh người.

Không biết từ khi nào, tay Phong Vô Ý cũng vòng lên cổ Tiêu Tứ Mặc, bắt đầu đáp lại hắn.

“Ừm, Vô Ý, chúng ta sẽ cùng nhau sống sót, cho nên, phải ở cùng một chỗ, cho đến tận thế.”

Một luồng âm thanh tinh tế bồng bềnh trong không khí, giống như vẩn vương đọng lại đã mấy ngàn năm, mặc dù trong hoàn cảnh hủy thiên diệt địa, từng từ vẫn lọt vào tai rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: đại công cáo thành

“Đương ~” Một tiếng, lực lượng đã tiêu hao hết kiếm Thương Lăng rơi trên mặt băng, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Tứ Mặc?” Phong Vô Ý nhẹ nhàng đỡ L☆q☆đ đẩy người vẫn tựa vào trên người mình như trước, trong giọng nói có một chút do dự.

Một lúc lâu, không có tiếng trả lời, nàng thực sự có chút hoảng hốt, đang muốn xem xét tình hình của hắn, lại nghe thấy một giọng nói tinh tế: “Vô Ý, đừng nhúc nhích, để cho ta dựa một lúc.”

Phong Vô Ý sững sờ, lập tức chậm rãi buông lỏng thân thể, từ tư thế ngồi xổm trên mặt đất, điều chỉnh xuống, để cho Tiêu Tứ Mặc dựa thoải mái một chút.

Phóng mắt nhìn quanh, ngoại trừ một ít băng trên núi không sập còn có băng vụn không ngừng lăn xuống, đất rung núi chuyển tình hình gần như đã dần dần dừng lại, chỗ hai đại lực vốn dĩ giao nhau biến thành một rãnh biển rộng chừng trăm mét, ngọn núi băng nửa nổi nửa chìm dưới nước trôi nổi trên mặt biển, ảnh hưởng tới hải lưu, hình thành vô số lốc xoáy lớn.

Mà cách rãnh biển xa nhìn Di Thất đại lực ở một bên, nơi gần bờ biển, rừng rậm bị hủy diệt một mảng lớn, khói đen lượn lờ bay lên, còn có mấy chỗ lửa lớn bùng lên đầy trời, xem ra nếu không mưa..., sẽ lan ra rất rộng, dù sao nơi đó cũng là rừng. Động vật sống sót sau tai nạn trong rừng rậm, dị tộc đều chạy ra, nhìn thấy đại lực bị cách ly, đều bị sợ hãi loạn lên, oa oa hô to, chỉ tiếc nàng nghe không hiểu những lời đó.

“Tứ Mặc? Chẳng có khỏe không?” Phong Vô Ý lại hỏi một câu. Cho dù như thế nào, ngồi lâu trên mặt băng, đối với thân thể suy yếu của Tiêu Tứ Mặc hiện tại cũng không tốt, vẫn nên mau đi đến nơi khác thích hợp hơn.

“Hả.” Tiêu Tứ Mặc giật mình, dường như là gạt đầu, sau đó chậm rãi ngồi ngay ngắn.

“Chẳng. thật sự không có việc gì sao?” Phong Vô Ý lo lắng nhìn khuôn mặt không mang theo chút màu sắc nào trước mặt.

“Thân thể không bị thương, chỉ là ngay cả linh lực tiềm tàng cũng bị trận pháp hút cạn rồi, chỉ sợ ngay cả sức lực đi đường cũng không có.” Tiêu Tứ Mặc cười khổ, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Tóm lại, trước tiên phải tìm nơi có thể nghỉ ngơi đã rồi nói sau.” Phong Vô Ý im lặng cúi xuống, nắm một cánh tay của hắn lên vòng qua vai mình, dùng sức, giúp đỡ hắn đứng lên, dưới chân cũng hơi lảo đảo một chút, suýt chút nữa ngã sấp xuống, may mắn đúng lúc này kiếm Thương Lăng vừa nâng lên lại cắm xuống đất, ổn định thân hình.

“Thật sự là chật vật.” Tiêu Tứ Mặc tự giễu nói.

“Vói kết quả như vậy, cũng coi như đáng giá.” Phong Vô Ý cắn chặt răng, dùng kiếm Thương Lăng làm gậy chống đỡ, ôm nửa người Tiêu Tứ Mặc, khó khăn đi thẳng về phía trước.

Tuy rằng thân thể của hắn sớm thoát khỏi phạm vi của con người bình thường, nhưng mà dẫn luồng lực lượng khổng lồ như thế, từ lâu vượt quá giới hạn cơ thể, so với Tiêu Tứ Mặc, thật sự nàng cũng không khá hơn bao nhiêu, chỉ còn có thể miễn cưỡng đi đường thôi. d☆đ☆L☆q☆đ Hai cao thủ tuyệt thế,

vậy mà lại gặp phải tình trạng như thế, Phong Vô Ý cũng thật sự là rất muốn cười. Chỉ mong sẽ không đụng phải dị tộc, động tĩnh lớn như vậy, nhất định sẽ có người lại tới đây xem xét, để phòng kẻ thù đến trước, trước tiên phải tìm nơi ẩn nấp đã.

Lấy trạng thái của bọn họ trước mắt, muốn tới Thương Mang Quan giúp đỡ đại quân đánh dị tộc là chuyện không thể nào, dù sao cũng phải khôi phục một chút lực lượng trước, tránh việc không cẩn thận gặp phải kẻ thù ngay cả năng lực đánh trả cũng không có không có.

Bởi vì phần lớn bộ phận núi băng bị sập, Đường trở về đã trở nên bằng phẳng tạo thành đồng bằng, khắp nơi đều là vụn băng, Phong Vô Ý kéo một người, vất vả lắm mới rời khỏi vị trí ban đầu một khoảng cách, tìm một ngọn núi băng có vẻ ổn định, không sụp xuống mà nghỉ ngơi ở mặt sau. Quả nhiên, không bao lâu, nàng chợt nghe thấy có tiếng người chạy trên mặt băng.

Tuy rằng tiến đa số dị tộc vào đại lục Phạm Thiên đều là tập trung ở dưới Thương Mang Quan, nhưng xung quanh đây tất nhiên sẽ có trạm canh gác, động tĩnh lớn như thế, không làm cho kẻ khác chú ý mà tới đây mới là lạ. Phong Vô Ý ngồi xuống dựa lưng vào vách tường băng, cẩn thận để cho Tiêu Từ Mặc tựa trên vai mình, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Tất nhiên, nhìn thấy kỳ cảnh hai đại lục bị ngăn cách lần nữa, ~~đ~~☆L☆~~q~~đ những dị tộc này cũng choáng váng. Yên tĩnh hơn nửa ngày, mới có người hét loạn lên, trong giọng nói đã tràn ngập kinh hoàng, sau đó lại là tiếng bước chân hỗn loạn, so với vừa rồi tất nhiên là nhanh hơn, rõ ràng cho thấy có người chạy về báo cáo.

“Đại lục đã bị phân cách, tuy rằng chỉ có hơn trăm thước, nhưng mà đoạn rãnh biển kia vô cùng đáng sợ, không phải thuyền bình thường có thể đi qua——trong thời gian ngắn Di Thất đại lục sẽ không thể có nhiều thuyền lớn như vậy. Hơn nữa khoảng cách này theo hải lưu và tác dụng của Ngôi Sao, sẽ càng ngày càng rộng, cũng càng ngày càng khó vượt qua, trên cơ bản, mục đích của chúng ta đã đạt được.” Tiêu Từ Mặc nghỉ ngơi một lúc, có chút tinh thần, những lời này cũng nói cũng ổn định hơn rất nhiều.

“Cho dù có cao thủ có thể đi qua, bọn họ cũng còn một ít Sư Thử, thậm chí mời cả dực nhân thì sao, không thể mang lượng lớn lương thực mà dị tộc cần đến ngoài Thương Mang Quan, hơn nữa rất tiếc đó lại là một mảnh đất cằn cỗi.” Phong Vô Ý cười lạnh nói.

“Đại quân dưới Thương Mang Quan không đáng để lo, hiện tại vấn đề là thiên khí chi đảo, còn có Dạ Thiên Cẩn nữa.” Tiêu Từ Mặc cau mày nói, “Dạ Thiên Cẩn, con người này thật sự thực không thể hiểu được, lấy sự thông minh và năng lực của hắn, khi dị tộc có sự giúp đỡ của hắn, tình hình chiến đấu của chúng ta không thể thuận lợi vậy, hắn vốn dĩ cũng không dùng hết toàn lực.”

“Chuyện này tốt, không phải sao?” Phong Vô Ý một nhướn lông mày, “Mặc kệ hắn là vì cái gì mà không dùng hết sức lực, đến mức độ này, cho dù còn có chiêu nữa cũng đã chậm. Ta nghĩ, hắn cũng không thể đoán được chúng ta sẽ có năng lực chia cách đại lục.”

“Đúng vậy.” Tiêu Từ Mặc đắn đo suy nghĩ, cũng không tìm được phương pháp xử lý có thể đảo ngược tình thế dưới loại tình huống này, lắc đầu, cũng bỏ qua ý nghĩ này trước đã.

“Không biết Lưu Ly thế nào rồi?” Phong Vô Ý thở dài, sờ Ngọc Thạch trong lòng không chút phản ứng nào như trước, đáy lòng như bị một bóng ma ám ảnh.

“Cho dù như thế nào, về Thương Mang Quan trước đã, phía Vân Triệt chắc là có thể có được một ít tin tức.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Cả người ta không còn chút sức lực.” Phong Vô Ý vẫn nhìn bầu trời bao la bụi trần ngập cười khổ.

“Đừng nhìn ta, ta nói rồi, sau này ta sẽ có khoảng thời gian rất dài biến thành người vô dụng.” Tiêu Từ Mặc bắt đắc dĩ nói.

“Cho dù mất đi lực lượng, chỉ cần chàng còn có thể suy nghĩ, chàng cũng không phải là kẻ vô dụng, quân sư của ta.” Phong Vô Ý nhẹ nhàng nở nụ cười, lại giơ kiếm Thương Lăng lên. Muốn hỏi Thanh Long một chút xem có biện pháp nào không, lại kêu nửa ngày cũng không có phản ứng, mới nghĩ đến thời điểm vừa rồi lúc bảo vệ bọn họ tiêu hao lực lượng rất nhiều, có lẽ tạm thời lâm vào ngủ say rồi. Thần khí. đứng rồi!

“Từ Mặc, Ngôi Sao Liệt Diễm và chàng lấy máu nhận chủ, tâm linh tương thông, cho dù chàng không có lực lượng, cũng có thể liên lạc với nó chứ?” Phong Vô Ý quay đầu hỏi.

“Chắc là có thể, nhưng ta cũng không thể sử dụng năng lực triệu hồi nó được.” Tiêu Từ Mặc có chút khó hiểu nói.

“Chỉ cần cái Hồn Khí kia tự nguyện chở chúng ta trở về là được.” Phong Vô Ý nói.

Tiêu Từ Mặc nghe vậy giật mình mới kịp phản ứng, đúng vậy, Thương Lăng chính là do bản thân Thanh Long Hóa Hình thì có điểm khác, Hồn Khí của Ngôi Sao Liệt Diễm và vật dẫn có thể phân cách, cho dù không cần lực lượng của hắn, để cho Hòa Long tự nguyện chở bọn họ trở về.

“Cho dù như thế nào, thử xem đi.” Phong Vô Ý nói. Tiêu Từ Mặc gật đầu, ấn lên Ngôi Sao châu, dưới đáy lòng gọi Tiểu Hòa Long.

“Làm sao? Con người đáng ghét! Lại âm ỷ ta ngủ!” Một lúc lâu, thủy tinh mới lóe lên, Tiểu Hòa Long vừa tới đã lên án.

“Mang bọn ta quay về Thương Mang Quan, bảo bồi người muốn cái gì thì cho người cái đó.” Phong Vô Ý nói đơn giản nhất. Dù sao cũng là Hách Liên Diệu trả tiền, vui vẻ hào phóng là điều dĩ nhiên rồi.

“Không cần!” Tiểu Hòa Long không cần suy nghĩ lắc đầu thẳng thừng, “Con người các người là hay quýt nợ nhất, Lưu Phong nói hàng năm sẽ đưa cho ta rất nhiều rất nhiều bảo vật, nhưng sau đó lại không thấy có chút nào!” Hai người nhìn nhau, dờ khóc dờ cười. Đó là do người ta đã xuống mồ rồi, cũng không phải lão yêu quái ngàn năm, nhân loại sao có thể sống lâu như vậy?

“Trừ phi các người đưa bảo bối trước!” Tiểu Hỏa Long nói chắc như đinh đóng cột.

Phong Vô Ý im lặng suy nghĩ, muốn bảo vật, bây giờ trên người bọn hắn chỉ sợ chỉ có Tử Ngọc tủy của Tiêu Tử Mặc, Bảo Ngọc đưa tin của nàng, cùng với. nghĩ đến đây, nàng trực tiếp tháo Cổ Ngọc trên cổ xuống đưa cho nó: “Cái này cho người, mang bọn ta quay về Thương Mang quan.”

“Vô Ý, đây là.” Tiêu Tử Mặc vội la lên.

“Không sao hết.” Phong Vô Ý lắc đầu, thản nhiên cười. Tuy rằng đây là cái chìa khóa đưa nàng tới thế giới này, dĩ nhiên quý giá nhưng mà đối với nàng mà nói, cũng không phải bảo bối có ý nghĩa đặc biệt gì, nàng đã sớm qua cái thời điểm ngây thơ rồi, mang theo nó, có lẽ cũng chỉ là một thói quen thôi.

Đưa cho Tiểu Hỏa Long, trên ý nghĩa nào đó mà nói lại một chuyện tốt, nàng cũng không muốn lại trở về tương lai, hiện nay ở thời đại này, thế giới này, còn có một nhân tài thật sự ở bên cạnh nàng, vứt bỏ cái chìa khóa vô dụng kia, trên thực tế, là vứt bỏ một cái gông xiềng linh hồn. Từ nay về sau, Phong Vô Ý, thuộc về Phạm Thiên, thuộc về. Tiêu Tử Mặc.

Từ trong ánh mắt của nàng, Tiêu Tử Mặc nhìn ra sự kiên quyết của nàng một cách rõ ràng, cũng mỉm cười mỉm cười, bắt lấy tay nàng. Chỉ cần nàng không hối hận. Ta, cũng không để bản thân làm ra chuyện phải hối hận! Bên kia, Tiểu Hỏa Long đã sắp nuốt Cổ Ngọc xuống, thỏa mãn nheo mắt lại.

“Có thể đi chưa?” Phong Vô Ý quay đầu hỏi.

“Có thể có thể!” Tiểu Hỏa Long gật đầu liên tục, cả người nhoáng lên một cái, đã lớn lên không ít, vừa vặn để cho hai người ngồi trên. Phong Vô Ý nâng Tiêu Tử Mặc dậy, để cho hắn ngồi ở phía trước, mình ôm lấy hông của hắn thật chặt, để tránh việc người hắn mất hết sức lực, từ trên cao ngã xuống.

“Thương Mang Quan ở đâu?” Tiểu Hỏa Long mờ mịt.

“Bay về hướng nam, sẽ thấy được.” Phong Vô Ý uể oải nói.

“Ừ.” Tiểu Hỏa Long đáp một tiếng, rung đùi đắc ý, phóng lên cao.

“Đó là phía tây!” Phong Vô Ý không thể nhận được nửa nắm chặt lưng rồng, ở thời điểm trong ánh mắt nó ủy khuất chỉ phương hướng chính xác, lại thẳm mắng trong lòng.

Đều là thần khí, đều là Long tộc, sao lại sinh ra một con rồng nhiều tật xấu như vậy, còn không đáng tin? Nhưng mà có Hỏa Long làm vật cưỡi, cả đường đi còn có thể nhìn thấy không ít dị tộc đưa tin, xem ra tin tức một khi tới Thương Mang, không cần con người công kích, dị tộc sẽ tự loạn một thời gian. Đột nhiên, bên tai nghe được một tiếng cười khê.

“Làm sao vậy?” Phong Vô Ý thuận miệng hỏi.

“Không có gì, chỉ chợt nhớ tới chuyện ở Thương Lăng cốc lúc trước thôi.” Tiêu Tử Mặc nói.

Phong Vô Ý không nói gì, được rồi, so với Thanh Long, tuy rằng Hỏa Long có nhiều tật xấu hơn, không đáng tin hơn, nhưng ít ra. tương đối an toàn hơn một chút.

Còn nhớ lần đầu tiên khi cưỡi bạch điều ngao du chín ngày đó, nàng lại nhẹ nhàng thở dài, chậm rãi tựa đầu trên vai Tiêu Tử Mặc phía trước. Mặc dù mới trải qua không đến một năm, nhưng mà. dường như đã rất lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: trở về kinh biến

“Oanh!” Một ngọn sáng từ trên trời rơi xuống, dĩ nhiên quý giá nặng nề nện ở trong Thương Mang quan, phá hủy vài phòng ốc, mặt đất xuất hiện một cái rãnh sâu chừng hơn mười thước.

Một lúc lâu binh lính, xung quanh mới dám vây quanh, cúi đầu xuống nhìn xung quanh.

Không lâu trước, Phía Bắc truyền đến động tĩnh quả thực giống như là tận thế, cũng không biết xảy ra chuyện gì, trong quân đúng là thời điểm lòng người hoang mang, mà quay về lại rất tốt, trực tiếp như sao băng rơi vào trong Thương Mang quan rồi!

“Chàng có khỏe không?” Phong Vô Ý đứng lên đầu óc choáng váng, thuận tay nâng Tiêu Tử Mặc dậy.

“Không có việc gì.” Tiêu Tử Mặc cười khổ một cái, thu Tiểu Hỏa Long còn đang choáng váng vào Ngôi Sao châu.

Phong Vô Ý ho khan vài tiếng, miệng phun ra vài hạt cát, tiếp tục oán giận, đầu chỉ là có chút không đáng tin, rõ ràng là vô cùng không đáng tin! Nhưng

mà may mắn là xông thẳng vào trong Thương Mang quan, không có trực tiếp ném bọn họ vào trong đại quân dị tộc, bằng không sẽ có việc vui lắm!

“Đã xảy ra chuyện gì?” Trên đầu truyền đến một tiếng quát quen thuộc.

“A, tộc trưởng Trại Lam!” Phong Vô Ý ngẩng đầu, mỉm cười, “Chúng ta đã trở lại, nhưng mà ngại quá, cho ta mượn tay được không?”

“Phong tiểu thư?” Trại Lam sững sốt một chút, lập tức thét một tiếng kinh hãi.

Chỉ một lát, vài bóng người từ tảng đá xiêu vẹo nhảy xuống, người đứng đầu quả nhiên là Trại Lam.

“Các nguoi. . . sao quay về mà lại biến thành như vậy?” Sắc mặt Trại Lam lúc trắng lúc xanh, rất đặc sắc.

“Nói thì dài dòng lắm” Phong Vô Ý gượng cười sờ mũi, lại nói, “Nhưng mà chúng ta thật sự là không còn sức lực để tự leo lên.”

Trại Lam ngẩng đầu nhìn mặt đất cao chùng hơn mười thước, cũng không biết nói gì. Không còn sức lực leo lên, cái hổ kia rốt cuộc là cái gì tạo ra đây.

Rất nhanh, vài cái dây thừng được ném xuống từ trên.

“Sao rồi? Cần hỗ trợ sao?” Trại Lam quay đầu, nhìn Tiêu Từ Mặc.

Hắn nhìn ra, Phong Vô Ý tuy rằng mệt mỏi, nhưng dùng dây thừng leo lên cũng không có vấn đề, nhưng mà nhìn Tiêu Từ Mặc thì thật sự ngay cả đứng thẳng cũng đã là vấn đề, bọn họ rốt cuộc là làm những gì, mà có thể để bản thân đến nước này?

Tiêu Từ Mặc miễn cưỡng đi tới, kéo dây thừng, bắt đầu nói: “Chi sợ rất khó khăn.”

“Đề ta.” Trại Lam gật đầu, một tay ôm lấy hắn, nắm chặt dây thừng leo lên.

Phong Vô Ý nhẹ nhàng thờ ra, lại cắn răng một cái, tự mình bò lên.

“Các nguoi, làm nơi này khôi phục như ban đầu cho ta.” Trại Lam buông người ra, thản nhiên ra lệnh.

“Dạ!” Binh lính bên cạnh lên tiếng, trong ánh mắt nhìn về phía Phong Vô Ý và Tiêu Từ Mặc lại đã tràn ngập kính sợ.

Thực sự, đập mặt đất thành như vậy, tuyệt đối không phải chuyện người bình thường có khả năng làm được.

“Bệ hạ đâu?” Tiêu Từ Mặc nhìn xung quanh, hiếu kỳ hỏi. Hách Liên Diệu không phải loại người hưởng thụ khi này, không lý do gì mà trong thành động tĩnh lớn như vậy còn không xuất hiện.

“Nói thì dài dòng lắm” Trại Lam đáp một câu, sắc mặt trầm xuống, nói nhỏ, “Về phủ đệ trước rồi giải thích, các nguoi cũng cần nghỉ ngơi.”

“Được.” Hai người liếc mắt nhìn nhau, thấy trong thời gian bọn họ không có ở đây, Thương Mang quan đã xảy ra chuyện gì đó.

Sau khi trở lại phủ đệ, Trại Lam đuổi hết người hầu ra ngoài, mới nói: “Hách Liên bệ hạ ngắt xiù rồi, tới giờ vẫn không tỉnh lại, đã ba ngày rồi.”

“Cái gì? Ngắt xiù?” Phong Vô Ý ngạc nhiên.

Thân thể Hách Liên Diệu rất tốt, lại là người tập võ, làm sao có thể vô duyên vô cớ ngắt xiù ba ngày, cho dù như thế nào cũng không thích hợp.

“Ta không thể tin tức truyền đi, đối với bên ngoài chỉ nói là vì để ứng phó quân địch tiến công vào thành, ta và Hách Liên bệ hạ sẽ thay phiên nghỉ ngơi, để vạn toàn.” Trại Lam nói.

“Tộc trưởng xử lý vô cùng tốt, có thể để cho chúng ta đi nhìn xem sao không? Với y thuật của ta chắc là không có vấn đề.” Tiêu con mực nói.

“Nhưng mà thân thể chàng.” Về mặt Phong Vô Ý không đồng ý.

“Trong lòng ta đều biết, Vô Ý, ta cũng không bị thương, chỉ mất hết lực lượng, xem mạch sẽ không có vấn đề.” Tiêu Từ Mặc trấn an.

“Đi bên này.” Trại Lam dẫn đường.

Thấy thế, Phong Vô Ý cũng chỉ có thể đi theo phía sau, được rồi, ít nhất trước mắt mà nói, Hách Liên Diệu vẫn là rất quan trọng, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nếu không sẽ rất phiền toái.

“Chính là trong chỗ này.” Trại Lam nói xong, đẩy cửa phòng ra, “Người chăm sóc là tâm phúc, có thể đảm bảo tin tức không bị lộ ra ngoài, gây ảnh hưởng lớn.”

“Ừ.” Tiêu Từ Mặc bước một bước về phía trước, bỗng nhiên mặt biến sắc, chân cũng dừng lại.

“Từ Mặc, làm sao vậy?” Phong Vô Ý nhanh chóng vọt đến bên cạnh hắn, ngay cả khi toàn thân mỏi mệt, d_đđ☆L☆q_đđ nhưng vẫn cầm chuôi kiếm Thương Lăng, bởi vì Thanh Long tạm thời hôn mê, hình dạng kiếm Thương Lăng cũng không trở về thành chủy thủ được, tuy rằng năng không am hiểu sử dụng kiếm, nhưng hiện tại lực lượng đã hết, mà thần khí lại vừa tay dùng rất thích hợp.

“Mùi. có chút kì lạ.” Tiêu Từ Mặc cau mày, cẩn thận hít không khí.

“Mùi?” Về mặt Trại Lam tràn đầy nghi hoặc, “Có cái gì khác nhau sao?”

Tiêu Từ Mặc không đáp, lập tức đi vào phòng, đánh giá mọi nơi, không phát hiện nơi này có gì đặc biệt, lập tức tiến lên kéo màn ra, bản thân thì ngồi xuống mép giường.

“Dường như. . . có hương của một loài hoa.” Phong Vô Ý cũng hít không khí, tinh tế cảm nhận rồi mới nói.

“Mùi hoa?” Trại Lam nhú mày, nhưng hít bao nhiêu cái mũi cũng không có cảm giác.

“Mùi này rất nhạt, người bình thường đều khó có thể ngửi thấy.” Phong Vô Ý nhún vai, đi tới bên giường.

Chỉ thấy Hách Liên Diệu trên giường sắc mặt hồng hào, hô hấp vững vàng, không tiêu tụy giống một người ngất xỉu, nếu không nghe Trại Lam nói, thì chỉ giống như là đang ngủ mà thôi.

Tiêu Từ Mặc nắm tay hắn lên bắt mạch.

“Đại phu trong quân đã xem qua, không có vấn đề gì, cuối cùng chỉ có thể kết luận là mệt nhọc quá mức.” Trại Lam bỏ sung.

“Mệt nhọc? Sao nhìn thế nào cũng không giống.” Đầu Phong Vô Ý đen lại, con người mệt nhọc quá mức còn có thể có sắc mặt hồng hào như vậy sao? Cho dù hồng, cũng là do loại bệnh kia... gây hồng ư!

“Không đúng.” Tiêu Từ Mặc buông tay Hách Liên Diệu, quay đầu, sắc mặt lạnh hẳn xuống, “Bệ hạ trúng độc.”

“Trúng độc!” Trại Lam sững sờ một chút, mặt biến sắc nói, “Nhưng mà không có biểu hiện gì của trúng độc mà, mấy ngày nay cũng không có phát sinh chuyện gì, đồ ăn ... ta và Hách Liên bệ hạ đều cùng các quân sĩ cùng ăn cùng uống, không có lý do gì chỉ có một mình hắn trúng độc.”

“Không, loại độc này có tên gọi ‘ngủ say’, là một loại độc được mẫn tính, ít nhất phải hạ độc vài năm mới có thể đưa con người vào chỗ chết. Người trúng độc không có bất kỳ dấu hiệu gì, chỉ có khi độc phát tác mới có thể lâm vào ngủ say, sau đó lại chết đi trong giấc ngủ, không có bất kỳ đau khổ gì, thi thể tràn đầy sức sống.” Tiêu Từ Mặc lắc đầu nói.

“Vài năm?” Phong Vô Ý ngăn ra, lẩm bẩm, “Chắc là trúng độc trong hoàng cung Phạm Thiên rồi, chẳng lẽ là do tranh giành trong hoàng thất?”

“Làm sao có thể!” Trại Lam liếc mắt nói, “Theo ta biết, hoàng thất Hách Liên huyết mạch luôn rất thừa thớt, bệ hạ chính là nhất mạch đơn truyền, ngay cả huynh đệ huyết mạch gần cũng đều không có, hơn nữa bệ hạ còn chưa có con thừa tự, nếu hắn chết, huyết mạch Phạm Thiên liền đoạn tuyệt. ai cũng biết chuyện này?”

“Đúng là như thế.” Tiêu Từ Mặc gật đầu.

“Vậy thì thật kỳ quái.” Phong Vô Ý nhú chặt mày, tâm tư xoay chuyển.

Nàng đã ở hoàng cung một thời gian, biết một ít quy củ, đồ ăn ngự thiện phòng đưa tới, chẳng những có người kiểm nghiệm, hơn nữa vì phòng ngừa một số loại độc ngấm chầm không thể phân biệt, còn có người hầu ăn thử, sau khi xác định không có vấn đề, mới có thể để cho hoàng đế dùng, vốn dĩ không có khả năng hạ độc liên tục vài năm, mà có cơ hội đó là phòng bếp nhỏ của phi tần hậu cung, những mỹ nhân này vì muốn khiến hoàng đế vui, sẽ đích thân xuống bếp làm chút điểm tâm, canh bỏ gì đó, d_đđ☆L☆q_đđ Hách Liên Diệu đương nhiên sẽ không cho người ăn thử. Nhưng mà, có thể liên tục hạ độc vài năm, chắc là phi tử rất được sủng mới đúng.

Cẩn thận nghĩ lại, nhưng mà không thể nghĩ ra trong hậu cung, dường như trong ấn tượng có Lan phi, Trần tần gì đó thì phải, quay đầu lại, nhìn người hầu đứng bên cạnh, lập tức vỗ tay: “Người, lại đây.”

“Tiểu thư có gì sai bảo?” Mặt người hầu lập tức trắng bệch, hắn biết là mình nên nghe cái gì không nên nghe cái gì, chỉ mong sẽ không bị giết người diệt khẩu.

“Mấy năm nay, bệ hạ sủng hạnh nhất là vị nương nương nào?” Phong Vô Ý trực tiếp hỏi.

Tiêu con mực tự nhiên cũng hiểu được nàng hỏi cái này câu ý tứ của, ngẩng đầu nhìn tới.

“Đạ, là Nguyệt Hoàng quý phi.” Người hầu đáp.

“Nguyệt Hoàng quý phi?” Về mặt Phong Vô Ý đầy nghi hoặc, tuy rằng không nhớ tên đầy đủ, nhưng nàng khẳng định nhớ rõ, bốn năm trước Hách Liên Diệu cũng không sắc phong phong Hoàng quý phi.

“Nguyệt Hoàng quý phi, trước khi được Phong quý phi là thị nữ, Ngọc Nguyệt cô nương.” Tiểu người hầu giải thích một câu.

“Ngọc Nguyệt?” Phong Vô Ý hô thất thanh.

Nàng vẫn nhớ, Ngọc Nguyệt chính là thị nữ của Phong Vũ Y, là một cô nương thanh tú lanh lợi, thời điểm nàng ở trong cung cũng giúp đỡ không ít, chỉ là sau khi rời đi vốn không quá quan tâm, nhưng mà. . . Ngọc Nguyệt vậy mà lại thành Hoàng quý phi? Nàng cũng không nhận ra nam nhân như Hách Liên Diệu, sẽ yêu một tiểu cung nữ, vì nàng mà ngoại lệ sắc phong Hoàng quý phi gần với phong hào hoàng hậu này.

Hách Liên Diệu, chấp niệm của người đối Phong Vũ Y, thật sự cứ điên cuồng như vậy sao?

“Ngủ say chỉ có người kẻ đơn mới có thể giải được, xem ra người đáng nghi ngờ nhất đúng là Hoàng quý phi.” Tiêu Tử Mặc cười khổ một cái, lại nhìn Phong Vô Ý, nói tiếp, “Ly do. . . . nếu cô bé kia trung thành và tận tâm như vậy, như vậy kẻ khiến chủ tử nàng chết, với tính tình mạnh mẽ như vậy mà bề hạ ép các nàng tiến cung, cũng là quá khứ không thể quên.”

“Cái cô nương ngọc kia.” Phong Vô Ý than nhẹ một tiếng, nói không rõ rốt cuộc trong lòng có cảm giác gì.

Tuy rằng nàng cũng không cần, nhưng mà. . . nàng lưu lại dấu vết ở thế giới này, lại khiến người khác nhớ kỹ, mặc dù đã rất lâu rồi, nàng là “Phong Vũ Y”.

“Nhưng mà, một cái tiểu cô nương, rốt cuộc tìm ra loại kỳ độc ngủ say này từ nơi nào?” Tiêu Tử Mặc lại lẩm bẩm.

Trong phòng lập tức im lặng, đột nhiên, “Ầm” một âm thanh vang lên, cửa phòng bị người ta đẩy mạnh ra.

“Vân triệt, im lặng!” Phong Vô Ý quát nhẹ một tiếng. ๔๔đ☆L☆q๔๔ Người dám tùy tiện như vậy ở phòng hoàng đế, nàng không cần nhìn, ngoại trừ Vân Triệt cũng không có người thứ hai.

“Vô Ý không xong rồi!” Về mặt Vân Triệt vô cùng kích động xông tới, “Cái thứ người bảo ta dịch đã xong rồi, thực sự là không xong! Tóm lại. . . người mau đến xem!”

Phong Vô Ý và Tiêu Tử Mặc nhìn nhau, trong lòng đồng thời trầm xuống, có một loại dự cảm thật sự không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: thanh lí nội gian

“Ầm!” Vân Triệt đập một đồng bút ký lên trên bàn, lập tức, những trang giấy trải đầy bàn.

“Đây là văn thư người đã phiên dịch ra sao?” Phong Vô Ý tùy tay cầm lấy một trang giấy, liếc một cái, trên đầu liền chảy xuống vài vạch đen.

Phù chú của đạo sĩ so với văn thư này cũng chỉ như món đồ chơi mà thôi!

“Ta vốn không thể nào viết được chữ của con người, nội dung, người xem nội dung!” Lòng Vân Triệt như lửa đốt nắm lên một trang giấy nhét vào trong tay nàng.

Phong Vô Ý nhún vai, cẩn thận phân biệt loại chữ như gà bới này, sau đó, càng xem càng là kinh hãi.

“Làm sao vậy?” Tiêu Tử Mặc nhìn thấy sắc mặt nàng có gì đó không đúng, tiến tới.

Phong Vô Ý không nói gì, chỉ tùy tay giao tờ giấy kia cho hắn.

Tiêu Tử Mặc nhìn nàng một chút, rồi mới tiếp nhận giấy nhìn lướt qua.

Chữ của Vân Triệt tự thực sự dường như khó có thể phân biệt, nhưng mà Tiêu Tử Mặc hoàn toàn không có để ý chuyện đó, tất cả tinh thần đều bị nội dung bên trong tờ giấy hấp dẫn.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Trại Lam không nhịn được hỏi một câu, không nghe ai trả lời, cũng hiểu kì đi qua nhìn, nhưng mà đối với chữ viết của Vân Triệt thì cũng đành bó tay, sau một lúc nhìn cũng không nhận ra trên trang giấy kia rốt cuộc viết những gì.

“Trong triều có nội gian.” Tiêu Tử Mặc chậm rãi nói.

“Nội gian? Ở đâu?” Trại Lam mờ mịt không hiểu gì, đây là chủng tộc sinh tồn trong chiến tranh, cũng không phải nội loạn ở Phạm Thiên, nội gian. . . . chẳng lẽ là dị tộc? Đừng nói giỡn.

“Trục xuất Chi Hải.” Tiêu Từ Mặc đáp.

“Trục xuất Chi Hải?” Trại Lam nghĩ kĩ mới hơi không xác định nói, “Chính là nơi bao gồm thiên khi đảo trong đó, cái khu vực biển gồm nhiều đảo nhỏ sao? Các người lần trước đã nói, ở nơi đó lại là một số chủng tộc nhỏ bị loài người và dị tộc vứt bỏ, cho nên được gọi là ‘trục xuất Chi Hải’.”

“Nhưng mà, thật không ngờ, đúng là nơi bị chúng ta xem nhẹ này, thế mà lại nổi lên âm mưu đáng sợ như vậy.” Tiêu Từ Mặc nắm chặt tay, vo tờ giấy trong tay thành một cục.

“Này, đây chính là tâm huyết của ta, ta làm rất lâu mới được đó.” Vân Triệt bắt mắt nhìn Tiêu Từ Mặc, lại nói thêm: “Văn tự này thực sự đã có từ rất lâu rồi, ta cũng không hoàn toàn biết hết, phải mất rất nhiều công sức mới hiểu được đó.”

“Vân Triệt, cảm ơn.” Phong Vô Ý đưa tay sờ đầu hắn.

“Vô Ý vui thì tốt rồi!” Vân Triệt lập tức đổi giận thành vui.

“Đây là lí do người nuôi sủng vật.” Trại Lam bật cười.

“Vô Ý, bệ hạ không thể xử lý công việc, hiện tại chỉ có thể dựa vào chúng ta.” Tiêu Từ Mặc quay đầu lại nói, “Lý gia ở trong kinh quá xa, không thể động đến hắn, nhưng trong quân huynh đệ Vương Kiệm, Vương Lăng phải lập tức xử lý, bọn họ cùng chuyện này tuyệt đối có liên quan!”

“Nhưng dù sao cũng là thống lĩnh cấm vệ quân, chẳng dùng lý do gì để bắt bọn họ đây? Không suy nghĩ kĩ có thể khiến cho quân tâm không yên có ý tạo phản.”

Phong Vô Ý cau mày nói, “Hiện nay, đại quân dị tộc ở ngay dưới Thương Mang Quan, nếu mà trong thành bạo loạn, dị tộc thừa cơ đánh vào, đó cũng không phải là chuyện đùa.”

“Được tính của ngũ say tạm thời không thể giải trừ, tin tức bệ hạ hôn mê bất tỉnh không thể giấu giếm được.” Tiêu Từ Mặc trầm ngâm nói, “Lấy lý do muốn thảo luận chuyện quan trọng trong trận chiến tới, triệu tập huynh đệ Vương gia, sau đó bắt ngay tại chỗ, nói với bên ngoài. bọn họ gặp bất lợi trong chiến sự, phản bội con người, hạ độc với bệ hạ.”

“Chẳng đúng thật là chuyện gì cũng có thể nghĩ ra.” Phong Vô Ý nghĩ, lại nói, “Phải một lần trúng tất cả, Phạm Thiên cũng chỉ có vài gian tế như vậy, huynh đệ Vương gia tòng quân nhiều năm, cũng rất có uy tín, nếu để cho bọn họ chạy thoát, cản ngược lại chúng ta, Thương Mang Quan sẽ thật sự muốn nội loạn.”

“Bọn họ võ công không kém, nhưng mà nếu là người trục xuất Chi Hải phái tới, bình thường tất nhiên không biểu lộ toàn bộ lực lượng.” Tiêu Từ Mặc nói, “Có lẽ cũng giống Vân Triệt, biến hóa khôn lường không có bất kỳ sơ hở, nhưng dù sao cũng không phải con người, người thường chỉ sợ không bắt được bọn họ.”

“Thật sự là rất khó khăn.” Phong Vô Ý cười khổ.

Người có thể đối phó với dị tộc trong số họ, lực lượng của nàng và Tiêu Từ Mặc đã cạn kiệt, trong khoảng thời gian ngắn không thể khôi phục trạng thái tốt nhất, nhất là Tiêu Từ Mặc, còn cần phải tĩnh dưỡng thời gian dài. Lưu Ly và Hoàng Cửu Lê đều không rõ tung tích, không làm bọn họ lo lắng cũng không tệ rồi, mấy vị trưởng lão Tuyên Cơ Thạch phủ cũng là nước xa không cứu được lửa gần. Về phần cao thủ bình thường, nếu huynh đệ Vương gia có chút bản lĩnh gì khác, một khi bị bọn họ chạy thoát thì phiền toái.

“Ta, còn có ta!” Vân Triệt nhảy dựng lên, tức giận chỉ vào chính mình hô, “Có phải các người quên mất ta hay không, ta cũng lợi hại mà!”

“Người?” Phong Vô Ý nhìn hắn, chần chờ một chút.

Lực lượng của Vân Triệt nàng đã thấy qua, băng và lửa hai loại lực lượng thuộc tính hoàn toàn tương phản, lại dung hợp hoàn mỹ trong thể chất của hắn, thật sự là giỏi, cũng rất mạnh, nhưng mà. Vân Triệt quá dễ xúc động, lại không có kinh nghiệm đối phó với kẻ địch, tổng hợp lại biểu hiện trước kia, tỷ lệ làm hỏng việc cũng có một nửa.

“Vô Ý, ta muốn giúp người thôi.” Vân Triệt nắm tay nàng liên tục dao động nói, ánh mắt chợt lóe lên ánh sáng.

“Đúng vậy, tiểu gia hỏa này thực sự rất lợi hại.” Trại Lam bên cạnh cũng nói.

“Đúng vậy!” Vân Triệt liên tục gật đầu.

“Chuyện này.” Phong Vô Ý cắn răng một cái, nhìn về hướng Tiêu Từ Mặc, “Từ Mặc, thế nào.”

Tiêu Từ Mặc biết thời điểm nàng hỏi câu này, thật ra đã muốn đồng ý, nhân tiện nói: “Một khi đã như vậy, phải sắp xếp kế hoạch thật tốt, đối với Vân Triệt mà nói..., lấy một chọi hai sợ là không đủ kinh nghiệm, sợ là sẽ để một người trong đó chạy thoát, mong tộc trưởng Trại Lam gọi Vương Lăng trước, một lần thu thập một người có vẻ an toàn hơn.”

“Cũng tốt.” Một tay Phong Vô Ý ấn lên bả vai Vân Triệt, nghiêm mặt nói, “Nhớ kỹ, cho dù như thế nào, tuyệt đối không thể để cho hắn chạy thoát, nếu không, toàn bộ đại lục sẽ gặp phải nguy hiểm.”

“Đại lục có gặp nguy hiểm hay không không liên quan đến ta, tóm lại, bắt lấy hai người kia, Vô Ý sẽ không có nguy hiểm, phải không?” Vân Triệt nghiêng đầu hỏi.

“Cũng có thể nói như thế.” Phong Vô Ý thờ dãi, nhẹ nhàng gật đầu.

“Ta nhất định sẽ bắt lấy cái U Linh kia!” Vân Triệt nắm chặt nắm tay, tràn đầy kiên định.

“Là Vương Lăng.” Phong Vô Ý bất đắc dĩ sửa lại.

“U Linh vong linh, không phải không khác nhau là mấy sao.” Vân Triệt bủ môi, ủy khuất nói.

“Người đó, chỉ cần bắt lấy bọn họ. Cho dù kêu ‘mất linh’ cũng không có việc gì!” Trại Lam cười híp mắt sờ đầu hấn.

“Không cho phép tùy tiện sờ đầu người ta!” Vân triệt đẩy tay hấn ra, hung hăng trừng mắt.

“Phân biệt đối xử.” Mặt Trại Lam đen lại, liếc mắt nhìn Phong Vô Ý một cái.

“Tốt lắm, đừng làm loạn.” Tiêu Từ Mặc chen lời, “Còn về chỗ bệ hạ, cũng cần phải thêm người bảo vệ, tranh xuất hiện tình trạng không mong muốn, bọn họ chó cùng rứt giậu.”

“Giao cho ta đi. Dù sao ở đây ta cũng không giúp được gì.” Trại Lam nói.

“Vậy làm phiền tộc trưởng.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Từ Mặc. Chẳng cũng đến chỗ bệ hạ đi.” Phong Vô Ý nói.

“Vì sao?” Tiêu Từ Mặc ngẩn người.

“Đừng quên thân thể chàng hiện tại đang trong trạng thái gì!” Phong Vô Ý giận dữ nói, “Chẳng lẽ chàng còn muốn cạy mạnh? Nếu lát nữa đánh nhau, chàng không thể phòng ngự, một luồng gió mạnh cũng có thể thổi bay chàng!”

Tiêu Từ Mặc nghe vậy, im lặng một lúc lâu, cuối cùng gật đầu: “Ta biết rồi.”

“Vậy còn người?” Trại Lam đột nhiên nói, “Ta nhìn tình trạng của người dường như cũng không tốt hơn bao nhiêu.”

“Cơ thể ta đặc biệt, khôi phục cũng nhanh, hơn nữa sức chống đỡ của thân thể mạnh hơn người thường rất nhiều.” Phong Vô Ý giờ kiếm Thương Lăng lên, tươi cười, lại nói, “Hơn nữa ta phải ở trong này, để tránh Vân Triệt xảy ra chuyện.”

“Vô Ý người quá coi thường ta, tuyệt đối không có vấn đề!” Vân triệt hô lớn.

“Người không muốn ta ở lại cùng người?” Phong Vô Ý chỉ hỏi một câu.

“.” Vân Triệt lập tức không nói gì, sau một lúc lâu mới phun ra một chữ, “Muốn.”

Người ở chỗ này lập tức toàn thể đen mặt.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi, ta sẽ gọi Vương Lăng và Vương Kiếm cách nửa canh giờ lại đây một lần, các người phải cẩn thận.” Trại Lam dặn dò.

“Được.” Phong Vô Ý nghiêm túc lên tiếng.

Chờ hai người đi, Vân Triệt lại lập tức nhảy lên, đắc ý nói, “Vô Ý, vẫn là ta hữu dụng nhất phải không?”

“Trước tiên bắt người đã rồi nói sau.” Phong Vô Ý dùng sức vỗ đầu hấn.

“Ừm.” Vân triệt ủy khuất lên tiếng.

Phong Vô Ý nhắm hai mắt lại, có thể cảm nhận được chỗ này ngoài bọn họ không có tiếng người, xem ra Trại Lam có ý điều người đi rồi, để tránh động tĩnh bên trong kinh động người ở phía ngoài.

Chẳng được bao lâu, theo một loạt tiếng bước chân rõ ràng, cả người Vương Lăng mặc quân trang đi tới, nhìn thấy người ở bên trong, không khỏi nghi ngờ nói: “Phong tiểu thư? Không phải tộc trưởng Trại Lam nói có việc muốn thương lượng sao?”

“Đúng là có chuyện muốn thương lượng với người, nhưng mà là ta.” Phong Vô Ý thản nhiên nói một câu, cầm một chồng văn tự đã dịch trên bàn lên.

“Phong tiểu thư?” Về mặt Vương Lăng mờ mịt.

Đúng lúc này, đột nhiên, một luồng gió lạnh rất nhỏ không hề biết trước thổi về phía trái tim hấn, trong nháy mắt, nhiệt độ không khí xung quanh giống như lập tức giảm hơn mười độ, trên mặt cũng đông cứng lại.

Vương Lăng kêu lên đau đớn, ôm ngực trái lui về phía sau mấy bước, tuy rằng sự việc ngoài ý muốn, nhưng kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm đã để cho hắn ở một khắc cuối cùng tránh khỏi vết thương trí mạng.

Phong Vô Ý thảm kêu đáng tiếc một tiếng, đã thấy Vân Triệt ra tay, không dừng lại chút nào, tay trái bằng tay phải lửa, lập tức đánh cho Vương Lăng không thể chống đỡ nổi.

“Tiểu thư đây là ý gì?” Vương Lăng Nhất vừa né tránh, vừa hỏi.

“Không có ý gì, chỉ là muốn mạng của ngươi mà thôi.” Phong Vô Ý miễn cưỡng nói xong, cũng không có ý nói đến chuyện trục xuất Chi Hải.

“Một khi đã như vậy, xin thứ cho mặt tướng vô lễ.” Trong lòng Vương Lăng trầm xuống, không rút đao, lại không biết từ nơi nào trên người rút ra một vũ khí hình thù kỳ quái. Hắn mơ hồ cảm giác được, chuyện ngày hôm nay tất nhiên không đơn giản như vậy, thiếu niên này rõ ràng không phải con người bình thường!

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hắn muốn đánh trả, dưới chân lại trơn trượt, tuy rằng lập tức đứng vững, nhưng giao chiến nhanh chóng như thế, tất nhiên đã lộ ra sơ hở.

Vân Triệt lập tức nhìn đúng cơ hội, tay trái đánh một chưởng vào ngang hông hắn, không phát ra bất kỳ thanh âm gì, lại trực tiếp khiến nửa người dưới của hắn đều đóng băng.

Đúng lúc này, Phong Vô Ý vươn người đứng dậy, nhanh chóng điểm mấy huyệt, đầu tiên điểm tại á huyệt của hắn, không cho hắn phát ra tiếng.

Vân Triệt hiểu được ý của nàng, hai tay đè xuống đất, khẽ quát một tiếng, khối băng ban đầu chỉ tới phần eo lập tức lan rộng lên trên, nhảy mắt đóng băng cả người Vương Lăng, giống như một chiếc quan tài băng băng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Mối nguy của Phạm Thiên

“Tốt lắm, còn một kẻ nữa thôi.” Phong Vô Ý thở ra một hơi, cả người ngã xuống ngồi ở trong ghế.

Mặc dù chỉ là vài động tác đơn giản, nhưng mà đối với nàng bây giờ mà nói, gánh nặng vẫn là rất lớn. Mỗi một đoạn gân cốt, mỗi một sợi kinh mạch trong thân thể đều ở trạng thái kêu gào, từng đợt một từ bên trong nổi lên, nhắc nhở nàng cần nghỉ ngơi.

“Vô Ý, ngươi có khỏe không?” Vân Triệt ghé vào tay vịn trên ghế dựa, hai mắt to ngập nước, tràn ngập lo lắng.

“Chuyên tâm vào nhiệm vụ của ngươi!” Phong Vô Ý gõ một cái không nhẹ không nặng lên đầu hắn.

“Đã biết.” Vân Triệt quệt mồ hôi đi tới, nghiêng hòm quan tài băng băng ở giữa lên, nhìn hai bên một chút, bỏ vào góc sáng sủa, thuận tay kéo màn che khuất.

Băng trên sàn nhà sắp tan hết, ngoại trừ dấu vết một vũng nước và nhiệt độ xung quanh hơi lạnh, dường như là không hề có chuyện gì xảy ra.

“Vân Triệt.” Phong Vô Ý chỉ trên dấu vết nước đọng lại.

“À.” Vân Triệt lên tiếng, tay phải vung lên, một ngọn lửa đốt lên lập tức làm nước bốc hơi, sau đó nhiệt độ cũng trở về bình thường.

“Vương Kiệm khó đối phó hơn so với Vương Lăng, không được khinh thường.” Phong Vô Ý không yên tâm lại dặn dò.

“Ta biết rồi.” Về mặt Vân Triệt ai oán.

“Đến đây.” Nhìn thấy bộ dạng không thêm để ý của hắn, Phong Vô Ý đang muốn dạy dỗ một phen, nhưng mà vừa lên tiếng, tai đã nghe thấy tiếng bước chân.

Rất nhẹ, dường như có thể nói là chạm đất không tiếng động, xem ra là lúc nào cũng vẫn duy trì thói quen cảnh giác cao, nếu không phải thân thể mình được ma kính Yên Nguyệt cải tạo hoàn toàn, ngũ giác đều nhạy cảm hơn người thường rất nhiều, chỉ sợ phải đợi người vào cửa mới có thể phát hiện.

“Phong tiểu thư có gì phân phó?” Sau khi Vương Kiệm vào cửa không nhìn thấy Tiêu Từ Mặc, trong lòng hơi dao động, lập tức khôi phục thái độ bình thường.

“Vương Tướng quân tới thật đúng lúc, chúng ta vừa tìm được một ít đồ rất thú vị.” Sắc mặt Phong Vô Ý không thay đổi, tùy tay cầm lấy văn tự Vân

Triệt phiên dịch đưa cho hắn.

Vương Kiệm dừng một chút, còn tưởng có kết quả, nhưng quét vài lần, cũng giống phản ứng của Trại Lam, vẻ mặt mờ mịt nói : “Đây là cái gì? Là chiến thư của dị tộc sao?”

“À, vậy thì xem bản gốc đi.” Phong Vô Ý nhún vai, cầm văn tự dị tộc nàng viết đúng chính tả đưa tới.

Vương Kiệm không nghĩ ngờ gì, nhưng ánh mắt lần này rơi trên giấy, trong lòng chấn động, sắc mặt thay đổi.

Chỉ là hiện tại! Không cần Phong Vô Ý nhắc nhở, Vân Triệt đã nắm chắc cơ hội, đánh một chuông vào lưng Vương Kiệm.

“Phốc.” Vương Kiệm phun ra một ngụm máu tươi, lập tức ngực bị một luồng hơi thở vô cùng lạnh lẽo chui vào, giống như máu toàn thân trong nháy mắt bị đóng băng, rùng mình một cái.

Vân Triệt theo đúng lẽ thường không buông tha người, móng mười ngón tay đột nhiên dài ra, dường như một thanh kiếm sắc bén lóe lên ánh sáng lạnh, không dừng chút nào chụp vào gương mặt kẻ thù.

“Còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy đâu!” Vân Triệt một bên đánh, một bên tiếp tục tạo ra băng lạnh, còn xảo quyết ném xuống dưới chân Vương Kiệm, muốn làm cho hắn trượt chân.

“Con rồi tôi tắm, đến đây!” Vương Kiệm cũng bất chấp phong độ, lăn lộn một cái tạo ra khoảng cách, tay trái tại trong không khí lại vẽ một ngôi sao sáu cánh màu đen quý dị.

Phong Vô Ý đứng mạnh lên, chỉ thấy bốn phía dưới nền đất không ngừng chui ra rất nhiều ảo ảnh ngưng tụ từ khí đen.

“Già thần già quỷ!” Móng tay Vân Triệt sắc bén lập tức xé rách hai cái bóng đen.

Sau đó, bóng đen dù sao cũng là không có thân thể thực sự, vỡ thành từng mảnh, trên không trung vụn vụn sau một lúc, vẫn khôi phục hình dạng ban đầu, giống như không có bất kỳ tổn thương gì.

“Hóa ra người vài lần sử dụng pháp thuật vong linh chế tạo binh lính vong linh là nguoi!” Phong Vô Ý tỏa ra sát khí lạnh lạnh.

“Là ta thì sao?” Vương Kiệm đứng lên, ánh mắt tối đen vậy mà toát ra ánh sáng màu lục, “Nguoi cho là hôm nay nguoi có thể hạ ta sao?”

“Nguoi có thể thử xem!” Phong Vô Ý một tiếng cười lạnh, quát, “Vân Triệt, không cần đám con rồi này, bắt lấy Vương Kiệm, đó là nhiệm vụ của nguoi!”

“Đã biết!” Vân Triệt xé vài con rối chặn đường, trực tiếp tiến về phía Vương Kiệm.

“Nguoi không muốn sống nữa!” Vương Kiệm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đứa trẻ này cuối cùng hiểu hay không, hư ảnh này cho dù không thể phá vỡ, nhưng đối hắn lại có thể tạo thành lực sát thương cực lớn!

Đúng lúc này, trong đại sảnh nổi lên một ngọn lửa cuộn cuộn, vây quanh hai người bọn họ, lập tức ngăn toàn bộ con rối ở bên ngoài.

“Ai không muốn sống?” Ấn kí khế ước trên trán Phong Vô Ý chợt lóe lên, đầu ngón tay còn mang theo thuộc tính, vẻ mặt đầy sát khí.

Nàng tu là thể thuật, con rối hắc ám này rất khó đối phó, thứ duy nhất hữu hiệu chính là lực lượng hỏa diễm của linh khế, cũng bất chấp cảnh cáo của Tiêu Tử Mặc, dù sao trước kia cũng dùng lâu như vậy, nhưng mà chỉ dùng trong chốc lát, sẽ không có chuyện gì không hay!

Một mối đến một lúc nào đó thân thể cũng ảm ỉ muốn bãi công, Phong Vô Ý cắn răng, chỉ dẫn vòng cháy một chút mở rộng, chậm rãi cắn nuốt con rối hắc ám, ngoại trừ ánh sáng, lửa cũng là khắc tinh của lực lượng hắc ám.

Vương Kiệm có chút kích động, nhưng mà hắn nhìn ra được, đây cũng không phải lửa bình thường, mà là giống như con rối hắc ám của hắn, ẩn chứa lực lượng nguyên tố, tuyệt không thích hợp để xông vào.

“Nguoi đang nhìn gì vậy?” Vân Triệt thờ phỉ phỉ cho hắn hai móng vuốt, rõ ràng là bị mình đánh cho không thể đánh trả, lại còn dám phân tâm có sai sót, thật sự là qua khinh thường hắn!

Trong lòng Vương Kiệm trầm xuống, nếu những văn tự kia đều bị phát hiện, hơn nữa cũng đã phiên dịch ra, có lẽ đệ đệ cũng gặp chuyện không hay rồi, rống to một tiếng, một loạt âm thanh gân cốt vang lên, thân thể Vương Kiệm lập tức cao lên hơn một thước, cơ bắp trắng kiện làm vỡ quần trang, biến thành một đồng vãi rách dạt trên lưng, thân thể sắt thép màu đồng, diện mạo xấu xí điên cuồng, răng nanh xõa ra ngoài môi, tóc trên đầu rối tung mà dài đến chân thì phải? Còn bộ lông? Nhìn thế nào, giờ phút này Vương Kiệm cũng không giống một con người bình thường.

“Quả nhiên là dị tộc nguy trang.” Phong Vô Ý cười lạnh lùng, nhưng đầu lại rất đau.

Trục xuất Chi Hải ở Phạm Thiên rốt cuộc có bao nhiêu người? Dị tộc có lẽ không quá mạnh, nhưng mà nguy trang thành hình người, bình thường không có nửa điểm sơ hở, muốn điều tra rất khó, còn dễ dàng đánh rần động cỏ.

“Xấu chết!” Con người Vân Triệt trong nháy mắt chuyển thành màu đỏ thẫm của ngọn lửa, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần cũng hiện ra một đường vân mảnh dài hẹp đỏ như lửa, lập tức làm cho hắn hiện ra với một vẻ đẹp quý dị.

“Vân Triệt, tốc chiến tốc thắng!” Phong Vô Ý nói xong, vung tay lên, dọn dẹp sạch sẽ con rối hắc ám ngọn lửa lập tức nhỏ đi, giống như là dây thừng, quân trên người Vương Kiệt, sau đó thít lại thật nhanh.

“A ~~~” Vương Kiệt ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, thân thể căng thẳng, muốn tránh thoát ngòi lửa.

Trên mặt Vân Triệt không có một chút biểu hiện gì, nhảy lên thật cao, móng vuốt sắc bén xẹt qua thành hình chữ thập.

“Phốc ——” Máu tươi văng tung tóe, thân thể to lớn của Vương Kiệt bị cắt thành bốn khối, rơi trên mặt đất.

Phong Vô Ý bỏ hỏa lực đi, chậm rãi thở ra một hơi. Đầu choáng váng một trận, trước mắt cũng đã bắt đầu biến thành màu đen, rõ ràng là thể lực trải qua nhiều lần sử dụng đã cạn kiệt.

“Vô Ý!” Vân Triệt nhảy tới, trên người không dính một giọt vết máu, hoa văn trên mặt cũng bắt đầu biến mất, một lần nữa khôi phục bộ dạng xinh đẹp.

“Ta nghỉ ngơi hạ là được rồi.” Phong Vô Ý ngã ngối trong ghế, nhắm hai mắt lại.

“Đã giải quyết hết rồi sao?” Trại Lam đi vào.

“Ừ.” Phong Vô Ý cúi đầu lên tiếng, ngay cả sức lực giải thích cũng không có.

“Này, đây là cái gì?” Trại Lam liếc mắt một cái nhìn vết máu và khối vụn thi thể trên đất, sùng sốt một chút mới nói.

“Đây là Vương Kiệt, bởi vì rất khó bắt giữ, ta liền giết chết, dù sao cũng còn một người sống.” Vẻ mặt Vân Triệt vô tội, nghiêng đầu, “Không thể giết sao?”

“Không phải.” Trại Lam dừng lại một chút, mới khó khăn nói tiếp được, “Ý ta là, đây cuối cùng là cái gì vậy? Nhìn thế nào cũng không phải con người.”

“Đương nhiên, hắn là hung tặc, một loại chủng tộc am hiểu pháp thuật, ở trực xuất Chi Hải cũng sống sót không nhiều lắm.” Vân Triệt nói.

“Hung tặc?” Trại Lam mặt nhăn nhu mày, ở trong đầu trực tiếp dùng định nghĩa “một loại dị tộc” để thay thế, lập tức lại nói, “Các người nói, cái. . . hung tặc này, hóa trang thành bộ dạng con người, lẫn vào xã hội loài người, còn làm quan đến chức thống lĩnh quân cận vệ cao như vậy sao?”

Vân Triệt nghe vậy, mờ mịt quay đầu nhìn lại Phong Vô Ý. Đối với cái loại âm mưu đấu tranh này, hắn hoàn toàn không rõ.

“Đừng vậy.” Phong Vô Ý thở một hơi, mở to mắt nói, “Bọn họ hóa thành hình người, ít nhất mặt ngoài cũng không nhìn ra sơ hở, mà thân thể dị tộc đặc biệt, ở trong quân có thể dễ dàng bộc lộ tài năng, trước khi Di Thất đại lục trở về, Phạm Thiên không có nhận thức đối với dị tộc, khi đó người của trực xuất Chi Hải tiến vào Phạm Thiên mà nói..., thực sự dễ dàng trà trộn vào.”

“Trực xuất Chi Hải sao?” Trại Lam thở dài, “Không thể nghĩ ra phiền toái lớn nhất lại là nơi bị hai bên vứt bỏ này, quả nhiên là ngao cò tranh chấp ngư ông đắc lợi.”

“Hiện tại phát hiện không tính là muộn, ta nghi ngờ Ngọc Nguyệt hạ độc hại bệ hạ cũng có khả năng liên quan đến bọn họ, bằng không một cô nương bị vây trong thâm cung, cho dù có tâm. Có thể lấy từ đâu ra kỳ độc ngũ say này?” Phong Vô Ý nói tiếp.

“Không phải còn bắt được một người sao? Cho dù như thế nào trước tiên nên thẩm vấn xem.”

“À.” Vân Triệt chạy tới, kéo mình ra, đẩy toàn bộ quan tài bằng băng ra ngoài.

“Cái này.” Mặt Trại Lam đen lại.

Phong Vô Ý vừa định nói chuyện, đột nhiên. Ngọc Thạch đưa tin vẫn cất bên người chợt nóng, nàng nhanh chóng lấy ra, đã thấy ánh sáng đỏ trên Ngọc Thạch chợt lóe, lại lập tức hồi phục im lặng.

Hơi nhú mày, tiếp tục đưa ý niệm vào, cũng không còn phản ứng.

“Làm sao vậy?” Trại Lam hỏi.

“Vừa rồi trong nháy mắt, dường như liên hệ với Lưu Ly khôi phục.” Phong Vô Ý nhìn chằm chằm Ngọc Thạch nói, “Nhưng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.”

Ngọc Thạch trắng noãn mặc kệ nàng đùa nghịch thế nào, vẫn im lặng như trước. Giống như phản ứng vừa rồi chỉ là ảo giác.

Dù sao. . . . cuối cùng theo ý nghĩa nào đó mà nói, cũng cho thấy Lưu Ly còn bình an vô sự, Hoàng Cửu Lê kia cũng có thể còn sống!

Chương 92: Một trận chiến huy hoàng (đại kết cục)

Bởi vì Vân Triệt trực tiếp đóng băng lại hệ thần kinh Vương Lăng, cho nên sau khi giải trừ người cũng lâm vào hôn mê, chuyện thăm vấn chỉ có thể tạm thời để sau, sau việc công khai với bên ngoài về chuyện của hai vị tướng quân và bộ hạ, Phong Vô Ý cũng trở về phòng ngủ một giấc, để cho thân thể được đến nghỉ ngơi.

Khi tỉnh lại đã thấy sao đầy trời, trong phòng tối đen.

Phong Vô Ý mặc áo xuống giường, duỗi lưng một cái, thư giãn gân cốt đau nhức một chút, mở cửa phòng.

“Vô Ý, người cuối cùng cũng tỉnh!” Vân Triệt lập tức nhào đầu về phía trước.

Bởi vì đứng ở cửa không thể tránh né, chỉ có thể để cho hắn ôm chặt trên người mình, Phong Vô Ý đen mặt nói: “Làm sao vậy? Người ở cửa phòng ta làm cái gì?”

“Người ngủ hai ngày hai đêm rồi.” Vân Triệt mân mê miệng làm nũng.

“Hai ngày. . . hai đêm?” Phong Vô Ý kéo khỏe miệng. Không trách được toàn thân không thoải mái, nhưng mà tinh thần thật sự đã khá nhiều, lực lượng cũng khôi phục hơn một nửa, xem ra là không có đáng ngại.

“Đúng vậy, tại sao gọi mãi vẫn bất tỉnh. Đại phu chỉ nói người đang ngủ, cũng không có biện pháp.” Vân Triệt oán nói.

“Đại khái là lực lượng tiêu hao quá lớn, cho nên thân thể tự mình chữa trị.” Phong Vô Ý suy nghĩ một chút nói, “Từ Mặc đâu?”

“Người vừa tỉnh dậy cũng chỉ nhớ tới hắn!” Vân Triệt thờ phỉ phi nghiêng đầu tức giận.

“Tốt lắm. Ngoan, ta có chính sự.” Phong Vô Ý trấn an sờ đầu hắn.

“Ồ đại lao.” Vân Triệt tức giận nói, “Cũng tỉnh sớm hơn người một lát, lập tức liền đến địa lao thăm vấn cái tên kia. Rõ ràng là ta bắt mả.”

“Ừ, ít nhiều còn người.” Phong Vô Ý cười vỗ hắn, đi về hướng địa lao, vừa nói, “Hai ngày này có xảy ra chuyện gì không?”

“Không có.” Vân Triệt sôi nổi đi trái nằng nói, “Quân đội ở dưới thành đã dường như đã nhận được tin tức đường lui bị hủy. Tất cả đều sầm uất, chúng ta không đánh bọn họ thì tốt rồi, vốn dĩ không có người nghĩ đến việc tấn công vào thành, cũng không có chuyện gì, Trại Lam nói, cứ để chúng đói chết như vậy ở dưới đó cũng không tồi, còn có thể giảm rất nhiều hy sinh.”

“Đợi cho sống chết trước mắt, bọn họ sẽ không ngồi chờ chết đâu, để phòng chó cùng rứt giậu, bắt buộc phải liều chết.” Phong Vô Ý thân nhiên nói.

“Trời ơi, đánh giặc như thế nào ta cũng mặc kệ, chỉ cần nói cho ta biết đánh ai là được.” Vân Triệt nói rõ ràng.

Phong Vô Ý nhìn hắn, dưới đáy lòng thở dài. Đứa bé này, tâm tư đơn thuần giống như trang giấy trắng. Tất cả giận yêu đều biểu hiện trên mặt, cho nên, hắn không hiểu cái gì là ưu sầu, chuyện gì là phiền não, cho dù là linh hồn cô độc vài thập niên nhìn năm tháng trôi qua, cũng không lưu lại một dấu vết nào ở đáy lòng hắn. So sánh với hắn, con người. . . quá mức không sạch sẽ.

Đi vào địa lao, từ xa đã nghe giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tiêu Từ Mặc: “Cuối cùng là ai sai người làm như vậy?”

“Từ Mặc!” Phong Vô Ý đi nhanh vài bước.

“Vô Ý, nàng đã tỉnh rồi sao?” Tiêu Từ Mặc quay đầu, vẻ mặt nghiêm trọng hiện lên một chút vui sướng.

“Ừ, còn chàng?” Phong Vô Ý cẩn thận đánh giá hắn, sắc mặt thực sự dễ nhìn hơn rất nhiều, chỉ là bộ dạng không có tinh thần.

“Ta không bị thương, chẳng qua tạm thời không thể sử dụng lực lượng thôi.” Tiêu Từ Mặc cười, quay đầu lại.

Phong Vô Ý đi đến bên cạnh hắn, chỉ thấy thân thể Vương Lăng lộ ra hình dạng hung tợn cánh tay bị khóa sắt cột vào trên cây cột, tứ chi các đốt ngón tay bị đan vào nhau, rõ ràng Trại Lam cực kỳ kiêng kỵ đối với lực phá hoại của Vương Lăng, nếu không phải muốn thăm vấn, chỉ sợ ngay cả đầu lưỡi của hắn cũng bị cắt, tránh việc hắn đọc lên cái chú ngữ cổ quái gì.

“Hừ!” Tuy rằng toàn thân Vương Lăng không thể động đậy, lại không có chút yếu thế nào.

“Thật là khó có thể hỏi ra?” Phong Vô Ý nói.

“Miệng thật sự cứng rắn.” Tiêu Từ Mặc bắt đầu nói.

“Để ta thử xem” Phong Vô Ý rất có hứng thú.

“Vô dụng thôi.” Tiêu Từ Mặc thở dài nói, “Bộ tộc hung trệ có một loại bí pháp, có thể tách hoàn toàn cảm giác ra, cho dù làm với gì hấn, hấn cũng sẽ không có bất kỳ phản ứng nào.”

Phong Vô Ý nghe vậy, nhẩn mi lại. Không có cảm giác, nói cách khác, tra tấn cũng không có tác dụng. Như thế có điểm phiền toái.

“Nếu Luru Ly ở thì tốt rồi.” Tiêu Từ Mặc thấp giọng nói.

“Luru Ly?” Phong Vô Ý ngăn người, sao lại không nhìn ra Luru Ly am hiểu tra tấn?

Hiểu được ý nghĩ của nàng, Tiêu Từ Mặc lắc đầu, giải thích: “Luru Ly tinh thông công kích tinh thần, cũng không phải thân thể không có cảm giác là có thể ngăn cản, ta cũng vậy có thể làm được một chút, chỉ là tình huống hiện tại. thật sự là không có cách nào.”

“Hai ngày trước, ngọc thạch đưa tin với Luru Ly có lóe lên, nàng không có việc gì.” Phong Vô Ý dừng một chút mới nói.

“Nước xa không cứu được lửa gần.” Tiêu Từ Mặc nói.

Trong im lặng, Phong Vô Ý đột nhiên cảm thấy tay lòng bàn tay đau đớn, sau đó nóng lên.

“Làm sao vậy?” Tiêu Từ Mặc lập tức chú ý tới vẻ mặt biến hóa của nàng.

Phong Vô Ý về mặt cổ quái nâng tay lên, chỉ thấy ấn ký vốn khế ước dĩ đã biến mất lại dần hiện ra, Bụi Gai quấn quanh trên ngón tay.

“Hoàng Cừ Lê?” Tiêu Từ Mặc kinh ngạc nói.

Chỉ thấy không khí trước mặt chậm rãi hiện ra khí đen liên tiếp, dần tạo thành hình ảnh, lộ ra bộ dạng Hoàng Cừ Lê, nhưng xuyên qua nó vẫn có thể mờ hồ thấy mặt Vương Lăng, cũng không phải hoàn toàn là thân thể thực sự, nhưng so với ảo ảnh lần trước nhìn thấy lại động lại rất nhiều.

“Ngươi còn sống sao?” Phong Vô Ý cau mày nói.

“Bốn tọa đương nhiên còn sống, thái độ này của ngươi là cái gì?” Hoàng Cừ Lê hừ lạnh một tiếng.

“Không có gì. Thật đáng tiếc.” Phong Vô Ý nhún vai.

“Ngươi. . . .” Hoàng Cừ Lê giận đến giương lông mày, lại cố gắng kiềm chế xuống, điều hòa hơi thở, “Tóm lại, thời gian hữu hạn. Nói ngắn gọn!”

“Thời gian hữu hạn? Ngươi đến rốt cuộc ở nơi nào?” Phong Vô Ý hiểu kỳ.

“Ma giới!” Về mặt Hoàng Cừ Lê chán ghét, dừng một chút mới nói.

Phong Vô Ý không nói gì, một lúc lâu mới tiêu hóa sự thật này, không khỏi nói: “Ngươi không phải đi xem xét thiên khí đảo sao? Sao lại chạy về Ma giới.”

“Phong án thiên khí chi đảo bị người khác xé mở một cái khe, bốn tọa vốn là thuộc về Ma giới, không nghĩ là đã bị hút trở về.” Hoàng Cừ Lê không cam lòng trả lời, hiển nhiên sự thật này làm cho hấn thật mất mặt.

Mặt Phong Vô Ý đen lại, hút trở về? Sao giống máy hút bụi vậy?

“Ngươi có nhìn thấy Luru Ly hay không?” Tiêu Từ Mặc hỏi một câu.

“Cái tiểu nha đầu kia? Ở chỗ bốn tọa!” Hoàng Cừ Lê nghe được hai chữ “Luru Ly”, khuôn mặt tuấn tú lập tức toàn bộ biến thành màu đen.

“Ngươi lại dẫn Luru Ly tới Ma giới!” Tiêu Từ Mặc vừa lo vừa sợ.

Ma giới không phải nơi con người có tự do hành động? Huống chi, một khi tiến vào, con đường thông hai giới sao có thể dễ dàng mở ra một lần như vậy?

“Ngươi cho là bốn tọa thích mang theo cái nha đầu này sao?” Hoàng Cừ Lê tức giận với hấn, quả thực là nổi trận lôi đình, “Mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, nhanh chút mang cái nha đầu chết tiệt kia về đi, nếu không cung điện của bốn tọa sẽ bị nàng phá hỏng hết!”

Một câu rống khiến hai người á khẩu không trả lời được, Luru Ly. . . quả nhiên mạnh mẽ! Nhưng mà, dù sao vẫn lo lắng, có bảy đại Ma Quân trong Ma giới, Hoàng Cừ Lê chính là một trong số đó, hơn nữa hấn còn chưa hồi phục sức mạnh ở mức cao nhất, lại rời Ma giới lâu rồi, hiện tại chỉ sợ ốc còn không mang nổi mình ốc!

“Hiện tại phong ấn thiên khí chỉ đảo thế nào, cái khe còn không?” Tiêu Tử Mặc hỏi.

“Sau khi hút chúng ta vào liên biến mất.” Hoàng Cửu Lê buồn bực nói, “Hiện tại bốn tọa chỉ mượn lực lượng của dạ mình châu, tạm thời đưa ảo ảnh phân thân đến Phạm Thiên. Chờ khi lực lượng dạ mình châu hao hết, sẽ không có biện pháp.”

“Làm như thế nào mới có thể ở không phá hỏng phong ấn mà đưa Lưu Ly về?” Tiêu Tử Mặc hỏi.

“Tạm thời không được. Lực lượng của bốn tọa nếu hồi phục đến mức mạnh nhất, thật ra có thể tự mình đưa nàng đến Phạm Thiên, không muốn chờ, thì tự mình nghĩ biện pháp tới đây mà mang người đi.” Hoàng Cửu Lê nói.

Tự mình nghĩ biện pháp lại đây mang người đi? Nói nhẹ thật! Hai người không nói gì.

“Này? Đây là?” Hoàng Cửu Lê vừa quay đầu, lúc này mới nhìn thấy Vương Lăng bị khóa, hiểu kỳ nói “Hung trệ?”

“Ngươi biết sao?” Phong Vô Ý thuận miệng hỏi, “Hiện tại ta cần hấn mở miệng khai báo, ngươi có biện pháp nào không?”

“Ừ, hung trệ thực sự có một loại năng lực loại bỏ cảm giác, nhưng mà quả thật là dùng toàn bộ lực công kích đối lấy, năng lực rất là yếu, chỉ có thể sử dụng sau khi bị bắt để đối phó với tra tấn.” Hoàng Cửu Lê bĩu môi, khinh thường nói, “Cho nên, hung trệ là kẻ nằm vùng tốt nhất, chọn mật thám, nhưng mà ở trong tay bốn tọa. chỉ là chút tài mọn, không đáng đề nói!”

“Ma tộc có rất nhiều bí thuật tà môn, có thể so sánh với công kích tinh thần.” Tiêu Tử Mặc lạnh nhạt nói.

“Công kích tinh thần? Hừ hừ. Bốn tọa cũng không thích chuyện nhảm chán như vậy, các ngươi tự xem đi!” Hoàng Cửu Lê hừ lạnh, vung tay lên, một luồng ánh sáng đen đậm thẳng vào mi tâm Vương Lăng, ngay sau đó, ánh sáng đen lấy Vương Lăng làm trung tâm khuếch tán ra, trong địa lao lập tức trở nên tối đen.

“Wow, chuyện gì vậy?” Vân Triệt kinh ngạc kêu lên.

“Không được lộn xộn.” Phong Vô Ý dè dặt lại.

Trong bóng đêm chậm rãi xuất hiện vô số điểm sáng thật nhỏ màu bạc, điểm sáng này lơ lửng rồi hợp lại một chỗ, hình thành một vài hình ảnh đen trắng.

Không có âm thanh. Hình ảnh rất mơ hồ, giống như TV đen trắng kiểu cũ những năm tám mươi của thế kỷ 20, hình phát đứt quãng không tiếng động.

Nhân vật chính rất rõ ràng, là một tiểu hung trệ, gãy dựa muốn sống ở trong rừng rậm rộng lớn hiểm ác, rõ ràng chính là Vương Lăng.

Đây là. . . trí nhớ?

Phong Vô Ý không nhìn được tay bắt lấy tay Tiêu Tử Mặc bên người. Lòng bàn tay truyền đến độ ẩm mới giúp nàng ổn định tinh thần, tiếp tục xem tiếp.

Tiểu hung trệ dần lớn lên, cũng trở nên càng ngày càng mạnh, biết có một ngày, một bóng dáng đầu bạc xuất hiện ở trong tấm hình.

“Dạ Thiên Cầm.” Phong Vô Ý một tiếng khẽ nguyên rủa.

Khiêu khích, thắng bại, thần phục, hóa thân, vượt biển, sau một đoạn hình ảnh đột nhiên chấn động một cái. Giống như quay nhanh, xuất hiện thì đã là phó thống lĩnh Ngự Lâm quân Vương Lăng, người Hách Liên Diệu tín nhiệm.

“Xuy —” Xuống một chút, hình ảnh chấn động, một lần nữa vô số điểm sáng màu bạc tiêu tán. Bóng tối vây quanh bốn phía, tụ tập cực kỳ nhanh. Cuối cùng nhập vào mi tâm Vương Lăng.

“Ngươi, các ngươi làm cái gì!” Vương Lăng chấn động mạnh một cái, trên mặt lộ ra biểu hiện hoảng sợ.

“Không có gì, nhìn lại những gì trong đầu ngươi mà thôi.” Hoàng Cửu Lê cười âm hiểm nói.

“Các ngươi dám —” Vương Lăng rống giận, muốn nhảy dựng lên, bất đắc dĩ các đốt ngón tay đều bị đan vào nhau, hơn nữa cái xiềng xích thô to kia, muốn động cũng có khó khăn.

“Không xong, lực lượng dạ mình châu đã sắp tiêu hao hết, sử dụng để liên lạc ở xa quả nhiên rất khó.” Hoàng Cửu Lê cau mày, ảo ảnh gần giống thân thể thật bắt đầu nhạt đi.

“Hoàng Cửu Lê, trước khi chúng ta tìm được biện pháp. Chăm sóc Lưu Ly cho tốt, nếu không ta không tha cho ngươi!” Phong Vô Ý nghiêm mặt nói.

“Nữ nhân! Chờ bốn tọa thống nhất Ma giới, nhất định phải trở về tìm ngươi tính sổ, nha đầu chết tiệt kia coi như là con tin!” Hoàng Cửu Lê rống giận quay về.

“Ta luôn chờ!” Phong Vô Ý không cam lòng yếu thế nói.

Nhìn ảo ảnh một lần nữa biến thành khói đen biến mất, trong thiên lao còn vang tiếng hô của hắn, Tiêu Tử Mặc lắc đầu, bắt đầu đi thờ dài.

“Này, Vô Ý, hắn cuối cùng là kẻ thù hay là bạn bè vậy?” Vân Triệt tò mò hỏi.

“Chuyện này, ai biết được?” Phong Vô Ý cười nhẹ nhàng, đầu vắn vẹo.

Bạn bè hay là kẻ thù, thật đúng là một vấn đề! Có lẽ. . . . vừa là kẻ địch vừa là bạn bè. Ma giới sao. . . . không biết là nơi như thế nào.

“Đi ra ngoài thôi, hắn đã không còn giá trị rồi.” Tiêu Tử Mặc lạnh nhạt nói.

“Ừ.” Phong Vô Ý gạt đầu, trước khi đi ra ngoài, thuận báo cho người trông coi bên ngoài biết, để cho họ xử lý Vương Lăng sạch sẽ, để tránh phức tạp.

“Nàng làm sao vậy?” Tiêu Tử Mặc hỏi.

“Chẳng trách Dạ Thiên Cẩn dùng hết toàn lực đối với lần chiến tranh này, hắn cho tới bây giờ đều không nghĩ tới việc dựa vào dị tộc đánh đổ Phạm Thiên.” Phong Vô Ý nói.

“Từ trong cướp lấy hoàng quyền Phạm Thiên, thật đúng là việc hắn có thể làm được, quá điên cuồng.” Tiêu Tử Mặc cũng cau mày nói.

“Trong trí nhớ Vương lăng chỉ có chuyện của hắn, thậm chí ngay cả Vương Kiệm cũng không xuất hiện, chúng ta vốn dĩ không thể nào biết được Phạm Thiên còn có bao nhiêu kẻ như hắn tồn tại.” Phong Vô Ý nhức đầu.

“Chỉ cần giải quyết Dạ Thiên Cẩn, những kẻ đó đều không còn là vấn đề.” Tiêu Tử Mặc nói.

“Hắn vẫn không xuất hiện.” Phong Vô Ý nói.

“Hắn cũng không quan tâm thắng bại của chiến sự ở Thương Mang Quan, không ở đây cũng là đương nhiên.” Tiêu Tử Mặc nói.

“Vậy làm sao với hắn. . . .” Phong Vô Ý vừa quay đầu, chống lại ánh mắt của hắn, giọng nói tuy rằng hỏi, cũng đã vô cùng khẳng định.

Hoàng cung.

Hách Liên Diệu trúng độc, đang ở lại Thương Mang Quan, quân đội toàn bộ chuyển đi, chiến cuộc cũng giằng co, vốn dĩ không thể một mình đảm đương nhiệm vụ trong kinh thành.

“Phải lập tức trở lại.” Tiêu Tử Mặc trầm giọng nói.

“Nhưng mà chàng. . .” Phong Vô Ý chần chờ nhìn hắn.

“Hiện tại ta mất đi lực lượng, không thể giúp nàng đối phó Dạ Thiên Cẩn, nhưng mà. . .” Tiêu Tử Mặc cười nhợt nhạt nói, “Danh tiếng của Tiêu Tử Mặc ta ở Phạm Thiên, cũng không phải là dựa vào lực lượng có được, chỉ cần đứng ở trên vọng Tinh đài, ta chính là biểu tượng của Phạm Thiên, là người giữ chuỗi thanh kiếm dân tâm, cho nên, ta phải trở về.”

“Ta biết.” Phong Vô Ý im lặng một lúc, gạt đầu.

“Ta cũng muốn đi!” Vân Triệt một phát bắt được quần áo nàng, ánh mắt lóe sáng.

“Được.” Lần này Phong Vô Ý sáng khoái đáp ứng.

Dạ Thiên Cẩn, nam nhân này quá khó đoán, sau này, nhiều thêm một chút lực lượng cũng là tốt.

“Ta đi thương lượng chuyện ở nơi này cùng tộc trưởng Trại Lam một chút, dị tộc dưới thành đã không còn khó đối phó, bệ hạ cũng phải cùng chúng ta trở lại kinh thành, còn cần hắn ổn định thế cục, giải được. . . chắc là đã ở kinh thành.” Tiêu Tử Mặc lại nói.

“Đều giao cho chàng, ta muốn tận dụng thời gian. Mau chóng khôi phục đến trạng thái tốt nhất, chuẩn bị đánh một trận cùng Dạ Thiên Cẩn.” Phong Vô Ý nói.

“Vô Ý. . .” Tiêu Tử Mặc chỉ gọi một tiếng, câu nói kế tiếp vẫn nuốt vào.

“Làm sao vậy, có lời gì thì cứ nói.” Phong Vô Ý cau mày.

“Không cần miễn cưỡng.” Tiêu Tử Mặc nhìn nàng, nghiêm túc nói.

“Hả?” Phong Vô Ý sững sờ.

“Phạm Thiên. . không phải quan trọng nhất.” Tiêu Tử Mặc khẽ cắn môi, vẫn nói ra, “Nàng đã nói, chúng ta phải sống sót, chỉ cần vĩnh viễn, ta không cho phép nàng bỏ mạng trong này.”

“Ý của chàng ta có thể hiểu, chính là. . . đánh không lại liền chạy phải không? Cái này cũng không giống như biểu hiện của quốc sư đại nhân đâu.” Phong Vô Ý nhin không được bật cười lên.

“Ta nói nghiêm túc!” Tiêu Từ Mặc nói

“Ta biết. . . ta đồng ý với chàng.” Phong Vô Ý dần thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói.

“Các ngươi — không được coi ta không tồn tại theo thói quen!” Vân Triệt ở bên cạnh găm lên giận dữ.

Từ biệt Trại Lam, Tiêu Từ Mặc dùng hai món đồ bằng vàng mua chuộc tiểu Hỏa Long, để cho hắn chở ba người bay thẳng về kinh thành Phạm Thiên, mà Hách Liên Diệu, bị Phong Vô Ý trực tiếp thu vào trong không gian của nàng, dù sao hiện tại Hách Liên Diệu cũng không có cảm giác, không cảm thấy uất ức gì.

Trước lạ sau quen, mặc dù Tiểu Hỏa Long bay không vững vàng, nhưng ngoại trừ Vân Triệt vài lần suýt nữa rơi xuống, cũng không xảy ra vấn đề gì, chỉ mất ba ngày, đã sắp đến kinh thành Phạm Thiên.

Tiêu Từ Mặc lựa chọn chỗ không người ở ngoại ô kinh thành hạ xuống, tuy rằng gây ra động tĩnh lớn, nhưng gần lúc đó mưa to, thiên tai không ngừng, giờ phút này cũng đã vào đêm, cũng không còn người ngạc nhiên với chấn động nhỏ này.

“Đây là Phạm Thiên? Thật náo nhiệt!” Bay qua tường thành, Vân Triệt chóng mặt nói.

“Chớ ngu, đi thôi!” Phong Vô Ý túm cổ hắn liền trực tiếp tha người đi.

Bởi vì không ngừng thiên tai và chiến tranh, kinh thành cũng mất đi phồn hoa lúc trước, ở ngã tư đường hiu quạnh, ngay cả đèn đuốc cũng rất ít.

“Làm sao bây giờ?” Phong Vô Ý hỏi.

“Trước tìm một chỗ ở lại đây đi.” Tiêu Từ Mặc nói xong, lấy ra mặt nạ mang lên mặt, che giấu hình dáng.

“Đợi chút.” Phong Vô Ý đột nhiên kéo hắn lại.

“Sao vậy?” Tiêu Từ Mặc ngẩn ra, quay đầu lại hỏi.

“Có hương vị của Dạ Thiên Cẩn.” Phong Vô Ý nhíu mày.

“Hương vị?” Vân Triệt dùng sức ngửi, không ngửi được mùi vị gì, nghi ngờ nhìn nàng.

“Không phải mùi, ngươi là hồ ly không phải chó!” Phong Vô Ý tức giận vỗ đầu hắn, lại nói, “Ta có không nói không cảm giác rõ ràng được, giống như là hơi thở, tóm lại, có thể cảm nhận được.”

“Có lẽ là bởi vì cùng là người có quan hệ khế ước?” Tiêu Từ Mặc cũng có chút nghi hoặc, nhưng mà, vì sao trước kia không cảm ứng được? Hay là. . . Dạ Thiên Cẩn cố ý bỏ trí cạm bẫy?

“Mặc kệ như thế nào, ta muốn đi xem” Phong Vô Ý do dự một chút, cuối cùng vẫn phải hạ quyết tâm, “Bỏ qua cơ hội này mà nói..., không biết khi nào thì mới có thể tìm được hắn, việc này không nên chậm trễ!”

“Ở nơi nào?” Tiêu Từ Mặc hỏi.

“Phủ quốc sư.” Phong Vô Ý nhìn hắn một lúc lâu mới nói.

Tiêu Từ Mặc không nói gì, một lúc mới nói: “Bệ hạ giao cho ta, chúng ta vào trong cung ổn định thế cục, thuận tiện tìm Ngọc Nguyệt lấy giải dược.”

“Được.” Phong Vô Ý vung tay lên, giao Hách Liên Diệu cho hắn, trầm giọng nói, “Phải tự mình cẩn thận, Ngọc nguyệt. . . chỉ sợ không phải Ngọc Nguyệt lúc trước rồi, trong cung cũng không biết còn có bao nhiêu dị tộc trà trộn vào rồi.”

“Yên tâm, trên người ta còn mang theo không ít ngọc, vàng, triệu hồi thần khí sẽ không phải là vấn đề.” Tiêu Từ Mặc cười nói.

“Vân Triệt, chúng ta đi thôi!” Phong Vô Ý gạt đầu, đi nhanh về hướng phủ quốc sư trong trí nhớ.

“Vô Ý đợi ta với!” Vân Triệt cũng không hiểu được ý của bọn hắn, nhưng mà đối với hắn mà nói, có thể đi cùng Phong Vô Ý, chính là chuyện vui vẻ nhất, về phần đi nơi nào, làm cái gì, cũng không trong phạm vi lo lắng của hắn.

Đi qua mấy con phố, kiến trúc quen thuộc đã đập vào mắt, đã bốn năm năm tháng trời qua, ngoại trừ trên tường có chút dấu vết loang lổ, cũng không có gì thay đổi.

Vừa ngẩng đầu, có thể nhìn đến chỗ cao nhất trên vọng Tinh đài chìm đắm dưới ánh sao, giống như còn có thể thấy bóng dáng đơn độc kia.

Phong Vô Ý mỉm cười, không có trời tường, trực tiếp mang theo Vân Triệt đẩy cửa chính ra, quả nhiên, Hách Liên Diệu cũng không phải người canh

giữ bên trong.

Cứ nghĩ đã bốn năm không có người ở, nhưng tất cả phòng ốc không nhiễm một hạt bụi, cỏ cây hoa cỏ sinh sôi, rõ ràng thường xuyên có người ở quét tước sửa sang lại.

“Nơi này thật tốt!” Vân Triệt bỗng nhiên mở miệng nói, “Mười phần linh khí, thực thích hợp để tu luyện.”

“Vốn là chỗ ở của Từ Mặc.” Phong Vô Ý thân nhiên nói.

“Dừng!” Vân Triệt lập tức mất hứng nhếch cái đuôi lên.

“Cẩn thận một chút, ta sẽ không cứu ngươi.” Phong Vô Ý nhắc nhở.

“Ai muốn ngươi cứu, ta muốn bảo hộ Vô Ý!” Vân Triệt lập tức nói.

“Bên này.” Phong Vô Ý không hề để ý tới hắn, lập tức đi về hướng vọng Tinh đài. Có thể rõ ràng cảm giác được, hơi thở Dạ Thiên Cẩn, nhưng mà, đáy lòng dâng lên phần nộ vô cùng.

Vọng Tinh đài, nơi đó đối với nàng mà nói là nơi có ý nghĩa đặc biệt, sao lại cho người khác đặt chân vào!

Chậm rãi đi lên bậc thang cao, gió trên vọng Tinh đài thật to, thổi loạn sợi tóc cùng tay áo nàng.

Dưới trời sao, Dạ Thiên Cẩn đưa lưng về phía cửa vào, tự nhiên ngồi trên tay vịn, quay mặt nhìn trời nhưng lộ ra một chút bi thương.

“A, quả nhiên ở trong này!” Vân Triệt thét một tiếng kinh hãi.

“Ai?” Dạ Thiên Cẩn xoay người một cái, nhìn thấy bọn họ, giật mình sửng sốt.

Ở ngoài Phong Vô Ý không có biểu hiện gì, cũng âm thầm cảm thấy, xem phản ứng này, thực sự không phải hắn dẫn bọn họ đến?

“Vậy mà có thể tìm đến nơi đây nhanh như vậy, thật sự khiến ta bất ngờ.” Dạ Thiên Cẩn tự nhiên nói, bi thương vừa rồi giống như là sương mai dưới ánh mặt trời, chỉ một giây đã không thấy tăm hơi.

“Ta tưởng ngươi dẫn ta tới đây.” Phong Vô Ý lạnh nhạt nói.

“Hả?” Dạ Thiên Cẩn giật mình, lập tức hiểu rõ nói, “Hóa ra là cảm ứng sao? Đã đến tình trạng này rồi à.”

“Cảm ứng?” Phong Vô Ý mặt nhăn nhu mày, không hiểu lặp lại một lần.

“Ngươi gần đây lại sử dụng lực lượng linh khế quá mức, sẽ nhanh đến cực hạn thôi.” Dạ Thiên Cẩn mười phần hứng thú nhìn nàng, “Khế ước bạo phát, bản thân ta thật là muốn nhìn xem ngươi sẽ có phản ứng gì.”

“Khiến ngươi thất vọng rồi.” Về mặt Phong Vô Ý lạnh nhạt.

“Thôi, trong lúc đó ta và ngươi, sớm hay muộn cũng phải có một trận chiến, sau đó, cũng chưa hẳn không thể.” Dạ Thiên Cẩn nhàn nhã sửa sang lại y phục của mình, đến gần vài bước.

“Ngươi thực tự tin.” Phong Vô Ý nói, kiếm Thương Lăng run lên, dường như có ánh sáng lục chiếu lên thân kiếm.

Thần khí chưa từ trong ngủ say tỉnh lại, không thể biến hóa, nàng cũng chỉ có thể chấp nhận xử dụng kiếm để đối địch, cũng may với tố chất thân thể nàng hiện tại, bất kỳ vũ khí nào ở trong tay vốn dĩ đã không cần phân biệt.

“Thân thể bán ma quả nhiên không đơn giản.” Dạ Thiên Cẩn tán thưởng một câu, vung tay lên, chỉ thấy không gian bốn phía dường như bị trải lên một bức họa cuộn tròn, cảnh vật hoàn toàn thay đổi, ngay sau đó, hai người bọn họ cũng đã ở một không gian khác, xung quanh đều lóng lánh ánh sao, dưới chân cũng là hư không vô tận, dường như họ đang đứng yên trong vũ trụ, ngay cả Vân Triệt vốn dĩ ở bên người nàng, cách chỉ một bước cũng không thấy bóng dáng.

“Hóa ra năng lực của ngươi ngoại trừ thủy, còn có không gian, không trách được có thể đi tới đi lui giữa Di Thất đại lục và Phạm Thiên, thậm chí có thể đưa một đội quân tới đây.” Phong Vô Ý chột nói.

“Cuộc chiến của chúng, không thể để cho những người không cần thiết nhúng tay vào.” Dạ Thiên Cẩn nói.

Phong Vô Ý nhún vai, vốn dĩ cũng không mong chờ khả năng Vân Triệt giúp đỡ bao nhiêu, cũng thế thôi. chỉ là sớm biết như thế, còn không bằng để cho hắn đi cùng Tiêu Từ Mặc thì hơn.

“Vậy thì bắt đầu đi!” Dạ Thiên Cẩn nói xong, bước một bước dài về hướng bên cạnh, cả người bỗng biến mất.

Trong lòng Phong Vô Ý rung mình, nắm chặt kiếm Thương Lăng, hết sức chăm chú, chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Bỗng nhiên, vật đổi sao dời, ngôi sao dần mờ nhạt cuối cùng không nhìn thấy bất kỳ vật gì, lập tức, lúc này không gian đột nhiên vỡ vụn, đã thấy từng đợt hơi nước màu lam bắt đầu di chuyển, tuy rằng mỏng manh, nhưng ở trong đó lan tràn những ngôi sao, khắp nơi mỏng lung mờ ảo.

Ảo cảnh? Ánh mắt Phong Vô Ý trầm xuống, thí luyện chi môn ở Tuyền Ki Thạch phủ, nàng đã hiểu lực lượng ảo cảnh, Tiêu Tử Mặc thu phục Hóa Long, lực lượng “huyền” dường như đã không còn tạo thành uy hiếp với nàng, nhưng mà cái này. .. không giống như là ảo cảnh.

Những ngôi sao trôi nổi, chợt có tinh cầu xẹt qua, mau lẹ khác thường. Vô số ngôi sao cực lớn nhìn như lợn xộn, không bàn mà hợp thành quy luật nào đó. Thường có ngôi sao thoát khỏi quy luật đụng vào nhau, vô số ngôi sao vỡ nát, bụi bặm trôi nổi, có khi còn có thể trở thành những vụ nổ đáng sợ, tuy rằng Dạ Thiên Cẩn vẫn không phát động công kích, nhưng bằng vào những thứ này cũng đủ để uy hiếp, nếu không phải nàng hiện tại có thể chất đặc biệt, những vụ nổ mạnh này chỉ cần dính vào một chút, đã đủ để tan xương nát thịt.

Nhưng mà, bị động để bị đánh cũng không phải tác phong của nàng, kiếm Thương Lăng đang bên người vung lên, trong phút chốc ánh sáng xanh lục tăng vọt, kiếm khí tung hoành, mạnh mẽ bay lượn, quét ngang không khí, vô số ngôi sao lại hóa thành bột mịn, tung bay rơi, chỉ là nguyên khí không dứt, lại từ hình thành vô số ngôi sao khác.

“Thật sự là phiền toái!” Phong Vô Ý khẽ nguyền rủa một tiếng, thấy nếu tìm Dạ Thiên Cẩn, cái không gian này sẽ sinh sôi không ngừng, làm hao hết lực lượng của nàng.

Đưa mắt nhìn quanh, kiếm Thương Lăng vung lên, kiếm khí sắc bén làm nứt vỡ một ngôi sao lớn, linh khí bị phá tán không kịp tụ tập, lại bị quét thành mảnh nhỏ, đảo mắt một cái, toàn bộ bầu trời bị ánh sáng xanh bao trùm.

“Không có lợi ích gì.” Trong không khí truyền đến giọng nói của Dạ Thiên Cẩn, “Nơi này là lĩnh vực tinh thần của ta, thế giới Hồng Hoàng, một mình ngươi cho dù mạnh hơn nữa, cũng có thể hủy diệt một thế giới sao?”

“Vậy thì sao? Chỉ cần tìm được ngươi, hủy diệt trụ cột thế giới, thế giới này sẽ tự sụp đổ thôi.” Phong Vô Ý thản nhiên nói.

“Làm được như lời nói thì..., ngươi thử xem đi.” Dạ Thiên Cẩn cười nhẹ nhàng.

“Dạ Thiên Cẩn, ngươi thật sự muốn có Phạm Thiên sao?” Phong Vô Ý nói.

“Có lẽ vậy.” Dạ Thiên Cẩn trả lời rất khiến người khó hiểu, “Sinh mệnh quá đáng sợ, lại chịu nguyên rủa, ta sớm quên mất mục đích lúc đầu rồi. Phạm Thiên. . . ta chỉ biết, không làm thứ gì, ta sẽ điên.”

“Thủy Mạn Như. . . ngươi cuối cùng có yêu nàng hay không?” Phong Vô Ý im lặng một lúc lâu mới nói.

“Ha ha. . . Mạn Như.” Giọng nói của Dạ thiên Cẩn lại theo tiếng cười mà yên lặng, Phong Vô Ý cho là hắn không trả lời, mới nghe được lời của hắn, “Có lẽ, từng yêu, chỉ là năm tháng tra tấn, khổ ước bạo phát, chủng tộc khác nhau, nếu ta là con người thì tốt biết bao, có lẽ sẽ giống ngươi và Tiêu Tử Mặc.”

Phong Vô Ý không nói gì, nàng và Tiêu Tử Mặc cùng nhau đi, cũng có rất nhiều nhấp nhô, gặp nhau, quen biết, hiểu nhau, ở chung, cho tới bây giờ. . . có thể nói là yêu nhau? Chậm rãi để lại lòng mình, tình cảm âm áp dường như muốn tràn ra. Đi qua muôn nghìn núi sông, bỗng nhiên quay đầu, đột nhiên phát hiện, sự tồn tại của nhau như không khí vậy, không thấy được, thậm chí không cảm giác, sau đó. . . lại có ở khắp nơi, một khi mất đi, chỉ còn lại cái chết.

“Ngươi không cần nghĩ thông qua nghe giọng nói mà tìm kiếm vị trí của ta, vô dụng thôi.” Dạ Thiên Cẩn lại nói.

Bị nhìn ra rồi sao? Phong Vô Ý nhún lông mày, cũng không để ý. Bầu trời sao, lập tức lại trở lại bình tĩnh.

Nàng thử thay đổi vị trí, một đường chém nát tất cả vật thể chắn tầm nhìn, nhưng ngay sau đó, những ngôi sao lại liên tục không ngừng tái sinh.

Nếu mà Tiêu Tử Mặc biết nàng bị vây trong bầu trời sao như vậy, không biết có thể dùng chiêm tinh thuật tìm ra nàng không. . . nàng vậy mà trong khổ lại nghĩ ra niềm vui.

Sau đó, Dạ Thiên Cẩn không còn có phát ra bất kỳ âm thanh gì, dường như có ý định vây chết nàng ở chỗ này.

Phong Vô Ý chém giết một trận, lại yên lặng, bắt đầu khôi phục thể lực.

Ánh sao di chuyển, tỏa ra ánh sáng ngọc, nhưng mà, thời gian lại như là dừng lại, không có cảm giác trôi qua, cũng không biết cuối cùng trôi qua bao lâu.

Đột nhiên, mơ hồ, từ phía trên truyền đến một tiếng chuông du dương.

Hồng Hoàng thế giới có tiếng chuông sao? Phong Vô Ý giật mình.

Mơ hồ, trong cơ thể có đồ vật gì đó có phản ứng với tiếng chuông, cảm giác rất thân thiết.

【Âm ý chết người. . . .】 Trong đầu chợt nghe tiếng của Thanh Long.

【Ngươi rốt cục tỉnh rồi!】 Phong Vô Ý thở ra một hơi.

【Hả? Thế giới Hồng Hoang?】 Thanh Long vừa phát hiện vị trí hoàn cảnh liền kinh ngạc nói.

【Nơi này là... thế giới tình cảm Thần tộc sáng tạo ra vạn vật.】 Thanh Long im lặng một chút mới nói,【Không nghĩ tới, thế mà thật sự có người có thể có được lĩnh vực của mình là thế giới Hồng Hoang.】

【Có thể phá bỏ không?】 Phong Vô Ý hỏi.

【Từ bên trong rất khó, nhưng mà... tiếng chuông kia, ngươi có cảm giác không?】 Thanh Long nhắc nhở.

【Đó là tiếng chuông của Từ Cẩm thành!】 Mắt Vô Ý lập tức sáng lên.

Từ Mặc, là Tiêu Từ Mặc đưa tin cho nàng!

“Đương~” Lại là một tiếng chuông vang, rõ ràng không mang theo gì pháp lực, lại làm thế giới Hồng Hoang rung động.

“Này, Thanh Long, vừa vừa đúng lúc ta muốn nhờ ngươi giúp.” Phong Vô Ý cười vung thân kiếm.

【Quên đi, miễn cưỡng ngươi cũng đủ tư cách làm chủ nhân của ta.】 Thanh Long chậm rãi nói.

“Như vậy, về sau còn mong chỉ giáo nhiều!” Phong Vô Ý nghiêm túc, giờ kiếm lên Thương Lăng.

“Đương~” Từ tiếng chuông vang lên, mang theo tiếng kêu gọi xa xưa.

“PHÁ...!” Lực lượng toàn thân Phong Vô Ý đều tập trung ở một kiếm này, kiếm khí hóa thành một chiếc cầu vồng xanh lục, theo tiếng chuông, bay ngang toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

“Ầm vang~” Vô số ánh sao nứt vỡ, giống như thủy tinh nứt vỡ, như hạt mưa rơi xuống, một lần nữa hiện ra vòm Tinh đài tinh xảo.

Một vòng mặt trời đỏ chậm rãi mọc lên từ phương đông, luồng ánh sáng đầu tiên hiện lên tại chân trời.

“Vô Ý!” Bên tai truyền đến giọng nói vui vẻ của Vân Triệt: “Ngươi bị nhốt trong cái viên cầu đã hơn ba ngày rồi!”

Phong Vô Ý thở ra một hơi, đưa mắt nhìn lại, đã thấy viên cầu trong miệng hắn biến thành vô số khí đen, trên không trung quay cuồng, đã dần hình thành hình dạng một mãnh thú, một khối màu đen, chỉ có hai mắt đỏ đậm như máu, mà không thấy bóng dáng Dạ Thiên Cẩn.

“Cái gì vậy?” Vân Triệt kinh hãi.

Phong Vô Ý một lần nữa giờ kiếm Thương Lăng lên, chăm chú nhìn quái vật kia.

“Rống~~” Quái thú ngửa mặt lên trời một tiếng gào thét, xông thẳng về hướng nàng.

“Tới đi!” Phong Vô Ý không hề để ý, đầu cùng đầu một mãnh thú, dù sao so với bầu trời sao vô tận thì tốt hơn nhiều!

“Vô Ý mau tránh ra!” Phía sau lại truyền đến một tiếng la hét.

Giữa lúc do dự, kiếm Thương Lăng xuyên qua thân thể quái thú, không hề có tác dụng, ngay sau đó, một bóng dáng cao ngất che ở trước mặt, che mất tầm mắt.

“Hách Liên... Diệu?” Phong Vô Ý kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng đen trước mặt, thấy máu tươi nóng bỏng dừng trên mặt, lúc này mới giật mình tỉnh lại.

“Đó là nguyên rùa, không phải công kích có thể hiệu quả!” Tiêu Từ Mặc xông lên chậm một bước.

Nguyên rùa? Phong Vô Ý lập tức giật mình, là nàng phá lĩnh vực của Dạ Thiên Cẩn, dẫn đến lực lượng phản lại, cho nên linh khế nguyên rùa đột phá phản lại chủ nhân - ý thức trói buộc, mới hình thành vật này!

Có lẽ là bởi vì cắn nuốt máu Hách Liên Diệu, nguyên rùa lớn hơn rất nhiều, ánh sáng trong mắt càng tăng lên.

“Cút ngay!” Vân Triệt tung ra một luồng băng một luồng lửa, lại bị quái vật nguyên rùa kia vung trào lên đẩy ra.

“Bệ hạ!” Phong Vô Ý giúp đỡ Hách Liên Diệu thối đến bên cạnh.

“Không xong!” Tiêu Từ Mặc vừa nhìn thấy vết thương lớn trên ngực, lòng liền chìm xuống.

“Vũ Y, là ngươi.” Hách Liên Diệu nhìn Phong Vô Ý, cười khổ một tiếng. Phong Vô Ý ngăn người, lập tức im lặng.

“Ngọc Nguyệt đã chết, trầm đã nghỉ rất nhiều, quả nhiên là nguoi. . .” Hách Liên Diệu tiếp tục nói, “Nguoi không phải Phong Vũ Y, nhưng lại hiểu rõ thực sự người là quý phi của trầm”

Phong Vô Ý không nói gì, thời gian dài sống chung, vốn dĩ biết không thể giấu diếm hần cả đời được, chỉ là. . . không biết mở miệng như thế nào.

“A, Vũ Y.” Hách Liên Diệu lần đầu tiên gọi tên nàng, trong con nguoi mất đi ánh sáng lại đột nhiên hiện lên ánh sáng chói mắt, “Hoàng thất Hách Liên đã không có huyết mạch, Vô Ý, Phạm Thiên. Ta giao cho nàng.”

“Hả?” Lúc này, Phong Vô Ý thật sự tròn tròn mắt. Giao Phạm Thiên cho nàng? Không nghe lầm chứ?

“Chủ nhân Tuyền Ki Thạch phủ, lại cứu thế giới này, nàng có tư cách này.” Hách Liên Diệu nhắm hai mắt lại, lạnh nhạt nói, “Từ Mặc là đại thần ưu tú nhất, nhưng mà, hần không có quyết đoán và khí phách của vương giả.”

“Nguoi không nói ta không giống nữ nhân là được.” Phong Vô Ý cười khổ nói.

“Gặp nguoi, ta không hối hận, Vô Ý.” Hách Liên diệu bên môi chậm rãi gọi lên một chút ý cười.

Phong Vô Ý yên lặng buông thân thể hần xuống, nhưng không khỏi hồi tưởng lại chuyện đã trải qua ở thế giới này. Lừa gạt, thử, đào thoát, rồi đi kinh thành, ở trong đám người nhìn hần cười tuần mã, ở tam quân vây quanh hạ thành, ánh mắt liếc một cái, cuối cùng lại bỏ qua.

“Thật xin lỗi.”

“Vô Ý, nguoi mau nghĩ biện pháp đi!” Vân Triệt vội la lên.

Phong Vô Ý vừa ngẩng đầu, chỉ thấy trên vọng Tinh đài băng lửa bay loạn, lại bởi vì uy lực không đủ, bị đuổi xoay quanh.

“Nguyên rùa. . . là lực lượng duy nhất khắc chế thần khí.” Vẻ mặt Tiêu Từ Mặc bắt đầu nghiêm túc.

Phong Vô Ý cắn môi, đứng dậy, quát lạnh: “Vân triệt, tránh ra!”

“Ồi!” Vân triệt nghe vậy, nhảy nhanh sang một bên.

Ngay sau đó, trên người Phong Vô Ý đã bốc lên ngọn lửa màu vàng.

“Vô Ý!” Tiêu Từ Mặc kinh ngạc, “Không được, linh khê. . . nàng không thể lại sử dụng nữa, nếu không, nàng cũng sẽ cùng hần. . .”

“Ta không yếu như vậy, sẽ bị loại nguyên rùa này cắn nuốt tinh thần.” Phong Vô Ý cũng không quay đầu lại nói, “Trong Ma kính Yên Nguyệt, ta có thể nghe được tiếng chàng kêu gọi, trong thế giới Hồng Hoàng, ta có thể nghe được tiếng chuông của chàng, nếu ta mất đi bản tính, Từ Mặc, chàng sẽ thấy tình lại ta một lần nữa!”

Tiêu Từ Mặc ngơ ngác nhìn nàng, nói không ra lời.

Cuối cùng mặt trời cũng mọc thay thế ánh sao, toàn bộ dân chúng kinh thành đều nhìn thấy, trên phủ quốc sư, một ngọn lửa màu vàng và một con quái vật màu đen đụng vào nhau, phát ra ánh sáng chói mắt, màu đỏ thẫm, không ngừng giống như yêu tinh lửa, đó là ánh sáng mà mặt trời cũng không che được.

“Á, sắp sụp rồi!” Vân Triệt ôm lấy Hách Liên Diệu, kéo theo Tiêu Từ Mặc lao xuống vọng Tinh đài, phía sau hần, tòa tháp cao ngất lung lay sụp đổ.

“Vô Ý. . .” Tiêu Từ Mặc đứng ở trên một đồng cỏ mát, nhìn lên quả cầu ánh sáng trong không trung, trong ánh mắt dần hiện lên sự kiên định, cắn răng một cái, thảo xuống mặt nạ ném xuống đất, bàn tay kéo vạt áo của mình, linh khê ẩn kỹ ở ngực hiện lên ánh sáng vàng kim long lánh, dường như là trong nháy mắt, đường vân màu vàng liền hiện trên toàn thân của hần, ngay cả trên mặt cũng lần lượt hiện lên hoa văn như tranh vẽ, khiến cho dung nhan thanh tú cũng có vẻ đẹp khác lạ.

“Này, nguoi đang làm gì?” Vân triệt hô to một tiếng.

Đáy lòng Tiêu Từ Mặc sáng sủa, lăng lăng đọc lên chú ngữ giải trừ linh khê.

Lúc người thừa kế bắt đầu giải trừ khê ước, tương đương với phản bội, Vô Ý. . . ta cho dù có chết, nhưng mà. . . không thể để cho nàng giống như Dạ Thiên Cẩn như vậy.

“Oanh ~” Quả cầu ánh sáng trên không trung đột nhiên nổ tung, vô số quả cầu lửa bắn ra bốn phía, ánh đỏ bao trùm bầu trời kinh thành, theo sau là ánh sáng chói mắt cắn nuốt tất cả, giống như. . . trong khoảnh khắc đó thế giới yên tĩnh.

Kết thúc

Chiến tranh là đau đớn, nhưng mà thời gian có thể bình ổn tất cả đau thương.

Nửa năm sau, dường như tất cả đều về tới quỹ đạo.

“Vô Ý. . . làm nữ hoàng có cái gì không tốt chứ. . .” Vân Triệt gục xuống bàn, một bên cầm mút hoa quả đưa vào miệng, một bên oán giận, “Dù sao việc người bây giờ làm không phải là việc của hoàng đế sao? Không mất chút gì, cũng tiết kiệm chút thời gian cho mấy lão già kia mỗi ngày đến phiền ta.”

“Câm miệng, không có việc gì thì ra chơi đi.” Phong Vô Ý cũng không ngẩng đầu lên khiển trách một câu, cúi đầu tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Nửa năm qua, Trại Lam gần như đã bình định rồi chiến tranh ở Thương Mang Quan, chỉ là lúc này, cũng không phải trục xuất chi hải biến mất, mà là chỉ cách nghìn dặm biển với Phạm Thiên thôi, cho dù hiện tại không có cách nào, không có nghĩa là trăm ngàn năm sau, dị tộc sẽ không phát minh ra thuyền lớn có thể vượt qua khu vực biển kia, còn có trục xuất Chi Hải rục rịch, dường như nàng ở thế giới này, là liên hệ giữa mấy lục địa vậy. Vì thế, nàng lấy thời đại con người bảo vệ Thương Mang Quan làm số mệnh làm, sự chấp thuận của Trại Lam vĩnh viễn đứng ở thảo nguyên, Phạm Thiên không xâm phạm, không can thiệp chuyện của nhau.

“Vô Ý, nàng cũng nên nghỉ ngơi một chút.” Cửa vừa mở ra, Tiêu Từ Mặc đi tới.

“Chàng không nghỉ ngơi, tôi đây làm gì?” Phong Vô Ý cau mày nói.

“Thương thế của ta đã khỏi hai tháng rồi.” Tiêu Từ Mặc bật cười nói, “Phản bội giải trừ khế ước, có lẽ ta là người đầu tiên, chỉ là mất đi tất cả lực lượng, quay về làm người thường mà thôi, cũng không có khổ sở gì, chiêm tinh thuật. . . biết trước tương lai, cũng không phải năng lực đáng để cao hứng gì, không phải sao?”

“Có lẽ.” Phong Vô Ý để bút xuống, khe thờ dài, “Chẳng ai ngờ rằng trận chiến có thể chấm dứt như vậy. . . có khi ta suy nghĩ, lúc trước ta hỏi Dạ Thiên Cẩn hẳn cuối cùng nghĩ muốn cái gì, đáp án kia, có lẽ. . . là chết.”

“Chết với hấn mà nói, lại là giải thoát.” Tiêu Từ Mặc nói.

“Vô Ý, chuyện kia ~ người đến tột cùng có làm hoàng đế hay không?” Vân Triệt chưa từ bỏ ý định hỏi.

Phong Vô Ý nghiêng một cái đầu, nhìn Tiêu Từ Mặc cười như không cười, nói: “Từ Mặc cũng hi vọng như vậy sao?”

“Nếu nàng muốn nhìn thế giới bên ngoài, chờ sau khi dạy dỗ một vị đế vương đủ tư cách, lại đi cũng không muộn.” Ngụ ý của Tiêu Từ Mặc rất rõ ràng.

“Chuyện kia. . .” Phong Vô Ý mở tròng hai mắt, vẻ mặt vô tội nói, “Ta làm hoàng đế mà nói..., Từ Mặc muốn làm hoàng hậu của ta hay không?”

“Hả?” Tiêu Từ Mặc sững sốt, lập tức dờ khóc dờ cười, “Nàng đây là. . . câu hôn sao?”

“Xem như vậy đi.” Phong Vô Ý gật đầu.

Tiêu Từ Mặc, Vô Ý. . . Được rồi, nữ nhân này là thông suốt rồi, nhưng mà. . . lập trường giống như hoàn toàn điên loạn ngược lại mất rồi. . .

“Vô Ý! Hấn không cần ta cần!” Vân Triệt nuốt thức ăn trong miệng xuống, la lớn.

“Người đi ra ngoài!” Tiêu Từ Mặc một tay cầm hấn lên ném ra ngoài cửa, lập tức “ầm” một tiếng đóng cửa lại.

“Keo kiệt. . .” Vân Triệt bĩu môi, dựa lưng vào cửa phòng ngồi xuống, nghe bên trong truyền đến mơ hồ giọng nói tranh chấp, nheo mắt lại phoi náng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Sát Nữ Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).